

SVĚTOVÝ ŘÁD

V Praze 2014

Ing. Radko Sáblík

BANNED

CENSORED

OBSAH

OBSAH	2
PROLOG	3
PRVNÍ KAPITOLA	4
DRUHÁ KAPITOLA	45
TŘETÍ KAPITOLA.....	94
ČTVRTÁ KAPITOLA	132
PÁTÁ KAPITOLA.....	157
ŠESTÁ KAPITOLA	187
SEDMÁ KAPITOLA.....	222
OSMÁ KAPITOLA	263
DEVÁTÁ KAPITOLA	353
EPILOG	415

APPROVED

AUTHORIZED

PROLOG

„Je třeba vzít věci do svých rukou.“

Tato památní věta zazní z úst předsedy spolku, jenž není nikde zaregistrován a o jehož existenci ví přesně tolik lidí, kolik má členů. Přijetí do něho může nastat po doporučení minimálně tří z nich a po vyslovení souhlasu tří pětín společenství. Jedno mají všichni společné, patří k nejmocnějším lidem na Zemi, společně ovládají její ekonomiku.

„Současná situace, vážení,“ pokračuje zvolený předseda, „již významným způsobem poškozuje naše zájmy. Současný řád již není schopný zajistit zisky. Vše se dostává do spirály, ze které není úniku. Politické reprezentace v západním světě nedokáží spravovat své země. V zájmu svého zvolení vytvářejí takové ekonomické poměry, které jsou neudržitelné. Krize již neprochází klasickými amplitudami, kdy po recesi přichází oživení a konjunktura. Tato krize je systémová a současným způsobem už z ní není úniku.“

Postarší předseda, ve skvělém obleku z nejdražších látek od nejlepšího návrháře, se odmlčí, nechá do svého vyprahlého hrdla sklouznout dva doušky znamenité minerální vody.

„Situace, některými nazývaná střet civilizací,“ pokračuje předseda, „nám přináší také nemalé starosti. Stále více nabývají na síle nikým nezvladatelné zfanatizované skupiny v čele s nevypočitatelnými vůdci. Nesnášenlivost se šíří jak mor. K tomu se přidávají problémy s organizovaným zločinem, který již přerůstá všude všem přes hlavu. Objevují se nové formy korupce, které narušují náš dlouho udržovaný řád. Proto je nutné započít s nastolením nového řádu, který jsme pracovně nazvali Světový řád.“

„Světový řád?“ ozve se pochybovačný hlas z pléna.

„Vážení, před sebou na monitorech máte návrh scénáře,“ odpovídá předsedající, „Tento materiál je vypracovaný těmi nejlepšími odborníky, řekněme odborníky na práci s lidmi. Jak dosáhnout prostřednictvím médií takových výsledků, které dosáhnout chceme. Náš nový řád musí zachovat některá pravidla současného řádu a nastavit nová.“

„Musím se zeptat,“ tváří se velmi nedůvěřivě další z členů, „Jak toho chcete dosáhnout? Snad pomocí armády?“ lehce se ušklíbne.

„Nikoli. Nový řád nebude vynucen silou proti vůli lidu, nýbrž bude naplněním vůle lidu. Nepřímá demokracie se vyčerpala, je načase se vrátit k demokracii přímé.“

„Přímá demokracie?“ ozve se pochybovačně z více míst, „Víte, jak je nevyzpytatelná?“

„Máte pravdu. Ovšem v současné době již máme prostředky, především technické, jak dokázat lidu vnutit vhodná řešení. Tak, aby se rozhodl správně. Moc médií, které dokážeme ovládat, je jednoznačná. Co je víc než vůle lidu? Vážení, prosím, podívejte se na připravené dokumenty a pozorně si je prostudujte. Jsou rozpracované do nejmenších detailů. Je tam i harmonogram jednotlivých kroků.“

„Co to přinese našim zájmům?“

„Naše zájmy budou ochráněny, o tom buďte ubezpečeni. Prosím, podívejte se pozorně na materiály, které se vám právě zobrazují.“

Osoby kolem nablýskaného stolu z mahagonového dřeva zírají na tenoučké monitory před sebou, na nichž si mohou dotykem svých prstů posouvat jednotlivé stránky či vyvolávat další soubory.

„Kdy chcete začít?“ zazní do ticha otázka.

„Kdy? My už jsme začali,“ odpovídá s mírným úsměvem předseda.

PRVNÍ KAPITOLA

SKUPINA A20

Pětačtyřicetiletý pedagog a vychovatel v jedné osobě ve svém moderním kabinetě pohlédne na zařízení, které mu zajišťuje obraz před ním nad stolem. Pouhými pohyby prstů si může vyvolávat kterýkoli z jemu dostupných souborů, umístěných v Systému, vytvořeném nejzdatnějšími mozky soudobé vědy.

Za krátký čas ho čeká výuka se skupinou A20, proto se rozhodne si jednotlivé její členy připomenout. Zvláště když má dnes za úkol s nimi velmi vážně promluvit, neboť se v jejich životě blíží významný mezník.

Na obrazu vyskočí jeho osobní profil, nad kterým se musí lehce pousmát. Ano, snil o poněkud jiné kariéře, nicméně si zase tolik stěžovat nemusí. Jeho povolání má nepochybnou prestiž, je dobře honorované a jen prověření jedinci ho mohou zastávat. Jedinci, u nichž je jistota, že budou své svěřence vést správným směrem, mají schopnosti pozitivně ovlivňovat myšlení dětí či pubescentů, dokáží formovat jejich charakter a utvářet jejich správný světový názor.

Chvilí zírání na svůj základní profil, přesto všechno je v něm jistá hořkost, chtěl být v této době už dál, to si musí sám sobě přiznat. Ale na druhé straně musí být vděčný za své místo, mohl dopadnout i hůř, to si jednoznačně uvědomuje.

Několika dalšími mechanickými pohyby, nad kterými opravdu již nemusí přemýšlet, si vyvolá profily svých svěřenců, kterým zanedlouho bude předávat další moudra, které bude žádoucím směrem ovlivňovat. Vyskakuje zmiňovaná skupina a přehled jejích členů, po kliknutí na příslušného člena pak vyjždí základní informace o něm a jeho rodině. Nemusí v jejich složkách listovat, navíc ne do všech listů má dovolený přístup, jemu stačí jen základní informace a digitální fotografie. Stará se pochopitelně o více skupin a při své pečlivosti chce být na výuku připravený.

U každé skupiny má též svoji složku, do které může nahlížet on sám a pak jeho nadřízení. Tam si zaznamenává své postřehy, svá hodnocení svých svěřenců. Tento soubor má svoji oficiální část, která se následně zapisuje do složky dotyčného jedince, ale i neoficiální, která slouží jen jemu, pomocí níž si může připomenout některé problémy dotyčného, či jeho s dotyčným, a ujasnit si svůj další postup.

Objevují se postupně jednotlivé profily, jak na ně kliká, on si je krátce prohlédne, výjimečně nahlédne do svých poznámek, pak jde na další.

Pedagog deaktivuje zařízení, obraz nad jeho stolem zmizí. Povstane, zkontroluje svoji uniformu a vychází ze svého kabinetu. Nachází se ve vzdělávacím Institutu prvního stupně, kde se učí žáci a žákyně od věku sedmi let do dosažení svých šestnácti roků. Jde o velmi moderní komplex, prošípovaný moderními technologiemi a zbudovaný pouze za tímto jediným účelem. Obsahuje ubytovnu, místa na kulturní a sportovní využití i různé laboratoře a dílny.

Tak zvaná třída je pomenší místnost, vybavená multimediální technikou, určená právě pro jednoho pedagoga a jeho pět svěřenců. Což kdysi kdosi určil jako optimální počet. Pět chlapců, jednotně ustrojených, s různě upravenými vlasy, se ihned postaví, je patrný jejich respekt před svým učitelem. Vzápětí se posadí ke svým stolkům, které jsou však plné elektroniky, umožňují jim pracovat v informačním a řídicím systému, se soubory, na jejichž otevření mají právo. Vstupují do nich buď na základě svého úsudku, když řeší **samostatný** úkol, nebo dle pokynu svého pedagoga. Teď však zůstává prostor nad stoly čistý, žádný obraz se neobjevuje. Všichni se posadí, i pan Filip Novosad, který má svůj stejně upravený stůl naproti stolům svých svěřenců.

„Dnešní program bude trochu jiný,“ říká učitel a pohlédne na soustředěné mladistvé tváře žáků, „Blíží se totiž významný den ve vašem životě. Kdopak mi řekne, o co jde?“

Vystřelí pět rukou, každý zná odpověď.

„Bude nám všem už brzo čtrnáct let,“ odpovídá vyvolaný Jirka Buchar.

Filip Novosad

„Správně. Můžeš nám sdělit, jaká jsou zásadní data ve vašem životě?“ zazní další otázka.

„Ano, pane učiteli. Tak za první, tedy za první,“ opraví se Buchar, „Je to tak cirká devět měsíců před narozením, kdy jsme počati ...,“ říká s nevinností v obličeji, byt' mu ve tváři mírně cuká a ostatní se dají do smíchu.

Jiří Buchar

„Až takhle detailně hodláš věc rozebírat?“ usmívá se i pedagog, „No tak pokračuj, ale pamatuj, že detaily tvého početí na dnešní program nepatří. Ačkoli jste již prošli základy sexuální výchovy, ještě máte přeci jen čas, nemyslíš?“

„Už brzo se to změní, pane učiteli. Ale máte pravdu, nebudu vás detaily svého početí zatěžovat,“ mluví Jirka naprosto uvolněně, jak je ostatně zvykem, výuka bývá více dialogem, než nějakým mentorováním, „Tak jak jsem říkal, nejprve těch minus devět měsíců. Pak bod nula, když jsem se poprvé nadýchnul. Ale vás jistě zajímají spíše právní data, ne?“

„Máš pravdu, o tvém početí, ale ani o tom, kdy ses poprvé počůral a pokakal, se tady bavit nechci,“ reaguje Novosad a všichni se dají do smíchu.

„Dobře, pane učiteli. Tak nejprve věk sedm let. To je chvíle, kdy každý získává právo se vzdělávat. Mám rozebírat vzdělávací systém, pane učiteli?“

„Nikoli, jde mi jen o ta data.“

„Dobře, pane učiteli. Tak teda těch sedm let je moc významný předěl v životě každého z nás. Začínáme se učit. Ale já vím, pane učiteli, proč se ptáte,“ usměje se Buchar, „Jde o druhý datum, kdy je nám čtrnáct let. Což už nám všem brzo bude. To je strašně důležitý datum, pane učiteli.“

„Jistě, určitě z vašeho pohledu a z pohledu vašich rozbouřených hormonů.“

„Máte pravdu, jako vždy, pane učiteli. Až dosáhneme věku čtrnácti let, získáme určitá práva, který nám zatím jsou upírána.“

„To by mě zajímalo, která jsou dle tebe ta nejdůležitější,“ ptá se s jistou ironií v hlase pedagog. „Tak za první, dostaneme práva si otevřít některý soubory v systému,“ tváří se potměšile Jirka a ostatní se také významně uculují, „A za druhé, máme právo si také vyzkoušet, co v těch souborech uvidíme,“ dodá a teď se celá pětice rozjívěně rozesměje.

„Chce ho někdo doplnit?“ bere vše s nadhledem Novosad.

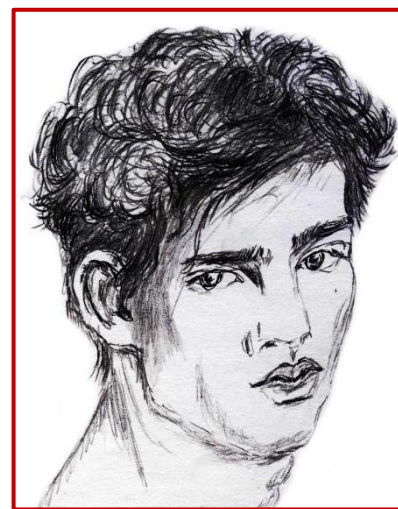
„No, dá se říct, že až nám bude čtrnáct, tak podle zákona máme právo nahlížet do dost zajímavých souborů týkající se sexuálního života, a také máme právo na vlastní sexuální život,“ ozývá se Ondřej Maslák.

„Vidíte, pánové,“ kývá hlavou pedagog, „A já si myslel, že jako za první řeknete, že se stáváte ze zákona zodpovědní za své činy. Ačkoli se těšíte ještě jistě shovívavosti a ochraně, dle zákona jste již dostatečně vyspělí, abyste byli za své činy i právně zodpovědní. Co se týká vašeho sexuálního života,“ tváří se shovívavě, „o pravidlech s tím spojených se jistě budeme bavit. A také se vám dostane ještě doplňujících vysvětlení s patřičným vyučujícím, který vám vysvětlí vše potřebné. Především, jak k tomuto právu přistupovat, a také, jak se chránit, respektive chránit svou partnerku či partnera. Ale o tom dneska také mluvit nebudeme. Raději mi Jirko řekni, jaký bude další významný zlom v tvém životě, ačkoli si na něj ještě chvíli budeš muset počkat.“

„Myslíte, pane učiteli, kdy přijdu o panictví?“

„Jirko!“

„Já vím, pane učiteli. O tom mluvit dneska nebudeme. Tak asi myslíte chvíli, kdy nám bude šestnáct let.“

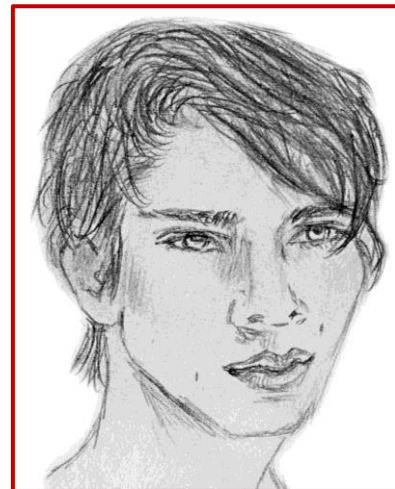
Ondřej Maslák

„Přesně tak. To je jistě ještě důležitější chvíle ve vašem životě, než těch čtrnáct let, což si možná v tuto chvíli nemyslíte, ovládání svými hormony.“

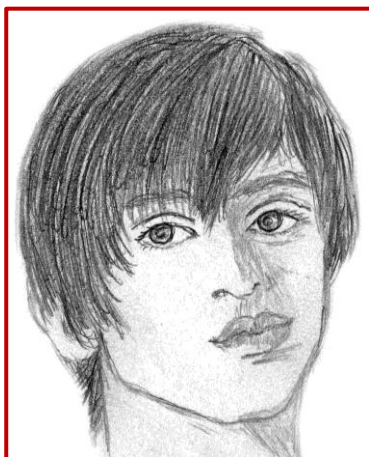
„Ale ne, pane učiteli, všichni moc dobře víme, co to znamená dosáhnout šestnácti let,“ zvažní teď Buchar a spolu s ním i ostatní jeho spolužáci, „Potom se rozhodne o celém našem životě. Jestli budeme úspěšní nebo neúspěšní, jestli něčeho dosáhneme nebo ne. Skončí nám tady výuka, budeme dělat závěrečný zkoušky a potom ...,“ odmlčí se, chvíli váhá, než pokračuje, „Potom bud' půjdeme studovat na druhý stupeň Institutu, když budou naše testy vyhodnocené příznivě, nebo budeme ...,“ nedopoví, ale všichni v místnosti naprosto vědí, jaké slovo by tam nejlépe pasovalo.

„Poněkud zjednodušené. Uspět v testu neznamená jen získat právo studovat na druhém stupni Institutu,“ zavrtí hlavou pedagog, „Podle výsledků dostanete další možnosti. Vzdělávat se budete tak jako tak, podle svých schopností, který tento test zjistí.“

„To je sice pravda, ale každý přece ví, že jen ten, kdo jde na druhý stupeň Institutu, se považuje za úspěšného,“ tváří se hodně vážně Buchar, je patrné, jak se tohoto zlomu všichni obávají, „Všechno další je neúspěch, i když třeba i pak jde najít dobrou práci, tak nějak žít. Ale každý ví ...“

Simon Divíšek

David Pařízek

„Vidíte, a tím se dostáváme k úkolu, který pro vás všechny mám,“ usměje se lehce Novosad, „Mám tady pět témat, která vy zpracujete a v dalších našich setkáních budete prezentovat. Nechám na vás, jak si je rozeberete, volte podle svých zájmů a schopností. Dostanete čas se dobře připravit, datum své prezentace naleznete ve svých diářích. Vlastně ho tam již máte, pouze se dohodneme na tématech a já je tam dopíši.“

„Budou ta témata alespoň zajímavá?“ ozve se Simon Divíšek.

„Nepochybně. Tak za prvé, zpracujete a vysvětlíte náš vzdělávací systém, který jsme tak trochu dnes nakousli. Ale kdo ho bude mít, nebude vystupovat jako první. První výstup bude mít ten z vás, který zpracuje historii Světového řádu a Federace, tedy společenství, ve kterém žijeme a díky kterému se právě vy teď a tady můžete vzdělávat. Druhým výstupem bude vysvětlení politického systému a práv,

společenství. Třetím tématem je právní řád, ve kterém se nacházíme, zákony, kterými jsme povinni se řídit, pokud chceme ve Federaci zůstat. Čtvrtým pak bude právě vzdělávací systém, o kterém jsme dnes lehce mluvili. A tím posledním ...“

„Pravidla sexuálního života?“ neudrží se David Pařízek, tváří se rozpustile.

„Nikoli, vážený pane,“ zavrtí hlavou pedagog, „Tím posledním bude systém zábavy, prezentace možností, jak trávit volné chvíle. Což vás také jistě bude zajímat, protože těch vašich brzo čtrnáct let vám již některá práva dává, veškerá další pak přijdou ve vašich šestnácti letech, kdy se stanete dospělými

a plně zodpovědnými za svůj život. Kdy získáte právo rozhodnout o tom, jaký bude.“

„Nebo nebude,“ prohodí teď Jakub Zelenohorský, načež všichni ztichnou a někteří i sklopí hlavy.

Jakub Zelenohorský

„Pevně věřím, že všichni z vás mají předpoklady úspěšně složit závěrečný test a nalézt takové pokračování svého vzdělání a svého života, který vás uspokojí,“ zvažní i Novosad, „Právě proto je velmi důležité být v pravý čas připravený. Abyste v testech uspěli a zbytečně neztratili žádné body. Něco neovlivníte, něco je dáno vašimi geny, ale mnoho ovlivnit můžete. A právě to může nakonec rozhodnout ve váš prospěch, abyste získali právo pokračovat tak, jak byste vy sami chtěli,“ zní jeho hlas naléhavě.

„Ty témata, pane učiteli, dokdy se k nim máme přihlásit?“ položí praktickou otázku Zelenohorský.

„Najdete vše ve vašem diáři, jako obvykle, a taky ve vašem úkolovníku. Vám dobře známým způsobem se přihlásíte. Pokud se někdo přihlásí, téma je obsazené, ale byl bych radši, kdybyste nesoutěžili a raději se spolu domluvili. Všechna ta témata jsou velmi zajímavá, obsáhlá a nebude pro vás žádný problém je dobře zpracovat.“

„Máme se dohodnout už teď?“

„Ne, Jakube, teď vám vysvětlím, jak si představuji jejich zpracování a následně odpovím na vaše dotazy, pokud nějaké budete mít. Nakonec o obsahu můžeme diskutovat, třeba přijdete na nějaký originální nápad, nebo jen inspirujete své spolužáky.“

PRVNÍ PREZENTACE – SVĚTOVÝ ŘÁD

Po dvou týdnech se učitel Filip Novosad sejde opět se skupinou A20, aby započaly jednotlivé prezentace na daná témata. Při každém setkání jedno, k němu potom bude následovat debata, kde dostanou příležitost všichni se vyjádřit, vznést připomínky nebo sdělit svůj pohled na dané téma, které nemusí být nutně shodné s prezentujícím ani učitelem.

Čtveřice žáků se rozvalí do svých pohodlných nastavitelných pohyblivých křesel, tvarovaných tak, aby co nejlépe odpovídala správnému držení těla. Pátý z nich je před velkým obrazem, opět ovládanou dotykem, pedagog se posune tak, aby co nejlépe viděl.

„Moje téma je historie Světového řádu,“ začne Jiří Buchar, nepochybně z celé této skupiny nejbystřejší, k tomu s odpovídajícím sebevědomím, „Jen na pár snímcích se vrátím k dávnější historii lidského rodu,“ pokračuje důležitě a pohybem ruky vyvolá první ze slajdů, „Jak vidíte, už od počátku se lidi sdružovali do různých společenství, nejprve založených na rodech, potom různých tlupách, z toho vznikly vesnice a nakonec města. Sdružováním těchto měst pak státy. V nich se vládlo různě,“ střídá další snímky, „Asi nejlepší systém byl ve starověkém Římě, kdy byla republika s demokratickými volbami. Pak se to nějak zvtlo, nastoupili různý diktátoři, císaři, králové.“

„Proč si myslíš, že se vývoj posunul špatným směrem?“ vznese dotaz pedagog, je právo kohokoli z přítomných položit kdykoli otázku, pokud něčemu nerozumí, zdá se mu něco nedostatečně vysvětlené, nebo s něčím nesouhlasí.

„Tak někdo se třeba i nechal demokraticky zvolit, ale potom prostě už nechtěl odejít,“ pokrčí rameny Buchar, „Využil například armádu, tehdejší policii a stal se z něj diktátor.“

„Poněkud zjednodušené, ale s jistým přivřením oka se snad dá tvoje odpověď uznat.“

„Nakonec si lidi zvykli a přišlo jim to už normální, že jim vládne nějaký diktátor nebo císař nebo král. Nastalo rozdělení lidí na privilegovaný a ty další, z těch privilegovaných byli ještě někteří privilegovanější, to pak byla například královská rodina, kde se vládce rodil a titul krále přecházel z otce na syna, mnohdy dlouhá staletí, vlastně dokonce tisíciletí,“ používá žák svoji prezentaci a ukazuje různé historické osobnosti, aby jimi dokladoval svoje tvrzení.

„To jim to jako nevadilo? Myslím těm, co jim museli sloužit?“ zeptá se Pařízek.

„Tak si nějak zvykli. Taky nebyli moc chytrý, většinou ani číst a psát neuměli. Asi to brali tak, že to tak má být,“ pokrčí rameny prezentující, jelikož nikdo nic nedodává, pokračuje, „Jak se zlepšovala technika, začali se lidi víc učit a taky se postupně vrátili k té demokracii. Nejprve různé monarchie nahradily konstituční monarchie, to bylo omezení práv panovníka nějakými zákony, nakonec se zrušily i ty monarchie. Bohužel mnohdy dost krvavým způsobem, přišly různé revoluce a tak.“

„Jirko, myslíš si, že bez těch krvavých revolucí by změnit řád nešel?“ položí otázku pedagog.

BANNED

CENSORED

„Asi ne, lidi nebyli na demokracii zvyklí, taky ty druzí se bránili. Tak vzali lidi do rukou zbraně a vybojovali si svoji svobodu. Za takový milník se dá považovat první světová válka, po který zmizelo dost různých králů a císařů. Nebo se z nich stali už jen figurky.“

„Pak už tedy nastal téměř ráj na zemi?“ provokuje dál Novosad.

„To právě ne, pane učiteli,“ zavrtí hlavou Buchar, „Přišly dva tak zvané totalitní režimy, založené na dost hnusné ideologii. Nacismus a komunismus. Ten nacismus dělil lidi podle jejich rasy, jestli jsou jako podle nich dobří nebo špatní, ten druhý, ten komunismus, je dělil podle původu. Smůlu měl ten, kterého rodiče něco měli. Pak je taky zlikvidovali, jako ti nacisti.“

„Jak je zlikvidovali?“ zeptá se Divíšek.

„Tak různě. Jak nacisti, tak komunisti měli koncentrační tábory, kam zavírali ty podle nich špatné. Tam je různě vraždili, plynem, prací, hladem a tak,“ odpovídá Jirka, pak vyvolá několik velmi nepěkných slajdů, na nichž dokladuje svá předchozí slova.

„To je dost hnusný,“ sklopí hlavu Zelenohorský.

„Ano, lidský rod má bohužel své velmi temné stránky,“ přikyvuje hlavou pedagog, „Sami dobře víte, že ne všude panuje Světový řád a stále jsou místa, kde je mnoho násilí a utrpení, vyvolané různými ideologiemi, náboženskými spory či jen obyčejnou lidskou touhou po moci.“

„Nejdříve se lidi vypořádali s nacismem a potom s komunismem,“ pokračuje Buchar, „Nacisti skončili po druhé světové válce a komunisti asi o padesát let později. Na většině naší planety se objevila demokracie. Říkalo se jí zastupitelná demokracie, kdy si lidi volili svoje zástupce a ty pak dělali zákony nebo taky zase někoho volili.“

„Na celé planetě, říkáš?“

„Ta ne na celé, pane učiteli. Ale na dost místech. Bohužel ale začaly narůstat jiné problémy,“ přehodí žák snímky, „Jednak se na mnoha místech začala šířit velká nesnášenlivost, náboženská nesnášenlivost. Lidi se začali ještě více vraždit, bohužel taky vraždili i v těch demokratických státech, při mnoha teroristických útocích,“ přidá další slajd, na kterém je útok letadel na americká dvojčata, „Začátek jednadvacátého století tak vůbec nevypadal dobře. Někteří začali psát o nevyhnutelné třetí světové válce, někteří ji nazývali válkou civilizací,“ ukáže několik obalů tehdejších děl i se jménem a fotografií autorů.

„Ale to nebylo všechno,“ pokračuje Buchar, „k tomu všemu došlo k mnoha špatnostem i v těch demokratických zemích. Jednak nefungovali politici, sdružení do tak zvaných politických stran. Všude vládla korupce a aby ti politici byli znovu zvolení, slibovali lidem věci, na které neměli peníze. Tak se celý demokratický svět dostal do hrozných dluhů, ze kterých nevěděl jak ven. Kdo se stal politikem, ten měl z ostudy kabát, proto tam moc schopných lidí nechodilo. Tak tam chodili ty neschopný a ty se nechali podplácet. Nebo sami podpláceli. A tak se to všechno hroutilo. Lidi protestovali, demonstrovali, nebo v depresích brali nelegální stimulanty, jinými slovy drogy, rozmáhal se zločin. Internet se nevyužíval ke vzdělávání a ani už ne k zábavě, ale ke zločinům. Prostě šlo všechno do kopru.“

„Poslední vyjádření snad není hodné tvé úrovně, Jirko,“ napomene prezentujícího pedagog.

„Jenže jak to říct slušně, pane učiteli? Napadají mě naopak ještě příhodnější výrazy,“ usměje se mírně Buchar, „Tak dobře, řekněme, že se zdálo všechno ztracené a nikdo nevěděl, jak z toho ven. Tak zvaná nepřímá demokracie, pomocí volených zástupců a politických stran, se neosvědčila, ale nikdo nevěděl, jak z toho ven. Až pak někteří přišli na to, že by bylo dobré vrátit se k tak zvané přímé demokracii a také účelně využít moderní technologie. Ty totiž nelze podplatit,“ zasměje se.

„Ale dají se dobře naprogramovat,“ nesouhlasí zcela Zelenohorský.

„Tak naprogramovat se dají,“ připouští prezentující, „Ale to se dá dobře ošetřit. Navíc mnoho lidí začalo volat po tom, aby místo hloupých a zkorumpovaných politiků začali země řídit skuteční odborníci, kteří se v tom vyznají. Jenže ty se nechtěli s politikou špinit, protože vládla ta korupce, jak jsem říkal. Tak začala v mnoha zemích vznikat různá hnutí, která se rozhodla situaci změnit a dát to všechno zase do pořádku. Omezit korupci, omezit zločinnost, omezit počet zfetovaných, vypořádat se s terorismem a tak. Taky zajistit, aby státy spravovali opravdu ti nejlepší, ne politici, ale skuteční odborníci, co něco umějí,“ ukazuje na dalších snímcích různé názvy lidových hnutí, která se objevila jako alternativy politických stran.

„V prostoru Evropské unie, která byla docela ... jak to slušně říci, prostě na tom byla hodně špatně, lidi neměli práci, hlavně mladý, všude ohromný dluhy, států i lidí a tak. Prostě ve státech Evropské unie se začala

APPROVED

AUTHORIZED

šířit nová myšlenka, teda jak nahradit ty zkorumpované politiky. Naštěstí se do toho dali schopný a bohatý lidi, kteří přispěli těm hnutím a ta začala kandidovat ve volbách proti těm politickým stranám. Taky s tím, že když zvítězí, tak změní politický systém, zruší nepřímou demokracii a zavedou přímou demokracii, kdy bude rozhodovat vůle lidí a kdy do funkcí budou vybíráni odborníci a ne lidi, které dosadí stranické sekretariáty. Podle hesla já na bráchu, brácha na mě, prostě si zajistit teplá místa, bez ohledu na to, jestli ten dotyčný něco umí," ukazuje přesvědčivá vítězství mnohých uskupení, nejprve pod padesáti procenty, ale nakonec i s takovým ziskem, který jim umožnil měnit ústavu.

„Jak už jsem říkal," pokračuje Buchar a je vidět jeho nadšení, „lidi prostě rozhodli o změně. V mnoha zemích postupně začala vítězit ta hnutí a měnila systém. Ale o tom bude mluvit tady Ondřej, nechci mu brát jeho téma. Nebo se mám o tom zmínit víc?" podívá se na svého pedagoga.

„Ne, není třeba. Drž se svého tématu, které se zabývá historií."

„Dobře, pane učiteli, tak to mám taky připravené. Jak jsem již říkal, v mnoha zemích Evropské unie došlo k téhle změně a ty státy se dohodly, tedy jejich představitelé, že utvoří Federaci, kde bude fungovat ten nový systém. Přesně se neví, kdo s tím jako první přišel, vedou se o tom spory, ale prostě se začalo mluvit o Světovém řádu. Který bude platit v té Federaci. Kdy budou lidé rozhodovat v referendech a jejich vůli pak nebudou naplňovat politici, ale skuteční odborníci. Který budou vybíráni spravedlivě, na základě informačního a řídicího systému, který vytvořily nejlepší mozky, co tehdy byly k dispozici," ukáže obrázky hodně známých programátorů, kteří jsou označováni za tvůrce první verze zmíněného Systému, „Prostě nastala nová doba, kdy se vůle lidu naplňuje pomocí moderních technologií a nejchytřejších a nejschopnějších lidí," přidá portréty několika významných státníků, kteří se stali tahouny změny politického systému.

„Byla přijata ústava té Federace, o které asi bude taky mluvit Ondřej, tedy jasná pravidla pro státy té Federace. Musí v nich být Světový řád, ale mohou si některé věci spravovat sami, vybírat si schopné správce ze svých řad a tak. Ale zásady musí ctít. Postupně se začaly přidávat další země, když naplnily podmínku, že pro vstup do Federace se musí vyslovit alespoň sedmdesát procent obyvatel takového státu, co mají hlasovací právo. A naopak někteří, kteří nesouhlasili, využili práva opustit území Federace, mohli si vzít vše, co bylo jejich a odejít. Lidé si odhlasovali v referendech zákony, které musí každý respektovat, jinak se vystavuje buď vykázaní z území Federace nebo potrestání, tak aby nemohl škodit."

„Jaká pravidla ty osobně považuješ za ta nejdůležitější?" položí otázku pedagog.

„Já osobně?" zamyslí se Buchar, „Tak jistě právo Volby. Každý má svobodnou Volbu, zda se podrobí zákonům Federace, respektive přijme Světový řád, nebo prostě odejde. Stále je dost zemí na světě, kde Světový řád nepanuje, kde je buď stará demokracie nebo tam vládou jiné režimy, někdy třeba i diktátoři. Nebo něco napůl mezi nepřímou a přímou demokracií, kdy přijali něco ze Světového řádu, ale ne všechno, nebo se dostatečný počet lidí nevyslovil pro Světový řád a tak nemohly tyhle země být přijaty do Federace. Vůbec právo Volby je nejdůležitější, i v jiných oblastech. Každý jedinec, co je mu šestnáct let a více, má právo Volby. Rozhoduje o svém životě."

„Ano, souhlasím, právo Volby je jistě klíčové. Co dalšího, Jirko?"

„Tady váhám, pane učiteli. Je toho asi víc. Možná to, že když se chce někdo stát vysokým úředníkem, který spravuje jednotlivý stát, nebo nakonec Federaci, musí být vybrán Systémem, který vyhodnotí objektivně a spravedlivě jeho schopnosti. Vybere prostě ty nejlepší, kteří se na to hodí a ty pak jsou volení. Tedy z nich si lidi můžou vybrat, kdo se jim nejvíce líbí. Například to můžu dokladovat na prezidentovi jednotlivých států. Systém najde ty nejlepší a pokud ty s nominací souhlasí, tady mají tu svoji Volbu, jdou do voleb. A z nich si lidi vyberou toho, kdo se jim nejvíce líbí. Ale lidi mají jistotu, že ten volený není žádný korupčník, populist nebo hlupák. Ale odborník, který už svoje schopnosti prokázal, jinak by nebyl Systémem vybrán."

„Někteří ale namítali, a asi i namítají, že není vhodné, když vlastně technika za člověka dělá tu první volbu. Myslím tím, že Systém, ve skutečnosti velice složitý program, vybere ty nejlepší, kteří by se na to místo hodili," podívá se významně na prezentujícího pedagoga.

„Já si myslím, pane učiteli, že je to tak správně," říká rozhodným hlasem Buchar, „Ten program, jak říkáte, nemůže nikdo podplatit nebo převést. Ten prostě vyhodnotí moc věcí o tom člověku, tedy mnoha lidech, a sestaví žebříček těch nejlepších. A podle toho, kolik je kandidátů do těch kterých voleb, a podle toho, zda s tím ti vybraní souhlasí, tak můžou být zvoleni. Je to tak dle mého spravedlivější, protože ten program je spravedlivý. Má možnost vyhodnotit tolik různých věcí o tom člověku, co člověk objektivně prostě nikdy

vyhodnotit nedokáže. Nebo by mu to trvalo moc dlouho. Spíš si ale myslím, že nedokáže, protože ten program nemá emoce. Tím myslím, že nehodnotí, jak se mu kdo líbí nebo nelíbí, jak kdo vypadá, ale co už dokázal a co umí.“

„Přesto si mnozí myslí, že by o lidech neměli rozhodovat stroje, jak někteří říkali či říkají,“ poznamená Novosad.

„Pak přece mají Volbu, pane učiteli, ne?“ zavrtí nesouhlasně hlavou prezentující, „Pokud se jim Světový řád nelíbí, mohou jít jinam, kde není, ne?“ ušklíbne se, „Možná ale nepůjdou, protože tam nebudou mít to, co tady. Nebudou se mít tak dobře, nebudou tam tak v bezpečí. Ale tu Volbu mají. Když se jim to tak nelíbí.“

„Dobře, Jirko. Řekneš ještě jedno dle tebe klíčové pravidlo?“

„Pokud už jen jedno ...,“ zamyslí se Buchar, „Pak asi uvedu maximální toleranci mezi lidmi. Myslím tím, že má každý právo na svobodnou Volbu a každý jiný to musí respektovat. Tedy si každý může vybrat svoje náboženství, ale zároveň musí tolerovat Volbu jiných. Taky se nikdo nesmí nikomu posmívat nebo mu dokonce ubližovat kvůli jeho původu, kvůli tomu, jestli má rád muže nebo ženy. Tedy nulová tolerance rasismu, nesnášenlivosti, myslím tím kvůli rase, sexuální orientaci a tak.“

„Toho asi nebylo jednoduché dosáhnout, potom, co vše bylo před nastolením Světového řádu, před nástupem Federace,“ nadhodí pedagog.

„Určitě ne, pane učiteli,“ přikývne prezentující, „Právě to tady mám, na dalších snímcích a chci o tom mluvit,“ zobrazí další slajd, „Lidé byli kromě politiků a jejich korupce dost naštvaní i na další věci. Nelíbila se jim zločinnost, kdy se někde málem báli vyjít na ulici, báli se taky teroristů, báli se lidí, co věřili v jiného Boha. Například z radikálního islámu. Proto postupně byla referendy přijímána opatření, které tomu měla zabránit. Pak se každý musel rozhodnout, podstoupit svoji Volbu. Buď na tyto zákony přistoupit, nebo opustit území Federace. Na tomhle se shodli lidé v celé Federaci,“ ukazuje příklady různých nepokojů, bouřlivých demonstrací, obětí zločinu, ale i příklady lidských trestů v následku užívání drog.

„V jednotlivých státech se posílila ochrana lidí, využívalo se daleko více techniky. Už předtím byly v největších městech všude kamery, pak ale ještě přibýly a propojily se s tím Systémem, programem. Tak měla policie velký přehled, navíc vznikla i nadnárodní policie. Kdysi se jí říkalo Interpol, pak vznikla Federální policie, která má tak přehled o území všech států. Ta zasahovala proti těm, kteří chtěli porušovat zákon. Takoví buď museli území Federace opustit, nebo byli zavrženi. A ty, kteří se dopustili největších zločinů, tak jejich život může být i ukončen.“

„Zmínil si teď velmi závažnou změnu, kdy se vrátil do právního řádu trest smrti. O právech bude sice další prezentace, ale máš představu, jak se tento zákon prosadil?“ položí otázku pedagog.

„Ano, pane učiteli. Díval jsem se do Systému, na různé soubory. Vlastně i předtím byla většina lidí pro trest smrti. Ale ti volení politici ho nechtěli schválit. Vlastně předtím byl, pak ho zrušili a skoro nikde nebyl. Teď se vrátil, ale jen pro ty nejzávažnější případy, kdy je jednoznačně prokázána vina takového zločince.“

„Víš, jaký byl hlavní argument těch, kteří protestovali proti trestu smrti?“

„Ano, pane učiteli. Stávalo se, tedy dříve, že byli odsouzení nevinní, pak je popravili a už to nešlo vzít zpátky. Proto pro jistotu ten trest zrušili. Ale teď už tohle nehrozí, díky Systému, díky možnostem nahlédnout přístroji do mozku toho zločince. Teď nehrozí, že by někdo odsoudil nevinného. Navíc ten trest je humánní, ten dotyčný vlastně jen usne a už se neprobudí, nic ho přitom nebolí. Což je tak trochu nespravedlivé k těm, kterým on ublížil, třeba takový terorista. Ale asi je to správně.“

„Určitě je to správně, Jirko,“ přikývne Novosad, „U nás platí humánní zákony, nejsme žádní barbaři. Jak se tedy vrátil trest smrti do zákonů států a Federace?“

„Jak jsem již říkal, pane učiteli, stejně jako u jiných takových zákonů, musela se pro něj vyslovit většina lidí v referendu. Díval jsem se na to do Systému, ani v jednom státě to nebylo méně než pětasedmdesát procent, většinou to bylo přes osmdesát procent a v některých zemích dokonce i přes devadesát procent.“

„Jak vidím, věnoval si své přípravě opravdu hodně času. Tak co tam ještě máš?“

„Ještě tady mám vznik Federální armády. Před vznikem Federace bylo především NATO, tedy vojenské uskupení Evropské unie a Spojených států amerických. Teď existuje společná armáda, nejmocnější na světě, bezvadně vybavená a se skvělou moderní technologií. Jednak chrání území Federace a jednak může zasáhnout kdekoli na světě, třeba i pomocí systémů ve vesmíru. Tak nás může všechny chránit proti všem, kteří by nám chtěli ublížit. V něčem spolupracuje i s Federální policií, některý věci jsou tajné, aby na ně nepřišel nepřítel.“

„Znáš, jaké je základní pravidlo pro použití armády?“

„Ano, pane učiteli. Armáda slouží především k ochraně území Federace a nebo k těm zemím, které jsou k Federaci přidružené nebo s ní spolupracují. To mám ještě na dalších slajdech, vlastně jako poslední bod mojí prezentace. Teda smí zasahovat mimo území Federace jen za jasných pravidel. Tehdy, když je Federace požádána nějakým jiným státem o pomoc, nebo když by od někoho hrozil útok na Federaci. To je především od teroristů. Pak může být vyslána mimo území Federace. Dříve o tom rozhodovalo Společenství národů, tak zvané OSN. To teda stále existuje, Federace tam má významný slovo, ale už asi není jeho význam tak velký jako dřív, než vznikla Federace,“ vyhledá Buchar různé snímky představující zmiňovanou organizaci.

„Proč myslíš, že už není význam OSN tak velký?“ ptá se pedagog.

„Tak díky tomu, že existuje Federace a ta má smlouvy s dalšími významnými státy. Státy,“ oprávi se prezentující, „To je ten můj poslední bod,“ spustí další snímky, „Tady na téhle animaci je vidět, jak vznikala Federace. Ty červené státy jsou ty, který ji založily, ty oranžové pak ty, které k ní jako první přistoupily,“ vysvětluje a laserovým ukazovátkem bloudí po obraze, „No a tady vidíme, jak se objevovaly další státy, je tam vždycky uvedený rok, kdy do Federace vstoupily, teda byly tam přijaté. Ty jsou označené tou světlejší oranžovou barvou. Tohle je stav k dnešnímu dni,“ ukáže další snímek, kde má již Federace jednotnou barvu.

„Pak tady mám ještě další mapu,“ pokračuje Buchar, „Federace je tam červená, tady ty státy, co jsou označené žlutě, mají statut přidružených států k Federaci. Mají tam podobné zákony, ale ne tak úplně, proto nemůžou být součástí Federace, nebo tam lidi prostě nechťejí do Federace vstoupit. Tady vidíte ty hlavní, tedy Spojené státy americké, Kanadu, Čínskou republiku, Koreu, Japonsko a Austrálii. Tyhle země jsou hodně blízké Federaci, hodně spolupracují, většinou dávají i vojáky, když se někde ve světě dělá pořádek,“ vysvětluje dále.

„Na tomhle snímku jsou pak další státy, které sice nejsou přidružené k Federaci, ale taky dost spolupracují,“ spouští prezentující další mapku světa, „Ty jsou označené modře. Vidíte, že jich je dost, tady v Africe, Jižní Americe, ale i na Blízkém východě. Z nich je asi nejdůležitější Indie, která má nejvíc obyvatel. Ta se má mimochodem brzo stát přidruženým státem. Naopak některé přidružené státy uvažují o dalším referendu, které by jim umožnilo se stát součástí Federace. Co jsem se díval, tak hlavně v Číně a Austrálii o tom hodně uvažují, teda lidi po tom tam volají. Podle toho, co jsem našel v Systému. No a tím pomalu končím, protože jsem dostal za úkol ukázat historii vzniku Federace a to jsem dle mého naplnil. Alespoň v tom nejdůležitějším,“ dodá a podívá se zkoumavě na svého učitele.

„Máš pravdu, tvoje prezentace byla působivá,“ přikývne ten, „Mám ještě dotaz, které státy Federace jsou dle tebe nejdůležitější?“

„Tak nejdůležitější ...,“ zamyslí se prezentující, „Když se podíváme na tu mapu Federace a přidružených států,“ vyvolá zpět již předvedený snímek, „Tak tady vidíme, že členem Federace je skoro celá Evropa. Každý stát má stejná práva, ale pochopitelně někde je víc lidí a někde míň, ačkoli se v rámci Federace můžou různě stěhovat. Nebo tam přicházejí z jiných zemí, když splní podmínky a dostanou právo se stát občanem Federace. Asi nejvíc je Angličanů, Němců, Francouzů a Rusů. Jak ale vidíme, Federace má nějaký členy na každém kontinentě, stejně jako přidružené země nebo spolupracující země. Určitě mají velký význam ty přidružené země, o kterých jsem mluvil. Ty všichni společně udržují na zemi pořádek. Právě pomocí armády Federace a armády Federace a přidružených států, což jsem ale také říkal. Někdo jí nazývá Světová armáda, jak jsem někde četl,“ vysvětluje, pak se upomene na původní otázku, „Jo, abych nezapomněl, tak s tím OSN. Tady je vidět, že nejdůležitější jsou stejně jednání Federace a přidružených států, protože proti nim nemá nikdo naději. Tyhle státy mají ty nejmodernější technologie a nejlepší vojáky, tyhle státy spolu s Federací zajišťují, že nebude nějaká velká válka. Třeba ta třetí světová válka, která by mohla zničit planetu Zemi. Když společně potírají především teroristy.“

„Bylo jednoduché prosadit zákony na území Federace?“

„Tak určitě nebylo,“ zavrtí hlavou prezentující a ze systému vyvolá pár snímků na podpoření svých slov, „Byl především tuhý boj tak říkajíc na dvou frontách. Tím prvním s těmi, co se jim říká organizovaný zločin. Především s těmi, co prodávali tak zvané drogy, pak také zbraně. Někde to byly doslova války, ale díky Federální policii a armádě, a vlastně i díky tomu Systému, se nad nimi zvítězilo. A podle mého teď už moc šancí nemají. Stejně tak to bylo s teroristy. Možná musel odejít z území Federace i někdo, kdo nebyl přímo terorista, ale jen s nimi sympatizoval. Ale když nevyjádřil podporu Světovému řádu, nebo ho nechťel přijmout ...,“ pokrčí rameny.

BANNED

CENSORED

„Mnozí teroristé se odvolávají na náboženské svobody.“

„Ale to přece není vůbec pravda,“ odpovídá Buchar vzrušeným hlasem, „Nikde na světě není taková míra tolerance. Každý má právo věřit v jakého chce Boha, nebo nevěřit v žádného, což je například tady v našem státě dost rozšířený. Ale když se podíváte, máte tu různé chrámy, kde se modlí lidi různých náboženství. Jen prostě nesmí nic dělat proti těm, co se modlí k jiným. Což je dle mého správný. Stejně byl správný tvrdý postup proti všem, co byli teroristi nebo je podporovali. Co taky dělat s lidmi, co jiným lidem řezou hlavy? Dávají bomby do dopravních prostředků, do škol? Jak se jim bránit?“ položí sugestivní otázku.

„Někdo by mohl namítat, že museli území Federace opustit i lidé, kteří nebyli teroristy, jen nechtěli přijmout její řád.“

„Ale to je přece právo jejich Volby. Vrchol demokracie, kdy se má každý právo rozhodnout. Kdo se přece rozhodl odejít, většinou do nějakého státu, který není ani přidružený k Federaci, nebo s ním nespolupracuje, tak přece mohl. Díval jsem se na to, při přípravě téhle prezentace. Bylo s nima zacházeno moc hezky. Mohli si vzít všechno, co chtěli, dokonce těm, co měli málo peněz, ještě Federace nějaké dala, aby mohli odejít. Prostě odcházeli důstojně. Nikdo je ale nenutil, mohli přijmout Světový řád, mohli se dále modlit k jakému chtěli Bohu, mohli dodržovat doma jaké chtěli tradice. Jen prostě museli taky respektovat jiný.“

„Někomu se třeba některá omezení nemusí tak líbit.“

„Pak přece může Federaci opustit. Prosím, když chce,“ pokrčí rameny prezentující, „Já bych to například nikdy neudělal. Neříkám se někam podívat, cestovat skutečně, ne jen virtuálně, pomocí Systému. Ale nikdy bych se nevzdal ochrany Federace. Jen se podívejte na statistiku zločinnosti, na území Federace a jiných států. I u těch přidružených je vyšší, a co pak u těch, kde Světový řád ani trochu neplatí? Tam taky můžete cestovat jen na vlastní riziko, což přece, když chcete někam tam jet, musíte v cestovní kanceláři podepsat. Teda podepsat, že si uvědomujete, že vás tam můžou okrást, ale taky třeba zabít nebo unést. Což je pak váš problém. Ale když někdo chce, může tam jet. Občas slyšíme, koho kde zabili, unesli a tak. Ale zase, každý má svobodnou Volbu, pokud chce riskovat ...,“ znovu pokrčí rameny, říkající něco jako kdo chce kam, pomozme mu tam.

„Mám ještě jednu otázku. Mluvil jsi o Systému, tedy vlastně o velmi propracovaném programu. Můžeš o tom říci pár slov? Nebo není snad důležitý pro vznik Federace?“

„Je hrozně důležitý,“ kývá hlavou Buchar, „Je tam totiž všechno. Každý tam má svůj otisk, tedy údaje o sobě, což bylo odhlasováno v referendu, jako boj proti teroristům. Každý pak má v sobě čip, který je v ruce každého z nás,“ ukáže levé předloktí, na kterém však díky košili nic vidět není, a i kdyby si vyhrnul rukáv, na první pohled by nikdo nic nezjistil, „Ten Systém má dvě stránky,“ pokračuje, „První slouží k ochraně lidí, tím, že jsou monitorováni. Druhý pak, že tam jsou všechny informace, najdeme tam prostě všechno a podle toho, jak jsme staří a jaké zastáváme funkce, máme více práv. Teď, až nám bude čtrnáct, dostaneme právo otevírat některé další soubory. Ty práva se nám rozšíří, až dosáhneme šestnácti let. No a když někdo pracuje na významném postu ve státní nebo dokonce federální správě, tak má pochopitelně ještě víc práv. Nejvíc jich mají ti, co dělají v ústředí Systému, tedy ti, co ten Systém spravují. Někdy se jim a tomu místu říká Centrální mozek lidstva, ale jsou to špičkoví odborníci, prověření, nejschopnější ...,“ téměř se zasní.

„Taky bys tam chtěl pracovat?“ vycítí pedagog stav mysli svého žáka.

„Kdo by nechtěl,“ usměje se lehce tázaný, „Ale to znamená, že musím velmi dobře uspět v testech, až mi bude šestnáct let, a dostat právo pokračovat ve studiu na Institutu na druhém stupni. Pak musím uspět i na dalších zkouškách a postupovat dál. Sám Systém si dokáže vybrat ty nejlepší, kteří ho budou spravovat. Ale ...,“ zarazí se, „Ano, chtěl bych tam jednou pracovat. Je to velká výzva, ti dotyční a jejich rodiny mají velkou prestiž, jsou skvěle zajištěni a tak. Daleko víc, než volení správci států a Federace. Alespoň si to myslím, pane učiteli,“ podívá se trochu nejistě, pak mu přes tvář přeběhne mírný úsměv, „Ten Systém, to je něco božího, pane učiteli. Je to tak složitý, tak dokonalý ... Už třeba tím, že on sám dokáže vybírat nejvhodnější lidi, dokáže jim na základě testů vybrat budoucnost. Dát jim na výběr z toho, co je pro ně nejlepší. Myslím si, že nejsem špatný, pane učiteli, ale bohužel nevím, jestli to bude stačit. Víte kolik lidí o tom sní? A jak málo se jich tam dostane? Taky to trvá dlouho, napřed musíte být přijati na pracoviště Systému v konkrétním státě, pak můžete postupovat dál, až do toho Centrálního mozku, tedy do ústředí Systému.“

„Jirko, i tahle tvoje slova o mnohém svědčí,“ dívá se s uznáním Novosad, „Máš opravdu velké schopnosti, dané tvým přirozeným intelektem, který ti dovolí se dále rozvíjet. Ale máš pravdu, takových vás je

APPROVED

AUTHORIZED

mnoho a málokdo se dostane na ty nejzajímavější a nejlukrativnější posty," trochu posmutní, i on není zcela se svým zařazením spokojený, také měl trochu jiné sny, „Máš ještě dva roky do závěrečných testů, které jsou pro všechny z vás klíčové. Ale o tom bude jistě daleko více hovořit Jakub, až bude prezentovat vzdělávací systém v našem státě a vlastně i ve Federaci, protože ten s malými nuancemi platí všude. A i v mnoha státech přidružených, o kterých jsi tak poutavě mluvil.“

„Děkuji, pane učiteli. Já se opravdu snažím, abych byl na ty testy připravený. Abych mohl jít studovat na druhý stupeň Institutu a abych dostal co nejlepší nabídku studijních oborů,“ hovoří vážným hlasem Buchar.

„Tvoje vystoupení bylo zdařilé. Ale jistě taky dobře odpovíš na otázky svých spolužáků, případně na jejich připomínky. Nuže, pánové, zahajuji diskusi k předvedené prezentaci. Tak kdo položí nějakou otázku či snad bude chtít něco doplnit?“ podívá se pedagog na své zbylé čtyři svěřence, kteří sedí naproti němu a prezentujícímu.

„Tak já se zeptám,“ ozve se bez hlášení Divíšek, jak je zvykem při takových příležitostech, „Tobě třeba nevádí, že někdo v tom ústředí, ale i tady u nás, přesně ví, kde se teď nacházíš?“

„Tak vadí nebo nevádí,“ zamyslí se Buchar, „O tom se taky vedly v historii velké diskuse. Já bych to řekl takhle. Vždycky je něco za něco. Každý zákon znamená určité omezení svobody, každé bezpečnostní opatření to taky znamená. Ale lidi se musí rozhodnout, kolik té svobody dají, aby měli větší bezpečnost. A o tomhle taky rozhodovalo referendum. A taky, pokud si vzpomínám, byly dost vysoký procento lidí pro. Kdo nepáchá žádný zločin, tak se bát přece nemusí. Proto si myslím, že lidi souhlasili s tolika kamerami, se zavedením svých dat do Systému, tím myslím skeny očí, DNA a tak. A taky s tím, že budou mít pod kůží čip, který je nejen identifikuje, ale je také napojený na nervový systém každého z nás. Tedy ty čipy se taky vyvíjeli, nejprve byly hlavně identifikační, pak začali plnit další funkce, třeba i schopnost přivolat lékařskou pomoc, když se začnou kazit životní funkce někoho z nás.“

„To je sice hezký, jenže prostě někdo o tobě pořád ví.“

„To jo, ale vem si, kolikrát už to někomu zachránilo život. Třeba když se ztratilo dítě, nebo když se někdo ztratil na horách. Nebo upadl do kómatu. Navíc to máš stejný jako s komunikačními zařízeními, taky přes ně každý ví, kde právě jsi. Ale nejpodstatnější je, že tohle ochrání území Federace, ale i přidružených států, před různými zločinci a teroristy.“

„Jen aby toho někdo nezneužil,“ zapochybuje Zelenohorský.

„Právě proto se k těm informacím dostávají jen prověřené osoby. Které Systém vyhodnotil jako nejdůvěryhodnější, nespolehlivější. A pořád má nad nima kontrolu. Myslím si, že se to v historii už stalo, teda se někdo pokusil někoho vydírat, ale přišlo se na to a pak ten dotyčný skončil. Doslova. Což je jistě správný. Právě ta kontrola je důležitá a určitě i to přesvědčilo lidi, že si to v referendu odhlasovali. Vždyť je každému přece jedno, kde právě seš a co tam děláš, pokud teda nepácháš nějaký zločin. Taky, za co by tě tak vydírali, když máš právo si zvolit, jak budeš žít? Jestli budeš nevěřící nebo věřit v Boha, pak si můžeš vybrat, ve kterého. Stejně máš právo si zvolit, jestli chceš žít s ženskou nebo chlapem a nikdo ti nic nesmí říkat. Je jedno, jestli seš Čech, Rusák, Čínan, Róm nebo Arab. Když dodržíš Světový řád, můžeš dělat všechno, na co stačí tvoje schopnosti.“

„To beru, ale o těch schopnostech rozhoduje ten Systém,“ podotkne se Zelenohorský.

„Což je jenom správně. Vem si třeba to, že by ty testy vyhodnocovali lidi a ne Systém. Pak se třeba někomu nebude líbit tvůj ksicht nebo to, že seš na chlapy ...“

„Nejsem na chlapy.“

„To dávám jako příklad. Ale i kdybys byl, tak Systému je to jedno. Ten jen posuzuje tvoje schopnosti, na co se hodíš, kde se můžeš prosadit. Což je naprosto skvělý. Kdyby to tak nebylo, tak si třeba vybereš špatně a pak budeš jen průměrný nebo dokonce špatný pracovník.“

„Mluvíš jak ti ze Systému.“

„Jistě, taky s tímhle naprosto souhlasím.“

„Tobě se to mluví, když seš z nás nejchytřejší,“ ušklíbne se Pařízek.

„Každý z vás má přece svoje schopnosti a dovednosti. Když ti Systém najde, kde se nejvíc uplatníš ... a navíc, vždycky ti dává nabídku, nevím, že by někdo někdy dostal jen jednu nabídku. Prý jsou vždycky minimálně tři, jsem tedy slyšel nebo někde četl. Ale Systém ti hlavně říká, na co seš nejlepší a ty se pak můžeš rozhodnout, co z toho si vybereš.“

„Taky se mi to nemusí líbit,“ upozorní Divíšek.

„Nemusí, ale bude ti už šestnáct a budeš mít plný práva. Taky Volbu. Můžeš se třeba sebrat a odjet mimo Federaci, když budeš chtít. Nikdo ti nebude bránit, asi ti ještě něco dají na cestu. Na druhý straně, když některou z nabídek přijmeš, tak se o tebe Systém i Federace postará. Najde ti uplatnění, umožní ti předtím teda dál studovat, to, na co máš vlohy.“

„O tomhle budeme určitě diskutovat, až budeme probírat vzdělávací systém,“ zasáhne do debaty pedagog, „Držel bych se tématu, tedy historie vzniku Světového řádu.“

Žáci uposlechnou a vracejí se k některým probíraným otázkám. Buchar odpovídá velmi zasvěceně, často si pomáhá zpětným vyvoláním slajdů ze své prezentace nebo i vytažením informací ze Systému. Někdy i různými ilustracemi, animacemi. Diskuse trvá další dvě hodiny, je dvakrát přerušena přestávkou na odpočinek nebo pro odskočení na toaletu.

PREZENTACE DRUHÁ – POLITICKÝ SYSTÉM FEDERACE

Skupina A20 se schází s učitelem Novosadem znovu o dva dny později. Všichni vědí, co bude probíraným tématem a mohli si i připravit případné otázky. Stejně jako si připravil svou prezentaci Ondřej Maslák. Je si vědom, že přichází po Jirkovi, který je z nich opravdu asi nejchytřejší, nejbystřejší. I proto se přípravě své prezentace věnoval velmi pečlivě, určitě i její hodnocení, stejně jako jeho jiných vystoupení a malých testů z jednotlivých předmětů, bude zaneseno do Systému a bude jím vyhodnocené při závěrečném testu.

„Mým úkolem je představit a rozebrat politický systém Federace,“ začíná se soustředěným výrazem, dává si i pozor na výslovnost a spisovné výrazy, „Budu v něčem navazovat na prezentaci Jirky, kterou jsme viděli před dvěma dny. Ten mluvil o tom, jak se dospělo ke Světovému řádu, ke vzniku Federace a k tomu, které státy ji tvoří. Já se budu zabývat politickým systémem, který je v jednotlivých státech a pak i v celé Federaci. Podle mého jsem měl dvě možnosti, buď začít od shora, tedy od politického systému Federace, nebo naopak, od jednotlivých států. Rozhodl jsem se to udělat od spodu, tedy od jednotlivých regionů, pak států a nakonec se dostat až k Federaci. Ale napřed jsem se rozhodl vysvětlit několik pojmů, o kterých budu mluvit, pokud teda můžu,“ podívá se na svého učitele.

„Je to tvůj prostor, Ondro, ty si rozhodni, jak začneš a jak prezentaci povedeš. Ale osobně nápad vysvětlit některé pojmy považuji za dobrý,“ říká Novosad, což dle jeho očekávání žáka potěší, soudě podle jeho výrazu.

„Dobře, začnu tedy těmi několika pojmy. Na snímcích máte přesné definice, které jsem našel v Systému, já se je pokusím vysvětlit svými slovy, jak je požadováno. Tady začnu od shora, tedy pojmem Federace. To znamená, že se skupina států dohodne na svém sdružení, kdy si vymezí, co bude řešit ta Federace a co ty státy. To pak vysvětlím. Stát je pak útvar, ve kterém se nachází lidé, kteří žijí na jeho území a hlásí se k němu. Z historie jsem zjistil, že zpočátku byl tvořen na základě toho, že nějaký národ, který mluvil stejnou řečí, si vytvořil svůj stát. Teď už je v něm více národností, ale každý, kdo tam žije, musí dodržovat zákony toho státu. A pochopitelně i té Federace, když je stát členem té Federace. No a pak tu máme regiony, což je různý v různých státech, podle toho, jak jsou velké. Někdy se ale místo státu říká region, i když regiony jsou až pod státem. Je v tom trochu zmatek. Ale k těm skutečným regionům. Tam je regionální samospráva, která řeší některé věci, co neřeší stát ani města nebo sdružení obcí. Nejnižším článkem jsou města nebo sdružení obcí. Ukázalo se, že je zbytečné, aby každá menší obec či vesnice měla svého starostu, jak to bývalo dříve. Buď město, nebo sdružení více obcí má svoji správu, která řeší místní věci. Což má teď dost zjednodušené proti minulosti, když existuje Systém. Ale tohle se zachovalo,“ ukazuje několik map České republiky, na níž jsou různými barvami označené regiony i oblasti, které spravují města či sdružení obcí.

„Politický systém je systém, díky kterému se zajišťuje správa daného území, regionu, státu. V historii jich bylo mnoho, od městských států, před diktátory, krále, krále s různými parlamenty až k republikám s různě volenými politiky. Jirka už mluvil o historii. Volby jsou příležitostí lidí, aby vyjádřili svůj názor, vybrali si z nabízených možností nebo osob tak, jak to považují za nejlepší. Referendum je všelidové hlasování, ve kterém lidé vyjadřují svůj názor na něco, co je předmětem toho referenda. Jsou dopředu dána pravidla, kdy je

platné, jaká musí být účast a jaké procento musí návrh schválit, aby byl platný. Což by snad stačilo, pokud není nějaký dotaz, myslím k těm pojmům," podívá se Maslák nejprve na učitele a pak na své spolužáky.

Žádný dotaz nepřichází, proto s mohutným nádechem pokračuje.

„Základem pro území států a celé Federace jsou dvě možnosti, jak lidé mohou vyjádřit svůj názor. Tím nejvyšším je referendum. V tom lidé vyjadřují svoji vůli. Většinou se vyjadřují k nějaké položené otázce. Jako příklad můžu uvést to, co se tady diskutovalo při předchozí prezentaci. Tedy souhlasíte se zavedením identifikačního čipu? Před tím pochopitelně přichází vysvětlování, tomu se říká kampaň. Tam mohou zastánci i odpůrci toho, o čem rozhoduje referendum, říct svoje názory. Aby se lidi mohli správně rozhodnout, věděli prostě všechno, co potřebují.

Druhou možností jsou volby. Tady se volí lidi do nějakých funkcí. Třeba správci nějakého regionu, prezidenti států nebo Federace, ale třeba i vlády nebo tedy správci nějakého státu nebo Federace. Ve dřívějších dobách, jak o tom mluvil Jirka minule, navrhovali takové lidi politické strany. Nebo se lidi hlásili na základě toho, že sesbírali dostatečný počet podpisů. Pak mohli kandidovat. Což se neosvědčilo, protože se tam dostávali neschopní lidi, co se znali s jinými lidmi a ty je podpořili. Pak nedokázali zemi správně spravovat a tak. Teď navrhuje ty lidi Systém. Ten vybírá pro volby vhodné kandidáty. Ty pak dostanou otázku, jestli kandidaturu přijímají. Pokud někdo odmítne, tak nastupuje další v pořadí. Tak je zajištěný, že všichni, co jsou volení, mají dostatečné schopnosti, dostatečné vzdělání a taky nejsou nikomu zavázaní, protože je navrhuje Systém, který nemohou uplatit nebo ukecat.“

„Slovo ukecat asi není nejvhodnější," upozorní pedagog.

„Omlouvám se, pane učiteli. Jen jsem chtěl říct, že teď je ten výběr spravedlivý a nemůžou ho ovlivnit nějaké známosti a tak. Aby byl někdo vybrán do voleb, tak musí být opravdu dobrý a mít schopnosti svou funkci zvládnout," podává vysvětlení Maslák a po přikývnutí Novosada pokračuje, „Jak jsem už říkal, tak jsou referenda a volby. Pomocí referenda se schvalují zákony a normy, které se pak dodržují. Ale třeba taky se mohou lidé v regionu rozhodnout, jestli třeba chtějí něco postavit a tak. Ty největší referenda pak rozhodují o zákonech celé Federace. Pak záleží na tom, jestli musí být zákon schválený ve všech státech, nebo stačí jen většina obyvatel Federace. Účastnit se referenda nebo voleb má právo každá osoba starší šestnácti let, která žije na území státu nebo Federace. Co se týká věku těch, co jsou volení, tak kdysi třeba někdo nemohl být zvolen, pokud mu nebylo určitě let. Ale to teď neplatí, protože věk nerozhoduje, nebo teda asi možná trochu rozhoduje, nevím přesně, jak ten Systém je vybírá, ale není při svém výběru omezený věkem. Může tak vybrat jak starého tak mladého, pokud ho považuje za schopného.“

„Což považuješ za správné nebo nesprávné?" položí otázku Novosad.

„Tak správné ...," zamyslí se Maslák.

„Já to považuji za rozhodně správné," vloží se do diskuse Buchar, „Určitě je jasné, že starší člověk má daleko více zkušeností, měl taky víc času na vzdělání a tak. Ale když je někdo třeba velmi dobrý, tak proč by měl čekat třeba až do čtyřiceti let, jak tomu bylo kdysi, než měl právo být zvolený. Jen si vemte některé programátory. Nebylo jim ještě ani dvacet a už spolupracovali s ústředím. Už při svém vzdělávání, nebo byli vzdělávání individuálně, při své práci. Byla by škoda přece takového genia nechat ležet ladem a čekat, až dosáhne nějakého věku. Navíc si myslím, že ten Systém má určitě kritéria, jak vzít v potaz i věk, tedy ty zkušenosti.“

„Souhlasím s Jirkou, důležité jsou schopnosti, ne věk," říká prezentující.

„Tak pokračuj," vyzve žáka pedagog.

„Co se týká voleb, už o tom byla řeč. Ty určují vládu nebo spíše správce určitých oblastí. Nejnižším jsou ta města nebo sdružení obcí, nad nimi jsou regiony. Následují státy a nakonec celá Federace. Nevolí se už poslanci, jako kdysi, ale ti správci nebo vlády, někde se mluví o správcích a někde o vládách, ale je to stejné. Pokud správa potřebuje nějaké důležité rozhodnutí, na které ji nestačí pravomoci, které má ze zákona, tak musí vypsát referendum. Pokud je úspěšné, tak se potom zařadí jako zákon do ústavy nebo do sbírky zákonů, které platí na jednotlivém území či celé Federaci," vysvětluje prezentující.

„Není komplikované dělat častá referenda a není to také nákladné?" ptá se Novosad.

„Není. Teď už ne. Našel jsem si, jak se volilo kdysi, to stálo hrozné prostředky. Kdysi se lidem dávali papíry, kterým se říkalo volební nebo hlasovací lístky, nevím přesně. Ale prostě se muselo vytisknout strašné množství papírů, ty museli lidi vyplnit a naházet do nějakých nádob. Ty pak další lidi počítat, bylo jich tam

spousta, aby se zajistilo, že někdo nepodvádí. Proto to tolik stálo. Teď je to jednoduché, přes Systém. Každý má svůj login a když ho zadá, tak může odhlasovat. Jeho to nestojí moc času a Systém to pak vyhodnotí, proto to vlastně nestojí skoro nic. I proto je účast ve volbách i referendech daleko vyšší, než bývala kdysi," odpovídá Maslák.

„Ale kdo kontroluje Systém, že to dobře spočítal?“ položí otázku Divíšek.

„Tak kdo,“ znejistí prezentující.

„Systém má mnoho bezpečnostních pravidel,“ ozve se Buchar, „Dost se tomu věnuji, studoval jsem dost věcí, okolo Systému. Pochopitelně se kontroluje sám, ale mají ho možnost zkontrolovat i jeho správci, jak ti, co ho spravují jako zaměstnanci, tak ti, co byli zvoleni právě na jeho kontrolu. Aby ho nikdo třeba z těch programátorů nezneužil. Také je několikanásobně zabezpečený proti hackerům, aby ho nějaký terorista nenapadl a nepoškodil. Je tam tolik bezpečnostních opatření a tolik kontrol, že je téměř nemožné, aby například referendum nebo volby vyhodnotil špatně. Aby vybral třeba nesprávného kandidáta do voleb. Jak by se ten dokázal dostat do Systému?“

„Nikdy není nic dokonalý,“ poznamená Pařízek s mírným úšklebkem.

„Není, ale vždycky je nějaká pravděpodobnost,“ nesouhlasí Buchar, „Systém je postavený tak, aby pravděpodobnost chyby nebo napadení Systému bylo minimalizovaný. Spravují ho ty nejlepší a nejgeniálnější mozky. Ty lidi jsou tak skvěle zabezpečený, že nemají nejmenší důvod se třeba nechat někým uplatit. Vždyť co by získali a co by mohli ztratit. Pochopitelně jen ti nejzasvěcenější znají tajemství Systému, právě proto, aby nebylo možné ho napadnout a poškodit. Ale jak dobře víš, tak nad programátory, tedy administrátory, jsou dohlížitelé, kteří byli zvoleni a kteří sice nejsou tak geniálními programátory, ale vyznají se a ti kontrolují ty administrátory.“

„Kdyby se ale dohodli, bylo nějaké spiknutí ...,“ nadhodí Pařízek.

„Spiknutí?“ zasměje se trochu křečovitě Buchar, „Jako v těch akčních filmech? Víš ty, kolik lidí by do toho spiknutí muselo být zapojených? Ten Systém má více zabezpečovacích okruhů, víceúrovňovou kontrolu, jak vlastní, tak administrátorů i dohlížitelů. Každý zásah do něj je vždy dohledatelný, je tam zaznamenáno, kdo a kdy tak učinil. Ano, mohlo by se to stát, nikdy není nic stoprocentní, ale ta pravděpodobnost je tak mizivá, že je to téměř vyloučený,“ dodá velmi důrazně.

„Vraťme se teď ještě k dnešní prezentaci,“ ozve se pedagog, „Ondro, mluvil si tu o vypisování referenda. Mohou ho opravdu vypsát jen správci či vlády?“

„Ne, jistěže ne. Může taky vzniknout na základě požadavku občanů. Ty mají právo založit v Systému anketu nebo tedy petici, kterou když podepíše dost lidí, tedy myslím tím pochopitelně elektronicky, tak pak je správa regionu, státu či Federace povinna referendum vyhlásit. To samý platí i pro volby, pokud by nějaký správce podle lidí nepostupoval dobře, můžou požadovat změnu správy nebo tedy vlády a když jich je dost, tak pak k tomu musí dojít,“ vysvětluje Maslák.

„Mohl bys nám ozřejmit, co znamená poněkud neurčité slovo dost?“

„Jistě, pane učiteli. Jelikož je velmi jednoduché vytvořit nějakou tu petici, bylo také mimochodem referendem odhlasované, kolik musí být procent, aby se muselo referendum vypisovat. Pokud vím, jak jsem si připravoval tuhle prezentaci, tak zpočátku se to zneužívalo, proto bylo nastavený daleko vyšší procento. To znamená, že to musí být minimálně pětatřicet procent oprávněných voličů. Buď z daného regionu, státu nebo celé Federace.“

„Není to hrozně moc vysoké číslo?“

„Tak je, ale na druhý straně, když by to tak moc lidi chtěli, tak si určitě najdou tu minutu svého času, kdy se zaregistrují do Systému a přihlásí se k té petici. Je to zase o něčem jiném, než v dávné historii, když se dělali tuším nějaké papírové petice, co s nimi nějakí nešťastníci běhali po ulicích a sbírali podpisy. Navíc si tam z nich mnohý dělali srandu, psali tam vymyšlený nebo komický jména. To teď nejde, každý se přihlásí sám na sebe a stvrdí svým elektronickým otiskem svůj souhlas s tím požadavkem petice,“ vysvětluje prezentující.

„Mluvil si o loginu, tedy přístupu do Systému,“ nadhodí další problém Novosad.

„Tak ano, ačkoli je možné se přihlásit více způsoby,“ není si zde úplně jistý Maslák, „V systému je naše DNA, náš sken očí, naše otisky prstů ...“

„Je to otázka priorit a míry zabezpečení,“ ozve se znovu Buchar, „A taky nákladnosti. Zatím nemá každý doma takové zařízení, které by tohle dokázalo sejmut, myslím tím na celém území Federace. A chodit někam,

kde by to bylo, by bylo velmi komplikované. Ale když jsme mluvili o té bezpečnosti před chvílí, tak jsou právě různé úrovně zabezpečení. Běžný občan se může přihlásit díky svému heslu a loginu, které má za povinnost po určité době změnit, kdy jeho platnost vyprchá. Což je ale také nejméně bezpečné, pokud ho někdo zjistí, tak by toho mohl zneužít. Ale když třeba v takovém federálním referendu hlasují desetimiliony či stamiliony lidí, víte kolik by muselo být takových zneužití, aby se to vůbec procentuálně projevilo? Takže tady takové zabezpečení stačí, stejně se tak dostáváte ke svým účtům, osobním souborům, svému osobnímu prostoru v systému, diáři a tak," podává vysvětlení.

„Ty víš, kdo má jaký zabezpečení?“ zajímá se Divíšek.

„Jak už jsem říkal, ten Systém mě zajímá, ale to všichni dobře víte, že jsem jeho nadšeným fanouškem," usměje se Jirka, „Pochopitelně vám nikdo přesně neřekne, jaká konkrétní zabezpečení mají třeba v ústředí Systému. Ale pokud má někdo třeba vyšší práva v Systému, jako například někdo ze správců, někdo, kdo třeba smí nahlížet i do složek jiných lidí, svých podřízených, do některých tajných souborů, rozhodně mu nestačí se přihlásit heslem nebo loginem. Pak se požaduje minimálně další identifikace. Například otisky prstů, ale i sken oka, může být i hlasová identifikace, různé kombinace, více hesel a těchto prvků. Čím větší práva v Systému někdo má, tím důkladnější identifikace musí být. To už ale nejsou desetimiliony, těm už se dá dát takové zařízení, které potvrdí totožnost takové osoby.“

„Takže už nestačí někomu useknout prst nebo ruku," zasměje se Pařízek.

„Jako z těch filmů," zavrtí shovívavě hlavou Buchar, „Ačkoli k mnoha filmům stále ještě nemáme práva, možná v těch je to propracovanější, nevím, ale v těch, na které máme právo se dívat, stahovat si je, tak tam je to dost ubohý. Mimochodem, jsou i zařízení, který rozpoznají, jestli je ta tkáň živá nebo mrtvá. Takže kdybys někomu useknul ruku a vyloupnul oko, tak by to taky nestačilo.“

„Diskuse se nám zvrhává do poněkud morbidní podoby," poznamená pedagog.

„Jen to vysvětluji," brání se Buchar, „Aby bylo jasné, že Systém nejde jen tak oklamat. Samotného by mě zajímalo, jak je zabezpečený proti všem možným útokům. Kterých, jak dobře víme, bylo nepočítaně. Ale nikdy Systém vážně nepoškodily, nevyřadily z provozu. Maximálně někdy zpomalily. Nikdo taky přesně neví, kde jsou schovány úložiště dat, ale dovedu si to trochu představit. Ačkoli spíše ne, musí to být určité něco super. Možná někde moc hluboko v podzemí, určitě s vlastním životním systémem, vícestupňovými zdroji záložních energií, ochranou před různými záření a tak.“

„Třeba to jednou zjistíš, pokud se naplní tvoje sny.“

„Tak to bych byl ten nejšťastnější člověk na světě, pane učiteli.“

„Mám pokračovat?" zeptá se Maslák, když se rozhostí ticho, po přikývnutí pedagoga spustí další snímek, „Pokud je něco schváleno referendem, stává se to platným. Referenda v regionech či státech pochopitelně nesmějí rozhodovat o věcech, které náleží například Federaci. Existuje ústava Federace, ta vznikla na základě nejdůležitějších referend a může takovými být změněna. Ta je závazná pro všechny členy Federace a její ustanovení tak platí všude. Státy si pak mohou upravovat ty věci, které Federace neřeší, mají svoje ústavy a sbírky zákonů. To zůstalo ze starého řádu, pokud vím. Akorát, že když chce správa nějaký zákon měnit, tak to nedává poslancům, jako kdysi, ale předkládá to lidem v tom referendu. Takový zákon pak platí tak dlouho, dokud ho jiným referendem lidi nezmění nebo nezruší.“

„Na jak dlouho jsou voleni správci států či Federace?" ptá se Novosad.

„Tak to je různé," vyhledává prezentující informace jak ve svých slajdech, tak v Systému, „Do některých funkcí jsou třeba i voleni doživotně, jako například soudci, kteří ve spolupráci se Systémem hodnotí provinění zločinců nebo řeší nějaké spory kolem zákonů. Pochopitelně, pokud by se ti soudci sami něčeho dopustili, tak mohou být vyhození. Ale třeba ty nejvyšší soudce volí také lidi a to doživotně. Aby se nebáli o práci a byli nezávislí, jak jsem četl. Správci nebo vlády pak mají v různých zemích i Federaci různou délku funkčního období. Stejně tak je různé, jestli mohou kandidovat vícekrát, nebo jen třeba dvakrát. Někam mohou kolikrát chtít. Mají taky někde zakotvená práva, že mají zajištěnu účast v dalších volbách, k nim Systém vybere další vhodné protikandidáty. Někde ale tohle nemají a pak je pro další období Systém vybrat může i nemusí. Někde vlastně i nemůže, když už by třeba kandidovali potřetí," je poněkud nervózní, zde není až zase tak silný v kramflecích.

„Proč si myslíte, že je funkční období u některých postů časově omezené?" položí další otázku Novosad.

„Asi ze dvou důvodů,“ ujímá se opět slova Buchar, „Tak za první, po určité době se člověk vyčerpá, nepřináší už tolik nového. Což třeba nevádí u těch soudců, ale u správy země asi ano. Za druhé pak takový člověk upadá do stereotypů a taky si vytváří různé přátele. Což především kdysi vedlo právě k tomu klientelismu, korupci a tak. Teď je to sice daleko lépe hlídáno, ale i tak ... Navíc, když se někdo osvědčí ve správě nějakého státu, může postoupit výš, třeba na Federaci. Nebo být vybrán do konkursu na řízení nějaké velké firmy. Systém určitě nenechá schopné lidi ležet ladem. Pokud tedy nemají nárok na zasloužený důchod, který si pak takoví lidé můžou užívat, protože ho mají daleko vyšší, než třeba ti, co pracují na méně důležitých postech.“

„Souhlasíte s Jirkou?“

„Asi ano, pane učiteli,“ přikývne Maslák, „Něco takového jsem taky někde četl, když jsem připravoval prezentaci.“

„Souhlasíte i s tím výběrem kandidátů Systémem?“

„Tak já určitě,“ tvrdí rozhodně Buchar.

„Protože doufáš, že tě vybere na studium na druhém stupni Institutu,“ ušklíbne se Pařízek, „Ale co ty další? Vlastně se rozhodne v šestnácti letech, kdo nejde na ten Institut, sotva může někdy dosáhnout na nějaký posty ve státní či federální správě. Je vodkecanej.“

„Podívej, každý má nějaké schopnosti. Federace se snaží, aby měl každý splněné právo na důstojný život. Je potřeba lidí v různých profesích. Tím, jak je vybírá, tak tím jim zvětšuje šanci na jejich uplatnění. Jak jsem uváděl ve své prezentaci, tak před vznikem Světového řádu bylo v některých zemích i padesát nebo šedesát procent lidí bez práce, především mladých. Protože třeba vystudovali, v čem nebyli dobrý, nebo prostě studovali něco, s čím nenašli uplatnění. Takto Systém posoudí potřeby a taky tvoje schopnosti a i podle prognózy budoucího vývoje ti nabídne vhodné pokračování studia, i když třeba ne přímo v Institutu, tak na nějaké jiné škole, v potřebném oboru.“

„Vzdělávací systém budeme rozebírat při jiné příležitosti,“ vstoupí do diskuse Novosad, „Raději se věnujme politickému systému Federace. Máš ještě něco dalšího, co nám chceš sdělit, Ondro?“

„No, mám tady připravený přehled současných vrcholných orgánů Federace, i s tím, kdo je v nich teď, myslím tím zvolené lidi, jednotlivé ministry, jak jim někteří postaru říkají, jiní jim říkají správně správci resortů. Je v tom trochu zmatek, myslím tím v těch souborech, co jsem k tomu našel, do kterých mám už teď přístup,“ vysvětluje Maslák a pouští další snímky, kde předvádí praktické složení vedení Federace, pak i České republiky, končí jednotlivými správci provincií. Ukáže i obsazení Nejvyššího soudu Federace i České republiky.

K tomu moc dotazů není, většinou jde o nudný přehled, což vycítí i prezentující. Což ho zamrzí, ale neví, jak tuhle část zpestřit.

„Jak se zdá, tak si skončil,“ konstatuje pedagog a po přikývnutí pokračuje, „Tím zahajují diskusi. Můžete opět klást otázky sami, vyjadřovat své názory nebo se budu ptát já. Vrátime se k některým probíraným bodům a vy zkusíte říci svůj názor, na jejich složení, na jejich volbu. Také si probereme otázky v referendech, což je velmi důležitá věc, neboť musí být položeny tak, aby dopředu nenaváděly k jednoznačné odpovědi. Proto jsou některé otázky zapovězené, například, chcete, aby bylo jídlo pro všechny zdarma? Kdo by to asi nechtěl, ale něco takového jistě nelze realizovat,“ dodá a jeho svěřenci se zasmějí.

PREZENTACE TŘETÍ – PRÁVNÍ ŘÁD A HLAVNÍ ZÁKONY

Před své spolužáky předstupuje třetí z nich, Simon Divíšek, jehož tématem prezentace je právní řád a hlavní zákony Federace. Jako jeho předchůdci má svoji prezentaci připravenou velmi pečlivě, své téma rozhodně nepovažuje za právě jednoduché.

„Já dnes víceméně navazuji na předchozí dvě prezentace,“ začíná Divíšek poněkud nervózně, „Tady se mluvilo o vzniku Federace a o politickém systému. Já se mám zabývat právním řádem a nejdůležitějšími zákony. Začnu tím nejvyšším, tedy ústavou Federace. V ní jsou zakotvena ta nejvyšší práva a povinnosti, které platí pro všechny obyvatele Federace. Tou se musí řídit všechny státy, co se ve Federaci sdružují a taky všichni občané Federace. Jde o nejvyšší právní dokument, který platí pro všechny,“ ukazuje výňatky z tohoto dokumentu.

„Pod ústavou jsou další zákony Federace, které se týkají různých dalších věcí, které jsou sice důležité, ale ne zase tolik důležité. Nesmí ale být v rozporu s ústavou Federace. To samé pak platí pro jednotlivé státy. Ty taky nesmí přijímat žádné zákony, které by byly v rozporu s ústavou nebo zákony Federace. Nad tím dohlíží Systém a taky někteří soudci Federace, ty nejvyšší. Existují různé normy, například i tady v našem Institutu. Je tady jeho řád, kde nám říkají, jak se máme chovat, na co máme práva, jaké povinnosti a tak,“ lehce se prezentující ušklíbne, je patrné, že ne všechna ustanovení jsou mu po chuti, „Ale tohle nesmí nikdy být v rozporu s vyšším zákonem nebo dokonce s ústavou Federace. Kdyby to tak někdo udělal, tak na to většinou sám Systém upozorní a příslušní lidi to zruší. Myslím tím nadřízené správce, například. Jak už jsem říkal, všechno je napsané v tom Systému.“

„Můžeš se například ty podívat na zákony sousedního státu?“ ptá se pedagog.

„Na něco už mám práva, pane učiteli. Například právě všechny ty platné zákony, na ty se můžeme koukat.“

„A budeš jim rozumět?“

„Tak jistě,“ přikývne Divíšek, tváří se však překvapeně, proč se na takovou samozřejmost jeho učitel ptá, „Ty nejdůležitější jsou napsané v jazyce všech členských států Federace. Myslím tím autorizované překlady, pomocí elektronického překladače si můžu přeložit všechno. Někdy ale by mohlo dojít ke špatnému překladu, proto je to jen orientační, jak nám vždycky zdůrazňujete. Ačkoli už ty překladače jsou dost dokonalé ... No a všechno je pak napsané ve Světovém jazyce. To je přece jasné, ne?“

„Jasně pro vás, ale vždy to tak samozřejmě nebylo. Možný právě Světový jazyk chyběl v prezentaci Jirky, ale neupozornil jsem na to, bylo mi jasné, že na tento problém určitě narazíme. Chápu, i Jirka toto považuje za samozřejmé, ale vždy nebyly velmi kvalitní elektronické překladače a už vůbec neexistoval Světový jazyk,“ říká Novosad.

„Můžu to doplnit,“ zrudne teď Buchar, je zvyklý na bezvadně odvedenou práci a každou kritiku těžce nese, bohužel zde musí uznat její oprávněnost.

„Učiň tak.“

„Kdysi byly různé pokusy vytvořit Světový jazyk,“ nadechne se Buchar a loví ze své paměti informace, záměrně nevyužije možnost se přihlásit do Systému a hledat tam, chce dokázat svoji připravenost a napravit tak svoji chybu, „Tuším, že se mu říkalo Esperanto. Ale ten jazyk se neuchytnul. Pak se stala jazykem všech programátorů a odborníků na IT angličtina. Ale to zase vadilo jiným mocnostem, kdyby měla být angličtina Světovým jazykem. Ten vznikl vlastně po dvou liniích. Jednak právě po linii IT odborníků a pak po linii vědců, za pomoci tehdy se rodícího Systému. Vytvořili jednoduchý a srozumitelný jazyk, který musí bezpodmínečně znát všichni absolventi druhého stupně Institutu, ale jak dobře všichni víme, učíme se ho i my. Například já, když hledám v souborech, tak je mi docela jedno, jestli jsou napsané v češtině, angličtině nebo Světovém jazyku,“ pochlubí se.

„Ano, máš dobré jazykové dovednosti,“ připustí pedagog, „Ne však u každého tomu tak je.“

„Pane učiteli,“ pozvedne hlavu Buchar, „pak přece existují ty překladače. Jak písemné, tak zvukové. Stále se zdokonalují. Ale pokud chce někdo působit v nejvyšších správních místech, určitě musí být schopný se domluvit. Což byl vždy problém, ale teď je to dle mého dobře ošetřeno. Máte pravdu,“ sklopí hlavu, „nemluvil jsem o Světovém jazyce, asi jsem tuto oblast z historie Federace podcenil a zanedbal,“ sype si popel na hlavu a je patrné, jak ho to trápí, „Považoval jsem to opravdu za samozřejmé. Díky těm překladačům a také výuce jazyků, včetně Světového jazyka.“

„Jirko, když už mluvíš o Světovém jazyce, považuješ jeho zavedení za důležité?“

„Nepochybně, pane učiteli. Sice dříve ve všech firmách zabývajících se informačními technologiemi mluvili anglicky, ale chápu, když se tak Federace rozrůstá ... a také tam jsou jiné velké národy. Pak Světový jazyk považuji za výborný nápad, který odstranil mnohé spory, které by mohly vzniknout.“

„Má někdo jiný názor?“ zeptá se Novosad, když všichni vrtí hlavou na znamení ne, obrátí se na prezentujícího, „Simone, můžeš pokračovat. Chceš ještě vysvětlovat soustavu zákonů a norem nebo se pokusíš probrat ty nejdůležitější zákony či pravidla, kterými se řídíme a která ty považuješ za klíčová?“

„Raději bych už přešel k těm hlavním zákonům, pane učiteli,“ odpovídá po pravdě Divíšek a po přikývnutí pokračuje, „Klíčové je právo Volby. To je základem všeho. Každý dospělý jedinec, muž či žena, tedy

po dosažení šestnácti let, získávají naprosto všechna práva. Přičemž právo Volby je dle mého nejdůležitější ze všech.“

„V tom asi s tebou nikdo polemizovat nebude, Simone. Ale mají ho opravdu všichni?“

„Všichni ne, například my máme jen nějaká práva, další získáme ve čtrnácti a všechny pak, až nám bude šestnáct let.“

„Toto jsem zrovna nemyslel, Simone. Opravdu ho mají všichni?“

„Ach ano, pane učiteli, už vím, na co narážíte,“ rozzáří se obličej prezentujícího, „Můžou být lidé, co jsou tak trochu blázni, tedy nejsou schopný se rozhodovat. Buď se jim něco stalo, třeba úraz, nebo se už narodili jako hloupí ... tak ne možná hloupí, ale postižení,“ opraví se, když vidí nesouhlasné zavrtění hlavy pedagoga.

„Kdo rozhodne o ztrátě nějakých práv takových osob a kdo pak za ně rozhoduje?“

„Tak nějaká komise, složená z odborníků, tím myslím lékařů. A taky Systém, do kterého se všechno zaneše, udělají se skeny mozku, mnohá vyšetření a tak. Dohromady pak dojdou k nějakému řešení. Ale těch lidí zase tak moc není, většinou je umí lékaři opravit. Ale pár jich je, kdyby je ta oprava třeba mohla zabít, myslím tím, kdyby se jim moc vrtali v jejich mozku.“

„A kdo pak za takové lidi rozhoduje?“

„Pak za ně rozhoduje pověřená osoba, například z rodiny. U dětí je to jasné, u dospělých to může být třeba bratr a tak. A když nikoho nemá, tak pak jsou dáni do ústavů, tam asi rozhodují lékaři, ale tím si nejsem tak jistý,“ zatváří se provinile Divíšek.

„Není nutné, abys zatím znal tento systém do podrobností,“ zavrtí hlavou Novosad a tváří se chápavě, „Je velice složitý a jak již tady mluvil Jirka o bezpečnostních opatřeních u Systému, tak i tady existují mnohá bezpečnostní opatření, aby se konalo v nejlepším zájmu takto postižené osoby. Je to velmi komplikované, zvláště u těžkých případů, kdy dotyčný ztrácí naprosto kvalitu a důstojnost života. O tom jistě budeš mluvit. Ale vraťme se k právu Volby. Můžeš nám toto právo svými slovy rozebrat? Tedy jak ty vidíš jeho hlavní přínosy, jeho realizaci?“

„Já právo Volby považuji za základ všeho. Tím je dána svoboda každého z nás. Máme právo si zvolit, třeba jak chceme pokračovat ve studiu, jestli chceme zůstat ve Federaci nebo odejít. Nebo jestli budu volit nebo nebudu. Jestli budu v něco věřit nebo ne. Nebo i mnoho dalšího.“

„Jenže v mnohým zase tak úplně volit nemůžeš,“ upozorní Pařízek.

„Upřesni svoji připomínku, Davide,“ vyzve ho pedagog.

„Tak to je přece jasné, pane učiteli, ne? Třeba u toho, co bude po testech, až nám bude šestnáct. Dostaneme právo Volby, ale tam nebude přece všechno. Tady Jirka určitě bude volit z lepších nabídek než já, tím jsem si jistý.“

„Pokud si tím jsi jistý, tak proč bude mít lepší nabídky?“

„No to je jasné, je z nás nejchytřejší, nejlíp mu všechno leze do hlavy, to mu nikdo nebere. Ale jsou přece i jiný omezení.“

„Už od dávna se říká, že tvoje práva končí tam, kde začínají práva dalšího,“ vstoupí do diskuse Buchar, „To samé je s tím základním právem Volby. Tedy zda zůstat ve Federaci nebo z ní odejít. Nikdo ti v tom nebrání, ještě ti asi i něco dají na cestu. Ale když se rozhodneš zůstat, tak musíš přijmout zákony, která chce většina. Dodržovat je. I ty další mají svoje práva, na vzdělání podle jejich schopností, na práci, na důstojný život, na bezpečnost. Tím, že jsme se dobrovolně v referendu zrekli určitých osobních práv, například na část svého soukromí, tak jsme získali větší bezpečí. Můžeš chodit beze strachu po ulicích, do zábavných podniků, na sportovní zápasy. To dřív nebylo samozřejmostí. Ale zato něco musíš zaplatit. Ovšem pořád tady máš to právo Volby, Federace nikoho nedrží násilím, nikoho nenutí zůstat. Až ti bude šestnáct let, můžeš se rozhodnout a podle toho žít. Přijmout nabídku nebo ji nepřijmout. Tvoje právo Volby.“

„Já přece nechci nikam odcházet ...,“ protestuje Pařízek.

„I pak máš další možnosti,“ oponuje Buchar, „Nevím, jestli si slyšel, že existují třeba taková přírodní společenství, i tady ve Federaci. Jsou místa, kde se sdružují lidi, co třeba chtějí žít bez vymožeností techniky. Sice je nechápu, ale když to tak chtějí ... Mají vyhrazená území, něco jako farmy, kolonie, kde si prostě hospodaří, jako před stovkami let. Když dodržují zákony, tedy nikomu neubližují, tak tam mohou žít. Dokonce tam požívají i ochrany, jak jsem slyšel. Další z možností Volby.“

„Nebo si taky můžu zvolit smrt,“ poznamená Pařízek a všichni teď sklopí hlavy.

„Můžeš. Chce k tomu někdo něco říci? Jistě jde o velmi kontroverzní právo Volby, však také kolem toho bylo mnoho diskusí a emocí, než bylo referendum toto právo Volby schválené,“ zvažní i pedagog.

„Jde tady proti sobě několik principů,“ mluví tišším hlasem Buchar, „Lidský život je to nejvzácnější, to je každému jasné. Ukončit ho násilně je zločin, ten nejtěžší zločin, pokud tak někdo učiní jinému. Třeba nějaký zvrhlík, nebo vrah nebo terorista. Ale pak tady máte právo na důstojný život a právo Volby. Také velkou roli hrála statistika. Lidé páchali sebevraždy vždycky, bylo prokázáno, že po zavedení tohoto práva Volby jejich počet poklesl. Především u mladých lidí. Také to má dle mého dvě roviny. Když se rozhodne pro odchod ze života někdo starý, který trpí. Medicína umí hodně, vyrobit náhradní orgány, končetiny, i opravit mozek, zrak, ale taky není všemocná. Druhou pak je, když už nechce žít někdo, kdo je ještě mladý nebo zdravý. Když se někdo rozhodne a požádá o důstojný odchod ze života, není to jen tak, musí projít dost náročným řízením. Když se někdo třeba oběsí nebo skočí z okna, tak ... Je prokázáno, že se díky tomuto zákonu mnoho sebevražd podařilo rozmluvit. Zjistilo se, že jsou třeba někteří jen nemocní a dostali léky. Nebo si to během toho procesu rozmysleli. A pokud na tom stále trvají, mohou navštívit to místo, kde vstoupí jakoby do zahrady a tam usnou. Nemám tak úplně přesné informace, některé soubory k tomu jsou ještě nedostupné. Ale taky s námi přece mluvil náš psycholog, abysme si jako něco třeba neudělali.“

„Jak na to nahlížíte vy ostatní?“ podívá se Novosad na zamklé žáky.

„Nevím, pane učiteli,“ dívá se nejistě Divíšek, „U těch starých bych byl určitě pro, taky třeba u těch, co se jim neopravitelně poškodil mozek, nebo nemají naději na zlepšení svého zdravotního stavu, prostě už jen živoří nebo umírají ...“

„Tomu se říkalo euthanasie, ta platila v mnoha státech ještě dávno před vznikem Federace,“ znovu se ujímá slova Buchar, „Už tehdy byli mnozí proti, ale v některých současných státech Federace už to tehdy měli. Dokonce snad se lidi i soudili, aby směli důstojně zemřít. Myslím si, tedy jsem přesvědčený, že tohle právo Volby by měl mít každý nemocný. Jenže co když už někdo ztratí chuť do života? Trápí se méně? Musí projít slyšením před komisí, tuším, že minimálně dvakrát. Rozeberou to s ním, snaží se mu pomoci, přesvědčit ho, nalézt mu smysl života. Až když tohle všechno nepomáhá, tak je mu umožněno důstojně zemřít, tam v té zahradě, nebo co to je. Dotyčný se buď něčeho nadejchá nebo dostane nějakou injekci, nevím přesně. Určitě vůbec netrpí, prostě jen usne a už se neprobudí.“

„Někdo by mohl namítnout, že by se toho dalo zneužít,“ nadhodí další vážné téma pedagog.

„Taky se to zneužívalo, pane učiteli. Například za druhé světové války, dělali to nacisti. Posílali do plynu duševně nemocné, ale někdy i jen ty děti, co hodně zlobily, nebo ty, co byly z jiné rasy. Už před vznikem Federace, za staré demokracie, se to dost hlídalo. I teď se to velmi hlídá. Rozhoduje komise, musí být jednoznačné, že jde o právo Volby a ne o to, že je někdo ovlivněný a tak. Že se chce někdo třeba zbavit starého rodiče. U těch, co už jen nedůstojně umírají a už o sobě nevědí, je to ještě složitější. Někdy sami dopředu dávají žádost, aby v takovém stavu byli uspani. Nemáme ještě všechny práva k podrobnostem, naše právo na tuhle Volbu vznikne, až nám bude šestnáct let.“

„Máš pravdu, Jirko, možná bychom tohle právo Volby mohli opustit. Simon by nám mohl říci další zákon, který považuje za klíčový,“ navrhne změnu pedagog a je patrné, jak se všem jeho svěřencům uleví.

„Je velmi těžké dělat pořadí,“ mne si bradu prezentující, „Je toho hodně. Právo na důstojný život, právo na osobní svobodu, právo na vzdělání, právo rodiny, právo na práci ... Nevím, co bych dal dopředu ... Začnu teda třeba tím právem na důstojný život. Každý obyvatel Federace má právo na důstojný život. Pokud dodržuje zákony Federace, pak mu musí Federace toto právo zajistit. To znamená, že má kde bydlet, netrpí hlady, je o něj postaráno. I když třeba je nemocný, nebo ztratí práci, nebo už je starý, ale taky hodně mladý, myslím jako dítě.“

„Právo na důstojný život souvisí s tím, o čem jsme mluvili před chvílí,“ připomene Buchar.

„K tomuto právu se ale také váží nějaké povinnosti, Simone,“ upozorní Novosad.

„Ano, pane učiteli. Když třeba někdo je nemocný, musí dodržovat léčbu. Nebo když ztratí práci, musí si vybrat z jiné, která mu je nabízena. Nebo se jít učit ... někam ...“

„Tomu se říká rekvalifikace,“ napoví Buchar.

„Jo, rekvalifikovat se. Nebo se i třeba za práci přestěhovat. Ale zase tím získává tu výhodu, že o něj bude postaráno. Prostě každý má zaručené, že nezůstane někde na ulici, bez prostředků a tak.“

„Přesto se to u někoho může stát,“ upozorní pedagog.

„Pak je to jen jeho chyba,“ konstatuje dost tvrdě Buchar, „Ale takový člověk je většinou duševně nemocný. Pak dostane nabídku na pomoc, může se léčit, jít do ústavu. Nebo si může zvolit jinak, když už ho nic nebaví,“ sklopí hlavu.

„Co si ty, Simone, představuješ pod pojmem důstojný život?“ položí otázku pedagog.

„Já?“ protáhne Divíšek, „Tak určitě, že má každý kde bydlet. Není třeba někde pod mostem,“ lehce se usměje, „Taky má co jíst, vzít si co na sebe. A pochopitelně má zajištěný přístup do Systému, tedy připojení a vhodný zařízení. Na to má každý právo, i když se mu třeba nedaří, je nemocný, nemůže třeba pracovat a tak. Tohle mu Federace zajistí, postará se o každého.“

„Jsou si tedy všichni rovni?“

„Tak to určitě ne,“ říká rozhodným hlasem prezentující, „Jsou lidi chudší a lidi bohatší. Mají různý přísun na konto, různé dopravní prostředky, někdo má třeba i osobní helikoptéru, vznášedlo ... Ale právo na důstojný život zajišťuje, že i ten chudý se nemá tak úplně špatně. Třeba si tak vyskakovat nemůže, nebo jeho rodina, ale určitě Federace nenechá nikoho trpět hladu nebo bez bydlení.“

„Což považuješ za správné.“

„Určitě, pane učiteli. Je správný, že se Federace o všechny postará. Že Systém dokáže nabízet vhodná pracovní místa, když třeba někde nějaká výroba skončí, protože už něco, co se tam dělalo, nikdo nechce. Že má každý zajištěný právo na důstojný život, i když se mu právě třeba nedaří.“

„Je to velmi náročné,“ vloží se do debaty Buchar, „Myslím tím finančně. Ale díky Systému a tomu, že se omezilo krádeží, tak je víc prostředků. Taky se víc využívá schopností lidí, když se jim nabízí taková povolání, na které mají schopnosti. Pak je vyšší produktivita práce a tak. Je jasné, že Federace nemůže dát každému třeba to vznášedlo, o kterém mluvil Simon. Ale nenechá nikoho na holičkách, když potřebuje pomoc. Zato se ale očekává, že ten dotyčný bude spolupracovat, třeba se rekvalifikovat, přijme nabízenou práci.“

„Další klíčový zákon je právo na osobní svobodu,“ pokračuje prezentující, když už nikdo nic neříká k předchozímu bodu, „Jde o víc zákonů, co to popisuje, lidská práva a tak. Co je ale hlavní, každý občan Federace má právo na osobní svobodu. Ta mu zajišťuje, že může věřit v jakého chce Boha, může se stýkat s kým chce, mít za partnerku či partnera koho chce, říkat si, co chce a tak.“

„Vyjádřil by princip osobní svobody někdo přesněji či jinými slovy?“ zeptá se Novosad.

„Dalo by se říci,“ chytne se hned Buchar, „že nikdo nesmí být nijak diskriminován nebo perzekuován za svoji víru, za svoji rasu, za svoji sexuální orientaci, za svoje názory, které může sdělovat ústně i písemně. Mám to rozebrat podrobněji?“

„Nechceš se k tomu vyjádřit, Simone?“ zeptá se pedagog.

„Nechám to na Jirkovi,“ ušklíbne se lehce Divíšek, „Má to určitě všechno načtený a nastudovaný,“ zazní v jeho hlase jistá trpkost, možná i zárodek závisti.

„Každý z nás má k těmto souborům přístup,“ odrazí decentně úder Buchar, „Co se týče víry, tak každý má právo věřit v jakého chce Boha, nebo být ateistou, tedy nevěřit v žádného. Může se sdružovat s dalšími věřícími v kostelech, chrámech, mešitách. Nikdo nesmí nikoho posuzovat podle jeho rasy, třeba barvy kůže, odkud pochází, národnosti. Každý, kdo je občanem Federace, má stejná práva. Nikdo nesmí být vysmíván nebo perzekuován za svoji sexuální orientaci, můžou tak žít spolu muž a žena, žena a žena nebo i muž a muž. Když uzavřou partnerskou smlouvu, mají stejná práva. Mohou i vychovávat děti, nebo nějaké osiřelé adoptovat. Sice se tohle kdysi někomu nelíbilo, ale statisticky se ukázalo, že je u takových lidí opuštěným dítětem daleko lépe než v nějakých ústavech.“

Každý má taky právo říkat svoje názory, nebo je psát, třeba do diskusních fór do Systému. Třeba, když se projednává nějaké referendum, může každý říci svůj názor. Nebo můžeme kritizovat kohokoli ze správy země, ale třeba i nedokonalost Systému, pokud si to tedy někdo myslí. Za to nesmí být nikdo postížený a také není. Ovšem na druhé straně musí každý respektovat práva jiných na to samé.“

„Ano, respektovat práva jiných,“ chytne se poslední věty Divíšek, je to dnes jeho prezentace, ale po pravdě mluví víc Jirka než on, „Nikdo nesmí porušovat práva jiných, jinak se dopouští přestupku nebo rovnou zločinu, podle toho, co udělá. Nesmí se nikomu vysmívat za to, v jakého Boha věří, pochopitelně už vůbec ne ho za to vraždit, jak dělali a dělají nějaký teroristi. Stejně tak se nesmí nikdo nikomu posmívat, když žije chlap místo se ženou s mužem, nebo když má nějaký dítě dvě maminky nebo dva tatínky. Nebo nikdo nesmí nikomu

nadávat, že má černou kůži, šikmé oči, je Arab, Róm, Vietnamec a tak. Nebo někomu nadávat, když třeba nepovažuje Systém za tak dokonalý, jako třeba tady Jirka," trochu si rýpne.

„Což přece nikdy nedělám," cítí nutnost se bránit Buchar, „Ty máš právo vyjádřit svůj názor, svoje pochybnosti, já ti zase mám právo oponovat. Stejně tak máš právo, tedy budeš mít právo, až ti bude šestnáct let, založit petici, třeba za nějakou změnu v Systému nebo v zákoně. Když získáš dost dalších, který tě podpoří, bude k tomu muset být vypsáno referendum. Pokud je ale nezískáš, tak i když třeba s něčím zcela nesouhlasíš, tak to musíš respektovat, protože si to tak přeje většina, která si to uzákonila v nějakém předešlém referendu," připomene.

„Ještě tam patří asi i právo na cestování," jde raději dál prezentující, tuší, že v diskusi s Jirkou by tahal za kratší konec, „To znamená, že když má někdo volno, dovolenou, prázdniny, tak může kamkoli cestovat. Po Federaci, ale taky i mimo území Federace. Pokud cestuje do států přidružených k Federaci, tak asi není problém, ale pokud se chce podívat někam, kde je dost nebezpečno, jede tam na vlastní nebezpečí. To je jeho právo Volby. Ale pokud ho tam třeba unesou teroristi, tak má smůlu, protože s teroristy Federace nevyjednává. Možná ho osvobodí nějaká vojenská jednotka, ale možná ho tam zabijí. Nebo při tom osvobozování. Ale když má rád někdo dobrodružství ...,“ pokrčí rameny.

„Proč si myslíš, že někdo cestuje někam, kde je nebezpečno?" zeptá se pedagog.

„Tak jak jsem říkal, má rád dobrodružství, například.“

„Jak hovoří různé studie, tak je tohle prostě v přirozenosti člověka," ozve se znovu Buchar, ale nezbudí žádnou zvláštní reakci, všichni jsou již na jeho aktivní přístup zvyklí, „Každý to má nastavené trochu jinak, ale mnohým prostě dělá dobře, když balancují na hranici života a smrti. Což je ale jejich Volba. Jsou mnohé adrenalinové sporty, však je známe. Sice jsou většinou dost bezpečné, ale na druhé straně ... Existuje i Světová hra, ale o té jsem jen slyšel, nemáme k ní ještě práva. Tam také riskují soutěžící svůj život, někteří i umřou. Ale přesto je prý o ni strašně moc zájemců. Je to ale jeho Volba, stejně jako když někomu dělá dobře jet někam, kde ho můžou unést nebo zabít. Ale nese pak svoje riziko. Proto na takový výlet třeba nemůže vzít svoje děti, dokud jim není šestnáct let, až pak tam s nima může jet, pokud tedy oni chtějí.“

„Souhlasím s Jirkou, je to každého věc," kývá hlavou prezentující, „Když už mluvil o těch dětech, tak je asi moc důležitý právo na vzdělání a právo na rodinu, nebo spíš podpora rodiny," snaží se být aktivní, „Když začnu od té rodiny. Když se někdo stará o dítě nebo o víc dětí, ať už biologický rodič nebo adoptivní nebo pěstoun, tak dostává od Federace podporu," prokazuje též své vědomosti, „Podle toho, kolik má dětí. Musí se ale o ně pak starat, žít je, když nejsou v Institutu, postarat se o ně, když mají prázdniny a tak. Proto je výhodnější mít více dětí, je pak větší příspěvek.“

„Nemohl by toho někdo zneužít, snažit se mít co nejvíce dětí a tak získat co nejvíce příspěvků?" zeptá se Novosad.

„Tak určitě mohl, myslím, že se o to někdo i snažil," znejistí Divíšek, „Ale musí se o ty děti starat, jinak na ten příspěvek nemá nárok. Možná mě Jirka doplní ...“

„Je pravdou, že v minulosti, myslím tím před vznikem Federace, toho někteří zneužívali. Zcela záměrně si pořídili co nejvíce dětí, nejvíce nepřizpůsobiví občané, co nedodržovali zákony, nepracovali. Když dostali příspěvek, utratili ho za chlast a různý nelegální stimulanty. Což teď není možné, je velmi pečlivě monitorováno, jak se starají o své děti. Ty se navíc musí vzdělávat. Pak je jistě správné, že taková rodina, co má více dětí, dostane více prostředků. Aby s nimi o prázdninách třeba mohla jet na dovolenou, opatřit jim nějaké hry. Dát jim kvalitní zařízení, hezký oblečení, co se těm dětem líbí. A tak dále.“

„Co když nějaký pár nemůže mít děti? Ze zdravotních důvodů některého z partnerů nebo protože jde třeba o dvě maminky a dva tatínky, jak tady již bylo řečeno?" položí další dotaz pedagog.

„Tak ty zdravotní důvody ... většinou to zařídějí lékaři, nějakou formou umělého oplodnění, aby ty lidi měli geneticky svoje děti. Ale když to nějak nejde, tak mohou děti adoptovat nebo se stát jejich pěstouny ... teď nevím přesně ten rozdíl, pane učiteli, mezi adopcí a pěstounstvím," tváří se provinile prezentující, po povzbuzujícím pohledu však pokračuje, „Jsou děti, které nemají biologické rodiče, nebo se ty o ně nestarají. Jejich rodiče mohli zahynout při nehodě, při teroristickém útoku. Nebo je mohli opustit. Nebo byli zločinci, jejich děti jim byly odebrány a oni jsou zavřený a tak. Pak si někdo může vzít takové děti na starost a dostává na ně příspěvek tak dlouho, dokud ony studují. Ale jak říkal Jirka, velmi se hlídá, aby se o ty děti opravdu starali, než se začnou učit a i potom, když mají volno a tak.“

„Chce ještě někdo něco dodat?“ zeptá se Novosad.

„Snad jen, že to všechno souvisí se stárnutím populace. Před vznikem Federace populace Evropy stárla a vlastně skoro vymírala. Což napravovali přistěhovalci, mnozí sem však přicházeli s tím, že tady zavedou svoje zákony. Ale především přibývalo důchodců na úkor pracujících, což bylo velmi komplikované, pro zajištění důstojného života seniorů. Všechno má ale svůj rub a líc, pane učiteli, i teď již někteří volají po jistém omezení populace, jak je tomu v některých přidružených státech k Federaci. Ale na druhé straně, území Federace je obrovské a stále je kde zakládat města, jak se o lidi postarat. Vysoké výnosy z půdy, z moře, nové technologie výroby potravin a podobně. Ale není to asi zcela jednoznačné, pokud vím, tak se uvažuje o nějakém omezení, třeba příspěvek pouze na tři děti,“ opět prokáže svůj přehled Buchar.

„Máš pravdu, Jirko. Tady je klasický příklad, jak se může zrodit změna tohoto zákona. Odborníci snášejí argumenty pro a proti. Pokud převáží ty pro změnu zákona, může buď vláda Federace vypsát referendum či o něj požádat sami občané přihlášením se k petici. Pak hlasováním rozhodnou, zda zůstane podpora neomezená, nebo se bude třeba jen vztahovat na tři děti. Nebo na jiný počet, který stanoví nové znění zákona,“ je spokojený s diskusí pedagog.

„S těmi dětmi je klíčový zákon o právu na vzdělání,“ bojuje Divíšek s defenzivou, „Každé dítě, když dosáhne věku sedmi let, má právo na vzdělání. Podrobnosti asi rozebírat nebudu, prezentaci o vzdělávacím systému má mít příště Jakub ...,“ pohlédne na vyučujícího.

„Ano, vzdělávací systém rozebere tvůj spolužák, Simone. Ty nám jen sděl, co to znamená z pohledu zákona, pro ty děti. A vlastně později i již dospělé, po testech.“

„Podle zákona má každé dítě, které dosáhne sedmi let, právo nastoupit na první stupeň Institutu. Bez ohledu z jaké je rodiny, chudé, bohaté. Ani jak je chytré. Tedy nesmí být dementní ...,“ zarazí se prezentující, „Je hranice, kdy už je dítě dementní, pak nastupuje do speciálního ústavu, kde se ho pokusí něco naučit. Nebo mu nějak opravit mozek, pokud to jde. Prostě každý ve věku sedm až šestnáct let má zdarma výuku v Institutu. Po závěrečných testech, pokud přijme dotýčný některou z nabídek na další vzdělání, mu to Federace taky hradí.“

„Je učit se právo či povinnost?“ ptá se pedagog.

„Právo i povinnost, pane učiteli. To bylo taky ustanovené referendem, ačkoli někteří rodiče, pokud vím, protestovali. Ale o tom asi bude mluvit Jakub ...“

„Dobře, máš ještě další významný zákon, který by si chtěl zmínit?“

„Určitě právo na bezpečí, pane učiteli,“ říká rozhodným hlasem Divíšek, „Právě proto jsou všude možně různé monitorovací zařízení, proto máme ten čip a tak. Kdysi bylo hodně zločinnosti, lidi se báli málem vycházet na ulici. Zločinci se smáli a měli větší práva než oběti. To se postupně změnilo, v různých referendech. Což je jistě správný, když chce někdo někomu ubližovat, tak musí být ... prostě se před ním musí společnost chránit. Federální policie i armáda spolupracují, stejně tak policie států, měst. Když odhalí zločince, následuje rychlý soud a trest.“

„Kdo soudí a kdo vynáší trest?“ ptá se Novosad.

„Tak podle závažnosti zločinu. Menší zločiny, třeba nějaká krádež, nějaké napadení, tak to vyřeší místní soudce. Může dát dotýčnému pokutu, domácí vězení nebo prospěšné práce. Pokud jde o závažnější zločiny, tak může jít odsouzený do takové kolonie, tedy vězení. Dřív byly vězení především v budovách, ale to se změnilo. Jsou vyhrazená speciální místa, dost rozlehlá, kde někteří zločinci žijí. Musí se tam postarat sami o sebe, pracovat. Jde o nějaké farmy, jak jsem slyšel. Nemají tam za trest techniku, nemají přístup k Systému, nemají tam zábavu. Když se polepší a odkroutí si tam ten trest, tak se mohou vrátit. Jsou na to různé programy, myslím pro ty, co se vracejí z vězení,“ vysvětluje prezentující.

„Co ty nejtěžší zločiny? Které to jsou a jaké jsou tresty?“

„Jak už tady někdo zmínil, myslím že Jirka, tak se obnovil trest smrti,“ odpovídá vážným hlasem prezentující, „Ale jen na některé předem vybrané zločiny a když je prokázána jednoznačně vina. Pokud není, pokud existuje pochybnost, tak nemůže být trest smrti udělen. Třeba dostane dotýčný doživotí, v nějaké hodně přísně strážené věznici. Tam jsou i teroristi, proto se asi moc dobře neví, kde ty místa jsou, aby je někdo nechtěl osvobodit.“

„Můžeš vyjmenovat závažné zločiny, kdy může být udělený trest smrti?“

„Pokusím se, pane učiteli. Tak za první, za zneužití a vraždu dítěte. Jsou různý zvrhlíci, co ubližují dětem, znásilní je a zamordují. Pak si určitě trest smrti zaslouží ...“

„Jde tedy o pomstu na takovém člověku?“ přerušil žáka pedagog.

„No to asi ne ...“

„Jde především o ochranu společnosti před takovými lidmi,“ přichází se svým názorem Buchar, „Takový člověk by třeba mohl utéci a znovu vraždit. Není to pomsta, ale tvrdý a zasloužený trest a také ochrana.“

„Souhlasím s Jirkou. To samé platí i pro další případy,“ pokračuje Divíšek, „Jde za druhé o teroristické útoky, kdy někdo nastraží bombu a vyhodí do vzduchu nějaký nevinný lidi. Před vznikem Federace toho bylo hodně, teď už se to tolik neděje, díky Systému a dalším opatřením. Třeba těm monitorovacím zařízením a těm čipům. Tam asi každý s trestem smrti souhlasí. Pak tam jsou připravované a brutální vraždy. Nebo více vražd, když někdo zabije více lidí. Myslím, že se jim říká sérioví vrazi. Tohle jsou případy, kdy může být vynesený rozsudek smrti.“

„Ještě by možná stálo za připomínku,“ vstupuje do diskuse opět Buchar, „že i ten vězeň, třeba odsouzený na doživotí, má právo Volby. Může nastoupit trest anebo požádat o smrt. Třeba když se v něm hne svědomí, nebo nechce trávit zbytek života ve vězení. Což je vlastně jediný právo, který odsouzeným zůstává, oproti minulosti.“

„Oproti minulosti? Upřesníš svoji poznámku, Jirko?“

„Kdysi, před vznikem Federace, měli vlastně zločinci větší práva než ty, které poškodili. Začínalo to tím, že když se někdo bránil a zločince zranil nebo zabil, mohl být taky odsouzený. Za nepřiměřenou obranu. Což změnilo referendum, kde si lidé odhlasovali, že když někdo jde spáchat zločin, tak ztrácí své práva a musí počítat s obranou toho, koho chce poškodit. Když tedy někoho někdo přepadne na ulici a ten se brání a třeba lupiče i zabije, tak se mu nic nestane. To za první. A za druhé, ty odsouzený si žili jak v bavlnce. Jen se vyvalovali na postelích a ostatní je živili, vlastně z daní i ty, kterým předtím ublížili. Dokonce mohli i volit, což je teda pro mě nepochopitelný. To se také změnilo. Teď jsou ty s nižšími tresty zavřeny v těch koloniích, kde se musí o sebe postarat, hospodařit tam, jako někdy před několika sty roky, bez techniky, což musí být hrozný. Ale zaslouží si to. No a ty nejhorší zločinci, co nedostali trest smrti, ale třeba doživotí nebo moc let, jsou ve zvláštních vězeních. O nich se moc neví, protože by jejich přátelé mohlo napadnout se je pokusit osvobodit. Jsou tam totiž i teroristi. Ale prý tam taky musí pořádně pracovat. Nikdo je teda nesmí týrat, ale oni se zase nemůžou jen tak válet na posteli a čumět do stropu.“

„Což považujete všichni za správné?“ položí Novosad otázku a podívá se postupně na všechny své svěřence.

„Určitě, pane učiteli. Stejně někdy není trest dostatečný,“ odpovídá Divíšek.

„Není dostatečný?“

„Vemte si, pane učiteli, že nějaký zvrhlík unese nějaké dítě, kdovíjak dlouho ho mučí, víte, jak to musí trpět? A pak ho zabije. Sice dostane trest smrti, ale přitom nijak netrpí. Jen usne a už se neprobudí. Jistě, nejsme barbaři, ale uznejte, že ten vrahoun by si zasloužil něco podobného, co udělal tomu dítěti.“

„Souhlasíte se Simonem?“

„Já spíš ano,“ řekne Pařízek.

„Já asi taky,“ přikývne Maslák.

„Já nevím, pane učiteli,“ zamýšlí se Zelenohorský, „I ten zločinec je pořád člověk, ne? Když se sám rozhodne umřít, je to jeho právo Volby, ale má někdo jiný právo ho nechat usmrtit?“

„Jsi tedy proti trestu smrti, Jakube?“

„Pane učiteli, chápu, jak to musí být hrozný pro třeba ty rodiče, co jim někdo zabil dítě. Určitě si takový zločinec zaslouží ten nejpřísnější trest. Ale má jiný člověk právo mu ho vzít? Proto si nejsem úplně jistý. Měl by mít sám rozum, ten zločinec, a požádat o smrt.“

„Což takový darebák většinou neudělá,“ ušklíbne se Maslák, „Umí ubližovat jinejm, ale pak se celej klepe, když ho vedou k soudu. Však jste takový taky viděli. Co s takovýma lidma? Léčit je a věřit, že už to nikdy neudělají? A co když se nějak dostanou ven a zase někoho zabijou? Proto se taky nedivím, kolik lidí v referendu hlasovalo v takových případech pro trest smrti. A souhlasím s tím.“

„Je třeba ale říci, že se teď už tolik takových zločinů neděje. Když je stále každý sledovaný přes ten čip. To spíš dojde ke zločinu v nějakém afektu. Spíš páchají zločin ti, co třeba zvenku proniknou na území Federace a nemají ten čip. Protože kdyby unesl někdo to dítě, tak on i to dítě mají ten čip, tak je hned najdou. Tohle se právě tímhle strašně moc eliminovalo. A co se týká těch teroristů, stále jsme k nim až moc humánní,“ sděluje svůj názor Buchar, „Jak tady zaznělo, ty, co jsou odsouzený k smrti, museli někoho zavraždit. Mnohdy ho i mučili. Nebo zabili moc lidí, při teroristickém útoku. Nebo zabili víc lidí, ty lidi přitom mnohdy trpěli, umírali dlouho a tak. A my tomu zločinci umožníme umřít bez bolesti. Prostě je někam odveden a tam usne a už se neprobudí. Proto se taky nemůže mluvit o pomstě, ale o ochraně společnosti,“ zamyslí se, „Kdysi, spíš dýl před vznikem Federace, se někdy konaly veřejné popravy. A při nich ty zločince mučili. Je to vidět i v historických filmech, i když bez těch nejhorších podrobností. To považuji za pomstu, když takovýho zvrhlíka pálili, trhali mu maso z těla, kastrovali ho a tak. Veřejně. Dneska prostě jen usne, když on sám se svými oběťmi žádný slitování neměl.“

„Chce ještě někdo něco dodat?“ zeptá se Novosad, ale jak se zdá, nikomu se do této debaty už moc nechce, „Simone, než začneme podrobnější diskusi k některým zákonům, chceš ještě nějaké další právo vyzdvihnout?“

„Tak nevím, jestli to sem patří, asi se mi budete smát, ale dle mého jde o významný právo. Myslím tím právo na sexuální život, tedy moct ... však mi rozumíte,“ dostane se do rozpaků Divíšek a vyvolá skutečně tlumený smích svých spolužáků.

„Kdo se teď směje,“ zůstává naopak vážný pedagog, „jen tím dokazuje, že není pro toto právo ještě dostatečně zralý. Souhlasím se Simonem, jde o významné právo. Ví někdo, jak byl stanovován v historii věk, kdy už není tak zvaně dítě pod zákonem a může začít sexuálně žít?“

„Tak ten věk se měnil,“ ozve se Buchar, „Kdysi dávno byl nižší, pak zase vyšší a nakonec se zase o něco snížil. Pokud si vzpomínám, tak někde, tuším ve Španělsku, byl kdysi stanoven na dvanáct let, kdy už bylo možné konat beztrestně soulož. Třeba ve Vatikánu, papežském státě, byl myslím třináct let. V některých státech snad ho později posunuli až na osmnáct let, ale ve většině demokratických států byl stanoven na patnáct let. Už před vznikem Federace ho ale v některých státech ho snížili na čtrnáct let, jako to teď máme my. Ale někde byl před vznikem Federace i nižší, tuším třináct nebo dokonce dvanáct let.“

„Chce k tomu ještě někdo něco dodat?“ ptá se Novosad, když vidí zřetelnou nechuť svých svěřenců se pouštět do tohoto tématu, vyzve pohledem prezentujícího k pokračování.

„Možná ještě právo na informace. Že má každý právo vstupovat do veřejných souborů Systému, kde jsou zdarma ty základní informace. Jistě, pokud si chci pustit nějakou novou hru, například, tak musím zaplatit. Ale když chci vidět informace například z jednání správců, přehled zpráv, co se kde událo a tak, přehled sportovních zpráv, mám to zdarma. Stejně jako některé významné události či sportovní zápasy můžu sledovat on-line a bez placení. No a pak my, co se učíme, nebo i později třeba studujeme, po šestnáctém roku, tak máme všechny studijní materiály zdarma. A taky jsou zdarma všechny zákony, ústava, vyhlášky, můžu se na cokoli kdykoli podívat,“ snaží se vyjmenovat co nejvíce vymožeností Divíšek.

„Já bych uzákonil, že jsou všechny hry zdarma,“ zasměje se Pařízek.

„Některé zajímavé hry přece máte zdarma, už i vy si jich jistě užíváte, ne?“ podívá se na své svěřence mírně provokativně pedagog.

„Jo, ale jen ty, co někdo vyhodnotil jako prospěšný. Jako že se jejich hrou něco sami naučíme. Ale jsou jiný, zábavnější, a ty se musí platit.“

„Ty hry, Davide, musel někdo vymyslet. I ten někdo chce být z něčeho živ. Stejně jako další, co se starají o Systém, o prostředí, kde ty hry hraješ. Proto je správné, když za svou zábavu něco ze svého konta odvedeš tvůrcům hry nebo správcům prostředí. Což mimochodem taky bylo kdysi předmětem dost vážných sporů. Ví o tom někdo něco?“ položí dotaz Novosad.

„Myslíte tak zvané pirátské hnutí? Tedy boj jedinců, vlastně celých hnutí, aby například všechna hudba na internetu byla zdarma?“ ptá se Buchar.

„Ano, kdysi nelegální stahování hudby, her či filmů bylo dost častým a běžným jevem.“

„Což se teď už nedá, díky Systému a kontrole,“ pokývá hlavou Buchar, „Ale vy jste asi myslel, pane učiteli, že se pořád někdo snaží rozšířit oblasti toho, co je zadarmo. Už k tomu byla i referenda, ale nakonec to lidi odmítli. Myslím tím rozšíření souborů, které můžeme využívat zadarmo. Převážila odpovědnost lidí.“

„Já bych s tím souhlasil. Teda s tím, abych toho mohl víc využívat zdarma,“ vyjádří svůj postoj Pařízek.

„Třeba jednou navrhneš referendum a uspěješ,“ usměje se mírně Buchar.

„Tak to asi ne. Ale bral bych to, kdyby se toho dalo víc využít zdarma,“ zasní se Pařízek.

„Komu by se nelíbilo mít všechno zdarma,“ říká se shovívavým úsměvem pedagog, „Nuže, pánové, pokud už nemá Simon nic nového, zahájíme diskusi k jednotlivým předloženým zákonům. Možná ještě na něco dalšího přijdeme během ní,“ ukončí de facto prezentaci Divíška. Ovšem debata bude pokračovat.

PREZENTACE ČTVRTÁ – VZDĚLÁVACÍ SYSTÉM

Jako čtvrtý v pořadí nastupuje se svou prezentací Jakub Zelenohorský. Zdánlivě ji má nejjednodušší, neboť bude informovat o vzdělávacím systému, jehož je součástí. Ale po pravdě je tolik různých pravidel a zákonů, že nebylo rozhodně snadné připravit smysluplné povídání, s rozumnou poslušností sdělovaných faktů.

„Na minulém našem setkání hovořil Simon o právu na vzdělání. Já mám dneska rozebrat vzdělávací soustavu Federace,“ začíná prezentující vážným hlasem a s plným soustředěním, „Lidé se vzdělávají od nepaměti. Ale ne vždy to bylo právo pro všechny, byly doby, kdy třeba jen pět, deset procent lidí bylo gramotných. Stále se hledal nejvhodnější systém, který by byl co možná nejefektivnější, tedy přinášel nejlepší výsledky.

Něco ze současného systému je možné nalézt již ve starověké Spartě. Tam taky, když bylo chlapcům sedm let, tak je odebrali od rodiny a oni šli na vychovávání. Pochopitelně to bylo jiné a poněkud drastické. Dívky se to netýkalo, ty se nevzdělávaly, měly jen rodit děti. A ty kluci tam byli dost týraní a tak. Ale těch sedm let a to bydlení v Institutu, tam ta podobnost určitě je.

V dnešní době je ale všechno jinak. Když chlapec nebo dívka dosáhne sedmi let, získává právo na začátek bezplatného vzdělávání v prvním stupni Institutu. Pro všechny, ať je otcem nebo matkou kdokoli, jakkoli bohatý, ať je dotyčný jak chce chytrý nebo nadaný. Bylo totiž zjištěno, že rozdělování na talentované a méně talentované neprospívá nikomu. Proto je snaha, aby byli všichni pohromadě, a to až do těch šestnácti let.

Do těch sedmi let se o děti stará rodina. Může je dát i do školky, ale to si musí uhradit. Bylo prokázáno, že do těch sedmi let by děti měly být s rodiči, ale když se ti rozhodnou je nějak jinak zaopatřit, mohou. Ale když kluk nebo holka dosáhne sedmi let, odchází na první stupeň Institutu. Ten je tak otevřený opravdu všem. Zároveň je povinnost všech tam chodit a rodičů tam děti poslat. To bylo taky uzákoněné referendem, neuspěli ti, co chtěli děti vzdělávat sami.

V Institutu je pro všechny všechno zdarma, tedy nikdo nemá překážky se vzdělávat, ať pochází z chudší nebo bohatší rodiny. Jsme tu všichni ubytovaní po dobu výuky, po pěti, jako třeba nás pět. Těch pět vybere Systém, podle toho, aby měli blízký datum narození, tedy začínali stejně a taky přibližně stejně dosáhli čtrnácti a šestnácti let. A taky, aby byli různorodí. Tedy nevím, jak to je nastavený a jak to ten Systém dělá. Ale nás pět je ve skupině A20, jsou tu další skupiny, chlapců a dívek. Někdy jsme jen takto v pěti, jako například teď, někdy je nás víc skupin, někdy jsme společně i s dívkami. Je to podle toho, co děláme, co se učíme a tak.

Jak už jsem říkal, jsme tady ubytovaní a žijeme tady, učíme se, bavíme se. Ale máme volna, kdy se vracíme k našim rodinám, tehdy mají právo na volno i naši rodiče, aby mohli být s námi. Někdy jen třeba na tři dny, jindy i delší dobu. Tohle trvá až do našich šestnácti let, kdy končíme na prvním stupni a čekají nás tady závěrečné testy. Po nich dostaneme nabídku na další vzdělávání.“

„Jakube, asi je nutné se zdržet trochu víc u současného vzdělávání,“ přeruší prezentujícího pedagog, „Proč vlastně byl první stupeň Institutu zřízen? Jak to bylo kdysi?“

„Tak kdysi chodily děti do školy od šesti let, do tak zvané základní školy. Po pěti třídách některý odcházely na víceletá gymnázia, po skončení devítileté docházky pak na střední školy. A po nich na různé vysoké školy. Ale nikdy přesně nevěděly, na co se vlastně hodí. Pak odborníci vypracovali tento systém, který teď máme my,“ odpovídá Zelenohorský.

„Bylo prokázáno, že je vhodné, aby dostali všichni stejné vzdělání a aby se u všech dětí rozvíjely základní dovednosti,“ vstupuje do debaty Buchar, jak je jeho zvykem, „Tohle společné vzdělání pro všechny

trvá od sedmi let právě do těch šestnácti let. Tedy vlastně nahrazuje tu původní devítiletku. Ale to je asi to jediné, co z ní zůstalo. Kdysi se především předávaly informace, z těch se pak zkoušelo. Je pravda, že na některých školách zkoušeli už před Federací i jiné metody výuky, modernější, ale byl v tom docela zmatek a příliš se nerozvíjela osobnost žáků ani jejich dovednosti.“

„Můžeš nám tedy říci, co ty považuješ za nejdůležitější ve výuce v Institutu?“

„Ano, pane učiteli. Tak za prvé, každý moc dobře ví, co znamenají testy v šestnácti letech. Tím je daný zájem nás se něco naučit. Jsme tím motivováni. Protože ten test opravdu rozhodne o našem dalším životě. Ano, něco nelze změnit, máme něco v genech. Také máme různou inteligenci, schopnost tvořivosti, někdo má talent na manuální práci, jiný je skvělý po pohybové stránce. Je snaha, aby každý mohl rozvíjet svůj talent, přitom ale musí také být sám aktivní a iniciativní. V Systému máme všechny přednášky, výklad, který si můžeme kdykoli vyvolat. Při setkáních v naší skupině A20, ale i při setkání s jinými skupinami, pak řešíme nějaké úkoly, musíme hledat informace, používat je. Tak se rozvíjíme, lépe, než kdybychom pouze opakovali, co nám předtím řekl učitel, jak tomu bývalo kdysi zvykem.“

„Ne každého baví se pořád prohrabávat těma souborami, jako tebe,“ ušklíbne se Pařízek.

„Ale to je přece tvoje Volba, Davide,“ pokrčí rameny Buchar, „Záleží na tobě, kolik se toho naučíš. Ale i když nejsi tolik aktivní, tyto metody tě donutí se mnohému naučit. Během těch devíti let, co jsme na prvním stupni Institutu, se naše výsledky zaznamenávají. Jak některé věci řešíme a tak. Až nám bude šestnáct, čeká nás velký test. I když on to není ve skutečnosti jen nějaký test, byť se o závěrečném testu mluví. Sami dobře víte, co nás všechno čeká. Různý skutečný testy, různé řešení různých úloh, ale také velmi podrobné lékařské a psychologické vyšetření. Řešení některých situací v simulátorech. Všechno tohle dohromady pak bude zanesený do Systému a na základě toho dostaneme nabídku. Něco neovlivníme, protože máme něco předurčené ve svých genech, ale mnohé dovednosti můžeme rozvíjet. I to, jak se snažíme, jak k výuce přistupujeme, jistě i to se nakonec projeví v celkovém vyhodnocení a podle toho všeho nám dá Systém nabídku vhodného pokračování. Pro nás všechny. Nebudu nic předstírat, chci udělat všechno proto, abych dostal nabídku na další studium na druhém stupni Institutu.“

„Neutíkejte mi stále od našeho prvního stupně,“ není zcela spokojený s vývojem debaty Novosad, „Zkusíš nám Jakube říci, co považuješ na prvním stupni za nejdůležitější? Nebo co pro sebe považuješ za nejvíc přínosné?“

„Tak musím říci, že se mi původně moc nelíbilo, když jsem musel odejít od rodiny. Ale zvyknul jsem si tady. Asi to tak má být. Poznal jsem tady hodně lidí, nejen v téhle skupině. Máme tady pořád co dělat, ale není to nuda, to zase není. Nejvíc mě baví, když na něčem pracujeme ve skupině, například, když nás pět plní společně nějaký úkol, projekt. Ale špatné není, ani když spolupracujeme s dalšími skupinami ...“

„Například holek, ne?“ zasměje se Pařízek.

„To taky. Ale něco mě skutečně baví. Třeba když něco děláme v laboratořích. Zase třeba tolik nemusím to hledání v souborech, jako tady Jirka. Ale je to dobré, když v učení něčemu nerozumím, můžu si to vyhledat v Systému a tam najdu video přednášku, kde mi to učitel vysvětlí. Můžu si to zopakovat, kolikrát chci. Nebo se tu s někým poradit. Například s Jirkou. To si musíme přiznat, že to občas děláme všichni, že chceme, aby nám něco vysvětlil. Asi už nás musí mít po krk.“

„Vůbec ne,“ vrtí hlavou Buchar, „Nedělá mi to problém, když něco vím. A když ne, tak mě to donutí si to nastudovat.“

„Taky se tady naučíme víc samostatnosti, když jsme tady bez rodičů. Asi je i víc času na to učení, taky asi větší motivace, si myslím,“ snaží se vyjádřit svůj názor Maslák.

„Tento systém nebylo vůbec jednoduché prosadit,“ rozhodne se pro odbornou přednášku Buchar, „Myslím tím zavedení jednotného prvního stupně Institutu a pravidel, o kterých jsme mluvili. Zpočátku bylo víc lidí proti než pro, dokonce zpočátku byl tento systém v referendu odmítnutý. Až po velké kampani odborníků ho lidi přijali. Ti odborníci jim vysvětlili, tedy těm rodičům, že musí víc myslet na prospěch svých dětí, než na svou touhu mít své děti co nejvíce u sebe.“

Vybudování prvního stupně Institutu bylo nesmírně nákladné, ale lidé si odhlasovali, že na svých dětech šetřit nebudou. Právě to nakonec asi rozhodlo, že dali souhlas s tímto systémem. Vlastně takový Institut je ohromný komplex budov, je vybavený tou nejmodernější technikou, tím máme skvělé podmínky pro své vzdělávání. Je to vlastně takové malé město, se vším všudy, město plné dětí. Jsou nás tady tisíce, ale

přítom na některých hodinách či setkáních je nás třeba jen takto pět. Tím je daleko větší prostor pro každého z nás se projevit. Vidím úsměvy, asi mi moji spolužáci naznačují, že dost často mluvím více než oni ... Určitě ale máme všichni víc prostoru, než kdyby nás ve třídě bylo pořád dvacet, třicet. Sami víte, jak je rozdílné, když je nás víc skupin pohromadě.

Je tady velmi účelně skloubená teorie a praxe. Občas máme nějaké teoretické přednášky, výuku, ve více skupinách, ale hodně je ponecháno i na nás, abychom si ty přednášky sami našli v Systému, přehráli si je, připravili se na setkání s učitelem a tam to rozebírali. Což je přínosnější, jak prokázaly studie odborníků.

Je též klíčové, že každý z nás má tady stejnou péči, bez ohledu na to, zda jsou jeho rodiče bohatší nebo chudí. Což jistě také vedlo ke schválení tohoto systému, protože je více chudších než bohatých. Ačkoli i ti chudší se nemají špatně, mají zajištěno právo na důstojný život. Ale to, že má někdo bohatší rodiče, se tady projevuje daleko méně než dříve. Možná v oblečení pro volné chvíle, nebo v kvalitě některých zařízení pro naši zábavu, v tom, že v době prázdnin někteří více cestují. Ale tady mají všichni stejné práva a povinnosti, což je nepochybně dobře.

Je tu pro nás zajištěné lékařské zázemí, v případě problémů jsou zde psychologové, kteří se nám můžou věnovat. Zvykáme si na pravidelný rozvrh, na naplňování povinností. Přítom máme prostor i pro svou zábavu, máme zde různé sportoviště, herny, ale i různé diskotéky, kam mohou ale chodit ti, kteří dosáhnou čtrnácti let. Je zde daleko menší pravděpodobnost, nebo spíš skoro nulová, že se někdo chytí nějaké nevhodné party, začne brát nějaké stimulanty a tak. Ačkoli zločinnost je ve Federaci výrazně potlačena, všichni víme, že stále existuje. Pořád chce někdo vydělat na zločinu.

Rozvíjíme se tady současně a vyváženě po stránce duševní i tělesné. Máme zde jak povinné hodiny tělesné přípravy, všeobecné, tak i možnost se přihlásit do sportovních kroužků, podle toho, který sport se nám líbí. Ti nejlepší z nás, po sportovní stránce, pak jsou členy sportovních družstev našeho Institutu, soutěží pak s jinými centry prvního stupně Institutu v našem státě i v celé Federaci. Kdysi byl sport ve sportovních klubech, většinou, teď jsou sportovní kluby jen pro profesionální sportovce, kteří se tím živí. Do té doby sportují v Institutu, na prvním i druhém stupni.

Všechno tohle dle mého převážilo, že rodiče v referendu kdysi odsouhlasili vybudování potřebné sítě center Institutu, přesně rozmístěných a pro přesný počet žáků, na druhém stupni i studentů. Tak, aby se nám všem dostalo té nejlepší péče. Stejně tak byl velmi pečlivě provedený i výběr našich vyučujících, ne každý nás může vyučovat. Musí prokázat své schopnosti, nejen své znalosti, ale i svoje schopnosti s námi pracovat.

Kdysi byly velké pochybnosti, jestli něco takového neodcizí děti od jejich rodin, jestli nepřijdou o svoje dětství, dnes o tom už nikdo dle mého nepochybuje. Každý uznává přínos tohoto systému vzdělávání. My můžeme jen poděkovat našim rodičům či spíše prarodičům, že tenhle systém odhlasovali a pak taky vybudovali. Ale přínos je pro celou Federaci, jak jsem již dříve říkal, významně se zvýšila produktivita práce, daleko méně talentovaných lidí se ztrácí. O tom, že byl významně vyhubený zločin mezi dětmi ani nemluvě,“ dokončí svou prezentaci Buchar a oči mu planou, je patrné, že je zmiňovaným systémem vzdělávání nadšený.

„Tak to bylo jako ta video přednáška ze Systému,“ poznamená Pařízek, ale spíše s uznáním, než s posměchem.

„Ale já si to tak opravdu myslím,“ oponuje Buchar, „Neopakují jen nějaké fráze.“

„O tom nikdo nepochybuje, Jirko,“ říká pedagog, „Vyjádřil si to velmi hezky a velmi hezky jsi shrnul výhody Institutu. Přesto, nemyslíš si zrovna třeba ty, že by pro tebe bylo lepší, kdybys byl někde, kde by bylo víc takových, jako jsi ty? Jak tady sami přiznávají tvoji spolužáci, oni nemají rádi hledání informací v Systému jako ty, neupírají ti i tvoje schopnosti. Co si myslíš?“

„Já si myslím, že je to takto lepší, pane učiteli. Mohl bych teď tohle doložit na statistikách, které jsou v Systému, ale řeknu jen svoje pocity. Osobní pocity. Možná bych nebyl tak rád s podobnými, jako jsem já. Nejsem teda snad žádný suchar, taky se rád bavím. Ale každý z nás je jednoznačně jiný. Každý z nás pochází z jinak situované rodiny. Každý z nás má jiné zájmy. Ale tím se dle mého obohacujeme navzájem. Kdyby tady nebyl David, určitě bych ani já nevěděl tolik o nějakých profesionálních sportovcích. A tak bych mohl pokračovat. Možná moji spolužáci mají jiný názor, možná jim lezu na nervy, když se snažím být aktivní, snažím se co nejvíc naučit, to musí říct oni. Ale já jsem s nima rád, a když chtějí, rád jim pomůžu. Myslím tím s učením, protože třeba v tělesné přípravě je určitě lepší třeba Ondra nebo David, zručný s technikou je určitě více Jakub než já,“ vyznává se ze svých pocitů Buchar.

„Někdy je s ním k nevydržení, je jak encyklopedie,“ zasměje se Pařízek, „Ale mně Jirka nevadí, ani ho moc nebijeme,“ žertuje.

„Tohle téma si necháme na pozdější diskusi,“ rozhodne se postoupit vpřed Novosad, „Pojďme se Jakube teď bavit o závěrečném testu a pokračování vzdělávacího systému.“

„Ano, pane učiteli,“ přijímá výzvu Zelenohorský, „O tom, co obsahuje tak zvaný závěrečný test, už tady mluvil Jirka. Jde o různé soubory testů, odborných, ale třeba i těch pohybových. Zkoumá se i tělesná zdatnost, patří k tomu podrobné lékařské vyšetření, jak celého těla, svalů, kostí, tak pochopitelně i mozků. K tomu i různé psychologické testy. Pokud vím, tak tak zvaný závěrečný test trvá tuším dva týdny, během kterých tohle všechno každý z nás absolvuje. A pak se rozhodne o jeho životě, jestli bude úspěšný nebo nebude.“

„Z tvého tónu cítím pochybnosti, Jakube,“ vzhledne pedagog.

„Tak pochybnosti, pane učiteli. Nevím, možná je to tak správný, když to vymysleli ti odborníci. Ale přeci jen, když má o mém životě rozhodnout jeden závěrečný test, těch čtrnáct dní ...“

„Ale tak to přeci není,“ protestuje Buchar, „Těch čtrnáct dní je jen vyvrcholením těch předchozích devíti let. Už teď má každý z nás v Systému záznamy o svých schopnostech a přibudou tam další. Těch čtrnáct dní to jen završí, aby mohl Systém co nejobektivněji posoudit naše přednosti a nabídnout nám to nejlepší pokračování vzdělávání, kde budeme schopni se prosadit.“

„Jenže už není žádná oprava,“ nesouhlasí Zelenohorský, „Pak už budeš mít jen na výběr z toho, co ti ten Systém určí. Já vím, není to asi pravděpodobný, ale co když v té tvé nabídce nebude studium na druhém stupni Institutu?“

„Pak by to pro mě bylo hrozné zklamání,“ připustí Buchar, „Ale musel bych se s tím smířit. Třeba nejsem tak dobrý, nebo prostě jsou jiní lepší. Nemůžou všichni studovat na Institutu, to prostě nejde. Byl bych hrozně zklamaný, ale musel bych to přijmout. Respektovat práva těch lepších, než jsem já. A snažit se vybrat dobře z té nabídky a dosáhnout v tom co nejvíce úspěchů.“

„Takže se nebojíš, že tě Systém nevybere na to studium na Institutu?“

„Bojím, dost se bojím, proto se tolik snažím. Jakube, ty třeba máš na víc, než doposud předvádíš. Víš toho taky hodně, jen se třeba na rozdíl ode mě míň projevuješ. Ale myslím si, že třeba i ty máš velké předpoklady studovat na Institutu.“

„To bych taky chtěl,“ zasní se Zelenohorský, „Co si tu budeme namlouvat, dostat nabídku na studium na Institutu znamená zařadit se mezi úspěšné. Všechno další je neúspěch. Bez toho studia na Institutu nemůžeš nikdy nic dosáhnout. Z koho vybírá Systém různé kandidáty na různé funkce, z koho doporučuje vedoucí do vedení různých firem? Ano, i bez Institutu se dá slušně žít, třeba i zbohatnout, ale je to dost málo pravděpodobný. Děsím se toho, co mi Systém nabídne, a pokud si nebudu moci vybrat ...“

„Každý si může vybrat, Jakube.“

„Ano, každý z nás má to základní právo Volby ...“

„O čem to proboha mluvíš?“ zděsí se Buchar.

„Jakube, chápu tvoje obavy,“ vstoupí teď rychle do diskuse pedagog, „Většina z vás vzhlíží k závěrečným testům s nadějami i obavami. Jen málo komu je jedno, jakou nabídku na další vzdělávání a tím pádem i na budoucí profesi dostane. Ale i když není nakonec zcela podle tvých představ, neznamená to přece konec světa.“

„Jak pro koho,“ trhne hlavou Zelenohorský, „Pane učiteli, já nezpochybňuji ten Systém. Taky o něm něco vím. Určitě bude vůči mně spravedlivý a nabídne mi to, co je pro mě nejlepší. Ale já se bojím toho, že tak vlastně zjistím, že nejsem tak dobrý, jak jsem si myslel. Mám taky nějaké své plány, svoje sny, akorát o nich tak nemluví, jako třeba Jirka. Co když ale zjistím, že vlastně jsem k ničemu? Že se k ničemu pořádnému nehodím? Má pak vůbec smysl, abych se dál snažil? Nějak tak živořil?“

„Jakube, podobné myšlenky jistě v té souvislosti napadnou mnohé,“ hovoří teď tišším hlasem pedagog, „Nebudeme si tady nic zastírat, i v minulosti, před vznikem Federace a tohoto vzdělávacího systému, neúspěch při různých zkouškách, například maturitě, vedl k podobným úvahám a dokonce i k tragickým rozhodnutím. Ale mohu vás všechny ujistit, že před testy a především po nich, budete hovořit s psychology, budete se moci poradit s námi učiteli, s rodinou. Všichni si jsou vědomi, jak těžká vás čeká doba a jak těžké následné rozhodnutí, kterou z nabídek přijmout, když třeba není žádná taková, o jaké jste snili.“

„Nechci o tom teď mluvit ...“

„Rozumím, určitě si my dva spolu promluvíme, možná si promluví i s psychologem. Ale vraťme se teď k tvojí prezentaci. Co následuje obecně po závěrečných testech na prvním stupni Institutu? Který absolvují všichni žáci ... ačkoli, možná jsme něco opomenuli. Absolvují ho skutečně všichni, Jakube?“

„Všichni určitě ne, pane učiteli,“ snaží se nabýt duševní rovnováhy Zelenohorský, jistě osobní odhalení, neplánované, ho očividně rozhodilo, „Pokud někdo má IQ na hranici demence, tak tady studovat nemůže. Pro ty jsou jiné programy, ale musím se přiznat, že o nich moc nevím. Jinak má právo každý, ne, má povinnost každý. Pokud by některý rodič odmítal dát své dítě na Institut, porušil by tím zákon, protože by jednal proti právu dítěte na vzdělání. Tady má právo dítěte přednost, což je jistě správný.“

„Jakube, ukončí skutečně všichni první stupeň Institutu?“

„Ach, už rozumím, na co se ptáte, pane učiteli,“ rozjasní se tvář prezentujícího, „Je třeba říci, že nikdo nemůže být vyloučený pro neprospěch. V té skupině zůstává, i když toho umí třeba daleko míň než někdo jiný. Ale ztratit právo tady se učit můžu tím, když závažným způsobem poruším podmínky Institutu, tedy řád Institutu. Nejde o časté případy, ale občas se to stává.“

„Za co může být žák vyloučený?“

„Tak za drobnější přestupek ne. Co si budeme namlouvat, jsme jen kluci, občas někdo vypění. Není tu žádná šikana, to se hlídá, ale občas po sobě někdo vyjede. Pokud si dají pár facek, vyřeší se to potrestáním, nějakým zvláštním úkolem, zrušením osobního volna. Ale kdyby někdo sabotoval opakovaně výuku, kdyby někdo šikanoval spolužáky, ubližoval jim. Kdyby sem někdo přinesl nějaké zakázané stimulanty, užíval je nebo tady třeba kradl, pak asi bude vyloučený a ...“

„Co se s ním stane?“

„Jsou jiné instituce, kam jde. Kdysi se jim říkalo polepšovny, pak diagnostický ústav. Prostě ten dotyčný ztratí právo na vzdělání, protože svým chováním bránil v naplňování takového práva svým spolužákům. Tím porušuje jejich práva a ta musí být ochráněna. Ale někdo třeba opravdu je nezvladatelný a pak se nic jiného dělat nedá. Ale většina z nás chápe, že si tady místo musíme udržet a dostat se k závěrečným testům. Protože bez nich není vůbec nic, ani ta nabídka, kterou sice možná tolik nechceme, ale která nejvíce odpovídá našim schopnostem.“

„Je povinností jít k závěrečným testům?“

„Povinností ... spíš nutností,“ usměje se trochu hořce Zelenohorský, „Já vím, na co narážíte, pane učiteli. K testům jdeme, až když nám je už šestnáct a máme plné právo o sobě rozhodovat. Také předtím musíme dát souhlas, myslím dokonce že písemný souhlas, že nás ten Systém vlastně může úplně rozebrat. Tedy ne Systém, do toho ta data dají. Ale dáváme souhlas, že se dobrovolně podrobujeme všemu tomu testování, zevrubné lékařské prohlídce, skenování a výzkumu mozku, psychologické studii. Ano, můžeme odmítnout, ale tím bychom se sami vyřadili ze vzdělávacího systému. Dostali se do velkých problémů, co dělat dál. Jen těžko sehnali práci. Proto většina ten souhlas dá. Občas se někdo najde, kdo ho nedá, ale podle mého dělá velkou chybu. Chodit do prvního stupně Institutu je povinnost ze zákona, stejně jako je povinnost dát svoje DNA, otisky prstů, sken oka a mít v předloktí ten čip. Ale jít k tak zvaným závěrečným testům povinnost není, je to naše právo, jedna z prvních Voleb, které máme. Ale tahle je dost jednoduchá a jednoznačná.“

„Souhlasím s tebou a podle reakcí tvých spolužáků, s tebou souhlasí i oni. Pojdme teď k tomu, co následuje po závěrečných testech.“

„Po závěrečných testech se naše cesty rozejdou,“ podívá se Zelenohorský smutně na své spolužáky, „Těch nabídek může přijít velmi mnoho, ale každý dostane jen nějaké. Ta nejlukrativnější je pochopitelně k pokračování studia na druhém stupni Institutu. Systém nabídne i určitý směr dalšího studia, který je vhodný pro studenta a zároveň potřebný pro Federaci, tedy v něm později nalezne práci. Druhý stupeň Institutu má mnoho různých oborů, kdysi se jim tuším říkalo fakult, kde se pak dále studenti vzdělávají. Liší se i délka takového studia a liší se i možné dosažené vzdělání. Lidé se mohou stát bakaláři, magistry, doktory, inženýry a tak. To zůstalo podobné, jako tomu bylo dříve na různých vysokých školách. Na základě toho i získat práci, buď už při studiu, nebo po jeho skončení. Ačkoli tím vzdělávání nekončí, pokud chce být někdo úspěšný, musí se učit celý život, až do smrti, tedy vlastně do důchodu.“

„Důchod také není konec světa,“ upozorní jemně pedagog.

„Omlouvám se, pane učiteli, vyjádřil jsem se nepřesně. I senioři mají zaručené právo na důstojný život, je o ně postaráno. Ale i oni se vlastně mohou stále učit. V Systému je mnoho on-line kursů, kdysi se tomu

říkalo university třetího věku. Jsou i soukromé subjekty, které se starají seniorům o zábavu, cestování, sdružování do spolků, ale i to studium.“

„Jaké další nabídky mohou být, kromě studia na druhém stupni Institutu?“

„Těch může být velmi mnoho. Téměř vždy to znamená, vlastně vždy, že se dotyčný dále učí. Je třeba mnoho profesí, některé jsou i dobře placené. Někdo může dostat nabídku na službu v armádě. Pochopitelně pro to musí mít vloh, jak fyzické, tak povahové. Hodně málo dostane třeba nabídku na profesionální dráhu sportovce. Někdo třeba na službu v policii. Většina však na běžné profese, z nich asi nejčennější jsou různé střední kádry v oblasti informačních technologií, mechanici různých zařízení, strojů. Protakové špičkové odborníky jsou různé Polytechniky, ale tam musí být asi i velký talent, myslím tím výborná manuální zručnost. Už méně ceněné jsou mnohé nabídky z oblasti služeb. Různí prodáváci, ale třeba i holiči, řidiči. I když už dost toho dělají roboti, pro lidi se i v těchto oborech také práce najde. Všichni pak absolvují různě dlouhé další učení, kde jsou poučováni, co mají dělat, získávají další praktické a teoretické zkušenosti. Asi nejméně lukrativní pak jsou práce různých dělníků, pro průmysl i zemědělství. Musím se přiznat, pane učiteli, nestudoval jsem podrobně všechny možné profese. Ani přesně nevím, kde se vyplatí používat různé roboty a kde ještě pořád lidi.“

„Nesmíš zapomenout na učitele,“ provokuje Pařízek.

„Tak na učitele, říkáš?“ usměje se Novosad, „Kdo podle tebe může být učitelem, Davide?“ položí s lehkým úsměvem otázku.

„Někdo hodně dobrý, pane učiteli,“ nenechá se zaskočit provokatér.

„Dost ubohá odpověď, Davide. Zná někdo lepší?“ kontruje pedagog.

„Jsou dva typy učitelů, pane učiteli,“ nezklame Buchar, „První typ je skutečný učitel, jako jste třeba vy, pane učiteli. Ten musí sám vystudovat Institut. Je tam přímo obor učitelství, ale učitelem se může stát i jiný odborník, myslím tím z jiné vystudované profese, který k tomu má vloh. Druhým typem učitele jsou praktičtí učitelé, ty jsou třeba v laboratořích a tak. Tam mohou pracovat jen velmi dobří odborníci z nějakého oboru, kteří sice nemají vystudovaný Institut, ale jsou velmi dobří. A mají za sebou delší praxi. Ti vlastně pomáhají skutečným učitelům, jako praktičtí učitelé, někdo jim říká i asistenti. Učitel může působit na prvním i druhém stupni Institutu, někdo jde rovnou na druhý stupeň, někdo napřed na první stupeň, pak může postoupit. Ale váš kariérní řád neznám.“

„Ty taky něco nevíš?“ zašklebí se Maslák.

„To nebyla hezká poznámka, Ondro,“ napomene žáka pedagog.

„Však on to Jirka překousne, ví, že to nemyslím tak zle,“ oponuje Maslák, „Vlastně ho tím chválím, když vlastně naznačuju, že ví skoro všechno.“

„Dobře, chce někdo něco dodat k systému vzdělávání po tom, co absolvujete závěrečné testy na prvním Institutu a dostanete nabídky na další vzdělávání?“ podívá se významně na své svěřence Novosad.

„Myslím si, že i potom je systém vzdělávání velmi propracovaný, stejně jako první stupeň Institutu, o kterém jsme teď dlouze mluvili,“ nadechne se Buchar, „Celý systém má za úkol dobře každého připravit na jeho další profesi. Někomu se může zdát celý vzdělávací systém krutý, protože vymezuje lidem jejich budoucí profesi, ale byl velmi vážný důvod, proč se tak stalo a také byl i tento systém schválen po velkých a bouřlivých diskusích. Mnoho lidí zpočátku také protestovalo s tím, že nabídka Systému vlastně omezuje osobní práva lidí. Naproti tomu stál závažný argument, kterým je zajištění práva na důstojný život.“

Jak jsem já již říkal před časem ve své prezentaci, tak před vznikem Federace se zejména mnoho mladých lidí potýkalo s velkou nezaměstnaností. V mnoha zemích Evropy nemohlo sehnat práci a tedy další uplatnění vysoké procento z nich. Studovali kde co, ale taky často obory, ve kterých nebyl dostatek pracovních míst. Takoví lidé pak byli bezprizorní, mezi nimi se šířila deziluze, začali brát různé nelegální stimulanty, jak říkáme dnes, dřív se tomu říkalo drogy. Taky se jen tak poflakovali, prostě živořili.

V současné době jim toto nehrozí. Ne, že by tedy také nebyli někteří bez práce, ale je jich podstatně méně a většinou se jim brzo nějaká najde či jsou přeškoleni, třeba když přijdou nové technologie, se kterými neumí zacházet. Mohou být také vysláni do různých koutů Federace, kde bude jejich práce potřeba, každý se domluví a o každého je tam postaráno, třeba i s celou jeho rodinou. Nebo se vrací domů. Jde o velice složitý systém, který je ale zvládnutelný díky Systému, ve kterém jsou všechny požadavky na potřebné profese a on

svými velmi propracovanými programy vše vyhodnocuje. A když k tomu přidá perfektní znalosti o každém občanu, který dosáhl šestnácti let, může mu z tohoto pohledu nabídnout některé vhodné a potřebné profese.

Není také pravdou, že dopředu Systém někomu nařídí, že bude třeba učitel, voják nebo obsluhovat nějaký stroj. Vždy nabízí několik alternativ, ve kterých má dotyčný největší předpoklady se prosadit a později se taky uplatnit. Bere v potaz mnoho faktorů, těžko by je byl kdo schopný vyjmenovat. Je možná krutě spravedlivý, protože je to stroj, tedy program, který nemá emoce, nemá soucit. Jen bezvadně vyhodnotí data, která o nás sesbíral, respektive do něj byla vložena. On nám nic nenařizuje, on nám jen významně pomáhá.“

„Nám nebo Federaci?“ položí otázku Pařízek.

„Nám i Federaci,“ odpovídá zcela klidným hlasem Buchar, „I dříve, Davide, si prestižní vysoké školy nebo university vybírali svoje studenty. Protože se na ně pochopitelně hlásilo více zájemců, než mohli přijmout. Některé vysoké školy byly také hrozně drahé a když je někdo studoval, tak se zadlužil na celý život a s tímto dluhem se pak potýkal, někdy ho ani do důchodu nesplatil. Což nový vzdělávací systém Federace změnil. Teď má každý stejné naděje, tedy každý, kdo má pro to studium schopnosti. Kdysi ses to třeba vůbec nedozvěděl. Teď tvůj talent Systém odhalí a nabídne ti možnost studovat. Ale nemůže ti nařídít, že půjdeš studovat na Institut, když ty sám nechceš. Vždy tam máš nějakou alternativu. Zde máš svoje právo Volby.

Co se týká tvójí otázky, Davide, jestli pomáhá Systém tobě nebo Federaci, tak vlastně jeho ortel je možné chápat jako něco, co nahradilo kdysi konaná přijímací řízení. Tehdy si také prestižní a nejlepší university dělaly svoje různé testy, konaly pohovory, někde dělaly i talentové zkoušky. Teď mají informace, které jsou desetkrát lepší, daleko spravedlivější i k tobě. Na Institutu jsou různé obory, pro každý z nich potřebuješ jiné vlohy, schopnosti, zručnost. Ale také i tvou ochotu se vzdělávat, učit se, řešit úkoly, projekty, spolupracovat. To všechno hraje roli.

Vezmi si třeba armádu nebo policii. I tam vždy při přijímacím řízení konali uchazeči různé testy, nejen testy fyzické, když skvělá fyzička a zdraví je nutné. Ale také různé psychotesty, zátěžové testy, jak budeš reagovat v kritické situaci. Díky Systému, do kterého ale vkládají data odborníci, třeba i z lékařství, tohle teď všechno je. Včetně různých skenů a vyšetření tvého mozku, kdy se dá usuzovat třeba na míru tvé agresivity. Což umožňuje v mnoha případech i její utlumení vhodnou léčbou. Ale to sem teď nepatří. Proto bude součástí našeho závěrečného testu tady na Institutu velmi podrobné lékařské vyšetření, stejně tak i vyšetření psychologické.

A ještě jeden argument je velmi zásadní. Kdysi bylo mnoho dětí ovlivněných prostředím rodin, někde třeba vůbec neuvažovali o tom, že by šel syn nebo dcera dále studovat. Možná bylo mnoho skvělých talentovaných lidí, kteří nakonec dělali nějakou jim nevhodnou profesi a jejich talent zapadl. Teď je ale odhalený každý talent. Na druhé straně, hloupé dítě bohatých rodičů dostane nabídky odpovídající jeho kvalitám. A nebude zabírat místo chytrějšímu dítěti méně movitých rodičů. Možná se ten bohatý otec nebo matka o takové dítě postará, nechá ho se někde flákat, ale to už je jejich věc. Ale každý talentovaný jedinec má stejnou naději, což je přece naprosto skvělé, nemyslíš?“

Rozhostí se ticho, nikdo není asi schopný oponovat.

„Ještě jedno si je třeba uvědomit,“ rozhodne se Buchar k pokračování svého monologu, „Celý vzdělávací systém je nesmírně finančně náročný. Vemte si, kolik je na území Federace center Institutu prvního stupně a kolik druhého stupně. Jak skvělé mají vybavení. Dříve vždycky politici, myslím tím ty neschopné, populistické a zkorumpované, před vznikem Federace, tak dříve vždycky říkali, že vzdělávání je jejich prioritou. Ale ve skutečnosti na něj kašlali. Nebo možná jen nevěděli, co s tím mají dělat. Po vzniku Federace se lidé rozhodli, že jejich děti si zaslouží skutečně tu nejvyšší míru priority a tak vznikl tento nesmírně nákladný systém. Který však mnohé společnosti vrací, když nachází ty skutečně nejlepší pro dané profese, kteří díky tomu posouvají vědu dopředu, objevují a spravují nové technologie, zajišťují ale i správu celé Federace. Nemyslím si, že by vzdělávací systém Federace jednal proti našemu zájmu, naopak, jsem přesvědčený, že je výhradně v našem zájmu. Pravda,“ zamyslí se, „je tam jeden háček, jeden problém, o kterém jsme mluvili a který nás asi všechny děsí. Ten Systém, když nás tak říkajíc svlékne do naha, když nás skutečně prozkoumá ze všech myslitelných poloh, tak ten nám sdělí z jeho pohledu spravedlivý obrázek. Který však nemusí být takový, jaký si o sobě děláme my sami. Je to pro nás možná opravdu kruté, ale jak říkal pan učitel, je tady propracovaný systém různých poradců a psychologů, abychom tohle odhalení o sobě zvládli. Je to pro mnohé

kruté, ale zároveň je to i nadějí. Systém nabídne každému profesi, nebo soubor profesí, ve kterých nebude za outsidersa, ve které může vyniknout, nebo jen být dobrý.“

Po těchto slovech se rozhostí ticho, všichni o slovech žáka přemýšlejí, i pedagog, který obdivně pohlédne k chlapci, kterému bude zanedlouho již čtrnáct let. Z pohledu jeho vystupování však musí jednoznačně říci teprve čtrnáct let. Jeho schopnost argumentace je opravdu obdivuhodná a má respekt nejen jeho, ale zřetelně i svých spolužáků. Nad kterými se nepovyšuje, ale kterým opravdu i pomáhá. Možná však i proto, zamyslí se učitel, aby jejich skupina dobře plnila svěřené úkoly a i Jirka tak měl další kladné body do svého hodnocení.

„Nevím jak vy, ale já si myslím, že Jirka velmi dobře uzavřel prezentaci, kterou si připravil Jakub. Ty, Jakube, nemusíš být smutný, tvá prezentace byla dobrá. Jen by opravdu bylo třeba, abys dokázal lépe své schopnosti a znalosti prodat. V tom je tvá jistá slabina. Což ale můžeš začít trénovat v následné diskusi, kterou tímto otevírám. Jako vždy vám nastolím nějaký problém a každý z vás se k němu vyjádří. Zkuste co nejlépe argumentovat, je velmi důležité nejen znát, nejen mít svůj názor, ale také ho být schopný sdělit a také o něm přesvědčit svoje kolegy, posluchače,“ říká Novosad a posouvá dnešní setkání do jeho další části.

PREZENTACE PÁTÁ – VOLNOČASOVÉ AKTIVITY

Posledním, kdo vystupuje se svou prezentací, je David Pařízek. Již opět všichni sedí na svých místech a on stojí před nimi, před velkým obrazem, na němž se objevuje úvodní stránka jeho díla. Nemá žádnou trému, byť je mu jasné, že věcná argumentace není jeho nejsilnější stránkou. Ale byl jistým způsobem vyprovokován, aby svou prezentaci nepodcenil a neodflákl, ačkoli se mu moc hledat informace a data v Systému nechtělo. Na druhé straně jeho téma mu není cizí.

„Tak přišel čas i pro mě,“ začne s mírným úsměvem, „Po domluvě se spolužáky mi ti laskavě nechali téma, které mi snad aspoň trochu sedne. Rozhodl jsem se, po vzoru svých spolužáků, se na to podívat ze širšího pohledu. Který mi nepochybně tady doplní moji chytřejší spolužáci,“ lehce si rýpne, ale tváří se přívětivě, dopředu počítá s komentáři, především Buchara, „I já se podíval do Systému na jiné soubory, než jsou jen hry,“ pochválí se, „Tam jsem našel různé studie, jak jsou tak zvané volnočasové aktivity důležité jak pro žáky, studenty i pracující lidi. Mají jim zajistit odpočinek, relaxaci, oddych a tak dále. Mohou být aktivní, ty odborníci doporučují, ale stejně pro většinu jsou většinou pasivní. To znamená, že ty dotyčný třeba sami nesportují, nejdou si zacvičit, zaběhat, ale dívají se na jiný, který to dělají. Nebo sledují nějaké filmy a také hrají různé hry, jako třeba i my tady, teda třeba já.“

Taky jsem se podíval, jak tak zvané relaxovali lidi v minulosti. Je to docela zajímavý, to musím uznat. Tak například, kdysi hodně dávno, říkal jeden císař, to byl něco jako diktátor, že dává lidu víno, ženy a zpěv. Což znamenalo, že jim dá dost alkoholu, aby se mohli opít, předvede jim nějaké ženy, na které se můžou dívat a pak si s nima užít, a nakonec ten zpěv. To mi zpočátku nebylo moc jasné, jestli jako mají ty lidi zpívat, nebo co, ale pak jsem pochopil, že to byl krycí název pro různé hry, na kterých se lidi bavili. Dokonce dost drsný hry, skrývají se pod nimi třeba i gladiátorské hry v různých arénách. Ale nejen gladiátorské hry. Mnohdy tam nahnali zvířata a bavili se tím, jak je jiný loví, jindy tam nahnali vězně odsouzené k smrti a pak je různě zabíjeli. To bylo dost hustý, myslím tím teda, že to bylo hodně barbarský. Zvlášť když tam někdy nahnali i ženy a děti, jak jsem se taky dočetl.

Pak se to trochu zklidnilo, ale ne zase tolik, podle všeho lidi docela bavilo se chodit koukat na různé veřejné popravy, který byly taky dost hustý, myslím tím, že si to ty odsouzený užili, než jako umřeli. A lidi tam chodili, tleskali a vodili tam i svoje děti. Nebo se tehdy bavili tím, že různě válčili, tehdy to bylo spíše jako sport, když nebyly žádný střelný zbraně, nebo jen nějaký dost hrozný, tak do sebe řezali různými meči, kopíma a kdoví čím ještě. Pořádali taky rytířské turnaje, to bylo taky dost nebezpečný, myslím pro ty rytíře, protože i když měli brnění, tak je mnohdy píchli do oka, tam měli takový průzor, nebo spadli z koní a zlámali si hnáty, sorry, končetiny.

Když už mluvím o týchle zábavě, později se lidi bavili tím, že se pro naprosto hloupé důvody bili na kordy nebo stříleli z pistolí, dokonce jsem se dočetl, že v devatenáctém století to bylo mezi nějakými německými studenty dokonce nutný, aby každý měl nějakou jizvu. Oni jako dostali nějaký chránič na hlavu,

BANNED

CENSORED

trup a taky oči, aby se těma šavličkama nepozabíjeli, ale jinak se snažili tomu druhému udělat dost velkou ránu, nejvíce se cenilo, když ho řízli do tváře. I ten, co ho řízli, měl nakonec taky radost, protože před holkama pak dělal ramena, jak je jako statečný.

Zajímavá byla třeba zábava ruských mladých urozenců, to byli jako synkové z lepších rodin, říkali tomu ruská ruleta. Měli bubínkový revolver a tam dali jeden nebo dva náboje, pak s tím zatočili a přiložili si to k hlavě. Buď měl dotyčný štěstí a radoval se s ostatními, nebo měl smůlu, jeho mozek skončil na zdi a radovali se jen jeho kolegové.

Pak se to trochu civilizovalo, přišlo dvacáté století a naprosto jiné druhy zábavy. Mnohý z nich známe doteď. Ale i tady byly mnohý nebezpečný, například takové závody aut, ten závodník tam šel s tím, že se možná zabije. Nebo zápasy v ringu, různé boxerské, ale i daleko drsnější, tak zvané ultimátní, kdy je dovolené téměř všechno. Ale lidi zase šileli a měli radost, když viděli krev. Stejně se jim líbilo, když se mydlí třeba hokejisti, někteří prý chodili na zápasy jen proto, aby viděli, jak do sebe ty chlapy řežou. Hodně se zlepšila ochrana těch moderních gladiátorů, jak se jim říkalo a říká dodnes, ale přesto občas někdo zařval, tedy sorry, umřel. Ale to byla jeho Volba, že do toho šel, sice riskoval, ale měl zato hodně velký konto.

Pak se objevily taky různé hry na přežití. Což je předchůdce současné Světové hry. Lidi tam tuším neumírali, aspoň si myslím, nebo zpočátku tolik ne, ale bylo to dost hořký. Museli se válet mezi hady, potápět se do nějakýho bahna, žít na nějakým ostrově bez potravy a vyhrával ten, kdo to ve zdraví přežil a koho ty jiný nevyhodili. Taky museli jíst něco moc hnusného, teda třeba brouky, různé housenky nebo hnijící maso a tak. Přesně ta pravidla neznám.

Také vznikly různé světové ligy v různých kolektivních sportech, to třeba máme dodnes, o tom budu mluvit. Ve fotbale, hokeji, basketbalu, volejbalu a mnoha dalších. Také individuální, v tenise, golfu, ty byly tehdy nejpobulárnější. Tam už tolik zranění nebylo, myslím tím na hřištích. Sice občas někdo umřel, ale jak se pak zjistilo, tak protože byl nemocnej. Tak si to lidi vynahrazovali tím, že se mydlili v hledištích sami mezi sebou. Jako teda ty diváci. Byly s tím problémy, protože bylo hodně mrtvých, občas něco spadlo, občas vypukla panika a ty silnější ty slabší ušlapali, nebo se prostě pobili fanoušci mezi sebou. Někteří říkali, že je to proto, že nebyla dlouho žádná pořádná válka a tak především mladí muži se potřebují vyřádit. Což ale někdy bohužel odnesly i ženy a děti, proto je tam už třeba ani rodiče nebrali. Taky vznikly on-line přenosy, kdy miliony lidí tohle sledovali v přímém přenosu, nejdříve jen v televizi, pak i na internetu.

Tou dobou se taky lidi začali bavit například tím, že záměrně vytvářeli nebezpečné kousky. Třeba jezdili moc rychle auty a na motorkách, točili si to na video a dávali na internet. Vznikali různé skupiny, které se bavili tím, že si způsobovali různou bolest, třeba mě zaujalo, když si sedli do nákupního vozíku a bez možnosti ho ovládat jeli z kopce. Vůbec nevěděli, jak to skončí a to je bavilo. A pak i miliony jiných, který se na to dívali na internetu.

Na druhé straně začala vznikat také docela hustá virtuální realita, kdy sice nikdo není zraněný a nikdo neumírá, maximálně při nějaké nehodě při natáčení, ale o to více se umírá ve filmu, který bylo možný shlédnout v kině, na přenosných médiích v televizi či přímo na internetu. V té době vzniká zajímavý a hodně opakovaný scénář. Skupina většinou hezkých a mladých lidí, tak zvaných teenagerů, se někam dostane, někam jako jede nebo vleze, kde je něco postupně vyvražďuje. Někdy psychopat, jindy nějaká příšera a tak. Někdy se vyvražďují mezi sebou. Ale lidi to baví a tyhle filmy hltají. Některý jsou dobrý, jak tedy soudí odborníci, některé jen mají co nejvíc krve, mučení a zabíjení. Stále více se tam objevuje realisticky zvýraznění brutálních scén. Což my zatím nemůžeme posoudit, protože tahle zábava je nám zatím zakázaná, nemáme k takovým souborům práva, nemůžeme si je prohlížet, myslím tím v Systému, kde tyhle díla jsou. Ale lidi je mají rádi, asi je baví se dívat, jak trpějí jiný, možná jsou rádi, že sami jsou v bezpečí.

Samostatnou kapitolou pak jsou různé video hry. Zpočátku tedy dost děsný, díval jsem se na některé historické, ke kterým mám oprávnění, ale tedy hrůza. Děsná grafika a tak. Ale postupně se to zlepšovalo a všechno se stávalo realističtější. Taky některý lidi začali protestovat, že je tam moc násilí, brutality, krve a tak. Že se v nich virtuálně zabíjí a někteří si to pak jdou vyzkoušet jako na skutečných lidech a pak se diví, že ty zabíjí jako zase neobživnou. Ale jiný odborníci takový vliv popírají a říkají, že naopak se tím lidi odreagují, nebo ventilují svoje špatný stránky, jak mám tady poznamenaný, a tím pak už nikomu neublíží, myslím tím ve skutečnosti.

APPROVED

AUTHORIZED

Zpočátku jsou ty hry dost prostoduché, s těma dnešními se vůbec nedají srovnávat, ale postupně se všechno vylepšuje. Teď už těžko někdy rozeznáte, že ta postava v tý hře je virtuální a ne skutečný herec, teda jako člověk, skutečný netvor a tak. Také začínají vznikat virtuální světy, kde si lidi vytvářejí svoje avatary a v kterých žijí. To známe i my tady, někteří z nás jsou taky v nějaké hře, tam nějak vystupují, i když zatím máme práva dost omezený.

Tak tohle by asi bylo tak nějak na úvod, k té historii zábavy lidí, jak se to postupně vyvíjelo. Jak je vidět, někdy je to docela drsný, aspoň si teda myslím.“

„Ta tvoje prezentace byl taky takovej malej horor,“ zasměje se Maslák.

„To jako tak špatná?“ posmutní Pařízek.

„Ne, ne, naopak, dost dobrá. Ale myslím tím ten obsah, to, o čem si mluvil.“

„Ach tak, ale já si přece nic nevymýšlel ...“

„Davide, představil si nám náš lidský rod v dost negativním světle, na to asi Ondřej naráží. Jinak začátek tvé prezentace byl jistě působivý, i po technické stránce, tvoje vybrané doprovodné obrázky dobře podpořily tvá tvrzení, řekl bych skoro bohužel. Jistě jsi mnohé opomněl, o něčem by se dalo polemizovat, ale tvoje uváděná fakta jsou bohužel pravdivá. Nebo má někdo jiný názor?“ obrátí se pedagog k dalším účastníkům sezení.

„Existují různé velmi seriózní studie lidského rodu, i jeho temných stránek, jak říkáte, pane učiteli,“ cítí skoro povinnost reagovat Buchar, „Z biologického hlediska je nutné si uvědomit, že člověk je z řádu savců a také predátorů. Tedy aby přežil, musel zabíjet jiné druhy a mnohdy se i navzájem, aby si uchránil svoje teritorium. Právě proto má něco už v genech, s tím nelze mnoho dělat. Lze to potlačovat tím, že člověk respektuje nějakou morálku a také, že má strach z následků, když spáchá něco špatného. Bohužel někteří lidé mají různou míru agrese v sobě, z nich se pak rodí různý zločinci, zvrhlíci a podobně.“

Bohužel je také dokázáno, že i naprosto bezúhonní lidé, do té doby, dokázali a stále dokáží páchat hrozné věci, například v období nějakých válek. Naše civilizace má různé mechanismy, jak v nás tohle potlačit a vedou se stále ještě spory, jestli je to děláno správně nebo ne. Jako třeba už zmínil David, kdy někdo tvrdí, že když se člověk vyřádí ve virtuálním světě, tam nechá propuknout svoje temné stránky, tak se potom zklidní a v reálném světě je hodnější a nikomu neublíží. Někteří odborníci s tím nesouhlasí, mají také dost vážné argumenty. Osobně nevím, co je správné, možná má tohle na každého jiný vliv.

Jinak si myslím, že všechno, co David prezentoval, je pravda. A dokonce si myslím, že nás ještě dost šetřil. Našlo by se asi daleko více drastičtějších případů, k mnohým ani zatím nemáme práva, jsme před realitou světa chráněni, aby se nenarušovala naše dětská psychika,“ dodává s mírným shovívaným úsměvem, očividně má trochu jiný názor.

„Na druhé straně se ale přece lidi umí bavit i jinak, a bavili se tak vždycky,“ pozvedne svůj zrak Zelenohorský, „K zábavě lidí přece vždycky sloužilo umění. Různá divadla, netočily se a netočí jen horory, vyvražďovačky, boj s vesmírnými vetřelci. Ale také velmi zajímavé filmy, ale i jen obyčejné komedie, sice třeba dost prostoduché, ale tím se taky můžou lidi odreagovat, relaxovat přitom, ne? Stejně tak i sportovní přenosy, klání profesionálních hráčů. Ale i třeba utkání našich týmů z Institutu, prvního i druhého stupně. Nebo různé spolky, kde se scházejí lidi a jen tak sportují, aby si odpočinuli. Můžou taky malovat, fotit, natáčet, něco vyrábět, sbírat a tak.“

„Určitě existují i méně drastické zábavy,“ souhlasí pedagog, „A existovaly i v minulosti.“

„Určitě, pane učiteli,“ souhlasí Pařízek, „Ale musíte uznat, že ty, o kterých jsem mluvil, se těšily a těší dost velké oblibě. Určitě víc, než nějaký koncert vážné hudby,“ neodpustí si rýpnutí a tváří se přitom rozpustile.

„Pane učiteli, tady musím souhlasit s Davidem,“ nachází zdatného podporovatele v Bucharovi, „Jen si vemte, jak všichni rádi hrají nějaké střílečky. Myslím tím teď virtuální hry, i když známe i střílečky z různých cvičišť, ať už plastovými projektily, či barevnými projektily, myslím tím, jak se něco na vás rozprskne a zůstane to tam. Nebo s laserovým paprskem, který vás označí a vyřadí ze hry. A vy jste mrtvý, naštěstí jen pro tu hru. Hrají to na odreagování i velmi významné osoby, to je myslím taky známé. Ale k těm virtuálním střílečkám, každý z nás ji určitě někdy hrál nebo hraje, já taky. Nemá člověk zvláštní pocit, neumím ho dobře popsat, ale takový dobrý pocit, když třeba jako voják Federace zastřelí nějakého teroristu, z toho cáká krev? Když ho zabije? Podle výrazů dalších hráčů soudím, že nejsem výjimka, tedy nějaký deviant. Nevím jak holky, některé to taky hrají, ale pro mnohý kluky je to nejlepší zábava. Není to třeba tím, že máme pořád každý ve svých genech

naprogramovánu roli bojovníka, válečníka? Že je naší přirozeností bojovat, zabíjet a jen díky vyšší míře civilizace dokážeme tyhle naše pudy potlačovat? Abychom nebyli nebezpečný pro okolí? Uvědomujeme si, že bychom tím porušili práva jiného občana a tím pádem se dopustili zločinu?“ klade otázky dost sugestivně.

„Jistě máš v něčem pravdu, Jirko. Ale naše lidská rasa přeci jen postoupila dál, od tlup nějakých lovců, jejichž úkolem bylo zabíjet. Naším úkolem je tvořit, budovat,“ oponuje Novosad.

„Stále musíme mít vojáky, pane učiteli. Pořád tady jsou teroristi, co by nás všechny bez mrknutí oka vyhodili do vzduchu nebo podřezali, kdyby nás Federace nechránila,“ vrtí Buchar nesouhlasně hlavou, „Ale ještě k tomu, co jsem říkal, pane učiteli. Někde jsem četl, co se děje, když cítíme nebezpečí. A nemusí jít přímo o ohrožení našeho života. Tam se psalo, že se nám zvyšuje adrenalin, stoupá naše pozornost, snižuje se srážlivost krve, abychom nevykrváceli, pokud budeme zraněni. Naše tělo má pořád v sobě tohle naprogramovaný. A ke všemu nějakí odborníci tvrdí, to jsem také četl, je prý pohled na smrt nejlepší afrodisiakum, asi každý z nás víme, co to je afrodisiakum, ne?“ rozhlédne se, jeho spolužáci přikyvují.

„O čem se nás tady snažíš přesvědčit, Jirko?“ podívá se tázavě pedagog.

„Pane učiteli, něco prostě nelze změnit žádnými zákony. To by někdo musel přeprogramovat naši DNA, aby tohle vymazal. Což si dle mého uvědomují i odborníci a hledají způsoby, jak tyhle vlastnosti lidí mít pod kontrolou, jak jim umožnit se vybit, odreagovat, nevím, jak bych to přesně formuloval. Třeba při těch hrách. Většina dobře ví, kdy je hra a kdy realita, nesouhlasím s názorem, že tyto hry podporují vyšší agresivitu. Blázní, co vraždili jiný, jen pro svoje potěšení, nebo že se scvokli, existovali už dávno předtím, než se objevily první počítačové hry. Nebo ty filmy, ve kterých je hromada násilí a které nám jsou stále ještě zapovězený.“

„Neodpověděl si na mojí otázku, Jirko,“ upozorní Novosad.

„Já jen říkám fakta, pane učiteli. Nikoho o ničem nepřesvědčuji. Vemte si třeba Světovou hru, kolik lidí se na ni dívá a kolik lidí ji chce hrát. Přitom všichni vědí, že v ní jde o velké riziko, že tam umírají lidé. Vítězové jsou slavní, ale kolik jich to dokáže? Nemáme na dívání práva, ale víme o ní. Někteří byli proti, ale lidé si ji prosadili, v referendu. Jako Volbu těch, co ji chtějí hrát, ale i těch, co se chtějí dívat. Není nakonec jakýkoli sport jen něco podobného, pouze díky našim pravidlům nedochází k tragédiím? Nebo jen ve zvláštních případech, když dojde k nehodě? Co znamená, když se dva bijí v ringu? Nenahrazuje to jen to, co bylo dřív? Pane učiteli, já nikoho o ničem nepřesvědčuji, jen prostě kladu otázky. Už za dva roky budeme dospělí a nebudeme chráněni před reálným světem. Jen si myslím, že i přes všechny zákony, snahy, není tak hezký, jak by si možná mnozí přáli,“ dívá se Buchar zpytavě na svého vyučujícího.

„Pánové, pojďme se vrátit do našich reálií,“ rozhodne se trochu změnit téma Novosad, prezentace volnočasových aktivit se tak trochu zvrhává v thriller, „I vy tady máte zajištěnou relaxaci, vhodné doplnění k vyučování, k vašim úkolům. Davide, můžeš nám o nich něco říci?“

„Pane učiteli, já to tady v té prezentaci všechno mám. Jen jsem chtěl na začátek ukázat, jak se taky lidi bavili, předtím. Bylo to snad špatně?“ podívá se Pařízek částečně tázavě a částečně vyzývavě.

„Davide, zvolil si nějaký úvod, neříkám, že nebyl zajímavý, ačkoli jsi se zaměřil na určitý druh zábavy. Která je možná pro mnoho lidí přitažlivá. Teď se pojď ale věnovat současnosti, jak je postaráno o vás, ale i potom, až se stanete dospělými. Zkus ale postihnout všechny oblasti, ne jen tu, která je možná trochu provokativní, nebo která je ti blízká.“

„Jako milionům dalších,“ musí zareagovat prezentující, pak ale pokračuje smířlivě, „Mám to tady připravený, pane učiteli, na dalších snímcích. Tak začneme vůbec od našeho narození. Do těch sedmi let se sice už taky učíme, ale rozhodně je to volnější a víc zábavnější. Jsou různé parky, pro děti do sedmi let, také spoustu reálných i virtuálních her. Mnozí umějí využívat něco ze Systému už ve třech letech, myslím si, že pětiletý kluk, který si neumí najít nějakou hru v Systému, musí být retardovaný. Ty hry pochopitelně odpovídají věku toho dítěte, pokud se tam teda přihlašuje pod sebou. Ale víme, že existují možnosti, jak si Systém ověřit, kdo s ním pracuje, třeba i díky tomuhle,“ pozvedne předloktí levé ruky, „Taky si nás může prohlédnout kamerou, když se připojíme. A kdoví, co a kdo nás všude sleduje. Ale to sem asi nepatří,“ uvědomí si, když vidí nesouhlasný výraz pedagoga, „Prostě jen chci říci, že je vytvořeno spousty zábavy pro děti do sedmi let, existují i různé školky, kde si děti mohou hrát, ale kde se třeba už i učí, ty ale si musí zajistit rodiče, pokud nemají na děti čas a potřebují je načas odložit. To by snad k těm dětem do sedmi let stačilo, ne? Můžu začít tedy tím, co máme my tady?“ otočí hlavu na vyučujícího.

„Už se nemůžeme dočkat,“ dočká se naopak žák odpovědi.

„Prostor pro naši zábavu, tedy relaxaci, tedy naše volnočasové aktivity, je dán přímo naším harmonogramem, tedy rozpisem našeho života tady. Když se podíváme na náš diář,“ spustí si Pařízek jmenovaný soubor pro svou osobu, „Tak tady mám vyznačené už některé, které mám pravidelné, nebo tady mám místa, kde si zábavu zvolím, podle toho, jakou budu mít náladu, těsně předtím. Mimochodem, máme tady i program celé naší skupiny U20, ale to všichni víme.“

Některá naše relaxace je tedy jen a jen na nás, nějakou si můžeme nebo spíš musíme zvolit z nabídky. Tak například já. Máme povinné hodiny tělesné přípravy, kdy konáme podle předem stanoveného programu. Pak si každý z nás musí povinně vybrat nějaký druh sportu, tedy skupinu, kam pravidelně dochází. Já si vybral fotbal a ještě k tomu i basketbal, to už bylo navíc, protože mě sport prostě baví. Bojoval jsem taky o místo v týmu Institutu, ale byli vybráni jiný. Asi byli lepší,“ ušklíbne se, dává tím najevo, že ten výběr nepovažoval za zcela objektivní, stále to v něm je, „Tady jsou vyznačené studijní hodiny, tedy pro samostudium, přípravu na další den, plnění nějakých úkolů. To máme buď individuálně, nebo dost často v celé naší A dvacítky. A tyhle místa jsou ta, kdy si můžu dělat, co uznám za vhodné. Třeba se jít projít po komplexu Institutu, navštívit kamarády nebo kamarádky z jiných skupin, jít si něco koupit, jít se podívat na nějaký film, jít jen tak na hřiště, ale taky se třeba přihlásit do Systému a hrát si hry. Je toho strašně moc, pane učiteli, asi to nejde všechno vyjmenovat. Vlastně je toho tolik, že se ukazuje, že toho volného času je vlastně hodně málo,“ cítí nutnost si rýpnout.

„Jak se můžete zabavit tady, je všeobecně asi známé. Co když máte volno nebo delší prázdniny?“ snaží se Novosad prezentaci usměrňovat.

„Tak to je taky různý. Asi je třeba říct, že jsou dva druhy volna. Teda každé tři týdny máme vždy tři dny volna, kdy můžeme jet za rodinou, nebo si nás rodiče nebo pěstouni můžou vyzvednout. Každou sobotu a neděli je taky volno, ale někdy nám organizuje akci Institut, tedy někam třeba jedeme na výlet, nebo tady máme soutěže a tak. Nebo si nás můžou rodiče vyzvednout. Pak jsou delší volna, například na vánoce, v zimě, na jaře a nejvíce v létě. Pak, když mají dovolenou i rodiče nebo ti pěstouni, jsme s nima déle. To nás pak třeba oni někam vezmou, třeba na hory, k moři, někam do jiného státu Federace, nejčastěji. Jsou různá střediska, zábavní parky, kde je zajištěná maximální bezpečnost. Taky je to různě drahý.“

Ne vždycky si však každého můžou rodiče vyzvednout, třeba musí pracovat, nebo jsou nemocní, nebo prostě někdo ani žádný pořádný rodiče ani pěstouny nemá. Takový tady taky znám, tedy ne mezi náma pěti, ale jinde. Pak tyhle z nás tady můžou zůstat, nebo jim Institut zařídí nějaký společný program, aby tady jako nebyly ty děti moc smutný. Já mám aspoň ty pěstouny, jak dobře víte, tak si mě někdy berou,“ zakaboní se Davidovi tvář.

„Jak stárneme,“ pokračuje, „tak se taky mění naše zábava. Nevím jak další, ale já se třeba těším na to, až mi bude těch čtrnáct let. Pak se toho dost změní. Například budeme moct chodit se společně bavit s holkama, například na diskotéky. Taky se dostaneme k souborům, kde nám zkušený borci poradí, jak dobře holky balit a taky, co dělat potom, když to s nima jako chceme zkusit. To je přece taky zábava, nebo ne?“ podívá se teď prezentující na pedagoga, který se nějak podivně škmouří.

„Vztah dvou partnerů, pokud jde tedy o kvalitní vztah, není jen o zábavě, Davide,“ poznamená trochu smutným hlasem Novosad.

„Znám i některý, kterým už bylo čtrnáct let, tak nevím, ale řekl bych, že tohle je dost dobrá zábava. Nebo o tom nemám zatím mluvit, když nám ještě není čtrnáct?“

„Asi těžko můžeme navazování vztahů zcela obejít, ale zkus být pokud možno obecný a přistupovat k tomu seriózně. Pokud chceš mluvit o zahájení sexuálního života jako o zábavě, tak s tím nemohu jako učitel souhlasit. Ale čeká vás ještě na toto téma vážný pohovor se sexuologem a také psychologem. Chápu, vaše těla se mění a jak tady již vícekrát zmiňoval Jirka, je toto ve vás naprogramováno. Nikdo nechce potlačovat váš přirozený a zdravý vývoj, ale jen ho vhodně usměrňovat. Většinou jsou vztahy v prvním stupni Institutu platonické, pokud víte, co tohle slovo znamená,“ povzdechne si pedagog.

„Je odvozeno od starořeckého filosofa Platóna,“ chytí se Buchar, „Ačkoli dle mého je to poněkud nepřesné. Tímto slovem se označuje vztah, který je mezi dvěma partnery, aniž by došel fyzického naplnění. Ale co jsem si o něm našel, tak on miloval nejen platonicky, v tom smyslu, jak se teď to slovo vykládá, ale i fyzicky. Ačkoli sám dával přednost mladším mužům před ženami, což byla pochopitelně jeho Volba. Možná ale proto měl ženy rád jen platonicky a proto to vzniklo. Myslím výklad toho slova.“

„Pokud ale vím, když se domluví s nějakou holkou, tedy když je nám oběma čtrnáct, tak máme právo požádat o soukromí a něco spolu mít, myslím tím fyzicky, ne?“ položí otázku Pařízek.

„O tom s vámi budou mluvit kolegové, jak jsem zmínil,“ předvádí boží trpělivost Novosad, dnešní prezentace se pořád něčím odchyľuje od nosného tématu, „Ano, pokud to chcete slyšet, získáte právo vykonat pohlavní styk s osobou, který již také dosáhla dostatečného věku a která s tím souhlasí. Ale jen za určitých pravidel.“

„Já si myslím, že je za tím snaha, aby nedocházelo k něčemu pokoutně,“ lehce se usměje Buchar, „Jak jste říkal, pane učiteli, naše těla se mění a naše hormony se probouzejí. Když si k tomu přidáme, jak dlouho jsme tady pohromadě, kolik nás tady je, tak je pochopitelné, že musí proběhnout nejen jiskření, jak se říká, ale v některých případech je zájem i o fyzické naplnění vztahu. Ačkoli podle dostupných statistik většina žáků během pobytu na prvním stupni Institutu žádný pohlavní styk nemá. Jsou tady jistě líbačky, mazlení, možná i ... Někdo přijde o panictví nebo panenství během volna, když je s rodiči, ale ze statistik vyplývá, že většinou je zahájení pohlavního života u kluků kolem sedmnáctého roku, u dívek možná o trochu dříve, asi o půl roku. Ale statistika mluví jen o průměru, někdo začne sexuálně žít už ve čtrnácti, další třeba až v osmnácti, devatenácti. Jsou ale i náboženství, kdy je možný styk až po svatbě, pak přijde ještě později. Ale když je komukoli čtrnáct let, získává právo Volby v tomto směru a i Institut to musí respektovat. Protože nic špatného nedělají, jen naplňují svoje právo. Proto je tady možné požádat o povolení styk vykonat, kdy je takové dvojici poskytnuto soukromí, kde mohou tento styk vykonat.“

„Jirko, vše, co jsi právě řekl, je naprostá pravda. Ale snad cítíš ty sám, snad cítíte vy všichni, jak hrozně chladně to zní? Bude vám již brzo čtrnáct let, ale měli byste velmi vážít, než se rozhodnete toto své právo naplnit. Fyzický vztah by měl být vyústěním vztahu duševního, vyvrcholením vztahu mezi dvěma partnery. Kteří k sobě cítí náklonnost, ne-li přímo lásku. Bohužel mnozí sex opravdu berou jen jako sport, což je dle mého nesprávné a o mnoho vás tak ochuzuje. Jistě budete na vše teoreticky bezvadně připraveni, budete poučení o vzájemné ochraně. Budete moci shlédnout instruktážní videa, dostane se vám ještě dalších praktických rad, nad rámec doposud proběhlé sexuální výchovy,“ hovoří teď pedagog téměř naléhavě.

„Pane učiteli, ale sex je přece lidská přirozenost,“ oponuje Buchar, „Kdysi se z toho dělalo v mnoha společnostech doslova tabu, tedy něco, o čem je špatné mluvit, na co je špatné i jen myslet. To bylo potlačování přirozenosti a vedlo to k různým traumatům. Děti nebo mladí lidé byli strašeni, že masturbace je zločin, že když ji budou provozovat, tak budou nemocní, zblázní se. O tomhle už s námi sexuolog mluvil, vše nám vysvětlil, abychom byli připraveni na to, až dosáhneme schopnosti ejakulace. Aby nás nezaskočil samovolný výron semene. Studie, ke kterým již máme v tomto ohledu přístup, jasně prokazují, že je daleko lepší otevřenost, než nepřirozené potlačování tohoto pudu, neupřímnost, pokrytectví. Také se tím omezuje strach z prvního pohlavního styku, omezují se tím traumata, která mohou vzniknout, když se všechno nepovede tak úplně dobře. Což může být dáno jen přehnanou nervozitou, nejistotou. Proto dostaneme práva i na instruktážní videa. Ale také na tak zvanou pornografii, mezi dospělými hodně oblíbenou. Ale pane učiteli, pokud o tom s vámi nemáme mluvit, protože se k tomu necítíte dostatečně kompetentní, tak řekněte,“ pohlédne na pedagoga.

„Máš pravdu, Jirko, nejsem školený k tomu, abych vám poskytoval rady v této oblasti. Nebráním se o tom s vámi hovořit, jako váš učitel, ale nemohu zcela přijmout fakt, že zde zařazujete sex jako snad nejvýznamnější zábavu, která by pro vás měla vzniknout po dosažení vašeho čtrnáctého roku. Podle mého tím přijdete o kouzlo s tím spojené, o ty skutečně krásné chvíle, které nastanou, když se dva partneři mají rádi a teprve poté u nich dojde k fyzickému propojení. Ale na tohle téma budete mít debaty se sexuologem a také psychologem, jak jsem říkal. Abyste byli připraveni nejen fyzicky, což již bezpochyby všichni jste, ale také po stránce duševní,“ dodává tichým hlasem Novosad.

„Tak já bych třeba ten sex opustil a věnoval se sportu, to je taky velmi populární zábava, vlastně v každém věku,“ navrhně smířlivě Pařízek, i on cítí rozladěnost svého pedagoga.

„Buď tak laskavý, Davide.“

„Sport má vlastně dvě základní podoby. Buď ho mohu dělat pro zábavu, tak zvaně rekreačně, nebo ho mohou dělat profesionálové. Pak se sport stává jejich prací. Pokud jsou dobří, tak si mohou pořádně vydělat. Musí se zabezpečit, než musí skončit, buď proto, že se vážně zraní, nebo proto, že zestárnou a lékaři je už

nedokáží opravovat. I když toho lékaři dokáží hodně a u prominentů skoro zázraky. Což sportovci jsou, protože jsou oblíbení mezi lidma, tak se je lékaři snaží co nejdýl udržet ve formě.

Když je nám šestnáct a dojde k celkovému našemu testování, některá z nabídek může být i na to, stát se profesionálním sportovcem. Pochopitelně na základě talentu pro sport, ale i tomu, jak máme pevný kosti, vazy, jakou rychlost, prostě jaká je šance, že se jako profesionálové prosadíme.

Tahle skupina, pokud se teda někdo k tomu rozhodne, je takovou zvláštní skupinou na Institutu. Jsou z nich speciální studenti, u kterých se neočekává, že z nich budou skvělí odborníci, myslím tím třeba techniky, lékaři, učitelé, ale že se budou věnovat právě profesionálnímu sportu. Mají tréninky, hodně tréninků, ale také se učí, všechno okolo sportu. Aby případně mohli dělat i další věci kolem sportu, kdyby se třeba zranili nebo se prostě neprosadili, žádný tým by si je prostě nevybral.

Mistrovství Institutu, toho druhého stupně, jak v každém státě, tak v celé Federaci, je taky hodně sledovaný, protože tam jsou ti nejlepší sportovci, co z nich budou profesionálové. Skauti skutečných týmů je pak sledují, při tréninku, při zápasech, mají pochopitelně jejich výsledky ze Systému. Taky chodí na pravidelné lékařské prohlídky, i podle nich mají třeba přizpůsobený individuální trénink. Je zájem, aby byli co nejlepší a přitom se nezranili, proto si je dost hlídají.

Je to dost tvrdá dřina, která se však některým vyplatí, když se z nich stanou profesionálové. Nebo ještě víc u těch, co jsou z nich star, ty jsou zvaní na různé akce, dělají reklamu, na jejich konto jim tečou velké prostředky. Mají krásný dopravní prostředky, krásné domy a taky krásný ženský,“ zasní se Pařízek.

„Ne všechno si však skauti vyberou,“ upozorní Novosad.

„To máte pravdu, pane učiteli. Ale takový profesionální tým potřebuje obrovské zázemí, kolem těch star. A tak si často vybírá právě z těch, co byli na Institutu v té skupině sportovců. Oni mají sport v krvi, znají prostředí kolem něho a tak se k tomu hodí. Dělají různé pomocníky, trenérů, masérů, i oni se mohou v tomhle čase vypracovat. Mohou se i naučit sportovní kluby řídit. Pomáhají třeba sledovat stav profesionálů, obsluhují různé přístroje, na který ty sportovce každý den napojí a ten přístroj jim řekne, v jakém jsou stavu. Tak se předchází k tomu, aby se někdo třeba zbytečně při tréninku nezranil. Tohle začalo už před vznikem Federace, teď je všechno daleko dokonalejší. Prostě když se někdo stane profesionálním sportovcem, tak se kolem něho motá hrozně moc lidí a vlastně mu slouží, hlídají ho, aby se mu nic nestalo. A když se zraní, tak si ho vezmou do práce doktoři a pokud je to jen trochu možný, tak ho opraví. Někdo říká, že ti sportovci slouží lékařům pro pokusy, ale to jsou spíš pomluvy, nikdo by si nedovolil dělat pokusy na profesionálních sportovcích. Ale možná můžou být vzorem i pro jiný raněný, například, z čeho všeho se dá dostat a znovu být dobřej,“ hovoří Pařízek s očividným nadšením.

„Možná by si nám mohl říci něco k soutěžím,“ nadhodí pedagog.

„Ano, jistě,“ kýve s radostí prezentující, „Tak určitě nejsledovanější je Světová liga, kdysi měla různé názvy, například Liga mistrů. Tam hrají nejlepší profesionální týmy z celé Federace, většinou z velkých měst. Ta se hraje ve více sportech, ale asi jen tři mají tu nejvyšší sledovanost. V první řadě jde o fotbal, v druhé o hokej a ve třetí o basketbal. Ale jak říkám, hrají se soutěže i v dalších sportech. Pak jsou profesionální soutěže nižší, jejich vítězové se mohou probít do té Světové ligy. Nebo některé státy mají svoje vlastní profesionální soutěže. Podle toho, jaký je zájem lidí, kolik jich chodí a platí, ať už, že se jdou podívat přímo na stadión, nebo se přihlásí a pustí si on-line přenos, za což samozřejmě taky platí.

Pak tu jsou individuální soutěže. Stále se oblibě těší tenis a golf, ale i další. Dělají se ale i závody v atletice, tam jsou taky borci, tam je taky Světová liga, tedy tak jednou měsíčně se někde sjíždějí, sportují a vítězové pak dostávají balík. Mě to tak moc nebere, ale hodně lidí asi jo, proto se to pořádá. Prostě vždycky záleží na tom, jestli to lidi baví a jsou za to ochotní platit. Proto mnoho sportů třeba zaniklo a naopak se tvoří nové sporty.

Velké popularitě se těší v poslední době tak zvaná Světová hra. Nemáme na ní zatím práva, tedy ji sledovat, to až v šestnácti. Ale něco jsem o ní zjistil. Kdysi vznikla populární kniha a taky populární film, jmenovalo se to Hungry Games. Tam vybírali z nějakých krajů vždy kluka nebo holku, losovali je, ve věku dvanáct až osmnáct let. Celkem čtyřicet jich pak bylo vyslaný do nějaký arény a snažilo se přežít. Vyhrál jen jeden, další se navzájem zabili nebo je něco sežralo a tak.

Možná to není pravda a Světová hra vznikla z těch jiných her na přežití, kdy je skupina někam odvezená, bez ničeho a tam musí přežít. Anebo kombinací obojího. To je asi jedno. Prostě se tahle hra hraje, a

podle všeho ji dospělí dost sledují. Není to v ní až tak krutý jako v tom filmu, jak jsem mluvil, ale na druhý straně tam skutečně nějaký soutěžící umřou. Ty co přežijou, pak někam postupují a tak to jde dál. Hraje se to celý rok, jsou různé kola, prý pořád těžší a těžší.“

„Světovou hru rozebírat nemusíme,“ poznamená Novosad.

„Taky jsem o tom něco četl,“ neodpustí si vystoupení Buchar, „Každý, kdo ji hraje, muž i žena, to dělá dobrovolně, je to jejich Volba. Taky může přestat, když dostane strach nebo se zraní a tak. Nemusí každý umřít. Ale někdy opravdu někdo umře, proto je to asi pro lidi tak napínavé a vzrušující. Když někdo projde úspěšně nějakým kolem, může si vzít odměnu a skončit, anebo postupuje dál, pak je pochopitelně odměna daleko vyšší. Ve finále se utkají ti nejlepší, to je prý už dost drsné, jsem tedy slyšel vyprávět,“ zdůrazní.

„Jak se zdá, stále se vracíme k jednomu typu relaxace,“ usměje se trpce pedagog.

„Mám tu ještě jiný druh zábavy, pane učiteli,“ ozve se Pařízek, „Existují různé hudební produkce, lidé se mohou sdružovat do spolků a podobně. Chodit sportovat, zabavit se a podobně. Sice o zábavách dospělých asi tolik vědět nemáme,“ ušklíbne se, „Ale já si myslím, že stále daleko víc lidí využívá virtuální svět. Vytvoří si svého avatara a žijí vlastně dva životy. Jeden reálný a druhý v tom virtuálním světě. Ten si mohou přizpůsobit dle svého. Je strašně moc prostředí, do kterého můžete vstoupit. My například v rámci výuky to taky někdy děláme, že se staneme třeba načas nějakým rytířem a žijeme před tisícem let. Nebo se třeba projdeme po Praze před dvě stě roky a tak.“

Ale existují i různé sci-fi světy, plné různých monster a příšer. Za něco se musí platit, tedy musím mít kredit, když se přihlásím, nebo tedy, aby si ho to mohlo strhnout a já se mohl zaregistrovat. Někde jsou tady pro nás zdarma, mezi námi, zase takový zázrak to není. Ale někomu rodiče dali na to, aby se do nějakého světa přihlásil a stal se součástí té hry. Je ale taky pravdou, že na to zase tolik času nemáme,“ povzdechne si.

„Jak se tedy zdá, možnosti, jak se zabavit, máte dost,“ povzdechne si i Novosad.

„O škodlivosti téhle virtuální reality se taky vedou různé spory,“ prohodí Buchar, „Ale asi platí, že se nic nemá přehánět. Všechno by mělo být vyvážené. O to se dle mého Institut stará. Až dosáhneme dospělosti, budeme mít pochopitelně více volby. Ale závislost na různých hrách je stále problém, který odborníci řeší. Proto tady máme dost různých reálných aktivit, kdy jsme nuceni být se spolužáky. Někomu se to třeba nelíbí, ale já opravdu program tady považuji za velmi vyvážený. Naším cílem by mělo být připravit se co nejlépe na závěrečné testy. Proto je i odpočinek velmi důležitý, tím myslím i aktivní odpočinek. Navíc mnohé hry, které jsou nám dány zdarma, rozvíjejí některé naše schopnosti.“

„Chce k tomu ještě někdo něco dodat?“ podívá se pedagog na své svěřence.

„Všechno má svůj rub a líc, jak se říká,“ zamyslí se Zelenohorský, „Musím se přiznat, ne všemu úplně rozumím. Na jednu stranu jsme asi dosáhli velké vyspělosti v různých technologiích, vytvoření Systému je toho důkazem, ale je toho daleko víc. To samé například v lékařství. Dokáží vypěstovat nové orgány, znovu rozchodit ochrnuté lidi, vrátit alespoň částečně zrak. Umí také třeba opravit DNA, která v sobě nese zárodky nějaké vážné choroby, zkoumá se již dítě dlouho předtím, než se narodí. Mluví se o možnosti opravy mozku, třeba u lidí, kteří jsou nějak duševně nemocní, nebo jen moc agresivní. O tom se kdysi lidem určitě ani nezdálo.“

Ale ten rub, ten mě děsí, pane učiteli. Pořád je v lidech moc zla, mluvili jsme tady o moc ošklivých hrách. Co by se nám stalo, kdyby nás Federace nechránila? Před teroristy? Proč není možné vycestovat do některých zemí světa, aniž by nám tam hrozilo, že nás unesou nebo zabijí?“

„Co tím chceš naznačit, Jakube?“

„Sám nevím, pane učiteli, mám v tom zmatek. Možná naše lidská rasa ještě tak úplně nevyspěla, myslím tím, že nás technologie předběhla. Tedy máme takové vymoženosti, jak jsem říkal, lékaři dokáží doslova zázraky. Ale vemte si ten kontrast, pane učiteli. Celý tým odborníků dělá všechno proto, aby zachránil život nějakého nemocného, nebo někoho, kdo má vážnou nehodu. A pak se lidé dívají na to, jak docela zdravý člověk riskuje v nějaké hře, jak v ní třeba i umře. Není to podivný? Kolik úsilí stojí jednoho zachránit a jak snadno jiný umře? Nebo právo Volby zemřít. Sám tomu moc nerozumím. Na jedné straně cítím, že je správné, aby každý rozhodoval sám o sobě. Na druhé straně mi to přijde takové skoro až zvrácené. Vám se to tak nezdá?“

„Možná dnešní prezentace byla přeci jen poněkud drastická, určitě poněkud nevyvážená, kdy David vyzdvihoval některé hry a určitý druh zábavy, který on sám považuje za zajímavý.“

„To bych neřekl, pane učiteli. Já si myslím, že všechno, co říkal, je pravda. Proč nás, myslím tím lidi, tak vzrušuje smrt? Nebezpečí? Proč tak rádi riskujeme? Proč se rádi díváme, když riskují jiní? David podle mého jen ukázal realitu, pane učiteli. Jak je možné, že dokážeme na člověku opravit skoro všechno, myslím tím orgány, kosti, kůži a tak, ale proč nedokážeme opravit tohle?“ ptá se Jakub.

„Opravit tohle, jak říkáš,“ ozve se Buchar, „by znamenalo vstoupit do našeho geonomu, tedy by genové inženýři museli provést zásah do toho, jak jsme naprogramováni. Něco jsem slyšel, že je možný opravit mozek některých zvrhlíků, je snaha snížit agresivitu zásahem do mozku u lidí přehnaně agresivních. Ale to má moc odpůrců. Ještě víc, když se mluví o té DNA. Něco jsem o tom slyšel. Prý je každá vážná nemoc nějaká její chyba, v tom našem programu, který je daleko dokonalejší, než Systém. Který já mimochodem obdivuji. Něco snad už umíme opravit. Ale změnit povahu lidí ... Co by se pak stalo? Nepřišli bysme tím o vlastní osobnost? O emoce?“

„Tohle bych přece nechtěl,“ brání se Zelenohorský, „Já jen říkám, že je to prostě divný. Na jedné straně taková starost o lidi, o to, aby byl jejich život posvátný, chráněný. Aby byl důstojný. A na druhé straně neúcta k tomu životu. To nedávám za vinu Federaci nebo Systému, ty nás naopak chrání, nejen před našimi nepřáteli, teroristy.“

„Nejen před nimi?“ pozvedne zrak Novosad.

„Já si myslím, že nás Federace a Systém chrání především před námi samými. Před zlem, které je v každém z nás. Jak správně před chvílí říkal Jirka. Taky vím, jak kruté jsou dějiny lidského rodu, co všechno dokázal člověk udělat. A to si myslím, že se k nám dostává jen odvar, že nás Systém chrání před daleko horšími ukázkami. Aby se nenarušovala naše tak zvaná dětská psychika, to už tady taky padlo. Což je asi správný, ale na tom, co říkám, to přece nic nemění.“

„Velmi zajímavé úvahy, Jakube, i vzhledem k tvému věku,“ poznamená pedagog.

„Víte, pane učiteli, kdyby šlo jen o nějaké malé množství lidí, tak se dá říci, že jsou nějaký divní, trpí nějakou deviací, tak se tomu tuším říká. Ale tak to přece není. Co lidi skutečně zajímá? Na co se rádi koukají? Na co si rádi hrají? Jirka tady mluvil o dobrém pocitu, když rozstřílí jako voják Federace nějakého teroristu. Mám podobný, stejně asi jako všichni ostatní. Proč nás tohle baví? Proč se nám to líbí?“ podívá se Zelenohorský postupně na všechny okolo.

„Protože je to v našem programu,“ promluví po chvíli ticha Buchar, „Ale naprosto s tebou souhlasím, že nás Systém chrání i před námi samými. Jen si vezmi to velké vyšetření, které se bude konat při tom závěrečném testu. Jistě, jsme vyšetřováni i předtím, než se narodíme, když se narodíme, lékaři se dívají, jestli netrpíme nějakou chorobou. Ale v těch šestnácti letech projdeme opravdu důkladnou prověrkou. Systém dokáže svými programy, z dat, které dostane, odhalit i mnohé naše stinné stránky. Pokud má někdo sklony k velké agresi, určitě nedostane do nabídky stát se policistou. Nebo učitelem. Možná mu dokonce budou schopni lékaři pomoci ji zvládat. Nebo ho nějak opraví.“

Díky všem těm vyšetřením je také zjištěno, které závažné choroby nám hrozí, pak je možná vůči nim prevence. Což také prodlužuje délku lidského života. Nebo mnozí mají v sobě čidla, jiná než ten čip, která sledují stále jeho zdravotní stav a mohou tak hned reagovat na jeho zhoršení, hned sami aplikovat léčbu. To pochopitelně nejde u všech, na to nejsou prostředky, ale ty nejvýznamnější tuhle službu mají. Nebo i vážně nemocní, kde jim hrozí smrt. Systém je pak sleduje a může přijmout opatření, je to napojený i na dávkování léků, hned jak se stav zhorší.“

„Já ale tohle přece vím. Právě proto to dávám do protikladu k tomu, jak se chováme. Proč se na jednu stranu tak úzkostlivě chráníme a na druhé straně nám dělá dobře, když riskujeme? Není to prostě naprosto bláznivý?“

„Tak neriskuje každý, někteří vyhledávají adrenalinové sporty, většina je těch, kterým dělá spíš dobře, když vidí mlátit se jiný.“

„S tím s tebou tak úplně nesouhlasím,“ zavrtí hlavou Zelenohorský, „David tady mluvil o různých hrách, kdy se schází skupiny lidí, převléknou se do vojenských hadrů, vezmou si různé upravené zbraně a hrají hru na zabíjení. Třeba těmi plastovými kuličkami nebo těmi střelami z barvou. Jiní jsou agresivní ve virtuálním světě, tam někoho zabíjejí.“

„Já si myslím, že právě tohle je dobře. Protože tím se sníží napětí v těch lidech,“ zamýšlí se Buchar, pak se trochu usměje, „Možná to pan učitel nebude slyšet rád, ale stejné je to i se sexuálním uspokojením. Pokud k němu dojde, tak se zklidníme, ne? To nám přece říkal ten sexuolog, když nám vysvětloval, že za nutkání

masturbovat se nemusíme stydět. Snad i proto mají dospělí tolik rádi ty různé hry, ale i ty porno. Nebo ten virtuální sex. Což dle mého odborníci vědí a tak se snaží, aby se lidi tímhle způsobem uklidnili, aby se nějak odreagovali, vybouřili, nevím, jak to správně popsat. Třeba právě tím virtuálním sexem, nebo těmi hrami, obojí lidi zklidní. Teda podle mého.“

„A o to přece jde, Jirko,“ říká emotivně Zelenohorský, „Proč tohle v nás je? Proč tohle neodešlo s vývojem lidského rodu? Jak šel vývojem od lovců mamutů přes ty rytíře až do současnosti? Já si myslím, že máme stejné sklony někomu ubližovat jako před sto tisíci roky, jen se díky obavám z trestu víc kontrolujeme. Přemáháme. Hledáme, jak to ze sebe dostat jinak. Ale já se ptám, proč to v nás pořád je? Proč to třeba nezmizelo, jako zmizela většina ochlupení?“

„Možná to potřebujeme, ne?“ ozve se Pařízek, „Jen si vezměte, kolik je mimo Federaci nepřátel, kolik je zlých lidí. Musíme se přece umět bránit. Proto je nutný tohle v sobě mít, ne? Kdybysme o to přišli, tak bysme byli nahraní, ne?“

„Pak by ale asi nebyli tak agresivní a zlí i ti druzí, nemyslíš?“ usměje se bolestně Zelenohorský.

„Tak já nevím, já jsem rád za to, jakej sem. Byl bych dost nerad, kdyby se mě rozhodl někdo nějak upravovat. Což by možná šlo, možná ne, kdoví, co už ti vědci všechno umějí. Nebyl by pak život naprosto nudnej?“ položí velmi emotivně otázku David.

„Asi by byl nudný,“ pokrčí rameny Zelenohorský, „Možná proto nás cosi nutí se chovat tak, jak se chováme.“

„Podívej, to je přece tvoje Volba, jak chceš žít, ne? Federace tě ochrání před zlými lidmi a nikdo tě nenutí hrát ty různé hry ani se koukat na nějaký ty věci,“ vrtí hlavou Pařízek.

„Ty mi nerozumíš, co chci říct ...,“ zatváří se zoufale Zelenohorský.

„Asi ne. Ale co by to bylo za život, kdyby u něj nebyla zábava? Lidi prostě jsou, jaký jsou a každé se s tím nějak musí vyrovnat. Mně se třeba zase tolik nelíbí, že tady máme všechno tak nalajnovaný, musíme se držet našeho harmonogramu, jet podle diáře, pořád jsme pod dohledem. Prosím, možná je to v našem dobru, ale ...

Nevím, co si třeba ty myslíš o sportu, ale to je taky vzrůšo, když hraješ, podaří se ti pořádně seřezat ty druhý. Tím nemyslím doslovně, jako je zbit, ale pořádně je přehrát. Taky z toho mám dobrou pocit, jako když kosím třeba ty zmíněný teroristy, v nějaký tý hře. Nebo nějaký ty monstra v jiný. A co se týká tý Světový hry, nikdo přece nikoho nenutí, aby ji hrál. Ale každý má právo svojí Volby, takže když chce dát na jednu stranu pořádně nabitý konto, a na druhou stranu pak dává svůj život, nebo třeba svoje zmrzačení, je to přece jen jeho věc. A každé, komu se to nelíbí, si to přece pouštět nemusí. Tohle mi přijde správný a konec konců, lidi si to přece schválili v referendu, takže to každé musí respektovat, ne?“ rozpovídá se Pařízek.

„Ale o to nejde,“ mávne jen rukou Zelenohorský, „Já to přece respektuju, jen je mi z toho ... asi smutno, nevím, jak nejlíp popsat svoje pocity. Proč tady, ve Federaci, můžou vedle sebe žít lidi s jiným náboženstvím a někde jinde na světě se kvůli tomu vraždí? Co je k tomu žene? Opravdu máme tohle v genech a kdyby nás zákony Federace nechránily před náma samotnýma, budeme taky takový?“

„A co bys jako chtěl? Aby se nikdo nepral? Aby spolu nikdo nesoutěžil ve sportu? Nebo jen v těch, kde se jeden druhého nemůže dotknout? A co by bylo pak v těch hrách? Jen nějaký přiblblý strategie? Víš ty, jakej by pak byl život nuda? Jistě, můžu si při fotbale zlomit nohu, můžou mě praštit do hlavy a třeba můžu i umřít. Moc se to nestává, ale nějaký malý riziko tady je. Kvůli tomu snad přestanu hrát fotbal? A jaký by byly filmy? Jak se dva jen držej za ruku a kecaj samý blbosti?“

„Davide, já s tebou nejsem ve sporu. Mluvil jsem o něčem jiném,“ sklopí hlavu Zelenohorský.

„Velmi zajímavá diskuse,“ rozhodne se vstoupit do debaty pedagog, „Pouze asi opravdu každý mluví trochu o něčem jiném. Bohužel, Jakube, ne všechno je v životě takové ideální, jak by si někteří představovali. Ale díky Federaci, díky ochraně, které se obyvatelé těší, máš velkou naději prožít klidný život. Najít si partnerku nebo partnera, starat se o nějaké děti, ať již vlastní, nebo adoptované či v pěstounské péči. Poctivě pracovat a užívat si vymoženosti moderní techniky. Také zábavu pro chvíle odpočinku můžeš volit podle svého gusta, je opravdu velké množství zábavy, my dnes zdaleka všechny možnosti neprobrali. Možná můžeš být v něčem v menšině, ale i na to zákony Federace pamatují. Zajišťují, že tě nikdo nebude nijak obtěžovat, a pokud by snad chtěl, tak tě zákony ochrání. Na druhé straně i ty musíš být tolerantní k zábavě jiných, která se ti nemusí líbit, může se ti zdát třeba příliš násilnická, brutální, ale pokud je v mezích schválených zákonů, musíš ji respektovat.“

BANNED

CENSORED

Stejně tak nepředěláš lidi mimo Federaci, proti jejich nenávisti a nesnášenlivosti nás brání armáda, Systém a právě moderní technologie, ve kterých má Federace a přidružené státy jednoznačně navrch. Což nás právě chrání před jejich nenávistí. Ale i před zlými lidmi, kteří jsou bohužel i někdy mezi námi, ne vše se podaří včas odhalit, může dojít i ke zkratu. Bohužel i takové nehezké věci k životu patří a my se je můžeme pouze snažit minimalizovat, zcela vyloučit je nemůžeme,“ snaží se o konejšívý tón hlasu.

„To jsme dneska trochu odbočili, od té zábavy,“ poznamená s úsměškem Maslák.

„Jen částečně, Ondro,“ nesouhlasí Novosad, „Myslím si, že tady zazněly velmi zajímavé myšlenky. My se ale v následné debatě budeme raději opravdu držet konkrétních možností zábavy, kterou tady máte vy a já budu chtít znát názor každého z vás, jak tuto relaxaci vidíte, nakolik se vám líbí, co vám přináší. Jestli jste nepochopili, právě zahajuji diskusi k tomuto tématu.“

APPROVED

AUTHORIZED

DRUHÁ KAPITOLA

A KDE JE ROMANTIKA?

Jako každá skupina, i žáci z U20 mají k dispozici v ubytovacím komplexu Institutu svůj osobní prostor. Jde vlastně o velmi jednoduše, ale velmi účelně zařízený byt. V něm se nachází ložnice s pěti lůžky, pracovní s pěti stoly, v nichž je napěchována technika, což každému umožňuje se kdykoli připojit do Systému. Třetí místností je sociální zařízení, toaleta, sprchový kout, sušička.

Světlo se rozsvěcí podle toho, jaká jeho intenzita dopadá z velkého okna. Stoly jsou umístěny jakoby ve stranách úhelníku, tak, aby každý za ním měl vlastně okno v zádech. Pochopitelně zde funguje automatická klimatizace i vytápění.

V ložnici jsou vestavené skříně, ve kterých mají žáci uložené své osobní věci i ošacení. Během výuky jsou povinni nosit jednotnou ústroj, kterou jsou pohodlné dlouhé kalhoty, košile nebo tričko a velmi jemné mokasíny. Na dobu volna, kdy jdou třeba na procházku po komplexu, si mohou vzít svoje vlastní oblečení, nebo zůstat ve stejnokroji.

Pro tělesnou přípravu i sportovní vyžití dostávají všichni erární trenýrky, trička a ponožky, která jsou posléze vyprána a znovu připravena k použití. Spodní prádlo mají své, to je rovněž centrálně prané a navracené na jednotlivé místnosti. To samé se týká prádla ložního, to po jisté době úklidová služba převléká. Pořádek si však musí udržovat sami a pokud by tak nečinili, vystavovali by se postihu v podobě zvláštního úkolu či zrušení některého volna či odepření přístupů například k hrám.

Každá buňka má svůj chladicí box, kam si žáci ukládají nápoje i potraviny, které se koupí i které dostanou v rámci své velmi vyvážené stravy. Ano, mohou si zpestřit svůj jídelníček z různých nabídky v obchodech, mohou si ale i namixovat dle svého požadavku sladkost na 3D tiskárně, která se nachází přímo v buňce a do níž jsou ingredience pravidelně doplňovány. Musí však dbát na svoji životosprávu, aby nikdo netrpěl nadváhou, což je pravidelně kontrolováno. V případě zjištění odchylky od váhy je možné pak jídelníček přizpůsobit konkrétní osobě, stejně jako když někdo potřebuje speciální vitamíny, živiny.

Prostory každé skupiny jsou takovým vlastním malým světem, které sdílí buď pět chlapců nebo pět dívek. V ložnici spí a mají své věci, v pracovně se mohou učit, využívat souborů v Systému, debatovat, ale i hrát různé hry. Pokud se chtějí přihlásit do Systému, jsou jednoznačně identifikováni a tím je omezen okruh souborů, do kterých mohou vstupovat či si je stahovat. Jsou zde zabudovány pochopitelně i reproduktory, mohou si tak pouštět i hudbu, v tom případě se však musí dohodnout na repertoáru, jinak si každý může přes sluchátka a přenosové zařízení poslouchat sám co chce.

Teplota v místnostech je udržována tak, aby zde bylo možné sedět v trenýrkách a tílku, v ložnici pak nastavena o trochu níže, jak vyplývá z vědeckého výzkumu.

Režim v místnosti je určený řádem Institutu, kde je velmi jasně definováno, na co mají žáci právo, co mohou požadovat, ale také, jaké jsou jejich povinnosti, které musí plnit. Vzhledem k tomu, že v tomto prostředí žijí od svých sedmi let, mnohé jim přijde jako samozřejmé a vůbec o některých pravidlech nepřemýšlejí.

Například jsou zvyklí, že se celý jejich den řídí jejich harmonogramem, respektive osobním diářem. Tam jsou zaznamenány veškeré jejich aktivity, které je čekají. Některé vykonají ve společnosti svých kolegů ze skupiny A20, další ve společnosti dalších pětičlenných skupin, někdy pouze chlapců, například při tělesné přípravě, jiné i ve společnosti dívek, některé společné přednášky, práce v laboratořích, ale i práce na větších a dlouhodobých projektech. Vše je perfektně připravené, však se o chod Institutu starají nejen učitelé, ale také praktičtí učitelé, psychologové, různí asistenti a správní personál. Včetně velmi pečlivé ostrahy, která dbá na bezpečnost, jak celého komplexu před případným útokem agresora zvenku, tak na bezpečnost uvnitř areálu, kdyby se snad některý z žáků či zaměstnanců změnil v hrozbu.

Všichni, žáci i zaměstnanci, jsou již navyklí na přítomnost monitorovacích zařízení na většině společných prostorů, proto již mají návyky, jak se chovat, neboť si jsou vědomi, že je jejich učitelé a vychovatelé mnohou minimálně vidět, pravděpodobně i slyšet. Ale časem ztrácejí určitý ostych a chovají se přirozeně, neboť kromě excesů, kdy by třeba došlo ke konfliktu, nikdo s nimi jejich chování neřeší, byť se třeba

někdy vyjádří ne právě dvakrát příznivě o některé aktivitě či o některém ze zaměstnanců. Naopak je naprosto nulová tolerance k jakýmkoli projevům agrese či nedej bože šikanování. Něco takového může být již v prvním případě důvodem k vyloučení z Institutu, pokud by bylo vyhodnoceno jako velmi závažné provinění. Což z takového jedince vlastně učiní osobu vyloučenou i ze společnosti. Toto jsou děti schopné velmi dobře pochopit, od počátku je jim vštěpováno, že devět let na zdejším Institutu rozhodne o celém jejich následném životě, úspěch u závěrečných testů je může posunout výrazně do lepší společnosti a neúspěch naopak přináší propad. Což na ně vytváří tlak, který se snaží mírnit a usměrňovat psychologové, aby působil motivačně a ne depresivně.

Na druhé straně je ale třeba říci, že mají bezvadný servis, je zde o ně dokonale postaráno. Nejen o jejich bezpečnost, ale také mají zajištěný vysoký standart, začínající od prostředí v němž jsou ubytováni, v němž se vzdělávají, v němž tráví své zájmové činnosti, pokračující přes velmi chutné stravování, až po starost o jejich oblečení, stříhání vlasů, ale i rehabilitace v případě, kdy má někdo problémy se správným růstem, bolestmi zad, různými zraněními. Při tělesné přípravě se velmi dbá na správné rozcvičení a též po skončení na kompenzační cviky, to je velmi dlouhý a již zaběhlý rituál, pod dohledem zkušených kondičních trenérů. Stejně tak tomu je při účasti ve sportovních kroužcích.

Je pravdou, že žáci bydlí po pěti, k sobě nasazené Systémem, ale vzhledem k různému programu v různém složení zde postupně poznávají doslova stovky dalších dětí, stejně starých, mladších i starších. Přitom je v nich pěstována vzájemná úcta a sounáležitost se zdejším Institutem, podporovaná i účastí na některých sportovních ale i vzdělávacích kláních zdejšího Institutu s jinými centry Institutu.

Během některých víkendů i volného času, kdy neodjíždějí ke svým rodičům, jsou organizovány společné výjezdy, exkurse, ale i zahraniční stáže, kde získávají další zkušenosti. Vzdělávací systém je prostě velmi propracovaný, velmi nákladný, ale směřující k co největšímu rozvoji každého jedince. I díky tomu, že má každý žák mnoho individuálních programů, podle svého talentu, schopností i zájmu.

Platí rovněž zásada, vštěpovaná všem od samotného začátku, že je naprosto zpozdilé se někomu posmívat, když mu něco nejde, naopak je velmi žádoucí takovému pomáhat. Tím, že jsou zde děti velmi nadané i značně podprůměrné, je daná velká pestrost zájmů i schopností. Ty jsou podporovány individuálními programy, oni se pak vzájemným kontaktem navzájem obohacují.

Časový režim je dán především různým věkem, na vstávání se nijak zvláště nespěchá, spánek je považován za významnou složku regenerace a nikdo nechce ve vzdělávacím procesu žáky nevyspalé a stresované. Doba, kdy se musí uložit do svých anatomických postelí, je odvislá právě od jejich věku. Byť nikdo nedokáže nařídit, že musí dotyčný hned usnout, ale je povinný být na lůžku a být zticha. Což mu nebrání třeba přes sluchátka poslouchat hudbu, což se toleruje.

Většinou po večeri, která se podává mezi pátou až sedmou hodinou, podle programu dotyčného, již většinou mají své osobní volno. Nemají sice právo opouštět prostor Institutu, ale ten sám o sobě je natolik rozlehlý a s tolika různými atrakcemi, že vyjít si do něho samotného znamená se jít projít po menším městečku. Kde však narazí chodec na vysokou koncentraci dětí od sedmi do patnácti let a velmi malé zastoupení dospělé populace, veškeré dění je monitorováno a v případě zjištění nějakého problému je na místo vyslán okamžitě patřičný zaměstnanec či zaměstnanci.

V areálu jsou různé obchody, sportoviště, ale i třeba kavárny, kam si může sednout skupina žáků a zde klábosit třeba u kávy, čaje či jiného nápoje, vždy s vhodným složením úměrným zdravému rozvoji dětí. Mohou si tak připadat jako dospělí, kdy si mnohdy jde i hoch posadit s dívkou, což může činit v jakémkoli věku, ale důvěrnosti jsou tolerovány až od čtrnácti let, kdy na ně mají ze zákona právo.

Otázka, kdy by měl být legalizován intimní osobní život, přinesla velmi ostrou odbornou debatu, která vyústila v jednotný věk čtrnácti let. Pochopitelně zůstávají různé ochrany mladistvých před stykem s osobou starší, která je vůči nim nadřízená, tedy například v Institutu jakéhokoli zaměstnance. Na druhé straně mnozí odborníci se snaží mládež dostatečně poučit a zabránit sexuálními pokusy nepřipravených jedinců, které pak mohou končit nechtěným těhotenstvím.

Představa, že by byl v Institutu tolerován styk mezi žáky, byť již dosáhnou čtrnácti let, byl pro většinu dospělých zpočátku naprosto nepředstavitelný. Až dlouhá a velmi emotivně vedená kampaň sexuologů přesvědčila většinu, aby souhlasila s uskutečněním aktu, ovšem za předem stanovených podmínek. S tím, že naopak bude mládež přesvědčována, aby s první souloží nespěchala a budou jí k tomu poskytovány odborné

radý. Argument, že je lepší mít tyto věci pod kontrolou, než ponechávat mládeži prostor k experimentování, byl jedním z důležitých pro přesvědčení veřejnosti. A tak došlo k tomu, co většina zpočátku považovala za nemyslitelné. Pokud se dva jedinci domluví, pokud absolvují předem stanovené pohovory, bude jim umožněno souložit přímo v prostorách Institutu. S čímž mnozí nesouhlasí dodnes, ovšem jsou nuceni respektovat názor většiny i právo Volby svých potomků, kteří již dosáhli čtrnácti let a toto právo ze zákona získali.

Je také pravdou, že všichni na mladé apelují, aby toto své právo uplatňovali s rozumem a až tehdy, když si budou jistí, že má smysl. Vedou je ke zdrženlivosti, ať již rodiče, tak zdejší zaměstnanci, kteří se této oblasti věnují. Možná i tento otevřený přístup paradoxně přispívá k tomu, že mnozí jsou opravdu zdrženliví a se zahájením svého sexuálního života vyčkávají. Což jim nebrání se bavit, navazovat známosti, tak zvané s někým chodit, kdy nedojde přímo k pohlavnímu styku. Byť jsou mezi nimi různé něžnosti, mazlení a v některých případech i orální sex.

Ve skupině A20 zatím nikdo žádné sexuální zkušenosti nemá, byť se všichni snaží navazovat známosti, částečně ze svého zájmu, částečně proto, že se to očekává. Ale nejdále je rozhodně David Pařízek, který již delší čas udržuje vztah s dívkou o rok starší, tedy je jí patnáct a půl roku a do závěrečných testů ji už mnoho nezbyvá. Oba se k sobě mají, oba ale na druhé straně nemají ještě zkušenosti s úplným tělesným stykem. Drží se za ruce, líbají se, občas se pomazlí, ale tím to končí. Takové projevy důvěrnosti jsou na veřejnosti tolerovány u osob starších čtrnácti let.

Pokud však mají pokročit dále, o což oba jeví zájem, musí dostat souhlas k navštěvování jedné z částí Institutu, kam mohou právě chodit žáci a žákyně mezi čtrnáctým a šestnáctým rokem, kteří k tomu získají povolení. Všichni o tomto místě vědí, ale ne každý tam skutečně vstoupí. Tam se mohou bavit dvojice, které chtějí více soukromí, je pak na nich, jak daleko zajdou, zda skuteční i plný pohlavní styk. Aby však tento souhlas získali, musí oba partneři podat žádost o povolení vstupu a následně absolvovat pohovory se sexuologem a psychologem.

Právě na takovém pohovoru nyní Pařízek je, což vědí i jeho kolegové ze skupiny a s napětím očekávají jeho příchod. Velmi je zajímá, co takový pohovor obnáší. Sice v tuto chvíli nikdo nemá v úmyslu takovou žádost podat, což však jejich zvědavost neuměňuje. Zdejší výchovou jsou vedeni k otevřenosti i v této oblasti, je jim všem čtrnáct a půl roku, tělesně jsou již vyspělí, své dělá i pravidelná tělesná příprava a správné stravování. Stejně tak se je snaží připravovat duševně, díky novým výukovým metodám jsou daleko vyspělejší než generace v dobách před vznikem Federace, dokáží o mnohém přemýšlet, hledat východiska, nebát se mluvit, sdělovat svoje názory. To vše však s plným respektem k nastaveným pravidlům, k zákonům Federace, k Systému, ale i s vysokou mírou tolerance vůči jiným, k čemuž jsou zde velmi precizně vedeni. Nebát se jinakosti, přijímat ji, respektovat. Respektovat právo Volby každého, jeho právo si zvolit víru, partnera, druh zábavy, oblékání, vystupování.

Čtveřice žáků je nalepená ke svým stolům a obrazům, které se nad nimi objevují, pokud zapnou příslušné zařízení. Na uších mají sluchátka, což jim umožňuje poslouchat zvuk a nerušit druhé. Proto zpočátku ani nezaregistrují příchod svého kolegy, který je oblečený v uniformě, na rozdíl od nich, oděných do trenýrek a tílek. Za chvíli ale již všichni vypínají svá zařízení a odkládají sluchátka.

„Tak co?“ vyhrkne Ondřej Maslák.

„Tak co jako co?“ posadí se zrudle David Pařízek na svou otočnou a pohyblivou židli, všichni se teď sjedou v kroužku uprostřed místnosti.

„Tak víš snad, co nás zajímá, ne?“

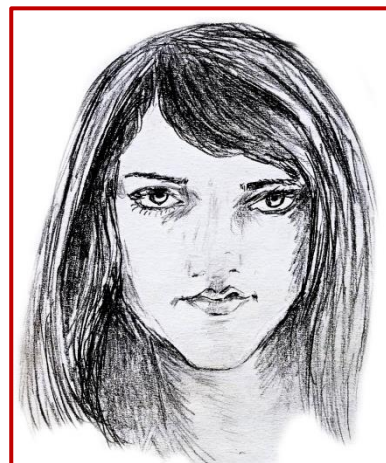
„Pokud vás to zajímá, tak si dejte žádost a zjistíte to,“ hraje si na tajemného Pařízek.

„Di někam. Nebo snad to máš zakázaný říkat? Mluvit vo tom?“

„Zakázaný?“ protáhne Pařízek a zamyslí se, „Pokud si vzpomínám, tak vo tom nemluvili.“

„Nemluvili? Kolik jich tam bylo?“ zeptá se Jiří Buchar.

„Tak byl tam ten přes sex a ten přes naši duši,“ zasměje se vyslýchaný žák, „Ale jak jsem pochopil, ještě nás čeká společné sezení s Evou a s nima, nebo jedním z nich. Minimálně jednou, možná dvakrát, nevím přesně,“ pokrčí rameny.

Eva Kutlíková

„Zdá se to dost složitý,“ poznamená Jakub Zelenohorský.

„Je to tak složitý a zdoluhavý, že mi už skoro přešla chuť,“ ušklíbne se žadatel.

„Přešla tě chuť?“ podívá se tázavě Simon Divíšek.

„Ale ne, kecám. Já jen, že to je všechno na dlouhý lokte. To by se jeden ... Vyplnit formulář, do něj nějaký to zdůvodnění. Pak mě i jí čeká pohovor s nima, já ho teda už mám za sebou. Pak znovu, tentokrát nás oba, mě i Evy s nima. No a pak nám snad milostivě odblokují přístup do Zakázaného města, jak se říká tomu místu.“

„To není jen jejich věc,“ říká vážným hlasem Buchar, „Je to podmínka, nebo spíš soubor podmínek, za kterých tohle bylo schválený v referendu. Stejně to prošlo jen těsně a stejně to mnohý doposud neskousli a snaží se to změnit, nemají ale dost podporovatelů. Podle těchto podmínek musí každý absolvovat pohovory a proškolení, aby byl dobře připravený.“

„Já vím, ale je to hustý,“ kývne hlavou Pařízek.

„Možná, ale taky je to dost dobrý, ne? Představ si dřív, jak se museli někde skrývat, hledat vhodný místo a tak. Tady je prostor, kam si můžete zajít a najít tam soukromí. Pokud se k tomu tedy rozhodneš.“

„Spíš pokud si najdeš někoho, kdo by tam chtěl chodit s tebou,“ ušklíbne se Pařízek, „Copak, nikdo z vás není s žádnou dostatečně daleko? Co?“

„V tomhle souhlasím s nima, nemá smysl se chtít zbavit panictví za každou cenu,“ mudruje Buchar, „Podle statistik k tomu u nás kluků dochází kolem sedmnáctého roku, tedy až po odchodu z prvního stupně Institutu. Na druhém stupni, jak jsem slyšel, můžou být už i společné prostory pro dvojici, pokud uzavře nějakou partnerskou smlouvu.“

„Ne každý z nás míří na druhý stupeň Institutu,“ ušklíbne se Pařízek.

„Možná seš z nás tělesně nejvyspělejší,“ pokrčí rameny Buchar, „Alespoň nás pak budeš moc poučit, až k tomu dojde.“

„Můj ty bože, tak si otevři ten Systém, tam máš těch poučení ... Každý z vás už určitě víckrát sledoval různý instruktážní videa, ne?“

„To určitě, ale osobní zkušenost je o něčem jiném.“

„Tak to určitě. Ale každý z vás máte možnost si najít holku, nebo i kluka, pokud chcete,“ zasměje se Pařízek.

„Jak se zdá, tak tady nikdo není gay,“ ozve se Zelenohorský, pak se lehce usměje, „Představte si, oslovil mě Tonda, ten z A třicet pětky, jestli bych s ním nechtěl chodit. Že se mu prej líbím.“

„Cos mu řekl?“ zajímá se Maslák.

„Co bych mu měl říct? Že má smůlu, mně se líběj holky. Tak se omluvil, že mě obtěžoval a šel hledat jinam. Ani nevím, čím jsem ho zaujal ...“

„Jak si je tím tak jistý?“ zajímá se Buchar, „Jak jsem četl, někdy mohou být někteří sexuálně nevyhranění, ostatně nám to taky naznačovali, ne? Při té sexuální výchově, kterou jsme měli, i potom při té diskusi, pokud si vzpomínám.“

„Jo, ptal jsem se ho, jestli si tím je jistý, byl takovej trochu smutnej, když jsem ho odmítnul. Říkal, že se o tom radil se sexuologem, prý za ním i psychologem chodí, rozebírají to. Což mu prej dost pomáhá.“

„Teď už má štěstí,“ poznamená Buchar, „Dřív by ho mohli za to šikanovat, nebo se mu posmívat, teď už ho musí každý tolerovat, jinak by porušoval zákon a právo Volby. Třeba taky někoho najde, takových je podle statistik až čtyři procenta. Ačkoli se některý odborníci dost hádají, některý říkají, že jich jsou jen dvě procenta a další, že jich je až deset procent.“

„Možná do toho počítaj ty pod obojí, ne?“ zasměje se Maslák, „Myslím ty, co mají rádi kluky i holky.“

„Myslíš asi bisexuály. Nevím, možná. Ale to je jedno. Já si myslím, že máme štěstí, že žijeme v době Federace a ve Federaci,“ filosofuje Buchar, „Ta nám dává i v tomhle velký práva, vo kterých se dřívějším generacím ani nesnilo. Ale na druhé straně očekává také od nás zodpovědnost, za naše konání. Proto třeba já osobně nikam nespěchám. Chtěl bych přijít o panictví až s nějakou, kterou budu mít skutečně rád, budu k ní něco cítit. Pokud to děláš bez toho, tak je to stejný, jako když si to uděláš sám.“

„Jo, to nám říkaj voni, aby nás vod toho vodradili,“ ušklíbne se Maslák, „To proto seš tak často na záchodě? Nebo se v noci tak vrtíš?“ rýpne si.

„A jsem tady snad výjimka?“ nenechá se rozhodit Buchar, „Každej z nás to občas dělá, ne? Což není nic špatnýho, jak se snažili kdysi namluvit mladejm lidem. Kdybyste si přečetli, co jim všechno říkali, co se jim jako stane, když budou onanovat,“ zasměje se, „Strašili je, že jim vyschne mozek, že jim naroste srst, udělej se jim na něm boláky a kdoví co ještě. Díkybohu v současnosti to naopak sexuologové doporučují, dokonce v každém věku, nejen když jsme mladý, plný hormonů a nadřžený.“

„Náš velký teoretik promluvil,“ zasměje se Pařízek.

„Pokud vím, tak zatím jsme tady každý teoretik,“ kontruje Buchar, „Každý z nás se tak maximálně s holkou držel za ruku a políbil ji. Na co myslíš, když si ho honíš, to se do praktických zkušeností nepočítá,“ rýpne si tentokrát on.

„Však se to možná brzo změní,“ zasní se Pařízek.

„Přestaňte se hádat, radši nám řekni, na co se tě vlastně ptali. Myslím dneska, při tom pohovoru,“ vrátí se k původnímu dotazu Maslák.

„Kriste pane, toho bylo,“ protáhne se v tvarovaném křesle Pařízek, „Tak nejprve začal ten sexuolog, zpovídal mě z ochrany při sexu. Jestli vím, jak na to. Musel jsem mu i předvést, jak se nasazuje kondom ... poslouvej Jirko, když už máme takovej vědeckej pokrok, jak je možný, že na tohle nevymysleli nějakou chytřejší věc?“

„To sis ho před nima musel na toho svýho ...,“ valí oči Divíšek.

„Ale ne, na takovou tu plastovou pomůcku,“ mávne jen rukou David, „Jak nám to na tom ukazovali při té sexuální výchově a pak jsme si to sami zkoušeli. Tak co, co ty na to?“ obrátí se znovu na Buchara.

„Nevím, určitě něco zkoušeli, ale ...,“ pokrčí rameny Buchar, „Pokud si vzpomínám, tak s tím začali už na konci šestnáctého století, nebo tak nějak, myslím, že v Itálii. Testovali to tam na asi dvou stovkách mladých mužů. Myslím tím tu ochranu ze střívek. Prej to mělo dobrý výsledky.“

„Dost zajímavěj test,“ zasměje se Maslák.

„Co vím,“ pokračuje Buchar, „tak zkoušeli nějaký postřík, myslím tím něco ve spreji, čím si ho předtím postříkáš a vytvoří se takový povlak, který nějakou dobu vydrží. Ale asi se to neujalo, když se pořád zůstává u klasiky.“

„Cos jim ještě musel prakticky ukázat? Jak zasunout?“ směje se Maslák.

„Tak to zatím nechtěli, možná, až tam budeme s Evou společně,“ ušklíbne se Pařízek a pak se při té představě všichni rozesmějí, „Pak se hlavně ptali, proč to chci, co k ní cítím, jestli jako ještě nechci počkat. No a pak povídali, že i když to povolení dostanu, tak nemusíme hned souložit, jako jí ho tam strčit. Že se můžeme jen poznávat, bez toho. Prostě dělali všechno proto, abych si to rozmyslel. Aspoň mi to tak přišlo.“

„Nerozmyslel ses ...“

„To víš že ne. Nevím jak vy, ale já na to mám chuť. Proč nevyužít svýho práva, ne? Eva je taky pro, tak nám musej podle mýho vyjít vstříc a to povolení nám dát. Pokud teda neukecaj jí, ale je o rok starší a tak už snad má rozum a nenechá se. Uvidíme, musíme ještě na ten společnej pohovor.“

„Bylo to nepříjemný?“ podívá se zkoumavě Zelenohorský.

„Nepříjemný?“ zamyslí se Pařízek, „Tak voni byli děsně milý. Nevím, mně to nevadilo, se vo tom bavit. Možná by to mohlo bejt pro někoho nepříjemný, nevím. Bavili jsme se tak nějak normálně, voni předstírali pochopení, já předstíral zájem. Ale jinak byli v pohodě, jak jsem říkal, snažili se bejt milí a chápaví. Pořád mi opakovali, že jim jde o můj zájem a tak. A taky, pokud jde prej z mé strany jen o zvědavost, tak abych to zvážil a radši ještě počkal.“

„Stejně mi to přijde hrozně ujetý,“ prohodí Zelenohorský, jeho poznámka pochopitelně vzbudí velký zájem.

„Co ujetý? Kdo?“ zamračí se Pařízek.

„Všechno. Ten tvůj výslech a tak. Prosím, je dobře, že nás poučej, abysme věděli co a jak. Dobrý jsou i ty instruktážní videa, na který už půl roku máme právo. Ale tohle? Tvůj výslech, její výslech, pak výslech vás obou. Nakonec by ještě scházelo, aby u toho byli s vámi. Aby si jeden sednul z jedny strany, druhý z druhý a radili vám přímo přitom.“

„To jako, že by ... to by bylo dobrý,“ rozchechtá se David.

„Dobřej nápad,“ směje se i Maslák, „Až na ní vlezeš, tak budeš mít po levý ruce sexuologa, kterej ti bude radit co a jak, no a po pravý ruce psychologa, aby tě utěšil, kdyby se ti třeba nepostavil. Nebo si to jinak zvoral,“ chechtá se.

„Zase tak něco novýho by to nebylo,“ překvapí svým tvrzením Buchar, „Třeba v dávný minulosti, když to dělal král s královnou, myslím tím poprvý, tak se na to dívali nějaký sloužící, aby mohli potvrdit, že bylo manželství naplněný.“

„Vopravdu?“ tváří se nevěřičně Divíšek.

„Nekecám, to je z historie. Dá se to najít, když budeš chtít,“ hájí svoje tvrzení Jirka, „Což mně taky přijde zvrácený. Neumím si moc dobře představit, jak bych se cítil. Přitom tehdy bylo některým z těch králů novomanželů jako nám. Představa, jak nás zavlečou do ložnice s mou manželkou královnou, kterou jsem nikdy neviděl, a pak se dívaj, jestli nám to vyjde ...“

„Hlavně to neříkej tomu sexuologovi a psychologovi, aby se toho nechytli,“ zasměje se křečovitě Pařízek, „Vo jejich přítomnost přitom teda rozhodně nestojím.“

„Tohle ti asi nehrozí,“ zavrtí hlavou Zelenohorský, „Není ale jistý, jestli vás přitom nebudou stejně sledovat. Kdoví, takový monitorovací zařízení se dá schovat ledaskam,“ dodá.

„Do prdele, vy mi to chcete ještě víc znechutit než ty dva,“ durdí se David, „Nejste nakonec vod nich navedený?“

„Tak to určitě ne,“ prohlásí Jakub rezolutně, „Ale jen to všechno potvrzuje, co říkám. Že je to všechno ujetý.“

„Co s tím pořád máš? Proč ujetý?“

„Nemyslím tím teď, že si to chceš s Evou rozdat, když to voba chcete a cítíte se na to,“ zavrtí hlavou Zelenohorský, „Taky jsem něco četl, vo tom, co říkal Jirka. Kdysi v tomhle věku už běžně žili jako muž a žena. Ale myslím to všechno okolo. Kde je v tom aspoň kouska romantiky?“

„Romantiky? Co tím myslíš?“ diví se Maslák.

„Prostě trochu romantiky, trochu tajemna a tak ... Jít někam s holkou, nevědět, jak to dopadne. Těšit se, že nakonec k tomu možná dojde. Nějaký tajemství a tak ... Takhle si vás pozvou, s ní i s tebou to rozeberou, skoro jako kdybyste měli udělat nějaký domácí úkol.“

„Domácí úkol,“ vybuchne smíchy Pařízek, „No to se povedlo ... poslouchej, to by nebyly špatný domácí úkoly, ne?“ říká provokativně a další se k jeho veselosti přidávají.

„Copak tobě to tak nepříjde?“ nemá moc chuti na humor Jakub, „Už opravdu jen chybí, aby vás k tomu dovedli, svítili vám přitom, radili vám. Nevím ... mně to přijde takový hrozně ... nevím, jak to říct ... studený? Technický? Strojený? Opravdu jako nějaký úkol. Tak, teď jsme se bavili, jaký to je, když to dělá kluk s holkou. Tady máš holku, běžte támhle k tý posteli a koukejte si to vyzkoušet. A nezapomeňte si pořádně nasadit ochranu,“ chrlí ze sebe, nicméně po jeho posledních slovech všichni zvažní, jejich obličej se protáhnou, uvažují o jeho slovech.

„A co bys chtěl?“ promluví po chvíli David, „Abych se jako s Evou někam pokoutně plížil, pořád se díval přes rameno, jestli není někde nějaký monitorovací zařízení? Tajně ji zatáhnul k nám do ložnice?“

„Pořád lepší, než tohle.“

„Tak to si nemyslím. I když dostaneme to povolení, nemusíme tam jít a hned se na to vrhnout. Záleží na nás. Mně to přijde jako dobrý. Dali nám poučení, aby třeba nepřišla do jinýho stavu, daj nám i prostor. Pak už to nechaj na nás. Prej to tam, v tom Zakázaným městě, nebo taky v tý Zahradě rozkoše, jak tomu tady říkaj některý ty starší, není vůbec špatný. Možná tam je i ta tvoje romantika.“

„Nevím, mně to další už přijde přes čáru,“ nesouhlasí Zelenohorský, „Jak jsem říkal, s tím poučením souhlasím. Ale tyhle pohovory? Podle mýho tím zabíjej tvůj vztah s tou Evou. Dělej z toho ryze technickou záležitost. Starají se, abyste to dělali správně ... neumím prostě vyjádřit svoje pocity, ale nelíbí se mi to, prostě.“

„Tak se mám s Evou pořád jen vodit za ručičku, a pak si ho honit a přemýšlet, jaký by to třeba mohlo bejt?“ mračí se Pařízek, „Tohle mi přijde daleko víc ujetý, než co říkáš. Pokud předtím musím na ty pohovory, no bůže. Tak tam půjdu. Hlavně, když dostanu to povolení, budu tam moct s ní chodit. To neznamena, že tam půjdeme jen jednou, na půl hodiny, rychle si to uděláme a zpátky. Můžeme tam jít, posedět, pokecat, pak se jít projít, a když budeme chtít, tak zajdeme do nějakýho toho vigvamu, nebo co to je, co tam můžeme mít svoje

soukromí. I pak bude na nás, kam to zajde, jestli se budeme jen mazlit, líbat a tak, nebo bude něco víc. Tohle mi přijde navopak hodně normální a hodně dobrý. Děkuju těm, co to kdysi odsouhlasili, v tom referendu.“

„Já si myslím, že je to prostě tvoje Volba, Jakube,“ ozve se Buchar, který o slovech kamaráda hodně přemýšlí, „Možná máš v něčem pravdu, ale sám se můžeš rozhodnout. Já rozhodně nijak spěchat nechci, abych si pak mohl hrát před ostatními jako na dospělého a říkat, že už to mám za sebou. Ale když někdo chce, když někdo cítí, že už je na to čas, tak mi tento systém nepříjde vůbec špatný. Ti tady tě nechtějí zbavovat kouzla první lásky, prvního zážitku. Jednak musí naplnit zákon, který jim takový postup ukládá, a pak jednájí v tvém zájmu. Jen si vezmi z dřívějšíka, kolik bylo nechtěných těhotenství, kolik bylo různých chorob, co se tímhle šířily. A pořád šíří, když jsou některý nepoučitelný. Nikdo tě přece nenutí, abys tohle podstupoval. Můžeš počkat, můžeš tady s holkama jen kamarádit, nebo se s nima třeba i olizovat, vodit za ruku, ale dál to nemusí zajít.“

„Jasně, každěj máme tu svoji Anču Ručkovou,“ zasměje se Pařízek.

„Já na tom, co říkal Jakub, zase tak moc k smíchu nevidím,“ zpraží ho Jirka, „My respektujeme tvůj názor, kdy to chceš dělat s Evou, ty ale zase musíš respektovat ten náš, když chceme počkat. Nebo prostě jsme ještě svoji Evu nenašli.“

„Já to přece nemyslím zle ...,“ zarazí se Pařízek, nařčení z netolerance je téměř nařčení z porušování základního zákona Federace. Přitom se podvědomě rozhlédne, možná je někdo monitoruje a ještě aby si ho pak pozvali na pohovor, že nemá dostatek respektu k jiným názorům.

„Já vím, Davide,“ říká smířlivě Zelenohorský, „Já taky nemám nic proto tobě, přeju ti, aby vám to s Evou vyšlo a vydrželo minimálně toho půl roku, co tady ještě bude. Nebo i dýl, můžeš se pak s ní stýkat, až budeš mít volno a pojedáš domů. Co jsem říkal, jsou výhrady k těm pravidlům. Já je respektuju, protože jsou schválený, já je budu dodržovat, protože jsou zákonem, ale mám právo na ně mít jinej názor i ho vyjadřovat. Ale chápu, že když nemám dost velkou podporu, abych něco změnil, tak mi nezbyvá, než to respektovat,“ pokrčí rameny.

„Tak jo. Ale už nějak nemám náladu se vo tom bavit,“ kývne David, „Máme ještě dost času, do večerky, co takhle si stříhnout nějakou společnou hru? Nemá někdo zájem?“ rozhlédne se.

PRVNÍ ZKUŠENOST

Toho večera se žáci ze skupiny U20 do svého ubytovacího prostoru trousí po jednom. Každý si zajistil různý program. Jelikož je jim již více než čtrnáct a půl roku, cítí se zde málem jako mazáci. Ne snad, že by si mohli dovolit něco proti mladým, ale jde o dobrý pocit. Patří k nejstarším a mají již také svá privilegia. Například Jiří Buchar s Jakubem Zelenohorským si vyrazili na diskotéku, kde se vlnili v rytmech hudby s dívkami, které se pokoušeli ohromovat svými přemoudřelými kecy. Což ony kvitovaly spíše se shovívavým úsměvem. Nicméně si oba zařadili, občas se vrhli do víru tance, občas popíjeli nějaký míchaný nápoj, pochopitelně bez škodlivých látek pro mladý organismus, a konverzovali.

Ve své buňce naleznou při návratu již Simon Divíška, který si odskočil za svými sourozenci, má zde mladšího bratra a sestru, oba jsou pochopitelně ubytováni se svými vrstevníky, nicméně nic nebrání jejich občasnému setkání. Jako předposlední přichází Ondřej Maslák, který strávil večer ve sportovním areálu, proto teď upocený zamíří nejprve do ložnice, aby z ní zakrátko svečený a s čistým ručníkem zaplul do koupelny, kde si své znavené svaly regeneruje proudem vody.

Jen s ručníkem kolem pasu nahlédne vzápětí do pracovny, kde Jakub debatuje se Simonem a Jirka už zase cosi loví v Systému, jistě se snaží načerpat nové vědomosti, kterými by posléze ohromoval své spolubydlící nebo své učitele. Do toho dorazí David Pařízek, načež se všechny pohledy upírají právě na něj. Dnes totiž byl poprvé s Evou Kutlíkovou v Zakázaném městě, jak se říká místu, kam mají přístup pouze dvojice se souhlasem vedení Institutu.

„Tak co?“ vyhrkne Maslák, ještě s kapičkami vody po své pokožce, „Už je z tebe chlap?“

„Tak napůl,“ zatváří se poněkud kysele tázaný.

„Cože? To jako jde? Jen napůl?“ zarazí se Ondřej, ostatní sklopí hlavy, dle výrazu Davida dnešní odpoledne a večer asi nedopadl podle jeho představ.

„Nevím,“ povzdechne si Pařízek, nechá dopadnout svoje tělo na křeslo, vůbec se mu nechce nic vysvětlovat, ale je mu jasné, že mu nedají pokoj, dokud jim alespoň něco neřekne. Možná někdo z nich také uvažuje, že by se domluvil s nějakou svou kamarádkou a tento vztah poněkud povýšil, aby i on mohl na tajemné a většinou zapovězené místo v Institutu.

„Když o tom David nechce mluvit, tak ho nechte,“ projeví smysl pro toleranci Buchar.

„Ale klidně vám něco řeknu, ale ...,“ podívá se na hodiny, „Do večerky je sotva třicet minut. Tak až zalehneme, jestli budete chtít ...“

„Tak jo,“ zatváří se spokojeně Maslák, sám má políčeno na jednu slečnu, která je možná už nalomená, aby s ním do toho šla, ač se ještě jednoznačně nevyjádřila. Pak se otočí a jde si vzít spodky, ve kterých se následně natáhne na svou postel. Ložnice je zatím osvětlená, za necelou půlhodinu však potmění, intenzitu světla oni neovlivní, je řízena centrálně. Ondřej cítí své svaly, které na sportovišti dostaly zabrat, ale po sprše přichází spíše příjemná únava. Pak přeci jen vstane, kopne do sebe iontový nápoj z chladicího boxu, obal vhodí do jednoho z košů, odpad se zde velmi pečlivě třídí.

Postupně se do ložnice začnou trousit další jeho kolegové, pouze David si dopřává také sprchy, ostatní se lehce opláchnou a vyčistí si zuby. Ondřej stále hledí do stropu, z nedaleké koupelny k němu doléhá smích i zvuk tekoucí vody. Než se naděje, do svých pelechů se hrabou i ostatní, většinou spí jen ve slipech či trenýrkách. Poslední dorazí David, nejprve na ostatní vystrčí své holé pozadí, pak si také navlékne volné spodky a sotva stihne zalézt pod pokrývku, když se místnost ponoří do temnoty. Ne úplně, přes velké okno do místnosti dopadá odraz jasu z areálu.

Normálně by si většina z nich nasadila sluchátka, do nich pustila svoji oblíbenou hudbu, dnes po večerce však mají uši nastražené. Čekají, zda David splní svůj slib a řekne jim něco víc, jak strávil dnešní podvečer. Ten čeká, zda na jeho slib nezapomenou, ale téměř jistě zná odpověď.

„Tak spust, ne?“ potvrdí jeho domněnku Maslák.

„Když jinak nedáte,“ povzdechne si Pařízek, sám má rozporuplné pocity. Nejsou zcela negativní, ale dnešní odpoledne a večer za své úplné vítězství také nepovažuje, „Co vlastně chcete slyšet? Všechno vod začátku? Jaký to tam je? Nebo vás, vy zvrhlíci, zajímá, co bylo mezi mnou a Evou? Abyste si ho přitom mohli honit?“

„Zajímá nás všechno,“ zahuhlá Ondřej.

„No jo, když jsem to slíbil,“ povzdechne si snad až moc teatrálně David, „No, vlastně začátek takovej normální, prostě vstup, jako když chodíte někam jinam, kde kontrolují, kdo tam vstupuje. Projdete přes čtečku, tomu tam asi vyskočí váš profil, to si teda myslím, podle toho, jak na nás koukal. Moje malý zařízení v mojí levé ruce ho asi uspokojilo, nebo to, co hlídá, aby tam nevlezl někdo bez povolení. Pak jdete normálně dál, jak jsem zjistil. My dneska ale ještě měli jednu zastávku.“

„Jednu zastávku?“ ozve se ze tmy, kde má lůžko Divíšek.

„No, to proto, že jsme tam byli poprvý. Už předtím jsme si museli nastudovat nějaký instrukce, teda jak se tam máme chovat, tak se chtěli přesvědčit, že je známe. Částečně nás z nich vyzkoušet, částečně nám je připomenout. Prostě další zas ... další pohovor,“ zní hlas Pařízka otráveně.

„Jak dlouho to trvalo?“ zajímá se Zelenohorský.

„Snad půl hodiny, nebo tak nějak. Než jsme všechno probrali ... zase se mile usmíval, ten chlap, co tam s náma mluvil. Ale přežili jsme to a mohli dál.“

„Co chtěli vědět a co vám říkali?“ ptá se Maslák.

„Toho bylo víc, šlo vo pravidla, co se tam smí a co ne. Co musíme dodržovat. Pokud dostaneš souhlas, až si taky jednou dáš žádost, tak potom ti ten soubor zpřístupní a ty se to dozvíš. Nejde teda vo nic tajnýho nebo hroznýho, spíš, co je kde dovolený a navopak, čeho se máš vyvarovat. Jako tam nedělat, jinak by ti ten souhlas zase sebrali,“ hovoří David směrem do stropu, „Pak nás teda pustili dál. Je to tam skutečně jako takový malý městečko. Ne, to není správný vyjádření, spíš jako takovej tábor, vesnice, těžko vím, k čemu to přirovnat. Jsou tam parky a lavičky, jsou tam stromky a kytky, tedy takovej park. Pak jsou tam různý takový chatičky, místa, kam můžeš jít ve dvou, když chceš. Nad neobsazenýma svítí zelený světlo, když tam vstoupíš, tak zhasne. To je znamení, že už tam někdo je a ty tam nesmíš. Možná ani dveře vtevřít nejdou, nevím, nezkoušel jsem to.“

„To jste šli rovnou tam?“ je netrpělivý Ondřej.

„Ale ne, teda já bych to asi udělal, ale Eva ... prostě chtěla všechno poznat. Tak jsme tam tak šmejdili, prolezali to, drželi se za ruce, občas se políbili. A pak jsme zapadli do takový ratejny, co byla snad kavárna, nebo něco takovýho. Teda byly tam stoly, pro dva i pro větší společnost, hrála tam hudba, mohli jste si tam dát něco k pití, něco k jídlu, ale taky si zatancovat. Mohli jste tam kecat spolu, ale i se družít s jinejma, co tam taky chodí.“

„Družili jste se?“

„No, mně se moc nechtělo, ale znáš Evu. Tak jsme si tam sedli, sami dva, pak si nás někdo všimnul a pozvali nás ke stolu. Tedy nijak na nás netlačili, asi hned poznali, že jsme nováčkové. Strávili jsme tam snad hodinu, popíjeli něco míchanýho a kecali. U většího stolu s náma sedělo víc párů. Tak jsme se seznámili. Teda dva páry jsme trochu znali, další ani ne ...“

„Samí holky a kluci? Myslím ty páry?“

„Většinou, tedy u našeho stolu jo. Ale viděl jsem, že u jednoho stolu seděly dvě holky a u jinýho dva kluci. Ale jinak vřdycky kluk a holka.“

„Třeba se chtěli domluvit, aby vás na to bylo jako víc, ne?“

„Jako víc ... jo, ty myslíš nějaký orgie,“ zasměje se Pařízek, „No tak na to zapomeň. To je jedno z těch pravidel. Nic takovýho není dovolený. Do tý chatičky můžeš jen ve dvou, a to v těch dvou, který jste dostali povolení. Jistě je ti jasný, že moc dobře vědí, kdo tam vstoupí a můžou si zkontrolovat, že jsou to ty pravý. S dalšíma se můžeš bavit, posedět, zatancovat si, ale nic dalšího. Jinak by bylo po povolení.“

„Neposmívali se vám, když jste tam poprvý?“ zajímá se Zelenohorský.

„Ne, možná se koukali trochu z vrchu, ale přišli mi docela fajn. Jen si myslím, že se tam všichni považují za něco víc, jako jinou sortu. Že jako už nejsou vobyčejný žáci, jsou tak už skoro dospělý, nevím přesně, jak to říct, ale nějaký takovej sem měl pocit.“

„Mluvil si o zahradě, o tom komplexu. To je otevřený nebo všechno pod střechou?“ ptá se dál Jakub.

„Obojí, něco je v otevřený a něco pod střechou. Můžeš si vybrat. Teda nestačili jsme to tam poznat všechno, je tam i nějaká diskotéka, tam jsme ale nebyli, pak ještě asi další dvě kavárny ... Ale to zjistíme asi až při dalších návštěvách. Ty chatičky jsou různě roztroušený, připomínaj takovej tábor, jako ho můžeš vidět z historickéjch vobrázků. Nebo jsou nějak přifařený, tam k těm větším budovám. Zase tak dlouho jsme tam nebyli, navíc ten pohovor, pak to posezení s těma, co už tam choděj dýl ...“

„Zbyl vám taky nějaký čas na sebe?“ zasměje se trochu provokativně Maslák.

„No, něco zbylo, však jsem ten čas sledoval a byl z toho nervní. Ale nechtěl jsem na Evu tlačit, když se docela dobře bavila ... Ale jo, nakonec se začali zvedat i další, díkybohu, tak jsme taky teda šli. Našli jsme jednu tu věc, kde svítilo to zelený světlo. Normálně jsme tam vlezli, asi nám to sejmulo to naše čidlo, to světlo zhaslo a my zavřeli dveře, teda za sebou. Pak se to tam rozsvítilo, tedy ne zrovna moc, bylo tam takový přitímí, asi jako vytvoření intimča, či co.“

„Co tam je?“ ptá se Maslák.

„Však bych se k tomu dostal, i kdyby ses neptal. Teda skoro nic tam není. Teda je to tam hezký, takový útulný. Je tam připojení do Systému, aby sis asi mohl pustit hudbu, když chceš, ale asi i nějaký ten lechtivej film, možná i instruktážní video, kdybys jako nevěděl, jak dál. Jinak dvě křesla, malej stolek a potom postel s voňavým povlečením. Taky umývadlo, ručníky, voda, automat na kondomy, pokud bys nebyl vybavenej, nebo ti asi došly, nějaký ubrousky ... prostě všechno, co potřebuješ,“ snaží se David rozpomenout na podrobnosti vybavení.

„To zní docela dobře,“ poznamená Divíšek.

„Je to dobrý. Prostý, ale účelný a příjemný. Máš tam pocit soukromí, nejsou tam žádný vokna, snad tam nejsou ani kamery, ale to nikdy nevíš, radši si budu myslet, že nás tam nikdo nepozoruje. Nějaký hlídač, jako v nějakým tom filmu, co jsem nedávno viděl. Možná by si u toho užil a mohl si u toho ležtit brko ... ale doufám, že tam máme fakt soukromí. Aspoň to tak na mě působilo.“

„Co bylo dál?“ hoří netrpělivostí Maslák.

„Dál?“ protáhne zpovídaný, moc se mu pokračovat nechce, ačkoli rozhodně není stydlivý a rád se i svými úspěchy pochlubí.

„Pokud o tom David nechce mluvit, tak to musíme respektovat,“ ozve se poprvé Buchar, který ale jinak poslouchá velmi pozorně.

„Tak podrobnosti nemusí, já jen, že tak nějak divně mlžil, jestli jako už není panic nebo pořád je,“ projevuje menší míru tolerance Ondřej.

„Co mám s váma dělat,“ povzdechne si zase teatrálně Pařízek, „Tak předem říkám, moje představy se tak úplně nenaplnily. Ale ... prostě bylo to poprvý, co jsme takhle byli spolu sami. Ale pořád ještě bylo dost času. Sice to máme pánové všechno teoreticky nastudovaný, dostali jsme rady, ale pak najednou trochu tápete. Taky s vohledem na ní, abyste něco neudělali blbě, neplácli, prostě to neposrali. Takže to zpočátku tak nějak skřípalo.“

„U tebe? Zdáš se dost voprsklej a taky suverénní,“ zapochybuje Divíšek.

„Taky to jednou poznáš,“ ušklíbne se David, což však ve tmě nikdo nevidí, „Nicméně jsme skončili na tý posteli, začali se mazlit, líbat, vošahávat a tak. Taky jsme se tak nějak začali svlíkat. Takže to začalo dobře a vypadalo to nadějně. No a pak se to nějak zaseklo.“

„Zaseklo? Kvůli čemu?“ je zvědavý Ondřej.

„Kvůli ní. Prostě najednou začala říkat, že to napoprvé nechce. Teda nechce, aby došlo k mému zásunu. Že si to jako necháme na příště, nebo tak něco. Což mě dost překvapilo, byl jsem už dost ... no jak to říct, už jsem se na to těšil, tak nějak jsem byl nachystanej. Ale ... pak jsme se začali dohadovat a bylo to dost v hajzlu. Jenže co mi zbejvalo, než to přijmout, když jinak nedala. Prostě nechtěla, aby k tomu došlo, aby to bylo se vším všudy,“ zní z hlasu Davida očividné zklamání.

„Třeba jen nechtěla všechno najednou, chce, abyste se mohli těšit na příště, nemyslíš?“ ozve se zadumaný hlas Buchara.

„Copak já vím, co se jí honí hlavou? Bylo mi dost hrozně, nevěděl jsem, co mám dělat. Rozumíš, jsme tam skoro nahý, mně už pořádně stojí, cejtil jsem, že je všechno, jak má bejt a vona najednou začne s tímhle.“

„Takže tím jste skončili?“ ptá se zklamaně i Maslák.

„Tak to zase ne,“ zasměje se trochu křečovitě Pařízek, „Asi viděla, jak jsem zklamanej. Tak se mi začala věnovat, tak nějak mě dráždit, ale já byl ...nevím, prostě jsem moc zájmu neprojevoval. Tak začala žvatlat, začala s tím, že se můžeme vzájemně potěšit, i když nedojde k tam tomu ... asi mi rozumíte. Aspoň se prej líp poznáme, tak nějak to říkala. No tak jsem na to přistoupil.“

„Přistoupil na co?“ zní velký zájem z hlasu Simona.

„Na co asi. Na prozkoumání, ne? Já tý její a vona si pohrála s tím mým. Nevím, jak byla spokojená vona, ale já nakonec docela jo ... poslouvejte, mám pokračovat? Co? Už vám stojí? Nebo si ho už honíte? Co?“ zasměje se David.

„Takže ti ho vyhonila vona?“ je zvědavý Ondřej.

„Tak nějak ... pracovala na tom rukou a taky pusou, tak nějak střídavě ... no, musím říct, že jak jsem byl nadrženej, tak to moc dlouho netrvalo a já se udělal.“

„Jakej to byl pocit?“

„Pocit? Tak ti nevím ... tak nejprv jistě příjemnej, to každej přece znáte, když k tomu dojde. Pak možná i trochu zklamání ... nevím. Neumím to dobře vyjádřit. Snad bude příště souhlasit, abysme to udělali všechno.“

„Jste dohodnutý na příště?“

„To se ví. Když už přece máme to povolení. A zase tak špatný to nebylo. Bylo mi s ní dobře, je to něco jinýho, než když na to jen myslíš, představuješ si to, nebo se na něco koukáš a představuješ si to. To vám taky asi nepopíšu, to si prostě musíte sami zažít, když je tam vedle vás, můžete se jí dotýkat a vona zase vás, když si to neděláte sami, ale vona ... prostě si to děte taky zkusit a uvidíte sami. Najděte si nějakou, která do toho s váma půjde, dejte žádost a sami to poznáte.“

JIŘÍ BUCHAR

Jiří Buchar se vrátí do svého ubytovacího prostoru jako první. Zítra má test z matematiky, takový menší, dílčí, ale on nechce nic podcenit. Před chvílí skončil s tělesnou přípravou, hned na sportovišti si dal sprchu, následně odevzdal svoje propocené oblečení k vyprání a znovu na sebe natáhl uniformu. Tu si teď sundává, pod ní se přeci jen potí. Je tak říkajíc naostro, náhradní spodky si nevzal a ty upocené přibalil ke

špinavému prádlu. To může kdykoli zabalit do igelitového sáčku, označit svým identifikačním kódem a dát k přeprání. Bude mu vráceno následný den.

Svlékne se, ručníkem ze sebe otře kapičky potu, které se mu po sprše znovu vytvořily, pak na sebe natáhne volné trenýrky a pohodlné tílko. Na nohy si navleče čisté ponožky a pouze v nich zamíří do pracovny. Posadí se ke svému pracovnímu stolu, přihlásí se do Systému, nejprve sám provede úkony, pak si ho Systém identifikuje podle jeho čipu, který má od malička zabudovaný v levém předloktí. Tím pádem má přístup ke všem jemu dostupným souborům.

On však dnes nemá myšlenky na nějaké hry či brouzdání po Systému, který kromě jiného nahrazuje historický internet. Postupuje najisto a vyvolá si soubory z matematiky, týkající se problematiky, ze které budou skládat zítra test. Píší jich víc, i neúspěch však neznamená žádný postih, prostě se mu jen zapíše do profilu. Ten však on chce mít co nejlepší, neboť jeho jediným cílem je nástup na druhý stupeň Institutu a v něm pak nabídka na ta nejlukrativnější studia. Nejlépe taková, která by mu v budoucnu umožnila se ucházet o místo ve správě Systému.

Nejprve si pustí video s přednáškou na dané matematické téma, je precizně provedená, lahodný ženský hlas mu vysvětluje teorii, pomalu, zřetelně, k tomu se mu objevují i obrázky a pochopitelně se postupně tvoří potřebné vztahy. Vždy s naprosto dokonalým vysvětlením každé veličiny. Pokud by něco nepochopil, může se vrátit zpátky, kolikrát chce si daný úsek zopakovat. Jelikož on nabude dojmu, že problematice rozumí, otevře si soubor s řešenými příklady. Projde si několik vzorových, postupně řešených. Poté si sám zadá cvičný příklad.

Jak se zdá, ty lehčí mu nedělají vůbec žádný problém, zvýší proto jejich obtížnost a začne se mírně potit, obrazně řečeno, v pracovně je příjemná teplota, právě tak akorát k jeho lehké ústroji. Jde mu to od ruky, i když se v příkladech objevují chytáky či pro jejich vyřešení musí projevit svoji kreativitu. Může být spokojený.

Ozve se pípnutí, signál, kterému rozumí. Kdosi zjistil, že je připojený v Systému a hodlá se s ním přes něj zkontaktovat. Učiní několik úkonů a na velkém obraze nad stolem se objeví obličej jeho matky, velmi krásně nalíčený, jak je jejím zvykem.

Jirka pochází z rodiny, která patří k lepší vrstvě společnosti. Jeho otci Jirkovi je čtyřicet let, je systémovým inženýrem, jeho o rok mladší matka Andrea, rozená Novotná, je psychoanalytička. Oba pracují ve státní správě, ale on sám dobře neví, co jeho rodiče skutečně dělají. Vysvětlili mu, že jejich práce podléhá utajení a on to respektuje. Asi mluví pravdu, z jeho pohledu, protože mají nádherný domek v odděleném satelitním městečku, hlídáný velmi precizně nejen zabezpečovacím systémem, ale i nefalšovanými a živoucími bezpečnostními agenty. Pokud přijede domů, tak se ocitne v jiném areálu, ne tak nepodobném Institutu, pouze skladba zde žijících osob je zřetelně jiná. Ovšem v tomto uzavřeném světě mají naprosto vše, kluby, obchody, herny, zábavné centra, sportoviště, parky. Jde opravdu o rozlehlý areál, bezvadně chráněný a oddělený od okolního světa, což nutně dává lidem zde žijícím pocit naprostého bezpečí.

Jirka je jedináčkem, rodiče o tom nikdy nemluví, a ač je nyní v módě mít více dětí, i vzhledem k výhodnému příspěvku na ně, podezírá své rodiče, že dávali a dávají přednost své práci před plozením potomků. Je jim velmi vděčný, že alespoň na jednoho si našli čas a on je tak nyní součástí tohoto světa, do kterého chce proniknout a otisknout do něho nerasmazatelně svou stopu. Od malička je veden k cílevědomosti. Je mu vštěpováno, že devět let na prvním stupni Institutu rozhodne o jeho kariéře, musí se dostat na druhý stupeň Institutu, jen to je cesta ke kariéře a také k osobnímu štěstí.

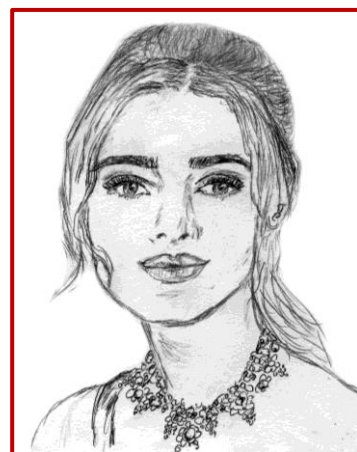
„Co se děje, mami?“ položí teď otázku, moc dobře ví, že on vidí svou matku, ale také ona může přes Systém pozorovat jeho.

„Zdravím tě, Jiříčku,“ vyloudí ona úsměv na svém bezchybném obličej.

„Ahoj, mami,“ odpoví on, snaží se též o co nejradostnější výraz.

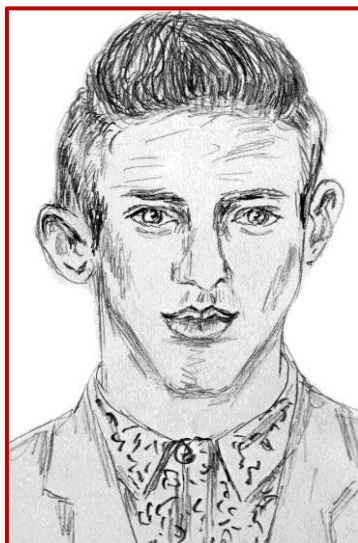
„Jak se máš?“ ptá se ona, „Jsi tam sám, že nemáš sluchátka?“

„Jo, všichni jsou někde ... já se tady připravuji na zítřejší test z matematiky.“

Andrea Bucharová

„To ráda slyším, nic nesmíš podcenit. Dobře víš, že všechno se ti připočte k dobru anebo k tíži při závěrečném testu.“

Jiří Buchar senior

„Tohle já dobře vím,“ říká on mírně nerudně.

„Jen se nevztekej,“ vycítí ona jeho rozpoložení myslí, „Vkládáme do tebe s otcem velké naděje. Sám dobře víš, co pro nás dva znamenáš. Máme jen tebe.“

„A taky svou práci,“ odpoví on, vzápětí se zastydí, ale slova už zpět vzít nejdou.

„Ano, naši dobrou práci. Proto se i ty musíš dobře učit, abys také takovou získal. Ale proto jsem se s tebou nespojila, vím, že ti můžeme věřit. Mám pro tebe jedno překvapení, snad se ti bude líbit,“ usmívá se ona.

„Překvapení? Jaké překvapení?“ trochu se on poleká, ne vždy jsou jejich přání i jeho tužbami.

„V létě budou už tvoje poslední prázdniny, na prvním stupni,“ povídá ona, „za rok už budeš dospělý a budeš mít před nástupem na druhý stupeň ...“

„Když se tam dostanu ...“

„O tom já ani otec nepochybujeme a ani ty nesmíš,“ říká ona přísně, „Máš velmi dobré výsledky, to dobře víme a i ty to víš. Pokud si nic nepokazíš za ten rok a půl, co ti ještě zbývá ... Jirko, bylo ti už čtrnáct, co dívky?“ zní teď

z jejího hlasu jistá obava.

„Dívky?“ mírně on zrudne, „Tak občas si jdeme zatancovat ...“

„To nemyslím. Víš dobře, na co myslím. Pamatuješ, co jsme ti s tatínkem říkali? Na nějaké vážnější známosti máš čas, až budeš na druhém stupni Institutu. Teď by tě to mohlo rozptylovat od přípravy,“ říká ona naléhavě.

„Pokud chceš slyšet, že neuvažuji o využití svého práva,“ ušklíbne se on, „tak asi budeš spokojená. Zatím neuvažuju,“ rozhodne se ji potrápit.

„Jak zatím? Co tím chceš říci? Chodíš snad s nějakou dívkou ...,“ zní z jejího hlasu skoro až strach.

„Mami, už jsme o tom přece mluvili ...“

„Já vím, a taky jsi nám něco slíbil. Jirko, chápu tě, mění se tvoje tělo, stává se z tebe muž. Ale nesmíš zapomínat na to, co je tvou prioritou. Zabavit se, občas, je jistě dobře. Ale na navazování nějakých hlubších vztahů máš čas.“

„Zrovna včera jsem studoval ten formulář, víš který, jak mi dá to povolení ...“

„Jirko!“ objeví se v jejím obličejí úlek.

„Mami, dělám si legraci. Nic jsem nestudoval a ani o ničem takovém neuvažuju. Nemám tady ani žádnou holku, se kterou bych tam snad mohl chodit.“

„Díkybohu, Jirko, já ti věřím ...“

„Mami, tak proč ses připojila? Jen abys mě zkontrolovala, že jsem si nedal žádost, abych mohl začít svůj sexuální život?“ zní jeho hlas otráveně.

„Ne, ne, říkala jsem ti, mám pro tebe překvapení.“

„To si říkala, ale pak si začala zkoumat, jestli jsem ti tady nezvlčil,“ zakření se on.

„Máš pravdu, zasloužíš si více mé důvěry,“ snaží se ona, aby její hlas zněl rozhodně, na druhé straně má strach, kdyby se chytil nějaké rajdy, mohl by začít zanedbávat učení a svoji slibně se rýsující budoucnost ohrozit. Moc dobře ví, jak na tom její potomek je, ale předčasný sexuální vztah, z jejího pohledu, by mu to mohl v hlavě všechno zpřeházet a změnit jeho priority.

„To jsem rád, že mi věříte. Tak jaké je to překvapení?“

„Jak jsem už říkala, čekají nás poslední prázdniny, před tvou plnoletostí. Můj ty bože, jak to jen letí, vzpomínám, jak jsem tě chovala na ruce a ...“

„Mami!“

„Jistě, Jirko, chceš slyšet to překvapení. Domluvili jsme se s tatínkem a něco jsme pro nás tři přichystali. Copak víš o Kanadě?“

„O Kanadě? Tak něco vím, třeba, že je přidruženým státem k Federaci, že je pořádně rozlehlá, je tam poměrně bezpečno, taky hezká příroda a tak ... my pojedeme společně do Kanady?“ pochopí on, co se mu poměrně komplikovaně ona snaží sdělit.

„Ty můj chytřej chlapečku,“ rozplývá se ona, „Přesně tak, domluvili jsme se a budeme mít společnou dovolenou. Pojedeme se podívat do Kanady. Ty, tatínek a já.“

„Hm, půjde asi o nějakou hezkou podívanou,“ neprojevuje on zase tak obrovskou radost, „Budeme asi v nějakém táboře, kolem samý bodyguardi, výlety po nějakých památkách ...“

„Tak by sis to představoval?“ neztrácí ona úsměv, „Nic takového, milej zlatej. Ty, tatínek a já budeme žít v přírodě, daleko od civilizace. V takovém srubu.“

„Cože?“ ožije on, „Chceš jako říct, že jen my tři a v divoký přírodě? Jako ten očistnej pobyt, jak jsem o tom četl? Daleko od civilizace, bez technologií ...“

„Přesně tak, Jiříčku. Nejlepší věc pro vyčištění hlavy. Pochopitelně to bude v místech, kde bude zajištěná bezpečnost, kolem jsou stráže, ale ty nikdy neuvidíme. My budeme ve skutečný divočině, jen my tři v tom srubu. Nikdo jiný široko daleko. Budeme si muset vařit jako kdysi, starat se o ten srub, je nedaleko jezera ... tak co tomu říkáš?“

„To asi musí bejt pořádně drahý, ne?“

„Máme dost na našich účtech,“ usměje se ona, „Navíc, nedělám si iluze, jde asi o poslední společnou dovolenou, jen s tebou. Možná někdy v budoucnu pojedeme zase, třeba už s tvou ženou a tvými dětmi ...“,“ zasní se.

„Mám udělat nějaký děti?“ rozhodne se on pozlobit.

„Opovaž se,“ má ona dobrou náladu, tato poznámka jí nerozhodí.

„Na jak dlouho? Na čtrnáct dní? Nebo snad na tři neděle?“ ptá se on dychtivě.

„Na jak dlouho?“ protáhne ona, „Budeme tam celých šest týdnů!“

„Šest týdnů?“ rozzáří se mu oči, „Skutečně tam budeme šest týdnů ... a to tam budeme beze všeho? Bez Systému? Bez jakýkoli techniky ...“

„Ano, naprosto beze všeho. Jde o to si pročistit hlavu. Odpočinout si. Znáš přece ty programy, ne? My se teď jednoho zúčastníme. Jen my tři. Budeme mít tolik času na sebe,“ zasní se ona.

„Vy dostanete tolik volna?“ diví se teď on.

„Ano, i s ohledem na tebe. Máme to již domluvené, dokonce už i uhrazené. Tak co, těšíš se?“

„No určitě. Bude to něco jiného ... četl jsem o tom,“ zamyslí se on, „Je to prý velmi účinné, aby člověk získal nový náboj. Určitě se mi to bude hodit, nebude mi pak už tak moc zbývat do těch závěrečných testů ... jen jestli taková doba bez učení ...“

„Jsi chytrý chlapec, hodně už toho víš. Prospěje to nám všem třem. Všichni potřebujeme na nějaký čas vypnout a tohle bude výborná příležitost. Taky si užít jeden druhého. Tak co, líbí se ti moje překvapení?“

„Bezvadný, mami. Už teď se těším. Je dobře, že ses se mnou spojila. Kdy se uvidíme, myslím tím na živo?“ položí on dotaz.

„No, o tom s tebou taky chci mluvit,“ zesmutní ona, „Vím, měl bys přijet na tři dny domů. Ale asi to nepůjde, otec bude služebně mimo a já mám taky nějakou věc. Jestli budeš chtít, zajistíme ti nějaký program. Objednáme ti něco, pokud budeš chtít.“

„Hm, snad ani ne ... mohl bych zůstat tady, tady nám taky udělají program, nebo se dá do něčeho přihlásit, když někdo nemůže domů ...“

„Nezlob se, Jirko, ale máme jisté povinnosti ...“

„To je přece v pořádku,“ říká on rozhodným hlasem, „Jednak už jsem dospělej, takže steskem po rodičích neuhynu. A pak, vynahradíme si to v tom létě. Pokud vám teda do toho taky něco nevleze.“

„Tak to určitě ne, ta společná dovolená v Kanadě je už stoprocentní. Naši zaměstnavatelé nám v tom vyšli vstříc. Po pravdě, i kvůli tobě, abychom mohli být s tebou.“

„Tak to je fajn ... mami, víš co mi teď napadá? Mohl bych jet na ty tři dny s Jakubem. Jakubem Zelenohorským. Už mě zval, abych ho navštívil ... docela si rozumíme, snad jsme něco jako kamarádi. Aspoň doufám. Já zase tak moc kamarádů nemám, dyť víš, hodně se učím a tak.“

„S Jakubem?“ zamyslí se ona.

„Víš kdo to je, říkal jsem ti o něm ...“

„Vím moc dobře, kdo je s tebou ve skupině,“ řekne ona, pak se zarazí, vidí úsměv na jeho tváři.

„Prověřili jste si moje spolubydlící, co?“ zasměje se on, „No jistě, jak jinak. Jakub je dost chytrý, ale neumí to prodat. Taky vo všem hodně přemýšlí, taky by chtěl jít studovat na druhý stupeň Institutu. Snad budeme mít štěstí a oběma nám to vyjde.“

„To není o štěstí, Jirko,“ zavrtí ona hlavou a zatváří se vážně, „To je o tvých schopnostech. O tom, jak přistupuješ ke studiu, jak vůbec ke všemu přistupuješ, co dovedeš.“

„Já vím, taky se přece snažím, abych byl připravený. A taky se snažím, aby i průběžné hodnocení bylo co nejlepší. Dyť jsem ti říkal, než ses se mnou spojila, připravoval jsem se na ztřešší test z matematiky.“

„Tak příprava na test? Poslouchej, nechceš mi tím naznačit, že už máš svojí matky dost a já bych se měla odpojit?“

„Ale ne, já už jsem to probral. Jsem rád, že ses mi ozvala, rád jsem tě viděl.“

„Neříkáš to moc přesvědčivě.“

„Jéžíš, tak co mám udělat, abys mi uvěřila? Zulíbat tvůj obraz?“ zubí se on.

„Tak to nemusíš. Děláš nám radost, oběma, mně i tatínkovi.“

„Co táta? Ten není na spojení?“

„Nevím, nepracujeme společně, to přece víš. Já se ještě zdržela, teď už končím, tak jsem se s tebou spojila, než pojedu domů. Ale pokud chceš, budu tatínka pozdravovat. Nebo mu řeknu, aby se s tebou spojil. Nebo se nám ozvi sám.“

„Asi ne, pak tady už budou kluci. Ne teda, že by to vadilo,“ řekne on rychle, „Ale jsem rád, že ses připojila, když tady nikdo nebyl. Je to lepší, když můžeme takhle pokecat. Mami, tak co s tím Jakubem, myslíš, že můžu jet k nim na návštěvu? Jestli teda bude jeho pozvání platit?“

„Jsi už rozumný kluk, jistě nebudeš dělat nějaký vylomeniny,“ zamyslí se ona, „Není to špatná rodina, ta Jakubova, i když ... ale neříkám, že by to nešlo. Máš můj předběžný souhlas, proberu to s otcem. Ty se domluv s Jakubem. Ještě ti to ale potvrdím, máme pár dní.“

„Skvělý, mami. Ale kdybyste nechtěli, tak mi to řekněte co nejdřív, zařídím si tady jinej program. Je tu dost nabídek, můžu někam vyrazit, myslím tím v programu od Institutu. Zvlášť, když budu smět použít nějaký kredit, myslím tím něco z vašeho konta,“ usměje se on.

„Můžeš si zaplatit, co budeš chtít, sám dobře víš, jak máš nastavený limit. A kdyby byl problém, ten program stál víc, tak se stačí ozvat. Víš dobře, že jsme s tatínkem oba pořád napojení. I kdybychom se nemohli připojit hned, tak se ti ozveme hned, jak to bude možný.“

„Moc neutrácím, ty ceny za různý speciální programy nejsou zase tak hrozný,“ usměje se on, „Mám v tomhle docela výhodu, myslím tím, že si můžu koupit, co potřebuju.“

„Zatím toho tolik nevyužíváš,“ usměje se ona.

„No jasně, jistě si pravidelně kontrolujete, co jsem vyčerpal. A taky na co, ne?“

„Jen občas a spíš kvůli instituci než tobě, té, co tam máme účet. Ale pokud něco potřebuješ, nebo chceš nějakou hru, tak klidně můžeš. Ale jinak tě chválím, opravdu si počínáš velmi uvážlivě,“ zase už se ona spokojeně usmívá.

„Dyť já toho tady zase tolik nepotřebuju. Všechno, co potřebuju k učení, mám v Systému. Jídlo je tu skvělý, věci nám tu perou ... jen si občas koupím něco lepšího k pití, někdy doplním spodní prádlo a pak taky sem tam nějakou tu hru, hudbu nebo film ...,“ říká on vágním hlasem.

„Děláš moc dobře,“ kvituje ona slova svého syna, „Neboj se, o zábavu nepřijdeš, dost si užiješ života, až se dostaneš na druhý stupeň Institutu. Tam to byly krásné roky,“ zasní se, „Teď ti ta trocha odříkání za to stojí.“

„Mami, mě nemusíš přesvědčovat, já to mám v hlavě srovnaný,“ řekne on hodně sebevědomě.

„Já vím. Slyším nějaký hluk, nebo se mi to zdá?“

„To přišel právě Jakub, o kterým jsme se bavili,“ ztiší on podvědomě hlas.

„Tak já už budu končit, ať si nemusíš brát sluchátka,“ usměje se ona něžně na svého potomka, „Opatruj se, ještě se ti ozvu, jak jsme se domluvili,“ dodá.

„Taky se mějte fajn. A pozdravuj tátu,“ dodá on.

Obraz matky nad stolem zmizí, objeví se tam naopak soubor z matematiky, na kterém předtím pracoval. Má více způsobů, jak může techniku soustředěnou v jeho pracovním stole ovládat, přičemž hlasové pokyny jsou nejméně vhodné, neboť většinou zde není sám. Ale může se dotýkat příslušných bodů přímo na

obraze, může použít něco na způsob tabletu, zařízení, na které může i kreslit a psát a vše se mu převádí do Systému i na obraz. Má i stacionární zařízení na svém stole, které se dá využít. Technika a on si tykají, vyzná se v ní bezvadně, nejen hledání, ale zná i mnoho z toho, na jakém principu fungují některé vymoženosti, které tak často využívají.

„To byla matka?“ prohodí Zelenohorský, spíš aby řeč nestála, je také zatím v uniformě, míří do ložnice, aby se převlékl.

„Jo, matka, něco mi chtěla,“ přikývne tázaný.

„Chtěla si zkontrolovat, jestli neblbneš?“

„Ani ne, zjistila, že jsem připojený, a tak než šla z práce, tak se připojila, teda spojila se mnou,“ odpovídá s jistým váháním Buchar, mezitím ale již jeho kamarád míří do ložnice.

„Tak jo,“ říká Jakub už mezi dveřmi, dále pozornost premiantovi zdejší skupiny nevěnuje, ze své části vestavěné skříně si bere čisté prádlo. S překvapením zvedne zrak, když periferně postřehne kamaráda stát ve dveřích, jak na něho zírá, „Co je?“

„Tak, přemýšlím,“ není si úplně jistý Jirka jak začít, „Matka mi říkala o bezvadné dovolené, co pro nás má, tedy pro nás tři, mě, otce a jí. Představ si, budeme šest neděl v Kanadě, v drsný divočině, bez techniky, jen tak ...“

„Opravdu? Slyšel jsem o tom. Je to i tady u nás ... ale v Kanadě, to bude asi pořádně nóbl a drahý, co?“

„Asi si to můžeme dovolit,“ sklopí Buchar hlavu.

„To je v pohodě, já vám nezávídím,“ usměje se poněkud hořce Zelenohorský.

„Taky mi říkala, že na mě teď nebudou mít čas. Možná nějaká kompenzace, za tu dovolenou. Nebo jiný povinnosti, nebo nějaký společenská akce, ví Bůh.“

„Nepojedeš domů?“

„Ne. Tak přemejšlím vo programu,“ protáhne Jirka, „Poslouchej, nedávno si mě zval, kdybych třeba chtěl ... no tak nedávno to nebylo, nebo jo, když minule taky naši nemohli ...“

„Ty bys jel se mnou?“ zatváří se překvapeně Jakub.

„Já nevím ... pokud si to neříkal jen tak ... je dost jinejch programů, můžu si i nějakej hodně dobrej koupit ... taky mám jen zatím podmíněnej souhlas matky ...“

„Tys s ní vo tom mluvil?“

„No, tak ptal jsem se. Jestli jsem neměl, tak promiň ...“

„Ne, ne, to ne. Budu rád, kdybys jel. Ale to tě k nám vážně vaši pustěj? I když nejsme z jejich společenského rangu?“

„Náhodou, matka říkala, že jste slušná rodina,“ odpoví Buchar a hned toho lituje.

„Tak říkala?“ usměje se Zelenohorský, „No jistě, tvoji rodiče si jistě prověřujou, s kým se musíš stýkat, když podle zákona musíme všichni chodit na stejnej Institut.“

„Křivdíš jim, nejsou taková ...“

„Nechtěl jsem se dotknout tvech rodičů,“ říká rychle Zelenohorský, pak se raději věnuje převlékání, bere si také pohodlné trenýrky a tílko, k tomu čisté ponožky, pro tuto ústroj je zde nastavená teplota.

„Třeba by to vadilo těm tvým,“ prohodí po chvilce Jirka.

„Ne, to ne, určitě ne. Voni by byli rádi ... nemám moc kamarádů,“ sklopí hlavu.

„Kdo z nás má tam venku nějaký kamarády, když jsme pořád tady.“

„No, já je nemám ani tady ...“

„Tak v tom jsme si podobný ... ne třeba jako David nebo Ondra, ty jich maj, především z těch jejich sportování.“

„Ty bys teda se mnou vážně jel?“ podívá se teď zpytavě Zelenohorský.

„Tak proč ne? Matka sice mluvila o tom, že se ještě musí poradit s otcem, ale když ona souhlasí ... asi bude i táta. Ale ty nevíš, co by řekli tvoji rodiče. Třeba bych jim vadil ...“

„Asi ne, určitě ne. I místo doma je, pořád tam je postel, po mejch starších sourozencích,“ usměje se trochu nejistě Jakub, „Víš co? Zkusím se spojit s rodičema, co voni na to. Teda pokud to myslíš vážně.“

„Tak to zkus. Ještě nikdy jsem takhle u nikoho nebyl ...“

„Dobrá, tak já to udělám,“ přikývne Jakub a rovnou zamíří ke svému pracovnímu stolu.

Jelikož se mu nepodaří spojení hned navázat, začnou se s kamarádem bavit, rozebírají tu jeho plánovanou letní dovolenou. Pak se vrátí k zítřejšímu testu z matematiky, ukáže se, že i druhý z žáků je dobře připravený, diskutují o jednom problému, ale oba mají brzo jasno. Zatím jsou v místnosti sami, ostatní se ještě nevrátili, jsou někde s přáteli v areálu. Ozve se pípnutí, Jakub udělá pár úkonů a nad jeho stolem se objeví obraz jeho matky. Nechá záměrně puštěný zvuk nahlas.

„Ahoj,“ zdraví ho žena nad stolem.

„Ahoj, mami,“ usměje se on, „Mami, proč jsem se s tebou spojil,“ jde rovnou k věci, „Tady Jirka nemůže teď jet domů, jeho rodiče mají nějaký povinnosti. Byl bych rád, kdyby mohl přijet se mnou, teď, na ty tři dny, co máme volno.“

„Jirka ... ten Jirka ...“

„Jo, ten, co je z nás nejchytřejší. Co jeho rodiče jsou ve státní správě. Co určitě půjde studovat na druhý stupeň Institutu.“

„Dobrý den, paní Zelenohorská,“ vstoupí do obrazu Buchar, „Možná to není dobrý nápad. Velmi nerad bych vás rušil. Pokud máte jiný program a moje návštěva se nehodí, prosím, řekněte to rovnou. Nerad bych vám narušoval vaše plány,“ snaží se o co největší zdvořilost.

„Ale ne, ráda tě u nás uvidím,“ odpovídá ona rychle, pak se trochu zarazí, „Ale abys nebyl zklamaný. Nemáme to tu takové, jako tam, co bydlí tvoji rodiče.“

„Moc toho nepotřebuji ... ale opravdu bych nerad rušil, pokud chcete být jen jako rodina ...“

„Určitě nás rušit nebudeš,“ vrtí ona hlavou, „Jsem moc ráda, že má můj syn takového kamaráda. Hodně mi o tobě vyprávěl, o tom, jak výborné máš výsledky a znalosti.“

„Jakub toho taky hodně umí, pouze to někdy neumí tak dobře prodat ...“

„Jsi milý a hodný. Pokud ti to rodiče dovolí ...“

„Matka už s tím předběžně souhlasí a tak asi ani otec nebude proti.“

„Budete chtít něco nachystat?“ ptá se ona a tváří se starostlivě.

„Paní Zelenohorská, pokud mi na ty tři dny poskytnete azyl, vůbec si se mnou starosti nedělejte. Mohu i něco přivést, pokud by bylo potřeba ...“

„Nic nemusíš vozit, Jirko, ty tři dny se o tebe rádi postaráme ... Budeme moc rádi, když s Jakubem přijedeš. On moc kamarádů nemá, je takový tichý, zamlklý ...“

„Mami,“ zapřít se mladík, o kterém je řeč.

„Nemyslím to přece zle, Jakube. Jakube, pokud budou rodiče Jirky souhlasit, budeme moc rádi, když oba na ty tři dny přijedete. Všechno nachystáme, místo na spaní, jídlo ... Budete chtít zařídit nějaký program? Něco objednat?“ stará se ona.

„O nic se prosím tě nestarej. Jen abysme měli kde přespat a taky, abysme neumřeli hladu a žízní. Jinak se už o sebe s Jirkou postaráme. Dyť už je nám přece čtrnáct a půl,“ dodá synek důrazně.

„Já vím, jak to jen letí,“ pokývá ona hlavou.

„Paní Zelenohorská, velice vám děkuji za pozvání a budu se těšit na návštěvu u vás,“ říká zdvořile Buchar, „Nebudu vás již rušit, na shledanou,“ dodá, aby umožnil důvěrný rozhovor matky se synem.

„Nashledanou, Jirko,“ odpovídá mu obraz, on pak taktně zamíří do ložnice, kde se natáhne na lůžko, civí do stropu a přemýšlí o informacích, které se před chvílí dozvěděl. Od své matky i o plánovaném výletu.

„Už jsme skončili,“ objeví se po chvíli Zelenohorský a vděčně pohlédne na kamaráda.

„Moc se těším,“ zvedne se Buchar ze svého lůžka, „Co kdybysme si stříhli nějakou hru?“ navrhone, „Na zítřek jsme voba dobře připravený ... co ty na to?“

„Proč ne? Jakou navrhuješ?“ souhlasí vyzvaný.

„Nevím, podíváme se,“ pokrčí rameny Jirka, oba pak jdou ke svým pracovním stolům, začnou se dohadovat, jakou hru si spustí.

Barbora Zelenohorská

JAKUB ZELENOHORSKÝ

Jakub Zelenohorský je tak trochu podivín, většinou mnoho nehovoří, zůstává v ústraní, leč o to více pozoruje okolí a vytváří si na vše svůj osobitý názor. Určitě je dost inteligentní, ale také plný pochyb a svým založením typický introvert. Je velmi vděčný za pozornost, které se mu dostává od jeho spolužáka Jirky Buchara, kterého považuje za nesmírně nadaného a také velmi schopného, Jirka se na rozdíl od něho dokáže kdykoli o čemkoli bavit, hájit své názory. Také mu trochu závidí jeho rozhodné postoje, jeho optimismus, jeho víru ve správnost všeho, co se děje ve Federaci a kolem Systému.

Jakub nemá špatné výsledky, co se týká znalostí, horší již jsou oblasti, kde se musí veřejně projevovat, kde musí aktivně spolupracovat. Zatímco Jirka se většinou sám nominuje do role hlavního iniciátora každé pracovní skupiny, jedno v jakém složení, jemu je něco takového vnitřně nepříjemné. Snaží se s tím něco udělat, ale většinou pak má z toho špatný pocit, protože takové chování jde proti jeho přirozenosti.

Nyní se oba dva chystají opustit areál Institutu, mají jen malou brašnu na zádech, což je výhodné pro jejich páteř, v ní pak jen svoje nejnnutnější osobní věci a také různá zařízení, která jim umožňují odkudkoli se kdykoli napojit na Systém, a buď využívat informace v něm obsažené, včetně různých her, hudby či filmů, nebo přes něj s kýmkoli komunikovat.

Každý občan Federace starší sedmi let, tedy po nástupu do Institutu, má k dispozici základní zařízení, kterému se lidově říká komunikátor, které mu toto umožňuje. Lze si pochopitelně opatřit i daleko kvalitnější, než na jaké mají od Federace poukaz, o úrovni pak rozhodují prostředky, které mohou vložit do jeho pořízení. To samé se týká kvality oblečení, osobního prádla. Zde má Buchar jednoznačně navrch, neboť jeho rodiče, asi jako významní pracovníci státní správy, mají zcela jiné prostředky než rodina Zelenohorských.

Jakub má dva starší bratry, prvorozený Karel dosáhl již šestadvaceti let, má zákonitou manželku Kamilu, o rok mladší, a mají spolu již syna a dceru. Druhým v pořadí je dvaadvacetiletý Stanislav, který žije se svou stejně starou přítelkyní Editou. Karel i jeho manželka pracují ve službách, Stanislav je pak údržbář techniky. Jako zaměstnanci se nemají nejhůř, ale také si nijak zvláště vyskakovat nemohou.

Jakubův dvaapadesátiletý otec Karel pracuje v továrně, má na starosti údržbu různých strojů a zařízení, Jakubova padesátiletá matka je pak prodavačka, respektive se stará o přípravu zboží, které si většinou zákazníci objednají přes Systém a oni jim ho pak dodají. Oba Jakubovi rodiče žijí v domku, kde jsou s nimi i další partaje. Mají svoji ložnici, kuchyni, obývací pokoj, sociální zařízení a taky bývalý dětský pokoj, ve kterém jsou nyní již jen dvě postele, jedna zbyla po Standovi a druhá říká pane Jakubovi, když zavítá domů z Institutu.

Jelikož rodina Zelenohorských nevlastní osobní dopravní prostředek, vyplatí se jim používat poměrně hustou veřejnou dopravu. Nejmladší člen rodiny se pak musí dopravovat stejně. Pravdou však je, že díky dohledu Federace je všude bezpečno, sledovací a monitorovací řízení hlídají všechny ulice, každé zákoutí a policejní jednotky jsou připravené okamžitě zasáhnout, pokud by došlo k nějaké nepravosti. Proto je poměrně bezpečné se pohybovat na veřejnosti, ale i v různých zábavných centrech, diskotékách, hernách. Všude tam jsou všichni stále monitorováni, což také vědí a většinou se podle toho chovají.

„Víš ty, že vlastně takhle cestuju poprvé?“ usměje se Buchar, když spolu se svým kamarádem nastupují do podzemního vlaku.

„Omlouvám se, rodiče nemají čím pro nás přijet, objednat si službu by vyšlo moc draho,“ sklopí oči Zelenohorský.

„Dyť je to bezvadný, takhle jet,“ rozhlíží se kolem Jirka, nikdo si jich ale nevšímá, každý se buď zaobírá sám se sebou, něco si čte či hraje na nějakém typu elektronického zařízení, anebo klábosí se svými známými, pokud se přepravuje skupinka, „Aspoň zase něco nového. Mě si vždycky odvezli rodiče nebo pro mě poslali řidiče, ten mě dopravil do toho našeho uzavřeného městečka.“

„To jste vážně nikam nechodili?“ dívá se nevěřícně Jakub.

„Jakpak by ne. Naopak, pořád pro mě dělali nějaký program, pokud možno naučný,“ zasměje se Buchar, „Ale když jsme se šli někam zabavit, tak do nějakého uzavřeného parku, s tisícinásobnou ostrahou, aby se nám něco nestalo. Teda asi hlavně mně. Jsem rodičům vděčný, že mě s tebou pustili. Asi to znamená, že mi opravdu věří, že už mě mají málem za dospělého.“

„I tady je bezpečno, pořád nás něco nebo někdo sleduje,“ usměje se hořce Zelenohorský, „Někdo teď například ví, že my dva jsme v tomhle podzemním rychlovlaku a jedeme do centra. Může nás sledovat celou cestu, vlastně i u nás doma. Pořád bude někdo vědět, kde právě seš a s kým.“

„O tom jsme se už víckrát bavili,“ přikývne Buchar, „Ale je to daň, za to, že tady můžeme jet v naprostém bezpečí. Kdo by si tady něco troufnul, když by se to hned vědělo a chytili by ho ještě než dorazíme do nejbližší stanice,“ dodá, po očku sleduje digitální obrazovku, kde běží zprávy, bez zvuku, s titulky. Tak nikoho neruší a kdo chce, může je sledovat.

„Máš pochopitelně pravdu. Jen mám ze všeho takový divný pocit, skoro až husí kůži.“

„Protože nemáš moc rád společnost. Když se na tebe někdo dívá a tak. Nejlepší je na to nemyslet. Koho bysme taky zajímali my dva,“ zasměje se Buchar, „Pořád ještě žáci Institutu. Tuhle dopravu máme zdarma, nic nám Systém za tuhle dopravu z účtu nestrhne, jako dospělým, ne? A každému je jedno, kam jedeme. Pokud se budeme chovat slušně, nebudeme nikoho obtěžovat a tak krátit jeho práva. Možná přicházíme o trochu svobody, ale vzpomeň si, co bylo před Federací a těmhle opatřeními. Nejen teroristi, co občas něco vyhodili do vzduchu, ale taky zločinci, feťáci, různý zjevny, co tě obtěžovali. Teď kdyby se někdo takový objevil, hned se to zjistí a zadrží ho.“

„Jak myslíš,“ pokrčí rameny Jakub, radši převede věc na něco jiného, baví se o obecných věcech, pak se věnují této podzemní dráze, probírají její technické parametry, oba toho vědí překvapivě dost, mají hodně vyčeně ze Systému.

Poslední úsek cesty urazí pomocí busu, který je odveze od podzemní dráhy k místu, kde stojí poměrně malebné sídliště, se spoustou zeleně. Problémem jsou snad jen ne právě dvakrát architektonicky nápadité několikapatrové domy, v nichž bydlí vždy několik partají. Všude však existuje napojení na Systém a všude jsou sledovací zařízení, schopné snímat obraz, ale i čipy těch, kdo se v nějakém prostoru nacházejí. Kombinace satelitního sledování s pozemním je tak precizní, že se zdá, že neexistuje na území Federace místo, kde by se mohl někdo schovat.

„Máme ještě čas?“ zeptá se Jirka, když se blíží k bydlišti jeho kamaráda.

„Tak nějaký jo,“ přikývne Jakub, „Co chceš dělat?“

„Nic, jen se tak tady projít, prohlídnout si to tady, co tady máte ...“

„Tohle ale není satelit,“ upozorní Zelenohorský, „Sice tady taky všechno sledují a kdyby se něco dělo, je tady policie snad do minuty. Ale nejsou tady speciální soukromí hlídači, nikdo nikomu nebrání ve vstupu a tak.“

„Právě, proto bych si to chtěl prohlídnout. Je to pro mě skoro takový malý dobrodružství ...“

„Dobrodružství?“ usměje se bolestně Jakub, „Takhle žije většina lidí ...“

„Já vím, nemyslel jsem to zle,“ zatváří se provinile prominentní synek, „Ale podívej se tady kolem, všude klid, pořádek a tak. A vem si záběry z jiných koutů světa. Jak to vypadá tam. Lidi pořád na mnohých místech žijí v hrozný bídě. Co by za tohle dali ... A to nemluvím o tom, kde třeba žijeme my. Možná si nemůžete dovolit tolik, co my, ale máte kde bydlet, máte co jíst, máte práci a máte připojení k Systému. Co by jinde za tohle dali.“

„Pokud to bereš takhle,“ pokrčí rameny Zelenohorský.

Mladí pánové se toulají po sídlišti více než hodinu, prohlédnou si jednotlivé bloky, projdou se parkem, shlédnou veřejná sportoviště, teď v pátek dopoledne opuštěná. Jen pár matek či chův s malými dětmi se zde pohybuje. A také pár rodičů se staršími dětmi, co mají v Institutu tento pátek volno a tím pádem i oni mají nárok na dovolenou, aby s nimi mohli být. V tom jim zákony vycházejí vstříc, zaměstnavatel je povinný je uvolnit, když chtějí být se svými potomky. Ale nemusí svého práva využít, jako nyní Jirkovi rodiče, kteří si ho následně tři dny neužijí. Jde ale o jejich Volbu, jinak by je zaměstnavatel byl povinen uvolnit.

Jakubovi se rozezná jedno z jeho elektronických zařízení, když ho zapne, objeví se na malé obrazovce jeho matka, tváří se starostlivě. Jde o jedno z nejjednodušších a také nejlevnějších zařízení, svůj účel však plní.

„Kde jste? Nestalo se něco?“ ptá se starostlivý hlas z drobného reproduktoru.

„Ne, ne, mami,“ říká rychle synátor, „Jen se tady s Jirkou procházíme. Brzo už přijdeme,“ slibuje.

„Už se těšíme,“ řekne obrázek a pak zmizí.

„Zlobí se?“ zeptá se Buchar.

„Ne, spíš se báli. Podle rozpisu jsme už měli být dávno doma. Nedal jsem jim vědět, že se zpozdíme, tak se asi začali strachovat,“ zatváří se provinile Zelenohorský.

Krátké intermezzo s komunikačním zařízením je přiměje nasměrovat kroky přímo k domu, kde starostlivá matka jednoho z nich bydlí. Zanedlouho překročí práh bytu. Velmi jednoduchá elektronická rohožka očistí jejich boty, podlahy jsou zde z umělého dřeva, vše je nádherně vypulírované a uklizené. Jde o velmi útulný, byť poměrně jednoduše zařízený byt. Vítají je usměvavé tváře obou rodičů, s láskou hledí na svého synka a se zájmem i jistým ostychem na svého hosta.

Pozdraví se, je cítit poněkud nepřírozená atmosféra, paní Zelenohorská odvede oba chlapce do jejich ložnice, kde jsou připravené obě postele. Opět vzorně uklizený prostor, až Jakub stáhne obočí, zřejmě se mu tím pádem hrabali i v jeho soukromí, ne vše je na svém místě, jak je zvyklý. Zůstalo jen několik elektronických zařízení pro poslech hudby či shlédnutí videa, po pravdě nejde o nejmodernější výkřiky techniky.

„Až budete mít hlad, tak řekněte,“ tváří se hostitelka mile, „Máme pro vás připravený speciální oběd,“ slibuje.

„Speciální?“ diví se její syn.

„Myslím tím pokrm,“ usmívá se šťastná žena, „Není z žádného hotového polotovaru, ani z tiskárny. Uvařili jsme ho, jako za starých časů. Nebo v případě nóbl restaurací.“

„Ach tak,“ usměje se lehce Jakub.

„Snad ne kvůli mně?“ podívá se téměř provinile Buchar.

„Ty jsi asi zvyklý na podobnou stravu ...“

„Nejvíce času trávíme oba na Institutu,“ upozorní Jirka, „Ale je pravdou, že tam, kde bydlíme, jsou zařízení, kde vaří z prvotních surovin, tedy nic není předpřipravené a zamražené. Ani se toho moc netiskne, snad s výjimkou nějakých delikates. Ale i ty mají velmi čerstvou náplň.“

„Taky jsme nějaký zákusek připravili a vy si ho můžete namíchat, podle svojí chuti,“ naráží paní Zelenohorská na čerstvé ingredience v jejich nečerstvé 3D tiskárně, sloužící k výrobě pokrmů. Dají se koupit různé prášky a tisknout i hotová jídla, ne každý však takovou stravu miluje a ti více bohatí dávají přednost čerstvému jídlu z přirozených surovin. Dokonce na některých místech vypěstovaných bez velkého zásahu chemie, ty jsou však otřesně drahé.

„Snad se mnou nebudete mít moc škody,“ tváří se nejistě Buchar, „Rád bych se nějak odvděčil, ale bojím se, abyste si to špatně nevyložili. Abych vás tím neurazil. Co třeba, kdybych zítřejší oběd zařídil já?“ navrhone.

„Nepřipadá v úvahu, jsi přece naším hostem,“ zavrtí urputně paní bytu hlavou.

„Obával jsem se takové odpovědi. Mám ale dost do limitu čerpání z účtu, Jakub vám potvrdí, že nejsem rozmařilý a mnoho neutrácím.“

„Tak to můžu potvrdit,“ přikývne vyzvaný, „Jirka si toho opravdu moc nekupuje, a když už, tak dost často věci, co souvisí s učením.“

„Slyšela jsem, jak jsi velmi cílevědomý,“ kývne paní Zelenohorská.

„Snad, nevím. Prosím, mohl bych o něco požádat?“ zase už se dívá hodně nejistě Buchar.

„Ale jistě, jsi přece naším hostem.“

„Právě. Byl bych moc rád, kdyby se nic moc neměnilo, jako kdybych tady nebyl. Nevím, jestli to umím dobře vyjádřit, prostě aby bylo všechno takové přirozené. A ještě jedno by mi udělalo radost, kdyby to šlo ...“

„Radost? Oč by mělo jít?“

„Kdybychom mohli zítra nebo pozítří připravit oběd my dva, tady s Jakubem. Vybrat něco a pohostit vás. Uctít vás za vaše milé přijetí a pohostinství.“

„Ale Jirko, to se přece nehodí,“ zatváří se nešťastně paní bytu, „Nejsme na tom tak špatně, abychom si nemohli dovolit tady mít tři dny hosta.“

„Tak jsem to vůbec nemyslel,“ povzdechne si Buchar, „Myslel jsem to jako poděkování. Od Jakuba a ode mě. Ale pokud byste se cítili špatně, tak se omlouvám, zapomeňte na to, prosím. Jsem vám moc vděčný, že jste mě pozvali, moc si toho vážím. Cestou sem jsem říkal Jakubovi, že nejsem na něco takového zvyklý. Proto mě omluvte, nemám zažité správné chování, pro takové příležitosti.“

„Mami, Jirka chce naznačit, že není žádný nafoukaný ani rozmazlený prominentní fracek,“ usměje se Jakub, „Nijak se na nás nepovyšuje, naopak nám dost pomáhá, když něco potřebujeme vysvětlit a tak. Nevím,

jestli mu dobře rozumím, ale chtěl by, aby se tady mohl cítit jako doma a ne jako na návštěvě,” podívá se zkoumavě na kamaráda.

„Přesně tak,” zatváří se radostně Buchar, „Právě tak jsem to myslel. Víím, je to troufalé, vůbec mě neznáte. Ale snad se znám dost s Jakubem, považuji ho za kamaráda. A je pravdou, že jich zase oba tolik nemáme, on je víc uzavřenější a já dost času věnuji studiu. Ale paní Zelenohorská, prosím, nechci vám způsobovat rozpaky. Pokud něco udělám špatně, tak mě okřikněte a vynadejte mi. Jsem na takové návštěvě poprvé v životě a tak nevím přesně, jak se mám chovat. Co se sluší a patří. Myslím tím, jako já sám někde. Vždy jsem byl pouze s rodiči, většinou na takových společenských akcích a tak.“

„Dobře, promluvíme si později,” je zmatená paní bytu, host jí přijde jako přemoudré dítě, ale je nesmírně zdvořilý a vypadá i skromný, ač jeho rodina má jistě pořádně nadité konto.

Kluci zůstanou načas sami, aby se mohli zabydlet. Po pravdě moc práce s tím nemají, pár osobních věcí, elektroniky, ta většinou zůstane v jejich batůžcích. Sednou si každý na svou postel a chvíli klábosí, spíše nezávazně.

„Jakube, neměli bysme jít? Aby na nás nečekali s jídlem. Ale nevím, abysme nepřišli moc brzo,” dává najevo své rozpolcené pocity Buchar.

„Víš co? Půjdu se zeptat. Sám si viděl, rodiče jsou z tebe trochu na nervy, chovají se dost nepřírozeň. Ale neboj, vono je to brzo přejde, zvyknou si na tebe,” zvedne se Zelenohorský a posléze opustí svůj pokoj. Jeho kamarád se mezitím natáhne, pozoruje okolí, spočívajíc na zádech, s nohama svěšenýma na zem. Jak moc se tento dětský pokoj liší od jeho, nabitého elektrotechnikou, oplývající luxusem.

Jakub se vrátí asi za čtvrt hodiny, pravděpodobně si něco s rodiči vysvětloval. Pokyne svému kamarádovi, ten se briskně zvedne a následuje ho k prostřenému stolu. Tam již stojí oba hostitelé, opravdu lehce nervózní, ze stolu se však line příjemná vůně. Servírování není také žádný zázrak, stejně jako nabídka nápojů, ale snahu jim host upřít nemůže.

Paní domu vysvětlí, co v krátké době pozrou, pak už všechny nažene ke stolu. Zpočátku je atmosféra dost zoufalá, potom se ji Jirka rozhodne změnit a sám začne konverzovat. Pochválí jídlo, pohostinnost, kladně se vyjádří o svém kamarádovi. Pak svede řeč na Institut, kde je doma, chválí různé vyučované předměty, laboratoře, projekty, diskusní kroužky či fóra. Mluví velmi uvolněně, zdvořile, spisovně, ale bez ostychu a jakéhokoli zaváhání.

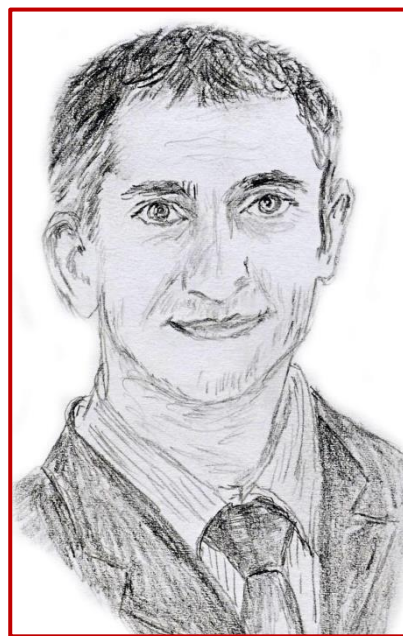
„Máte už nějakou představu o svém programu?” zeptá se po chvíli pan Zelenohorský, snaží se brát si menší sousta, aby dokladoval před hostem svoji kulturnost.

„Program tady?” pozvedne zrak Jirka, pohlédne na kamaráda, ten mu však mnoho nepomůže, „O něčem jsme mluvili, ale nemám žádné zvláštní přání,” odpovídá rozvážně, „Tyto tři dny mají sloužit k tomu, abychom si pročistili hlavu, odreagovali se od učení, od svých povinností. Prohlížel jsem si dnes ráno sídliště, snad nám naše zpoždění omluvíte, bylo způsobeno mou zvědavostí. Rád bych využil příležitosti a rozhlédl se po městě, nevím přesně, mohli bychom se dnes odpoledne s Jakubem podívat do Systému a vymyslet nějaký program.“

„Máš od rodičů stanovený nějaký čas ... nějaké omezení ...,” zakoktá se paní Zelenohorská.

„Nemám, jen jsem musel slíbit, že se budu chovat rozumně. Nemám nic zakázaného,” zdůrazní, „tedy nic, co by mi nezakazoval zákon a můj věk, kdy mi do plnoletosti a plných práv ještě přeci jen nějaký ten den chybí,” usměje se Buchar, „Budu však plně respektovat, co si budete přát vy. Pokud chcete někam jít nebo něco dělat, rád se přizpůsobím. Snad se mnou nebudete mít mnoho starostí.“

„Tvoji rodiče ti asi dost důvěřují,” podotkne hlava hostitelské rodiny.

Karel Zelenohorský senior

„Doufám. Ale oni vědí, že mám svoje cíle, které chci naplnit. Jakub vám potvrdí, že pro to dělám maximum. Na druhé straně moc dobře vím, jak je důležitá relaxace, vypnutí, odreagování se. Načerpání nových sil. Ale i nových poznatků, třeba právě z této návštěvy.“

„Tady toho asi moc nenačerpáš.“

„Ne? Já si myslím, že ano,“ oponuje s úsměvem host, „Všechno je pro mě nové. Ne tedy úplně, dost vím ze Systému, ale něco jiného je virtuální realita a skutečnost. I komunikace s vámi je velmi zajímavá a nepochybně přínosná. Zajímám se o hodně věcí. Třeba i o to, co děláte. Pokud tedy o tom budete chtít mluvit. Někdo nesmí a někdo nechce,“ dodá, čímž taktně opíše, že se někdo za svoje povolání třeba i stydí, neboť nedosahuje takové společenské prestiže jako jiné.

„Proč ne,“ pokrčí rameny pan Zelenohorský, „Tvoji rodiče pracují ve státní správě, jak jsem slyšel.“

„I já, pane,“ usměje se Jirka, „Vlastně mnoho víc nevím, jak jsem pochopil, nemohou o některých věcech mluvit, možná jsou vázáni slibem mlčenlivosti. Proto nevyzvíám, řeknou mi to, co považují za nutné či co mohou. Pravda, toho mnoho není. Jinak otec je systémový inženýr, asi něco dělá kolem Systému, jak jsem pochopil. Matka pak psychoanalytička. Ale co přesně dělá, mi zůstává skryto,“ pokrčí lehce rameny.

„Je od nich hezké, že tě pustili k nám, mezi obyčejné lidi.“

„Obyčejné lidi?“ pozvedne svůj zrak Buchar, „Každý člověk je přece jedinečná bytost, pane. Akorát má každý trochu jiné vlohy, talent a tak. Víte, pane, možná někdo Systém a způsob vzdělávání na prvním stupni Institutu považuje za špatný, nedokonalý, nevím. Ale já to naopak považuji za naprosto spravedlivé a správné. Každý dostane stejnou šanci. Bez ohledu na to, kdo jsou jeho rodiče, jak jsou bohatí, co dělají. Je pak už na každém z nás, co dokážeme,“ hovoří teď zaníceně, „Já i Jakub máme stejné podmínky a stejnou příležitost se dostat na druhý stupeň Institutu. Stejně jako tisíce dalších. Není to tak správné?“

„Ty asi Systému hodně důvěřuješ.“

„Ano, pane. Víím, mnozí se mnou úplně nesouhlasí, mají mnohé výhrady. Ale já ho považuji za naprosto geniální věc. Například naše vyhodnocování, myslím tím závěrečný test. Kdyby ho posuzovali pouze lidé, mohou se zmýlit, mohou hrát roli jejich emoce, dokonce by je mohl někdo podplatit. Systém je však neúplatný, chyby nedělá a může zohlednit tisíce hledisek, které by člověk nemohl vyhodnotit,“ říká Jirka s nepřehlédnutelným nadšením.

„Systém je určitě spravedlivý,“ poznamená tichým hlasem Jakub, „Ale o ten nejde. Jde o nastavení podmínek. Jsme vyhodnoceni ve svých šestnácti letech a podle toho se bude odvíjet náš další osud. Není už možná žádná náprava.“

„Ono se sice říká závěrečný test, ale to je velmi nesprávné a zkreslené. Spíše by se mělo říkat závěrečné komplexní vyhodnocení našich schopností, našich možností. Našich předpokladů se prosadit v nějakém oboru. Jak jsem říkal, vyhodnocuje se všechno, od našeho zdraví, fyzických předpokladů, duševních schopností. Bere se ohled na to, co jsme dokázali během devíti let na prvním stupni Institutu. Jak dokážeme svoji práci prodat, organizovat, jaké máme studijní předpoklady. Nebo třeba předpoklady být dobrým technikem ...“

„V šestnácti nás rozdělí na úspěšné a neúspěšné ...“

„Co je to úspěch?“ položí procítěně řečnickou otázku Buchar, „Rozumím, asi hodně z nás se chce dostat na Institut. Ačkoli ne všichni, to dobře víš. Mnozí nechtějí dále studovat. Ale budiž, dost ano. Ale kdyby tam přijali všechny, co tam chtějí, byl by to jejich úspěch? Kdyby proto třeba neměli vlohy? Trápili se tam? Není lepší, když jim Systém řekne, kde se mohou nejlépe uplatnit? Ne na základě nějakých pocitů, ale na základě opravdu komplexního vyhodnocení.“

„Tím si právě nejsem jistý ... lidi se přece mění, v šestnácti přece nikdo není hotový ...“

„V šestnácti už jsme dost vyprofilovaní,“ zavrtí nesouhlasně hlavou host, „Možná ještě nevíme, co bychom chtěli dělat, nebo mnozí nevědí, to uznávám. Ale jak se to řešilo dříve? Existovali různé poradny, různí psychologové také posuzovali mladé lidi a doporučovali jim školu, kam se mají dát. Ale jak nedokonalé bylo jejich poznání dané osoby ve srovnání se Systémem. Právě ten ti správně poradí, kde můžeš uplatnit svoje přednosti. Být v budoucnu spokojený, prosadit se, dosáhnout úspěchů. Ne se trápit například studiem, ke kterému nemáš vlohy. Nebo dělat nějakou práci, ke které nejsi dostatečně manuálně zručný, chybí ti talent. Všechno je velmi složité a je nutné se specializovat. Kromě toho ne všude je dostatek práce, vzpomeň na dřívější dobu, kolik lidí bylo bez práce, především mladých lidí. O kolik je to teď lepší.“

„Ty chceš jít jistě studovat na druhý stupeň Institutu, Jirko,“ podívá se na mladíka pan Zelenohorský, „Co ale, když tě Systém nevybere a doporučí ti jinou práci?“

„Rozumím vaší otázce, pane,“ přikývne Buchar, „I Jakub už se mi vícekrát ptal, diskutujeme o tom. Byl bych hrozně zklamaný, přiznávám. Ale co by to znamenalo? Že je snad Systém špatný? Ne, nikoli. Jen, že jsem sám sebe špatně vyhodnotil. Zatím se mi v Institutu docela daří, ale druhý stupeň je o něčem jiném. Kdyby se to stalo, musel bych se s tím vyrovnat, pane. Pokusit se najít smysl života v tom, co by mi bylo doporučeno, vybrat si z nabídky a snažit se v tom oboru vyniknout. Což by se mi mohlo podařit, když bych proto měl vlohy, což by Systém, na rozdíl ode mě, odhalil.“

„Tvoje slova znějí moc hezky, až snad moc, na tvůj věk ...“

„I teď vám rozumím, pane Zelenohorský,“ usměje se lehce host, „Říkáte si, co ten kluk ve svých čtrnácti a půl roku může vědět o životě. Mluví jako kniha, jako někdo z dokumentu, možná skoro až z reklamy. Ale já tomu, co říkám, věřím. Třeba mi život připraví zklamání, teda spíše zlamu já sám sebe, protože neprokáži schopnosti, které si myslím, že mám. To se stát může. Ale uznejte sám, kdyby to bylo kdysi, tak bych měl výhodu, díky svým rodičům. Ale takhle budou rozhodovat moje schopnosti a ne nějaká protekce, přímluva. Možná neuspějí, možná dostane příležitost někdo na můj úkor, někdo, kdo pochází z horších poměrů než já. Není to tak spravedlivé? Vemte si třeba kdysi. Moji rodiče by mi asi mohli zaplatit soukromé vzdělání, tím bych dostal výhodu oproti ostatním, kteří si to dovolit nemohou. Teď ale jsme všichni na stejné startovací čáře a nerozhodují konta našich rodičů, postavení našich rodičů. Ani naši rodiče. Tedy jen tím, jaké mi předali genové informace, což pochopitelně ovlivňuje moje schopnosti. Ale všechno další ... buď na to mám, nebo nemám. Já rozhodnu o své budoucnosti, dost jistě mohu ovlivnit, ne o všem rozhodují moje geny. Není to tak absolutně spravedlivé? Žádné dítě není diskriminované, každé dostane stejnou šanci.“

„Takhle to zní velmi hezky,“ říká tiše Jakub, „Ale stejně dochází k rozdělení společnosti, na ty úspěšné a neúspěšné ...“

„Znám tvoje názory,“ pokývá hlavou Jirka, „Taky je respektuji, máš plné právo s čímkoli nesouhlasit a také to veřejně vyjadřovat. Ale asi se neshodneme v tom, kdo je úspěšný a kdo neúspěšný. Podle mého je toto relativní, každý, kdo poctivě pracuje, kdo poctivě žije, je úspěšný. A každý, komu se nedaří, nedej bože porušuje zákony, je neúspěšný. Nejde všechno brát jen na velikost konta, na postavení a tak. Víím, z mých úst to zní skoro až pokrytecky, když mám takové zázemí, jaké mám.“

„Já si myslím, že úspěch nejde takhle hodnotit, jak o něm mluvíš ty,“ zavrtí hlavou Jakub, „Hlavním kritériem je podle mě, jestli jsou lidé spokojení, šťastní. Mají sebeúctu. A tady si nejsem jistý, jestli je o tohle všechno Systém nepřipravuje. Respektive ne Systém, to je jen program, ale zákony, o kterých si mluvil. Které nás nějak rozdělí, v našich šestnácti letech a vlastně nám předurčí osud. Bez toho, že by se nás ptali, co my sami chceme.“

„Opět bych se mohl ptát, co je to spokojenost a štěstí. Každý tohle chápe jinak. Někomu stačí poklidný rodinný život, stálá práce a tak. Někdo potřebuje vzrušení, dobrodružství, akce, mnoho přátel. Ale to je podle mého víc o osobním životě, a ten nám přece nikdo neurčuje.“

„Neurčuje?“ pozdvihne své smutné oči Jakub, „Když nás některé vyřadí z možnosti dostat se až na vrchol, do lepší společnosti? Když nám dopředu říká, jaké bude naše postavení ve společnosti? Jak ceněná bude naše práce, myslím tím, kolik nám přijde na konto za naši práci? A podle toho taky bude vypadat náš osobní život, v našem volnu.“

„Tohle je známý argument,“ kývne hlavou Buchar, „Ale zatím nikdo nepřišel s ničím lepším. Sám dobře víš, jak to vypadalo před Federací. Jak těžko se některým žilo, kolik lidí bylo bez práce, jaká byla zločinnost, jak byl každý ohrožen různými teroristy. Znáš snad nějaké lepší řešení? Co by se stalo, kdyby například všichni studovali na Institutu? Jak by pak sehnali práci? Navíc, kolik by bylo neúspěšných a kolik by to vše stálo? Federace dává hrozně moc prostředků do našeho vzdělávání, co jen stojí udržování Institutů prvního stupně. Kde každý dostane stejnou šanci. Kdyby tohle mělo pokračovat i na druhém stupni, určitě by to už nešlo zaplatit.“

„Velmi zajímavá debata,“ poznamená pan Zelenohorský.

„My takhle diskutujeme často,“ řekne jeho syn.

„Což je jen dobře, když máš takto nadaného kamaráda, se kterým se můžeš takto bavit. Určitě ti to hodně pomáhá.“

„Pomáhá?“ usměje se bolestně synek, „Tím si nejsem jistý. Nerad se předvádím, nerad vystupuju před lidma ...“

„Ale už se to hodně zlepšilo,“ řekne rychle Jirka, „Tohle je taky důležité, být schopný veřejně obhájit svoje názory, najít vhodné argumenty a tak.“

„Což tobě jde parádně,“ usměje se hlava zdejší rodiny.

„Stále se snažím zlepšovat,“ odpovídá skromně Buchar, ale je cítit jeho sebedůvěra, která zřetelně jeho kamarádovi chybí.

Pokračují v debatě o Systému, podmínkách vzdělávání a uplatnění jednotlivých mladých lidí ve společnosti. Buchar po chvíli vycítí, že jeho názory zde nejsou tak dobře přijímány, proto sám chytře zavede řeč jinam. Nadhodí téma práce hlavy rodiny a zaskočí ho několika velmi odbornými dotazy.

„Odkud tohle víš?“ vysouká ze sebe po chvíli pan Zelenohorský.

„Po pravdě, pane?“ usměje se poťouchle host, „Jakub mi řekl, co děláte. Našel jsem si o tom něco v Systému, abych byl připravený a nepůsobil jako hlupák, až na to tady přijde řeč. Ale moje znalosti jsou velmi povrchní, rád bych si je ale rozšířil, prohloubil a doplnil,“ dodá.

„Tebe tohle opravdu zajímá?“ tváří se nedůvěřivě se hostitel.

„Jistě, pane, je to přece výborná příležitost se něco dozvědět,“ odpovídá zcela odzbrojujícím způsobem Buchar, „Tak si odsud kromě jistě hezkých zážitků odnesu i nějaké informace. Člověk přece nikdy neví, kdy se mu takové poznatky budou hodit.“

„Ach tak,“ zavrtí jen hlavou hostitel, je doslova fascinován čtrnáct a půl roku starým klukem, který ale hovoří i se chová, jako by mu bylo o deset více. Náhle mu přijde takový postup nenormální, k jeho věku by snad měly patřit poněkud jiné zájmy.

„Pane Zelenohorský, pokud se mnou nesouhlasíte, tak mi to prosím řekněte. Rád si poslechnu vaši kritiku a určitě o ní budu přemýšlet, abych se z vašich slov poučil. Nesnažím se na vás udělat dojem, nechci si hrát na všeznála. Jen se chci dobře připravit, abych si splnil svůj sen, kterým je pokračování na druhém stupni Institutu a když Bůh dá, tak i jednou třeba dělat něco kolem Systému. Nejsem snad až tak nudný a protivný, alespoň se snažím, snažím se i relaxovat, třeba s Jakubem často hrajeme různé hry, které nemají jiný význam, než na chvíli vypnout a odreagovat se,“ dodá a upřeně se zadívá na staršího muže.

„Ty máš asi ve všem přesný řád ...,“ vypraví ten ze sebe.

„Tak řád je velmi důležitý, vede nás k pořádku, naplňování úkolů a termínů jejich odevzdání. Směřujeme tak lépe k cíli ... zdají se vám moje slova nepřírozená, vzhledem k mému věku?“

„Po pravdě ... ano.“

„Chápu vás,“ pokývá Buchar hlavou, „Ale k tomu nás vede právě náš život v Institutu. Asi jsme jiní, oproti našim vrstevníkům dříve. Nebo tedy já určitě. A jestli je to nepřírozené? Nikomu nebráním, aby se choval jinak, naopak, jeho postoje respektuji. I v naší skupině jsou tací, co mají rádi jinou zábavu, jejich přístup je nepochybně uvolněnější. Ale já si myslím, že i tohle může nakonec rozhodnout v můj prospěch, až se bude hodnotit, jestli mám nebo nemám nato studovat dál na Institutu. Nebo si to nemyslíte?“

„Já tohle přece nevím ... asi máš pravdu. Ale nebylo by v tvém věku přirozenější si třeba i víc hrát, běhat za holkama, bavit se ... nějak ...“

„Toť otázka, pane Zelenohorský. Třeba ty holky, jak říkáte. Mám dohodu s rodiči, že nebudu na nějaký vztah spěchat. Do závěrečného testu. Asi neovlivním, kdybych se nečekaně zamiloval, ale určitě nechci vyhledávat nějakou vážnější známost, nebo něco dělat jen ze zvědavosti. Takový vztah má jistě vliv na emoce a ty mohou negativně ovlivňovat moje soustředění. Nevím, nebyl jsem nikdy zamilovaný, ale asi bych na ni pak musel hodně myslet a tím pádem se hůře soustředil na svoje povinnosti. Nebo to tak není?“

„Asi je, ale ... nepatří tohle víc k životu, než ... než ... taková strojenost?“

„Strojenost?“ pozdvihne oči Buchar, „Připadám vám tak? To mě dost mrzí, snažím se chovat přirozeně ... Já to prostě takhle cítím, pane Zelenohorský, nedělám to proto, abych si na něco hrál.“

„Věřím ti, ale stejně, přijde mi to trochu nepřírozené ... pro tvůj věk.“

„Jenže, pane, když dáte na pomyslné váhy dvě věci, nevázanou zábavu a možný neúspěch a úspěch u závěrečného testu ... Kdybych si třeba i více užíval zábavy, ten rok a půl, co mi zbývá, nemohl bych si tím uzavřít cestu na druhý stupeň Institutu? To by mi zato přece nestálo. Mám reálnou naději se dožít jako ostatní dost vysokého věku, více než sta let, tak copak nestojí zato těch pár let na prvním stupni Institutu víc dít a pak

se teprve bavit? Až dosáhnu toho, co chci? Mně to nepříjde nepřírozené, nebo možná i je, ale mně to přijde především logické a taky nutné. Ale respektuji váš názor.“

„Ty rád o věcech diskutuješ ...“

„Ano, protože to považuji za vhodné hned ze dvou důvodů. Za prvé se dozvím jiné názory a za druhé si tříbím svoje vlastní schopnosti, například hledat správné argumenty, dobře formulovat svoje odpovědi. Dost se snažím, což vám jistě Jakub potvrdí. Někdy jim už lezu na nervy, když všechno komentuji, ke všemu říkám svoje názory. Nebo i pochybnosti a následnou diskusí si svoje názory utvářím. Asi tím mohu být i protivný, což bych velmi nerad. I teď prostě jedním tak, jak je mým zvykem. Ale pokud bych měl mluvit méně, tak stačí říci. Mám dostatečnou sebekázeň, dokážu mlčet třeba i dlouhé hodiny,“ říká Jirka, pak se usměje a dodá, „Například když spím.“

„Rozhodně ti u nás mluvit zakazovat nebudeme,“ zasměje se i hlava hostitelské rodiny, „Já jen, že někdy mluvíš jako kniha. Což mi přijde trochu zvláštní.“

„Nevím, snad. Víte, já už na něco mám dost vyhraněné názory, ale na mnohé si je teprve utvářím. Právě třeba i tou diskusí. Ale asi máte pravdu, asi bych se takto chovat neměl. Přijdu k vám na návštěvu a skoro vás nepustím ke slovu. Vykládám vám tady kde co, ale většinou bez osobních zkušeností, jen na základě převzatých informací. Nedivím se, když vám musím připadat jako kluk, co si myslí, že všechno ví, ke všemu má co říct a přitom nemá téměř žádné zkušenosti. Tak vám alespoň děkuji za vaši trpělivost, kterou se mnou máte,“ znovu se zazubí Jirka.

„Tebe asi opravdu nic nerozhodí.“

„Nerozhodí? Asi byste se divil, co mě dokáže rozhodit. Ale když dovolíte, svoje slabé stránky si nechám pro sebe, proč na ně taky upozorňovat. Ale o mnohých vím a snažím se je zlepšovat.“

„Tak o tom nepochybuju,“ zasměje se poněkud křečovitě hostitel.

„Říkal jsem vám, Jirka je zvláštní,“ poznamená jeho syn, „Ale jsem s ním rád a mám ho rád. Snad i mně pomáhá, když s ním o něčem debatuju ...“

„Tak zvláštní, ano?“ zasměje se host, „Za takovým slovem se může skrývat kde co. Jak ty sám víš z historie, třeba výrazy hodný, dobromyslný, přívětivý a podobně se taktně opisovalo, že například nějaký král je obyčejný hlupák. Uměl bych jich pár vyjmenovat.“

„Máš pravdu, mohl bych říci třeba cílevědomý, sebevědomý ...“

„Nebo taky sebestředný, namyšlený, arogantní, přemoudřelý ...“

„Nebo tak,“ zasměje se teď Jakub.

„Vida, co se za chvíli tady všechno nedozvím,“ neztrácí dobrou náladu Jirka, „Snad moje návštěva tady nebude znamenat, že budu vyhodnocen jako nevhodný kamarád pro tebe.“

„Tak to určitě ne,“ zavrtí hlavou pan Zelenohorský, „Právě naopak.“

„Jak se zdá, tak jsme dojedli,“ ozve se hostitelka, „Nechcete si namixovat nějaký moučník? Mám nějaké ingredience do naší tiskárny ...“

Oba mladíci využijí možnosti připravit zákusek pro všechny strávníky, velmi usilovně přemýšlejí i se dohadují, co si nechají z přítomných směsí vytisknout. Přístroj je sice postarší, ale stále funkční a ingrediencí je dostatek, jistě pro dnešní příležitost speciálně zakoupených. Tím se načas přeruší poněkud nevšední debata u oběda.

Ta se ale znovu rozproudí právě u zákusku, kdy se nechá strhnout i pan Zelenohorský a rozpovídá se o své práci. Přitom mnohokrát pozdvihne udiveně své obočí, jeho host je opravdu dobře připravený a doslova ho šokuje velmi dobře formulovanými dotazy či fundovanými poznámkami.

Zbytek prvního dne oba mládenci stráví v jejich ložnici, kde se pustí do různých her, většinou takových, o kterých Jirka hovořil jako o ryze relaxačních, bez většího vlivu na rozvoj jejich schopností. Pak také hledají náměty na zábavu na příští den. Právě o programu na zítra se začnou bavit u večeře.

„Napřed bych se chtěl velmi vážně zeptat,“ říká naléhavě Buchar, „zda nechcete být vy s Jakubem. Abyste si ho užili.“

„Pokud máte s Jakubem vybraný nějaký program, tak nemáme námitek,“ zavrtí hlavou hlava rodiny.

„Jirka by se rád podíval po městě,“ promluví váhavě syn hostitelů, „Něco jsme si našli, kam bysme se mohli jít podívat. Vrátili bysme se až večer.“

„Co budete jíst? Nebo přijdete na oběd a pak zase někam půjdete?“ stará se paní Zelenohorská.

„Najedli bychom se ve městě,“ řekne rychle Jirka, „Je tam dost zařízení, kde se dá dobře najíst. Už jsme o něčem mluvili, vlastně už máme harmonogram našeho zítřejšího dne.“

„Tak vy máte na zítra harmonogram?“ pozvedne zrak pan Zelenohorský, tváří se trochu pobaveně, byť se snaží svoje pocity skrývat.

„Harmonogram jen velmi rámcový,“ odpovídá vážným hlasem host, „Ale považovali jsme za správné si něco takového udělat, abychom stihli vše, co jsme si naplánovali. Na večeri bychom už byli zde a po ní už tady zůstali.“

„Dobře, nemáme s manželkou námitek. Je tak?“ podívá se hlava rodiny na svou choť.

„Jen se dobře pobavte,“ přikývne tázaná na souhlas.

„Mluvili jsme i o programu na neděli,“ nadhodí Jirka.

„Také někam půjdete?“

„Naopak, zůstali bychom tady. Tedy si zahráli takovou hru, kdybychom se my dva s Jakubem stali pro změnu vašimi hostiteli. Připravili bychom oběd, pochopitelně něco objednali, ale všechno vymysleli. A taky vymysleli nějakou hru, do které bychom zapojili i vás,“ říká Buchar a je vidět, že teď je přece jenom nejistý.

„To se asi nehodí ...,“ je plná rozpaků paní Zelenohorská.

„Uděláte mi tím velkou radost,“ tvrdí naléhavým hlasem host.

„Já s Jirkou souhlasím,“ řekne tichým hlasem Jakub.

„Prosím, pak souhlasím i já,“ rozetne dilemma pan Zelenohorský, „Jedná se ale jen o oběd nebo chcete i nás zapojit do nějakých svých her?“ zeptá se s nepřehlédnutelným pobavením.

„To bude záležet na vás, pane,“ bere otázku velmi vážně Buchar, „Když nám dáte volnou ruku a obětujete nám svůj nedělní čas, tak se o všechno postaráme. Od samého rána až do našeho večerního odjezdu. Ale pokud máte nějaký vlastní program, tak ...“

„Ne, ne, rádi se vám přizpůsobíme,“ odpoví hostitel, vlastně ho docela zajímá, co za program jsou schopni taková dva pubertáci vymyslet. Ale ať už bude jakýkoli, určitě ho přežijí a nakonec si i užijí svého syna, když nebude s kamarádem nikde courat. V poslední době se moc s jeho staršími bratry nevidí a někdy je zde docela smutno.

„Skvělé, pane,“ rozzáří se oči hosta, „Slibuji, nebude to žádná divočina, opravdu.“

„To jsem na vás zvědavý. Nemáme tady moc robotických zařízení, na jaké jsi asi zvyklý z domova. Nebo snad ne?“

„Tak jistě, v našem domě je všechno trochu jiné. Myslím tím daleko více elektroniky, ale i domácích robotů, všechno v domě řídí místní systém, program. A máme i některé roboty na úklid a tak, podobné, jako jsou některé v Institutu. Ale tohle bude jistě zajímavější, když budeme muset sami víc přiložit ruku k dílu,“ má evidentní radost Buchar.

Po skončení večere zůstanou ještě chvíli pohromadě, pak se jejich kroky rozdělí, kluci jsou zase do jejich společné ložnice, dospělí hostitelé se věnují sami sobě. Mají i dost námětů k debatě, jejich host je opravdu nepřehlédnutelný a zajímavý.

Jirka s Jakubem nejprve znovu projdou svůj harmonogram na příští den, udělají v něm jisté změny, zanesou si je do svých osobních elektronických diářů, včetně různých adres, spojů a kontaktů. Jejich komunikátor, který se vejde do kapsy, v sobě zahrnuje vše, od možnosti se přihlásit do Systému, přes možnost komunikace, poslouchání hudby, shlédnutí zpráv, ale i filmů, až po hraní různých her. Něco je přímo stažené v paměti přístroje, další pak mohou kdykoli vyvolat ze Systému. Je patrné, že je rozdíl v kvalitě těchto přístrojů, Jirka má ten nejmodernější a nepřehlédnutelně výkonnější, ale základní potřeby naplňuje i ten Jakubův.

Před zhasnutím světla si ještě stříhnou jednu hru, obyčejnou střílečku, kdy spolu soutěží, kdo se dokáže dříve prokousat přes různě nepřátelské prostředí plného nevraživých tvorů k pomyslnému cíli. Jejich klání je vyrovnané, nakonec uspěje o pár chvil Jakub, raduje se z vítězství jak malý kluk. Ani ne tak navenek, ale především uvnitř. Také se mu lépe usíná, když ovšem předtím jen oba leží ve tmě a debatují o všem možném.

Snídani mají nachystanou přesně na hodinu, kterou si sami určili, po ní se obléknou a jen se svým komunikátorem vyrazí do města. Pochopitelně by mohli využít všude hromadné městské dopravy, kterou oba navíc mají stále ještě zdarma, ale jen se pomocí ní trochu přiblíží centru. Pak již jdou po svých, okukují okolí a hodnotí spatřené.

Je nutné konstatovat, že je všude naprostý klid, mnoho lidí nepotkávají, zato je neustále odevšud monitoruje městský systém. Proto je v případě čehokoli podezřelého schopna okamžitě přispěchat na pomoc bdělá městská policie. Kluci v ulicích hodnotí i různé dopravní prostředky, zajímavě modifikované automobily s různým pohonem, ale i jednostopá vozidla, některá jsou hodně moderní, jiná naopak zastaralá. Mnoho hluku nezpůsobují, většinou jsou poháněna baterií, některá mají automatického pilota, většina je napojena na Systém, přes který je jim určována vhodná trasa a jsou včas varována, pokud by někde hrozila zácpa či se někde stala nějaká nehoda. Kterých není tolik jako v minulosti, ale zcela vyloučit se nedají.

V ulicích mohou najít různá místa k posezení, daleko více, než nějaký obchod. Ten je naopak spíše raritou, neboť pokud si chce někdo něco koupit, objedná si takovou věc přes Systém a je mu záhy doručena kurýrní službou. Platba nějakými penězi, ať již papírovými či kovovými, je minulostí, vše se platí přes účty jedinců, pochopitelně opět přes Systém. I proto je nutná taková jeho ochrana, jeho zhroucení by znamenalo naprosté zhroucení všeho.

Jejich bloumání městem končí u fitcentra, tedy takového zábavného parku pro dospělé, s mnoha různými atrakcemi, zde mohou lidé relaxovat či si protáhnout svaly. Buchar jde první a sebevědomě vstoupí. Narazí na sice urostlého chlápka, nicméně ten je jen uctivě zdraví, vše další již obstará někdo jiný. Je tu asi více na parádu než by byl užitečný.

Buchar lehce zvedne svou levou ruku, tím pádem si ho zdejší systém přečte, poté pohybem ruky nad terminálem vyznačí kód, který dostal včera, když zde zajišťoval zdejší službu. Má sem právo chodit od svých čtrnácti let, byť má některá práva omezená, například nápoje musí být modifikovány jeho věku, nemůže si tedy objednat vše z nabídky.

„Tohle je teda dost nóbl,“ poznamená Zelenohorský, „To taky bude pořádně draný,“ dodá.

„Víš ty, jak šetřím konto svých rodičů?“ zasměje se Jirka, „Tak je načase mu trochu pustit žilou. Taky jsem v takovém zařízení nikdy nebyl, tak si toho trochu užijeme, ne?“

„Jak myslíš,“ je evidentně nervózní Jakub, necítí se dvakrát dobře v cizím a naprosto neznámém prostředí.

„Tak jdeme,“ pohlédne Buchar na obraz, kde se mu objeví vyznačené místo v šatně a také i vyznačená trasa, jak se k němu dostanou.

Vše probíhá bez lidské obsluhy, vyjma vzorně upraveného nabouchaného muže u vchodu, který je připravený kdykoli přispěchat s radou, kdyby snad měl někdo nějaký dotaz či problém při obsluze terminálu. Což ale mládenci zřetelně nemají. Proto jen v duchu odhaduje, kolik jim je let a koho asi jsou, když si mohou dovolit vstup do takového luxusního zařízení. Podobná se vyskytují uvnitř různých satelitních městeček, zde v centru slouží movitějším zaměstnancům z okolí, hostům různých konferencí, turistům.

Oba kluci dorazí ke společné šatně, kdyby požadovali, mohli mít každý svou. Vstup je přes kód, který získal Buchar u terminálu, dveře se po jeho zadání otevrou. Jsou zde stoličky, stolek, věšáky, toalety a sprchy, kromě toho zde leží hned dvoje sportovní oblečení správné velikosti, také na základě včerejší objednávky. Mohli by si přinést vlastní obuv nebo si zde i nějakou přímo zakoupit, mohou ale po naprosto uklizeném centru chodit i bosí či v ponožkách, které zde také jsou připravené. Nechybí pochopitelně různé hygienické přípravky, naopak chybí ručníky, neboť sušení celého těla je zajištěno teplým vzduchem hned vedle sprchy. Světlo přichází přes okno se zastřeným sklem, aby snad někdo nemohl převlékající se osoby odněkud pozorovat.

„To je paráda,“ ohmatává Jakub velmi jemné prádlo, které je hned ve dvojím provedení pro něho připravené.

„Tak se asi převlíkneme, podle objednávky nás za pět minut čeká squasch,“ upozorní Buchar.

„Tak jo,“ přikývne jeho kamarád a oba se začnou svlékat. Následně na sebe navléknou velmi jemné spodky, trenýrky, bavlněné tričko, schopné dobře sát pot, mají zde i různé doplňky, jako čelenku či pásku na zápěstí, to vše pro zabránění samovolného pohybu potu po jejich tělech. Nechybí ale ani deodorant, pokud by chtěli přehlušit svůj pach, než vstoupí do dalších prostor fitnesscentra.

„Půjdeme bosí nebo v ponožkách?“ znejistí Jakub.

„Buď bosí, nebo si koupíme tenisky,“ pokrčí rameny Buchar a když vidí nejistý pohled kamaráda, rozhodne i za něho, „Tak si vem ty ponožky, skočíme si koupit ty boty,“ dodá.

Ze šatny tak vyjdou pouze v bavlněných a pot dobře sajících ponožkách, poté se zorientují podle plánu na elektronické tabuli a vydají se k místnímu obchodu se sportovními potřebami. Ty zde mají jak

v menším skládku, tak jsou schopni je nechat dopravit. Oba mladí zákazníci prohodí pár slov s mladíkem i dívkou, oba zde svorně obsluhují, pak si začnou listovat elektronickým katalogem a hledat obuv, která by se jim líbila. Zde ale mají menší výběr, neboť musí brát pouze ze zásob, které jsou právě na skladě. Byť podle slov obsluhy by byly schopni zajistit objednanou obuv do tří hodin. Kdyby bývali na toto pomysleli včera, mohli si vybrat z daleko širší nabídky a boty na míru už pro ně mohly být připravené.

Oba si nakonec najdou precizní i dobře vypadající tenisky, které si navíc na místě odzkouší a tak jsou si jisti, že jim sednou. Buchar nechá odečíst požadovanou sumu z konta svých rodičů, jeho limit čerpání má na tento víkend na své přání navýšen a to takovým způsobem, až ho to samotného zaskočilo. Možná jde i o zkoušku od jeho rodičů, jak se zachová, zda se dokáže udržet na uzdě.

Chlapci krácejí skvěle vyšňořeni po prázdných chodbách k místu, kde jsou kóje s hřištěm na sport, který si zvolili. Jen ojediněle někoho potkají, naopak se jim automaticky vyhýbají roboti, kteří zde neustále čistí podlahy, aby se vše stále lesklo.

Hřiště na squosch již na ně čeká, včetně raket a míčků. Sice se o trochu opozdili, ale to je jejich věc, mají zde objednaný čas a je na nich, jak ho využijí. Spatří i několik iontových nápojů, dle všeho přizpůsobených jejich věku, zde jsou i ručníky, aby mohli otřít ze svých těl pot, pokud ho svým pohybem vyvolají. Oba tento sport lehce umí, na Institutu se učí základy většiny sportů.

Začnou zvolna, ale postupně je hra strhne a oni se do ní zažerou. Nijak se poté nešetří, pot se jim řine ze všech pórů. Když je automat zdvořilými slovy upozorní, že mají posledních patnáct minut, docela to i kvitují. Ani je nenapadne využít nabídky, která také z reproduktoru zazní, tedy možnost si další čas ještě přiojednat, neboť, jak jsou informováni, jsou pro další dvě hodiny některé kurty volné.

Odloží rakety, pošpiněné ručníky hodí do tomu určené nádoby, stejně tak obaly od spotřebovaného pití. Poté se vydají do prostor své šatny, v níž se rychle svléknou a s obrovskou chutí vklouznou do sprchy. Proud tekoucí vody na jejich zmožená těla působí opravdu blahodárně, teplotu si mohou nastavit na malém terminálu dle svých požadavků. Opakovaně se vystřídají pod sprchou, použijí i automatický dávkovač šampónu. Poté se postupně postaví do malé komůrky, kde na ně z trysek proudí vlažný proud vzduchu, který je vysuší.

Nyní mají možnost využít připravené krémy pro ošetření pokožky, oni použijí pouze deodorant, poté si navléknou druhou sadu připraveného sportovního oblečení. Následně vykročí ze šatny do prostor, v nichž se nachází různé místnosti zajišťující občerstvení. Mohli si vybrat z více typů, s výjimkou dvou, kam je vstup až po dosažení šestnácti let, možná tam promítají nějaké jim zatím nedovolené filmy či přenosy ze Světové hry. Oni dali přednost sportovnímu baru, velmi luxusně zařízenému, kde jsou jak stolky ve volném prostoru, tak jednotlivé kóje. Jednu z nich mají zamlouvanou a do ní také zaplují.

Je zde poloprázdno, svým příchodem však způsobí mírný zájem, přece jenom zde tak mladí zákazníci nejsou častým zjevem. Většinu přítomných hostů tvoří lidé obou pohlaví středního věku, když přeci jen muži převažují. Baví se i různými jazyky, což svědčí o jejich různé národnostní příslušnosti.

„Vítejte, pánové,“ objeví se mladá pohledná dívka, obsluhu zde tvoří velmi hezky vypadající mladíci a dívky, oděni ve sportovním, s logem podniku na tričkách, „Potvrdíte původní objednávku či chcete něco změnit?“ dívá se střídavě do svého malého osobního počítače v rukách a na své mladistvé zákazníky.

„Je možno ještě něco narychlo změnit?“ zeptá se Buchar, na rozdíl od svého nervního kamaráda se chová naprosto přirozeně. Konec konců on již v takových luxusních podnicích vícekrát byl, byť po boku svých rodičů.

„Jistě, některé změny je možné akceptovat,“ usmívá se obsluha.

„Máme nějaké požadavky?“ podívá se Jirka na kamaráda, „Zůstaneme u původní objednávky,“ dodá, když jeho spolužák zavrtí hlavou.

„Pokud byste si něco přáli, stačí se ozvat,“ ukáže dívka na malé tlačítko na stole, které přenesení signál k obsluze a ta hned přijde. Známkou luxusu je právě přítomnost živé obsluhy, existují i daleko levnější stravovací zařízení, kde vše zajišťují automaty.

Nemusí čekat dlouho, objevují se hned dva urostlí mladíci, kteří kladou na stůl postupně objednanou stravu a pití, vše je skvěle naaranžované a také parádně voňavé. Pak se s úklonou odporučí a nechají hosty s plody zdejší kuchyně o samotě.

„Tak dobrou chuť, po tom vydání energie před chvílí si takové doplnění zasloužíme,“ pobídne Buchar svého kamaráda.

„Vypadá to nádherně,“ povzdechne si jen Zelenohorský.

„Je to dělané z čerstvých potravin, alespoň to tedy tvrdí,“ usměje se Jirka, „Ale asi by si nedovolili podvádět,“ ztiší pro jistotu hlas.

„Tak dobrou chuť,“ vezme si Jakub první sousto, má opravdu hlad.

Oběd jim jde k duhu, poté jim ještě přinesou slabší kávu a nějaké sladké a slané zákusky, jako pozornost podniku, jak jsou informováni. Oni jen tak klábosí, trochu se i hecují, vzpomínajíc na předchozí zuřivé klání.

Po skončení jídla mají naplánovanou relaxaci v trvání jedné hodiny, k tomu mají objednanou speciální kóji, v níž jsou umístěná lehátka, celkem pro čtyři osoby, oni využijí jen dvě z nich. Zují si boty a ponožky, svléknou trenýrky i trička a jen ve spodkách se rozvalí na měkkém anatomickém lůžku, které se přizpůsobuje tvaru jejich těla. Buchar sáhne pro ovladač, ztlumí světlo dle svého výběru, přidá dva stupně na teplotě a začne vyhledávat hudbu, která se vzápětí ozve ve sluchátkách jeho i kamaráda.

„Jestli chceš jinou, tak si ji vyber,“ podává mu ovládací zařízení.

„Ne, je dobrá,“ zavrtí hlavou Zelenohorský, nasadí si sluchátka a uloží se na záda. Takto se mu bude dobře trávit skvělý oběd.

Rozhostí se naprosté ticho, neboť oba mají zavřené oči a odpočívají, zatímco do uší se jim line vhodně vybraná hudba, podporující spíše spánek než nějaké bujaré veselí.

„Vámi zvolený čas pro relaxaci se naplnil,“ ozve se jim náhle oběma najednou nenásilný hlas do sluchátek, oznamující konec jejich nicnedělání.

„To to uteklo,“ podiví se Jakub, nicméně stejně jako jeho hostitel se chopí svých věcí a začíná se znovu oblékat.

Jejich odpolední sportovní program zahrnuje golf. Mohli si pochopitelně vybrat i jiné sporty či jinou zábavu, včetně video her či využít skutečné hry na vojáky se zbraněmi s barvou či laserovým paprskem, jenž označí zásah na oděvu reálného nepřítele nebo kosí virtuální soky, jejichž obrazy se náhle zjevují, mohli by být ve virtuální komoře přímými účastníky nějaké střílečky, nastavit se dá různé prostředí, bitvy, krajina s netvory či monstry, oni však dali přednost poněkud ušlechtlejší zábavě.

Nejprve mají dvacet minut na rozcvičení, protažení a rozehrání, oba dobře znají z Institutu, jak připravit své svaly a dostat je do provozní teploty. Poté se postaví před obraz, kde se oddávají procházení jimi navoleného golfového hřiště. I základy tohoto sportu se na Institutu vyučují.

Posléze se přesunou na překážkovou golfovou dráhu, je jich tam více vedle sebe, jedna jim pro další hodinu říká pane a oni se mohou dostatečně vyřádit.

Vše má svůj konec, tedy i dnešní sportovní vyžití. Jejich pobyt zde však ještě nekončí, neboť Buchar jim objednal na dvacet minut vířivku a nakonec si nechal jedno překvapení, o kterém jeho kamarád zatím neví. Zajdou do šatny, zde se svléknou a osprchují, poté oba zcela nazí vklouznou do vířivky, jejíž intenzitu si opět mohou sami nastavit na příslušném ovladači.

„Tohle je paráda,“ lebedí si Zelenohorský, zatímco proud vody uvolňuje jeho tělo.

„Taky bych řekl,“ usmívá se Buchar.

Po vypršení času, na což jsou opět jemně upozorněni, vylezou zpět a jdou do vedlejší šatny. Zde na ně čeká vysoušecí kóje.

„Ještě se neoblíkej,“ hodí Jirka kamarádovi připravenou osušku, když se ten chystá vzít si na sebe ušpiněné věci.

„Jo tak, půjdeme do naší šatny takhle?“ omotává si Jakub látku okolo pasu.

„Jo, vezmeme si jen boty, ty jsou naše, ty jsme koupili, další je jejich,“ usměje se Buchar a také jen s ručníkem okolo pasu a s botami v rukách vyjde na chodbu. Jeho kroky však nesměřují přímo do šatny, ale do dalšího prostoru, kde se jim dostane poslední objednané služby.

„Co to je?“ diví se Zelenohorský.

„Taková malá pozornost, překvapení, na závěr,“ zubí se Buchar.

„Překvapení?“ znejistí Jakub, něco takového nemá moc rád.

„Ještě malá masáž, před odchodem. Jo, mohl jsem pro nás vybrat maséry nebo masérky, vybral jsem masérky. Snad jsem zvolil dobře.“

„Masérku ...“ zřetelně se ulekne Zelenohorský, rozrušeně se rozhlédne a ztiší hlas, „Snad nechceš říct, že ...“

„Ne, ne,“ rozesměje se Jirka, pak také ztiší hlas, „Všechno ve vší početnosti. Jen nám namasírují svaly. Honění tvýho ptáka jsem teda neobjednal,“ zubí se.

„To by taky šlo?“ šeptá Jakub.

„Je nám už čtrnáct, tak by to šlo. Ale ne tady, tyhle služby tady neposkytují. Alespoň tedy v té veřejné nabídce nejsou,“ znovu se zazubí Buchar.

Víc si už říci nestačí, neboť vstoupí do místnosti s několika masážními stoly, i zde je možné objednat zcela soukromou buňku. Jsou zde již připravené dvě pohledné dívky, znalé tohoto řemesla, teď se pobaveně dívají na své mladistvé klienty. Jirka jde příkladem. Přistoupí k prvnímu stolu, bez ostychu si sundá ručník a nahý se položí na břicho. Jakub ho následuje, když je u něho patrná nervozita. Rychle sebou plácne na stůl, aby skryl své přirození.

„Vítejte, pane,“ říkají obě dívky současně, již před chvílí si nastudovali, jaký typ masáže je objednaný a teď jsou již připraveny konat.

Masérky nanesou na jejich těla nějakou voňavou esenci, kterou jim vzápětí začnou vtírat do pokožky. Přitom si umě hrají s jejich svaly, oba klienti cítí příjemný pocit uvolnění. Svaly na zádech, pažích, šiji i nohou jsou jimi postupně zpracovávány.

Zatímco Jirka se dá s obsluhou do řeči, vykládá o zdejší návštěvě, zmíní i jejich věk a jak je zanedlouho čekají závěrečné testy na Institutu, Jakub zarytě mlčí. Zároveň ale ke svému zděšení cítí, jak ho masírování vzrušuje a on v rozkroku tuhne, za což se velmi stydí. Když dostane pokyn se otočit, doslova se zděsí. Zatímco jeho kamarád se bez ostychu rozvalí a odhalí své intimní partie, on je najednou plný rozpaků. Obrací se velmi pomalu a nach v jeho tvářích nelze přehlédnout.

Jeho masérka však nehne ani brvou, sáhne po ručníku a velmi rychle mu zakryje rozkrok, když nechá bez povšimnutí vzdouvající se látku. Pak se dá zase do práce, jako by si ničeho nevšimla, za což je jí její klient neskonale vděčný.

Zatímco Jakub jen něco špitne, Jirka se loučí velmi srdečně a nešetří slova chvály za poskytnuté služby. I on cítil jisté vzrušení, když po jeho těle šmejdili ruce pohledné dívky, nicméně se jeho emoce neprojevyly až tak výrazně, jako u jeho kamaráda. Navíc za jisté zmohutnění nepociťoval žádný stud, přišlo mu to přirozené.

„To byl teda trapas,“ prohodí už na chodbě Zelenohorský, oba jdou s ručníkem okolo pasu směrem do své šatny.

„Myslíš to, že se ti postavil?“ zasměje se Buchar, „No jasně, nešlo si nevšimnout. Ale co, i já měl podobný nutkání, jen to nebylo tak výrazné,“ zasměje se, „Možná jsme se mohli zeptat, třeba by nám ... však víš. Ale asi ne, za to by je mohli vyhodit, pokud to nemají v popisu práce.“

„Cítil jsem se hrozně ...“

„Probaha proč? Vždyť je to přece přirozený. Taky ani necekly, jsou to profesionálky a asi jsou na něco takového zvyklý. Ale bylo to příjemné, ne?“ usmívá se Jirka, přitom již kódem otevírá jejich šatnu.

„Já vím, že je to přirozený a normální, ale necítil jsem se právě dobře,“ svěruje se Jakub.

„Protože si všechno moc bereš. Aspoň viděla, že jsi po týhle stránce v pořádku, že dokážeš mít erekci, když tě ohmatává pěkná holka,“ hovoří naprosto uvolněně Buchar, „S tím přece nic nenaděláme, to jsou hormony a někdy prostě zvítězí nad naší vůlí,“ říká, pak se trochu zalekne, „Doufám, že ti tahle příhoda nezkazila dnešní den. Nechtěl jsem tě vystresovat, myslel jsem to dobře.“

„Ne, ne, bylo to super ... jen mě to zaskočilo ... chtěl jsem, aby to odeznělo, ale prostě s tím nešlo nic udělat,“ zasměje se, chování jeho kamaráda na něj působí blahodárně, náhle se oba dají do hurónského smíchu.

„Jestli si potřebuješ ulevit, tak si skoč do sprchy, slibuju, nebudu tě okukovat,“ navrhuje zcela vážně Buchar.

„Ne, ne, není potřeba, to bylo tím, jak pěkně mě hladila.“

„Tak skvělý, pak nám nezbejvá, než se oblíknout a můžeme vyrazit k vám domu na večeři,“ začíná si navlékat spodky Jirka, poté následuje jeho další velmi jemné oblečení, zhotovené v duchu poslední módy a z těch nejlepších látek. I v tom se liší od kamaráda, který má oděv zřetelně levnější.

Oba si ještě užijí menší prohlídku města, poté se nechají odvést hromadnou dopravou domů. Zde je už čeká připravená večeře. Během ní Jakub vyličí, jak se dnes pobavili, zmíní se i o masáži, když si pro sebe pochopitelně ponechá jistou nepříjemnou událost s tím spojenou. Ale je patrné, že i on si dnešní den opravdu užil, cítil se v tom podniku být někým, bez ohledu na jejich věk se k nim chovali jako k velmi váženým zákazníkům.

Klábosení netrvá věčně, opět se rozdělí na mladé a starší. Oba mládenci se pustí do organizování zítřejšího dne, kdy musí objednat jídlo, poté i vymyslet program, který by byl vhodný pro ně i pro rodiče Jakuba. Což jim zabere dost času a po pravdě Jirku stojí dost peněz, nicméně stále ještě je daleko vzdálen limitu, který z rozhodnutí svých zploditelů může tento víkend vyčerpat.

Buchar si ještě před spaním odskočí na toaletu, která je zde velmi jednoduchá, rozhodně mu jako u něj doma nehraje jeho oblíbenou hudbu ani si s ním nepovídá, pokud si tento způsob relaxace nastaví. Stejně tak nevypouští vůni, která mu je příjemná. Ale svůj účel plní. To samé platí pro koupelnu, rovněž bez mnohých vymožeností, které on zná z domova a některé i z Institutu. Začíná si uvědomovat, že přes všechny společné věci v Institutu tu jsou stále společenské rozdíly, a to dost výrazné. Pokud si ale chce výhody svého života uchovat a nebýt příživníkem na svých rodičích, vidí jedinou cestu. Dostat se na druhý stupeň Institutu, tam uspět, zajistit si skvělé místo a udržet tak pro sebe i svou budoucí vlastní rodinu současných výhod.

Druhý den ráno se mládenci nechají vzbudit svými přístroji již v sedm hodin, o půl hodiny později je Jirka přes své elektronické zařízení kontaktován kurýrní službou, která právě stojí před domem s objednanou snídaní. Tu od nich převezmou a pak oba dva začnou s přípravou jejího servírování. Vše krásně voní, opět se nejedná o nic z prášku, ale o poctivé a drahé potraviny. Kluci se snaží vše naaranžovat tak, aby byl efekt dokonalý, pak jde Jakub vzbudit své rodiče a pozvat ke stolu.

Je patrné, jak jsou zaskočení, neboť je jim nakázáno si sednout a jsou obskakováni. Snídaně je opravdu hutná a chutná, proto oba dospělí jedinci nešetří pochvalami.

„Nevím, jak dlouho potřebujete na vytrávení,“ říká Buchar ke konci siesty, „Ale až se tak stane, pozveme vás ke stolu podruhé. Ale máme tady nachystanou deskovou hru, docela zajímavou, si myslíme. Také nám ji ráno přivezli,“ dodá.

„Máme s vámi hrát deskovou hru?“ pozvedne obočí pan Zelenohorský.

„Není to zase tak hloupá hra,“ hájí program Jirka, „Zjistíte to sám, pane, až vám velmi rychle vysvětlím pravidla. Musí se u ní myslet, a i když nepochybně záleží na náhodě, tak také hraje velký vliv vámi zvolená strategie. Možná ji znáte, je už dost stará, ačkoli se dočkala mnoha modifikací.“

Asi po hodině se všichni čtyři sejdou nad již sklizeným stolem, když mládenci zajistili i omytí použitého prostírání ke snídani, na to pochopitelně použijí automatickou myčku, která v žádné domácnosti chybět nemůže. Nakonec se všichni čtyři nechají vtáhnout do hry ne nepodobné dřívějším monopolům, ač uzpůsobené současným reáliím. Nelze si nevšimnout, s jakou chytrostí při ní postupuje Jirka, ale i Jakub projevuje své kombinační schopnosti.

Jsou již hotovi, jen tak klábosí a hodnotí své dosažené úspěchy či neúspěchy, když zapípá Bucharův osobní počítač. Ten se na něj podívá a upozorní, že jim právě dorazil oběd. Velmi slušně požádá oba své dospělé hostitele, jestli by se mohli vzdálit do své ložnice, aby je opět mohli překvapit, až bude vše naaranžováno podle jejich představ. Manželé přání vyhoví a kluci si jdou vyzvednout nános jídla. To vybrali společně, i když Jakub se někdy pozastavil nad cenou. Ale Jirka vždy jen mávl rukou.

Spolu s obědem si nechal doručit i prostírání, láhev vína pro dospělé a vhodné nápoje pro mladistvé, dokonce neopomněl ani na dekoraci v podobě živé květiny, tu mu dodali i s vázičkou. Oba mohou s hrdotí pohlédnout na prostřený stůl, zbývá jim jen některé pokrmy přihřát a mohou volat dospělé osoby.

„Můj ty bože,“ vydechne jen paní Zelenohorská, když spatří tu nádheru. Ale i pestrost stravy, jakou si zde běžně rozhodně nedopřávají.

„Snad vám bude chutnat,“ vysloví své přání Buchar.

„Taková nádhera, Jirko. Vždyť je ale vše obráceně, hostitelem jsi ty a ne my. Včera pro Jakuba, dneska i pro nás ...“

„Prosím, toto neřešte, paní Zelenohorská. Opravdu. Budu moc rád, když si pochutnáte, ačkoli nevím, jestli jsme s Jakubem zvolili správnou skladbu. Ne každému vše chutná.“

„Jak krásně jste vše nachystali,“ sedá si paní domu, přitom má smíšené pocity. Jakub jí vysvětlil, že jeho kamarád opravdu moc neutrácí a nijak nevysává konto svých rodičů, ale dnes do něho jistě udělal díru. Nebo vlastně tento víkend. Ale když vidí radost ve tváři svého hosta, už nic neříká, on si to asi může dovolit a asi se jim chce odvděčit za vřelé přijetí, kterého se mu tady dostalo.

Kluci se starají i o obsluhu během oběda, ten má totiž více chodů a ty oba servírují jak dospělým osobám, tak i sami sobě. Kdo by řekl, že si nepochutnal a nenajedl se dosytnosti, jistě by lhal. Navíc toho zůstalo minimálně na ještě jeden podobný oběd, objednané množství prostě sníst nešlo.

„Budeme zase hrát nějaké hry?“ zeptá se hlava rodiny, zřetelně nacpaná, sotva lapá po dechu.

„Ne tak docela, pane Zelenohorský,“ zavrtí hlavou Buchar, „Necháme vám chvíli na odpočinek a na slehnutí oběda, ale bohužel za přesně pětapadesát minut,“ podívá se na svůj komunikátor, „nám nastane odpolední program.“

„Máte ho naplánovaný na vteřiny?“ zasměje se pan Zelenohorský.

„Ne tak docela,“ bere jeho poznámku vážně host a i tak odpovídá, „Ale v ten čas pro nás přijedou a poté nás odvezou. Snad to už můžu prozradit,“ podívá se na kamaráda, který přikývne, „Uděláme si výlet do pravěkého parku. Jakub říkal, že jste o tom sami uvažovali, ale nějak jste se tam nedostali.“

„Do zdejšího Jurského parku, jak se tomu říká?“ zarazí se paní domu.

„Ano, jistě to dobře znáte ze Systému, ale přeci jen, vidět to na vlastní oči ...“

„Ale stihneme to vůbec? Když se máte vrátit do Institutu ...,“ ulekne se hlava rodiny.

„Máme to všechno přesně naplánované,“ nepřekvapí už hostitele Buchar, „Odsud nás odvezou přímo tam. Máme i zajištěný odvoz zpátky, tady vás vysadíme a budeme pokračovat k nám do Institutu. Nechali jsme si i jistou časovou rezervu, abychom nemuseli nikomu vysvětlovat, proč jsme nedorazili včas,“ usměje se.

„A co večere ...“

„Něco si můžeme dát tam, potom i po návratu, na Institutu, když ještě budeme mít hlad.“

„Máte opravdu všechno promyšlené ...“

„Snad se vám ta návštěva té atrakce bude líbit,“ strachuje se trochu Jirka, „Ale Jakub říkal, že jste o návštěvě uvažovali ... myslím si, že to bude zábavné i poučné ... aspoň si myslím.“

„Máš pravdu, chtěli jsme se tam s Jakubem podívat,“ kývne hlava rodiny, „Tak se teď půjdu na chvíli natáhnout,“ vstane od stolu, „Kubo, až bude čas, tam mi řekni, abysme se stačili obléknout,“ dodá.

Elektromobil s patřičnými znaky parku dorazí přímo z atrakce, jsou schopni své zákazníky dopravit tam a zase zpátky, pochopitelně za nemalou cenu. Všichni čtyři se nasoukají do velmi moderního automobilu, dokonce se jim vysune nabídka nápojů a objeví se obrazovka, zde mají možnost si vyvolat, co uznají za vhodné ze Systému, pochopitelně po své identifikaci. Oni ale ani jedno nevyužijí, v luxusním vozidle sedí mladí a starší naproti sobě a povídají si. Zároveň si hosté mladíka z prominentní rodiny prohlížejí interiér dopravního prostředku, po pravdě se takovým nikdy nevezli. Od řidiče jsou odděleni přepážkou a v příjemné teplotě i provoněném prostředí se musí každý cítit dobře.

„Nechcete?“ vezme si Buchar jakýsi džus, on naopak takto necestuje poprvé, „To je pozornost podniku,“ dodá na vysvětlenou.

Po jistém váhání ho napodobí jen Jakub, jinak panuje spíše ticho, jen občas něco někdo prohodí, Jirka se pokouší udržovat konverzaci, ale pak to vzdá.

Automobil je zaveze na místo, odkud mají do atrakce vstup prominentní hosté, tomu také odpovídá prostředí, včetně různě vymóděné obsluhy, která však koná spíše funkci informátorů a především působivé dekorace.

Mládenci pochopitelně neponechávají nic náhodě, tedy mají velmi dobře promyšlené, kam povedou jejich kroky v rozlehlém komplexu areálu napodobující pravěký život. Jsou zde velmi precizně zhotovené modely krajiny i robotické ztvárnění zvířat, ale také různé virtuální komory, virtuální stanoviště, kde si návštěvník může nasadit helmu a přenést sám sebe do pravěkého světa a tam pomocí různých cenzorů imitovat skutečný pohyb. Dokonce se tady může zúčastnit i lovu pravěkých příšer či boje s pravěkými lidmi, zde však je vstup až od čtrnácti či šestnácti let, podle připraveného programu. Atrakcí je zde opravdu hodně, proto si chlapci museli dobře vybírat. Tak, aby co nejučelněji využili čas a zároveň se zážitky nepřesytili.

Jako první zvolili prohlídku pravěkých monster, které zde jsou v životní velikosti, jsou vlastně jakýmsi obřimi roboty, s velmi precizně provedenou svrchní vrstvou, která jim dodává punc reality. Mohou se mezi nimi procházet, pozorovat je, jak se na malém prostoru pohybují, občas i zařvou, to pak mnohým tuhne krev v těle. Prohlídka jim zabere asi hodinu a půl a je nepochybně velmi zajímavá.

Následuje vstup do kina, což je taková polokoule, kde si nasadí helmy a stávají se součástí virtuální reality, která je promítána kolem nich. Jde o kombinaci 3D projekce i hologramů, vše je velmi působivé. Projekce trvá asi hodinu a oni projdou vývojem světa v řádech stovek tisíc let a poznají velmi rozmanité druhy tehdejších obyvatel planety.

Poslední atrakce má i praktické zakončení. Všichni čtyři sednou do loďky, která je tažena umělou podzemní říčkou v rovněž podzemních jeskyních, i zde se mohou setkat s některými příšerami, ale i krásnými krápníky. Vše končí u jednoho z více přístavů, odkud jdou do přilehlého prostoru. Ten je vytvořen ve stylu domácností pravěkých lovců, stejně tak je ale i vymyšlená obsluha. Na sobě má sice jen velmi málo oblečení, zato všem mladým mužům i ženám přibýlo dost srsti. Jsou tak zároveň hezcí i trochu odpuzující. Konají však nejen obsluhu, ale také dekoraci, je zde místo jen pro několik prominentních hostů, kteří se na chvíli stanou součástí jejich pravěké rodinky. Jsou usazeni u umělého ohniště na umělé kožešiny a dostanou našťastí skutečnou stravu. Ta má představovat jídelníček tehdejších obyvatel, přísady dle tvrzení vědců vytvářejí skutečnou chuť masa tehdejších zvířat. Což však těžko někdo ověří, proto buď musí věřit nebo pochybovat.

Přílohy jsou již poněkud méně pravěké, jde většinou o zeleninu v různé úpravě, také nějaké kaše, různých barev a kdiví z čeho vytvořené. Ale vše je dokonale naaranžováno, proto hosté ohlodávají zdánlivou kost pravěkého tvora a k tomu mohou přikusovat zmíněné přílohy.

Obsluha chrčivě vysvětlí, co představuje ten který kus potravin, jenž je servírován, respektive zavěšen nad umělým ohništěm, odtud se hosté sami obsluhují. Aby se vytvořilo zdání, že si sami berou právě dokončenou pečinku. Přitom mohou pozorovat najatý kompars, který koná práce, jaké snad museli dělat jejich předci. Vše je velmi působivé, včetně jednoho mírně obtlouklého pračlověka, jenž něco čmárá na stěnu. Jde však opět o virtuální realitu, začas se vše smaže a on může pro další návštěvníky svou činnost zopakovat.

Během opravdu hutné svačiny zahájí Buchar konverzaci, probírají vše spatřené a jak je jeho zvykem, u některých atrakcí se pustí do vysvětlování jejich technického provedení. Čímž znovu zaskočí manžele Zelenohorské, náhle jim připadá jak živá encyklopedie. Musí nutně obdivovat, kolik toho ten chlapec ví, a to mu není ještě ani patnáct let.

„Velmi působivý výlet, i se skvělým průvodcem,“ zhodnotí ke konci siesty odpoledne pan Zelenohorský.

„Určitě by se tady dalo dělat a vidět daleko víc,“ říká trochu smutným hlasem Jirka, „Ale celodenní výlet by mohl nakonec nudit, proto jsme se s Jakubem rozhodli jen pro odpoledne.“

„Připravil si nám jistě hezký zážitek,“ podívá se mile na mladíka paní Zelenohorská, pak nevydrží nutkání se zmínit o tom, co ji trápí, „Ale Jirko, za tento víkend jsi dost odčerpá z účtu svých rodičů. Nebudeš s tím mít problém?“ jsou v jejich očích patrné obavy.

„Myslím si, že jsem docela levný syn,“ zasměje se Buchar, „Já nevyhazuji za hlouposti, jako někteří jiní,“ pokračuje ve vysvětlování, „Ale bát se nemusíte, určitě s tím mít problém nebudu,“ na chvíli se odmlčí, pak se rozhodne pro upřímnost, „Víte, já jsem od rodičů dostal na tento víkend hodně zajímavý limit. Až mě samotného zaskočil. Ale až si zkontroluji, za co jsem utrácel, určitě se na mě zlobit nebudou, to mi věřte. Pořád jsem hodně daleko od toho limitu a taky naše zábava byla dle mého ušlechtilá, pokud mohu použít tento trochu strojený termín.“

„Pak ti musíme jen poděkovat,“ řekne rychle pan Zelenohorský, který vycítí, že toto téma je mladíkovi hodně nepříjemné, byť se snaží své pocity nedat najevo.

„Naopak, já musím poděkovat vám za velmi příjemných několik dní. Cítil jsem se u vás opravdu jako doma, jste moc laskaví a vstřícní. Jakub má opravdu skvělé rodiče,“ nahodí milý kukuč Buchar, ale jeho slova znějí důvěryhodně.

Po tomto malém intermezzu se vrátí k debatě o zdejších atrakcích a době, kterou představuje. Následně jsou neúprosně postupujícím časem donuceni opustit jeskyni, což učiní druhou stranou a vylezou na povrch areálu. Mají už jen asi půl hodiny na to, aby se po něm již bezcílně procházeli, poté je bude čekat

přistavený automobil. Předtím využijí velmi čistých toalet, vyhotovených ve zdánlivě pravěké podobě, ale nepostrádající vymoženosti dané soudobými technologiemi.

Dopravce zastaví u bydliště rodiny Zelenohorských, zde si vezmou chlapci své osobní batůžky, rozloučí se a znovu zaplují do limuzíny. Ta s nimi zamíří k jejich Institutu.

„Moc ti děkuju,“ hlesne jen Jakub, když se dá dopravní prostředek do pohybu.

„Ty mně? Snad já tobě, já byl hostem v tvé rodině,“ oponuje Jirka.

„Podivným hostem, který hostil své hostitele,“ říká smutně Zelenohorský.

„Jen pár atrakcí a jeden oběd ...“

„Bylo toho víc a ty to víš,“ zavrtí hlavou Jakub, „Ale děkuju ti. Taky mi to jasně ukazuje, že se musím dostat na ten druhý stupeň Institutu, pokud chci mít nějakou budoucnost. Teda skutečnou budoucnost, ne jen tak nějak živořit. Mít možnost si dovolit věci, který chci a tak. Jenže to vede právě přes ten druhý stupeň Institutu.“

„Ne vždycky ...,“ říká Buchar opatrně.

„Skoro vždycky,“ zavrtí hlavou jeho kamarád, „Je dobrý mít možnost si dělat, co chceš, neohlížet se na limit na účtu a tak. Být někým a ne jen jedním z mnoha,“ shrne své pocity z proběhlého víkendu.

SIMON DIVÍŠEK

Simon Divíšek se zřetelně nudí. Jeho výukový program už skončil a má tak zvané osobní volno. V něm má naplánováno setkání se svými sourozenci, ale do toho mu zbývá ještě asi tři čtvrtě hodiny. Zatímco Ondřej Maslák a David Pařízek jsou se svými kamarády na nějakém sportu, kterému tady věnují hodně času, on zůstává v jejich ubikaci. Pohlédne s mírně pohrdavým úsměvem na Jirku Buchara a Jakuba Zelenohorského, ti jsou zažráni do hledání informací v Systému. Oba studiu věnují hodně času, stále více, jak se blíží jejich závěrečné testy. Zbývá jim do nich sice ještě něco přes rok, před nimi se rýsují zanedlouho delší prázdniny, ale je patrné, že se jejich čas na prvním stupni Institutu blíží k závěru.

Při tomto uvědomění si reality, si Simon povzdechne. Nedělá si žádné iluze, že by mohl pokračovat na druhém stupni Institutu, tam patří tací, jako je Jirka a možná Jakub. Ani by ho další studium asi nebavilo. Ačkoli ... Nepochází z právě nejlepších poměrů a dokud je v Institutu, je o něj královsky postaráno. Je mu jasné, že tak dobře se už nikdy mít nebude. Žádné starosti, docela příjemní spolužáci v jeho skupině, ale i jiní. Docela i blahobyt, vždyť zde má vše, co potřebuje. Jakou asi on dostane nabídku, až Systém vyhodnotí jeho schopnosti? Bude mezi nimi nějaká přijatelná, která by mu zajistila slušný příjem? A alespoň trochu ho bavila?

Jeho otec zemřel před šesti roky, údajně na nějaký pracovní úraz, nikdo mu jeho smrt uspokojivě nevysvětlil, a vlastně on po tom ani moc netoužil. Prostě je otec mrtvý, to je fakt, se kterým se nedá nic dělat, a se kterým se celá jejich rodina musí vypořádat. I matka, která má občas nějakou známost, ale spíše pro uspokojení svého těla, tak alespoň soudí on. Většinou její přátele ani nezná, když má volno a přijede domů, skoro vždy je tam jen matka. A taky jeho sourozenci.

Jeho rodiče si pořídili hned pět dětí, asi se rozhodli využít výhody zákona o podpoře rodin s více dětmi. Z toho se už dá docela dobře žít, vlastně z toho i teď jejich matka vyžívá. Sama má nějaký půl úvazek v nějakých službách, sám ani dobře neví, co vlastně dělá a po pravdě ho to vůbec nezajímá. Práce ve službách se říká kde čemu, ostatně mnohou dříve klasickou práci nahradily stroje, roboti, moderní technologie. A tak lidé slouží jiným lidem, tam kde jsou stroje nevhodné nebo by bylo jejich použití neekonomické.

Má dva starší sourozence, dvacetiletého Matěje a osmnáctiletou Kamilu. Oba už mají také nějakou práci, jak jinak, také ve službách. Neví, co vlastně dělají, možná někde nějakou dekoraci, v každém případě jim to moc nevynáší. Oba už mají své stálější partnery, Matěj holku a Kamila kluka, ale nežijí spolu, pouze občas souloží a užívají si života.

On má od matky nakázáno, aby čas od času dohlédl na dva mladší sourozence, desetiletou Jitku a osmiletého Josefa, oba jsou také na zdejším Institutu, jejich bydliště je v jeho spádové oblasti. Někdy se s nimi sejde rád, někdy ho to doslova štve. Nejsou mu zcela lhostejní, má je vlastně docela rád, ale mají tady všechno, co potřebují. Jenže kdyby se s nimi nesešel, oni by o tom řekli matce a ta by mu zase dělala scény, proto raději jejímu pokynu vyhoví.

Možná by si měl taky najít nějakou holku, tím myslí se vším všudy. David už s tou svou chodí delší dobu do Zakázaného města, a jak se zdá, Ondřej má již také na něco podobného zaděláno. Jirka a Zlajub dávají přednost šprtání, ale co on? Někdy si tady začíná připadat jak to pověstné páté kolo u vozu.

V dětské kavárně, kam se posadí se svými sourozenci, je zřetelně nejstarší. Objedná jim co nejlevnější pohár čehosi sladkého, sám usrkává jen podobně ubohý koktejl. Moc čerpat z účtu nemůže, jeho limit mu matka nastavuje velmi malý, a navíc má povinnost z něho kupovat i pro své mladší sourozence, ti nemají žádný, neboť matka nedůvěřuje jejich schopnosti nevyplácet peníze za nějakou hloupost.

Josef i Jitka k němu vzhlíží jako ke své opoře, ochránci, málem náhradnímu otci. Což mu přijde komické, ale nebrání se tomu. Na půl ucha vnímá jejich žvatlání, většinou o tom, co od jejich předchozího setkání před třemi dny zažili. Jejich starosti mu připadají hloupé a nicotné. Ale oni mají tady před sebou ještě dlouhé roky života, jemu již pohoda zakrátko skončí. Ale co, snad si najde nějakou milou holku, s kterou mu to bude klapat, ještě něco se doučí a pak bude někde vydělávat.

„Kde na tebe máme pozítří počkat?“ zeptá se Jitka, naráží na fakt, že budou mít všichni tři volno a on je doprovodí domů.

„To je jedno, třeba u brány,“ odpovídá na půl huby.

Musí vydržet ještě skoro celou hodinu, projdou se po areálu, on je pak doprovodí k jejich ubytovacím prostorům a posléze se vrací do toho svého. Ještě ho čeká večere, jsou zde budovy, v nichž mají své pokoje a každá taková budova má i svoje vlastní zařízení, kam spadá i jídelna, místa pro některé jednoduché hry, společenská místnost s možností si něco koupit, posedět a poklábosit ve větším počtu.

Čtečka si sejme informace z jeho předloktí, tím je zaručené, že zde je poprvé a nechce jíst podruhé na čísi úkor. Na druhé straně, porce zde jsou dost velké, většinou ani nedojí či si bere méně, než by mohl. Někdy si mohou brát sami z připravených pokrmů, jindy dostanou přidělenou stravu, kterou si doplní pouze o tekutinu a nějaké saláty, zeleninové i ovocné. V tomhle na nich nešetří. Proto si většinou nemusí nic přikupovat, to, co zaplatil svým sourozencům, bylo opravdu jen na uspokojení jejich mlsných jazyčků.

Podívá se na trochu silnějšího kluka kousek před sebou, ten má mírnou nadváhu, a tak mu byla stanovená individuální strava. I na to se myslí. Výdejna i příprava jídel je plná strojů, ale i lidské obsluhy. Vida, tohle by nakonec nebyla marná práce, usměje se, sloužit v takovém Institutu. Co jen se tady přizívá lidí, dumá.

Rozhlédne se, není zde nikdo, s kým by chtěl povečeřet. Buď jedinci nebo uzavřené skupinky, někdy jen kluků, jindy holek, ale také pár smíšených. Měl by být aktivnější a najít si taky holku, už zase přemýšlí. Měl by na to chuť, dělat s ní to, co David s tou svou. Ale která by byla ochotná s ním podstoupit celou proceduru, různé pohovory, dotazníky? Ovšem bez toho s ní jen může pokecat, zatancovat si, možná se pomazlit či si dát pusku, to se po čtrnáctém roce na veřejnosti toleruje. Vyšší důvěrnosti jsou možné jen v Zakázaném městě.

Mechanicky konzumuje stravu a prohlíží si pokoutně jednotlivé dívky, přitom hodnotí, která by se mu nejvíce líbila, se kterou by nejraději skončil v té buňce, o které vyprávěl David. Pár by jich bylo. Náhle si uvědomí, že by mu vlastně bylo jedno, která by byla ochotná s ním souložit, líbí se mu většina z nich, a zároveň ho žádná doslova nefascinuje. Možná ale, kdyby se víc staral, našel by nějakou podobnou, co je jí jedno, jakého kluka by vyfasovala, hlavně aby nějakého měla a mohla to s ním dělat. Ale pokud zůstane pasivní jako doposud, určitě se to nedozví, žádnou takovou nenajde. Bude si muset počkat, až skončí v Institutu a teprve pak se zbaví panictví.

Což ho zase tak netrápí, však ono k tomu jednou dojde. Ani se to tu tak moc neřeší, tím, jak se o tom hodně mluví, přijde všem obojí přirozené, tedy, že někdo na to spěchá a jiný vyčkává. Buď proto, že ještě docela nedospěl, nebo z prostého kalkulu, jako Jirka, který nechce, aby ho nějaká rozptylovala. Přitom on sám by kterékoli vymluvil díru do hlavy, a ve spojení s jeho dobrým zabezpečením, by mu jen málokterá řekla ne.

Hrome, pořád musí myslet na to samé, hormony s ním cloumají, což ho ale nepřekvapuje, o všem tady s nimi otevřeně mluví, a tak má dostatek teoretických poznatků o svém dospívání a přerodu z chlapce v muže. Stejně tak se nikdo nestydí za to, že občas onanuje, někdo více a někdo méně. Někdo ve sprše, někdo pod pokrývkou. Někdy si toho nikdo nevšimne, někdy o tom všichni vědí, ale taktně to přehlíží. A někdy o tom naopak otevřeně mluví. Může si třeba zalézt pod deku, pustit si na svém elektronickém zařízení vhodnou stimulaci a uspokojit se.

Vrací se zpátky do prostor jeho skupiny, přemýšlí, co s časem do večerky. O tom, že by se připravoval na zítřejší den, vůbec neuvažuje, nejvýše mu bude zaznamenána jeho liknavost. Nesmí zlobit, nesmí vyrušovat,

musí dávat pozor, když jsou různé hodiny, diskuse, laboratoře a tak. Ale jak dobře naplní své úkoly, to opravdu nikdo neřeší. Tedy vlastně řeší, občas s nimi hovoří psycholog, rozebírá s nimi jejich snahu, motivaci, ale horší výsledky nemohou být důvodem k jeho vyloučení z Institutu ani ze skupiny. Ví toho o hodně méně než Jirka nebo Jakub, ale to je jeho věc. Nakonec mu to Systém spočítá, po závěrečných testech.

„Jdeme na chvíli na diskotéku, nechceš jít s náma?“ překvapí ho Buchar otázkou.

„Jdete se bavit?“ nevěří Simon svým uším.

„Na zítra už máme všechno připravený, do večerky je dost času, tak proč ne,“ usmívá se Jirka, „Je potřeba si někdy pročistit hlavu, ne?“

„Proč ne, stejně jsem nepřišel na nic, co bych dělal ... už jste byli na večeři?“

„Byli, asi před hodinou,“ kývne Buchar, „Ty asi taky, ne? Tak co, vyrazíme?“

Tři mládenci se ještě trochu upraví před zrcadlem, jdou v osobním oblečení, nikoli v uniformě. Tak zvaných diskoték je tady více, oni již mohou na tu, která je přístupná od čtrnácti let. Tím pádem se zde setkávají jen s věkově podobnými jedinci. I mladší mají svou zábavu, jen o něco kratší, tedy se dříve zavírá a možná i skladba hudby je jemnější.

Ve skutečnosti jde spíše o klub, ve kterém si mohou hrát na dospělé. Objednávat si nápoje, posedět, tulit se k sobě, pokud mají s kým, navazovat známosti i si jít zatancovat. Takových klubů je v areálu několik, jejich kroky směřují k tomu, který je jejich ubytovacímu prostoru nejbližší. Vstup je zdarma, ale za konzumaci se musí platit. Mohou si dát i něco k jídlu, spíše však nějakou drobnost, pochoutku, večere se zde nenosí, na to je jídelna.

Naleznou jeden volný stůl, na jeho desce mají terminál, na kterém si mohou projít nabízené občerstvení. Pak si ho také objednat, částka za něj se jim automaticky strhne z účtu, respektive jejich rodičům.

„Zvu vás,“ řekne velkoryse Buchar, „Řekněte mi, co si dáte, já to objednám,“ už si prohlíží nabídku, je velmi pestrá, míchají zde opravdu dobré koktejly, některé mají i alkoholovou příchutě, ale bez alkoholu, chutnají tak díky příslušným esencím. Jakuba zaujme zmrzlinový pohár, nakonec si ho dají všichni, byť různě modifikovaný, a k tomu ještě tři koktejly, každý jiný, podle své chutě.

„Už se to veze,“ podívá se Jirka na automatický vozík, na který v zákulisí někdo objednané zboží naložil, ten směřuje k jejich stolu, na jeho displeji svítí jeho číslo, čidla vozítku nedovolí narazit do procházejících. Ti jsou ale vedeni k ohleduplnosti a když ho vidí, tak ho nechají projet. Lidská obsluha tu je také, někdy se kombinují, někdy využijí jen automat.

„Budeme tady jen zevlovat nebo se pokusíme nějaký sbalit?“ usrkne si Simon z koktejlu a pak se pustí do zmrzlinového ovocného poháru.

„Co si představuješ pod pojmem sbalit?“ zašklebí se Buchar.

„No, prostě se s nějakejma dát do řeči,“ protáhne Divíšek, „Zatancovat si, možná je pozvat ke stolu, pokecat s nima ...,“ pokrčí rameny.

„Tak to jo. Já jen, jestli nehledáš nějakou na něco navíc,“ podívá se Jirka zkoumavě.

„Po pravdě, právě u večere jsem na to myslel. Já vím, ty nechceš, i když zrovna ty bys určitě nějakou lehce ukecal. Jak jsem pochopil, Ondra už taky má zaděláno, má nějakou, se kterou vážně uvažují o podání žádosti, jako už to má vyřízený David.“

„Tak se musíš víc snažit,“ zazubí se Buchar, „Určitě tady taky bude nějaká, co je nadržovaná anebo jen zvědavá, jaký to je. Jestli chceš, klidně ti budeme dělat křoví. Teda já určitě, můj postoj znáte, dokud neukončím první stupeň Institutu, tak žádná známost. Co ty Jakube?“ obrátí se na kamaráda.

„Nemám v tom jasno,“ sklopí hlavu oslovený, „Na jednu stranu, láká mě to, teda si to vyzkoušet. Na druhé straně ... přijde mi to trochu divný, jak už jsem říkal. Ta celá procedura, žádost, pohovory ... málem, jako kdyby někdo šel do bordelu nebo hodinového hotelu ...“

„Panebože, proč to pořád tak komplikuješ,“ zavrtí hlavou Simon, „Dyť je to přece jedno. Když si to chtěj dva rozdat, není pěkný, když jim Institut poskytne místo? A když se ti to nelíbí, není v tom ta romantika, jak si myslím kdysi říkal, tak tě nikdo nenutí. Můžeš je jenom šmírovat a pak si ho sám vyhonit,“ pokrčí rameny.

„Mám se po nějakých porozhlédnout?“ nabídne se Buchar, když jeho kolegové přikývnu, zvedne se od nedojedené zmrzliny a vydá se na průzkum po klubu. Jsou v něm skupinky chlapců a dívek ve věku od čtrnácti do necelých šestnácti let, někde se baví společně, někde se separují skupinky stejného pohlaví a zevlují, většinou po jedincích pohlaví opačného.

Zatímco Jakub se Simonem si vysvětlují vztah k zákonu, který umožňuje osobám starším čtrnácti let jejich intimní život, včetně prostředí Institutu, Jirka obejde klub a vytipuje si trojici dívek, které povrchně zná a které se rozhodne pozvat k jejich stolu. Mají ještě více než dvě hodiny do večerky, což jim umožní se vzájemně pobavit. Naláká je jak svým nezastavitelným proudem slov, svým nepřehlédnutelným sebevědomím, tak i pozváním na zmrzlinový pohár a koktejl dle jejich výběru. Což možná nakonec rozhodne. Ani on není dívkám neznámý, dokonce je jim sympatický, i když dle všeho ve věcech intimností zdrženlivý. Něco málo už o něm vědí, včetně jeho ambicí.

Následné dvě hodiny se nesou v duchu uvolněné zábavy i některých křečí, když se Jakub a Simon snaží komunikovat, naopak Jirka si počíná svěťácky a ohromuje společnost svými glosami čehokoli, co je nastoleno jako konverzační téma. Občas si všichni odskočí protáhnout tělo na parket, různě se vlní, někdy zběsile poskakují a jindy se k sobě nesměle tisknou, při decentnější hudbě.

Divíšek se snaží sondovat, zda by některá z jejich dnešních společník nechtěla být víc než kamarádkou, ale činí tak značně neobratně, až se ony chichotají a jeho tváře se pokrývají nachelem.

„Prostě se můj kamarád ptá, jestli by některá neměla zájem se s ním dohodnout, dát žádost a stát se jeho milenkou. Tedy s ním mít styk, se vším všudy,“ nebere si Buchar servítek a náhle se u stolu rozhostí ticho.

„Tak kamarád se ptá?“ vzpomíná se jedna z dívek, „Kamarád nebo ty?“ podívá se zpytavě na ukecaného společníka.

„Tak určitě kamarád,“ lehce se usměje Buchar, „Já jsem si dal slib čistoty, tedy pokud víte, co to je.“

„To maj nějaký mniši, ne?“ ušklíbne se jedna ze slečen.

„Tak nějak. Možná vám víc řekne slovo celibát. Tedy pohlavní zdrženlivost.“

„Ty chceš být jako mnich?“ vyvalí oči další z dívek a zároveň si říká, že by na mnicha bylo takového hezkého a sympatického kluka škoda.

„Probůh, jen to ne,“ šklebí se Jirka, „Já jsem ateista, tedy nevěřím v žádného Boha. Jde jen o dočasné opatření, ten slib čistoty je do doby, než proběhnou závěrečné testy. Až mi Systém dá vědět, na co se hodím a kde budu pokračovat, tak potom ten slib padne. To už budu i podle zákona dospělý.“

„Co když se do nějaký zamiluješ?“ sonduje třetí z žákyň.

„Právě to nechci dopustit. Já vím, svým hormonům asi neporučím, ale rozhodně nechci navazovat vážnější vztah s žádnou z vás, teď myslím obecně, nejen vás tři. Obávám se, že bych mohl podlehnout příliš opojení z toho, co nám mužům můžete nabídnout,“ hovoří Buchar velmi sebevědomě, „Což by mě rozptylovalo od studia. Chci se dostat na druhý stupeň Institutu,“ zdůrazní, „Až bude po testech, tak tam budu, pak se můžu tak říkajíc odvázat, nebo zjistím, že na to nemám, a pak také už nebude důvod chovat se zdrženlivě. Podle toho, jak dopadnou moje závěrečné testy, si budu muset přizpůsobit svoje priority.“

„Tvoje rozhodnutí,“ pokrčí jedna z dívek rameny, možná je trochu zklamaná, sebevědomý mladík jí imponuje.

„Ale není tady Simona. Ten má priority nastavené trochu jinak a teď by rád přišel o svoje panictví. Ovšem k tomu potřebuje najít spřízněnou duši, která bude ochotná s ním absolvovat tu nutnou proceduru, aby vám Institut umožnil začít pohlavně žít. No, co vy na to? Není přece k zahzení, dobře rostlý, co vím ze sprchy, dobře vybavený ...,“ zubí se Jirka.

„Kriste pane, prodáváš mě tady jako nějaký zvíře, nějakou děvku ... tedy pardon, prostituta,“ opraví se Divíšek, jenž je z takto vedeného rozhovoru značně nesvůj.

„Není snad dobrá otevřenost?“ ptá se emotivně jeho oprsklý kamarád, „Tak se předejde mnoha nedorozuměním a pokročí se značně dopředu. Ty se tak aspoň dozvíš, zda naše tři krásné společnice o něčem takovém uvažují, nebo jestli se máš rozhlédnout jinde. Pokud uvažují, tak se můžete začít bavit a třeba se dohodnete. Pokud ne, pak jen strávíme dneska hezký večer v příjemné společnosti a ty to zkusíš zase jindy,“ dodává s výrazem nevinnost sama.

„Jak se zdá, ty se s tím moc nepářeš,“ dívá se trochu ošklivě jedna z dívek, které taková otevřenost také není dvakrát po chuti.

„Nevím, co je na tom špatného. Sex přece už dávno není tabu. Bavíme se přece o naprosto přirozených věcech. Ale pokud chcete více romantiky,“ usměje se Buchar a letmo zavadí pohledem i o Jakuba, „tak není problém. Umím se přizpůsobit, budete se divit, jak dokážu být romantický, žvatlat ty poněkud hloupá a stupidní slova, jak známe z některých prehistorických filmů. Nebo tedy já jich alespoň pár viděl. Kdy málem i

polibek na ruku vyvolené byl považován za znázorňování nemravnosti, o polibku na rty nemluvě," protáhne se, pak si nabere již zcela rozteklé zmrzliny a následně válením sladké tekutiny na jazyku si ji vychutnává.

Čas jim utíká poměrně rychle, nicméně žádná z dívek se nijak zásadně nevyjádří. Proto při návratu do jejich prostor Jirka utěšuje Simona.

„Di s tím někam,“ uleví si Divíšek, „Připadal jsem si tam jako blb. Byl by zázrak, kdyby po tom, cos tam povídal, nějaká řekla ano.“

„Jen jsem ti ušetřil čas,“ nebere kritiku nijak vážně Buchar, „Kdoví, jak dlouho bys do některý z nich hučel a nakonec by z toho stejně nic nebylo. Takhle víš, na čem seš.“

„To teda vím. Podle mého se vylekaly, když si začal tak zostra,“ má jiný názor Simon, „Ale to je jedno, mám ještě dost času a třeba se nějaká najde. Ale buď tak laskavej a nech to příště na mě, jo?“

„Jak si přeješ. Ale jsem si jistý, že bychom nakonec nějakou sehnali, kdybysme se na to více zaměřili, začali postupovat systematicky, postupně je oslovovali, rozhlásili, že nějakou hledáš.“

„Jen ne prosím tě ty tvoje vědecký metody. A vůbec, děkuju ti za pomoc, ale když budu chtít holku, s dovolením si ji najdu sám.“

„Jak myslíš,“ pokrčí rameny Jirka, nijak se nezlobí, že jeho pomoc byla takto nedoceněna, vše už pro něj skončilo a již zase přemýšlí o jiných věcech. Je si však jistý, že kdyby chtěl dívku pro sebe, na vážnou známost, nebyl by problém ji sehnat.

Simon má naopak o čem přemýšlet, závidí Bucharovi jeho bezprostřednost, se kterou se dokáže bavit o čemkoli, včetně intimních témat. Ale nedělá si z toho všeho také těžkou hlavu, možná jen si před usnutím přehrává zábavu na diskotéce, snaží se zjistit, co by mohl dělat lépe. Pak už na nepříliš vydařené namlouvání zapomene.

Anna Divíšková

Matěj Divíšek

V pátek ráno vyzvedne své dva mladší sourozence a pomocí hromadné dopravy vyrazí ke svému domovu. Zde je zprvu nikdo nečeká, neboť jejich matka je někde mimo, kdesi a cosí dělá na poloviční úvazek, oni si však vystačí sami. Mladší sourozence přiměje, aby se připojili k Systému a nechá je hrát hry, on sám se jde natáhnout na svou postel a jen tak zevluje do stropu. Nežijí si dvakrát dobře, ačkoli mají kde bydlet a hladem také netrpí. To by ostatně Federace nedopustila, tohle musí zajistit každému občanovi, co se řídí zákony. Ovšem zase tak skvělý život to není, mnoho vymožeností je pro jejich rodinu nedostupných.

Povzdechne si, pokud matka nedorazí do oběda, bude se muset o své sourozence postarat. Což také nebude žádná novinka, všichni jsou tak trochu samostatní, bez velkých emocionálních traumat. Prostě berou život jak jde a těžkou hlavu si z něho nedělají. Nějak bylo a nějak bude. Ačkoli jistě bude klíčové, co mu Systém v jeho šestnácti letech nabídne za práci. Ale že by kvůli tomu nespál či se šprtal jako Jirka nebo i Jakub, to teda ne. Stejně ho učení moc nebaví, to už se raději přenesou do

virtuálního světa a tam prožívá svoje dobrodružství. Ačkoli za některé virtuální světy se musí dost platit a tak je mu účast v nich zapovězena. Ale do těch běžných a levnějších se již přihlásil, tento výdaj si na matce vydupal či spíše vytrucoval. Nějaký kredit mu dal taky jeho bratr, ačkoli i on nemá na účtu právě moc.

Oběd vyřeší ze zásob v mrazáku, matka se vrátí až dvě hodiny po něm a nalezne všechny tři své přítomné potomky v Systému, kde si buď hrají nebo si něco prohlížejí. Simon je právě se svým Avatarem v jedné dobrodružné hře, kde má již své virtuální kamarády, za nimiž se však nepochybně skrývají skutečné osoby, u většiny z nich však jejich totožnost nezná. Buť třeba s některými bok po boku podnikají dobrodružné výpravy, bojují proti společným nepřítelům a někdy proti sobě. Výhoda je, že když v nějaké hře přijdou o život, jsou z ní sice vyřazeni, ale mohou se přihlásit do jiné. Buď s jinými partnery, nebo sami, či si počkat a vstoupit do děje se stejnými společníky při jiném zadání.

Celá rodina se sejde u večeře, dorazí i dvacetiletý Matěj a osmnáctiletá Kamila. Matka Anna sedí v čele stolu, stejně jako ostatní žvejká nepřiliš chutnou večeři, ale všichni do sebe dostanou potřebné množství kalorií a živin.

„Co budete dělat tenhle víkend?“ položí paní Divíšková otázku svým potomkům.

„Já budu s Lucií,“ protáhne nejstarší ze synů, naráží na svou devatenáctiletou přítelkyni, „Ještě s pár kamarády máme něco domluvený, půjdu ještě dneska večer a vrátím se až v neděli.“

„Nebudeš spát doma?“

„Budu spát s ní,“ ušklíbne se Matěj, „Už máme něco domluvený, taková menší společnost.“

„Jen abyste něco nevyvedli, víš, jak přísný na tohle jsou,“ strachuje se matka.

„Nejsem blbej, dáme si pozor.“

„A co ty?“ obrátí se paní domácnosti na svou starší dceru.

„Já půjdu za Norbertem,“ odpovídá znuřeně Kamila, jejímu příteli je dvacet let.

„Taky nějaký mejdan?“

„Tak nějak ...“

„Nemohl bych s váma?“ zeptá se Simon.

„Nemohl,“ odpoví mu najednou oba jeho starší sourozenci.

„Tak dík,“ ušklíbne se prostřední z dětí.

„Už ti přece bylo čtrnáct, ne?“ šklebí se Matěj, „Tak si taky nějakou najdi, už na to máš právo.“

„Ještě, jestli na to taky má von,“ zasměje se Kamila.

„Jo, ty myslíš, jestli by jako věděl, co má s takovou holkou dělat?“ zubí se nejstarší z bratrů.

„Jsou tady děti,“ upozorní jemně paní Divíšková.

„Copak říkáme něco hrozného?“ zavrtí hlavou Matěj.

„Snad nebudete moc utrácet. Víte, jak na tom jsme,“ upozorní matka.

„Nemusíš se bát, domluvenou částku ti převedu na účet,“ řekne s nevelkým nadšením nejstarší syn, naráží tak na dohodu, kdy on a Kamila část ze svého výdělků odvádějí své matce, u které stále bydlí. Byť jsou doma dost sporadicky, buď pracují, nebo se baví, nebo jsou se svými partnery.

„To zase bude nuda,“ povzdechne si Simon.

„Co fňukáš? Tak vyraž ven, zkus nějakou sbalit, pobav se,“ zavrtí hlavou jeho starší bratr.

„Copak tady někoho znám? Když pořad musím hnít v tom Institutu?“

„Jen buď rád, že ti dávaj zadarmo vzdělání,“ mračí se paní Divíšková, „Kdybyste toho všichni víc využili, mohli jste určitě líp uspět u testů a dostat lepší nabídku na práci. Pak jste mohli mít větší příjem ...,“ zasní se, neboť by se jistě posílil i její účet.

„Dyť já ještě nevím, co budu dělat,“ upozorní Simon.

„Ale já to vím,“ odsekne mu matka, „Flákáš se, učíš se málo, málo se snažíš. Podle toho bude ta nabídka vypadat. To je z toho, že je vám všechno jedno. Zábava, zábava a potom zase zábava. Ale co až budete starší? Pak budete litovat, že jste ten čas líp nevyužili.“

„Můj ty bože, už je to tady zase,“ zatváří se hodně nepěkně Matěj.

„Možná za to nemůžeme my, ale naše geny, který nám někdo předal,“ zaútočí Simon.

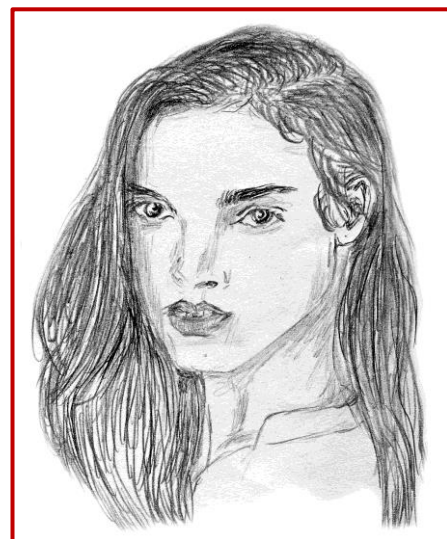
„Neurážej chudáka tatínka. Chudák, kdyby tě tak slyšel.“

„Tak moje geny jsou asi mix dvou, ne?“ rýpne si Simon.

„Že se nestydíš ... jen se dřou, abych se o vás všechny postarala, když jsem na vás zbyla sama,“ zlobí se paní Divíšková.

„Já bych řekl, že na ty menší z nás pořad ještě bereš dost od státu,“ neodpustí si další štiplavou poznámku Matěj.

„Ty darenáku! Víš ty, kolik stojí? Co všechno se jim musí platit?“

Kamila Divíšková

„Právě že vím. Skoro nic. Nezapomínej, nejsem tak dlouho z Institutu, Kamila jakbysmet a Simon tam ještě chodí. Tak moc dobře víme, co jsme tě stáli a kolik na nás dostáváš. Já vím,“ řekne rychle Matěj, aby odrazil očekávaný protiargument, „budeš nám vykládat, kolik stojí tohle bydlení a tak. Já si myslím, že se máš docela dobře, právě díky tomu, že sis nás pořídila hned pět a stát ti na nás posílá na účet docela rozumnou částku. A když k tomu připočtu, co vyždímáš ještě ze mě a Kamily, tak bych na tvém místě moc neskuhal.“

„Ty hulváte!“ vzkypí matka, Simon se jen usměje, podobné hádky dobře zná, je jednoznačně na straně svých starších sourozenců.

„Já se z toho poseru,“ odstrčí nejstarší syn prudce talíř, „Díkybohu jsem už dožral a můžu vypadnout.“

„Tak vypadni, ty nevděčníku! Co kdyby ses už nevracel? Co si takhle najít vlastní bydlení? Třeba s tou svou, co je kdovíjaká!“

„Vo Lucii se nevtírejí!“

„No, tak to dejte spolu dohromady! Zkuste si, jaký je to udržovat domácnost. Platit za ní, všechny ty poplatky, za energie, za odpady, příspěvky na opravy domu ... to budeš zírat, co ti nakonec zbude. Už takhle bereš málo, protože si neschopnej, tak bys tak s ní mohl bydlet tak leda v nějaký popelnici. Na víc byste si nevydělal.“

„Simon má pravdu. Nejdřív nám předáš geny na hovno a pak nám to vyčítáš,“ vstane vztekle Matěj.

„Už deš?“ houkne na něho žena, jenž ho porodila.

„Jo, nějak se mi tu špatně dejchá. Snad mi Lucie dokáže spravit náladu, aby se tenhle zkurvenej den trochu zlepšil,“ zamíří nejstarší syn do pokoje, který obývá i se svými dvěma bratry, dívky mají svůj velmi malý pokojíček.

„Dobrej nápad,“ vstane i Kamila a její výraz hovoří za vše.

„Nevděčníci! Jedna je porodí, v bolestech, piplá se s nima, aby vyrostli a voni takhle,“ vzteká se paní Divišková.

„Jako vždycky,“ tváří se zhnuseně Simon, „Ještě jsem nezažil normální žrádlo. Pokaždý se postaráš vo nějaký scény. Můj ty bože, já snad taky někam půjdu ...“

„Jo? A kam bys tak jako chtěl jít?“

„To je jedno, třeba budu jen tak chodit po městě. Nebo najdu nějakou diskotéku ...“

„Ty cucáku! Dyť ještě nejseš plnoletej, z většiny tě vyhoděj. Postaráš se vo svoje menší sourozence, pomůžeš mi uklidit ...“

„Tak to ani náhodou. Na to si vem ty malý. A po kom asi že jsme líný,“ vstane Simon od jídla, má opět zkažený večer.

„Kam jdeš?“ zasyčí na něho matka.

„Jdu se připojit do Systému, díkybohu mám pár virtuálních světů, kde nikdo takhle neprudí,“ odsekne prostřední z dětí a zamíří do své ložnice. Na prahu se srazí s Matějem, který s nerudným výrazem míří ke vstupním dveřím. Bratra jen mine, div do něj nenarazí, ani mu pomalu nestojí za pozdrav. Což jeho mladšího sourozence dost zamrzí, daleko více, než nehezka slova jeho matky.

Posadí se ke stolku, napojí se na Systém, vezme si helmu, která mu umožní prožívat intenzivněji virtuální realitu. Stačí krátká chvíle a on se ocitne v jiném světě, který je sice docela nebezpečný, svým založením, ale jemu přijde přívětivější, než jaký mu vytváří jeho rodina.

DAVID PAŘÍZEK

„Kurva, ještě dvě hodiny,“ pomyslí si David Pařízek, když letmo mrkne na čas, přeskakující na obraze, který se nachází před ním. Má právě výuku a přitom jeho z nabízených předmětů na Institutu baví jen dva. Tím prvním je tělesná příprava a tím druhým sportovní hry, kdy se realizuje v jím vybraných sportech. Kromě jiných ho nejvíce baví fotbal a basketbal, bohužel se ani v jednom z nich nedostal do družstva Institutu. Což svým způsobem považuje za nespravedlnost.

Ale jdou mu skoro všechny sporty, má dobrou pohyblivost a talent na hry. Možná mu však právě chybí ta větší vyhraněnost, možná ta zarputilost, kterou se pyšní někteří reprezentanti Institutu. A taky pochopitelně

profesionálové, ke kterým by se rád dostal. Ale s přibývajícím věkem začíná chápat, že tímto směrem se jeho kroky asi ubírat nebudou. To by musel reprezentovat Institut a i pak si vyberou jen málokoho.

Do posledních prázdnin na Institutu už mnoho času nezbývá, pak přijde poslední rok, kdy mu bude šestnáct let a tím pádem ho čeká závěrečné testy a také plnoletost. O tom, že nepůjde dále studovat, má jasno, je daleko více manuálně zručný, než by měl buňky pro učení. Občas sice dumá, co by mu tak mohl Systém nabídnout, ale pak jen mávne rukou. On sám to může ovlivnit jen málo, svými znalostmi určitě nikoho neoslání a svými fyzickými schopnostmi ... když nebude moci být profesionálním sportovcem, tak je mu vlastně jedno, co bude dělat. Nejvíc ho láká služba v armádě.

V současnosti si svým způsobem život na prvním stupni Institutu užívá. A to doslova. Poté, co přetrpí různé formy vzdělávání, přichází jeho oblíbený sport a po něm ještě oblíbenější činnost, kdy zkoumají v jedné útulné buňce s jeho přítelkyní svá těla. Vlastně se tak zdokonaluje v biologii, napadne ho a lehce se pousměje. Vzhledem k tomu, co se právě probírá na hodině, je všem jasné, že je duchem mimo.

On sám je poměrně družný, ačkoli také dost podléhá emocím a nechá se snadno vytočit. Respektive pro tvrdší slovo nejde právě daleko a nešel by ani pro ránu, kdyby neměl strach z následků. Takové chování by ho mohlo stát vyloučení, a o to nestojí. Pokud má s někým spor, tak mu to dá sežrat při sportu, ať mu někdo dokáže, že do dotyčného šel tvrdě záměrně a ne pouze v klasickém zápalu boje. Miluje tvrdost, nebojí se rány a ještě radši ji rozdává. Proto při hře jsou všichni většinou radši, když jsou v družstvu s ním a ne proti němu. Nedá se ale říci, že by byl zákeřný, spíše nikdy neuhne a nebojí se bolesti. Klasický brousek, jakého má každý tým. Škoda jen, že on se jako profík žít nebude. Takový talent na žádný ze sportů asi nemá. To už pochopil.

Tím, že nemá velký zájem o probírané téma, se výuka neuvěřitelně vleče. On má tak dost času přemýšlet o všem možném, především s vyučovanou látkou nesouvisejícím. Jeho osud je tak trochu zahalený tajemstvím. Vlastně vůbec nic neví o svých pravých rodičích. Co mu bylo řečeno, stal se sirotkem ještě jako novorozeně a po jisté době se ho ujala profesionální dvojice vychovatelů. Manželé Nohýlovi kromě něho mají další děti, o které se starají především do jejich sedmi let, než nastoupí na Institut a potom už jim jen zajišťují zázemí, aby se měli kam vrátit, když mají volno.

Jaký k nim má vlastně vztah, zamyslí se. Nemůže jim nic moc vytknout, poskytl mu docela dobré služby. Ano, služby, protože o nic jiného nejde. Nějaký zvláštní citové pouto mezi nimi není, jsou opravdu jen vychovatelé, nikoli náhradní rodiče. Ani se svými nevlastními sourozenci, byť to je asi velmi nadnesené označení, ho příliš úzké vazby nepoutají. Vlastně i když jsou tři zde v Institutu, vůbec se s nimi nestýká, má zde jiné kamarády. A těch je naopak dost, přátelí se s kluky, co spolu provozují sport. Ačkoli, říkat jim přátelé ... prostě se spolu baví, mají společné zájmy, s některými občas zaskočí na diskotéku, dva už mají také úředně povolenou holku.

Jako on tu svou. Je tu však jeden problém. Už za krátký čas ona bude končit a opustí Institut. Zbývají jí jenom dva měsíce, pak bude dělat závěrečné testy a kdoví, co jí bude nabídnuto. Co bude pak? Jemu bude zbývat ještě rok. Co ona? Bude jejich vztah pokračovat? Asi v něm není nějaká obrovská láska, ale má ji docela rád. Hlavně mu s ní je dobře a jelikož si zvykl na pravidelný styk s ní, co bude dělat, až tady nebude? Čekat na volno a pak se s ní někde setkávat? Asi byla chyba si najít holku o rok starší, ale když ona se mu líbila a měla zájem.

Oddechne si, výuka konečně končí a přichází jím oblíbená část dne. Dnes ho čeká hodinová tělesná příprava, na kterou dochází jeho skupina společně s dalšími dvěma, pak ještě bude následovat dobrovolná hra, dnes má s kamarády fotbálek.

Celá jejich skupina se přesouvá ke komplexu, kde jsou různá sportoviště, všechna pod střechou a s udržovanou stálou teplotou i vlhkostí vzduchu. Klimatizace činí vzduch dobře dýchatelným, i když je prosycený výparů upocených těl. Mohli by se také převléknout v jejich ložnici, ale takto je to praktičtější, nebudou svůj zápach tahat do svého ubytovacího prostoru, ačkoli i tam by byl brzo odstraněný. Většinou se osprchují přímo na místě, jen někdy jdou do sprchy u nich v jejich přidělených prostorách.

V šatně panuje dobrá nálada, není zde nikdo, kdo by tělesné cvičení přímo nenáviděl. I když jsou žáci různě zruční, systematické tělesné cvičení, dobrá strava i psychologická příprava jim zajišťuje docela dobré postavy a vztah ke sportování. Konec konců dobrá fyzická se hodí i k práci, což jistě ví i jeho spolužák Jirka, který se snaží i zde podat maximální výkon. Ačkoli tady kralují jiní, na rozdíl od jiných částí výuky.

Rozcvičení už znají, věnují mu patřičnou pozornost, kdysi někdo předcvičoval, teď už se dokáží velmi dobře protáhnout sami. Navíc někteří mají i drobné bolístky a od kondičních trenérů mají naordinované zvláštní cviky, aby dané partie uvedli do provozní teploty. Mezitím se různě baví, někdy i hecují, ale stačí přísnější pohled učitele či lehké napomenutí, zmlknou a vyvíjejí ještě intenzivněji požadovanou činnost.

Je zde velmi málo obézních dětí, což je dáno tím, že jim od sedmi let velmi přesně skládají jídelníček a v případě nadváhy neváhají přidat cvičení a zredukovat stravu. Ano, pár jich tu je, ale ti mají nějaký problém, který ani soudobá velmi vyspělá medicína neumí ještě uspokojivě vyřešit. Nebo by to bylo moc drahé, odstát z takového vepříka všechny jeho tuky. Ale většina z nich má docela slušné postavy, nyní se již u mnohých i rysují svaly. Ačkoli většinou posilují jen se svým tělem, tedy různých cvičících strojů využívají sporadicky. Na to jsou zde odborníci, kteří dokáží podle stavby těla a jeho vývoje přesně říci, co mu prospívá a co škodí. Někteří chodí i do posiloven, ale tam na ně vždy dohlíží odborník a poradí každému, jak si neublížit. Prostě nic tu neponechávají náhodě.

Po rozklusání přicházejí různé cviky, které mají za cíl zpevnit tělo, včetně často dost trpících zádočných svalů. David toho ví o cvičení dost, je to jedna z mála věcí, kterou si iniciativně v Systému vyhledal. To když ještě snil o kariéře vrcholového sportovce, s tučným kontem, nejmodernějším dopravním prostředkem a minimálně dvěma modelkami po boku.

Cvičí i určité prvky sebeobrany, není nikdy na škodu, když člověk ví, jak si chránit svůj život. I když je víc chrání všemožné sledovací zařízení a následně bezpečnostní složky, klasická policie, armáda, možná i speciální jednotky. Když se nad tím zamyslí, tak nabídka sloužit u některé z těchto složek by taky nebyla k zahazení. Ano, může to být nebezpečné, ale také je to slušně placené, ti lidé mají ve společnosti kredit. A on by tam mohl využít svých fyzických předností. Třeba jedna z nabídek bude právě na nějaké takové povolání. Vojáky Federace přece potřebuje, aby se chránila před agresory zvenčí a byla připravená případně se spojení preventivně zasáhnout kdekoli na planetě proti teroristům.

David má tělesnou přípravu rád, protože zde si věří, zde si přijde plnohodnotný, na rozdíl od některých hodin, kde jednoznačně táhne za kratší konec provazu či je úplně mimo mísu. Tím, že nelze propadnout, narůstá rozdíl například mezi ním a Jirkou, ale i Jakubem. Vlastně i jinými členy jiných skupin, neboť někdy je jich víc pohromadě. Pak se naopak cítí méněcenný, když nemá k tématu moc co říci, či je úplně mimo obraz. Ale něco přece pochytí, díky svým zvědavějším, svědomitějším a bohužel asi i chytřejším spolužákům.

Hodiny tělesné přípravy nejsou nudné, jejich učitelé je mají vždy dopředu připravené a dokáží do nich vnést prvky soutěživosti. Například soupeřením tří skupin, které cvičí společně. Jako právě teď, musejí překonat něco na způsob překážkové dráhy, na některých metách vykonat předepsaný cvik a bojuje se o prvenství mezi skupinami.

David se zachmuří, někteří jeho spolužáci mu to kazí. Ondra ne, ten je na tom fyzicky taky dobře, i pohybově, má potřebné zapálení. Kupodivu se ze všech sil snaží Jirka, ale to je asi jeho povahou, kdy chce být ve všem dokonalý. Horší už je Jakub, ten je takový přemýšlivý, chybí mu zapálení. Nejhorší je Simon, kterému jakoby bylo všechno jedno. Jistě, své povinnosti si naplní, ale když chtějí vyhrát, tak je potřeba do toho dát i něco víc. Jako teď, když jde tak maximálně na sedmdesát procent, to už dokáže odhadnout.

„Pohni tou svou prdelí,“ zařve na něho ve spravedlivém rozhořčení.

„Slušně, Davide,“ okřikne ho naopak jeho vyučující.

„No, jo,“ mávne Pařízek jen vztekle rukou, na pomoc mu přicházejí i jeho spolužáci a přeci jen se jim podaří Simona trochu rozpohybovat. Přesto skončí nakonec druzí, radují se kluci po jejich pravici, alespoň že ty nalevo porazili.

„Přece se tady nepřetrhnu,“ ušklíbne se Divíšek, když vidí vyčítavé pohledy svých spolužáků, „Panebože, tak se nenechte tak zblbnout, dyť vo nic nejde.“

„Na tom chtít vyhrát přece není nic špatného, naopak, soutěživost a snaha vyniknout je nám přece vlastní,“ ozve se Buchar.

„Jděte s tím do prdele. Dělam co můžu.“

„Tak to určitě ne. Máš rozhodně na víc,“ dusí v sobě vztek David.

„Je to přece jen tělesná příprava,“ prohodí Jakub.

„Do prdele. Prostě nerad prohrávám,“ křikne Pařízek, pak se raději otočí, s chutí by Simona minimálně nakopl, ale má dost soudnosti, aby se ovládl. Byť mu to dělá velké problémy.

„Asi bysme se měli uklidnit,“ brzdí vášně Buchar, „David přestane vyšilovat a Simon se bude v další soutěži víc snažit. Taky nerad prohrávám,“ dodá.

Zatímco ostatní po tělesné přípravě, a po absolvování nezbytných kompenzačních cviků, jdou do sprchy, aby ze sebe smyli pot, Pařízek zůstane ve sportovním. Čeká ho za necelou hodinku fotbálek, jde o jeho kamarády, většinou také neúspěšné adepty na reprezentační družstvo tohoto Institutu. Scházejí se ve svém volnu, mají právo využívat sportovní zařízení, pokud je volné. A jelikož hřišť je tady víc, většinou jsou takové žádosti kladně vyřízeny.

David nejprve váhá, jak naložit s časem, který mu zbývá, pak ale zapluje do posilovny, která je tady k dispozici zájemcům. Přivítá ho jeden z kondičních trenérů, docela namakanec, svaly má pěkně vyrýsované, i když ne nechutně. Příchozího dobře zná.

„Jen se chci protáhnout, mám za sebou tělesnou přípravu a čeká mě fotbálek,“ vysvětluje Pařízek.

„Tak dobře, co chceš přesně protahovat?“

„Tak, všechno a nic. Trochu bych si pohrál s vrškem, ten na tom fotbálku namáhat nebude. Ale nechci se odrovnat, tak spíš nějaký cvičení s menší zátěží, na dynamiku svalů a také jejich prokreslení,“ odpovídá nově příchozí.

„Vyrýsování čeho?“ usměje se dozor.

„To nebylo hezký, trenére. Podívejte, mám docela slušný svaly,“ zatne Pařízek bicepsy.

„Vlastně jo, nato, že je ti třináct.“

„Dobře víte, že mi je skoro patnáct. Hele, nemám moc času, tak mi buď něco poradte, nebo mi dejte volnou ruku, vím už co a jak. Jak říkám, jen si chci trochu zacvičit, na vršek. Na nějakým stroji, s malou zátěží.“

„Tak, aby ti ta tvoje měla co hladit, až bude hledat tvoje prsní svaly?“ hecuje stále svého zákazníka člen fines centra.

„Jo, tak na tu taky dneska dojde, po tom fotbálku a po večeři,“ ušklíbne se David sebevědomě, cítí se už dospělý, byť mu do toho rok a kousek chybí, má už svojí holku, se kterou intimně žije. Což ten pán před ním ví.

„Jen aby ti nedošly síly, po té tělesné přípravě, posilce a ještě fotbálku.“

„O to strach mít nemusíte, mám moc dobrou fyzickou. A taky,“ ztíší Pařízek hlas, jako by říkal nějaké tajemství, „u každého z toho, co jste jmenoval, namáhám jiný partie svého skvěle vypracovaného těla.“

„Tak pojď, ty chlapáku,“ zasměje se trenér a odvádí svého svěřence k požadovanému stroji, kde mu sám na terminálu nastaví zátěž, kterou uzná za vhodnou. Pak mu ještě doporučí počet sérií, přestávku mezi nimi. A pak přidá ještě jedno cvičení, na ty bicepsy, co prý skoro nejsou vidět. Což mu vystačí na tu zmíněnou hodinku.

Fotbálek s kamarády Davida uspokojí, ačkoli se ani tam nevyhnou menším konfliktům, způsobených několika ostřejšími zákroky. Ale znají se dlouho a vždy po chvíli pocit ukřivdění vydýchají. Proto se už ve sprše baví naprosto normálně, jako by si párkrát nevjeli do vlasů a občas si nezpůsobili menší bolístko.

Po takovém odpoledním vyžití mu večere náramně chutná, jídlo do něho padá jako do sudu. Přitom sedí právě se svými spoluhráči, baví se o všem a o ničem, pochopitelně dojde i na holky, v kruzích se vrací i ke svému klání, navzájem se chlubí svými povedenými kousky i se hecují, když připomínají minuly některých z nich.

On se zvedne jako jeden z prvních, tlačí ho čas, za chvíli ho čeká jeho přítelkyně, kousek od vstupní brány do Zakázaného města, jak tady tomu místu nejčastěji říkají. Zastaví se na chvíli ve své ložnici, jen letmo se pozdraví s přítomnými, prohodí pár slov a už upaluje na rande.

Bez dvou měsíců šestnáctiletá Eva Kutlíková již přešlapuje na místě, obličej se jí trochu rozjasní, když ho spatří kvaltovat. Alespoň předstírá snahu přijít včas, když už asi deset minut mešká. Políbí se jak staří partneři, pak se do sebe zaklesnou a směřují ke vstupní bráně. Tam je přečten jejich kód, což jim otevírá vstup do areálu.

„Půjdem rovnou na to?“ ukáže on rukou k chatkám, které poskytují dvojicím soukromí.

„Dala bych si něco, nějaký koktejl,“ odpoví ona a tázavě se na něho podívá.

„Tak proč ne, máme snad dost času, aby došlo i na to,“ podívá se on na svůj komunikátor, kde je pochopitelně i ukazatel času, „Ale nemám moc kreditu, ty moji vychovatelé mi dávají jen to, co ze zákona

musej," dodá, naráží na fakt, že dostává jen nezbytně nutné kapesné, které snad předepisuje nějaký zákon nebo vyhláška.

„Já taky něco mám," povzdechne si ona, také si nemůže dvakrát vyskakovat, ale na lahodný drink to rozhodně stačí.

„Tak jo," rozhodne on za oba, pak již jejich kroky směřují ke klubu, který se od jiných v areálu liší především tím, že zde jsou jen dvojice, které mají úředně povolené mít spolu pohlavní styk. Většinu už znají, přesto odmítnou pozvánku si přisednout, rozhodnou se pro soukromí, naleznou jeden menší stůl.

Oba se rychle proberou nabídkou koktejlů, přičemž sledují obzvláště pozorně jejich ceny, jenž některé z nich rovnou vyřazují ze hry. Ale nápoje nejsou zase tak drahé, není zájem na žácích Institutu vydělávat, jen je třeba zaplatit suroviny, práci a menší režii. Další vše je dotováno, tím je myšlen chod veškerého zařízení v Institutu.

Přes portál u stolu provedou objednávku, tu jim velmi brzo přinese mladík, tak kolem dvaceti, který zde obsluhuje. Práce na podobných pozicích v Institutu není nijak skvěle placená, ale je jistá, neboť jde o státní zařízení, které je ze zákona dotováno.

„Už se mi to blíží," usrne si ona z chutného nápoje, vychlazeného na dostatečnou teplotu, vonícího po esenci různých druhů ovoce a snad i trochu alkoholu, který v nápoji však absentuje.

„Já vím, přemejšlel jsem o tom," napodobí ji on, ochutná svou objednávku a podle výrazu je spokojený. Ten se mu však změní, když se vrátí k její poznámce.

„Co pak bude s náma?" pozvedne ona své oči, je v nich patrná určitá nejistota a možná i obavy z odpovědi.

„Tak nevím," protáhne se on, „Jsou přece voba příklady, některý to spolu táhnou dál, i když už jsou pryč z Institutu, další se prostě rozejdou. Bude taky záležet na tom, co ti Systém vybere.“

„Jen na tom? Ne taky dost na tobě?"

„Tak podívej, má to víc úskalí," pokračuje on snad až moc pragmaticky, „Tady máme prostor, kde se můžeme scházet, být spolu. Soukromí, když to děláme. Ale co bude, až opustíš Institut? Ty sem už nebudeš mít přístup. Takže co pak? Kde se budeme scházet? U mě doma to nepřichází v úvahu, protože tam jsou další jako já, co se o ně starají ty moji pěstouni. Jak si nedávno naznačovala, tak ty taky asi moc prostoru mít nebudeš, teda myslím proto, abych se jako třeba já nakvartýroval k vám.“

„Naším se tohle moc nelíbí," přikývne ona, „Jenže s tím teď nemůžou nic dělat, podle zákona na to máme právo. Ale aby tě pozvali k nám domů, abysme si mohli zašukat, tak to by asi nevydejchali," dodá smutně.

„No právě.“

„Mohli bysme někam vyrazit, v létě, až budeš mít volno ...“

„Volno ... a co ty? To už budeš vědět, co ti Systém nabídne. Nebudeš muset hned někam nastoupit?"

„Snad ne, budu plnoletá v červnu, pak ty testy, pak mi snad dají nějaký čas, do podzimu. Tak bysme mohli někam vyrazit, v létě, spolu.“

„Mohli, ale je tady problém. Kde na to vezmeme? Jak jsem říkal, dostávám jen to nejnižší kapesné. Budou nás snad podporovat tvoji rodiče? Dají ti nějaký rozumný kredit, se kterým aspoň nějakou dobu vyjdeme? Bez toho jsme nahananí.“

„Nevím, můžu se zkusit zeptat," říká ona dost zádumčivě, „Jen jsem chtěla napřed vědět, jestli o to ty vůbec stojíš.“

„Což o to, co se týká léta, tak jsem dost nahananý. Nevím, co chci dělat naši pěstouni, jestli nás někdy nebudou chtít vyvést, asi na to něco dostanou, nevím. Určitě by jim nevyhovovalo, kdybych vypadnul, aspoň by měli o starost méně. Ale uvolněj mi z účtu leda tak hovno.“

„A co ten další rok?"

„Evo, já prostě nevím. Musíme to řešit právě dneska?" projeví on značnou rozmrzelost.

„Ráda bych věděla, na čem sem.“

„Podívej, příští rok se budeš někde připravovat na svoji budoucí práci, já budu ještě rok hnít tady v Institutu. Kdoví, jestli vůbec budeme mít společný volno. Vůd toho se to asi bude všechno odvíjet, nemyslíš?"

„Máš mě vůbec rád?" pozvedne ona své smutné oči.

„Mám tě rád, zvyknul jsem si na tebe,“ zní jeho slova dost šeredně, „Ale život je prostě takovej, jaký je. Je nám teď spolu dobře, nebo snad ne?“

„Právě že je. Není škoda, aby to za krátkou dobu skončilo?“

„Jenže tohle my přece neovlivníme. Bude záležet, jak to bude s tebou. Nebráním se tomu, abysme se dál vídali, dělali to spolu, když se sejdeme. Ale jak často se budeme moci sejít? V tom je přece ten problém, kterej my dva moc neovlivníme.“

„Takže to vidíš spíš černě.“

„Černě, černě ...,“ začíná být on značně nerudný, „Podívej, kdybysme se měli vidět tak třeba jednou za měsíc, nebo dokonce míňkrát, tak to sama uznáš, že to je na hovno. To by nemělo cenu. Copak ty, ty už budeš dospělá a budeš venku, tam si budeš moci užívat. Ale já? Já budu tady zavřenej, takže tady budu hnít. Jako nějak se tady budu holt muset zabavit ...“

„Takže počítáš s tím, že až vodejdu, tak si tady najdeš jinou, se kterou požádáš vo povolení sem chodit?“

„Do prdele, copak já vím, co bude potom?“ je už on značně nevrlý, tento rozhovor ho dost irituje, „Teď to přece nemá smysl řešit, jak jsem už říkal. Budeme se muset zařídit podle toho, co bude s tebou. Třeba tě někam pošlou, daleko vodsud, kde se budeš něco učit. Možná zůstaneš ve městě. Tohle teď nevíš, tak to nemá přece smysl probírat.“

„Jasně,“ ušklíbne se ona, také značně nespokojená a zřetelně otrávená.

„Evo, proč si kazit ty dva měsíce, co tady ještě budeme spolu,“ snaží se on krotit svoje emoce, především se obává, že když se moc pohádají, nemusela by mu dát, a to nejen dneska.

„Nějak mi ten koktejl zhořknul,“ poznamená ona.

„Poslouchej, třeba všechno dobře dopadne,“ rozhodne se on hodit zpátečku a ukázat budoucnost v lepším světle, „Domluvíme se na nějaký tý akci v létě. Tam pak bude čas se dohodnout na dalším, to už budeš vědět, co ti Systém nabídne a z čeho si ty vybereš. A možná to bude někde blízko a najdeme způsob, jak se vídat. V mým a tvým volnu,“ mluví zaníceně, nepotřebuje ji v následných hodinách otrávenou, pak by jejich milostné hrátky nestály za nic, pokud by k nim vůbec došlo.

„Všechno to stojí za hovno,“ konstatuje ona smutně a usrkne si z lahodného drinku.

„Všechno určitě ne,“ oponuje on, „Vždyť jsme teď tady a spolu. A možná budeme i potom, co ty tady skončíš. Možná si jen děláš zbytečný starosti.“

„Všechno je najednou tak smutný ...“

„Nesouhlasím ... víš co, dopijeme a půjdeme najít nějakou volnou domek. Uvidíš, tam nám bude spolu dobře a ty přijdeš na jiný myšlenky.“

„To jste celý vy, kluci, myslíte pořád jen na jedno,“ ušklíbne se ona.

„Můj ty bože, ty máš teda dneska náladu ...“

„Nesnažíš se mi ji moc zlepšit ...“

„Tak pojď na tu chatku a já udělám, co bude v mejch silách ...“

„Jako že když mi to dobře uděláš, tak mi bude taky dobře po duši?“ zavrtí ona hlavou.

„Minimálně ti snad bude líp, ne?“ napije se on zhluboka, aby koktejl co nejdříve v poháru došel.

„Davide, s tebou je to těžký. Mám tě ráda, ale někdy mě fakt sereš. Chci s tebou mluvit vážně vo tom, co bude dál a ty myslíš pořád jen na šukání.“

„To není přece moje chyba, to dělaj ty hormony, jak mi vysvětlil Jirka. Víš kterej, ten co všechno ví a všechno přečet ... já za ně prostě nemůžu, že mě tak ovládaj,“ vymlouvá se on.

„Hlavně že to máš na co svíst,“ povzdechne si ona, pak ho napodobí a pořádně se napije. I ona má zájem s ním mít styk a užít si dnešní večer. Možná má on dokonce pravdu, přestane aspoň na čas myslet na svoje starosti. A taky je třeba si užít, dokud k tomu mají prostor a jsou zde spolu.

Zkrátka oba vstanou a vyrazí ven z klubu. Aby využili účelně a příjemně každou minutu, co jim zbývá do večerky.

ONDŘEJ MASLÁK

Ondřej Maslák vyjde z místnosti a zhluboka se nadechne. Právě absolvoval pohovor s psychologem a sexuologem, který je podmínkou proto, aby dostal souhlas k návštěvě tak zvaného Zakázaného města s dívkou, se kterou se na tom dohodl. Jak mu vysvětlil Jirka, ten název Zakázané město prý pochází z Číny, kde v takovém uzavřeném prostoru žil císař a jeho nejbližší rodinní příslušníci a sloužící. Nikdo další tam nesměl a kdyby se tam někdo pokusil pokoutně proniknout, čekala by ho smrt. Tady o tak dramatickou věc nejde, jen by dotyčná dvojice bez souhlasu Institutu byla vykázána.

On si našel Jitku, Jitku Kalivodovou, které taky bude brzy patnáct let. Už nějakou dobu spolu randí a rozhodli se využít svého práva na intimní život. Usměje se, je moc dobře, že tohle kdysi někdo navrhl, obhájil a nakonec to bylo schváleno referendem. Přes odpor jisté části konzervativních rodičů. Teď jsou krátkí, je to prostě zákon a i jejich děti ho mohou využít, pokud chtějí.

Což není jeho případ. Při své poslední návštěvě doma toto téma nadhodil a rodiče to, jak se zdá, nijak nevzrušuje. Jeho matka Alžběta pracuje v salónu krásy, kdysi tomu mohli říkat kadeřnice, ale faktem je, že zákazníci tam dostanou zcela komplexní službu, nejen o své vlasy, ale také pokožku a tak. Moc toho o práci matky neví, když ta o tom mluví, vždy poslouchá jen na půl ucha. Jeho otec Josef, který pracuje ve firmě zabývající se odpadky, snad tam něco dělá s technikou, na jeho sdělení reagoval jen s úsměvem a prohodil snad něco v tom smyslu, aby si to užil.

Ještě má devatenáctiletou sestru Anetu, ta si z něj dělala legraci, ta už má v téhle oblasti hodně zkušeností, už delší čas žije se svým přítelem Emilem. Pak se mu snažila dát pár dobrých rad, kdy přesně nevěděl, jestli mluví vážně nebo ho zase jen popichuje.

Jeho přítelkyně Jitka je taky spíše z chudších vrstev, ačkoli vlastně nikdo ve Federaci skutečně chudý není. Každý má bydlení, každý má co jíst, každý může alespoň v minimální míře využívat Systém. Pro každého najdou nějakou práci a pokud krátkodobě ne, tak se o něj stejně postarají. On má zatím klid, v tomto směru, ačkoli už za rok mu bude dána nabídka z několika povolání, z nichž si bude muset vybrat. Po pravdě o tom moc nepřemýšlí, studovat na druhém stupni Institutu jistě nebude, tím si je jistý, ale co se bude učit dál, to je ve hvězdách. Nebo se možná už rodí v Systému, ten má určitě o něm už dost záznamů.

Stejně by bylo zajímavé zjistit, co ten Systém všechno zhodnotí, než mu nabídne nějakou vhodnou práci. Nebo spíš soubor prací, budoucího povolání, které stát potřebuje a on má šanci se v nich uplatnit. Alespoň podle Systému. Ale ten se asi moc nemýlí, jak se zdá, Federace funguje dobře. Sice jsou tím asi jeho práva nějak omezená, ale když to většina tak schválila v referendech, stejně s tím nic neudělá. Tak bude muset přijmout, co mu nabídnou.

Po pravdě, on má teď jiné starosti. Ještě ho čeká jeden pohovor, společný s Jitkou, pak prý ještě nějaké školení a praktické rady od sexuologa a pak ... Zasní se, už brzo se stane mužem, pokud je k tomu potřeba, aby se kluk vyspal s holkou. Ačkoli David, který tohle praktikuje s Evou, se nijak moc nezměnil. Vlastně je pořád stejný, nic zvláštního z něj nevyzařuje. Snad i on všechno zvládne a nepostihne ho nějaký trapas, až bude sám s Jitkou, třeba, že se mu jako nepostaví, což se prý může při nějaké větší nervozitě stát. Ale z prvního styku měli asi různé obavy všichni a jak se zdá, drtivá většina se s tím dobře vypořádala, a pak už jen vzrůstalo jejich sebevědomí.

Že by tedy Jirku nějak miloval, hořel k ní nějakou nehynoucí láskou, tak to pravda není. Ačkoli se domluvili, že tak o tom budou mluvit, anebo alespoň naznačovat, při těch pohovorech. Ve skutečnosti se jim vzájemně líbí jejich těla, mají zájem si vyzkoušet, jaké to je, když si nemusí ulevovat sami a mohou si vyhovět navzájem. Dobré je, na rozdíl od Davida a Evy, že jsou přibližně stejně staří a až dostanou souhlas, tak tady budou mít na milostné hrátky celý rok.

Stejně mu to všechno přijde jako naprosto formální, ačkoli se všichni tváří tak vážně, všechno rozebírají ze všech stran, ptají se, zda si je jistý svým rozhodnutím, zda by nebylo lepší se napřed lépe poznat, než se

Jitka Kalivodová

rozhodnou zahájit svůj pohlavní život. Neví o případu, kdy by nakonec ten souhlas nedali. Faktem ale je, že než na to nějaká dvojice vlítne, tak má takové teoretické poznatky a dostane tolik praktických rad, až to není hezké.

Usměje se. Docela by ho zajímalo, co tam tak asi probírají, když jde o dva kluky nebo dvě holky. To tu taky funguje, mají taky právo o povolení požádat, a taky ho dostanou. O čem se tam tak asi baví? Učí je, jak se dobře uspokojit? Třeba u holek, jestlipak jim taky dají nějaké pomůcky? Umělé penisy nebo tak něco?

Hrome, už aby ten souhlas získal, už se nemůže dočkat. Ale když to všechno půjde dobře, tak mají pozitívní společný pohovor, popozitívní poslední sezení se sexuologem, který s každým zvlášť probere různé praktiky, hygienu při tom a tak. A pak ... usměje se. Už jsou domluveni, že následující volno nepojedou domů, ani jeden, ale stráví ho tady. Budou tak moct do Zahrady rozkoší chodit každý den a pořádně si to užít. Snad ho jeho chloubka nezklame, snad bude mít pořád tolik chuti, jako má teď.

Ty hormony jsou fakt neodbytný, stojí mu každou chvíli, ani vlastně někdy neví, co ho tak vzrušilo, že mu najednou ztvrdne. Někdy to může být i pro smích, když ho třeba někdo neočekávaně požádá, aby vstal. Nebo když leží u vody ... Díkybohu to tu nikdo moc neřeší, každému se to už asi stalo, spíš se společně zasmějí a nikoho to netraumatizuje.

Následný den si najde chvíli a promluví si s Davidem, ten mu poskytne pár praktických rad, jak to v Zakázaném městě chodí, ale taky, co je asi nejlepší udělat, až tam s Jitkou bude sám. Teorie je jedna věc a praxe jiná.

Pohovor dopadne dobře, ačkoli ani jeden z nich není dvakrát přesvědčivý ve svých odpovědích a ti tážající by museli být naprosto hloupí, aby nepochopili, že žádná vášeň mezi nimi nepanuje. Že se prostě jen dohodli, že mají chuť to spolu dělat. Usměje se, moc by ho zajímalo, co by říkali, kdyby to na ně vybalili. Mohli by jim pak odmítnout dát souhlas? Podle zákona na něj mají právo, a je asi přece jedno, jestli se vášnivě milují nebo se jen rozhodli experimentovat se svými těly. Přijde mu to jako taková hra, oni předstírají, že se mají rádi a pohlavní styk bude vyvrcholením jejich citu, a ten psycholog a sexuolog zase předstírají, že jim to věří. Ale hlavní je, že zákon bude naplněn, nezbytné předepsané procedury dodrženy, a pak už na to můžou vlítnout.

Ve čtvrtek od rána nemyslí na nic jiného, před večerí ještě dostane nějaké praktické rady a pak mu bude odblokován jeho vstup do Zakázaného města. Jsou s Jitkou domluveni, že se sejdou v sedm u brány, i ona už bude mít dovolený přístup. Sice váhali, jestli nepočkat na pátek, kdy budou mít volno celý den, ale nakonec se domluvili, že si tu trapárnu s prvním stykem odbudou ve čtvrtek večer a v pátek už určitě budou oba klidnější a více si to užijí.

Docela mu vyhovuje, že s ní o tom otevřeně mluví, i ona se mu přiznala k nejistotě či nervozitě. Díky těm psychologům a sexuologům, na rozdíl od předchozích generací, jsou před první souloží velmi dobře připraveni, včetně případného selhání, aby z toho nedělali vědu. Možná pak je té nervozity méně, než kdyby se oba styděli o tom jen kváknout. Také si mohli prohlédnout v Systému praktické ukázky, s doprovodným komentářem a různými radami snad odborníků. I když někteří vypadali fakt dost zbědovaní, z jeho pohledu, ti, co o tom tak zasvěceně mluvili. Rád by je viděl, jak přitom vypadají, asi ale o moc krásnou podívanou nepůjde. Na rozdíl od filmů, na které již mají právo a kde on i ona jsou téměř dokonalými modely.

„Tak dneska na to vlítneš?“ zaskočí ho otázkou u oběda David, dívá se na něj dost nechápavě, „Myslím tím, že ty a Jitka, jdete dneska poprvý do Zakázaného města, nebo ne?“

„Jo, jo ... soráč, nedával jsem pozor ...“

„Na co pak si asi myslel,“ tlemí se Pařízek.

„Na co asi,“ ušklíbne se vedle sedící Buchar, mají v jídelně svůj oblíbený stůl a na obědy většinou sedávají spolu. Naopak na večere chodí spíše zvlášť, jak jim různě končí jejich odpolední program a povětšinou sedí se svými kamarády z jiných skupin.

„Možná bysme mohli zaskočit na koktejl,“ navrhně David.

„Na koktejl?“ tváří se nechápavě Ondřej.

„No myslím ty s Jitkou a já s Evou. Někdy zajdeme do klubu, než na to jdeme. Ale pokud nechceš ztrácet čas ...,“ zatváří se potměšile Pařízek.

„No možná, na chvíli ... Možná pak budeme míň nervózní. Ale zase, aby bylo dost času, nevím, jak nám to napoprvý půjde ...“

„Tipnul bych si, že se uděláš hodně rychle,“ tváří se zasněženě David, „Ale pak to bude už jen a jen lepší. Na druhý straně,“ ztiší teď hlas, „něco už taky začne bejt vokoukaný ... Pochopitelně na to mám pořád chuť, pořád mě vzrušuje, myslím tím Eva. Ale po pravdě, taky někdy přemýšlím, jaký by to bylo s jinou. Sice zkusíme různé polohy a tak, aby to bylo zajímavý,“ tváří se jako vyhlášený milovník, „ale někdy přemýšlím, že bych to chtěl taky zkusit s jinou. Ale Ondro,“ zvedne teď varovně prst, „pokud si půjdeme večer společně sednout a ty vo těchle mejch kecech před Evou jen kvákneš ... tak si to užij, protože až se vrátíme na tu naši společnou ložnici, tak tě uškrtím!“

„Nejsem přece debil, abych jí vo tom vykládal,“ zatváří se uraženě Maslák, „A taky by se vidělo, kdo by koho uškrtil. Nějak moc si věříš!“

„Á, naši namakanci se už zase vytahují,“ ušklíbne se Simon Divíšek.

„Ty radši mlč,“ zpraží ho David, „Radši se snaž, když v něčem soutěžíme, myslím tím na tělesný přípravě. Už mě tím fakt sereš. Je ti všechno úplně jedno ...“

„Máš pravdu,“ ušklíbne se Simon, „Takhle mi ty vaše soutěže trhají žíly,“ ukáže provokativně své zápěstí, „Musím to absolvovat, to vím, ale kvůli nikomu se tam nepřerazím.“

„Nechte toho, nebo se zase pohádáte,“ řekne hodně důrazně Jirka, je vidět, že má mezi kolegy respekt, protože ti nakousnuté téma hned opustí.

Ondřej je však jak na trní, i odpolední program absolvuje jako ve snách. Po sportovní hře se odejde osprchovat do jejich ložnice, chvíli musí počkat, neboť stejný nápad má i Buchar. Ostatní se ještě někde flákají.

„Tak si to užij,“ usměje se Jirka, když vychází nahý ze sprchy, na posteli už má připravené svoje oblečení.

„Ty už jedeš dneska?“ začíná se svlékat Maslák.

„Jo, asi za půl hodiny pro mě někdo přijede.“

„Někdo přijede?“

„No, nevím, asi to nikdo z rodičů nebude, většinou pro mě pošlou nějaký auto ... Matka něco říkala, že máme nějakou večeri, s nějakými přáteli, nebo co. Tak chvátám, doma se asi budu muset zase převlíknout, asi do něčeho víc společenského.“

„Společenského ...“, řekne pohrdavě Ondra, už také ve stavu, jak ho pán Bůh stvořil.

„Tak mě to nevádí, moc si přeju, aby to patřilo k mojí profesi,“ natahuje si spodky Buchar, pak si bere košili, to už jeho spolubydlící mizí ve sprše. Proto mu už neodpoví.

Když Ondra vyleze ven, tak už je v místnosti sám, Jirka někam zmizel, možná už šel k bráně, kde bude vyčkávat odvoz. Asi ani na večeri nepůjde, zamyslí se. To on ano, potřebuje si dobít energii, snad ji bude večer potřebovat. Mráz mu přejede po zádech a pocítí také divný pocit kolem žaludku. Jestli všechno půjde dobře, tak už za dvě hodiny nebude panícem. Znovu se zachvěje, vida, přeci jen nějaká ta nervozita bude.

Navoní se, sám sebe si prohlédne v zrcadle, včetně svého přirození. Zdá se mu dostatečné, snad bude mít stejný názor i ona. Zná pár kluků s větším, ale také hodně s menším. Ačkoli jim sexuologové vysvětlovali, že na tom nesejde, podle něho to jsou jen psychologický kecy, pro ty, co ho mají malýho, aby nevyšlovali a neměli nějaká ta traumata. Ale on ho snad má dost velkýho, podívá se naposledy, než mu zmizí ve spodkách.

Již oblečený se znovu prohlédne, podle svého zhodnocení vypadá dobře, jak v šatech, tak bez nich. Jsou už vidět i jeho svaly, aby taky ne, když tady hodně sportuje, občas i posiluje. Povzdechne si, teď už s tím moc neudělá, ale cítí dostatečné sebevědomí nad svým tělem i vybavením.

Jeho kroky směřují na večeri, ta se podává po určitou dobu a během ní na ni mohou kdykoli docházet. Málokdy se stane, že by někdo vynechal. Každý po své identifikaci dostane svoji porci, nemají na výběr, dostanou, co jim či jejich tělu náleží. Pokud je někdo nemocný, má nedostatek nějakých vitamínů či naopak nějaké to kilo navíc, strava je mu upravena. Ostatní dostávají stejnou stravu, jen podle svých dispozic v různé hmotnosti. Ale všichni si zvykli a neprotestují, konec konců by jim to stejně nebylo nic platné. Většinou jsou dost zasyceni, a když přesto ještě mají hlad či chuť, mohou si něco koupit či vyrobit na tiskárně. Pokud tedy nejsou otlí, to pak jsou identifikováni a nic nedostanou. Leda tak pohovor s psychologem, kde s nimi jejich handicap rozebere.

U Ondry něco takového nehrozí, sportuje nad rámec povinné tělesné přípravy i sportovních her, spotřebuje dost energie a jeho tělo nemá žádné nadbytečné tuky. Nechá si naložit svoji porci stravy, pak se rozhledne, spatří Davida s jeho kamarády. Na chvíli zaváhá, pak k nim trochu nejistě zamíří. Je přivítán

poněkud potměšilými pohledy, neboť Pařízek neopomene sdělit všem, na co se chystá. Minimálně další dva z kluků u stolu již také chodí do Zakázaného města, mají zde svoji partnerku.

„Tak co, sejdeme se tam?“ prohodí David, když polkne rozžvýkané sousto.

„Jo, proč ne? Ale kdy a kde?“ je z Masláka cítit nervozita.

Pařízek mu popíše klub, před kterým si dají sraz, on má spicha s Evou o něco později, proto doporučí kamarádovi, aby se prošel po prostorách určených dvojicím a poté na ně počkal před klubem. Ten si není sice jistý, zda koná dobře, ale na druhé straně ve zkušenějším spolužákovi cítí jistou psychickou podporu.

On i Jitka přicházejí k bráně skoro ve stejnou chvíli, oba mají vyřízené povolení. Tedy alespoň doufají, což zjistí za chvíli, až si čtečka prozkoumá jejich čip na předloktí. Ostraha se tváří naprosto neutrálně, žádné potměšilé pohledy, jsou zřetelně profesionálové. Vše je v pořádku a brána se jim otevírá. Oba nesměle vstoupí. Pak dostanou přednášku od ostrahy, jsou zde přece poprvé, tak aby věděli co a jak.

Po ní Ondra sdělí své přítelkyni, na čem se domluvil s Davidem. Ta vše přijme jen s pokrčením ramen, druhou dvojici dobře zná, konec konců jsou v tomto Institutu společně už osm let. Zdá se mu poněkud apatická, možná však jen skrývá svoji nejistotu, pomyslí si.

Projdou se, díky tomu poučení ale moc času nemají. Pozorují malé domečky, z nichž v tuto chvíli je většina volná, podle barvy světélka. Je jich tady dost, jsou různě roztroušené, snad aby vytvářely dojem takové malé vesničky než kójí, v nichž se chystají velmi mladí lidé využívat svého zákonného práva na pohlavní styk.

„Tak jdeme,“ zahlaholí Pařízek a jako pravý světák vstupuje do klubu, za ním jeho přítelkyně, následování poněkud nesmělou dvojicí.

Naleznou si stolek pro sebe, jsou zde poměrně brzy, proto tady moc dalších dvojic není. David doporučí koktejl svému kamarádovi, Eva své přítelkyni. U stolu panuje poněkud tísnivá atmosféra.

„Není třeba mít obavy,“ prohodí Kutlíková, zkušenější z dívek, „Všechno je to přirozený, za chvíli to z vás spadne.“

„To je to tak vidět?“ usměje se nejistě Maslák.

„Je, ale takový pocit má každý, když je to poprvý,“ přikývne Eva.

„Vy už toho máte dost za sebou,“ pozvedne svůj zrak Jitka Kalivodová.

„Dá se to tak říct. Bohužel už se nám to tady chýlí ke konci,“ zní hlas Kutlíkové bolestně, její partner raději odvrátí zrak, snad nebude chtít zase otevírat to prokleté téma, co bude, až odejde z Institutu.

„Doporučíte nám nějakou z těch chatek?“ zeptá se Ondřej, je to blbost, uvědomí si hned, ale nic moudřejšího ho nenapadlo.

„Jsou všechny stejné,“ bere dotaz vážně Pařízek, „Je to úplně jedno, kterou si vyberete. Ale není to tam špatně vybavený, což za chvíli zjistíte.“

„Není třeba spěchat,“ ozve se znovu Eva.

„Nevím, jestli tohle chce Ondra slyšet,“ zasměje se David.

„To je jedno,“ pokrčí rameny Kutlíková, „Já jen, abyste si ten dnešek užili,“ rozhodne se poskytnout dobré rady, „Máte čas, nespěchejte, jděte na to pomalu. Je to pak lepší.“

„Uviděj sami, jak se budou cítit,“ pozvedne pohár s míchaným nápojem Pařízek, „Tak vás tady teda mezi náma vítáme,“ usměje se, „Vidím, jak už jste netrpělivý, ale fakt je dost času. Myslím tím do večerky, než se budete muset vrátit. Tak to do sebe nemusíte hodit,“ dodá.

Maslák začíná litovat, že ke schůzce svolil, protože mu atmosféra spíše jeho nejistotu zvyšuje, než by ji rozptylovala. Proto si zhluboka oddechne, když se svou partnerkou stanou před klubem a očima si vybírají místo, kde stráví následné hodiny. K jednomu z nich oba vykočí.

„Tak už jsem muž,“ zvolá Ondra, když těsně před večerkou vstoupí do ložnice. Tam už na lůžkách spočívá David, Simon i Jakub, jen Jirkova postel je prázdná, využil možnosti odjet už dnes. Zítرا zmizí i Jakub a Simon, naopak David se rozhodl s Evou také zůstat. Na poslední chvíli, ale mají na to právo, pokud souhlasí i jejich rodiče. Což si zajistili, pravda, u Evy až po dost emotivním výstupu.

„Všechno bylo OK?“ zeptá se Pařízek.

„No, dá se to tak říct,“ usměje se Maslák, „Zpočátku to teda bylo hustý, ale pak to z nás spadlo. Nevyužili jsme rady Evy, ale vlítli na to hned, abysme to měli co nejdřív za sebou. Měl si pravdu, bylo to rychlý a takový ... nevím, jak to správně popsat ... kostrbatý. Ale pak už to byl dobřej pocit. Už se moc těším na zejtrěk, vlastně na další tři dny,“ září jak sluníčko.

BANNED

CENSORED

„Jestli chceš do sprchy, tak sebou hoď,“ poukáže David na neúprosně ubíhající čas.

„No jo, tak vám to dopovím potom ...“

„Radši ne, nebo ty dva tady neusnou ...“, směje se Pařízek, poukazujíc na polovinu osazenstva jejich ložnice, kteří ještě neokusili styk s dívkou a musejí si vystačit se svou rukou.

Maslák se jen pousměje, čas ho opravdu tlačí, neboť brzo pokoj potemní, zde se nedá smlouvat, vše je řízeno automaticky. Stejně jako by byl zaznamenán jeho pohyb a mohl by jít tak říkajíc na kobereček, proč nectí večerku a courá po ní po ložnici či se potmě sprchuje. Nemá zájem si dělat problémy a vysloužit si nějaký trest, například omezení volného pohybu či nějaké pohovory s psychologem, v době nejméně vhodné.

Stihne provést očistu právě tak včas, aby v čistých spodkách vklouzl do své pohodlné postele. Světlo krátce nato zmizí, ložnice je lehce prosvícena jen dopadem odrazem paprsků zvenku.

„Neslíbil si něco?“ ozve se hlas Davida, Jakub a Simon nastraží slechy, možná se jim dostane erotické pohádky na dobrou noc, po které se jim pravděpodobně bude obtížně usínat.

APPROVED

AUTHORIZED

TŘETÍ KAPITOLA

NÁVŠTĚVA

Čas nelze zastavit ani zpomalit, pouze se může vytvořit zdání jeho rychlejšího nebo pomalejšího plynutí. Podle toho, jak je dotyčný vytížený. Pochopitelně každý ví, že po dosažení určitého věku mají lidé dojem, že uhání přímo zběsilým tempem, ale jde z vědeckého hlediska pouze o subjektivní pocit. Který nyní sdílají i žáci ze skupiny A20.

Za sebou zanechali poslední letní prázdniny, strávené každý v trochu jiné atmosféře a s velmi rozdílnými zážitky. Jiří Buchar delší čas básnil o svém relaxování v odloučení od civilizace v Kanadě, David Pařízek nakonec prožil docela příjemné týdny s Evou Kutlíkovou, která již je na další škole, která ji specializuje pro její budoucí profesi. Ale s Davidem udržuje stále vztah, byť se vídají daleko méně často, než by si on přál.

Jakub Zelenohorský, Simon Divíšek i Ondřej Maslák z tohoto pohledu prožili volno celkem nudně, především Ondřej se již těšil na jeho konec, neboť se tím pádem vracel k Jitce Kalivodové, s níž má právo trávit přímo v Institutu intimní chvíle.

Žákům A20 se závěr poslední školní období v Institutu zpočátku zdál hodně daleko, ale pak jako by je uchvátilo zběsilé tempo. A tak se přehouply vánoce a stále více se blíží jejich závěrečné testování. Skupiny jsou záměrně tvořeny tak, aby kromě jiného její členové měli podobné datum narození, tedy budou končit přibližně ve stejnou chvíli.

Jak již bylo dříve řečeno, pokud se žák chová přístojně, nemusí se bát vyloučení, se svou skupinou absolvuje celých devět let. Přitom je snaha pomáhat právě těm slabším, méně nadaným či méně cílevědomým. A to jak působením psychologů, učitelů, tak i spolužáků. Každý ze skupiny si ale odnáší zcela jinou úroveň poznatků, což se projeví právě u závěrečných testů.

Pojem závěrečné testy je sice zažitý, ale není tak zcela přesný. Žáka po dosažení jeho šestnácti let čeká celých čtrnáct dní, kdy je svým způsobem podrobený naprosto komplexní prověrce. Včetně velice podrobného tělesného vyšetření, kdy se i za pomoci velmi moderních diagnostických přístrojů snaží získat veškeré poznatky o jeho stavu, skrytých chorobách. Byť se mnohé vyšetřující odborníci již dříve dozvěděli z jeho DNA. Ale puberta mohla něco změnit, mohly se objevit doposud skryté zárodky nemocí a podobně. Pak existuje možnost i případného lékařského zásahu. Každý žák se pochopitelně také podrobuje pravidelným lékařským prohlídkám, ale jeho tělo se vyvíjí a je předpoklad, že v šestnácti letech už je téměř v hotovém stavu.

Než dá Systém nabídku na vhodné pokračování přípravy na budoucí povolání, tedy nabídne několik nejideálnějších variant, dostane opravdu nesmírně komplexní informace. Nejen ty sbírané během působení dotyčného jedince po devět let v Institutu, ale také naprosto přesnou diagnostiku stavby jeho těla i duševních schopností.

Pro některé profese může mít dobrá kondice a skvělé zdraví velký význam, například pro službu v ozbrojených složkách, ale i v některých výzkumných týmech. Podobně je to s psychickými vlastnostmi, schopnostmi se ovládat, být aktivní, ale ne agresivní. Dokázat se prosadit, umět vystupovat, řídit kolektiv, organizovat.

Zkoumají se různé druhy inteligence, to vše ve velmi složitých a precizně propracovaných testech. Ty střídají různá tělesná cvičení, která prokáží například obratnost, ale i výdrž. A pak již zmíněná lékařská vyšetření, kdy se Systém dozví zbytek toho, co do něj doposud není zaneseno.

Velmi podstatným faktorem je pochopitelně i vůle dotyčného, neboť jen tak říkajíc silné osobnosti se hodí pro budoucí členy správy státu či dokonce Federace. S tím jsou pak spojené odpovídající znalosti, dobrý fyzický stav a mnoho dalšího.

Pravdou je, že nikdo přesně neví, co všechno Systém vyhodnotí, ani jakou váhu ta která kritéria mají. Jen se mohou domýšlet, co může mít nejvyšší vliv na konečnou nabídku.

Pro ty cílevědomější žáky a žákyně je pochopitelně tou nejvyšší nabídkou možnost studovat na druhém stupni Institutu. Kde se mohou začít postupně specializovat směrem, který jim Systém naznačí a oni si ho vyberou. Ale klíčové je se na druhý stupeň Institutu vůbec dostat, neboť právě to mnozí považují za zásadní selekci pro úspěch a neúspěch žáků u závěrečných testů.

Pro některé však tomu tak být nemusí, od počátku s tím nepočítají a přemítají o jiných profesích. U mnohých chlapců je snem se stát profesionálním sportovcem, tedy bavičem lidí, pro mnohé pak proniknutí do bezpečnostních složek, protože jak armáda, tak policie se těší značnému respektu a tomu také odpovídají i odměny. Byť zde je pochopitelně jisté riziko, že může dotyčný přijít o život při střetnutí se záškodníky, zločinci i teroristy, například na nějaké misi mimo hranice Federace.

Mnohé dívky pak sní o roli herečky, zpěvačky, tanečnice či baletky, ale zde je velmi úzký výběr a opravdu malá naděje, neboť je mnoho povolanych, ale velmi málo vyvolených. Zde musí dotyčná prokázat skutečný talent, který bude dále rozvíjen.

Ač se někteří snaží zůstat nad věcí, každý má z přibližujícího se konce svého působení na prvním stupni Institutu podvědomé obavy. Co když bude nabídka naprosto strašná? Nebude tam nic, co by ho alespoň trochu bavilo? Přitom vybrat si musí, pokud chce zůstat v systému, chce se těšit výhod Federace. Kdyby někdo odmítl, nastanou mu krušné časy, byť ani vlastně přesně netuší, co by se stalo. Všichni si tak nějak uvědomují, že prostě jednu z nabídek přijmout budou muset. Jinak se stanou osobami nepřízřivými, s kterými bude asi všelijak jednáno, určitě ale nebudou mít lehký život. Pokud je někde nekoncentrují, například v nějaké komunitě, která se dobrovolně zřekla vymožeností Federace.

Také by z Federace mohli odejít, zkoušet své štěstí ve světě kolem, o kterém ale nemají moc pěkné představy, podle všeho, co se za těch devět let dozvěděli. Tam panují poměry, které zde nejsou téměř vidět, tedy každodenní hrozba násilí, bída, hlad, žádný Systém, ve kterém najdou, co potřebují, žádná Federace, která nedovolí nikomu žít. Ač jsou i ve Federaci pochopitelně velmi významné rozdíly mezi nejbohatšími, rozuměj nejúspěšnějšími, a těmi dalšími. Ale tyto rozdíly nejsou způsobené protekcí, zlodějny, ale pouze schopnostmi dotyčných, neboť je vybral do jejich rolí právě Systém, který nelze podplatit a nelze ani oklamat. Ten prostě jen neosobně každého vyhodnotí a rozpozná jeho schopnosti.

„Mám pro tebe snad zajímavější návrh,“ prohodí Jirka Buchar směrem k Jakubu Zelenohorskému, oba právě přicházejí do jejich ubytovacího prostoru, místo zábavy budou volný čas trávit dalším studiem a přípravami na závěrečné testy. Které se oběma již velmi blíží.

„Návrh?“ zvedne své oči oslovený, „Budeme se učit spolu?“

„Nemyslím dneska,“ zavrtí hlavou premiant skupiny, „Myslím o našem volnu, co máme v pátek až neděli.“

„Ach tak ... zvažoval jsem tady zůstat a učit se. Tolik toho pořád nevím ...“

„Učit se můžeš i doma ... nechci tě stresovat, ale snažit se všechno nabífloat na poslední chvíli ... klíčový je, co máme v hlavě uložený. Velkej příliv informací nám tam akorát udělá guláš,“ filosofuje Buchar.

„Možná máš pravdu, ale ...“ zachvěje se Zelenohorský.

„Tak poslechněš si můj návrh nebo ne?“

„Ale jo, jistě ...“

„Byl jsem už celkem třikrát u tebe doma, pokud dobře počítám. Tak mě napadlo, že bych ti mohl aspoň jednou tohle oplatit.“

„Oplatit?“ zableskne se v očích Jakuba, ještě nikdy nebyl za hranicemi uzavřených městeček, kde žijí ti více úspěšnější a bohatší.

„Na ty tři dny bys byl mojim hostem.“

„Tvojm? Snad tvých rodičů, ne ... nebo o tom ještě nevědí?“ zalekne se Zelenohorský, třeba nebudou chtít ani slyšet, aby se jim v domě potuloval příslušník nižší společenské třídy.

„Tak mých rodičů ...“ protáhne Jirka, „To až v neděli. V pátek a sobotu budeme v domě sami.“

„Sami?“ nevěří zvaný svým uším, „Tohle ti rodiče dovolí?“

„Kubo, jsem přece už skoro dospělej. Mám nějakou jejich důvěru. Nemusíš se bát, už jsem to s nima projednal a voni souhlasí. Akorát tě budu muset požádat o tvůj kód.“

„O můj kód?“

„No, musím tě zanést do našeho systému v domě, aby s tvou návštěvou počítal. Jinak by tě považoval za vetřelce a způsobil by okamžitě poplach. Nechceš přece, aby tě ostraha zadržela a my jim pak něco museli horko těžko vysvětlovat, ne?“ směje se Jirka.

„Ach tak, rozumím. Asi je to tam všechno moc zajištěný ...“

„Dost nato, abysme se cítili v bezpečí. Tam neproklouzne ani myš. Když získám tvůj kód, tak si tě systém domu zaneše do svojí databáze, vyhledá si tě v Systému a bude s tebou počítat. Až přijdeš, tak z tvého čidla na ruce zjistí, že tam máš právo být. Jinak by udělal rozruch, kdyby neznal tvůj kód anebo kdyby tam vniknul někdo, kdo by třeba žádné čip neměl, nějaký terorista nebo tak,“ vysvětluje s mírným pobavením Buchar.

„Ten váš dům je snad jako nějaká pevnost,“ zasměje se i Jakub, poněkud křečovitě.

„Tak skoro ... ale na první pohled to nevypadá ... ale začíná to už u brány, ani přes tu by ses nedostal, když bych neznal ten tvůj kód a neřekl předem, že přijdeš ... ale tam je služba, tam by ses mohl nahlásit a voni by si tě prověřili. Však uvidíš sám,“ nemá již Buchar chuť dále nic vysvětlovat, „Hlavně si to domluv se svejma rodičema, aby nebyl problém z jejich strany.“

„To hned udělám ... Jirko, moc děkuju za to pozvání ...“

„I tak to asi zůstane dost v můj neprospěch ... kdoví, kam nás naše kroky zavedou, myslím tím po závěrečných testech. I když nám to vyjde, a budeme voba na druhém stupni Institutu, můžeme být každý v jiném městě nebo i zemi, podle toho, jakou nabídku dostaneme. Kdoví, kdy se zase uvidíme.“

„Máš pravdu,“ zase se zachvěje Zelenohorský, „Je to ale hrozný, devět let jsme pořád spolu a potom ...“

„To máš jako s rodiči a sourozenci,“ pokrčí Jirka rameny, „Taky jednou někam vodejdeš, teda většinou, a vidíš se s nima jen málo často.“

Jakub už neodpoví, oba již mají zapnuté svá zařízení u pracovních stolů a brzo se pohrouží do Systému. Pozvaný se však nemůže plně soustředit, stále musí myslet na prodloužený víkend. Co ho asi čeká? Co spatří? Musí se co nejdříve spojit se svými rodiči a získat jejich souhlas, ale to bude jen formalita, jistě mu nebudou bránit.

Doba do pátku uteče velmi rychle, hned po snídani v Institutu se oba dva balí. Brzo pro ně přijede poslaný řidič, který slouží právě obyvatelům zmíněného uzavřeného městečka, kde bydlí i Bucharovi. Jakub je již zase rozechvělý, moc si pozvání váží a na další dny se doslova těší. Byť má i trochu obavy, aby nezklamal svým chováním jak kamaráda, tak následně jeho rodiče, až v neděli dorazí.

Oba volným krokem dojdou k bráně Institutu, tam Jirka zamíří k limuzíně, která je zde jen a jen pro ně. Profesionální řidič v uniformě jim s úklonou otevře zadní dveře, Jirka se s ním pozdraví kývnutím hlavy, moc dobře ho zná, ten pozdrav opětuje i slovně, je z něho cítit uctivost. Váží si své moc dobré práce a k ní patří nejen vyjít svým klientům vstříc, ale i vůči nim projevovat potřebný respekt. Dle všeho má i vojenský či policejní výcvik, aby byl připravený své klienty chránit, v případě jejich ohrožení. Tak nějak o tom otec mluvil, že řidiči z městečka takové dovednosti mají, dumá Jirka.

Vůz poskytuje v části pro zákazníky obvyklý komfort, připojení k Systému je samozřejmostí, lze se jak napojit vlastním přístrojem, tak využít ten zabudovaný v limuzíně. Jirka hned otevře bar a podává kamarádovi nealkoholický nápoj, sám si vezme druhý.

Cesta ubíhá za okny, oni přes ně vidí, ale zvenku do automobilu vidět není. Mohou pozorovat okolí, ale i jen tak klábosit. Což činí, hostitel vysvětluje svému příteli jednotlivé funkce zařízení, kterými vůz disponuje. Ten je vlastně schopný se řídit sám, přes navigační systém a soustavu kamer, muž za volantem se ale může rozhodnout, zda nechá vše na autu či převezme částečně či zcela jeho ovládání. Pasažéři se rozvalují v měkouchých sedačkách, teplotu, čerstvost i provonění vzduchu jim zajišťuje klimatizace.

Takto dorazí až k bráně uzavřeného městečka, které je obehnané zdí, kterou střeží kromě bezpečnostní agentury i všudypřítomné čidla a kamerový systém. Zeď není nijak vysoká ani bytelná, možná má spíše psychologický efekt, přemýšlí teď Jakub, zatímco vůz prohlíží nějaký urostlý chlápek ve středních letech s jakýmsi přístrojem v ruce. Spokojeně kývne a auto se dá znovu do pohybu, uvnitř objektu jsou silnice i chodníčky, ale také park, zábavné zařízení, fitnesscentrum a mnoho dalšího. Domky jsou zde podobné, byť některé jsou přece jen o něco rozlehlejší či se trochu liší tvarem, dle hesla náš zákazník, náš pán.

„Tak jsme tady,“ otevře dveře vozu Buchar, stojí u jednoho ze zdejších klasických domků, je v moderním střihu, pochopitelně na něm není žádná chybička, vše je dokonale čisté, barvy svítící.

„Nashledanou, mladí pánové,“ ukloní se řidič, šel otevřít dveře, ale klienti ho předběhli.

„Nashledanou, pane,“ loučí se oba, pak zamíří ke vstupním dveřím.

Mládenci dojdou asi na vzdálenost tří metrů, když se ozve klapnutí a následně se dveře otevírají, čidlo je zachytilo a systém je vpouští dovnitř. Po projití vchodem se dveře zase uzavrou a drobné cvaknutí svědčí o jejich zabezpečení. Jsou ve vstupní hale, dům teď vypadá rozlehlejší, než se zvenku zdálo. Má přízemí a první patro a rovněž tak sklepní prostory.

„Vítejte, Jirko, vítejte, Jakube,“ ozve se ženský hlas, host sebou jen trhne.

„Zdravím, Aneto,“ odpovídá Buchar, pak se obrátí ke kamarádovi, „Tak říkáme našemu systému, který nás tady střeží, chrání a vůbec se o nás stará, jak se brzo dozvíš.“

„Umím se představit sama,“ ozve se hlas.

„Vona ti odpovídá?“ vyvalí oči Zelenohorský.

„Jde o velmi pokročilý program, který dokáže komunikovat.“

„Jsem program GTX Modern 10, mým úkolem je udržovat dům a plnit přání jeho obyvatel,“ ozývá se hlas z reproduktorů, umě uschovaných v interiéru, „Vynasnažím se i vám zpříjemnit váš pobyt zde.“

„O tom nepochybuji, Aneto,“ ušklíbne se Buchar.

„Mám pana Jakuba nasměrovat k jeho ložnici, nebo ho doprovodíte vy, Jirko?“

„Ukážu mu jeho ložnici sám,“ odpovídá programu hostitel, „Tak si slyšel, Jakube, pojd', ukážu ti, kde budeš spát. Až se ubytuješ, tak se sejdeme tady a domluvíme se na dalším programu,“ ukáže směrem ke schodišti z kovu a dřeva, které vede do prvního patra.

Host si prohlíží velmi moderně zařízený rodinný dům, světlo před nimi a kolem nich nabývá na intenzitě, naopak za nimi se prostory znovu noří do šera. Pokoje jsou však velmi precizně prosvětlené denním svitem. Ložnice je nádherná, v domě je několik pokojů pro hosty, i na to je zde pamatováno.

„Lehni si kam chceš,“ ukáže Jirka na manželské lože, „chovej se tady jako doma. Tady vedle jsou toalety a sprcha, pokud budeš chtít. Táhle,“ ukáže na zeď, „si můžeš přehrávat obraz, když se tady připojíš,“ namíří jeho prst na stolek, „Holografický obraz ale tady není, to máme jen v pracovně, otcově pracovně. Ale jestli budeš chtít, tak ti to ukážu. Je to pořád ještě dost drahý, než aby to bylo všude,“ dodá jakoby omluvně, „Sejdeme se za půl hodiny v hale, musím ještě něco zařídit,“ dokončí svůj stručný proslov, pak bez dalšího nechá kamaráda o samotě.

Jakub si odloží brašnu se svými osobními věcmi, pak se začne rozhlížet a zkoumat jednotlivé vybavení, jde mu především o elektroniku. Nakonec vezme do ruky svůj komunikátor, zprovozní ho a začne zkoumat, jak navázat spojení se systémem domu.

„Jakube, chcete se ke mně připojit?“ ozve se k jeho překvapení hlas z reproduktoru, zní velmi lahodně, mile, skoro jako by za ním viděl příjemnou a krásnou mladou dívku.

„Chtěl bych se připojit, pokud je to možné,“ odpovídá on s rozpaky.

„Stane se tak za dvacet sekund, Jakube,“ oznamuje mu řídicí počítač, „Budete chtít zprovoznit obrazovku na zdi?“

„Chtěl bych to vyzkoušet ...“

„Můžete k ovládání využívat své zařízení, ale také ovládací panel, který je na pracovním stole,“ oznamuje mu Aneta, na chvíli se odmlčí, „Připojení je navázáno. Chcete najít nějaký konkrétní soubor?“

„Konkrétní soubor? Uděláš to za mě?“

„Stačí mi ho oznámit. Nebo bude jistější ho zadat do panelu. Kódovací zařízení vašeho hlasu, Jakube, by mohlo způsobit nepřesnost. Ale můžeme to zkusit, pokud budete chtít,“ navrhuje program.

Zelenohorský na chvíli zaváhá, pak vyřkne název souboru, na kterém běží on-line zpravodajství, na zdi se objeví obraz titulního portálu, na němž je možné vyhledávat různé další soubory, písemná zpravodajství, stručné aktuality, televizní zprávy a mnoho dalšího.

„Co chcete otevřít, Jakube?“ ozve se z reproduktorů.

„Chtěl bych se podívat na oficiální televizní zprávy, které byly vysílané včera večer,“ rozhodne se mladík vyzkoušet místní systém.

„Jak si přejete, Jakube,“ oznamuje Aneta, během chvilky již běží zmíněný pořad, „Chcete vyhledat nějakou konkrétní zprávu, Jakube?“

Host si chvíli se systémem hraje a musí být navýsost spokojený. Jeho slovní pokyny jsou velmi přesně překódovány a plněny. Málem by zapomněl na čas, uvědomí si, za dvě minuty se má sejít se svým hostitelem.

Ukončí tedy připojení, před odchodem však zapluje do místnosti, kde je toaleta. Jak pootevře dveře, okamžitě se rozsvítí světlo a spustí klimatizace. Chystá se k vykonání malé potřeby, když se rozezní hudba, jemu dost známá, neboť ji často poslouchá.

„Ty mi k tomu hraješ?“ ustrne ve svém pohybu.

„Vybrala jsem hudbu, kterou nejčastěji posloucháte, Jakube.“

„Nejčastěji?“ zarazí se on, využívá Systém, ze kterého si opravdu použít různé melodie či písničky.

„Tuto hudbu dle statistik posloucháte nejčastěji. Ale mohu vám reprodukovat i jinou, pokud si budete přát. Mám pro vás připravenou všechnu hudbu, kterou jste za posledních dvanáct měsíců poslouchal. Stačí zadat název skladby.“

„Tohle stačí,“ vzpomene si on, vzápětí má potíž začít močit, zdá se mu, jako by ho přitom ta virtuální Aneta pozorovala. Což ona naštěstí nekomentuje, pouze když skončí, automaticky spláchne a do ovzduší uvolní vůni.

On se přesune do vedlejší místnosti, dveře jsou zde dvojí, jak z ložnice, tak z toalety. Pohlédne na umývadlo, bidet i sprchový kout, také sušicí zařízení, které je zde dvojího druhu, jak na ruce, tak na celé tělo. Strčí ruce pod nádobku, odkud se mu automaticky uvolní dávka mýdla, pak je přesune pod kohoutek, z něhož začne vytékat vhodně teplá voda. Nakonec se dá do provozu vysoušecí zařízení.

Jirka musí chvíli počkat, ale nijak mu to nevadí, následně vede svého hosta do společenské místnosti, kde jsou přijímány návštěvy. Tam se oba usadí do nádherné sedačky, hostitel se lehce usměje.

„Spokojenej s ložnicí?“ zeptá se.

„Jak jinak, máte to tu fakt skvělý,“ nemusí host lhát, „Aneta mi zpřístupnila ten velký obraz a taky mi zahrála k tomu, když jsem se šel vymočit.“

„Tak to má naprogramovaný,“ kývne Buchar hlavou.

„Vona mě pořád vidí?“

„Myslíš, jestli tě pořád šmíruje?“ rozesměje se Jirka, „No to se ví!“

„Mám z toho takovej divnej pocit ... skoro jsem měl problémy se vychcat ...když se na mě asi dívala, přitom ...“

„Jakube, dyť je to úplně stejný, jako v Institutu,“ zasměje se Buchar, „Tam taky ten systém Institutu ví vo každým našem pohybu. Pravda, při sraní nám nehraje naši oblíbenou hudbu, nepovídá si s tebou ...“

„Vona si s náma při sraní bude povídat?“

„Jen když budeš chtít. Taky tě může diagnostikovat, jestli třeba nejseš nachlazený, nemáš zvýšenou teplotu a tak, zjistí to přes to prkýnko, na který si sedneš ... netvař se tak, když budeš chtít, tak stačí říct a celou dobu bude mlčet. Jako třeba teď.“

„Slyší, co si povídáme?“

„To určitě, vyhodnocuje to. Určitě se jí nelíbí vulgární slova, že Aneto? Aneto, slyšíš mě? Mám pravdu? Vyhodnocuješ, když použiju vulgární výraz?“

„Máte pravdu, Jirko. Mám za povinnost vás upozornit na nevhodnou mluvu, z přání vašich rodičů. Před chvílí jste použil několik nevhodných výrazů. Vulgárních výrazů. Také je vaše mluva nespisovná. Ale neruším obyvatele domu při konverzaci, upozornila bych vás později,“ ozve se odpověď z reproduktoru.

„Hodná holka.“

„Musím vás upozornit, Jirko, že jsem velice moderní program. Moje schopnost komunikace a moje schopnost okamžitě reagovat na slovní pokyny jsou velmi precizní. Dovedu velice rychle analyzovat pronesené věty a okamžitě na ně sestavit správné odpovědi. Předchozí vaše vyjádření by se dalo pochopit jako moje znevažování.“

„Ona se zlobí?“ kulí oči Zelenohorský.

„Nemám naprogramováno podléhat emocím,“ odpovídá program, „Mohu ale změnit při konverzaci intonaci hlasu, podle sdělovaných informací. Například při ohlašování nebezpečí zní můj hlas důrazněji. Umím i něžnější intonace, podle vyhodnocené povahy konverzace.“

„Vona se ráda chválí,“ rozesměje se Buchar.

„Asi má proč,“ je okouzlen komunikací host.

„Však ji ještě poznáš,“ kývne hlavou Jirka, „Jakube, pojďme se domluvit na programu. Máme pro sebe dva dny, ty seš host, pokusím se ti vyjít vstříc. Ukážu ti dům, jestli budeš chtít, taky se můžeme projít po naší

uzavřený čtvrti, někam zaskočit. Dá se toho tady najít dost. Ale taky ti poskytnu prostor, pokud se budeš chtít sám učit. Jo, a musíš si vybrat, co budeš chtít k obědu a večeři. Aneta nám to pak objedná.“

„Objedná?“

„Přece tu nebudeme nic kuchtit. Ačkoli tu nějaký zásoby máme, něco si můžeme vytisknout, v chladícím boxu je nějaké pití a něco k zakousnutí. Ale co budeme chtít, tak to si objednáme. Aneta pak zařídí, aby nám to donesli. Pošle objednávku a bude to. Je tady taková vývařovna, co pro zdejší obyvatele dělá jídla i z čerstvých ingrediencí. To nám pak donesou. Nabídka je ve zdejším systému, podíváme se a ty si vybereš. Když ale řekneš dopředu, na co asi máš chuť, tak nám Aneta nabídku zredukuje a bude to rychlejší. Jo, a nemusíš se nijak držet zpátky, dej si skutečně, na co máš chuť. Kdyby to bylo něco moc specifického, tak to by asi dneska nezvládli, myslím tím do oběda, ale do večeře nebo zítřejšího oběda by to zařídili,“ vysvětluje Buchar.

„Musíte se tady vůbec o něco starat? Máte nějaké služebnictvo?“

„Tak služebnictvo přímo ne. Ale dům udržuje agentura, která má tuhle naši čtvrť na starosti. Aneta vyhodnocuje jednotlivé systémy v domě, všechno řídí, včetně různých robotů, třeba na drobný úklid. Pokud by se jí něco zdálo v nepořádku, tak to hned oznámí a někdo to přijde opravit. Ta agentura taky uklízí, čistí věci a tak. To dělá buď pravidelně, v době, kdy tady nejsme, aby nás neobtěžovali. Anebo můžou přijít na konkrétní věci a v konkrétní čas, když si to objednáme. Je to docela dobřej servis, to musím uznat.“

„Je to skoro pohádkový ...“

„Je to realita, Jakube, ke který se díkybohu moji rodiče dostali, teda spíš se k ní dopracovali. Voba mají vystudovanej druhej stupeň Institutu a voba mají dost dobrý postavení. S tím souvisí, na co maj, co si můžou dovolit. Nic není zadarmo, pochopitelně. Nevím, co tohle stojí, jestli si to rodiče sami platí, nebo jestli jim to zajišťuje jejich zaměstnavatel, což je dle mého náš stát, potažmo teda Federace. Voni jsou hrozně tajemný, vo tom, co dělaj, nemluví ani přede mnou. Kdoví, jestli přesně jeden ví, co dělá druhej. Ale asi to tak má bejt, je třeba zachovávat tajemství, kvůli bezpečnosti. Když je náš Systém tak dokonalej, je bezpečnost klíčová.“

„Bezpečnost proti komu?“

„Podívej, všechno je řízený přes Systém, tady v domě přes vnitřní systém. Kdyby do toho někdo proniknul, může způsobit naprostý zmatek, chaos. Proto ty bezpečnostní opatření, chráněný a několikrát zdvojený zdroje energie, ochrana dat a tak. Ale tohle víš.“

„Prostě platíme daň za všechen ten servis,“ kývne hlavou Zelenohorský, „Například i svým soukromím. Když tě ten program sleduje i na hajzlu ...“

„Zvykneš si, my oba si přece už zvykli, že máme ten čip, že nás i v Institutu slyší, určitě každý slovo, co proneseme. Ale Systém zachovává soukromí, dostat se k těm datům je pomalu stejně složitý, jako je to zabezpečení proti teroristům. Ochrana dat před zneužitím je dokonale propracovaná, však jsme se o tom už něco učili, a to je asi jen odvar, proti skutečnosti. Tu vlastně nikdo nezasvěcenej ani nezná, jinak by nefungovala.“

„Máš pravdu,“ povzdechne si Zelenohorský, „Jirko, nechám ten program na tebe, dyť já ani nevím, jaký možnosti tady jsou. Když už jsem tady, rád bych toho co nejvíc poznal. Teda co mi smíš ukázat, když jsem jen host.“

„Tak tajemství Anety ti neodhalím, to nezmám ani já, vona si ho moc dobře střeží. Ale dobře, když to necháš na mě, tak poslouchej. Do oběda si prohlídneme dům. Pak se najíme, vybereme si jídlo, než začneme s prohlídkou. Odpoledne bych navrhoval se projít po tom našem důkladně střeženém městěčku. Můžeme zaskočit omrknout fitnesscentrum nebo zábavný park, když budeš chtít. Ale není moc velkej, a je především pro děti do sedmi let, co se tady vo ně staraj, když jsou jejich rodiče pryč. Nebo tam chodí třeba se svou matkou. Nebo když ty menší děti přijedou z Institutu. Souhlasíš?“

„Moc rád si všechno prohlídnou.“

„Dobře. Večeři si můžeme taky objednat hned, nebo třeba až odpoledne, až budeme třeba někde odpočívat. A na programu na zejtra se domluvíme taky později. Akorát neděle už je trochu daná, rodiče se vrátí někdy v sobotu v noci nebo v neděli dopoledne, to je jedno. Budeme mít společný oběd, tak je poznáš. A pak už se budeme muset chystat na návrat do Institutu.“

„Snad ti neudělám před tvými rodiči ostudu ...“

„Proč bys udělal. A navíc, moji rodiče nekoušou ...,“ zasměje se Buchar.

„Mám jen obavy ...“

„Zbytečný ... tak pojď, vybereme si něco k jídlu a pak se dáme do té prohlídky,“ povstane Jirka a odvede kamaráda do svých prostor. Ty tvoří krásná ložnice a před ní pracovna, která je zmenšenou kopií pracovny jeho otce, „Aneto, ukaž nám nabídku obědů,“ přikáže, načež se nad pracovním stolem objeví dvourozměrný obraz.

„Vybrala jsem jídla, které jste si vy za poslední rok osobně objednal, Jirko. Jsou seřazené podle četnosti. Vlevo máte název, vpravo pak jejich obrázek,“ zní z reproduktorů.

„Tak co, stačí to?“ zeptá se hostitel, „Kdybys chtěl další ...“

„Ne, ne, je to úžasný,“ řekne rychle Zelenohorský, „Doporučíš mi něco?“

„Všechny jsou dobré, to můžu potvrdit. Víš co? Vyber si rovnou něco na oběd a další na večeři, ať se tím už nemusíme zabývat později.“

Jakub poslechne, má však několik doplňujících otázek, nakonec zvolí dva pokrmy, částečně i na základě jejich vizualizace. Vypadají lákavě a on nepochybuje, že budou i dobře chutnat. Jirka pak objednávku zdvojí, bude jíst to co jeho přítel. Následně přidá i nápoje a ještě dezert, vše bude čerstvé. To je také výsada zdejších obyvatel.

„Začneme od sklepa,“ vyzve Buchar svého hosta a tím zahájí prohlídku domu.

Sklepní prostory se rozkládají pod celým domem, dá se v nich najít menší posilovna, toaleta, sprcha s vysoušečem, sauna, menší bazén s výřivkou a také prostor, který slouží jako malý bunkr, pro případ napadení domu či živelné katastrofy. Zde by mohli obyvatelé přežít nějaký čas, než by přišla záchrana. Úložné prostory Jirka jen popíše.

„Je to fakt malá pevnost,“ konstatuje Zelenohorský.

„To ani ne, ale pravdou je, že v tom bunkru by se dal nějaký čas přežít. Kdyby třeba nahoře řádilo tornádo, nebo někde vybuchla bomba. Ten strop a stěny jsou vyztužené, možná je tam i něco proti radiaci, nevím. Je tam zásoba vzduchu a taky jídla a pití. Na druhou stranu tam ale taky můžeš bejt v pasti, když se na tebe dům zřítí. Prej se tam ale dá přežít až tři týdny, než by tě vytáhli,“ pokrčí hostitel rameny, „Budu ale rád, když to nebudeme muset zkoušet. Ale prej je to tady standard, takovou místnost mají všechny baráky.“

„Využíváš ty posilky a vířivky?“

„Moc ne, občas jsem si zašel do sauny ... konec konců, můžeme to večer vyzkoušet. Když řekneme, Aneta nám ji připraví a taky ochladí vodu ve vířivce, abychom do ní mohli skočit, až se rozhicujeme. Můžeš se rozmyslet.“

„Možná bych to vyzkoušel ...“

„Tak to zkusíme, před večeří. Je to osvěžující. Ale to znáš přece z Institutu, ne?“

„Jo, ale když už jsem tady ...“

V přízemí naleznou jídelnu, různé společenské místnosti, včetně menších salónků a mini kina pro patnáct osob, kde si může společnost pouštět filmy, ale třeba i zpravodajství. Prostě co uzná za vhodné. Projekce může být klasická, 3D i 4D, kdy se mohou sedačky různě vlnit, lze vyvolat vítr, ale i třeba mrholení. V přízemí se dále nachází něco na způsob kuchyně, s chladicími boxy, opět toalety a sprcha.

Ve prvním patře jsou osobní prostory, tři pokoje pro hosty a pochopitelně ložnice a pracovna Jirky, ložnice jeho rodičů a dvě pracovny, matky a otce. Ta hlavy rodiny je vybavená i holografickým zařízením, které umožňuje promítat třírozměrné obrázky nad zdánlivě nenápadným černým stolem. Není pochyb, že místnost je prošípována nejmodernější elektronikou.

„Nebude se otec zlobit, když ...,“ projeví pochybnosti Zelenohorský, jeho hostitel právě vydal pokyn ke spuštění holografického zařízení.

„Nebude, mám to dovolený. Stejně se nedostanu do otcových souborů, tak mu nemůžu nic zkazit a do ničeho se nabourat. Tak se jen podíváme na něco, co se trojrozměrně přenáší. Není to pořád ještě úplně dokonalý a taky asi děsně drahý. V tomhle má lidstvo stále ještě rezervy, podle autorů scien fiction jsme už měli bejt dál,“ zasměje se Jirka.

„Ještě mi ukaž teleportovací zařízení a bude to dokonalý,“ žertuje host.

„Hm, tak rozložit tě na atomy, to by asi šlo, i když ne tady v domě. Horší by ale bylo tě potom poskládat zpátky. Sám víš, v jaký fázi to je. Dokážou to pořád jen s jednodušeji věcmi. Obávám se, že teleportace se my dva asi nedožijeme,“ projeví Buchar u něho nezvyklý skepticismus.

„Co ty víš, třeba právě ty uděláš ten klíčový krok a něco objevíš.“

„Hm, mám docela velký sebevědomí, ale na tohle se opravdu necejtím,“ odpoví Jirka a pak se oba dva rozesmějí.

Nějakou dobu si hrají s holografickým zařízením, také debatují o jeho konstrukci, v případě nejasností či vzájemného nesouladu si nechají vyhledat informace v Systému, Aneta je jim nápomocná.

„Jirko, Jakube, dovoluji si vám připomenout, že za čtvrt hodiny bude doručen oběd. Máte tedy čas dokončit svoji současnou aktivitu a připravit se,“ ozve se hlas z reproduktoru.

Služba s jídlem přijede opravdu na vteřinu přesně, Aneta jim po jejich identifikování otevře dveře, všichni pracovníci mají pochopitelně čipy, prochází velmi přísným výběrem a tak je systém domu schopný je rozpoznat a poté i vpustit dovnitř.

Dva mladíci ve stejnokroji agentury zajišťující stravování zdejších obyvatel směřují své kroky k jídelně, nejsou zde poprvé a rozhodně ne naposledy, pokud by ovšem něco nepokazili a nedostali výpověď. Dávají si ale velký pozor, musí sice být úslužní, nicméně jsou slušně placení. Ne každý může konat službu v takovém uzavřeném městečku, všichni prochází velmi svědomitým výběrem, aby jakkoli neohrozil zdejší obyvatele.

Pikolící projeví i vysokou míru znalosti stolování, jídlo a nápoje nejen donesou, ale i strážníkům vybraně servírují. Poté se s úklonou poroučí, pokud zde zanechají nějaké prostředky jejich agentury, až bude probíhat úklid, budou jim vráceny.

Podle výrazu Jakuba může jeho hostitel usoudit, že mu vybraný pokrm opravdu chutná, během něho pokračují v konverzaci, vrací se k vymoženostem vědy a mudrují o tom, kam se budou její kroky ubírat a co je v dohledné době možné očekávat. Oba mají na svých necelých šestnáct let opravdu velmi dobré znalosti. Dvakrát si na pomoc vezmou i Anetu, která jim na příkaz opatří požadované informace a následně jim je i sdělí.

Následuje hodinový relax, kdy se odeberou do svých ložnic, aby jim slehlo, než vyrazí do městečka, jak řekl hostitel. Vstupní dveře se před nimi nejprve otevrou a poté i zavrou, venku je příjemné jarní počasí, jako dělané na procházku.

Jak Zelenohorský záhy pochopí, jde opravdu o dost rozlehlý pozemek, na kterém se rezidenční čtvrť rozkládá. Některé domy mají i vlastní uzavřenou zahradu, další jen stojí uprostřed společných prostor. U některých jsou venkovní bazény, altánky a podobně, okolo jiných se rozkládá jen veřejné prostranství, skvěle udržované. Nechybí zde zeleň, park se stromy i záhony, jezírkem, lavičkami.

Součástí komplexu je i fitnesscentrum, rozlehlá jednopatrová budova s různými atrakcemi, sály, tělocvičnami, posilovnami, bazény. Kolem ní jsou pak venkovní sportoviště, malé golfové hřiště, venkovní bazén, něco na způsob pláže.

Druhou rozlehlejší atrakcí je zábavný park, opět uzavřená budova pro horší počasí, ale i venkovní atrakce, zaměřené pro děti tak do deseti let. Ale i sem může vstoupit každý z obyvatel městečka, pokud uzná za vhodné. Některé služby jsou v ceně paušálu za pobyt zde, za další jsou stržené prostředky z účtu dotyčného, po jejich využití. Vše je pochopitelně plně automatizováno, každý příchozí je zaznamenán a identifikován.

Mládenci by mohli využít i jinou zdejší službu, plně automatizovaná malá vozítka, která si lze objednat, ty dorazí na jejich zavolání a dotyčnou osobu odvezou na místo ve čtvrti, na které si poroučí. Ovšem ven z areálu nikdy nevyjedou, proto je zde jiná služba a vozy, které si mohou obyvatelé objednat. Jedním z nich kluci přijeli z Institutu.

Ostraha vidět není, vše ale velmi bedlivě monitoruje a v případě potřeby je okamžitě schopná na inkriminované místo dorazit. Většinou však musí maximálně řešit nějaký spor, i zde si mohou vjet místní do vlasů. Pokusy o proniknutí nezvané osoby zvenku již téměř nejsou, po zkušenostech z předchozích let, kdy se takový vetřelec daleko nedostal. Není jednoduché oklamat systém, který ovládá celý pozemek a též sleduje nejbližší okolí. I příjíždějící dopravní prostředky jsou skenovány, tak by se zjistil každý, kdo by chtěl bez dovolení do komplexu proklouznout.

Mladíci si prohlédnou jak fitnesscentrum, tak zábavný park, ale žádné atrakce nevyužijí. Spíše jen tak šajdají po městečku, pozorují domy a povídají si. Nicméně se k domovu vracejí dost uondaní, komplex je opravdu velmi rozlehlý a nachodili mnoho kilometrů.

„Navrhuji využít tý sauny,“ prohodí Buchar, když stanou ve vestibulu, „Do večere nám zbejvaj ještě skoro dvě hodiny. Pokud teda chceš.“

„Proč ne,“ přikývne Zelenohorský, „Mám si něco vzít?“

„A co by sis chtěl vzít?“ ptá se pobaveně Jirka, „Saunu nám připraví Aneta, to je hned. Vodu ve vířivce nám taky ochladí, možná ne tolik, když nemá tolik času, ale to nevadí. Jediný, co si musíš vzít, je svoje tělo, který bude následně vystavený působení tepla a chladu. A vlastně si vem, co si pak budeš chtít vzít na sebe, ale stačí ti trenýrky, tričko a ponožky. Pokud by ti byla zima, stačí říct a Aneta nám přitopí,“ zubí se.

Jakub neodpoví, jen kývne hlavou, skoro to vypadá, jako by se ho lehký výsměch kamaráda dotkl, oba se rozejdou do svých ložnic, aby se sešli na stejném místě o čtvrt hodiny později. Host přichází ve spodkách a v rukách si nese krátce předtím vyjmenované oblečení, hostitel dorazí rovnou, jak ho pán Bůh stvořil. Sejdou do sklepení, kde již program řídící dům zapnul saunu. Do ní oba zaplují, je stvořena maximálně pro pět osob.

„Tady, vem si,“ podává hostitel kamarádovi náramek, sám si ho natáhne na levé zápěstí.

„Co to je?“

„Co? Přes to tě bude Aneta diagnostikovat. Sledovat tvoje životní funkce. Nechci, aby ses mi tady složil.“

„Bude nás monitorovat?“ přijímá host náramek a nasazuje si ho.

„Přesně tak. Možná i podle toho nějak upravuje teplotu, to přesně nevím. Sice nás jistí ten náš čip, ale tenhle náramek předejde tomu, aby nám musel náš čip zavolat zdravotní službu. Tohle Aneta nedopustí. Navíc jsem slíbil rodičům, že když sem půjdu, tak si ho budu brát,“ vysvětluje Jirka.

Vstoupí do sauny, Zelenohorský se nesměle posadí, Buchar se rozvalí na záda, ruce si složí pod hlavu, je tady dost místa. Vzduch je jak má být, aby docházelo k požadovaným účinkům. Začínají se potit.

„Tohle nám přijde vhod, uvolní nás to,“ konstatuje Jirka.

„Já vím,“ setře si první kapičky potu z čela Jakub, nemá zájem, aby mu natekly do očí a způsobily pálení.

„Už máš nějaký nápad, co dělat po večeri a co zejtra?“ nadhodí téma pro konverzaci hostitel.

„Nevím, mám tak trochu špatný svědomí, asi bych se měl učit,“ tváří se provinile host.

„A víš ty vůbec, co se máš učit?“ položí Buchar zásadní otázku, „Teda na co se máš učit?“ opraví se, „Dyť ani pořádně nevíme, co všechno v testech bude. Něco pochopitelně známe, co se dočteme nebo nám řeknou učitelé, ale na dost věcí se prostě připravit na poslední chvíli nejde. Pokud to jde vůbec. Inteligenční testy nebo testy zručnosti, na ty se učí dost blbě. Jasně, základní přehledy, znalosti matematiky, logiky, tam snad jde něco našprtat.“

„Právě. Zkouším si různé testy, takový ty přípravný,“ odpovídá nejistě Zelenohorský, „Výsledky nejsou nejhorší ... jen se bojím, jestli to bude stačit.“

„Hlavně nesmíš začít zmatkovat. To je taky moc důležitý. Nervozita může hrát významnou roli. Při ní uděláš chyby tam, kde je normálně neděláš, nevyřešíš správně nějaké chyták, nerozhodneš se správně logicky a tak. Prostě ti svazuje ruce a nohy, jak se říká.“

„Jirko, jen když si na to vzpomenu, běhá mi z toho mráz po zádech, i tady, v tom vedru,“ přiznává své pocity Jakub, „Mám hrozný strach, že moje vědomosti a schopnosti nebudou stačit. Určitě je tolik lidí, co chce na druhý stupeň Institutu a vyberou jen určitý procento, jen ty, který dopadnou v komplexním hodnocení nejlíp. Moc se bojím, že to nedokážu.“

„Nemysli si, já mám taky velký obavy,“ zvažní Buchar, „Sice si dost věřím, ale nikdo pořádně neví, co přesně Systém hodnotí, co má jakou váhu a tak. Taky by pro mě bylo hrozný zklamání, kdybych neuspěl. I kvůli rodičům, nechci ani je zklamat. Ale hlavně nechci zklamat sám sebe.“

„Ty máš určitou výhodu,“ zamyslí se host, „Myslím tím tvoje rodiče. I kdybys neuspěl, můžou tě podporovat a určitě tady budeš moci zůstat. Využívat zdejší výhody ...“

„Takhle uvažuješ? No, možná nějaký čas, ale tohle dost stojí a když nepůjdu na druhý stupeň Institutu, tak těžko seženu tak dobrý zaměstnání, abych si to mohl dovolit. Což je taky dobrá motivace, abych se snažil,“ zasměje se Jirka poněkud křečovitě.

„Co bys dělal, kdyby to nevyšlo?“ podívá se pátravě Zelenohorský na potíciho se kamaráda.

„Vím já, co bych dostal za nabídku? Co by mi zbejvalo, nějakou bych si vybrat musel. Snad by aspoň byly trochu přijatelný ...“

„Já mám jen jeden cíl,“ říká Jakub tichým hlasem, „Chci na druhý stupeň Institutu. Ty sám dobře víš, že je to čára mezi úspěchem a neúspěchem. Jen ty, co se tam dostanou, maj naději na takovej život,“ opíše rukou okruh sauny, nicméně má na mysli uzavřené městečko, které si dnes odpoledne procházeli.

„Tak úplně pravdu nemáš, občas dokáže zbohatnout i někdo, kdo druhé stupeň Institutu nevystudoval. Nějaká naděje je taky v armádě a policii, když se dostaneš na vrcholný funkce. Když seš dobrej, myslím tím voják nebo policista, tak po nějaký době služby můžeš jít na nějakou tu jejich akademii a stát se důstojníkem, udělat kariéru ...“

„Dovedeš si mě představit jako vojáka?“ usměje se bolestně Zelenohorský, „Pokud se Systém nezblázní, nikdy mi takovou nabídku nedá.“

„To asi ne ... ale třeba se můžeš prosadit jako technik. Nebo někde ve službách ...“

„Sám tomu nevěříš. Taky jsem o těch zázracích slyšel, ale to je jen kapička, navíc, kdoví, jestli je to pravda. Jestli to neříkaj jen proto, aby lidi motivovali, aby ty nepodléhali skepsi. Ba ne, buď druhé stupeň Institutu nebo ztrácí život smysl.“

„Už zase tě přepadaj ty podivný myšlenky?“ otočí Buchar hlavu a podívá se na upoceného kamaráda, jehož výraz je plný smutku.

„Podivný myšlenky?“ zavrtí lehce hlavou Jakub, „Co je na nich podivného? Když mi Systém sdělí, že jsem k ničemu? Když mě odsoudí k živoření ...“

„K živoření,“ zvolá Jirka, „Kdyby tě slyšely miliardy lidí, co žijou mimo Federaci. Přece tvoji rodiče a sourozenci nemaj druhé stupeň Institutu a taky neživoří. Podle máho mají spokojenej život, tvoji rodiče. Zplodili tři syny, mají kde bydlet, co jíst, můžou se z vás těšit. To přece není živoření, Jakube.“

„Z máho pohledu je. Jakou mají perspektivu? Co můžou dokázat? Jak se můžou prosadit? Máš pravdu, hladu netrpí, mají kde bydlet, to jo. Ale celý život budou jen někde sloužit. Bez naděje se stát někým. Něco dokázat.“

„V tom s tebou nesouhlasím. Díky Federaci máme bezpečí, máme Systém. Naopak nemáme bídu, nemáme hlad, nemáme bezdomovce a tak. Pokud si teda někdo sám tohle nezaviní, když se ze své vůle ze systému vyčlení. Za to ale nikdo nemůže. A i pak, pokud není agresivní, se o něj Federace postará, v nějaký tý kolonii, pro ty, co nechtěj využívat výhody Systému a Federace, chtěj se jen tak flákat. Chápu tě, máš strach, ale tyhle tvoje nihilistický myšlenky se mi moc nelíbí.“

„Nihilistický? Jirko, každý z nás má právo rozhodnout o svém životě. Jestli ho chce žít. Když pro něj ztratí smysl, když nemá naději na zlepšení...“

„Jakube, chápu, každý z nás má z těch závěrečných testů stres. Ale pořád to není konec světa, i když neuspějeme. Pořád máme naději, že se prosadíme v tom, co nám Systém doporučí, podle našich schopností. Máš pravdu v jednom, když neuspějeme a na druhé stupeň Institutu se nedostaneme, bude to pro nás dva rána. Voba to chceme, voba vo tom sníme. Na rozdíl vod našich spolužáků z naší skupiny. Ty vo tom ani neuvažujou. A asi ani nechtěj dál takhle studovat. Ale i když to bude hrozná rána, tak pořád to není přece konec světa,“ říká Buchar emotivně.

„V tom s tebou nesouhlasím. Je to buď anebo. Úspěch anebo nic.“

„Zbytečně to hrotíš a jen si tím zvyšuješ stres.“

„Myslíš?“ podívá se zkoumavě Zelenohorský, „Já si myslím, že mě to spíš uklidňuje. Vím, že mám jen dvě možnosti.“

„Dvě možnosti? Vo čem to kruci mluvíš?“

„Však dobře víš,“ usměje se bolestně host, „Buď se dostanu na druhé stupeň Institutu anebo požádám o ukončení máho života.“

„Jakube, chápu, mluví z tebe stres ...“

„To ne, Jirko, to ne. Jde o pevný rozhodnutí, který jsem hodně zvažoval. Na který mám právo.“

„Právo, právo ...“

„Odhlasovaný v referendu a tedy neodiskutovatelný. Každý, komu je šestnáct let a víc, má právo se svobodně rozhodnout, jestli bude dál žít anebo zemře. A když se rozhodne zemřít, má Federace za povinnost mu to umožnit důstojným způsobem. Aby se nemusel trávit, všet nebo někde z něčeho skákat.“

„Z tvých řečí je mi víc horko než z té sauny ...“

„Ale proč?“

„Protože život je ta nejvyšší hodnota, aspoň pro ty, co žijou ve Federaci. Ne pro ty sebevražedný blázny s bombama, co se je díkybohu podařilo z území Federace vytlačit a držet co nejdál. Ty viděj život asi jinak. Ale pro nás ...“

„Pokud vím, tak nejvyšším právem je právo Volby. Tedy tvýho nebo mýho svobodného rozhodnutí, jak budu žít a jestli vůbec chci žít. Ztráta motivace, ztráta budoucnosti a ztráta chuti dál žít je horší, než nějaká vážná nemoc. Tělo umí dnešní medicína léčit daleko líp než duši.“

„Jsou léky i na duši ...“

„To jsou. Ale jistě taky dobře víš, že nikdo nemá právo tě narvat nějakejma práškama jen proto, aby ses nezabil. Pokud máš schopnost svobodně se rozhodnout. A za blázna mě snad nepovažuješ.“

„Za blázna ne, ale za někoho, kdo je dost ve stresu, tak to teda jo.“

„Nejde o stres, ale o naprosto základní otázku. Jirko, mám nějaký sny, mám nějaký cíle a představy, a když nebude naděje je nikdy naplnit, co mi pak zbude? Založit rodinu, žít nudnej a všednej život? Je tohle cíl, kterej ty a já chceme?“

„A co tvoji rodiče a tvoji sourozenci? Na ty nemyslíš?“

„Dost silnej argument, to vím, a je to taky to jediný, co mě skutečně trápí. Ale pořád zůstanou rodičům moji dva bratři, mají už vnuka a vnučku, určitě ještě nějaký další přijdou. Snad mě pochopí a snad mi odpustí, pokud budu muset udělat to, co bude nevyhnutný. Nebo by bylo lepší, kdyby mě viděli se celej další život trápit? Bejt celej život nešťastnej? Byli by pak voni šťastnější, když by tohle viděli? Kdyby mě drželi pod nějakejma práškama?“ hovoří teď Zelenohorský velmi emotivně.

„Můj ty bože, ty to snad myslíš vážně.“

„Dost vážně. I jsem si zjišťoval, jak to celý probíhá,“ usměje se teď Jakub, „Jdeš asi dvakrát před nějakou komisi, asi z psychiatrů, která tě asi přesvědčuje, abys názor změnil. Ale když tě nepřesvědčí, je jejich povinností ti umožnit důstojnou smrt. Pak můžeš jít do toho zařízení, kde ti nejprve podají nějaké opiáty, aby ses cítil dobře a pak tě odvedou do místnosti, kde vlastně usneš. Nějakým plynem nebo čím vlastně ochabnou všechny tvoje svaly, tím se ti i zastaví srdce a schopnost dýchat a ty pak umřeš. Ale necítíš žádnou bolest, v té místnosti je virtuálně vytvořený něco na způsobu ráje, tedy jako bys odešel do nádherný zahrady, přírody, ve který si lehneš a spokojeně umřeš.“

„Jakube, podle statistik každej v období mezi pubertou a dospělostí občas přemýšlí o sebevraždě. Tak to bylo vždycky a bude. Jsme v týhle naší době více náchylný podléhat emocím, víc, než když úplně dospějeme. Díkybohu většina tohle zvládne a na život si nesáhne. I díky tomu, že je ten zákon o právu na smrt, tak se to podaří mnohým rozmluvit, když teda neudělají nějakou hloupost a nerozhodnou se zabít klasickým způsobem, mimo Systém. Ale i díky tomu počet sebevražd klesnul.“

„Znám tyhle statistiky.“

„No tak vidíš ...“

„Já přece nemluvím o tom, že chci odněkud třeba skočit a skončit na sračky. Ale o tom, abych využil případně zákon a umřel důstojně, pokojně.“

„Můj ty bože, ta sauna na tebe působí nějak divně ...“

„Tou saunou to asi nebude ...“

„Asi ne,“ řekne Buchar a pak se rozhostí ticho.

Není to poprvé, co podobný scénář Jakub zmínil, přesto je jeho hostitel zaskočený, takto silně a přesvědčivě jeho vyznání nikdy nepůsobilo. Na druhé straně se utěšuje, že jde stále jen o proklamace, až nastane reálná chvíle, může být všechno jinak. Konec konců i on sám už párkrát na něco podobného pomyslel, kdyby neuspěl.

„Je čas, Jirko a Jakube,“ ozve se hlas z reproduktoru, Aneta jim právě oznamuje, že se mají přemístit do vířivky, ve které ochladila vodu.

Oba mladíci vstanou a posléze se vrhnou do studené vody, čímž je dosaženo žádoucí změny teploty, působící na jejich těla. Po chvilce se již drápou ven, aby jejich kroky směřovali k vysoušeči, pod který zapluje jako první host, dostane zdvořile přednost.

Zbytek času do večere stráví každý sám u Systému, kde si něco studuje či prohlíží. Na upozornění Anety se sejdou v jídelně, krátce před tím, než jim další dvojice pikolíků naservíruje večeri. Ta vypadá a voní stejně dobře jako předtím oběd. S chutí se do pokrmů pustí, mají evidentně hlad.

„Sebevražda byl pro určitý společnosti čestnej způsob, jak odejít a smazat hanbu, když někdo zklamal,“ prohodí do ticha a mlaskání znenadání Zelenohorský.

„To vím, ale nepovažuji to za nejlepší,“ povzdechne si Buchar, jak se zdá, tohoto nepříjemného tématu se ještě alespoň chvíli nezbaví, „Někdo to považuje za čestnej způsob, ale jiný naopak za zbabělost a úprk před problémy. Nebylo by lepší, kdyby ten, co zklamal, to svýma dalšíma činy napravil? Není nakonec ta sebevražda pro něj výhodnější?“

„Hm, chápu, proč to říkáš. Ale není na to všude stejnej pohled. Když čestný muž v něčem zklamal, uznal svou chybu, uznal svou vinu, uznal svoje selhání, tak se vykoupil tím, že si vzal život.“

„Narážíš jistě na japonské tradice, ale ty už teď našťěstí neplatí. Já si myslím, že sebevražda je spíš výrazem zoufalství, kdy už dotyčný nemá sílu se prát s nepříznivým osudem. U těžce nemocných nebo těžce postižených, anebo taky hodně starých to chápu a euthanasii schvaluju. Mají právo svoje utrpení ukončit. Ale řešit tak každej neúspěch ...“

„Ne každej, Jirko, ale klíčovej. Nemůžu se na nic vymlouvat, Systém se nedá uplatit, máme každej stejný podmínky. Tomu věřím, proto i vy, děti bohatejch a úspěšnejch rodičů, studujete spolu s náma. V tom je spravedlnost. Proto, když nebudu vybranej, je to jednoznačně moje selhání.“

„Zeptej se na to svezích rodičů a sourozenců, jestli to budou brát jako selhání.“

„To můžu, ale musím se ptát především sám sebe.“

„To tvoji rodiče ti dali život.“

„Tyhle argumenty čekám spíš od psychologů, při těch pohovorech, pokud k tomu dojde, ne vod kamaráda.“

„Možná by sis měl najít holku, pořádně si zašukat, třeba bys přišel na lepší myšlenky,“ podotkne hostitel.

„No jasně, zamilovat se, vyrobit nějaký děti ... rozumím tvou argumentaci.“

„Ne, nerozumíš. Vo nějaký děti nejde. Třeba, až si zašukáš, tak zjistíš, že jsou na světě i jiný pěkný věci, než jen druhej stupeň Institutu. Na kterej máš mimochodem šanci se dostat.“

„To zjistím už za velmi krátkou dobu. Ale k tomu, cos říkal ... Myslíš si, že když si zašukám, tak změním svůj názor?“

„Pevně v to doufám. A nejen kvůli tomu, našel bych i pár dalších argumentů. Nakonec třeba i ty děti, co by nesly tvoje geny.“

„Jo, geny neúspěšnýho člověka ...,“ zasměje se křečovitě Jakub.

„Pokud nejseš kripl, a to nejseš, tak v šestnácti můžeš vědět leda tak hovno, a ne jestli budeš úspěšnej nebo neúspěšnej.“

„Koukám, že se zlobíš ...“

„Ale ne,“ řekne rychle Jirka, „jen na mě ty tvoje řeči působí depresivně.“

„Tak se omlouvám, já jen ...“

„No, co jen? Jen to dokonči.“

„Já jen ...,“ zaváhá znovu Zelenohorský, „Já jen, že seš jedinej, s kým vo tom můžu mluvit ... teda s kým vo tom chci mluvit. S nikým jiným jsem vo tom takhle nemluvil, ani s tím psychologem, za kterým mě poslali, když jsem něco před rokem, nebo možná už dýl, tak když jsem v tom duchu něco tehdy plácnul. Ani teď, když k nim chodíme, aby nás psychicky připravil na závěrečné testy.“

„Já tě přece nevodsuzuju ... jen s tebou polemizuju, protože takový řešení nepovažuji za správný. Ne že by mě taky nenapadlo, ale ... Když neuspěju, budu zklamanej a určitě zklamu i svoje rodiče. Ale myslím si, že mě proto nezačnou nenávidět ani mnou nezačnou pohrdat. Přece bych je nezklamal podruhé, kdybych se zabil.“

„U tebe je to něco jinýho ...“

„Jinýho? Navopak, všichni počítáte s tím, že to dokážu. Stejně tak mi věří rodiče. Tím je na mě dost velkej tlak, i já mám obavy, nemysli si. Co když Systém nepřesvědčím? Co když to, co umím, nebude stačit? Souhlasím s tebou, nikoho jinýho než sebe vinit nebudu moci. Taky mám strach, Jakube, možná ještě větší než ty.“

„Můžeme pro úspěch udělat něco víc, než co děláme?“

„Těžko. Voba se snažíme, celejch devět let. Ale něco ani my neovlivníme, něco máme v genech. Máme nějaký kombinační a dedukční schopnosti, nějakou míru inteligence a tak. Ty závěrečné testy nás svlíknou donaha, nejen při lékařský prohlídce, ale i po stránce duchovní.“

„Máš pravdu, dozvíme se pravdu ... jak jsme na tom ...“

„Za pár tejdnu skončí naše dětství, Jakube. S tím nic nenaděláme. Možná přijde krásný období našeho života, teda studium na tom druhým stupni Institutu. Nebo dopadneme tvrdě na zem, tak říkajíc rovnou na držku. A budeme se připravovat na naše zaměstnání ... Tohle je krutě spravedlivý, když dostanou šanci vřdycky ty nejlepší, bez ohledu na to, koho mají za rodiče a tak. Ani my se tomu nevyhneme. Podle mýho jsme udělali všechno, co jsme mohli a teď už je to jen boží vůle.“

„To zní divně, od ateisty ...“, usměje se bolestně Zelenohorský.

„Je to jen příměr ...“, odvětí se stejnou grimasou Buchar.

Následně pokračují v diskusi, nesoucí se v podobném duchu. Na obou mladících je vidět značná nervozita i napětí, oba vzhlížejí k následujícím závěrečným testům s velkými nadějemi i obavami. Na rozdíl od mnohých svých spolužáků mohou hodně získat, ale taky ztratit. Debatují i potom, co již večeri pozřeli.

„Víš co? Už mám dost velkou depku,“ rozhodne se hostitel k radikální změně, „Je potřeba si vyčistit hlavu. Navrhuju tohle. Půjdemo si zahrát nějakou hru, výběr zbraní nechám na tobě, jak se kdysi říkalo, před soubojem. My si ho dáme virtuálně, ve hře, kterou zvolíš. A myslím tím nějakou tu bezduchou hru, kde nemusíš moc přemejšlet, nějakou tu střílečku. A pak bysme si mohli před spaním pustit nějakou komedii, co říkáš? Něco taky bezduchého, ale zábavného.“

„Tak jo, tvoji terapii přijímám,“ kývne odevzdaně host.

„Skvělý. Tak pojď, půjdeme do mé pracovny, tam si to rozdáme. A na ten film se přesuneme do toho našeho malého kina, je tam velkej vobraz, skvělý vozvučení, souhlasíš?“

„Souhlasím, máš pravdu, taky mám dost velkou depku.“

Učiní, jak se domluvili. Nejprve si dají virtuální souboj, kdy se snaží projít nějakým labyrintem plným nepřátelských stvůr, soutěží, kdo z nich dojde dříve k nějakému vytčenému cíli, kdo lépe překoná dost průhledné nástrahy cesty. Pomocí vhodných zbraní likvidují každého, kdo se jim postaví, o něco lépe se daří Jirkovi, o pověstný vous vyhraje.

Na jeho pokyn se poté nejprve přemístí do mini kina, na další se pak rozzáří obraz a nastane poměrně složitý proces výběru vhodného filmu. I když zúží požadavek na komedii, která bude nenáročná, i tak je nabídka nesmírně pestrá. Mnohé již znají, váhají, zda si dát prověřenou klasiku či zvolit něco nového. Asi po půl hodině narazí na film, který ani jeden neviděli a dle ukázek přesně splňuje jejich dnešní nízké nároky na kulturu.

Rozvalení v koženkových měkoučkých sedačkách si vychutnávají film, který dvakrát přeruší, poprvé, když jde Jirka pro pití a nějaké slané zákusky, podruhé, když se rozhodnou vykonat malou potřebu. Přeci jen se jim nálada trochu zvedne, bezduché skeče jim rozpohybují bránice, u bláznivých scének prostě nejde zůstat vážný.

„Co bude teď a vlastně zejtra?“ položí otázku Jakub, když projekce skončí.

„Tak nevím jak ty, ale já toho mám už nějak dost, jsem dost unavenej,“ odpovídá Jirka, „Ale jestli chceš, tak si přehraj ještě druhej film. Pokud se nebudeš zlobit, tak bych si šel lehnout.“

„Zlobit? Taky jsem unavenej ... navíc si můžu ještě něco pustit ve své ložnici, na tý velký obrazovce, kdybych nemohl usnout ...“

„Tak jo ... jo a k tomu zejtrku, dohodneme se u snídaně, ne? Tu když dovolíš objednáám sám, až bude čas, Aneta tě jistě velmi jemně vzbudí. Ale navrhoval bych si protáhnout tělo. Mohli bysme zajít do toho fitka, dáme nějaký cvičení, nějaký hry, potom třeba relaxaci, masáž a oběd. A odpoledne bysme se voba mohli učit, abysme neměli tak černý svědomí.“

„Souhlasím, konec konců ty seš hostitel ...“

„Pak je mou povinností plnit přání hosta,“ zasměje se Buchar, „Tak si můj návrh promysli, ráno se domluvíme. Pokud si budeš přát něco jinýho, stačí říct. Taky se můžeme jen tak rozvalovat tady a relaxovat. Ani nikam chodit nemusíme, dole je malá posilka, vířivka, sauna ... a můžeme si zase dát nějakou hru, film, prostě se rozmysli a já se ti přizpůsobím. Jako správnej hostitel.“

„Tak jo,“ zvedá se Zelenohorský, aby následně své opravdu znavené tělo přemístil do své honosné ložnice. Nakonec si lehne na měkoučké lůžko, složí ruce za hlavou a zírá do stropu. Pak poručí Anetě, aby významně ztlumila světlo a pustila mu z reproduktorů hudbu, nejprve si vybere a poté už nechá volbu na ní. Ta

její je očividně mírnější. Posléze se mu podaří usnout, byť zpočátku se mu v jeho rozbolavělém vědomí opět rojí dost černé myšlenky.

Druhý den začnou očistou a posléze snídání, při ní si upřesní další program, zajdou si zahrát do fitnesscentra, na oběd se ale přesunou domů. Po polední siestě se oba opravdu vzdělávají, v oblastech, které považují za své nejslabší. Vyzkouší si i nějaké cvičné testy, které mají odhalit míru jejich inteligence, snad i všeobecné studijní předpoklady, oba mohou být s výsledky vcelku spokojeni.

Sejdou se krátce před večeří, v salónu jen tak klábosí a popíjejí koktejl, který jim na přání namíchá Aneta, pochopitelně prostřednictvím vhodného zařízení. Po večeři si pak zopakují scénář z předešlého dne. Tedy hra a na závěr opět nenáročná komedie, u které se s chutí zasmějí.

V neděli ráno Jakuba vzbudí lahodný hlas Anety, upozorňující na čas, který mu zbývá na očistu, oblečení a přemístění se ke snídání. Vklouzne do sprchy, poté se vysuší, využije i svůj deodorant, pak se oblékne do trička, ponožek a trenýrek. Takto ledabyle ustrojený zamíří do jídelny. Vstoupí vcelku v klidu, ovšem pak jako by do něho udeřil hrom. Ustrne a zírá na dvojici, velmi elegantní dvojici, byť jistě v domácí ústroji, která již u stolu sedí.

„Dobré ráno, Jakube,“ promluví žena a vzápětí se k ní přidá i její manžel.

„Dobré ráno ... dobré ráno ... promiňte, já ...,“ blekotá Zelenohorský a přitom zírá na svoje jistě nedostatečné oblečení.

„Prosím, pojďte si sednout,“ vyzve hostitelka vyplašeného hosta slovy i pohybem ruky.

„Já jen ... nenapadlo mě ... půjdu se převléknout ...“

„Převléknout? Není třeba, jen se posaďte. Podívejte, i náš syn přichází podobně ustrojený,“ ukáže paní Bucharová na svého potomka, který jako poslední překračuje práh jídelny.

Jakub s ruměncem na tváři vyhodnotí situaci, asi mu nezbude nic jiného, než poslechnout, vyčítá si, že si nevzal šaty a ukázal se tak ledabyle oblečený. Naštěstí je na tom jeho spolužák podobně, ten se tím však nijak netrápí. Naštěstí se v tu chvíli objevuje zdejší donášková služba, která vzápětí začíná servírovat, jak přímo jednotlivým jedlíkům, tak další ingredience a složky snídaně na stůl.

„Zaskočili jsme vás?“ usmívá se paní domu na oba mládence, když pikolící opustí jídelnu.

„Tak mě ani moc ne, ale Jakuba asi ano. Je dost citlivý a naše ustrojení se mu nezdá vhodné. Což je vidět na tom, jak se červená,“ odpovídá spisovně Jirka, jak je zde požadováno.

„Nevidím na vašem ustrojení nic špatného, jde jen o snídání, ne o společenskou událost,“ zavrtí hlavou pan Buchar, jeho hlas zní příjemně.

„Omlouvám se,“ klopí hlavu host, „Je pro mě velká čest smět s vámi sedět u stolu.“

„Čest? Jste hostem našeho syna a tím pádem také hostem naším,“ usměje se Andrea, jak se paní domu jmenuje, „Není třeba se červenat ani mít zbytečné obavy. Doufám, že se o vás můj syn dobře postaral a cítil jste se tady dobře.“

„Moc dobře, paní Bucharová. Máte moc krásný dům, vše tady je nádherné, vše tady naprosto dokonale funguje. Jirka mi ukázal váš dům a je opravdu úžasný. I ten program, který s náma hovoří. Chci vám moc poděkovat, že jste dovolili, abych zde mohl strávit svoje volno,“ hovoří Zelenohorský přeučtivě, je patrné, jak velký chová respekt ke svým dospělým hostitelům.

„Pokud vím, vy jste našeho syna u vás doma již přivítal vícekrát. On o vás a vaší rodině hovořil velmi hezky,“ promluví hlava zdejší rodiny, „Jsem rád, že má můj syn tak slušného kamaráda, se kterým si i dle jeho slov dobře rozumí. Proto, Jakube, buďte naprosto v klidu. Nemusíte mít zbytečný ostych. Chápu, zaskočili jsme vás, ale hodte to prosím za hlavu. Co kdybychom se pustili do snídání? Mám docela hlad,“ dodá, aby ukončil poněkud trapné chvíle, především pro návštěvníka.

Přání je vyslyšeno, všichni si zdvořile popřejí dobré chuti a pak se pustí do jídla, snažíce se o co možná nejvybranější stolování. Během něho se začne paní domu vyptávat svého potomka, který ji popíše, jak strávili předchozí dva dny. Což je bráno dospělými jako rozumná volba zábavy, proti které nemají žádné velké výhrady.

„Máte už nějaký program na dnešek?“ položí pan Buchar otázku, když se snídání nachýlí zřetelně ke svému konci.

„Po pravdě, ještě jsme se nedomlouvali,“ zavrtí hlavou jeho syn, „Vy jste snad pro nás něco vymysleli?“ podívá se zpytavě.

„Je to vaše volno, vy se rozhodněte, jak ho chcete strávit,“ usměje se otec, „Pouze počítám, že bychom opět společně poobědvali. Můžeme i povečeřet, teprve pak můžete odjet do Institutu.“

„Proč ne,“ přikývne Jirka, pak se lehce usměje, „Co takhle si dát partičku golfu? Mladí proti starým?“ zubí se.

„Mladí proti starým?“ zatváří se pohoršeně matka navrhovatele.

„Nediv se, pro ně jsme přece staří,“ zasměje se její manžel, „Jako jsou pro nás naši rodiče a pro ně zase jejich rodiče. Ale i vy, mladí pánové, musíte uznat, že vzhledem k průměrnému věku dožití jsme s maminkou zdaleka nepřekročili ani jeho polovinu,“ dodá, čímž naráží na stále stoupající roky, které jsou statisticky stanoveny jako pravděpodobné pro odchod z tohoto slunného světa.

„Tak tedy o něco starší proti o něco mladším,“ opraví se Jirka, „Mohli bychom si objednat mini golf ve fitku, nebo dokonce venkovní golf, je docela hezky,“ doplní svůj návrh.

„Proč ne, ráda si protáhnu tělo,“ souhlasí paní Bucharová, i její muž přikyvuje.

„Mám to udělat?“ ptá se syn, „Mrkneme do Systému, můžeme i zajet do klubu, když tam bude na dnešek volno.“

„Víš co, už jsi dost starý, tak to zaříd,“ rozhodne otec, „Pak nám jen sdělíš, co jsi pro nás vymyslel. My se přizpůsobíme.“

„Tak jo. Půjdeš se mnou?“ obrátí se Jirka na svého kamaráda, který mu rád vyhoví, stále se cítí u stolu s neznámými lidmi nesvůj, zvláště když dle všeho mají moc důležité postavení ve správě země a jsou asi i dost bohatí, soudě podle jejich domu, ale i oblečení. Nicméně mu přijdou docela příjemní, chovají se k němu slušně, nedávají najevo žádnou nadřazenost či pohrdání.

Jelikož jsou Bucharovi členy uzavřeného sportovního klubu, podaří se jejich synovi objednat pro rodinu i kamaráda hřiště na odpolední termín, po obědě budou mít čas se tam přemístit. Využijí služeb místních řidičů, navíc vzdálenost není příliš velká. Hřiště není sice součástí areálu, ale nachází se nedaleko.

Dopoledne se cesty čtveřice rozejdou, kluci si chvíli povídají, pak jde každý do své ložnice, respektive Jirka do své pracovny, oba se připojí na Systém a různým způsobem sami sebe zabaví. Všichni se sejdou zase až u oběda, který je přesně ve dvanáct hodin. V jednu hodinu pro ně totiž přijede řidič.

U jídla je Jakub přece již o něco méně nervózní, také se lépe oblékne, ostych sice zůstává, ale už nevypadá tak hrozně vyplašeně. Hostitelé, bez rozdílu, udržují čilou konverzaci, probírají však většinou spíše obecnější a nijak zásadní témata, spíše aby řeč nestála.

Přesun na golfové hřiště proběhne bez problémů, členové klubu mají právo si přivést hosta, proto Jakuba dovnitř bez námitek vpustí. Zatímco Bucharovi mají své sportovní náčiní, pro Zelenohorského hole vypůjčí. Mohli by si najmout i nosiče, ale dají přednost automatickému vozítku. Je příjemný jarní den, po obloze pluje jen pár drobnějších mráčků, které maximálně sluníčko zastíní na pár minut. Jinak je příjemně hřeje i zvyšuje jejich náladu.

Brzo se ukáže, že „staří“ rozhodně hru zvládají, dokonce velmi dobře, především hlava rodiny je ze čtveřice jednoznačně nejlepší. Mladí tak dostávají na frak, ale nezdá se, že by jim to nějak zvláště vadilo, zvláště když porážka není nijak drtivá, i mládenci tento sport obstojně umějí. Důležitá je příjemná atmosféra, kdy si všichni dohromady povídají, občas se trochu hecují, jindy vyjadřují uznání nad provedeným úderem.

Čas jim utěšeně plyne, možná až příliš rychle, pomalu se jejich hra chýlí ke konci. Návrat je nevyhnutelný a stejně bezproblémový, jako bylo přemístění na hřiště. Cestou se spojí pan Buchar s Anetou a nařídí jí objednat večeři, její složení již sdělili dříve, teď jen upřesňují její čas. Nezapomenou ani na prostor pro očistu, hráči si před posledním jídlem v této sestavě zaskočí do sprchy a pěkně vyfintění a navonění pak sejdou do jídelny.

Nános stravy je rychlý, pikolící splní své povinnosti opět na výbornou a odcházejí. Hlava rodiny dá pokyn, proběhne tradiční popřání dobré chuti a každý může začít s přísunem energie do svého organismu.

„Objednal sis odvoz?“ obrátí se pan Buchar na syna.

„Objednal, upřesnil jsem čas, ještě než jsem šel ke stolu,“ přikývne oslovený.

„Pěkně jste nás prohnali,“ usmívá se paní domu, „Sice se ještě musíte učit,“ naráží na prohru mládeže na golfu, „ale snad jsme se alespoň dobře pobavili. Co vy, Jakube, nenudil jste se, doufám.“

„Vůbec ne, paní Bucharová. Prožil jsem tady krásné tři dny, za což vám všem musím velmi poděkovat. Jste velmi laskaví a milí,“ hledá Zelenohorský vhodná slova.

„Potřebujete trochu rozptýlení, vy i náš syn,“ říká hlava rodiny, „Už se vám nezadržitelně blíží vyvrcholení vaší docházky do prvního stupně Institutu. Budu vám oběma držet palce, abyste uspěli a dostali nabídku, kterou chcete.“

„Snad mi to pomůže,“ změní se výraz hosta, „Mám z toho dost obavy, Jirka vám asi řekl, co bych chtěl. Mám ale strach, jestli na to mám.“

„Jirka o vás mluví vždycky velmi dobře, co jsem vás dnes poznal, máte docela rozhled a určitě se v životě neztratíte. Důležité je, abyste si zachovali chladnou hlavu, myslím tím při těch různých testech. Nejhorší je, když začnete zmatkovat.“

„To my dobře víme, tati,“ usklíbne se synátor, „Podle mého jsme udělali všechno, co se udělat dalo. Teď už rozhodnou geny, co jste nám předali, myslím tím vás a Jakubovi rodiče.“

„Pokud bude záležet jen na těch genech ...,“ usměje se Jirka starší, „Ale dost jistě ovlivníte vy sami. Nebudu vás ale tím trápit, určitě už takhle z toho máte těžkou hlavu. Berte to z té lepší stránky, za pár týdnů se stanete dospělými, se všemi právy, co k tomu náleží.“

„Ale taky zodpovědností,“ upozorní paní Bucharová.

„No, snad vás nezklamu,“ pokrčí rameny syn hostitelů.

„Jirko, my ti věříme,“ říká teď dost emotivně paní domu, „Určitě si udělal vše, aby ses dostal na druhý stupeň Institutu. Moc bychom si to přáli a taky bychom to přáli tobě. Ale budeš mít naši podporu a naši lásku, i kdyby ti Systém nabídl něco jiného. Jsi šikovný mladý muž a nepochybně se prosadíš, ať už budeš v životě dělat cokoli. Tohle si pamatuj.“

„Díky za podporu,“ usměje se syn, „Nemusíte mít obavy, já se z toho nezhroutím. Nakonec pořád častěji teď chodíme k nějakým psychologům, co nás taky uklidňují. Jsem připravený ze sebe vydat to nejlepší, co ve mně je. I z vás dvou, mimochodem. V tomhle mám čisté svědomí, klidně se zeptejte Jakuba.“

„To mohu potvrdit,“ řekne rychle host, snad alespoň tak trochu splatí pozvání, „Jirka opravdu po celou dobu, co jsme spolu ve skupině, dělá vše proto, aby byl úspěšný. Je z nás všech jednoznačně nejlepší a nejchytřejší. Také velmi dobře komunikuje, dobře se prezentuje, je osobností, umí dobře věci organizovat. Vlastně vyniká ve všem.“

„Já mu nic nedal, aby mě chválil,“ zvolá Buchar mladší a pak se všichni lehce rozesmějí.

„Chtěla bych vám poděkovat, Jakube,“ zvažní trochu Andrea.

„Poděkovat? Vy mně?“ vyhrkne mladík, „Za co? To já bych měl ...“

„Za co? Jsem moc ráda, že jste právě vy byl zařazený do stejné studijní skupiny jako náš syn. Stal jste se jeho kamarádem a i proto se jistě cítil na Institutu lépe. Ne vždy se v jedné skupině sejdou dva podobní mládenci, někdy ten, co chce dále studovat, zůstává osamocený. Systém sice zajistí, aby ho nijak nešikanovali, ale mohou ho ignorovat, nemluvit s ním a tak. Je moc dobře, že jste vy dva byli spolu a dokázali se stát kamarády. Za to vám děkuji, Jakube.“

„To bych měl spíš já,“ zavrtí hlavou Zelenohorský a v jeho tváři se objeví mírně bolestný výraz, „Jirka dokáže mluvit s kýmkoli. Jeho by těžko někdo šikanoval nebo ignoroval. Ať přijde do jakékoli společnosti, hned se tam stává vůdčí osobností. Je patrné, jaký má respekt i u Ondry nebo Davida, to jsou naši spolužáci, co dávají přednost sportu a větší zábavě, určitě jsou na tom lépe fyzicky než my dva. Ale když je Jirka okřikne, tak sklapnou a respektují ho. To já musím poděkovat, že se mnou váš syn kamarádil. Já bohužel jeho schopnosti nemám, neumím se tak prosadit,“ dodává sebekriticky.

„Pravda, jste poněkud více uzavřený. Ale tento rys povahy není vždy na škodu, pokud máte jiné dobré vlastnosti. Snad se vám podaří váš cíl naplnit, Jakube, to vám upřímně přeji,“ říká hostitelka a host jí její slova věří.

„Moc vám děkuji, paní Bucharová, za vaše hezká slova a přání.“

Pokračují ještě nějaký čas v diskusi o závěrečných testech, pak pan Buchar taktně převede řeč na méně výbušné a pro mládence méně trýznivé téma. Což jim vydrží až do chvíle, kdy se ozve z reproduktoru hlas Anety, ta oznamuje, že za čtvrt hodiny bude přistavený vůz, který odveze mladé pány do Institutu. Ti jsou proto odesláni se sbalit. Za okny již začíná získávat nadvládu tma, nicméně do večerky je dost času a tak nehrozí, že by mladíci porušili řád Institutu.

Jakub ještě jednou velmi děkuje za pohostinnost, které se mu zde dostalo, na oplátku mu znovu popřeje, aby mu závěrečné testy vyšly co nejlépe a podařilo se mu proklouznout na druhý stupeň Institutu.

„Máš skvělý rodiče. A taky dům,“ shrne svoje pocity Zelenohorský, když se limuzína dá do pohybu.

ZÁVĚREČNÉ TESTY

Čas plyne a nelze s ním nijak smlouvat. Devět let na Institutu a proti tomu stále méně dní do začátku závěrečných testů. Rozpětí šestnáctých narozenin ve skupině A20 není nijak vysoké, proto nikdo nepocituje problém počkat pár dní, než poslední ze skupiny dosáhne plnoletosti. Na některé testy budou chodit individuálně, například na lékařské vyšetření, na některé pak společně, byť není ani nejmenší naděje, že by snad někdo mohl opisovat. Vše je totiž pečlivě monitorováno a i náznak podobného chování by hned byl odhalený.

Nervozita u jednotlivých žáků je různé intenzity, ale i největší flegmatik z nich, Simon Divíšek, pocituje jisté mrazení, když o testech přemýšlí. Přeci jen každému nějakým způsobem záleží na nabídce, která z jejich komplexní prověrky vzejde, neboť v každém případě významně ovlivní jejich další život.

I Jirka Buchar poněkud ztrácí svoji suverenitu, jeho proslovy vykazují nepřehlédnutelnou křečovitost. Jakub Zelenohorský je pobledlý a občas se zachvěje. David Pařízek se snaží nejistotu skrývat za rouškou suveréna, Ondřej Maslák pak hledá rozptýlení v náručí své milenky. Ale i ta pozná, že není ve své kůži. To ale není ani ona, byť její skupinu budou závěrečné testy čekat o něco později. Co s nimi dvěma bude dál ani neřeší, snaží se využít poslední okamžiky, kdy mohou těžit z pohostinnosti a vstřícnosti Institutu v Zakázaném městě.

„Tak zejtra začínáme, pánové,“ říká krátce před večerkou David, vcelku zbytečně, každý z nich je toho plný.

„Jo, zejtra nás čekaj ty lékařský prověrky. Teda ta hlavní část, ještě asi něco přijde. Ale zejtra si nás pořádně proklepnou, jak jsem slyšel,“ souhlasí Ondřej, všichni už jsou ve svých postelích a jen čekají, až zhasne světlo a místnost potemní.

„Stejně toho už o našich tělech vědí hodně,“ přichází se svou troškou do mlýna Jirka, „Vždyť nás už prohlíželi a různě vyšetřovali tolikrát. Asi chtějí zjistit, jestli se tím, jak nám bylo šestnáct, v nás něco zázračně nezměnilo,“ vtipkuje.

„Pánové, uvědomme si, jsme teď už oficiálně dospělý,“ protáhne se Pařízek, „Sice se mi nezdá, že by se něco zvláštního před pár dny stalo, teda s mým tělem, ale jinak ... hrome, bylo to dlouhých devět let tady, a přitom to tak nějak rychle uteklo, nemyslíte?“

„Tak to si teda nemyslím,“ ozve se Simon, „Mně se to zdálo dlouhý až dost. Po pravdě, rád vodsud vypadnu. Jen mám nepříjemnej pocit, že mě nečeká nic moc lepšího. Kdoví, co mi ten Systém předhodí, z čeho si budu muset vybrat. Třeba mě čeká podobnej vopruz jako tady, kdoví, kolik let se budu ještě muset učit na svoje další zaměstnání, kde to bude a tak. Třeba úplně jinde, daleko vodsud.“

„Tak to je možný. Ale už to bude něco jinýho, když už seš dospělej a máš všechna práva. Už s tebou nemůžou jednat jako s děckem, aspoň si myslím, ne?“ znejistí na konci svého diskusního příspěvku Maslák.

„To asi bude záležet, na co se budeš připravovat,“ zamýšlí se Buchar, „Život na druhým stupni Institutu je prej daleko volnější a zábavnější, i když i tam platí dost přísná pravidla. Taky i v jiných institucích, co připravujou lidi na jejich povolání, jsou jistě podobná pravidla. Většinou taky jsou ti lidi někde soustředěný pohromadě. Asi největší vopruz, jak si říkal, bude panovat u policie a u armády.“

„Kolik nám daj vlastně času, než si budeme muset vybrat a než někam nastoupit?“ zamýšlí se David.

„To je taky různý,“ odpovídá mu Jirka, „Podle toho, jak začíná tamní program. Někde je hodně studentů, učňů, mladých pracovníků, nebo jak se jim říká. Jinde jich je jen pár, protože je to dost specifický. Někde prej musíš čekat delší dobu, někde naopak musíš nastoupit skoro hned po závěrečných testech.“

„Nějaký volno by se šiklo,“ prohodí Simon.

„Jo? A co bys jako dělal, myslím, když budeš mít volno? Pokud vím, tak tě to domů zase tak moc netáhlo a žádnou holku zatím nemáš, ne?“ ptá se poněkud jízlivě Maslák.

„No právě, třeba bych se po nějaký mohl porozhlídnout. Aniž bych musel před nějakou komisí, aby mi laskavě dovolila si zašukat,“ odsekne Divíšek.

„Tak dobrej lov a taky dobrý místo, kde to budeš dělat,“ šklebí se Pařízek, „Tady to bylo super. Ale teď, když už je Eva rok pryč, tak to stojí za hovno.“

„Ale je hezký, že to spolu pořád táhnete, ne?“ ptá se Jirka.

„Spíš je to na hovno. Jen najít místo, kde si můžeme zašukat, je pěkný problém. A taky ta prodleva, mezi tím. Jak to bylo dobrý, když jsem byl tady. Já třeba na rozdíl od Simona bych tady ještě klidně nějaký rok zůstal. Našel bych si jinou, která by mi dávala, chodil s klukama sportovat. Nějaký to učení bych holt zkousnul, to by se mi vyplatilo,“ zasní se Pařízek.

„Mám podobnej názor,“ přikyvuje Maslák, „Teď nám ty hezký chvíle s Jitkou skončej. Kdoví, kam půjdeme a kdoví, jaký poměry tam budou panovat. Jestli budou taky tak benevolentní k tomu, aby nám poskytli takovej luxus, myslím tím Zakázaný město.“

„Podle zákona, schváleného v referendu, musí každá vzdělávací instituce respektovat tvoje právo na soukromí a na sexuální život,“ vykládá Jirka, „Je možný, že ne každá má takový vysoký standart, vo kterým jste mluvili v souvislosti se Zakázaným městem, ale nemůžou vám bránit ve vašem právu sexuálně žít. Když už jste nejen starší čtrnácti let, ale dokonce plnoletý. Na to jsou zákony a ty musí prostě respektovat.“

„Za pár dnů skončí ten tvůj slib čistoty, skočíš na to s nějakou hned, jak skončí ty testy?“ zasměje se chrčivě David.

„Hned?“ nahodí soucitný úsměv Buchar, „Tak kdyby mi šlo jen vo to, abych se zbavil panictví, není problém si zajistit nějakou luxusní prostitutku. Nemyslím tím nějakou děvku, kdoví čím prolezlou. Ale společníci, zkušenou a zvyklou na noblesní zákazníky. Třeba si ji objednat k nám domů, do svý vlastní ložnice. Když už jsem teď plnoletej, tak na to mám právo.“

„No to je fakt ... ale taková luxusní společníci bude asi dost drahá ...“

„Pokud si ji někdo může dovolit, tak právě Jirka. Vážně si nějakou hned objednáš? A nevzal bys mě do party? Z kamarádství?“ ptá se Divíšek.

„To si uhod, nevzal. A na tu druhou otázku, pokud chceš odpověď, tak nevím. Bude záležet na tom, jestli mi to vyjde nebo ne. Když se dostanu na druhou stupeň Institutu, tak tam budou ještě lepší podmínky pro souložení než tady, jak vím. Ani tam nemusí bejt žádný Zakázaný město, protože tam už jsou všichni dospělý a tak tam můžou chodit všichni. Kdybych se tam ale nedostal ... tak nevím. Možná bych si nějakou vážně objednal, abych měl aspoň nějakou radost. Asi bych byl v dost velký depresi a taková zkušená společníci by mi mohla poskytnout aspoň trochu radosti,“ odpovídá Buchar poměrně vážným hlasem o svých úvahách a plánech.

„Hlavně si ho nehoňte dneska v noci,“ zasměje se David, „Pokud vím, tak zejtra po nás budou chtít naše sperma, tak abyste měli co nabídnout. Abyste nevystříkali všechno dneska pod dekou,“ směje se náruživě svému pokleslému humoru.

„Tohle můžeš odmítnout,“ odpovídá opět vážně Jirka, „Na druhý straně by to byla blbost. Zatím nám nikdo naše semeno nezkoumal. Tak nám řeknou, jak jsme na tom s plodností, jak rychle naše spermie rejděj a když budou moc líný a pomalý, nebo jich bude podezřeale málo, můžou nás začít léčit. Nebo pozdějš zajistit umělý oplodnění partnerky, až bude někdo chtít děti.“

„Ani nevím, jestli to chci vědět, aby mi nepokleslo sebevědomí, kdybych zjistil, že nejsem schopnej zplodit děti,“ zasměje se Maslák.

„Hlavně když ti stojí a jde ti to s tvou holkou,“ mávne jen rukou Pařízek, „Když budeš chtít sviště, tak ti ho přinejhorším vyroběj. Tak, aby měl tvoje geny, aniž bys musel zasunout. To taky už uměj, pokud vím. Nebo ne?“ obrátí se na Jirku.

„Ano, tohle jde. Vlastně kdyby chtěli, tak dokáží udělat děti i bez otce. Vlastně by ho dokázali vypěstovat i bez matky, v umělý děloze. Ale tohle je pořád dost diskutovaný, etika se tomu říká. Jen výzkum má dost přísná pravidla. Ale možný to je,“ odpovídá Buchar.

„No tak vidíš,“ zasměje se David, „Nemusíš mít starosti. Děti ti přinejhorším vypěstujou, když budeš chtít. Důležitý je si užít, ne vyrábět děti,“ zamyslí se, „Když tak vo tom uvažuju, já vlastně nevím nic vo svejch rodičích. Možná mě taky někdo vypěstoval ve zkumavce,“ žertuje a nijak se sdělenou informací netrápí, „Pokud jo, tak jsem se jim podle mýho docela poved, ne?“

„Asi tě v umělý vagíně nevypěstovali,“ zavrtí hlavou Jirka, „Ale jinak máš pravdu, ať už tě vypěstoval kdokoli, docela ses mu poved. Seš docela pěkný kluk.“

„Ale, ale, nechceš se nám snad k něčemu přiznat?“

„Podle toho, co jsem zatím zjistil, se nezdá, že bych byl gay. Ale kdybych byl, určitě bych se tě zeptal, jestli se mnou nechceš chodit,“ kontruje Buchar.

„A já bych tě velmi jemně odmítnul, jak nás to tady učej, abych se nedotknul tvech citů. Musíme přece ze zákona bejt tolerantní ke všem minoritám, ne?“

„Co my tady dneska ještě neprobereme ... no konečně, už zhasli,“ komentuje dění v pokoji Ondřej, „Tak komu se chce spát, co?“

„Z logiky věci bysme si měli odpočinout,“ odpovídá Jirka, „Ale z hlediska naší nervozity, která je taky logická, s tím asi budeme mít problém. Ačkoli zrovna zítra bude jen lékařský vyšetření, tam snad nevyspání nebude mít takovej vliv. Nebo snad někdo požádal vo něco na spaní?“

Dostane se mu negativní odpovědi a různě chytrá i dementní diskuse pokračuje, jediný, kdo jen tiše poslouchá a nijak se nezapojuje, je Jakub. Ovšem ani on nemá pocit, že usne v brzké době. Nakonec debata přeci jen ztrácí na intenzitě a v dost pokročilou hodinu nastane úplné ticho. Což ale neznamená, že skutečně všichni spí, mnozí se převalují na lůžku v zoufalé touze upadnout do tenat spánku, který tento pokoj nějak mívá.

Druhý den ráno začíná jako každý jiný, jsou probuzení, následně provedou očistu, navlečou se do svých školních uniforem a odcházejí do jídelny, kde jim naservírují speciální snídaní, kterou jsou však dnes povinni zcela zkonsumovat. U jejich stolu panuje podezřelé ticho. Přeci jen jsou na konci své cesty, míněno zde v prvním stupni Institutu, a čeká je závěrečné testování a hodnocení. Které potrvá celých čtrnáct dní, dnes zahajují komplexní lékařskou prověrkou. Mají již její rozpis, kde a kdy kdo má být.

Od snídaně se rozejdou, někdo se vrací na jejich pokoj, další se jdou projít po areálu. Jako Jirka Buchar, kterému zbývá asi půl hodiny, než se bude muset hlásit u doktora, který zahájí jeho tělesnou prověrku a zároveň i závěrečné testování. I když vlastně dneska o nic nejde, a on nemůže výsledky nijak ovlivnit, přesto cítí sbíravý pocit kolem žaludku a občasné zamrazení v zádech.

Před příslušnými dveřmi stepuje o pět minut dříve, ale vchází na vteřinu přesně. V kanceláři na něho čeká příslušný lékař, ukáže mu na židli na druhé straně stolu, pak mu začne vysvětlovat, co ho dnes čeká a snaží se ho uklidnit.

„Možná některá procedura nebude pro vás úplně příjemná,“ říká felčar, „ale věřte, vše děláme ve vašem zájmu,“ dodává naléhavě.

„Nebude příjemná?“ usměje se trochu křečovitě Buchar, „Měl jsem pocit, že se mě snažíte uklidnit, ale teď se zdá, že mě chcete strašit. Nebo to už je začátek prověrky? Jak budu reagovat?“

„Ne, ne,“ zasměje se srdečně lékař, „jen hovořím o některých procedurách. Někomu může být nepříjemné být zcela nahý, také výtěr z řitního otvoru není příjemný a požadavek na odevzdání spermatu může někomu způsobovat přinejmenším rozpaky.“

„Ach tak, rozumím. V tom asi u mě problém nebude, počítám s tím,“ kývne hlavou Jirka, „Mám pochopitelně zájem, abych byl co nejvíce prověřený, dobře vím, kolik různých chorob a problémů se dá odstranit, když jsou podchycené včas. Proto se bez reptání podrobím jakékoli proceduře, pokud budete chtít něco podepsat, tak nebude problém.“

„Podpis není třeba,“ má dobrou náladu doktor, kéž by všichni byli takto uvědomělí a nezakomplexovaní, „Jak dobře víte, vše se monitoruje a i vaše reakce při tomto rozhovoru se zaznamenává. Kdybyste měl později nějakou stížnost, lze záznam vyhledat a zjistit, zda bylo jednáno v souladu s právy.“

„Tak čím začneme?“

„Vy jste nějaký hr. Musím vás ještě upozornit, že některá vyšetření můžete odmítnout, především ta, které se týkají vaší plodnosti a vaší sexuality. Jde jak o rozbor vašeho spermatu, tak o zkoumání vaší reakce na různé situace, většinou erotické. Teoreticky můžete odmítnout celé závěrečné testování, ale to neočekávám, protože byste si tím uzavřel cestu k dalšímu profesnímu růstu.“

„Pochopitelně, testování se podrobím. Jestli tomu dobře rozumím, mluvil jste o zkoumání mojí sexuální orientace.“

„Ne tak docela,“ zavrtí hlavou lékař, „Z toho vyšetření zjistíme mnohem více. Zjistíme a tím pádem i vy, protože budete s výsledky seznámený, jaké podněty vyvolávají vaše sexuální vzrušení a jak na ně reagujete. Přístroje jsou velmi citlivé, budou monitorovat váš penis i váš mozek, proto zaznamenají vaše reakce, i když se je budete snažit skrývat. Některým reakcím rozum nedokáže zabránit, jsou pudové.“

„Ach tak, rozumím. Zjistíte, zda nejsem nějak úchylný.“

„Tak příkře bych se nevyjadřoval,“ zavrtí hlavou doktor, „Ale pokud by bylo nebezpečí, že můžete na některé situace reagovat ne právě vhodným způsobem, je více možností, jak vás před tím ochránit. Jak léčbou a například vhodnou tlumící medikací, tak také tím, abyste těmto podnětům nebyl příliš vystavován. Například, pokud by u někoho byla zjištěna určitá forma pedofilie, nebylo by vhodné, aby pracoval se subjekty, které by ho mohly dráždit a vyvolávat pokušení zachovat se způsobem, který je v rozporu nejen s dobrými mravy, tak také se zákonem.“

„Rozumím. Snad se ve mně nic takového neskrývá, díkybohu jsem nic takového zatím nepozoroval. Ale i toto vyšetření podstoupím. Respektive, abych vám ušetřil čas, pane doktore, rovnou říkám, že podstoupím všechna vyšetření, která máte připravené,“ prohlásí Buchar rozhodným hlasem. Byť si není jistý, zda právě zmíněná procedura bude příjemná a také má jisté obavy, aby nebyla objevena nějaká jeho sexuální úchylna, má strach, aby případné odmítnutí nebylo považováno za snahu něco skrývat a pak toto neovlivnilo rozhodování Systému, co mu nabídne.

„Beru vaše vyjádření na vědomí. Pokud tedy nemáte dalších otázek, tak skutečně začneme. Dáme vám také vypít jistou tekutinu, která postupně pronikne do vašeho zažívacího traktu, ten bude vyšetřován později. Máte stále zakázáno cokoli jiného jíst a pít, snídaně byla uzpůsobena dnešnímu vyšetření. Doufám, že jste dodržel pokyny a kromě toho, co vám bylo servírováno u snídaně, jste nic jiného nepozřel.“

„Jsem zvyklý dodržovat pravidla,“ říká sebevědomě Buchar, „Tak teď už rozumím, proč byla ta snídaně taková divná ... musím se přiznat, moc mi nechutnala, ani ten nápoj, ani ta divná hmota, co byla k tomu.“

„Však dnešek vydržíte, prosím, postupujte přesně podle pokynů, které jste přes Systém obdržel, buďte všude včas a také dodržujte pokyny zdejšího personálu. I pro vyměšování, během dne bude odebrán vzorek vaší moči a stolice, v druhém případě však bude stačit výtěr. Máte snad nějaký dotaz?“

„Ne, všechno jsem si dobře přečetl. Jsem připravený, pane.“

„V tom případě můžete jít,“ povstane doktor a tím pádem se zvedne i vyšetřovaný.

Vzápětí se znovu ocitne na chodbě, má ve svém osobním komunikátoru přesný rozpis, kde má kdy být a tak teď zjišťuje, že mu zbývá zhruba patnáct minut, než vleze do jiných dveří a tam započne jeho dnešní program.

V příslušné ordinaci ho čeká mladší lékař a také sestřička, která se snaží tvářit mile a zároveň odtažitě, aby dávala najevo svůj profesionální odstup. Je uvítán, poté je požádán, aby odešel do vedlejší kabinky a odložil si tam veškerý svůj oděv. Druhými dveřmi následně vstoupí do další místnosti.

Svléknout se mu nečiní žádné problémy, nahotu považuje za přirozenou a příliš se nestydí. Ačkoli je mu jasné, že se každý cítí minimálně trochu nesy, když je zcela nahý mezi oblečenými lidmi. Čehož často využívají zločinci, nebo i vyšetřovatelé, když chtějí dotýcného rozhodit, ponížít či zmírnit jeho odpor. Ale tady nikoho z ničeho takového nepodezírá, zde opravdu všichni jednají v jeho zájmu a snaží se mu i svým chováním jeho stav nedávat najevo.

„Je zde několik přístrojů, které oskenují vaše tělo,“ vysvětluje mu lékař, „Každý přístroj se zaměřuje na něco jiného. Některý bude hodnotit celkovou stavbu vašeho těla, jeho držení, jiný pak stav vaší pokožky, následně prověříme i vaše vnitřní orgány. Nemusíte mít žádné obavy, nehrozí vám žádné vedlejší účinky. Pouze plně respektujte pokyny mé asistentky, především ohledně postoje a také klidového stavu.“

„To vám mohu slíbit,“ usměje se vyšetřovaný, stojí s rukama svěšenými podél těla, nesnaží se zakrývat své intimní partie, jako to někteří činí. Ostatně na své tělo je docela pyšný, dle svého názoru se nemá za co stydět. Pravda, možná by nezaškodilo více svalové hmoty, ale jinak ...

Vyšetřování postupuje hlemýždím tempem, on přechází od jednoho zařízení k druhému, ale vše se zatím děje pouze monitorováním jeho těla, asi zvenčí i zevnitř.

„Tak první etapu máme za sebou,“ řekne spokojeně doktor, „Další podobná vyšetření vás čekají za krátkou chvíli a další až několik hodin, až postoupí do vašich vnitřností, co vám bylo servírováno u snídaně. Ještě vám podáme další dávku, zhruba za deset minut. Také provedeme odběr některých tělních tekutin.“

„Nevím, moc se mi močit nechce,“ zatváří se Jirka provinile.

„S tím si starosti nedělejte, moč nám dáte, až budete připravený. Prosím, posadte se, počkejte na další pokyny,“ ukáže mu lékař na židli u stolu.

Vše běží přesně podle harmonogramu, za krátko mu sestřička přináší dobrý půllitr divně zabarvené tekutiny. On ho započne bez reptání pít, nicméně přes značnou snahu ho výraz v obličeji usvědčuje, že minimálně chuť mu nepřijde příjemná.

„Teď vám bude odebrána krev,“ oznamuje mu unylým hlasem zdravotnice, on se na ní usměje, ona zachová kamennou tvář, jak má předepsáno. Což ho nijak nerozhodí, během exekuce, kdy musí odevzdat něco málo ze své nejcennější tekutiny, s ní zapřede odborný rozhovor, nejprve na téma používaných přístrojů, poté i na složení směsi, co pozřel, a která asi bude kontrastovat při dalších vyšetřeních. Přičemž sám dobře ví, že některé jeho základní životní funkce je schopen monitorovat i čip, který má implantovaný v levém předloktí.

„Nyní vám odeberu vzorek slin a vzorky stolice,“ oznamuje mu sestřička, je už méně upjatá, pochopila, že s tímto klientem nebudou problémy, má dostatečné sebevědomí a netrpí žádnými předsudky či přehnaným studem.

„V pohodě, jsem připravený,“ potvrdí on svými slovy její dojem.

Nejprve je mu zasunuta vzorkovnice do úst, poté do řitního otvoru, což je méně příjemné, ale trvá to krátce a oba to zvládnou s noblesou.

Záhy je odveden k lůžku, na které se musí uložit na záda a ona na něj začne napojovat různá čidla. On přemýšlí, co vše asi teď bude monitorováno, asi srdeční rytmus, říká si. Ale jen trpně plní příkazy a absolvuje požadovanou proceduru.

„Nyní se prosím nelekejte,“ říká mu ona skoro konejšivým hlasem, „Budou vám do těla přivedeny jisté impulsy a bude sledována vaše reakce na ně. Ale nemusíte mít obavy, nebude to nijak bolestivé.“

„Budu dostávat elektrošoky?“ ptá se on spíše se zájmem než strachem v hlase.

„Ne tak docela, ale vlastně částečně ano. Jde o reakce vašeho těla, o přenos impulsu do mozku a reakce na ně,“ odpovídá ona a pak se dá do práce. On následně zjišťuje, že sebou bezděčně různě trhá a škube, jak jsou drážděny některé jeho svalové či nervové partie. Ale nejde opravdu o nic bolestivého.

Sestřička ukončí zkoumání jeho reakcí, začne odstraňovat některá čidla. Ovšem poté mu naopak začne jiná aplikovat, zprvu především na hlavu.

„Následné vyšetření bude zkoumat vaši sexualitu,“ oznamuje mu ona bezbarvým hlasem, asi záměrně uhýbá pohledem, „Nyní vám upevním potřebné nástroje na váš penis,“ upozorňuje, asi aby se nevylekal. On si jen povzdechne, ale snaží se zůstat v klidu, jen se trochu obává, aby při manipulaci s jeho pohlavním údem nedošlo k erekci. Ale nakonec možná by to byl první důkaz, že je po této stránce v pořádku, dumá.

Ona mu velmi jemně přidělá čidlo na inkriminované místo, poté místnost potemní, objeví se velká obrazovka.

„Prosím, zůstaňte ležet, ale sledujte pozorně výjevy, které vám budou představovány,“ říká mu ona, „Váš zrak je monitorován, proto by bylo zaznamenáno, pokud byste ho odvracel či zavíral oči,“ upozorní ho.

„Nic takového nemám v úmyslu,“ odpovídá on, teď se přeci jen cítí trochu trapně, leží tady nahý s čímsi na pohlavním údu a v následujících minutách se mu pravděpodobně budou snažit způsobit promítanými obrazy erekci. Nebo minimálně její náznaky. A asi také zjišťovat, jak reaguje jeho mozek na dané podněty.

Pokud očekává minuty, velmi se mýlí, vyšetřování trvá velmi dlouho a postupně jsou mu promítány opravdu výrazně rozdílné výjevy. Sex různých osob různého pohlaví a věku, stejného pohlaví, obrázky nahých osob různého věku, ale i scény sexuálního či obyčejného násilí, včetně znásilňování, mučení i poprav. On s jistou hrůzou zjišťuje, že asi ne vždy zůstává zcela klidný i ve chvílích, kdy by dle svého uvážení klidný zůstat měl, nebo by měl pociťovat lítost či odpor. Bůh ví, jak jeho reakce nakonec přístroje vyhodnotí.

Skutečně zhluboka si oddechne, když tento výzkum skončí. Není mu dobře po těle ani po duši, ona se díkybohu tváří pořád stejně profesionálně. Jsou mu odstraněny všechna čidla z různých částí těla a je mu nakázáno, aby opustil lůžko.

„Zde je nádobka na vaše sperma,“ říká mu ona svým typickým otažitým hlasem, „Můžete využít vedlejší kabinky. Kdybyste měl problém, můžeme použít umělé stimulace,“ upozorňuje.

„Snad problém nebude, ačkoli to prostředí ...,“ rozhlédne se on, „Zkusím to, kdyby mi to nešlo, tak požádám o tu stimulaci. Přece jen jsem trochu nesvůj, to přiznávám.“

„Jste velmi vyrovnaný,“ zavrtí ona hlavou, pak mu sama otevře dveře do kabinky, kde je pouze židle a také něco na způsob ubrousků, „Vyjděte, až uznáte za vhodné,“ dodává s kamennou tváří.

On se posadí, s mírně křečovitým úsměvem pohlédne na nádobku i své přirození, pak přivře oči. Snaží se přenést v duchu do jiného prostředí, vytvořit si erotickou představu, která mu pomůže jeho úkol naplnit.

Po výstřiku využije ubrousek, poté nějakou dobu počká, než erekce zcela odezní. Teprve pak jde vrátit nádobku, přičemž dumá, zda odevzdávané množství je dostatečné či nikoli. Nakonec mu to nedá a zeptá se.

„Množství je v normálu,“ odpovídá mu ona, aniž by projevila nějakou změnu svého výrazu, „Pro tuto chvíli jsme skončili,“ oznamuje mu, „Můžete se teď jít obléknout, další vyšetření bude až odpoledne, podle vašeho harmonogramu. Prosím, do té doby nic nejzte a nepijte.“

„Kdy mám odevzdat moč ...“

„S tím si problém nedělejte. Můžete ji odevzdat kdykoli během dne, ale i zítra.“

„Nebude vadit, když piji tu zvláštní směs?“

„Ne, nebude, přístroje jsou schopny toto rozlišit, spíše jde o to, zda v ní nemáte něco, co tam být nemá, nebo co by nasvědčovalo nějaké skryté nemoci.“

„Tak vám děkuji za váš profesionální přístup,“ pohlédne na ni s vděčným výrazem, přeci jen toto vyšetření nebylo zcela bez ataku na jeho důstojnost.

„Já vám děkuji za váš přístup, kdy jste velmi dobře spolupracoval a zachovával si nadhled,“ lehce se ona poprvé usměje.

On už na nic nečeká a odchází do místnosti, kde má uschované své ošacení. Obléká se a přitom stále musí myslet na proběhlé vyšetření jeho sexuality, bylo by nepříjemné, pokud by byla objevena nějaká úchylna a třeba to ovlivnilo nabídku na jeho budoucí kariéru. Nemá ze všeho dobrý pocit, proto raději vyjde ven ze zdravotnického komplexu a vyrazí na procházku po areálu. Je příjemný den na rozhraní jara a léta, zářící slunce mu alespoň přinese trochu zlepšení nálady, zklidnění jeho poněkud rozervané duše.

Ve své podstatě chce být sám, cítí se rozhozený a nemá náladu na rozhovor se svými spolužáky ze skupiny, kteří pravděpodobně absolvují stejné vyšetření po něm či již na něm někde jsou. Sice se snažil zůstat nad věcí, ale přeci jen ho poněkud ponižující vyšetření dostalo, víc, než očekával. Ale snad budou jeho reakce na předváděné podněty vyhodnocené jako normální, byť pochopitelně přesně neví, co zaznamenaly přístroje a jak na podobné podněty lidé běžně reagují.

Do komplexu, kde se nachází nemocnice, ordinace, vyšetřovny a laboratoře, vybavené nejmodernější technikou, se vrátí až ve chvíli, kdy pocítí potřebu na vykonání malé potřeby. Na správném místě požádá o nádobku a do té odevzdá část své moči, zbytek pak umístí do pisoáru. Přeci jen je už trochu klidnější, do dalšího vyšetření mu však zbývají ještě dvě hodiny. Vzhledem k počasí odejde do místního parku, posadí se na lavičku a hraje si se svým komunikátorem.

Odpolední průzkum jeho těla a asi i funkce mozku začíná opět u lékaře, který ho dnes přivítal. Ten ho na úvod pochválí, podle zjištění velmi dobře spolupracoval.

„Pane doktore, nedá mi to, musím se zeptat,“ říká Jirka s nepřehlédnutelnou nervozitou, „Jak byla vyšetřována moje sexualita, nejsem si jistý, že jsem vždy reagoval tak, jak bych asi měl. Nevíte, kdy budou ty výsledky? Jsem z toho docela rozhozený,“ přiznává se bez mučení.

„Máte divné pocity?“ usměje se zlehka felčar, „To nejste sám, většinou jsou všichni trochu zaskočení, zvláště když před těmi přístroji nic neschováte. Výsledky budou pochopitelně zpracovány komplexně a vy s nimi budete seznámený. Zvláště, pokud by byl zjištěn nějaký závažnější problém, budete s ním velmi podrobně seznámen a bude vám navrženo i jeho řešení,“ hledí upřeně na obraz, který mladíkovi však zůstává skryt, „Ve vašem případě však nic takového nepředpokládám, dle průběžného sledování vašeho zdravotního stavu jste zcela v pořádku. Zdravý jako řípa, jak se dříve říkalo.“

„O zdraví nejde, ale ta sexualita ...“

„Tohle vyšetření vám nedá spát?“ má, jak se zdá, pochopení lékař, „Jak se tak koukám, tak nic abnormálního zaznamenáno nebylo, většina vašich reakcí je tak říkajíc v normě. Ale jak říkám, naprosto profesionálně zpracované ty výsledky dostanete později.“

„Tak říkáte, že tam nic abnormálního nebylo?“ tváří se Jirka nedůvěřivě, „Mně se zdálo ... tedy při jistém násilí ...“

„Něco máme zakódované v pudech, s tím nikdo nic nenadělá.“

„Něco jsem o tom slyšel, například, že smrt je nejlepší afrodisiakum ...“

„Máte pravdu, na mnohých těchto poznatkách je vystavený i zábavný průmysl,“ přikývne doktor, „Ale prosím, uklidněte se, nejsem sice odborník přes sexualitu, ale něco málo o tom vím. Vaše reakce nejsou nijak odlišné od běžného heterosexuálního subjektu.“

„Opravdu?“ rozzáří se obličej Buchara, dost velký balvan mu právě spadl ze srdce.

„Jak říkám, nejsem na to odborník, ale zběžně se v tom orientuji. A podle toho jste zcela normální heterosexuálně orientovaný mladík, s reakcemi odpovídající vašemu věku. Nic významně extrémního přístroje nezaznamenaly, podle toho, co tady mám. Stačí vám to? Ulevilo se vám?“

„Ani nevíte jak,“ vydechne zhluboka Jirka, „Hned mám lepší náladu. A jsem rád, že jsem to trochu nepříjemné vyšetření podstoupil.“

„To vám věřím,“ usměje se lékař, „Teď budeme pokračovat, využijeme té tekutiny a stravy, která již postoupila do vašeho zažívacího traktu. Pokud bude vše v pořádku, tak vás už dlouho trápit nebudeme.“

„Vše v pořádku?“

„Ano, jen kdyby se objevilo podezření, že není něco v pořádku, museli bychom vám do těla zavést sondy, jak krkem, tak řitním otvorem anebo i penisem. Ale buďte v klidu, nic takového vám téměř se stoprocentní jistotou nehrozí, jste zdravý. Jen si to potvrdíme následným vyšetřením, které bude pro vás příjemné, protože budete monitorován přístroji, které zůstanou vně vašeho těla. Proto zůstaňte v klidu a vyrovnaný, jako jste byl dopoledne. Máte ještě nějaký další dotaz?“

„Ne, ne, nemám.“

„Pak se s vámi rozloučím. Až skončí ta dnešní poslední procedura, můžete se napít čehokoli, co vám bude chutnat a také se najíst. Večeře bude dnešnímu vyšetření uzpůsobena, aby eliminovala látku, která vám byla do těla vpravena. Nuže, mladý muži, směle do toho,“ povstane lékař a následně zkoumaný objekt vypoklonkuje ze své kanceláře.

Jirka vyjde na chodbu nejprve ve skvělé náladě, pak se však znovu objeví v jeho mysli pochybnosti. Mluvil lékař pravdu a nechtěl ho pouze uklidnit? Třeba se ani na výsledky nedíval. Pak sám sobě vynadá za svou paranoiu a znovu se uklidní.

Další vyšetření absoluuje již opět vyrovnaný, znovu se musí svléknout do naha a opět si lehnout na lůžko pod přístroj, který si asi pořádně posvítí na jeho vnitřnosti. Zkoumání však netrvá tak dlouho a on dostane pokyn se opět obléci. S tím, že pro dnešní den má hotovo.

S radostí ve tváři vyrazí do areálu, zajde do nejbližší kavárny a objedná si tuplovaný ovocný koktejl. Je mu jedno, jestli se bude jeho obsah tlouci s tou hnusnou látkou, co dnes pozřel, má na něj prostě obrovskou chuť.

Zbytek času do začátku večere se potuluje po areálu, konkrétně po parku, občas se posadí a nechá na svůj obličej dopadat sluneční paprsky, pak se zase uvelebí do příjemného stínu vzrostlého stromu a připojí se k Systému. Najde si informace o lidské sexualitě a co se tam dozví, ho potěší. Některé jeho reakce, dle otevřených příspěvků odborníků, asi opravdu byly v normě.

Se svými spolužáky se sejde v jídelně u večere hned, jak ta je vydávána, všichni jsou dost hladoví, všichni dodrželi pokyny a nejedli přes den nic, po vyšetření už si počkali na večeri. Jejich porce jsou větší než obvykle a asi mají zvláštní chemické složení. Ale to oni neřeší a s chutí se do jídla pustí. Přitom jsou všichni trochu zamlklí, na rozdíl od Jirky, který září jak sluníčko.

„Jste nějaký přepadlý,“ konstatuje, aby zahájil konverzaci.

„Přepadlý? To snad sni ne,“ zavrtí hlavou Pařízek.

„Všichni jste absolvovali všechno? Nikdo nic neodmítnul?“ ptá se Buchar.

„Odmítnout?“ zvedne své smutné oči Zelenohorský, „Copak to jde? Odmítneš a kdoví, co to bude znamenat pro ten Systém a jeho vyhodnocení. Určitě by ti to připočetl k tíži a kdoví, co by ti pak nabídl,“ vyjádří svoje mínění, přitom je patrné, že s tím zcela srozuměný není.

„Je snad dobře, když o sobě budeme všechno vědět, ne?“

„My?“ usměje se hořce Jakub, „Oni to budou vědět. Ten Systém to ví a taky všichni, co mají na ty informace oprávnění. Nikdo pořádně neví, kdo všechno tvoje záznamy má právo získat. Měl si onehdá pravdu, opravdu nás svlíknou do naha, a to nejen ze šatů. Ale před tím Systémem jsme úplně nahý pořád, pořád o nás všechno ví. Možná i co si myslíme. Nejsem si jistý, jestli je tohle správný,“ sklopí hlavu.

„Ježíš, ty s tím naděláš,“ prohodí Divíšek, ale i z jeho hlasu je patrná nejistota.

„Jakub má asi pravdu,“ zamýšlí se Pařízek, „Teď už přesně vědí, na co myslíš, když si to třeba děláš, myslím, když si ho honíš. Vědí, co tě nejvíc eroticky stimuluje. A možná zjistěj, že jsme všichni úchyláci a začnou nás léčit. Nebo někam zavrou, abysme nikoho nezprznili,“ zasměje se křečovitě.

„Tohle vás trápí?“ lehce se usměje Buchar a pak spustí. Vylíčí svoje pochyby i svůj rozhovor s lékařem na toto téma. I své zkoumání tohoto problému v Systému. Přitom se obličeje jeho společníků přeci jen rozjasňují, s výjimkou Jakuba, pro kterého bylo toto vyšetření velmi ponižující a traumatizující.

„Tak já a Ondra už víme, že jsme na holky, když s nima šukáme,“ prohodí Pařízek, „U vás to ale zatím tak jasný není.“

„Jsem heterosexuálně orientovaný mladý muž, s reakcemi odpovídající mému věku,“ zopakuje Jirka hrdě slova lékaře.

„Jen jestli ti nekecal,“ ušklíbne se Maslák.

„Stejně je to celý úchylný,“ zavrtí hlavou Divíšek, „Přidělej ti nějakou věc na péro a na hlavu a pak ti pouštěj kdekaký věci, přitom sledujou, co to s tebou udělá.“

„Máš pravdu, tohle je podle mého už přes čáru,“ říká tiše Zelenohorský.

„Zrovna tohle jste mohli odmítnout,“ nesouhlasí zcela Buchar a hned i přidá vysvětlení, „Naši předci dobrovolně v referendech předali některý svoje osobní svobody Systému respektive Federaci, výměnou za větší bezpečnost. Nejen proti teroristům, i když to asi hrálo nejvýznamnější roli, ale taky proti skutečným úchylákům. Takhle se zjistí, například, kdo je na holčičky nebo na chlapečky a pak ho můžou léčit nebo mu zamezit, aby třeba dělal vychovatele u těch kluků nebo holčiček. Taky můžou odhalit sadistu, potencionálního vraha a tak. A pomoc mu, aby mohl normálně žít a přitom nikomu neublížil.“

„Pořád nás viděj a slyšej, určitě se někde nahrává i tenhle náš rozhovor,“ pozvedne Jakub roztrpčeně levou ruku, kde má vložené čidlo.

„Asi ano,“ přikývne Jirka, „ale na druhé straně, kolika lidem právě to čidlo zachránilo život. Nejde jen o nějaké teroristy, ale taky třeba, když se někomu udělá špatně a začnou mu selhávat orgány, třeba dostane infarkt a tak. Hned se to ví a můžou mu poslat pomoc. Nebo když máš nehodu, někde, kde nikdo není. Hned se pozná, že se s tebou něco děje, třeba, že ztrácíš moc krve, klesá ti tlak a já nevím co ještě. Nebo přes to čidlo, teda nějaký lepší, můžou některým pacientům dávkovat léky, upravovat kardiostimulátor a tak. Není všechno jen špatný, jak se někomu může zdát.“

„Neříkám, že je všechno špatný,“ zavrtí hlavou Zelenohorský, „Ale mluvím o dani, kterou za to všichni platíme.“

„Tebe asi dost vzalo, když ti ta asistentka lepila to čidlo na tvýho ptáka, co?“ zasměje se Maslák.

„Tohle asi nebylo příjemný nikomu z nás,“ zastane se kamaráda Buchar, „Chodit nebo ležet tam úplně nahej, nechat si zkoumat péro, muset si ho vyhonit a přinést semeno. Ale zvládli jsme to a teď nás čekaj další testy.“

„To jo, to už asi bude horší,“ přikývne Pařízek, „Teda pro nás, ty se v tom asi budeš vyžívat, ve všech těch testech inteligence, studijních předpokladů a tak.“

„Nebudou jen tyhle testy,“ upozorní Jirka, „Budou nás testovat i v manuální zručnosti, budou zkoumat naši kondici, nadání na sporty, pohyblivost, vytrvalost a tak. Tohle asi bude zase tvoje a Ondrova doména, ne?“

„To doufám, ve všem přece nemůžu bejt nejhorší. A ty nejlepší,“ zasměje se David.

„Vidíte, tohle je právě výsada těch komplexních testů,“ říká vážným a důrazným hlasem Buchar, „Podle toho Systém zjistí, kdo se na co hodí. Aby mohl vyniknout, bejt úspěšnej. Proto je nutný vydržet všechny ty vyšetření a testy. I když nám některý z nich nejsou moc příjemný. Nebo jsou příjemný jedněm a druhým ne.“

„V tohle máš asi pravdu. Ten dnešek ale asi dvakrát příjemnej nebyl nikomu, co?“ rozhlédne se Pařízek a výrazy všech obličejů mu dávají za pravdu.

OSLAVA PLNOLETOSTI

Závěrečné komplexní zkoumání pěti mladíků ze skupiny A20 pokračuje. Dle asi velmi dobře propracovaného systému se střídají duševní a fyzické prověrky. Některý den vyplňují pouze různé testy a kvízy,

aby druhý den podstoupili speciální tělesná cvičení, kde se zkoumá například jejich obratnost, ohebnost, pružnost, ale i talent na různé druhy sportu.

Již druhý den testování se konají pohovory s psychology, což se opakuje ještě několikrát, jsou jimi povzbuzováni a ti se ptají, zda nepociťují nějaký stres či nemají nějaké problémy. Většina však odpovídá velmi strojeně a považuje pohovory za předepsanou formalitu.

Následují duševní muka, kdy dostanou nějaký konkrétní úkol, který musí splnit za pomoci hledání v Systému a svých znalostí, aby je následný den odvedli na tester, kde jen v trenýrkách a s mnoha čidly na těle do úmoru sprintují na trenažéru a přístroje hodnotí jejich tep a další životní funkce.

Pak mají dva dny volna, kdy však jsou povinni zůstat v areálu, po nichž přichází druhý týden. Gymnastika v tělocvičně, práce v dílnách, kdy musí vlastníma rukama, většinou však za pomoci různých nástrojů, něco manuálně vykonat, opravit, rozebrat, sestavit. A znova na trenažér, kde je testují z opakovaných sprintů respektive na dřeň jdoucích zatížení. Některý den se sotva došourají do postele, jak jsou zničení.

Předposlední den řeší úkol společně, to je pole pro vyniknutí Jirky, který se stává lídrem skupiny a organizuje vše tak, aby úkol splnili. I za cenu, že musí s Jakubem některým významně pomoci. Ovšem oba dobře vědí, že vše je zaznamenáváno a sledováno, tedy neunikne hodnotitelům, kdo má jaký podíl na vyřešení krátkodobého projektu.

Poslední den přicházejí na řadu dotazníky, ve kterých se vyznávají ze svých plánů, ale také z různých názorů na všeobecné věci, alespoň jim to tak přijde. Sami si vyplňují, co by chtěli nejraději dělat, být dobře vědí, že asi u většiny bude realita jiná.

„Tak, a máme to za sebou,“ prohlásí Pařízek, když se v pátek večer sejdou v jídelně.

„Díkybohu, a ani to tak nebolelo,“ ušklíbne se Divíšek.

„Nebolelo? Některý dny jsem se skoro nemohl hnout,“ nesouhlasí Buchar.

„Ty nadělaš. Trocha toho pohybu,“ hraje si na machra Maslák.

„Teď už jsme jen v rukách toho Systému,“ řekne Zelenohorský a všichni ztichnou. Moc dobře vědí, nač naráží. Příští týden s nimi proberou jejich výsledky a především, Systém jim dá nabídky na pokračování jejich života. Musí dostat minimálně tři, v doporučeném pořadí. To pro ně ale není závazné, mohou si vybrat jednu z nich, pokud chtějí být dál podporováni státem respektive Federací. O ničem jiném ale nikdo z nich neuvažuje, ani jednoho nenapadá, že by snad chtěl z Federace odejít. Jen Jakub má jisté černé myšlenky, ovšem od chvíle, kdy toto rozebíral se svým kamarádem, se o nich již před nikým nezmínil.

„Pánové, když jsme teď plnoletí, a vlastně už jsme tady jen jako čekatelé na výsledky, co kdybysme to všechno pořádně oslavili?“ nadhodí Pařízek.

„Oslavili? Jak to myslíš?“ ptá se Jirka.

„Vypadnout z tohoto areálu a zajít někam, kde to žije. Připít si na rozloučenou. Uvědomte si, za pár dní se rozprchneme a možná se už nikdy neuvidíme,“ řekne David a u stolu se znovu rozhostí ticho. Má pravdu, devět let spolu byli skoro pořád a teď je všemu konec.

„Nevím, trochu si tím nejsem jistý,“ zapochybuje o předloženém návrhu Buchar.

„Pánové, můžeme například zejtra vodpoledne vodsud zmizet a vrátit se až pozdějš večer. A jelikož je nám šestnáct, můžeme do kterýhokoli klubu a dát si tam cokoli budeme chtít,“ říká s očividným nadšením Pařízek.

„Chtěl jsem jet domů,“ hlesne Zelenohorský.

„Krucí, dyť se opravdu možná vidíme naposledy,“ zamračí se Maslák.

„Nechcete to nechat potom, až nám oznámí výsledky?“ navrhone Jirka.

„Potom?“ ušklíbne se David, „To už můžou bejt mnohý z nás zklamaný a nebude na nic nálada.“

„To máš pravdu,“ přeběhne Bucharovi mráz po zádech, teď už jsou kostky vrženy a kutálejí se, brzo zjistí, jakou hodnotu hodil.

„Podívejte, ta sobota, teda zejtra, mi přijde nejvýhodnější,“ nevzdává se svého nápadu Pařízek, „Příští tejdén nás začnou seznamovat s našima výsledkama, v pondělí nám sdělej náš zdravotní stav a čeká nás pohovor s psychology, aby nás připravili na úterý. Kdy přijde ta rána,“ zatváří se kysele, „No a v neděli si tady vodpočineme a hotovo.“

„Mně se to líbí,“ přikyvuje Maslák.

„Já taky souhlasím. Bude to asi naše první a jediná skutečná pařba. Voslavíme nejen konec toho tady, ale taky ty naše šestnáctý narozeniny, naši plnoletost. Takhle v týhle partě. I když jste mě vobčas srali, hlavně když jste po mně pořád něco chtěli, tak vás mám myslím docela rád. Byla by to taková dobrá tečka, vzpomínka,“ hovoří plameně Divíšek.

„Tak já si to nějak zařídím, abych mohl zůstat,“ kývne i Jakub.

„Zařídíš ... kurva, nezapomínej, seš už teď plnoletý a tak ti do toho, co děláš, nemá kdo co kecat,“ houkne David, „No a co ty?“ obrátí se na posledního z nich, jehož souhlas doposud chybí.

„Já si pořád nejsem tím nápadem jistý,“ tváří se nepříteli nadšeně Buchar.

„Musíš za papínkem a maminkou? Chystaj ti oslavy?“

„Ne, oslavy možná budou až za tejdén. Pokud to dopadne dobře, chystaj mi rodiče pořádnou oslavu, s příbuzenstvem, dědečky a babičkami a tak,“ ušklíbne se Jakub, „No a pokud to nedopadne, tak žádná taková oslava nebude, posedím s rodičema sám, popláču si na jejich ramenech a pak půjdu někam do prdele, kam mě ten Systém pošle,“ vysvětluje Jirka svoje plány.

„Tak co prudiš, když tenhle víkend nic nemáš?“

„Neřekl jsem, že nemám. Ale to se dá s rodičem dohodnout. Mně se ale moc nelíbí, že se někde setneme a pak se tady budeme vochovejtat. Může z toho bejt pěkná vostuda, na závěr.“

„Dyť už je to jedno, stejně jsme tady skončili.“

„Nezapomínej, nabídka bude až v úterý. Nerad bych něco posral.“

„Takže to zazdíš?“ zatváří se Pařízek hodně zklamaně, pokud nepůjdou všichni, nebude to ono.

„To jsem neřekl ... ten nápad se rozloučit, ten se mi líbí ... i před tím, než budou výsledky a než možná budeme zklamaný. Ale to provedení ... Víte co, dejte mi čas, dneska večer, teda do večerky, pak si řekneme víc,“ navrhne Buchar a tváře všech se rozjasní. Pokud si on tuhle akci vezme za svou, tak nepochybují, že se uskuteční, ačkoli možná jinak, než autor původně zamýšlel.

„Tak jo, máš na to pár hodin,“ kývne David.

„To mi bohatě stačí, hned co dojme, na tom začnu pracovat,“ slíbí premiant skupiny.

Zbytek večere se pak vrátí k právě skončeným prověrkám, různě vzpomínají, jak se jim dařilo v jednotlivých disciplínách či testech, někdy jsou dost sebekritičtí, jindy své výkony hodnotí s nadsázkou. Po zkonsumování stravy se rozběhnou, Maslák jde za svou přítelkyní, další se různě potulují po areálu, Ondra se Simonem zaskočí na diskotéku, Jakub se toulá parkem a má nepříjemný pocit kolem žaludku. Dle svého zhodnocení nezklamal v žádném testu a projevil i značnou šikovnost v dalších disciplínách. Bude to ale stačit?

Jirka se pokouší spojit se svými rodiči, ti jsou zpočátku nedostupní, nakonec se mu ozve matka. Té vysvětlí, o čem se mu jedná a sdělí i návrh svého řešení, což asi vede k její poradě s otcem. Ozvou se mu oba asi o hodinu později a vše s ním probírají. Jeho argumenty akceptují a dokonce ho pochválí, neboť myslí na to, aby náhodou nezpůsobil sobě ani jim ostudu. Pro oslavu skončení prvního stupně Institutu i narozenin mají pochopení, včetně souhlasu s čerpáním potřebné částky z účtu. Vždyť se jejich jediný potomek po celých devět let školy choval velmi zdrženlivě a zbytečně neutrácel.

„Tak co je?“ nevydrží už David čekat na rezultat, všichni jsou zalezlí v postelích a očekávají večerku. Dokud pobývají v Institutu, byť jsou již jeho absolventi, musí dodržovat zdejší pravidla.

„Co?“ protáhne Buchar a tváří se překvapeně, což vyvolá velmi negativní reakce jeho spolužáků, snad s výjimkou Jakuba. Ale i ten se tváří smutně, již si na zítřek s rodiči dojednal možnost zůstat zde a nejet domů.

„Neříkej mi, že ses na to vysral. To mi k tobě nějak nepasuje,“ dívá se zkoumavě Pařízek.

„Co myslíš?“

„Že nás jen tak provokuješ.“

„Neprovokuju, jen napínám,“ usměje se Jirka, „No tak dobrá, domluvil jsem se s rodičema a zůstanu s váma. Jdu do toho s váma.“

„Hurá, tak budeme kompletní,“ vyjádří názor všech Simon, pak se obrátí na autora nápadu, „Davide, kam ale půjdeme? Máš nějaký typ?“

„No, něco mám. Pokud teda někdo nemá nějaký lepší nápad,“ znovu vrhne Pařízek pohled na Jirku.

„Něco mě napadlo, pokud s tím budete souhlasit,“ protáhne se na lůžku Buchar, hovoří jakoby nezáčastně, ví, že tím pozlobí kamarády, „Mám teda vaši důvěru? Abych to zorganizoval?“

„No jasně, organizovat, to ti vždycky šlo. Pořád si nás tady šikanoval,“ ušklíbne se Simon.

„Šikanoval? Já? Dyť jste daleko silnější. Můj ty bože, prej šikanoval ...“

„No a ne? Pořád si prudil, když se něco dělalo, honil nás, abysme to splnili a tys neměl kaňku ve svém profilu.“

„To je pravda, někdy si mi tím taky sral,“ přizná se Maslák, „Ale jestli zorganizuješ tu pařbu, tak ti to všechno vodpustím, všechno, jak jsme tady trpěli pod tvou hroznou nadvládou.“

„To vůbec není pravda, tohle prosím zaznamenat,“ říká Buchar důrazně do prostoru, „Ohrazuji se proti těmto naprosto scestným a lživým obviněním. Doufám, že bylo moje vyjádření dostatečně slyšet, aby bylo úplně jasno.“

„To jako teď mluvíš k Systému?“ zasměje se Divíšek.

„No jasně. Určitě nás poslouchá a ještě by si mohl špatně vyložit vaše slova a považovat mě opravdu za nějakýho šikanistu. Což by mi udělalo tu kaňku, vo který si mluvil, na mém profilu.“

„Hele, nechte toho a ty nám radši řekni, cos vymyslel. Abysme mohli tvůj návrh podrobit zdrcující kritice. Jako často ty naše vystoupení,“ poznamená Pařízek.

„Když to teď rozkecám, tak to nebude žádný překvapení,“ zavrtí hlavou Buchar, „Pokud mi vopravdu důvěřujete a necháte to na mě, tak se to dozvíte zejtra.“

„Tak pán si hraje na tajemného? No dobrá, doufám, že se na závěr pořádně vytáhneš.“

„Počkejte,“ ozve se Maslák, „musíme se ještě domluvit na tom, kolik to bude stát. Aby Jirka nevymyslel nějakou divočinu a my neskočili úplně s holejma prdelema. Nevím jak vy, ale já moc kreditu nemám, teda myslím, kolik smím čerpat z účtu.“

„Asi na tom budeme podobně,“ přikývne Pařízek.

„Hrome, tak to asi bude problém,“ dělá zaskočeného Buchar a všem ostatním ztuhnou rysy, „Měl jsem něco v plánu, ale když vůbec nic na kontě nemáte ...“

„No, něco máme, určitě dáme něco dohromady. Víš co? Každý řekneme, kolik do toho můžeme dát,“ navrhuje David, „Například, mně je jedno, že mi zůstane úplný hovno. Chci pořádnou pařbu, na závěr, takhle pohromadě, asi naposledy ...“

„Pánové, asi to nebude třeba,“ zavrtí hlavou Jirka, „Víte, taky jste mě někdy srali, když jsem musel něco dělat za vás, abysme vůbec něco udělali. A pak ty vaše stupidní kecy, to se někdy vopravdu nedalo poslouchat. Váš naprosto vomezenej rozhled, to byl horor, dalo mi práci se z toho nezbláznit ...“

„Co to zase žvaníš?“ dívá se pátravě Divíšek, jestli ta slova jsou upřímná či jen hecující.

„Máš pravdu, žvaním,“ zvažní tvář Buchar, „Myslím si, že jsme si docela sedli, i když naše zájmy byly a jsou dost rozdílný. Ale musím se přiznat, dost jsem si vás oblíbil, vy parchanti jedni. Mám vás rád a je mi líto, že se už brzo rozprchneme. To slovo rád prosím berte jen po stránce duchovní a kamarádský, už jsem vám říkal, že jsem úředně potvrzenej hetero. Podle mého to bylo dobřejch devět let a rád na ně budu vzpomínat. Především kvůli vám.“

„Kurňa, to bych podepsal,“ zalesknou se oči Masláka, ale i další jsou naměkko.

„Měl tvůj proslov jinej cíl, než nás dojmout?“ ptá se Pařízek.

„No jo, měl. Chtěl jsem tím říct, že když to teda organizuju, tak se vším všudy. Promluvil jsem si se svejma rodičema a ty mi dali souhlas.“

„Souhlas k čemu?“

„Souhlas, abych čtyři svý dobrý kamarády pozval na rozlučku a tu za ně zatáhnul. Berte to tak, že slavíme moje narozeniny. No a tak trochu i ty vaše, a taky to naše ukončení Institutu.“

„To jako, že to všechno hradíš?“

„Já? Já ne,“ usměje se Jirka, „Já si zatím vydělal tak leda hovno. Ale moji rodiče jo. Konec konců jsem jejich jedinej potomek a tak do něj můžou trochu investovat. Zvláště, když zatím jejich konto dost šetřil. Pokud mám teda vaši důvěru, tak se vo nic nestarejte a jen buďte tam, kde vám řeknu, a v tolik, v kolik vám řeknu.“

„To jako myslíš vážně?“ blýská se v očích Davida.

„Smrtelně. Jen doufám, že mi to vyjde s tím druhým stupněm Institutu a že tak i tohle trochu rodičům splatím.“

„Pokud na to někdo má, tak seš to ty,“ říká přesvědčivě Pařízek, „Kurva, tak doufám, že se předvedeš. A nechceš nám aspoň něco naznačit? Aspoň něco málo? Kam jako půjdeme?“

„Tos uhodnul, nechci. Tak a teď poslouchejte, ať vás nikde nemusím hledat. Zejtra v deset hodin ráno budete všichni podupávat u brány.“

„Už v deset hodin? To chceš začít tak brzo?“ zarazí se Maslák.

„Říkals pořádná pařba, ne?“

„No to jo, já jen, aby ten můj čip na mě už vodpoledne nevolal zdravotní pomoc, jako že mi selhávají orgány ...“

„Pánové, nikdo nemáme doposud zkušenosti s alkoholem, nebo pokud nějaký někdo máte, tak asi dost málo. Tak si pamatujte, že není umění se vožrat, ale umění je si udělat a udržovat dobrou náladu, vydržet tak po celou dobu.“

„Jéžíš, vono to bude i s kázáním!“ zvolá Divíšek.

„To si piš. Tak, a to je všechno. Doporučuji všem se vyspat, doufám, že po probuzení dalších čtyřadvacet hodin budeme na nohách. Ale jen na dvou, prosím,“ dodá Buchar, pak si složí své ruce za hlavu a zasněně hledí do stropu.

„Čtyřadvacet ...“, počítá Maslák, „To jako že se sem nebudeme vracet na přespání?“

„Budeme. Ale až v neděli. Zítra všichni nahlásíme odjezd, na což máme právo. A vrátíme se v neděli, abysme v pondělí byli zdejšímu osazenstvu k dispozici. Čas mezi tím bude jen náš, myslím tím skvělý skupiny A20, jejíž život vyprchal před pár dny,“ říká Jirka do stropu, pak zavře oči, byť stále ještě světlo nezhaslo, aby dal všem najevo, že další otázky na něj jsou zbytečné.

A své předsevzetí dodrží, když se ho na něco ptají, dělá, že spí a nic neslyší. Ale opak je pravdou, většinou se zavřenýma očima poslouchá klábosení svých již bývalých spolužáků. Má dobrý pocit, neboť díky vstřícnosti jeho rodičů bude moci svým snad kamarádům umožnit důstojné rozloučení a vlastně i oslavu narozenin.

Druhý den ráno jsou klasicky probuzeni, nicméně později než obvykle, je víkend a tento pokoj nemá žádné povinnosti. Pouze musí vstávat tak, aby stačili včas dorazit na snídani, která se připravuje pro ty, kteří zůstávají v Institutu. Některé skupiny však mají normální program, z některých jsou zde pouze jedinci, kteří nemohli odjet za svými rodiči. Nebo kteří přespali a odjedou dnes dopoledne či si je zde někdo vyzvedne.

Ke snídani dorazí natěšený pokoj skupiny A20 společně, v jejich tvářích je vidět jisté vzrušení, což ještě zvyšují tajnosti, které s dnešním programem Jirka dělá. Přes jisté napětí, které nelze odbourat a které se vztahuje k úterku, kdy jim oznámí Systém nabídky, mají dobrou náladu a vysloveně se na dnešní den, večer a asi i noc těší. Na jejich první a poslední pánskou jízdu, a to doslova, neboť již jsou muži, úředně posvěcení, díky dosaženému věku šestnácti let.

„Máme si něco brát s sebou?“ ptá se Jakub, když už jsou zase na ložnici a balí se.

„Vem si jen dobrou náladu,“ zavrtí hlavou Buchar.

„Tak jo. Jen dobrou náladu,“ přitakává Pařízek s tváří od ucha k uchu, nicméně jako každý si bere pochopitelně svůj komunikátor.

Pět minut před desátou všichni stepují u brány a očekávají, co se bude dít dál. Tak nějak tuší, že pro ně přijede nějaký řidič, pouze nevědí, jakým dopravním prostředkem to bude. Ve všech hrkne, když se objeví obrovská prodloužená limuzína, výkřik moderní techniky a luxusu. Tohle snad nemůže být pro ně, nebo ano?

Ano, z korábu silnic vystoupí Bucharovi známý řidič z jejich uzavřeného městečka a vzápětí již otevírá svým klientům dveře.

„Pane Jirko,“ klaní se, „vy již systém vozidla znáte, proto se prosím obslužte případně i vaše přátele. V boxu dva máte připravené něco na přípitek, hudbu si asi také zařídíte sám, předpokládám.“

„Ano, pane. Jen nás v pořádku dovezte kam máte a my už se o sebe postaráme,“ usměje se oslovený a poté jako poslední vleze dovnitř. Ocítá se v nádherném salónku s koženými sedačkami, místem na promítání obrazu, zařízením s napojením na Systém, mnoha různými boxy i pevným stolem uprostřed na odkládání pití.

„Kurva, tohle nemá chybu,“ ujede Pařízkovi, „Pardon, to první slovo asi do tohoto prostředí nepatří,“ kaje se.

„Asi ti za to nikdo hlavu neutrhne,“ usměje se Buchar, pak otevře vzpomínaný box dva. Tam nalezne pět nalitých skleniček sektu, se zakrytým vrškem, aby nic z toho nevyšpláchlo a bublinky neunikaly. Za ním je láhev pro případné dolití a ještě jedna neotevřená.

„Hezký,“ zvolá Maslák.

„Nuže, pánové, tak tady máme první přípitek,“ vytahuje z pevného stojanu a rozdává skleničky hostitel, každý si musí sloupnout pružnou krytku, „Tak na tu naši dnešní pařbu. Aby byla podle našich představ.“

Ťuknou si, napijí se, nelze nepocítit alkohol, ale i lahodnou chuť nabídnutého moku. Tváře všech září, ano, už jsou opravdu dospělí.

„Jirko, tak už nám konečně řekneš, kam nás tohle luxusní vozidlo veze? Co nás ještě čeká?“ ptá se dychtivě David.

„Tak dobře, na rovinu. Já to nevím.“

„Cože?“ ozve se z více hrdel.

„Vopravdu. Já to nevím,“ dušuje se Buchar, pak pochopí, že musí přidat vysvětlení, „Včera jsem požádal otce vo tu oslavu. O to, jestli by mi mohl něco doporučit, kde bysme byli tak říkajíc stranou, kdyby se snad něco zvrtilo. A kde bysme se mohli bavit. Takže nevím, co pro nás otec zajistil.“

„Snad to nebude nějaký dětskej tábor ...,“ ujede Pařízkovi.

„To snad ne, o čemž svědčí i tenhle přípitek,“ pozvedne skleničku Jirka, „Spíš si myslím, že půjde o nějaký zařízení, kde budeme moci oslavovat a budeme tak trochu stranou veřejnosti. Kdyby to snad někdo přehnal, aby nevzbudil rozruch.“

„To nás k ránu zase vodveze zpátky? Pokud teda do rána vydržíme? Na nějaký tý diskotéce nebo co to bude?“ ptá se Maslák.

„Určitě nás odveze v pravý čas do Institutu,“ přikývne hostitel, „Ale nač další otázky? Pánové, užívejme si tenhle den. Kterej dle mého tak dobře začíná.“

„Tak to jo, začíná fakt dobře. Tohle nemá chybu,“ zhoupne se Simon v sedačce, je tak neskutečně pohodlná.

Řidič profesionál zajišťuje opravdu klidnou přepravu, jeho klienti musí mít dojem, jako by seděli ve stacionárním salónku. Spíše cucají než pijí lahodný mok, dorazí první láhev. Baví se, žertují, hecují se, přestávají mít pojem o čase.

Že stojí, zjistí vlastně tak, že jim přijde řidič otevřít dveře, až teď se pozorně dívají z okének, průhledných jen zevnitř. Jsou uprostřed nějakého komplexu, asi dost luxusního, mimo centrum města, evidentně. Začínají vylézat a rozhlížet se. To už se k nim žene jakýsi muž ve středních letech, skvěle oháknutý, úslužně se tvářící.

„Vítejte, naši milí hosté,“ říká a lehce se klaní, „Prosím, následujte mě, další vám řeknu ve vstupní hale.“

Nemají důvod ho neposlechnout, proto se zdvořile rozloučí s úslužným řidičem, poté cupitají za mužem, jenž se jich ujal.

„Vážení a milí hosté,“ říká ten, „jsem manažer zdejšího zařízení. Jde o soukromý klub, tím myslím, že vstup mají jen jeho členové nebo hosté těchto členů. Což je zde ve vašem případě váš otec, pane Jirko, a vlastně už několik dní i vy, neboť jste již plnoletý a tím pádem máte právo našich služeb také využívat, jakožto rodinný příslušník a vlastně i člen klubu.“

„Jsem členem nějakého klubu dospělých?“ táže se oslovený.

„Ano, to zařídil váš otec. Když dovolíte, mladí pánové, nejprve bych vám chtěl všem poblahopřát k dosažení vaší plnoletosti. Doufám, že se vám její oslava vydaří, my zde proto uděláme maximum, to vám mohu slíbit. Ve vši úctě k vám, jelikož jste zde poprvé, rád bych vám sdělil pár určitých informací, které se vám mohou hodit.“

„Informace? Někáká pravidla?“ ujede Pařízkovi, pak sklopí hlavu.

„Pravidlo jedna, a pak také dva a tři zní, že host je naším pánem,“ usměje se manažer, „Naše zařízení, náš klub, zajišťuje všem maximální diskrétnost. Víím, zní to divně, když máme všichni ta čidla. Ale přístup k těmto informacím je omezený, jak pevně doufám,“ usměje se, „Jen chci říci, že co se zde odehraje, zůstává za dveřmi našeho klubu. Máme zde pro vás připraveno apartmá a také jistý program, který objednal váš otec, pane Jirko. Ale máte pochopitelně právo ho pozměnit, pokud budete chtít, stejně tak učinit další objednávky. Ještě bych si vás dovolil požádat, abychom se mohli napojit na vaše čipy.“

„Na naše čipy? Chcete nebo máte nás sledovat?“ zamračí se Maslák.

„Asi bude potřeba menší vysvětlení,“ nezmění se výraz ve tváři manažera, „Ve vašem apartmá naleznete různé prostředky, podotýkám pouze legální prostředky, které vám umožní zlepšit náladu či umocnit nějaký prožitek. Ovšem doporučuji velmi obezřetnou konzumaci. Někdy se ale stane, že dojde k jistým nepříjemným situacím. Příklad uvedu na klasickém alkoholu. Dotyčným se může udělat nevolno či se jeho hladina přiblíží hranici, kdy dotyčný přestává tak říkajíc vnímat a jeho prožitek je tím omezený. Což vaše čidlo zaznamená. Tím, že na něj budeme napojení, signál o vašem zhoršeném stavu přijde do našeho místního zdravotnického zařízení a my zajistíme nápravu. Nezpůsobí tak paniku a my se s problémem vypořádáme. Máme prostředky, jak hladinu upravit do žádoucího stavu. Dotyčný je za chvíli v pořádku a může pokračovat v zábavě. To samé i s jinými povzbuzujícími prostředky. Jak tedy vidíte, pánové, vše činíme výhradně ve vašem zájmu,“ pohledne na Ondru, který sklopí zrak.

„Souhlas k napojení máte, do vašeho zařízení vám vložíme i naše kódy,“ usměje se Buchar.

„Prosím, zavolám technika se zařízením, hned napojení provede a poté budete zavedeni do svého apartmánu. Jsem stále zde, pokud byste cokoli potřebovali, můžete mě zavolat. Nebo využít klasické služby, přes komunikační zařízení ve vašem apartmánu,“ uklání se manažer a pokynem paže zve nedaleko čekajícího mladíka ve stejnokroji s přístrojem v ruce, který velmi rychle provede zmíněné napojení.

„Vážení pánové,“ klaní se mladý hezounek v roli portýra, „raďte mě prosím následovat,“ míří jeho kroky k výtahu. Vše je zde velmi luxusní, moderní i staromódní zároveň.

Vyjedou do druhého patra, budova je třípatrová, tam je mladík vede ke dveřím, které jsou na konci chodby. Přes svůj čip je otevře, vstoupí, rozhlédne se, zda je vše v pořádku a poté s úklonou pokyne hostům, aby ráčili učinit kroky do svého apartmá. Těm hned spadne čelist, když se ocitnou ve veliké společenské místnosti, která je vybavena moderní technikou, sedačkou, ale i možností umístit své tělo na zem, na něco, co připomíná velmi měkké velké žíněnky.

„Budou si přát pánové seznámit se svým apartmánem nebo se s ním seznámí sami?“ ptá se portýr.

„Snad se tu orientujeme,“ rozhlíží se Buchar.

„Jelikož má váš technik napojení na vaše čipy, již máte zajištěný přístup nejen do Systému, ale také do všech zdejších zařízení,“ vysvětluje posluha, „Pokud budete cokoli potřebovat, támhle je komunikační zařízení,“ ukáže na jeden z přístrojů, „Jinak bar je plný a plně k vašemu využití. Vedle něho je další box, kde jsou další prostředky na povzbuzení nálady, většinou i s návodem. Oběd bude přinesený na jednu hodinu. Pokud byste ho chtěli posunout na později, stačí říci.“

„Dobrá, kdyby nám něco nebylo jasné, tak se ozveme a požádáme o pomoc,“ přikývne Jirka.

„Pánové, přeji vám dobrou zábavu,“ ukloní se mladík a poté opustí místnost.

„Do prdele, tohle je jako jen pro nás?“ zírá kolem sebe Maslák.

„Naprosto. Tohle apartmá můžeme využívat do zítřa odpoledne, aspoň doufám, tak jsem to chtěl,“ odpovídá hostitel, „Pak nás zase zavezou do Institutu. Máme teda víc než čtyřicet hodin pro tak zvanou pánskou jízdu. Co říkáte, rozhlédneme se kolem?“

„No jasně, mrkneme, co tady ještě máme,“ souhlasí Pařízek, nadšený stejně jako jeho spolužáci.

Začnou prohlídkou apartmánu, otevírají postupně různé dveře a nakukují do jednotlivých místností. Naleznou tak několik ložnic, něco na způsob salónku, pochopitelně špičkové toalety, sprchu. Zbývají jim poslední dveře, které vedou ven ze sprchy, na druhou stranu. Což jim přijde podivné. Projdou jimi a ustrnou. Před nimi se rozkládá velká místnost, ve které je malý bazének, vířivka, okolo na zemi rozložené lehátka, něco na způsob anatomicky tvarovatelných matrací.

„No já se poseru,“ vrtí hlavou Divíšek, „Tohle muselo stát balík.“

„Což našťestí nemusíme řešit,“ pokrčí rameny Jirka, „Nuže, pánové, spokojení?“

„Super,“ odpovídá za všechny Pařízek, „Hele, pánové, co kdybysme se podívali, co tady máme na zlepšení nálady?“ navrhone.

Jeho nápad se setká s kladnou odezvou. Bar je tvořen klasickými láhvemi, ale také automatem, který je schopný namíchat různé koktejly, nabídka je přiložena. Pochopitelně ještě jednodušší je si objednat, po spuštění přístroje jim naskočí daleko širší menu. Vedle pak je další box, ve kterém jsou různé legální stimulanty, které mají odbourané výzkumníky nežádoucí účinky a jsou tedy společensky přijatelné. Na terminálu je možné si přečíst jejich složení, jejich účinky i jejich vhodné dávkování.

„Tohle všechno se jako může?“ zapochybuje Zelenohorský.

„Tohle všechno se může, když seš dospělej,“ usmívá se Buchar, „A tady si tě hlídaj, abys to nepřehnal. A když to přeženeš, tak se někdo přizene a dá tě zase do pořádku. Aby ses mohl zrušit znova.“

„Už tady k dokonalosti chyběj jen ženský,“ poznamená Maslák.

„Ženský?“ zvedne zrak Jirka, „Ale vo tom nebyla řeč, chtěli jste rozlučku, jen takhle v pěti,“ zatváří se provinile, „Ale pokud bysme chtěli společnost, snad by se to dalo zařídit, mrknu do nabídky nebo si zavolám toho zdejšího manažera a zkusím se ho zeptat ...“

„Ale ne, jde vo naši voslavu,“ říká rychle Pařízek, „Spolu se zrušit, jak si říkal, pěkně takhle v závětrí, ještě pod zdravotnickým dohledem,“ zasměje se, „Kterej zůstane na rozdíl vod toho běžnýho pěkně diskrétní. Aspoň doufám.“

„Tím si můžeš bejt jistej,“ říká rozhodně Jirka, „Tohle je pro uzavřenou společnost, tady by si nikdo nedovolil nic porušit. Chodí sem určitě vybraná klientela a tak.“

„Jsme to ale vybraná klientela,“ rozesměje se Divíšek, „Pět pubertáků, co sou pár dní dospělý. Ale na takovej život bych si zvyknul.“

„To radši nedělej. Nechci bejt špatným prorokem, ale řekl bych, že v takovým luxusním podniku jsme poprvý a naposledy. Teda kromě Jirky, ten už je tady členem, jak jsme slyšeli,“ upozorní Pařízek.

„Ne vlastní zásluhou,“ připomene zmíněný, „Ale byl bych moc rád, kdybych sem jednou mohl chodit za vlastní, ne z milosti otce a jeho konta.“

„Třeba ti to vyjde, dostaneš se na ten druhěj stupeň Institutu, uděláš kariéru, budeš mít naditý konto a jednou třeba tady uděláš takovou oslavu pro svýho právě plnoletýho syna,“ věští David.

„Tak za to bych se nezlobil,“ zasní se i Buchar, „No, pánové, tak co teď? Nenecháme si namíchat nějakej koktejl? Pokud byste si nevybrali z toho, co nám tady naservíruje ten automat, tak nevádí, uděláme objednávku.“

„Taky bysme si to mohli vzít k tomu bazénu,“ navrhne Zelenohorský, „Díval jsem se na to, podle mýho tam jde udělat umělý slunce a taky asi na stěnách vytvořit obraz. Jako nějakej virtuální, jako že jsme třeba na nějakým ostrově, nebo tak.“

„Máš pravdu, trochu se v tom vyznám,“ přikývne Jirka, „Byl jsem už v takovejch zařízeních, teda ne v takovým uzavřeným klubu pro pány, ale v podobným, asi taky uzavřeným, pro rodiče s dětma. Můžu to udělat, vytvořit takovou virtuální realitu. Můžeme se tam slunit, kolem budou řvát různý ptáci, foukat i vítr, budeme čumět na krásu třeba karibskýho ostrova. Tohle tam udělat jde.“

„Fakt? Nepůjdeme to zkusit?“ ptá se Divíšek.

„Pánové, pánové,“ bere si slovo Pařízek, „Nepřišli jsme si sem hrát s virtuální realitou. Mám tenhle návrh. Necháme si udělat ten koktejl a zlepšíme si náladu. Do oběda posedíme, popijeme, pokecáme. Po tom, co se nažereme, pak můžeme relaxovat na tom virtuálním ostrově. A popíjet nějakej vhodnej drink, jít si zaplavat, i když zase tak velký to není. Co tomuhle říkáte?“

„Jsem pro. Uděláme jeden drink pro všechny nebo si každej nechá zamixovat svůj?“ ptá se Jirka, „Taky pustím nějakou hudbu, nebo se toho chce někdo ujmout? Ukážu mu, jak na to, pokud by snad tápal.“

„Tak spustit hudbu snad zvládneme všichni,“ říká sebevědomě Divíšek, „Víš co, my se postaráme vo tu hudební kulisu, a ty, jako náš skvělej hostitel, nech něco namíchat.“

Tento návrh se setká se všeobecným souhlasem, proto za chvíli už místnost podbarvuje muzika, trochu drsnější, každý svírá v ruce koktejl, či ho má postavený vedle sebe. Přitom se rozvalují na velké madraci, která se tvaruje podle jejich těla. Užívají si dnešního dne, srkají velmi chutný nápoj, zvyšují si hladinu alkoholu v krvi a vzpomínají na některé žertovné události, jež se jim přihodili za předchozích devět let. Přestanou vnímat čas, proto jsou trochu zaskočení, když jim z reproduktoru oznamují, že za deset minut bude doručení oběd. Dávají jim tak čas, aby se připravili, kdyby zde snad páchali něco, co chtějí uchovat v tajnosti.

Přesunou se k většímu stolu, který vyhodnotí jako jídelní, nemusí čekat dlouho a po vyzvání ke vstupu začne invaze. A to doslova. Objevuje se hned houf obsluhujících mužů a žen, většinou mladšího věku a docela pohledných, pochopitelně v jednotných uniformách. Přichází i číšník, který navrhuje aperitiv před začátkem stravování, poté diskutuje s Bucharem nad vhodným nápojem.

Jako aperitiv zvolí Jirka nějaký bylinkový likér, doporučený, poté si vybere z nabízených a navrhovaných druhů vín, vhodných k servírovanému jídlu. Které začíná pochopitelně velmi lahodným

předkrmem, pokračuje hlavním chodem. Kluci po pravdě většinou vůbec netuší, co do sebe soukají, ale všem pokrm skvěle chutná.

Na řadu přichází zákusek delikatesa, což už téměř nemohou pozřít, snad s výjimkou Jirky jsou plní skvělého jídla, ten již ví, že pokud se přežere, nebude mít tolik místa na další. Nebo bude muset použít tabletu, která se nachází v boxu a která zrychluje trávení, aby dotyčný mohl pokračovat.

Náhle se ozývají jakési fanfáry, přichází manažer osobně a za ním dva jeho lidé tlačí vozík, na kterém se nachází skvěle vyzdobený ovocný dost. Na jeho vrcholu trůní obrovská šestnáctka, co má znamenat, je každému v místnosti jasné. I obsluze, která všechny hosty tohoto apartmánu považuje za tak zvanou zlatou mládež, tedy potomky dobře situovaných lidí, který svým ratolestím vystrojili oslavu jejich plnoletosti. Možná někteří závidí, ale všichni se podlézavě usmívají.

„Vážení a milí hosté,“ hlaholí manažer, „dovolte mi vám předat malou pozornost našeho podniku. Je nám ctí, že jste si vybrali právě nás na oslavu pro vás tak významné události. Snad vám i ten dort, zhotovený zdejším cukrářským mistrem, osladí váš zdejší pobyt a přispěje k vašemu pozitivnímu zážitku.“

„Velice nás těší vaše milá pozornost,“ bere si slovo Jirka, „Ovšem navrhuji ho teď nenačínat, jak se zdá, jsme teď dost zaplněni. Ale pokud nám ho zde necháte, sami si z něj brzo začneme uždibovat.“

„Není problém,“ má pochopení jejich skutečný hostitel, vydá pokyn, na který obsluha kolem dortu vztyčí zátaras z umělé hmoty, vzápětí zapne zařízení, které zajišťuje vhodnou teplotu, jinými slovy dort na stolku ochlazuje, aby se snad nezačal v místnosti roztékat. Dá se k němu však snadno dostat, stačí jen kryt mírně odsunout a poté ho zase vrátit.

Jen co odejde obsluha, tak se všichni rozvalí na velkou madraci, opravdu nasycení. A ke všemu super jídlem.

„Už se do mě nic nevejde,“ běduje Pařízek a hladí si lehce vypouklé břicho.

„V tom boxu jsou tablety, na lepší trávení, pokud chceš,“ navrhuje Buchar.

„Však vono to půjde i normální cestou ... ale ten dort vypadá nádherně.“

„Taky na něj dojde, ovšem taky nás čeká večeře, asi bude v podobném duchu.“

„Co kdybysme se přesunuli k tomu bazénku? Uděláš nám tam nějaký nádherný prostředí?“ navrhuje Divíšek.

„Proč ne, zajdu tam, třeba s Jakubem a něco připravíme,“ souhlasí Jirka a následně se svým nejlepším kamarádem jde svá slova naplnit.

Docela si vyhrají, než sladí virtuální obraz na stěnách se zvuky, které mají připomínat řev ptactva a jiné havěti z tropického ostrůvku, do toho šum moře a kdoví co ještě. Následně upraví i svit pomyslného slunce, které rozzáří místnost svými paprsky. Pak jen již zbývá se natáhnout na menší madrace, které jsou kolem a skutečně relaxovat.

Mladíci si donesou koktejly, pak se rozvalí kolem, teplo odpovídá danému prostředí, proto postupně odkládají své oděvy, až skončí v trenýrkách a David dokonce nahý, když skočí do vody, jenž je také zahřátá na správnou teplotu. Simon a Ondra ho následují, pak i ostatní, následně tam jen tak polehávají, popíjejí a klábosí. Virtuální realita jim dává zapomenout na tu skutečnou, odsunuje jejich obavy z úterního verdiktu do pozadí. Užívají si každou minutu, také již se jim dělá hladinka alkoholu, stačí jim málo, neboť nejsou na jeho konzumaci zvyklí. Z jejich pohledu dnešní den nemá chybu, všichni se smějí a dobře baví.

Chvilku někteří dokonce podlehnou prostředí a usnou, čas opět už plyne mimo jejich kontrolu. Kolem páté hodiny odpolední se rozhodne Jirka načít dort, plný skvělého krému a nepočítaně druhů ovoce. Každému se dostane jeho porce na skleněný talířek, obsluhou zde zanechaný. Mlaskají a nechávají působit delikatesu na své chuťové buňky.

Stále se však drží vcelku při zdi, co se týká konzumace alkoholu, koktejly, které do sebe ládují, ho zase tolik neobsahují, dá se říci akorát tak, aby si udržovali skvělou náladu. Pustí si vhodnou hudbu, válejí se, žertují, popichují se, vzpomínají na legrační příhody, kterých za těch devět let bylo tolik. Pravda, dost často se smějí jen čtyři, pak se však role vymění a řehtá se jiná čtveřice. Postupně si vlezou i do vířivky a nechají se masírovat proudem vody.

Takto se proflákají až do večeře, která se podává v půl osmé večer. Oni jsou na její přinesení upozorněni, navléknou na sebe šaty, vypnou zařízení v místnosti s bazénem a přesunou se zpět k jídelnímu stolu.

Večeře se skládá opět ze tří chodů, oni jsou již poučeni a proto si berou decentně, tak, aby vše ochutnali a ještě jim zbylo místo na další skvělý pokrm. Jehož složení mohou pouze odhadovat, ale chutná opravdu výborně. K tomu popíjejí slabé stolní víno, pomalu se jim začíná motat jazyk.

Služba zase zmizí i se zbytky jídla, stále zde však zůstává pořádně velký ovocný dort a také různé jednohubky, jenž přinesla obsluha na večerní a noční čas. Právě se začínají radit, co s načatým večerem, když se ozve z reproduktoru hlas, který jim oznamuje, že za pět minut proběhne připojení a bude jim sdělena zdravice k jejich oslavě plnoletosti. Trochu nechápavě se na sebe dívají, pak se oči všech upřou na Jirku, který jen krčí rameny.

Pak v něm ale hrkne, když se na velké obrazovce objeví jeho otec, zřetelně společensky ustrojený, teď oni vidí jeho a on je. Díkybohu nevypadají moc zmatlaně, ale je patrné, jak jsou jeho zjevením zaskočení. Především pak jeho syn.

„Zdravím vás, vážení mladí pánové, kteří právě vstupujete do světa dospělých,“ říká pan Buchar s mírným úsměvem, „Slibuji, nebudu dlouho narušovat vaši jistě dobrou atmosféru. Jen vám chci v krátkosti popřát a také vám ještě předat takový menší dárek, vašemu dnešnímu významnému dni snad odpovídající.“

„Dárek? Jaký dárek?“ je mírně nervózní Jirka, přeci jen zjevení otce nepovažuje za nejšťastnější. Ačkoli je mu vděčný, co pro ně přichystal.

„Pane Buchar, snad budu mluvit za všechny,“ ozve se překvapivě Zelenohorský, „Myslím si, že jste nám už nádherný dárek dal. Tento den v tomhle krásném prostředí. Moc vám za to děkujeme,“ říká a ostatní se k němu s různou mírou nadšení přidávají.

„Není třeba děkovat, pánové. Jsem moc rád, že můj syn ve vás našel kamarády, po dobu studia na prvním stupni Institutu. Ale abych vás dlouho nezdržoval. Všem vám přeji všechno nejlepší do vaší dospělosti, hodně zdraví, štěstí a podobně. Ale také, aby se vám popozití naplnily vaše sny a dostali jste takovou nabídku, která by vás potěšila. Bavte se, už vás opravdu znovu nebudu rušit. Stejně jako nikdo další,“ slibuje pan Buchar, pak se jakoby zarazí, „Vlastně ještě jedno vyrušení nastane, přesně za pět minut potom, co zmizím, vám bude doručeny ten slíbený dárek. Užijte si ho, jak každý z vás uzná za vhodné, v míře, jakou bude považovat za správnou. Snad s ním budete spokojení, a nezapomínejte, jen každý z vás se rozhodne, do jaké míry můj dárek využije. Zda se vším všudy či jen ke svému pobavení.“

„Dárek? Jak využít? Asi ti nerozumím,“ je plný rozpaku Buchar junior a po pravdě i všichni jeho spolužáci.

„Za chvíli pochopíš,“ usměje se dárce, „Vážení pánové, bavte se dobře. Zítra si můžete přispat, sami si řekněte, kdy budete chtít vzbudit, kdy si objednat snídani a oběd. Řidič pro vás přijede v pět hodin odpoledne a odveze vás. Tak ještě jednou, dobrou zábavu,“ dodá a poté jeho obraz zmizí.

„Tak z toho nejsem vůbec moudřej,“ tváří se rozpačitě Pařízek, „Vo jakým dárku tvůj otec mluvil? Nějaký další jídlo? Nebo něco k pití?“

„Nemám tušení,“ pokrčí rameny Buchar, je vidět, jak ho zjevení otce rozhodilo, podle jeho mínění narušilo jejich atmosféru.

Stojí tam a čekají, pokukují ke dveřím a nálada je zřetelně poškozena. Což Jirku evidentně mrzí, je otci za všechno vděčný, ale ten svůj vstup si mohl odpustit. Těch pět minut se zdá nekonečných, občas někdo něco plácne, ale je to dost velká křeč.

Konečně se dveře otevírají, chvíli se nic neděje a pak všichni zkoprní a vytřeští oči. Do místnosti ladným krokem postupně vpluje pět víl, nádherně vypadajících a ustrojených žen kolem pětadvaceti let. Působí jako dámy z lepší společnosti, tváří se podobně. Teď stojí pětice proti pětici, jedna s otevřenou pusou a druhá s profesionálním úsměvem.

„Tohle má být ...,“ souká ze sebe slova Pařízek.

„Ten dárek?“ doplní otázku Maslák.

„Už to tak asi bude,“ vzpomíná se jako první Buchar, který konečně vše pochopí, tohle je jistě odměna otce za jeho sexuální zdrženlivost po dobu studia na prvním stupni Institutu, teď už rozumí i jeho slovům, že je na každém z oslavenců, jak moc jeho dárek využije. Vykročí vpřed a lehce se ukloní, „Drahé dámy, vítejte v naší společnosti. Jsme velmi poctěni vaší přítomností.“

„Potěšení je na naší straně,“ ujme se role mluvčí nádherná černovláska ze středu uskupení, „Jsme pro dnešní večer a noc k vašim službám, abychom vás pobavily, potěšily a případně splnily vaše vyřčená přání.“

„Omluvte naší zaraženost,“ nabývá na jistotě Jirka, „S něčím takovým jsme nepočítali. Jde o překvapení, ovšem velmi milé překvapení,“ říká, pak se nadechne a rozhodne se pro upřímnost, „Omluvte taky naše rozpaky, které jsou zčásti způsobené vašim božským zjevem, ale také nezkušeností některých z nás s dámskou společností.“

„Rozumím vám,“ usměje se mluvčí dam, „ale není třeba mít obavy, rozpaky za chvíli opadnou. I u těch z vás, kteří mají ty menší zkušenosti, jak říkáte, pane.“

„Pevně v to doufám,“ usměje se Buchar, pak se rozhodne v otevřenosti pokračovat, „Vaším příchodem se situace dost změnila. Nepochybuji, že vy máte daleko více zkušeností, jak takové situace řešit, co kdybyste nám poradili, jak pokračovat v zábavě? Naší společné zábavě?“

„Velmi chytrý návrh, pane, také se mi líbí vaše upřímnost. Mohu vám snad dát několik návrhů a taky naznačit, co by bylo možné uskutečnit,“ prohlíží si černovláska rozpačitě se tvářící mladíky, „Budeme tedy otevření, což je vždy skvělé. Pokud uznáte za vhodné, můžete nám sdělit, kdo má jaké zkušenosti se ženami, my se tomu přizpůsobíme. Můžete se také dohodnout, která z nás bude tomu kterému z vás pro tento večer a noc společnicí.“

„Taky mám rád otevřenost,“ kývne Jirka, „Po pravdě, tak já jsem zatím paník, to samé platí tady o Jakubovi, pokud vím, a také o Simonovi,“ představuje s tázavým pohledem své kamarády, kteří teď zrudnou, sklopí hlavy a decentně přikývnou, „Naopak tady David a Ondra již mají své partnerky v Institutu, tedy již žijí sexuálním životem. Mám ale ještě jeden dotaz, abychom předešli nějakým trapným okamžikům, jaká zábava dnes přichází v úvahu, myslím tím mezi námi a vámi?“

„Skvěle formulovaná otázka, pane, je vidět, že máte úroveň,“ pochválí mluvčího mládenců mluvčí žen, „Začnu nejprve naším představením. Pro dnešní večer a pro vás jsem já Císařovna, zde je Královna, tady Princezna, tuhle máme Sultánku a nakonec i Vévodkyni. Pokud by vám však toto pojmenování nevyhovovalo, tak já jsem Eva, tady je Diana, Adriana, Isabela a Marion. Co se týká vaší otázky, tak chci upozornit, že jsme profesionální společnice, máme značné znalosti chování v nejlepší společnosti. Jsme schopné stolovat a konverzovat na vysoké úrovni, doprovázet určenou osobu na konferenci, vystupovat jako jeho asistentka, ale i přítelkyně či milenka. Podle okolností. Vy jste se ale asi ptal, co všechno si k nám můžete dovolit,“ usměje se, zatímco okouzlený tazatel přikývne, „Chceme po vás pouze jediné, pánové, respekt k našemu povolání. Nejsme opravdu nějaké tuctové společnice, kurtizány, prostitutky, či jak to kdo nazývá. O své úrovni vás jistě brzy přesvědčíme. A teď už ta odpověď. Pokud se ptáte, jestli je přijatelné, abyste s námi měli sex, tak vám mohu říci, že ano. Pokud si budete přát, bude i sex. Ale na nikoho nebudeme naléhat, pokusíme se vám udělat příjemnou atmosféru. Co se týká těch z vás, které možná tak trochu tíží vaše panictví, tak také není třeba obav. Každá z nás už vícekrát takto posloužila, někteří dobře situovaní otcové si naše služby objednali právě proto, abychom jejich synům poskytly rady a zbavily je rozpaků z prvního pohlavního styku.“

„Vaše odpověď nemohla být z mého pohledu lepší,“ září Buchar, zatímco ostatní mládenci jsou stále zaraženi, i Davidovi s Ondrou dochází, že na tyhle ženy nemají, to je úplně jiná třída, než doposud poznali. Fascinuje je i jejich vybrané chování, jako by byly opravdovou císařovnou, královnou či vévodkyní.

„Ještě jednou chci zdůraznit,“ bere si znovu slovo Eva, „že vždy budeme konat jen to, co si kdo z vás bude přát. Můžeme s kýmkoli jen konverzovat, flirtovat, pomazlit se, a tím to může skončit. Můžeme pro něho zatančit či uskutečnit striptýz, ovšem ne v jeho vulgárním vyjádření, ale jako umělecké dílo, v rámci zvláštního tanečního vystoupení. Na nikoho nebudeme naléhat a on sám rozhodne, kam se dnes rozhodne zajít. Proto není třeba žádných obav. Všichni jste dle všeho heterosexuálně orientovaní, ale ne každý možná chce o panictví přijít tímto způsobem. Což je nutné respektovat. Stejně tak můžeme respektovat i požadavek na soukromí, je zde dost prostor, kde může být některá z nás s někým z vás o samotě. Což doporučuji, pokud se rozhodnete pro uskutečnění pohlavního styku. Ale nečiní nám problém se milovat ve skupině, předvést i lesbický sex, opět nijak vulgární, ale jako projev vysoké něžnosti. Bude na vás, co si budete přát, vážení.“

Císařovna Eva

„Nemám slov,“ zavrtí hlavou Jirka, ale nezdá se být nijak zvlášť nervózní, je především okouzlený a unesený.

„Pak já mám ještě dvě věci. Za prvé, pokud byste chtěli, jsme dobře seznámené s různými simulanty, které se zde nacházejí, které povzbuzují nejen dobrou náladu, ale i vyšší touhu po sexu, vyšší výdrž a také nepochybně vyšší prožitek. Pokud by někdo chtěl, jsme schopné něco doporučit či rovnou připravit,“ konsternuje přítomné Eva alias Císařovna, „A za druhé, abychom předešli rozpakům, mám tento návrh. My se zde posadíme, sami se obsloužíme, zdejší prostředí nám není neznámé. Vy se můžete odebrat do některé z vedlejší místností, poradit se mezi sebou, co byste požadovali, případně, kdo by chtěl kterou z nás mít za společnici. Přitom znovu podotýkám, že není žádný problém, pokud se tak dohodnete, aby došlo k vystřídání, stejně jako je možné uskutečnit sex ve trojici, čtveřici či jakémkoli libovolném počtu. Ale rozhodně těm z vás, kteří doposud nemají žádné zkušenosti, doporučuji si vybrat jednu z nás, která se mu bude delší čas věnovat a připraví ho na chvíli, kdy dojde k prvnímu milování. Jsme zde pro vás až do rána, tedy je možné uskutečnit některé experimentování i později, pokud budete chtít. Jinými slovy, pánové, my jsme dárek pro vás od otce tady pana Jirky, a velmi rády vám posloužíme a zbavíme panictví ty z vás, které o něj doposud nepřišli a kteří se tak rozhodnou učinit dnešní noci,“ dokončí svou řeč a její klienti stojí jak opaření. Stále nemohou vstřebat, co jim právě bylo sděleno.

„Souhlasím s návrhem,“ vzpomíná se i teď jako první Buchar, „Drahé dámy, obslužte se prosím, jak uznáte za vhodné, my na chvíli odejdeme a probereme to, co jste nám právě sdělila. Podle sebe a taky podle výrazů mých kamarádů, jsme dost zaskočení a musíme to vstřebat. Proto nás na chvíli omluvte,“ naznačí svým bývalým spolužákům rukou na dveře, za nimiž se chce s nimi na čas schovat, aby učinili zásadní rozhodnutí, podle kterých se bude odvíjet další průběh večera. Který dostal nečekaně zcela jiný ráz, než byla původně plánovaná pánská jízda.

Kluci teď stojí v kruhu v salónu a zírají na sebe beze slov. Pak začne Jirkovi lehce cukat kolem koutků úst, vzápětí se k němu přidá David, pak se oba rozesmějí. Leč zůstanou jediní. Ondra jako by stále neholdal uvěřit, že nejde o virtuální realitu a třeba holografické přízraky, které se zakrátko rozpustí v prostoru. Simon, i když flegmatik, je tížen svým panictvím a Jakub se tváří skoro nešťastně. Nejistě. V jeho očích je patrný strach, pravděpodobně, aby se nezesměšnil v situaci, která je pro něho naprosto nezvyklá a nová.

„Jirko, ten tvůj táta je fakt boží,“ vyhrkne Pařízek.

„Dobřej dárek, co?“ má pusku od ucha k uchu potomek chváleného, „Tak tohle bych nečekal. Sice mi naznačoval, když mě žádal o zdrženlivost, než dokončím ten první stupeň, že mi něco takového zařídí, když budu chtít ... ale dneska, to jsem fakt nečekal.“

„No jo, ale co s nima budeme dělat?“ kulí oči David, „Sice už nějaký to šukání mám za sebou, ale před nima si připadám zase jako panic. Tohle je panečku jiná sorta ...“

„To nepochybně,“ souhlasí Buchar, „Tyhle dámy mají velmi dobré vzdělání, jsou dobře proškolené ve společenském chování, konverzaci, stolování. Jsou schopné opravdu doprovázet ty nejvyšší osobnosti, ale taky je potěšit v posteli. To fakt nejsou žádné kurvy,“ ztíší velmi hlas, „ale skutečné dámy. Co se perfektně vyznají.“

„No právě. Tak co po nich budeme chtít?“

„Co budeme chtít?“ protáhne Jirka, „Tak já za sebe, tak já budu chtít, aby se mě nějaká ujala, nejprve si mě dobře připravila a potom mě zbavila panictví. Někde stranou, kde nebudu ještě víc nervózní z toho, že na mě budete čumět. A to samý bych doporučoval i tady Kubovi a Simonovi. Co uděláš ty a Ondra, to je na vás. Když už máte zkušenosti, můžete si dát třeba čtyřku. Nebo postupně trojku,“ pokrčí rameny, pak se nadechne, „Taky můžeme chtít ten striptýz, břišní tanec, ukázkou lesbický lásky, však jste slyšeli.“

„Slyšeli. A to jako takhle chceš za nima přijít a jen jim to tak říct?“ vrtí hlavou Pařízek.

„No a proč ne? Uvědom si, oni to mají jako zaměstnání. Dostali zaplacený zato, aby některý z nás zbavily decentně panictví a aby nás pobavily. Určitě moc dobře zaplacený, takové dámy jsou pořádně drahý. A taky hodně zkušený.“

„No právě. A my jsme jen vyjevený šestnáctiletý puberťáci ...,“ ujede Maslákovi.

„Jirka má pravdu,“ začíná se vzpomínávat David, „Pánové, tohle je taky možná poprvé a naposledy, kdy díky Jirkovu tátovi máme šanci bejt s takovejma ženskejma. To by byl hřích nevyužít. Navíc, noc je ještě mladá, pokud vůbec začala, do rána je hromada času.“

„Tak co navrhuješ?“ ptá se Ondra.

„Za prvé se musíme domluvit, kdo ke který půjde,“ říká rozhodným hlasem Buchar, „S dovolením, já bych si vybral jako první,“ dodá, což mu všichni odkývají, vždyť je tady hostí jeho rodiče, „Takže já si zamlouvám tu Evu. Už jsme si tak nějak pokecali, snad mi dokáže připravit tak, abych nebyl za blbce a svou první soulož zvládnul. Je na vás, jak se domluvíte, kdo ke který.“

„Jsou všechny doslova výstavní ...,“ málem slintá Maslák.

„Taky si myslím. Tak buď s Davidem velkorysej a nech vybrat Simona s Jakubem, ty budou mít taky premiéru. Pokud teda budou chtít,“ dodá napůl otázku Buchar a pohlédne na zmíněné kamarády.

„Byl bych debil, kdybych toho nevyužil,“ odpovídá dost nervózní Divíšek, zatímco Zelenohorský jen kývne hlavou.

„Na tom něco je,“ připustí Pařízek a pak i Ondra přikývne.

„Nakonec, jak si říkal, noc je dlouhá,“ upozorní Jirka, „Takže když budete chtít, až mě ta Eva zbaví panictví, tak si to můžete rozdat i s ní. Hele, už jsme tady dlouho, tak ať nevypadáme jako úplný debilové. Rychle se dohodněte, kdo s kterou a pak za nima pomažem.“

„Domluvíš to ty?“ položí dost důležitý dotaz David.

„Proč ne,“ kývne Buchar, „Hele, navrhuju tenhle postup. Ať se nám teď věnujou, každá jednomu z nás. Až to já s Jakubem a Simonem budeme mít za sebou, což bych já za sebe nechtěl moc protahovat, vy dva se rozhodněte, kdy budete připravený, můžeme vymejšlet další. Podle nálady. A ještě jedno, pánové, ty dámy maj skutečně úroveň, tak se k nim chovejte s respektem, jak požadovaly.“

„Vypadáme snad, že před nima nemáme respekt?“ rozesměje se křečovitě Pařízek, „Možná až moc velkej, já třeba jsem z toho celej nesvůj. Ale taky natěšenej a nadřženej. Rozdělíme si nějak místnosti? Jako kdo kam půjde? Minimálně teď na začátku?“

„Dobrej nápad. Tak rychle, kdo si bere kterou a kdo kam půjde, až bude chtít šukat,“ popohání své kolegy jejich hostitel.

Uplyne ještě nějaká doba, než se dohodnou, pak se vrátí do společenské místnosti a zase jim spadne čelist. Kněžny lásky sedí s jakýmsi pitím v ruce v sedačkách či na madraci tak, aby vedle každé bylo místo. Zvednou své nádherné oči k partě teenagerů, kteří už zas čučí a stojí jak ocasové. První se jako obvykle vzpamatuje Buchar, zamíří k Evě, po něm se s hodně rozpaky vydají ke svým domluveným krásným polovičkám ostatní. Ti je přijímají něžně, teď už vědí, kterým z nich připadne povinnost připravit mladíky na situaci, kdy budou schopni úspěšně vykonat první soulož v životě.

„Domluvili jsme se takhle,“ snaží se o pevný hlas Jirka, ale cítí po těle chvění, z blízkosti své Císařovny, „Chtěli bychom zprvu, abyste se nám věnovaly takhle, jak teď sedíme. Nějak nás dobře připravily, abychom byli schopni svého prvního milostného aktu. Teda my tři. No a pak, na tom se domluvíme, podle toho, jaká bude nálada. Je to tak možné?“ podívá se nejistě na svou partnerku.

„Pochopitelně,“ usmívá se Eva tak, aby její výraz nemohl být brán za výsměch, „vy jste klienti a my se vašim požadavkům přizpůsobíme. Myslím si, že vaše rozhodnutí je správné. Když i vy dovolíte, tak vezmeme nejbližší události tak říkajíc do vlastních rukou. Pomůžeme vám překonat vaši nesmělost a uvidíte, že není třeba mít nijaké obavy. Pojdme si tedy nejprve společně připít na naše shledání a pak se budeme věnovat konverzaci v párech. Abychom se trochu poznali, překonali přirozené rozpaky,“ ujímá se vůdčí role a mladíci rozhodně neprotestují.

Následné minuty připadají všem klukům málem jako zázrak. Klábosí s nádhernými ženami, ty se tváří chápavě, i když oni mluví nesmysly, zadržávají se či málem koktají. Ony se snaží rozbourat zábrany, dochází k prvním letmým dotykům, začínají si tykat. Decentně všichni usrkují koktejl a mládenci se snaží nebýt za pitomce. Což se jim se střídavými úspěchy daří.

Jak říkal Buchar, nehodlá se s tím příliš párat, domnívá se, že bude lepší to mít za sebou, pak z něj snad spadne nepochybná nervozita a ostych, bude si moct dnešní noc více užít. Proto asi po půl hodině se oba zvednou, on i Eva a odcházejí do jedné z ložnic, kterou si pro sebe usurpoval. I když mu nechybí sebevědomí a je dost oprsklý, přeci jen teď má stažené půlky. Ale žena, která si sama dala přezdívku Císařovna, je opravdu skvělá. Pomůže mu nenásilně se svlékáním, přitom se líbají a mazlí, ona si dává velký pozor, aby nevhodnou poznámkou, ale i třeba jen svým výrazem nezpůsobila pocit trapnosti svého zákazníka. Nenápadně mu radí, ujímá se vůdčí role, jemně zajistí pro něho ochranu a nakonec dokáže, že se mu podaří úspěšně zvládnout soulož.

„Tak, a teď si už skutečný muž,“ usmívá se kurtizána.

„Asi nic moc, co?“ prohodí on, leží na zádech a oddychuje.

„Normálně bych začala povídat, jak si byl dobrý,“ podívá se ona pátravě na klienta, „Ale podle toho, jak se chováš, nemáš takovou milosrdnou lež zapotřebí. Určitě z tebe bude výborný milenec. Napoprvé je to vždy trochu zvláštní, ale nemusíš se bát, ještě dneska v noci získáš víc jistoty. A taky ti dám pár rad, který ti usnadní tvou roli, až budeš s jinou dívkou.“

„Dáš mi pár rad?“

„Ano, pokud samozřejmě budeš chtít.“

„No pochopitelně. Jsem docela zvědavý, to ti řeknou všichni moji kamarádi.“

„Já vím. A taky jsi už zdejší členem, kdoví, třeba se nevidíme naposledy,“ usměje se ona potouchle, „Mám tenhle návrh,“ pokračuje s vážnějším výrazem, „Udělám ti takové menší školení, včetně pár praktických ukázek. Potom si to znovu vyzkoušíme. Až se podruhé uděláš, vrátíme se za tvými kamarády. Co bude dál, bude záležet na tobě.“

„Takovej návrh přijímám s nadšením,“ odpovídá on, pak se na ni obrátí s výrazem, napovídající jeho připravenosti být velmi pozorným žákem.

Do společenské místnosti se oba vrátí asi za hodinu, je kolem desáté hodiny večerní. Naleznou tam však pouze Davida a jeho partnerku, kteří popíjejí, smějí se a dobře se baví. Ostatní jsou dle všeho někde roztroušeni po apartmá.

„Tak už to máš za sebou, co? A úspěšně, co? Podle tvého výrazu,“ směje se Pařízek.

„Poslušně hlásím, že se mi podařilo dvakrát udělat,“ přehrává Buchar, „Což ale, musím spravedlivě uznat, nebyla ani tak moje zásluha, jako zásluha mé skvělé učitelky. Za což ji budu navždy vděčný. A jestli se ptáš, jestli z toho mám radost, tak hroznou. Nervozita je pryč a teď se chci skutečně pořádně bavit.“

„Skvělá oslava našich šestnáctých narozenin,“ září David, „Tohle fakt nemá chybu. O takových paních učitelkách jsem vždycky snil a najednou je to skutečnost. Můj ty bože, tohle fakt nemá chybu,“ lokne si pořádně.

„Co si dáš?“ obrátí se Buchar na Evu, pak se začnou dohadovat o drinku, který on posléze jde na automatu vyžadovat.

Během asi hodiny se postupně dvojice vrací, nejprve vysmátý Ondřej, poté podobně se tvářící Simon. I on už je mužem, nese se hrdě. Poslední dorazí Jakub se svou partnerkou, vzhledem k jeho povaze ona musela být velmi opatrná, nicméně svou práci zvládla. I poslední z mladíků má již první soulož za sebou a také úspěšně. Právě na něm je vidět největší úleva, byť stále zůstává ze všech nejvíce zamlklý.

Ale tím, co proběhlo, jako by ze všech spadla pověstná deka, všude panují úsměvy a veselí, kluci vymýšlejí různé skopičiny, které dámy pouze decentně korigují. Zato se jejich klientům dostane nejprve ukázky profesionálního striptýzu, který na hudbu předvede v taneční kreaci Diana a Isabela. Následně pak Adriena s Marion ukážou, jaké to je, když se mají rády dvě dívky, jsou k sobě neskutečně něžné a pořádně rozrajcují své zákazníky.

Posléze si opět David s Ondrou a Simonem odskočí do jiné místnosti, což nakonec udělá i Jirka s Jakubem. Přitom zmíněná trojice požádá o namíchání vhodného stimulantu, což nakonec inspiruje i jejich dva zdrženlivější kamarády. Jejich prožitek je pak opravdu intenzivnější.

Znovu se slezou kolem páté hodiny, většinou už na sobě mají pouze spodní prádlo, stále na ně částečně působí afrodisiakum, které jim dámy podaly. Na návrh Pařízka se přesunou k bazénu, Jirka s jistými obtížemi obnoví virtuální svět, ve kterém se slunili odpoledne. Následně tam různě skotačí, skončí nazí, koupou se, blbnou ve vířivce a někteří se i milují. Dokonce dojde v případě Davida i na sex se dvěma partnerkami, o což sám požádá a tím inspiruje i ostatní. Pod vlivem požití drogy všichni ztrácejí zábrany a jelikož již nemají strach z prvního styku a tím pádem selhání, mění se situace k ránu v celkem zajímavé orgie. Nabuzení drogou, nemá nikdo na spánek ani pomyšlení, cítí se silní, skvělí, nesmrtelní a děsiví samci. V čemž je jejich profesionální společnost podporují, konec konců i ony si užívají, ne vždy mají za zákazníky pohledné mladíky, častěji jde spíše o muže starší, se vším, co k tomu patří. A tak i prostitutky jsou spokojené, užívají si mladého masa a ještě za to dostávají zapláceno.

Kolem sedmé hodiny ranní přestává stimulant působit a naopak jeho vliv klesá v sinusoidě ke spodní amplitudě, což u mladíků vyvolává únavu, ospalost. Pomalu začíná zábava váznout, zívají, již nemají příliš chutě se jakkoli předvádět. Na druhé straně se ale pořádně vybouřili, to je potřeba mít na paměti.

Nastává smutné loučení, dámy se pomalu mají k odchodu. Naopak mládenci hledají místo, kam by složili svou ztěžklou hlavu, motá se jim nejen jazyk. Pětice žen tak ke dveřím apartmánu doprovází vrávoravou chůzí pouze Jirka, zatímco oni jsou již zase skvěle ustrojení, on je jen v trenýrkách, oblečených obráceně, což mu ani nedochází a tím pádem ani nevadí. Ale vyprovázet je zcela nahý mu přišlo nedůstojné.

„Moc vám za všechno děkuju, za sebe i za kamarády,“ říká ztěžka, je patrné, jaké úsilí vynakládá, aby jeho hlas zněl důstojně a jeho obtížně soukaná slova srozumitelně.

„Bylo nám potěšením, Jirko. Třeba se opravdu nevidíme naposledy. Jsi teď už také členem tohoto klubu a třeba k nám někdy zavítáš,“ usmívá se Eva.

„Tak to nevím ... ale rád bych. Kdybych náhodou chtěl ... jak tě najdu?“

„Stačí se domluvit se zdejším manažerem,“ radí mu ta, která z něho dnešní noci učinila muže.

„Ještě jednou děkuji ...“

„V kolik hodin budete chtít vzbudit? Zařídím vám to,“ nabídne Eva svou poslední službu.

„V kolik ...,“ zamyslí se Jirka, „Tak na dvanáctou hodinu. A na jednu oběd, spojíme ho se snídaní,“ rozhodne se vcelku logicky, blíží se osmá hodina, a tak i přes sdělený čas si příliš neodpočinou. Což je ale trápit nemusí, až se vrátí do Institutu, mohou vše dospat.

Dámy zmizí, dveře za nimi zaklapnou a mladík se vydá vratkým krokem hledat ložnici, kterou si pro sebe vyhradil. Na lůžko se téměř zhrouť. Pokoj se s ním začne točit, žaludek pak začíná zlobit, pokusí se svůj obsah přesunout směrem do krku. Ale i tento problém zvládne. Náhle mu ztuhnou rysy, vzpomene si, co ho čeká po návratu z tohoto ráje. Pak se mu obličej zase roztáhne do úsměvu, neboť nepříjemnou myšlenku právě vytlačila vzpomínka na Evu a na to, že už nemá cejch panice. Jak v duchu děkuje otci, uchvátí ho do svých tenat spánek.

ČTVRTÁ KAPITOLA

ORTEL

Vlastně až v pondělí ráno se mladíci ze skupiny A20 dostanou do normálního stavu. Po příjezdu do Institutu předchozího dne vynechali večeři, přesyceni skvělým jídlem z oslavy svých šestnáctin a ukončení prvního stupně Institutu, a okamžitě zalehli. Zařezávali až do chvíle, kdy je budíček upozorňuje na nutnost vstát a odebrat se na snídani.

Leží na postelích a zírají jak vyorané myši. Dozvuky kocoviny se mísí s úžasnými zážitky a též s velkými obavami, co se v následných dnech dozvědí. Copak dneska, toho se tolik nebojí, bude jim sdělen jejich zdravotní stav, vycházející z komplexního vyšetření. Cítí se naprosto v pořádku a neočekávají žádné jobovky. Ale zítra, to bude jiná. To se dozvědí, jaké nabídky pro ně Systém přichystal.

„Hele, řekněte mi, že se mi to všechno nezdálo, že se to všechno stalo,“ prohodí do ticha Divíšek.

„Můžeš bejt v klidu, skutečně se to stalo,“ protahuje se Pařízek, „Máš už to taky za sebou, jako všichni v týhle končící skupině. Do novy části našich životů vstupujeme všichni jako chlapi. Za což by se asi slušelo poděkovat tady Jirkovi,“ dodá a překvapí jmenovaného.

„Spíš mému otci,“ usměje se Buchar, ale na jeho rozespalé tváři se zjeví spíše škleb.

„To máš pravdu, tak mu za nás poděkuj. Byl to fakt nevšední zážitek. Užít si s takovejdlama ... takovejdlama ...,“ hledá vhodný výraz David, „Prostě skvělejma babama. Ale zařádili jsme si, co? Jen by mě zajímalo, co nám to tam namíchali. Zdálo se mi, že můžu pořád ... a takový pocity, to jsem nikdy nezažil. Nakonec to byly docela skvělý orgie ...“

„Já bych to moc nerozmazával,“ opíše rukou kruh Jirka.

„No a co? Jsme dospělý a každýmu musí bejt jedno, s kým šukáme, ne?“ ušklíbne se Pařízek, „Navíc, ten Systém to už určitě má rozhodnutý, už nás jen napínaj ...“

„Nebo taky připravujou, na tu ránu. Nezapomínejte, že nás dneska kromě návštěvy klasického doktora čeká taky psycholog. Aby nás dobře připravil,“ sděluje jejich program Buchar.

„Mně to přijde jako v těch různých soutěžích, kdy moderátor záměrně protahuje, kdo postoupil a kdo vypadnul, ne? Aby měli soutěžící větší nervy a diváci se pobavili.“

„Bohužel, tady nejde o soutěž, ale o naše životy.“

„To máš sice pravdu, ale jak se říká, když nejde vo život, jde vo hovno. A vo skutečnej život nejde, pořád nějak budem žít, akorát možná někdo ho bude mít míň a někdo víc zkurvenej,“ hrabe se z postele Pařízek.

„Moc hezky řečený,“ ušklíbne se Divíšek a spěchá na toaletu.

„Koukám, že ti pořád stojí. Neulil sis náhodou to, co nám tam daly?“ houkne David.

„Di do prdele,“ mávne jen rukou Simon.

„Spíš důsledek ranní erekce, než dozvuky toho legálního stimulantu, znovu opakuji, legálního,“ koukne se pod pokrývku na svůj stav Jirka.

Obavy ze zítřka zahánějí žertováním dost pochybné úrovně na téma erotiky, postupně se vystřídají na toaletě a ve sprše, pak vymydlení a upravení odcházejí společně na snídani. Pravděpodobně předposlední, kterou tady absolvují. Což mnohým přijde líto.

„Po tom, co jsme prožili, mě docela mrzí, že už to všechno končí,“ vyjádří pocity všech Maslák, „Ještě jedna noc, a pak se asi rozprchneme. Nebo ne? Bude tu někdo zůstat, až se dozvíte ten ortel?“ rozhlíží se kolem.

„Tak právo zde zůstat máme, třeba i týden, nebo i déle, pokud by někdo chtěl využít služeb zdejších psychologů, ale třeba i porady s některými vychovateli,“ upozorňuje na pravidla Buchar, „Ale já například chci odjet zítra večer. Buď slavit s rodiči nebo se vyplakat v jejich náručí,“ dodá.

„Já taky zmizím,“ svěruje se Ondra, „Co taky tady. A kdybych se vážně chtěl s někým poradit, můžu si s ním domluvit schůzku.“

„Zrovna tobě se divím, mohl bys bejt ještě pár dní s Jitkou, v Zakázaným městě,“ prohodí Pařízek.

„Do prdele, to máš pravdu, tohle mě nenapadlo, tohohle využít ... Promluví s ní vo tom dneska večer, uvidíme, co vona na to. Je taky dost rozhozená, taky už jí to brzo čeká, ty testy,“ informuje o stavu své přítelkyně Maslák.

„Tak zůstaň, asi budeš mít celou naši skoro už bývalou ložnici pro sebe. Nebo někdo taky zůstává?“ rozhledne se Jirka, zavrtnutí hlavou mu je odpovědí.

„Zvážím to,“ slibuje především sám sobě Ondra.

Po snídani se všichni vrací do svého prostoru, někteří ještě mají čas a tak se znovu zahrabou do postele, jsou o to více rozlámaní, jak spali v kuse minimálně dvanáct hodin. Jako první jde do zdravotnického centra Jirka, opět se setká s lékařem, který ho připravoval na komplexní prohlídku jeho těla.

„Tak, tady to asi bude rychlé,“ usmívá se doktor, „Ale tím vám pochopitelně nijak nezakazují jakékoli dotazy,“ dodá pro jistotu, „Váš zdravotní stav je skvělý, žádná skrytá choroba, většina inteligenčních testů je významně nadprůměrných. Jste také plodný, tedy můžete mít děti. Což je možná pro nejbližší roky spíše varováním,“ usměje se, „do budoucna pak velmi důležitou zprávou. A ta vaše sexualita, co jste se tak bál, tak ta je také v normě. Máte pochopitelně svoje priority, což teď víte a můžete to probrat s partnerkou, ale nic, co by snad dávalo náznaky nějaké deviace.“

„Teď vím? Jak se to vlastně dozvím?“

„Už to asi dvě minuty víte,“ zazubí se felčar, „Právě jsem vám zpřístupnil vaše výsledky, naleznete je ve své osobní složce. Zpřístupňujeme je až po tomto rozhovoru, aby z nich snad někdo nevyvozoval nějaké chybné závěry. Máte je tam popsány dvěma způsoby,“ upozorňuje, „Jak pro vás, tedy laickou mluvou, tak pro potřeby vašich ošetřujících lékařů, tedy naší hantýrkou, tím myslím pochopitelně pomocí odborných výrazů, které vám tolik neřeknou. Alespoň ne bez vyhledání jejich významu. Chcete se tedy na ně podívat a na něco se zeptat?“

„Má to smysl, pokud není žádný problém?“ pozvedne svůj zrak mladík.

„Ve své podstatě nemá. Ale kdybyste něčemu neporozuměl, můžete si se mnou dát schůzku a probereme to. Nebo přímo s odborníkem, podle toho, oč se jedná. Ale ve vašem případě je vše v pořádku.“

„Tak vám budu věřit.“

„To můžete, opravdu jsme si vás proklepli důkladně. Včetně rozboru vaší DNA, ta také odhalí mnohé. Věřte mi, současné přístroje dokáží diagnostikovat téměř každou skrytou chorobu. A také dát varování, pokud někde dřímá tak říkající skrytá bomba. Ale to u vás není, nejste extrémně náchylný k žádné chorobě. Což ale neznamená, že svým způsobem života si nemůžete něco takového vykoledovat. Ale o tom už dost víte, ze zdravotvědy, z nauky o správné životosprávě, složení stravy a vůbec.“

„Takže opravdu samé dobré zprávy. Teď jen, aby byly taky zítra.“

„Tak v tom už vám já nepomohu. Ale o tom si asi popovídáte za chvíli, kdy vás čeká pohovor s kolegou psychologem,“ upozorní doktor.

Jelikož nemá mládenec žádné dotazy, je propuštěn a vrací se na ložnici, kde si spustí Systém a začne podrobně studovat komplexní zprávu o svém zdravotním stavu. Je opravdu velmi obsáhlá, i ta její laická verze. Až se sám diví, co vše o něm dokáží říci a s jakou přesností, neboť dost často je tam uváděno, jak vysoká je důvěryhodnost daného vyšetření.

Postupně jsou o svém zdravotním stavu informováni i ostatní a jejich předpoklady se naplní, nikdo z nich netrpí žádnou vážnou chorobou, všichni jsou zdraví a ani nejsou více náchylní k propuknutí nějaké závažné nemoci, což by mohlo být nebezpečné a doktoři by se s tím něco pokusili udělat.

Poté všichni absolvují pohovor s psychologem, který se je snaží uklidnit a připravit na zítřejší den. Bude u toho, až jim zveřejní nabídku, ale dobře ví, jak náročné jsou tyto chvíle na psychiku právě dospělých jedinců. Či dospívajících, někteří odborníci se nedomnívají, že věk šestnácti let je dostatečný, aby člověk byl hotovým po všech stránkách, byť je velmi cíleně vzděláván a na reálný život připravován. Ale na základě doporučení jiných odborníků prošel v referendu věk čtrnácti let na sexuální dospělost a šestnácti let na celkovou plnou zodpovědnost každého za svůj život. Na právo rozhodovat nejen o sobě, ale ve volbách či referendech i o věcech veřejných.

Odpoledne a večer si mládenci prohlížejí svoje záznamy a někteří je probírají s Jirkou, který ty své usilovně studuje a také si vyhledává další informace v Systému. Nakonec si mohou gratulovat, tento den nepřinesl žádnému z nich nepřijemnou zprávu.

Po večeři odchází Ondra za svou Jitkou, i jejich čas se pomalu naplňuje a jejich další vztah je nejistý, neboť ani jeden z nich zatím nezná svou budoucnost. On však bude mít zítra daleko jasněji, dostane nabídku a bude si moci vybrat. Z čeho, to pochopitelně vůbec netuší. S výjimkou dalšího studia na druhém stupni Institutu, což sice uvedl v dotazníku jako jeden ze svých cílů, ale sám dobře ví, jak málo je toto reálné. Na to prostě nemá hlavu, a pokud vůbec někdo z jejich skupiny A20, tak především Jirka a pak také možná Jakub. Ten se nezdá, sice je dost tichý a možná i trochu plachý, ale pálí mu to a zná toho opravdu hodně. Akorát že to neumí tak dobře prodat, jako Jirka.

Ten večer se nikomu neusíná dobře, ani na žerty nemají moc chuti, spíše jsou zamklí. Již se rozloučili ve velkém stylu, teď jen čekají na svůj osud. Také se u nich projevuje dojetí, devět let obývají spolu tento prostor a dnes tak činí naposledy. Zítra se rozběhnou a kdoví, zda se ještě někdy sejdou. Pochopitelně, mohou se vídat třeba denně, vždyť není nic jednoduššího než se navzájem propojit přes komunikátor, respektive přes Systém. Ovšem také dobře vědí, jak málokdy pokračuje kamarádství žáků z prvního stupně Institutu. Každý bude mít své starosti, každý najde nové spolužáky, nové přátele, snad i dobrou partnerku a nakonec i spolupracovníky, až budou připraveni na zaměstnání. Což může trvat u někoho roky, pokud bude studovat na druhém stupni Institutu nebo nějaký náročnější obor, jako je třeba technik. Anebo také kratší čas, pokud půjdou na studia do méně náročnějšího povolání.

Tesklivá a smutná nálada prostupuje celou místností, kde již světlo potemnělo a oni leží na svých lůžkách a čuří do stropu. Nemají moc chuti si povídat, jejich oči jsou zavlhle a také se v nich usídlil strach. Strach z hrozného zklamání, až je Systém oceňuje a vyhodnotí jejich schopnosti. Může jim vlastně nabídnout cokoli, o čem nikdy ani ve snu nepřemýšleli.

Převalují se, snaží se upadnout do osvobozujícího spánku, ale ten bohužel nepřichází. Mnozí tak vzpomínají ve své mysli na krásné chvíle, které zde prožili a slzy se jim doslova derou do očí. Jako většinou každému, když končí nějaká etapa jeho života a on se s ní loučí. I nejvíce flegmatický Simon je na měkko. Tím, jak se předevčírem v noci poznali i z jiné stránky, je jejich loučení ještě více bolestné. Ale nevyhnutelné. Pravděpodobnost, že by se třeba jen dva z nich ocitli ve stejném programu, v pokračování jejich vzdělávacího procesu, je naprosto mizivá. Takové náhody se stávají opravdu jen velmi zřídka.

U snídaně jsou všichni nevyspalí a o to více nervózní. Nejvíce asi Jakub a po něm Jirka, oni mají dost velké plány a asi mohou nejvíce ztratit. Už brzo se tajemka rozkryje. Jak velká to bude pro toho kterého rána? Jak moc nepřijatelné či zoufalé budou nabídky? Jak těžké si bude z nich vybrat tu, která je alespoň trochu uspokojí?

Je to vůbec fér, takhle o nich rozhodnout? O tom, že Systém bude krutě spravedlivý nepochybují, spíše pochybují o celkovém systému, bohužel již dávno odsouhlaseném v referendu, aby ubylo nezaměstnaných a bezprizorních. Aby každý dělal to, na co má největší vlohy a tedy i vysoký předpoklad se uplatnit, vyniknout. Ale co jejich sny a tužby? Většinou nedostanou příležitost, protože jejich naplnění v nabídkách chybí. Nedostanou šanci zjistit, že se na vysněné pokračování vzdělávání a posléze i pracovní kariéru nehodí. Jakýsi hodně vymakaný program rozhodne za ně a je postaví před hotovou věc. Respektive před strašně těžkou volbu. Většinou.

Jako první zamíří za psychologem Jirkou Buchar. Z obytných prostor se sotva plíží, střevo se mu svírají, ruce chvějí. Ač nevěřící, modlí se, aby mu to vyšlo. Aby nezklamal rodiče i sám sebe. Bledý jak stěna dopadne na židli, proti němu sedí psycholog a tváří se profesionálně neutrálně. Tedy vstřícně, ale za tou přívětivou tváří je jen chlad jeho povolání. Což mladík dobře ví. Co netuší je, zda ten muž ve středních letech proti němu již zná ortel, anebo zda se ho dozví společně.

„Již za pár minut se vám ve vaší osobní složce objeví nabídka,“ říká psycholog Andrej Mužík, tváří se však tak, jako by chtěl zdeptaného kluka uklidnit a povzbudit.

„Jsem připravený,“ vytahuje Jirka svůj komunikátor, dýchá přerývaně a sleduje, jak se mu ruce doslova třesou. Snad ani nebude schopný jimi spustit potřebný program, tak moc je vystresovaný.

„Chápu vaše obavy, pro každého mladého člověka je tento den velmi významným. Přesto svět nekončí, pokud nebude vše tak, jak byste si přál.“

„Pane doktore, tyto řeči jsou zbytečné. Je nutné ten osudový okamžik protahovat? Nebo musíte čekat? Nemůžete dát pokyn, aby se mi nabídka už objevila?“ snaží se Buchar o sebejistý hlas, ale k tomu má opravdu hodně daleko.

„Dobře, ať je po vašem. Dám tedy pokyn,“ přikývne psycholog.

Následné minuty, možná ale jen vteřiny, připadají mládenci jak věčnost. Je na správném místě své osobní složky, ale nabídka tam stále chybí. Respektive její ikona, tam připravená, je neaktivní. Až teď. Teď už je tam verdikt, který změní jeho život. Tak moc ho chce znát a tak moc se bojí nabídku otevřít.

„Váháte?“

„Váhám, jako bych neměl sílu ...,“ hlesne mladík, pak se zhluboka několikrát nadechne a provede potřebný úkon. Vzápětí se vymrští, stojí se svým drobným přístrojem v ruce a celý se chvěje. I jeho protějšek zírá na to samé, co jeho klient. Podle jehož výrazu může poznat jeho rozpoložení.

„Jak se zdá, ztratil jste řeč,“ usměje se doktor lidských duší.

„Mám to! Já to mám!“ vykřikne Jirka, je jako v transu, cítí, jak mu buší srdce, cítí pulsování krve ve spáncích, zapotácí se.

„Aby vás z toho nekleplo,“ žertuje psycholog, zde jeho služby nebudou potřeba.

„Ta nabídka ... ta nabídka ... je dobrá ...,“ vyráží ze sebe Buchar.

„Dobrá?“ protáhne sedící muž, „Podle mého není dobrá, ale doslova skvělá. Tak výborná nabídka se vidí opravdu málokdy. To mi věřte, už jsem v této roli dost prožil.“

„Říkáte skvělá? Skvělá?“ třesí oči mladík a zírá na přístroj, náhle nic nevidí, protože se jeho oči zalijí slzami, on dopadne zpět na židli a regulérně se rozbřečí.

„Vida, tak jsem si myslel, že u vás nebudu mít žádnou práci a vy jste mi upadl do zřetelného šoku,“ hledí lékař na chvějící se tělo svého možná pacienta.

„V šoku?“ opakuje zmateně Jirka, „V šoku? Možná, ale jen trochu,“ snaží se vzpamatovat, „Já jen, pane doktore ... to jsou slzy štěstí. Já jsem tak šťastnej. Dokázal jsem to. Nezklamal jsem svoje rodiče ... Rodiče! Hned se s nima musím spojit!“ vykřikne.

„To udělejte, ale pokud jsou v Systému a pokud na vaší osobní složce, tak už to taky vědí. Mají právo znát verdikt, i když už jste plnoletý.“

„No jo, máte pravdu ... ale možná to ještě nevědí ...“

„Jak znám vaše rodiče, tak už to vědí,“ usměje se psycholog, „Vážně nepotřebujete něco na uklidnění? Jste sice zdravý jak buk, ale i tak dobrá zpráva může vyvolat šok. Jak se cítíte?“ dívá se teď pátravě.

„V pohodě,“ začíná se mládenec uklidňovat, zatváří se provinile, setře si slzy z očí, „Nikdy jsem se necítil líp. Nikdy. Ani když jsem ...,“ zarazí se, chce říci, když se stal mužem, poprvé souložil, ale to se sem asi nehodí.

„Nikam vás nevyháním, pokud chcete, můžeme si o vaší nabídce promluvit. Ale je skvělá, všechny navržené obory dalšího studia na druhém stupni Institutu jsou velmi atraktivní a velmi prestižní. Už vás znám, vím jak usilovně jste se snažil. Tady máte výsledek svojí píle, Jirko.“

„Díkybohu! Díkybohu!“ nemůže si Buchar pomoci a opět se mu oči zalijí slzami štěstí.

„Nechcete přeci jen něco na zklidnění? Alespoň malou dávku?“

„Ne, ne, to není zapotřebí,“ znovu si mladík vytváří šmouhy na obličeji, „Když dovolíte, tak já už půjdu. Co nejdřív se spojím se svými rodiči, snad budou mít taky radost.“

„Určitě budou mít radost a určitě na vás budou pyšní,“ říká psycholog důrazně, „Není kam spěchat, můžete ještě chvíli počkat, než tu dobrou zprávu plně vstřebáte.“

„To hned tak nebude,“ usměje se Jirka, „O tomhle jsem snil, pane doktore, a teď je to tady. Ale jak se dívám, nakonec to nebude snadné rozhodování, kam jít vlastně studovat, myslím ten obor.“

„Nebude, ale ve vašem případě bude rozhodování příjemné, protože všechny nabídky jsou naplněním vašich přání. Poradte se s rodiči, ale můžete využít i poradu zde v Institutu, jak jistě dobře víte. Máte dost času,

Andrej Mužík

než budete muset sdělit svoje závazné rozhodnutí. Ale to vy jistě taky máte dobře nastudované. Nebo se mýlím?”

„Nemýlíte, moc dobře znám termíny,“ uklidňuje se Buchar, pak se zvedne, „Tak já půjdu, když dovolíte. Na shledanou,“ dodá a otočí se, pak se však zarazí, „Pane doktore, omlouvám se. Vidíme se asi naposledy, sluší se, abych vám za všechno poděkoval. Jak jste se tu o nás staral. Málem bych odešel bez toho. Promiňte mi moji nezdvořilost.“

„Není divu, že jste myšlenkami jinde,“ je Mužík očividně potěšený, „Ale i tak jste si vzpomněl, což vás šlechtí a koresponduje s vaší nabídkou. Ano, asi se už neuvidíme, spíš určitě. Proto mi dovolte, abych vám opravdu upřímně poblahopřál. Přál bych si víc takových klientů, jakým jste byl vy,“ povstane, udělá pár kroků a pevně stiskne pravici šťastného mládence.

Před kanceláří nikdo není, za psychologem budou dnes chodit po hodině, podle abecedy, tedy Buchar jako první už svůj osud zná. Jelikož čas vyhrazený k pohovoru s psychologem a utlumení první reakce nevyužil, nikdo zde nečeká. Druhý v pořadí má sevřený zadek ještě na ložnici.

Jirka se snaží uklidnit, je příjemný vlahý den a proto zamíří do parku. Můj ty bože, kolikrát v něm byl a dnes je tady naposledy. Stále se lehce chvěje, když dosedá na lavičku, která může být vyhřívaná, pokud systém v parku uzná za vhodné. Bere svůj komunikátor a třesoucími se prsty se snaží navázat spojení s otcem i matkou zároveň. Mohou se propojit, i když bude každý na jiném světadíle.

Nemusí dlouho čekat, jejich tváře se mu zjeví, jsou však příliš malé, aby poznal jejich dojetí. On si ani neuvědomuje, že má obličej plný čmouh od ne zcela zaschlých slz.

„Gratuluju ji, Jirko,“ říká otec pyšně.

„Už to víte?“

„Ano, hned jak se to tam objevilo, tak jsme se podívali,“ odpovídá mu matka.

„Je to dobrá nabídka.“

„Je to skvělá nabídka, každá z těch tří, co tam máš,“ sděluje mu svůj názor otec, „Nebude jednoduché se rozhodnout, určitě všechno spolu probereme, pokud budeš chtít. Můžeš se rozhodnout sám, pochopitelně.“

„Chci se poradit,“ vyhrkne mladík, pak zase cítí, jak se mu derou slzy do očí, „Moc vám za všechno děkuju. Je vaše zásluha ...“

„Je to především tvoje zásluha,“ přeruší ho zploditel, „Svým přístupem sis takovou nabídku vysloužil. Jsme s maminkou šťastní, jsme na tebe pyšní.“

„Můj ty bože, jak já se bál ...“

„Ve své podstatě tu nejdůležitější etapu v životě si zvládl,“ komentuje pan Buchar synovy úspěchy, „Určitě tě čeká hodně dřiny, než dokončíš studie a nastoupíš do své první práce. A i pak se budeš učit, vlastně celý život. Ale tohle je skutečným klíčem k úspěchu. Což sám dobře víš. Dnešek oddělí ty úspěšné od méně úspěšných nebo neúspěšných. Ty si to zvládnul a máš před sebou velmi nadějnou budoucnost. Na které ale budeš muset zase usilovně pracovat.“

„Teď mu snad nebudeš dávat kázání, na to bude času dost,“ kárá matka svého manžela, „Jirko, kdy dorazíš? Platí, že dnes přijedeš domů?“

„Ano, přijedu, večer. Budete doma nebo máte pracovní povinnosti?“

„Udělali jsme si na dnešek čas,“ sděluje paní Bucharová, „Pochopitelně v sobotu bude ta slíbená rodinná oslava, sjedou se příbuzní, spojíme oslavu tvé plnoletosti s tvým úspěchem. Ale dneska večer, mysleli jsme s tatínkem, že si uděláme takovou svou, malou, jen my tři.“

„To bude bezva, moc se těším. V kolik mám být doma?“

„Jak uznáš za vhodné. Něco tě tam drží?“

„Ne, ne, jen bych chtěl počkat, až se to dozvědí všichni ... pak se rozloučit ... asi obejdu i pár učitelů a vychovatelů, abych jim poděkoval ...“

„Moc správný přístup,“ komentuje otec sdělený program, „Objednej si odvoz, na kdy budeš chtít. Až přijedeš, tak si spolu sedneme. Je to pro nás s maminkou druhý nejšťastnější den v životě.“

„Druhý?“

„Ten první byl, když ses narodil,“ říká ten, jenž zasel sémě.

„Mám vás rád ...,“ hlesne syn a už neudrží slzy, opět se regulérně rozbřečí. Čímž dojme i své rodiče, kteří jsou také hodně naměkko, když takto vidí svého jediného potomka. Na víc nebyl tak nějak čas, díky jejich práci a vlastně i stylu života.

„Jak vidím, tak tě to dost vzalo,“ snaží se o něžný hlas matka.

„To jo, už vlastně bulím potřetí,“ otře si Jirka slzy a usměje se, „Byl to dost velký stres a pak taková skvělá nabídka. To mě tak nějak dostalo,“ vysvětluje, „Taky možná i to, že jsem dneska tady naposledy. Přeci jen, těch devět let ...,“ zlomí se mu hlas.

„Chápu tě, není to lehký den, i když je tak moc úspěšný,“ přitakává otec, „Jirko, více si řekneme dneska večer. Jak jsem říkal, nemusíš spěchat, vyříd' si všechno, co potřebuješ. Rozluč se s kamarády, učiteli, vychovateli, už brzo tě budou čekat jiní.“

„Já vím, a jsem tak moc šťastný,“ dýchá mladík přerývaně, pak se rychle rozloučí a vypne svoje zařízení. Tím se zase odřízne od svých rodičů.

Chvilí zaváhá, zda se má v tomhle stavu vrátit mezi spolužáky, ale nakonec se rozhodne kladně. Simon se jako druhý v abecedě chystá na svou osudovou chvíli, ostatní pak mají času mnohem víc. Nejvíce Jakub, který bude muset žít v nejistotě nejdéle a za psychologem půjde až jako poslední. Možná to mohli říct všem najednou, přemítá Jirka, ale když mají stejného psychologa, tak to asi nešlo.

Když vstoupí do ložnice, ve všech jeho spolužácích hrkne. Vypadá totiž strašně, obličej plný čmouh ho usvědčuje z prolitých slz. Jeho úsměv pak považují za pózu, aby před nimi neztratil glanc. V jejich očích on čte skoro až zděšení, ne dlouho, protože všichni svůj zrak teď odvracejí. Je jim ho líto, je patrné, že mu opravdu úspěch přáli. A teď se mu bojí podívat do očí.

„Můj ty bože, co asi čeká mě!“ vzdychne Divíšek, „Musím už jít, mám tak ještě pět minut,“ dívá se na ukazatel času.

„Je to moc špatný?“ vzpomíná se jako první překvapivě Pařízek, vstane, vezme premianta skupiny kolem ramen, aby mu byl oporou. Což Jirku tak dojme, že mu znovu vytrysknou slzy z očí. Což ale jen podpoří mylný názor jeho spolužáků.

„To tak vypadám?“ pokusí se Buchar o úsměv, vyzní divně.

„No, nevypadáš nejlíp. Ale vzpomeň si, sám si říkal, že se s tím budeme muset vyrovnat. Ale pokud se vo tom nechceš bavit, chceš bejt sám, vybrečet se, tak řekni,“ sundá ruku z ramene kamaráda David.

„Ne, ne, tak to není,“ zavrtí Jirka zuřivě hlavou, „To si to jen špatně vykládáte. Jsem jen hrozně naměkko, z toho všeho. Jak to dopadlo, z rozhovoru s rodiči, z toho, že se dneska vidíme naposledy. Ale ta nabídka, ta nabídka ... ta je prostě skvělá,“ vyhrkne.

„Skvělá? Chceš říct, že ti to vyšlo?“ objeví se radost ve tváři Pařízka a zároveň i všech ostatních, jejich vyjádření pocitů je upřímné, tím si je Buchar jistý, a hrozně ho to dostane. Sevře se mu srdce bolestí i radostí.

„Jo, vyšlo mi to,“ snaží se vzpomínat, „Mám tři skvělé nabídky, na studium na třech moc dobrých oborech na druhém stupni Institutu. Jsou až tak moc dobrý, že v tuhle chvíli vůbec netuším, kterou z nich využiju. Ale mám to, kluci, mám to!“ vykřikne a zvedne obě ruce sevřené v pěst.

„Tak to je skvělý,“ říká rozrušeným hlasem Pařízek, „Já se už leknul ... Jirko, ty si to zasloužíš. A já ti to moc přeju. Ne kvůli té oslavě, ale za všechno. Fakt,“ dodá a křečovitě stiskne premiantovi své skupiny rameno. S gratulací přicházejí i ostatní, ovšem v jejich obličejích může číst strach, neboť oni ještě svůj ortel neznají. Jirka opět neustojí své emoce a už zase brečí.

„Sorry, nějak to nezvládám,“ stírá si slzy, „To, jak jste teď ... pane bože, já jsem prostě v prdeli,“ konstatuje.

„Taky bych rád brečel štěstím,“ zamíří ke dveřím Divíšek, „Ale bojím se, že spíš budu rvát vzteky. Ach jo, tak já na to jdu,“ říká už spíše pro sebe.

Buchar si sedne na lůžko, snaží se uklidnit, ovládnout své emoce. Pak se dá do řeči s Davidem, zatímco Jakub jen leží na zádech, bledý jak stěna a Ondra se divně usmívá. Oba však poslouchají, co vykládá ten nejlepší z nich a mají rozporuplné pocity. Na jedné straně mu úspěch přejí, dost se na něj nadřel, uznávají ho, na druhé straně mu závidí. A bojí se, že oni tak přijatelnou nabídku nedostanou.

Psycholog Andrej Mužík už zase sedí proti svému klientovi, kterým je Simon Divíšek. Ten se tváří kysele, svoji nervozitu skrývá za přehrávanou netečnost, naznačujíc, že si z toho verdiktu zase tolik nedělá. Ale

zkušenému léčiteli lidských duší jeho pravý stav neujde. Proto si s ním chvíli povídá, než se dostanou k meritů věci.

„Tak se můžete podívat,“ řekne konečně Mužík a jeho klient chvějící se rukou odkrývá tajemství svého dalšího profesního růstu.

„No do prdele,“ ujede mladíkovi, pak se zatváří provinile, „Já vím, nemám mluvit sprostě. Já jen, jak na to tak koukám ... co to má znamenat?“

„Máte dokonce čtyři nabídky, jak tady vidím, tedy čtyři profese, ve kterých byste mohl být úspěšný,“ hovoří psycholog tichým hlasem.

„No to jo, to taky vidím, že jsou čtyři. Ale jaký! Hned ta první, ta nejvíc doporučená, to je snad vtip, ne?“

„Nepodezíral bych Systém ze vtipkování. Ale jestli chcete, tak se na to v klidu podíváme. Máte pravdu, ta první je poněkud zvláštní a poněkud neobvyklá, ale co vím, tak docela dobře placená. Vlastně první i druhá nabídka se týká pohřebnictví, ale ta první je lukrativnější. Služba pro ty, kteří odcházejí ze života, ať již jako jejich dobrovolné rozhodnutí nebo jako trest.“

„Rozumím tomu dobře, že bych měl pracovat v tom místě, kterému se říká tuším Rajská zahrada a kde umírají lidé?“ tváří se zděšeně Simon.

„To představuje ta první nabídka v pořadí. Ta druhá je vlastně podobná, ale jde o práci v zařízení, které zajišťuje poslední službu těm, kteří odešli ze života vlivem stáří, nemoci či nehody. Tedy klasické pohřebnictví. Tam už dle mého názoru nejsou tak dobré odměny.“

„Do ... No a ta třetí a čtvrtá, to je taky síla,“ vrtí hlavou Divíšek.

„Jako třetí vám Systém nabízí funkci ošetřovatele v ústavu pro dlouhodobě nemocné, jako čtvrté pak zřízence ve zdravotnických zařízeních. Což je nejširší nabídka, dle mého, ale nebude tak dobře honorována. Dle mého si nejvíce vyděláte, pokud přijmete tu první nebo tu třetí.“

„Ale proč zrovna já? Proč taková děsná nabídka?“ je očividně vykolejený mladík.

„Simone, na první pohled se mohou zdát ty nabídky opravdu divné anebo i špatné. Ale uvědomte si jedno, i takové profese jsou potřeba zastávat. Hodně za vás udělají různé stroje, zařízení, vy se pochopitelně naučíte je ovládat.“

„Mám jako strávit celý svůj zbytek života mezi mrtvolama nebo umírajícíma? Tohle má bejt můj další život?“ je Divíšek konsternován právě vyřčeným zjištěním, „Proč ale právě já? Co jsem tomu Systému udělal? Tohle přece není vůbec spravedlivý. Proč zrovna já?“ zopakuje otázku.

„Na to asi není lehké odpovědět, Simone. Ale pokusím se vám alespoň sdělit svůj názor. Vy jste od přírody velký flegmatik, máte značnou empatii, tedy se vás tolik nedotýkají některé věci, které jiné dokáží emocionálně vyčerpávat. Prostě v tomhle směru snesete víc. Proto je pravděpodobné, že si dokážete v daném prostředí zvyknout.“

„Mám celý život tahat mrtvolky nebo umírající?“ brání se hoch uvěřit představené budoucnosti.

„Ale tak tomu přece není, Simone,“ vrtí hlavou Mužík, „V takových zařízeních existují také postupy. Můžete se vypracovat, a když budete dobrý, tak třeba jednou celé zařízení řídit. Nebo ovládat stroje, přístroje, co já vím. To se pozná podle toho, jak se budete dále vzdělávat a také, jak budete usilovně pracovat. Možná občas přijdete do styku s mrtvým tělem nebo s umírajícím, ale také tomu tak být nemusí. Bude záležet i hodně na vás, jak k tomu přistoupíte.“

„Na mně? Na mně že záleží?!“ vybuchne Divíšek, ač flegmatik, tak teď rozpálený do běla, „Tohle jsou jenom kecy a vy to víte. No jistě, máte mě uklidnit. Ale tahle nabídka, ta nabídka, co mi ten zkurvenej Systém předhodil, tak ta stojí tak za hovno, že už za větší hovno stát nemůže. A žádný vaše kecy na tom nic nezmění!“

„Simone, tím, že si budeš svou zlost a frustraci vybíjet na mně, tím nic nezměníš,“ říká psycholog stále vlídným hlasem.

„Nechci si nic vybíjet na vás, ani vás urážet. Já jen, pane doktore, já jen, že sem děsně nasranej.“

„Snažím se tě pochopit a jsem připravený ti pomoc se s tím vyrovnat. Simone, zatím to vidíš moc černě. Pokud bys například přijal tu první nabídku, pracovat v tom zařízení, co vlastně poskytuje podmínky pro euthanasii, nebo bohužel také k popravám, tak budeš velmi dobře zajištěný. Není to opravdu bůhví jaká práce, to uznávám, a určitě ne každý se na ni hodí. Systém určitě dobře vyhodnotil tvou osobnost, než ti tohle

doporučil. Snaž se na to podívat z té lepší stránky. Je tam naděje na kariéru, je to velmi specifická práce a opravdu není pro každého. Musíš mít schopnosti ji zastávat a ty dle Systému takové máš.“

„Ještě jako že bych mu měl být vděčný, jak dobře mi vybral,“ říká s hrozným pohrdáním i silnou ironií v hlase Divíšek.

„Simone, máme teď zhruba ještě půl hodiny, možná o pár minut více. Pojdme si rozebrat podrobně všechny nabídky a zkusit si o nich promluvit bez emocí. Pak se nad tím ty sám zamyslíš a pokud budeš chtít, co kdybychom si dali další schůzku večer? Nebo zítra, pokud neodjedeš? Nebo se sem za mnou můžeš vrátit. Můžeš přijet zítra, ale i další dny. Nezapomínej, máš právo až do posledního termínu, kdy musíš sdělit své rozhodnutí, využívat služby tohoto Institutu. A já jsem připravený s tebou kdykoli mluvit.“

„Já vím ...,“ hlesne mladík, pak se křečovitě zasměje, „No, kdybych přijal tu první nabídku, tak to bude mít jednu výhodu. Až se rozhodnu skončit ten svůj zkurvenej život, tak nebudu muset chodit daleko.“

„Takové úvahy se mi vůbec nelíbí, Simone.“

„No to věřím, to by nebyla dobrá vizitka, myslím tím pro vás, ne? Kdybych požádal o smrt nebo se nějak zabil bez požádání.“

„O mě tady přece vůbec nejde,“ dívá se teď Mužík velmi pátravě na svého klienta.

„No, asi si hned hodit provaz nepůjdu. A ta žádost o smrt je na moc dlouhý lokte. No ale uznejte, pane doktore, ta nabídka, uznejte, že stojí za hovno.“

„Tak je především nezvyklá, to uznávám. Simone, pokud by vás napadaly takové divné myšlenky, jak jste zmínil před chvílí, tak za mnou můžete kdykoli přijít. Kdykoli se se mnou spojit, přes váš komunikátor, třeba i uprostřed noci.“

„Pane doktore, nebuďte tak vyplašenej,“ zasměje se Divíšek, „To já jen tak plácnul. Kdybych se chtěl skutečně voddělat, tak vám to nebudu vykládat. Navíc, nedávno jsem byl poprvé s holkou, jestli víte, vo čem mluvím. A život má i hezčí stránky, než co mi předhodil ten ... ten ... prostě Systém. Není to legrace, že nakonec budu uklidňovat já vás?“

„Dnešní naše sezení je opravdu zajímavé, Simone. Tak co, podíváme se na ty nabídky?“ zeptá se psycholog a když klient kývne, dalších dvacet minut se jimi zaobírají. Vlastně zbude jen pět minut, než mladíka vystřídá jeho spolužák Maslák, který už čeká na chodbě.

„Tak co?“ ptá se právě on, když se dveře kanceláře zavrou, i psycholog potřebuje načerpat další síly před možná podobně nepříjemným rozhovorem.

„Co? Nevím, Ondro, co jsem tomu Systému udělal,“ vrtí hlavou Divíšek, „Možná jsem někdy něco plácnul. Von nás určitě pořád poslouchá a tak mi to asi sečet. No, co nadělám. Já se mu nepomstím, bohužel.“

„Moc špatný?“

„Špatný? Podle toho psychouše to tak hrozný není, podle mě je to hrozná sračka,“ odpovídá již přeci jen klidnějším hlasem Simon, spíš však rezignovaným. Pak v kostce vysvětlí, co mu bylo nabídnuto, což stačí jen tak tak, neboť je Ondřej vyzván ke vstupu do kanceláře.

Mužík začne opět ze široka, aby svého klienta připravil na chvíli, kdy mu zpřístupní nabídku. Ale moc nepochodí, protože ten se tváří nerudně a nakonec ho přeruší.

„Pane doktore, neprotahujte to. Chci už vědět, co mě čeká. Pak teprve má smysl o tom mluvit, možná. Nebo taky ne, pokud to bude něco podobného, co dostal Simon.“

„Dobře, jak chcete,“ pokrčí rameny lékaře a provede nezbytný úkon. Pak už jen pozoruje výraz svého svěřeného žáka, zároveň studuje i nabídku, kterou až nyní vidí i on.

„No tohle ...,“ objevuje se divný výraz ve tváři mládence.

„Dost zajímavé,“ komentuje verdikt Mužík.

„No určitě lepší, než dostal Simon ... i když ... kdo ví,“ je na rozpacích Maslák.

„Tak nabídka to je dobrá, ale jen pro někoho,“ má smíšené pocity i psycholog.

„To myslíte kterou z nich?“ zvedne své oči mladík.

„Kterou? Tak trochu všechny. Ta první je velmi prestižní, ale také velmi nebezpečná. Máte možnost se stát vojákem z povolání. Což je dobře placené, to nepochybně, ale ... však víte. Druhá je možná o něco lepší, tedy z pohledu rizika, být členem speciálních policejních jednotek. Ta třetí bude asi nejméně lukrativní z pohledu výdělku, ale asi nejvíce šetrná k vašemu zdraví či životu. Dozorci ve zvláštních zařízeních ... Což

mohou být integrační tábory i služba v táborech, kde jsou internováni nepřizpůsobiví občané, pachatelé trestné činnosti.“

„Tak bejt bachařem mě teda vůbec neláká ... hrome, to ale asi dostanu pořádně do těla, co?“

„Určitě, výcvik bude v každém případě krušný. Ale asi právě váš zdravotní stav hrál významnou roli, jakož i vaše pohybové schopnosti. A také povahové, ne každý dostane takovou nabídku. Ve své podstatě je to pro vás určitá čest, že jste považován za osobu natolik důvěryhodnou a schopnou, že máte bdít nad ochranou zákonů či Federace, například proti teroristům.“

„Tohle se dobře poslouchá. Až na to, že takovej výcvik bude horor a pak vás taky nějaký hovado s bombou nebo kvérem může zabít,“ ušklíbne se mládenec.

„Pořád je tam ta druhá a třetí možnost.“

„Ta druhá je taky zajímavá,“ přikývne Maslák, „Ovšem speciální policejní síly, to jsou podle mého zásahový komanda ...“

„Podrobnější vysvětlení nabídek je tam uvedeno, můžete se podívat,“ upozorní psycholog na možnost otevřít si podpurný soubor, který pojednává velmi podrobně o tom, co obnáší ta která nabídka, jaký je kariérní růst, jaké jsou pravidla vzdělávání, délka, místa, odměny a podobně.

„Na to se pochopitelně kouknu pozdějš,“ kývne mladík, „No, ta první i druhá je asi fakt prestižní, ale bude pořádně bolet. Na druhý straně, fakt to nezní špatně, i z pohledu té prestiže, ne?“

„Z pohledu prestiže určitě ne. Ale jak jste sám naznačil, u prvních dvou nabídek jsou rizika dost vysoká. Dá se předpokládat střetnutí s lidmi, kteří vám budou chtít ublížit, pravděpodobně vás rovnou zabít. Proto vás bude čekat jistě velmi tvrdý výcvik a i z vás se stane potencionální zabiják. Pravda, třeba se nikdy do střetnutí nedostanete, ale ta pravděpodobnost je dost vysoká. Myslím tím skutečnost, že můžete být zabit nebo sám budete muset zabíjet. Což v té třetí nabídce není, ta je z tohoto pohledu úniková.“

„Ale fuj, dělat nějakýho bachaře ...“ objeví se ve tváři Ondřeje pohrdavý výraz.

„Nemyslete, to je také značná odpovědnost a také jsou tam rizika, ačkoli asi opravdu nižší.“

„Bude to těžká volba,“ zírá do svého přístroje Maslák, „Teda vybrat si, jestli ta první nebo druhá. Tu třetí, pane doktore, tu zavrhuju hned.“

„Na rozhodnutí máte celé tři týdny,“ upozorňuje psycholog.

„Já vím. No, tak snad abych šel, ne? I vy si aspoň odpočinete, než k vám dorazí David. To jsem zvědavěj, co nabídne jemu. Je tak trochu jako já, nebylo by špatný, kdybysme byli spolu, třeba v té armádě,“ zasní se.

„To se dozvíte asi za hodinu. Ale jinak vás zde nedržím, vidím, že jste vcelku spokojený.“

„Docela jo, já v tom dotazníku tuhle možnost sám uváděl, teda že bych bral toho vojáka. Takže jsem spokojenej,“ sděluje své pocity Ondřej.

Ještě padne pár frází a Maslák je propuštěn. V docela dobré náladě se vrací na ložnici, kde ho již netrpělivě vyhlíží, respektive Pařízek se chystá ho nahradit v kanceláři psychologa, Zelenohorský stále mlčí a bledší už být nemůže, Buchar a Divíšek probírají své nabídky.

„Tak co?“ vybafne David, když Ondřej vstoupí.

„Voják, speciální útvar policie, bachař,“ nekomplikuje si život tázaný.

„To si přece chtěl, ne? Vlastně jsme to tam napsali voba, myslím ty vojáky, ne?“ ujišťuje se o svém názoru Pařízek.

„Jo, máš pravdu, a mně to vyšlo. Takže jsem spokojenej.“

„Není to poněkud nebezpečný?“ ptá se Jirka.

„To možná je, ale na druhou stranu, bude to vzrůšo, je to taky dobře placený a má to prestiž. My se na školu nehodíme a tohle je moc dobrá příležitost ke kariéře,“ odpovídá za oba David, „Teď ještě, aby to vyšlo taky mně. Nebylo by špatný sloužit spolu, ne?“

„Budu ti držet palce,“ kývne Maslák.

„To my všichni. Tak zatím je jedinej nespokojenej Simon,“ konstatuje Buchar.

„Dyť říkám, ten Systém mě nenávidí,“ ušklíbne se zmíněný.

„Myslím, že Systém nemá ve svém programu zakomponovanou nenávist,“ lehce se usměje Jirka, „Ale máš pravdu, tvoje nabídka není nijak dobrá a mě to mrzí.“

„To mi tak pomůže. Kurva, komu sem co udělal. Z toho si fakt vybrat nemůžu,“ zlobí se Divíšek.

Všichni ztichnou, neboť nevědí, co mají odpovědět. Dva navíc svůj verdikt ještě neznají. Po chvíli ticha však znovu zapředou hovor, když se ústředním tématem stane služba v armádě, rozebírají, zda je lepší sloužit v ní anebo vzít speciální jednotky policie. Roli dozorce zavrhuje všichni, ta nepochybně nemá takovou prestiž a bude jistě i daleko nudnější. Klíčové však je, že Ondra je spokojený, neboť jedno z jím napsaných přání v dotazníku bylo vyplněno. Nebo možná i dvě, protože uváděl i službu u klasické policie.

David Pařízek dosedne s nepřehlédnutelnou nervozitou a i jeho čeká úvodní slovo psychologa. Ten však již přípravu zbytečně neprotahuje a po souhlasu mladíka mu zpřístupní jeho nabídku. Z jeho následného výrazu může mnohé vydedukovat.

„Jste, zdá se, zaskočený,“ tváří se rozpačitě Mužík, a i on je svým způsobem nesvůj.

„Co má tohle znamenat?“ vysouká ze sebe absolvent prvního stupně Institutu.

„Je něco z toho, co jste si vy přál?“ dívá se pátravě lékař.

„Něco z toho ... právě že nic!“ zatne pěsti David, „A to první ... copak tohle je nějaký zaměstnání? Ačkoli ...“

„Nabídkou na prvním místě jsem také šokovaný, určitě nepřichází často, já jsem se s ní vlastně ještě nesetkal ... nebo možná jednou,“ snaží se rozpomenout psycholog.

„Ale ty další, to je doslova hrůza! Pracovník ve stavebnictví, zaměstnanec v recyklaci odpadů, pracovník v zemědělství. Jak na tohle proboha ten bláznivej Systém přišel?“

„Tak to nevím, Davide.“

„Nevíte? Tak vod čeho jste ten doktor ...“

„Na tuhle otázku vám těžko odpovím. Ale rád se stanu terčem vaší frustrace, pokud se vám tím uleví.“

„To není nic proti vám,“ mávne jen rukou mládenec, „Můžete mi vysvětlit, proč Ondra dostal nabídku na armádu a na speciální jednotky policie, a já, když jsem chtěl to samý, proč mně to nenabízí? To jako nejsem pro tohle dost dobrej?“

„Mohu jen dedukovat, Davide, z tvého profilu. O tvou vlastnost, o které jsme se bavili už vícekrát. Někdy obtížně kontroluješ svoji agresivitu, své emoce. Možná právě proto tě Systém nevyhodnotil jako vhodného adepta pro službu v ozbrojených složkách.“

„Kvůli tomu? Dyť to je přece dobrá vlastnost, ne? Pro tu armádu. Copak tam takový nepotřebujou, co se třeba zdravě naserou na nějaký teroristy?“

„Možná mohou panovat obavy, abys dokázal svou zvýšenou míru agresivity obrátit správným směrem. Ale to jen hádám, Davide, své tvrzení nemám podpořené žádnými podklady.“

„A to jako proto mi nabízí to první?“

„Možná. Ale Davide, pokud mohu k tomu něco říci, tak být dobrým pracovníkem v tom, co máš na dalších místech nabídky, to přece není nic špatného. Jsi silný, manuálně nepochybně zručný. Ve všech těch oborech budeš pracovat s technikou, tu jistě dokážeš dobře zvládnout. Navíc tyto obory představují široké spektrum možností a po určité době se znova budeš rozhodovat, jak dále ve své kariéře. Můžeš být dobrým pracovníkem, založit si rodinu ...“

„Ale mě baví něco jinýho,“ zvolá Pařízek, „Dyť to víte, vždycky jsem toužil bejt profesionálním sportovcem. Když to padlo, to jsem už zjistil dřív, tak tím vojákem. A místo toho ... A co má znamenat ta první nabídka? Na to se taky jako nějak připravuje?“

„Nepochybně, ale doufám, že ji nepřijmeš.“

„Nepřijmu? Proč?“

„Protože je velmi nebezpečná, Davide. Možná toho tolik o Světové hře nevíš, ale kdo do ní vstoupí, musí počítat s vážnými následky. Možná i zmrzačením či smrtí.“

„Ale ty, co uspějou, jsou docela slavný a bohatý, ne?“

„Je mnoho povolaných a málo vyvolených,“ vrtí hlavou na vyjádření nesouhlasu Mužík, „Tato hra mně přijde dost drsná. Útočí na nejnižší lidské pud. Bohužel si ji lidé odsouhlasili v referendu. Je sice pravdou, že nikdo není k něčemu takovému nucen, ale ... Davide, když riskuješ svůj život jako voják nebo policista, má to smysl. Tím chráníš jiné, náš způsob života, Federaci, ženy a děti, slabší. To je činnost velmi záslužná a hodná obdivu. Když však riskuješ život v takové hře, která má jen lidi pobavit, je to dost smutné.“

„Vy sportu asi moc nefandíte, co?“ zasměje se křečovitě mladík.

„To se mýlíš, velmi rád se dívám na sportovní klání.“

„Ale i tam někdy někdo umře. Nešťastnou náhodou, to se přece nedá vyloučit. Blbě upadnete, někdo vás blbě praští ... Přece kvůli tomu sport nezavrhnete.“

„To je něco jiného, Davide. V různých sportovních disciplínách pochopitelně úrazy jsou, ale ty pramení z nešťastné náhody. V té tak zvané Světové hře, tam cíleně čelíš nástrahám, jak připraveným tvůrci hry, tak nastraženým tvými soupeři. Ty máš za účel tě vyřadit ze hry. Čím postupuješ dál, tím jsou drsnější a tím více hrozí zmrzačení nebo dokonce smrt.“

„Moc toho o tý hře nevím, byla nám zatím zakázaná, dokud nám nebylo šestnáct. Ale něco pochopitelně vím, ty úspěšný si můžou dost vydělat a nakonec ještě školit nebo kaučovat své pokračovatele, ne?“

„Mohou, ale kolik jich je? Statistika je neúprosná. Davide, tohle je jen můj názor, nalož s ním, jak uznáš za vhodné. Já s jejím pořádáním nesouhlasím. Jsem psycholog a tak vidím víc do lidských duší, tady bych však měl spíše říci lidských pudů. Hodně lidí vzrušuje, když vidí mladé lidi, mladíky a dívky, jak bojují s nástrahami. Bohužel také, jak jsou zraňováni. Jak jsou jejich urostlá a pohledná těla ničena, jejich hezké obličej se křiví bolestí. Tohle není podle mého hezká hra.“

„Ale je právo Volby každého, aby tak riskoval, když chce, ne? Určitě musí udělat prohlášení, že tam jde dobrovolně a že na sebe bere následky, ne?“

„Ano, některé lidi vzrušuje právě vidina překonávání nebezpečí. Jenže pak ať jde dělat adrenalinové sporty, kde je také riziko, ale velmi dobré zabezpečení. Tady je záměr ublížit lidem, a s tím já nemohu souhlasit. Bohužel je více těch, kterým se takové počínání líbí, a ti si tuto hru prosadili. A pak už jen potřebují vhodné adepty.“

„Což jsem jako třeba já ...“

„Svým způsobem ano. Jsí dobře stavěný, pohyblivě nadaný, nebojíš se riskovat. Vypadáš dobře, což je základ. A budeš jistě i šikovný. Jenže to ti vůbec nemusí být nic platné, stačí jedno přehlédnutí, jedna chyba, neodhalení nějaké pasti a může to mít tragické následky. V té hře se počítá se zmrzačením nebo se smrtí.“

„Zmrzačeným můžou doktoři pomoci, ne?“

„Dokážou mnohé, dají ti třeba umělé končetiny, napojené na tvůj mozek. Ale pokud umřeš, tak tam ti už ani věda pomoc nedokáže. I když umí lékaři hodně, devastující zranění může být osudné. Každý rok v té hře umírají lidé, a bohužel jich není málo.“

„Asi si o tom budu muset zjistit víc,“ dumá Pařízek.

„To udělej a zvaž všechny možné následky. Víš, může to být lákavé, být slavný, získat tučné konto, ale je daleko více těch, kteří neuspějí a končí v poli poražených. Den poté už po nich ani pes neštěkne. Když mají štěstí, tak se nějak užívají, to zase o ně nějak postaráno je, dostanou nějakou další nabídku, ale taky můžou navždy zůstat nějak postižení. O mrtvých už jsme mluvili.“

„Docela jste mě zaujal,“ zasměje se mladík.

„Pokud je tomu tak, tak to mě mrzí,“ zachmuří se Mužík, „Davide, ty máš právo Volby, ty rozhodneš o svém životě. Ale taky nezapomínej, že život je to nejcennější, co máme.“

„Zajímavej rozpor, ne?“

„V tom máš pravdu. Na jedné straně si ho úpěnlivě chráníme, neváháme se vzdát mnohých svobod pro zajištění bezpečnosti, a na druhé straně holdujeme podobným hrám, kdy nutíme mladé zdravé lidi jít do obrovského rizika, jen pro naše pobavení.“

„Nutíme? Nikdo přece nikoho nemůže donutit se té hry zúčastnit, ne?“

„Donutit fyzicky nemůže, v tom máš pravdu. Ale lákavou nabídkou a slíbenými výhodami, které jsou však pofidérní a ve značném nedohlednu, vlastně mnohé k tomu donutíme. Respektive přemluvíme, přesvědčíme. Dosad' si, co ti víc vyhovuje.“

„Jenže, pane doktore, co to bude za život, kdybych přijal ty další nabídky? Nuda, nuda a zase nuda.“

„Sportovat můžeš přece i ve svém volném čase. Najdeš si vhodnou partnerku, založíš rodinu. Přitom můžeš mít svou zábavu, svoje přátele ...“

„Jo, a pracovat jako blbec, tam, kde to bude hrozný,“ ušklíbne se Pařízek, „Ale toho vojáka, kdybych tu nabídku měl, toho byste mi nerozmlouval, co?“

„Já si vojáka vážím, stejně jako policistů. Oni nasazují své životy, abychom my mohli žít v bezpečí.“

„Jenže když mě tam zabijou, jakej je rozdíl, jestli zhebnu v boji s nějakým teroristou nebo soupeřem v nějaký hře?“

„Ty vážně ten rozdíl nechápeš?“

„Tak chcípnout jako voják je asi pro společnost užitečnější, to asi máte na mysli, že jo. Ale z mého pohledu, když bude mrtvej, tak to vyjde nastejno, ne? Nebo nějak jinak vážně poškozenej, co už nepůjde tak dobře opravit.“

„Davide, mnoho mladých mužů v historii obětovalo své životy, aby pomohlo zachránit jiné. Aby uhájilo svobodu, životy jiných. Bohužel taky mnoho mladých silných mužů zemřelo, když jen pro svou zábavu riskovali. Nejen ve hře, ale i jinak, například při nepřeměřené jízdě. Při doslova furiantských akcích, kdy chodili po římse, dělali bláznivé kousky, jen aby se třeba předvedli, ukázali svou statečnost. Až po vyhlášenou ruskou ruletu, asi víš, o čem mluvím. Tohle je dle mého strašné.“

„Nechám si to projít hlavou,“ pokrčí rameny Pařízek, už se mu zdá přesvědčování psychologa dlouhé a úmorné. Což pochopí i on. Proto začne směřovat rozhovor k jeho konci, kdy nezapomene nabídnout další konzultace. Ale sám nevěří, že by ten mírně arogantní a nesmírně sebejistý mladík za ním přišel. A dost dobře si ho nedokáže představit jako usedlého manžílka s kopou dětí. Ale mnohdy věk udělá své, odezní některé návaly puberty, hormony se zklidní.

Ve značně rozpolcené náladě vejde David mezi své spolužáky, jen těžko skrývá svou rozladěnost. Všichni na něho civí, s výjimkou Jakuba, který si svůj osud půjde vyslechnout asi za dvacet minut.

„Tak nám to spolu nevyjde,“ říká Pařízek směrem k Ondrovi, pak už bývalé spolužáky dále nenapíná a seznámí je s tím, co mu Systém vybral.

„Teda, dostat se do tý soutěže, to není jen tak,“ valí oči Maslák, „To je hodně prestižní,“ sděluje svůj názor.

„To snad nemyslíš vážně,“ je očividně vyplašený Buchar, „Víš ty vůbec, o čem ta soutěž je? Dyť většina z těch, co tam jdou, nemá šanci. Jen pár, který maj největší štěstí, tak někam postoupí, kde už se už jim něco připisuje na konto. A hlavně, dyť tam umírají lidi!“

„Mluvíš jako ten psychouš,“ ušklíbne se David, ale nedokáže skrýt svou špatnou náladu.

„Tak je to asi dva dva, ne?“ prohodí Divíšek, který stále ještě nevstřebal, jak s ním Systém vyjebal, jak se vyjádřil.

„Myslíš jako dva, co mají nabídku dobrou a dva, u kterých nestojí za nic?“ ptá se Jirka.

„Přesně tak. Zatím to dvěma celkem vyšlo, myslím podle jejich přání, no a s já s Davidem jsme v prdeli.“

„Jen pokud nepřijmu tu soutěž,“ upozorní Pařízek.

„Nechat se zmrzačit nebo zabít, jen aby se někdo jinej pobavil?“ kroutí nevěřícně hlavou Buchar.

„Vo co tam vlastně přesně jde? Víte to? Máme na to přece už pár dní práva, ne? Díval se na to někdo?“ ožije Simon.

„Můžeme si to tady pustit, jsme už plnoletý,“ navrhne Jirka a když s ním ostatní souhlasí, začne konat. Nejprve se objeví znělka, pak menu, kdy si může přehrát jakýkoli díl, ukázky, nejakčnejší scény, emoce vítězů, bolest a utrpení poražených, ale také se seznámit s pravidly. Což on spustí, k menší nevoli některých, ti by dali přednost ukázce, „Na tu taky dojde,“ odbude je a začnou tedy studovat základní ustanovení.

Nejsou ještě u konce, přičemž jejich debata k nim je bouřlivá, když se nenápadně zvedne ze svého lůžka Jakub Zelenohorský a vlastně bez pozornosti svých spolužáků vyklouzne z ložnice. Projde okolo nich jako duch, oni jsou teď v pracovně a na velkém obraze sledují, co jim Buchar pouští.

Jakub je zelený jak sedma, kráčí jakoby duchem nepřítomný. Musí se opřít o zeď před kanceláří, když je vpuštěný, tak se skoro zhroutí na sesli.

„Máte asi značné obavy,“ zhodnotí jeho duševní stav Mužík, pak přichází s povzbudivými slovy, které jdou nešťastnému mladíkovi jedním uchem dovnitř a druhým ven. Jeho pohled je skelný, výraz strnulý, lehce se chvěje.

Nakonec se nějak dohodnou a nabídka poslednímu členovi skupiny A20 je odtajněna. Ten zírá na obraz, jeho oči se zalíjí slzami a skoro zkamení.

„Vy jste asi moc chtěl na ten druhý stupeň Institutu,“ říká tichým hlasem psycholog, jen nepatrné přikývnutí je mu odpovědí, „Což se vám nesplní. Ale ta nabídka není tak špatná, je tady několik technických profesí, vy jste zručný, chytrý, jen trochu zamklý, méně průrazný. Určitě však najdete vhodné uplatnění.“

Zelenohorský nic neřekne, jen zavrtí nesouhlasně hlavou.

„Jakube, podívejte,“ hovoří lékař vemlouvavým hlasem, téměř až něžně, „Tyhle profese jsou dost ceněné, třeba ta Polytechnika, co vám nabízejí, to je prestižní adresa. Takový technik má velké uplatnění, závisí na něm chod všech zařízení. Je vlastně nepostradatelný. Když budete schopný, můžete nakonec řídit nějaký úsek, mít pod sebou další pracovníky, být i dobře hodnocený.“

Mladík jen lehce pozvedne hlavu, pro slzy téměř nevidí, jen jakousi šmouhu sedící proti němu. Nemá sílu promluvit, zklamání je obrovské. Jako by se mu právě zhroutil celý svět, cítí naprostý zmar. Celé ty roky snahy dle jeho mínění přicházejí vniveč.

„Jakube, pojďme si to rozebrat. Víím, jak moc jste chtěl studovat na druhém stupni Institutu, ale tam se dostane opravdu jen malé procento. Ale jsou i jiné vzdělávací programy, velmi dobré. Minimálně dvě z vašich nabídek jsou hodně zajímavé. Především ta Polytechnika. Když budete pracovat tak usilovně jako doposud, určitě se prosadíte. Jste schopný a inteligentní mladý muž, netřeba věšet hlavu a brát to jako osobní tragédii.“

Zelenohorský opět jen zavrtí nesouhlasně hlavou.

„Jakube, pamatujte, jsem tady stále pro vás. Vy jste více uzavřený, introvert, to já víím. Ale bylo by dobré, kdybyste teď promluvil, kdybychom si o všem spolu popovídali. Uleví se i vám. Můžete mi říci například své výhrady, projevit nějaké emoce,“ radí Mužík.

Mládenec si jen povzdechne a trhne hlavou, jako by říkal, k čemu to bude.

„Dobře, tak já zkusím probrat ty vaše nabídky,“ pokračuje psycholog, pak jde od první ke čtvrté a rozebírá každou z pohledu její výhodnosti a vhodnosti. Pravdou je, že některé opravdu nejsou špatné, neboť vlastně znamenají střední kádry v oblasti techniky. Pravdou však také je, že ty nejvyšší a nejlukrativnější posty mohou zastávat jen ti, co mají vystudovaný nějaký obor Institutu. Což ví i lékař a chápe zklamání svého klienta. Z jehož očí teď číší zoufalství. Což se mu vůbec nelíbí.

Ani po půl hodině se situace nezmění, Zelenohorský vlastně vůbec nepromluví, jen občas kývne hlavou. Poslouchá, to ano, ale nakolik vnímá, to už lékař nedokáže odhadnout. Ale nevzdává se, již zažil mnohé těžké stavy, potom, co se hoch nebo dívka dozvěděli svou nabídku. I on má značné pochybnosti o celém vzdělávacím systému, ovšem ten takto lidé odsouhlasili v referendu a statistikové mohou jasně dokladovat jeho úspěchy. Jak v uplatnění mladých lidí, tak v jejich produktivitě práce.

Ovšem on přichází do styku s těmi, před kterými z jejich pohledu právě Systém uzavřel celý svět, kterým sebral veškeré jejich naděje a tužby. Ano, asi by se neprosadili. Možná by studia nedokázali dokončit. Možná by skončili daleko hůře, než když překonají tento stres a zklamání a půjdou na obor, pro který mají vlohy a ve kterém jsou pro ně posty. Ale oni tím přicházejí o příležitost sami sobě něco dokázat. Chápe pocity, které musí prožívat například tichý chlapec, který sedí proti němu. Zná jak jeho povahu, tak jeho úsilí. Teď musel nabýt dojmu, že vše bylo marné a zbytečné. Jen velmi obtížně bude hledat motivaci do další práce, do dalšího vzdělávání, což ho jako psychologa děsí. Je vždy lepší, když někdo zuří, nadává, ať už jemu či Systému, než když jen tak sedí, bez hlesu.

Nakonec je i Mužík frustrovaný, neboť již přetahuje limit jedné hodiny a jeho pacient stále mlčí. Přičemž slovo pacient mu nyní přijde příhodné, mladík se asi zhroutil, ne fyzicky, ale duševně, do sebe. Uzavřel se, skrývá svoji bolest a nechce o ní s nikým hovořit.

„Jakube, zkuste mi alespoň říci, co vás teď nejvíce trápí. Co vám nejvíce vadí na té nabídce. Která se vám zjevně nelíbí a kterou možná vůči sobě považujete za nespravedlivou,“ naléhá Mužík.

Mladík zase neodpoví, pouze prstem ukáže na čas, který dle jeho harmonogramu už uplynul. Přesto se ještě další čtvrt hodinu lékař snaží, ale opět bez úspěchu. Proto nešťastníka propustí, ten se strojově zvedne a aniž by se rozloučil, šouravým krokem zamíří ke dveřím. Stejným tempem pak pokračuje do prostoty, který doteď patřil jejich skupině. Naopak dost zneklidněný Mužík zaznamenává stav chlapce do Systému a navrhuje i některá další opatření.

Zelenohorský jak náměsíčník dorazí do místnosti s jeho živě diskutujícími spolužáky, dokonce se zřetelně dobře bavícími, neboť si pouštějí ukázky ze Světové hry. Ne všichni však jsou skutečně nadšení, Buchar je naopak dost zneklidněný, neboť David dle jeho názoru až přespříliš koketuje s myšlenkou nabídku na

roli v této drastické zábavě přijmout. Když však spatří svého kamaráda, skoro se mu zastaví dech. Není třeba slov, stačí pohled do jeho vyhaslých a zoufalých očí, vodových, téměř neživých.

„Nevyšlo ti to?“ ptá se vcelku zbytečně Pařízek, najednou se v místnosti rozhostí ticho, panuje mezi nimi jistá sounáležitost a tak cítí smutek i za Jakuba. Ten neodpoví, jen dá do ruky Jirky svůj komunikátor, sám pak bez dalšího zamíří k ložnici. Tam se svalí na postel, zaboří hlavu do anatomického polštáře. Vypadá jak živoucí mrtvola.

„Je to tak hrozný?“ ptá se tiše Ondra, když David raději zavírá dveře, aby je zhroucený spolužák neslyšel.

„Tak hrozný,“ studuje nabídku Buchar, „to se nedá říct. Tyhle technický profese se taky nenabízí každému,“ lamentuje, „Například ta Polytechnika, to je moc dobrá škola. Tam se taky nedostane jen tak někdo. Ale vom měl vždycky jen jedno jediný přání, jedinej cíl, to všichni víte. Chtěl na druhé stupeň Institutu. To tady bohužel chybí.“

„Ale sebralo ho to, co?“ zasměje se hrozně křečovitě Divíšek, sám taky dost rozhozený.

„Víc, než si kdo z nás dovede přestavit,“ je upřímně zděšený Jirka, a když si vzpomene na nedávné řeči svého kamaráda, přeběhne mu mráz po zádech.

„Tak ten Systém vyhrál, je to dva ku třem,“ zachrčí Simon.

„Tak to nemůžeš brát, tohle není žádná hra,“ projevuje zásadní nesouhlas Buchar, „Moc mě mrzí, že hned tři z vás jsou nespokojení. Ale věř mi, od toho strašně složitýho programu, kterému všichni říkáme Systém, tak vod toho nemůžeš čekat žádný emoce. Tedy ani nějaký naschvál. Ten jen podle svého programu, podle nastavených kritérií, zhodnotí strašně moc věcí a pak učiní nabídku. Naprosto neosobní.“

„Tohle nám vykládat nemusíš, tohle přece všichni víme,“ čertí se Divíšek, „Ale to mi přece nebrání, abych na něj byl nasranej, abych ho za to nenáviděl, abych mu nadával. Na to snad mám právo, ne?“

„Ale jo, hlavně když se ti uleví. Byl bych radši, kdyby tady Jakub zuřil, nadával, třeba i něco rozmlátil. Jenže von je, jako kdyby byl nějaký zombík.“

„Zombík? Moc hezký,“ zasměje se Pařízek, ale skřípe to, „Jirko, copak ho neznáš? Vždycky byl takovej zamlklej, takovej přecitlivělej. Tak co tohle s ním asi udělá, co? Je úplně v prdeli, jen to v sobě dusí. Divím se, že ještě neexplodoval.“

„Máš bohužel pravdu.“

„Tak ho nechte z toho vyležet,“ ozve se Maslák, „Tak co, dokoukáme to, nebo zajdeme na poslední společnej voběd? Mám už docela hlad.“

„Dobrej nápad, najíme se a pak to tu začneme balit,“ přikývne Pařízek.

„Zůstává jen Ondra? Všichni odjíždějí?“ ujišťuje se Buchar.

„Co vím, tak jen já, na vaši radu, ještě budu pár dní s Jitkou. I když teď nevím, jak se zdá, tak mi tu zůstane na krku Jakub. Neměli bysme ho vytáhnout na ten oběd?“ projevuje Maslák větší zájem o spolužáka, než jak vynívají jeho slova.

„Nebude lepší ho nechat trochu vycukat? Aby se s tím vyrovnal? Asi nestojí vo naše kecy,“ sděluje své mínění Pařízek.

„Taky si myslím, teď s nikým mluvit nechce a bude lepší, když ho necháme o samotě,“ odpovídá mu Jirka, „Ten oběd je dobrej nápad, navíc, za chvíli bude končit jeho výdej. A já pak chci ještě oběhnout nějaký učitele a vychovatele, a vůbec personál, rozloučit se. Půjde někdo se mnou?“

„Loučit se? Mně zase tak k srdci nepřiřostli, tak dva, tři, maximálně. Jo, možná máš ale pravdu, s pár trenérama bych se rozloučit měl. Ale ne s těma, co mě vyšoupli z týmu Institutu, ty bych tak akorát někde nakopal,“ přemýšlí nahlas David.

„Tak to vypni a jdeme,“ houkne Maslák.

DEFINITIVNÍ LOUČENÍ

Čtveřice bývalých žáků skupiny A20 se přesune do jídelny, avšak klid pro sebe nemají, někteří jejich známí z jiných skupin chtějí znát jejich nabídku, zvláště Jitka čeká na Ondru, pak se zatváří hrozně smutně.

Další vztah s vojákem asi bude o ničem. Ale příliš ho neotravuje, večer si řeknou víc. Naopak s Davidem se loučí někteří jeho mladší spoluhráči, neboť na některé sportovní hry nechodí vždy jen jeden ročník.

Chvilí trvá, než čtveřice u stolu osíří a i pak se občas někdo zastaví. Rozproudí se mezi nimi znovu vzrušená debata, vracejí se ke Světové hře i ke stavu Jakuba. Někteří spílají Systému, který Jirka nesměle hájí, nechce je zbytečně dráždit, i když dle jeho mínění jsou zcela mimo. Systém za to nemůže, maximálně tak lidé, co vzdělávací systém navrhli a pak ti, co ho schválili v referendu. Ale chápe, že neúspěšní či nespokojení kolegové potřebují nějakého nepřítele a skvělý program je dobrou volbou. Ten protestovat nebude.

Po obědě se rozprchnou, nakonec se jdou rozloučit všichni, většina však opravdu jen s pár jedinci, na některé musí počkat a jiné nenaleznou. Nejaktivnější je Buchar, který ale má také nejlepší nabídku a tak se jí i může pochlubit, stejně se ho na ni většinou ptají, i když většina jen ze zdvořilosti, tím si je téměř jistý. Pro většinu prostě jen odchází jeden z produktů tohoto Institutu a naopak průběžně naskakují jiní, které budou muset utvářet, formovat a připravovat na jejich osudový den.

Když se Jirka vrátí, stačí se sotva rozloučit s Davidem a Simonem, oba vlastně čekali na něj, pak se rychle sbalí a vypadnou.

„Co s ním budeme dělat?“ ukáže Ondra směrem k ložnici, „Já půjdu za chvíli na večeri a pak za Jitkou. Von se vůbec nehejbá. Ale dejchá, to jsem si prověřil.“

„Já mám objednanýho řidiče, asi za hodinu,“ podívá se na ukazatel času Buchar, „Krucí, zkusím s ním promluvit.“

„To jsem zkoušel, ale nic neříká. Nekleple ho? Není nějaký vochrnutej? Neměli bysme někoho zavolat?“

„Kdyby měl nějaký špatný životní funkce, už by pomoc zavolal ten jeho čip,“ nesouhlasí Jirka, „Jenže ten nerozpozná, že je někdo duševně úplně v prdeli, když normálně dejchá, má asi i normální tep a tlak. Akorát je v prdeli, nebo se tak aspoň cítí.“

„A co já tady s ním? Co mám dělat, až se vrátím, když tam takhle bude pořád ležet? Nechtěl taky vodjet? Teda chtěl, určitě.“

„Něco mě napadlo, když tady budu mít toho řidiče. Pokusím se ho přemluvit, aby jel se mnou, odvezu ho k jeho rodičům. Víc pro něj asi udělat nemůžu. Rád bych mu pomohl, to mi věř, ale jednak nevím jak, a za druhý na mě čekaj moji rodiče,“ povzdechne si Buchar, je mu hrozně, když vidí stav svého kamaráda.

„Snad tě poslechne. Vůbec nevím, co bych s ním tady dělal. Neměli bysme zavolat radši toho psychouše? Aby si s ním promluvil?“

„Myslím si, že teď to nemá cenu. Jak se říká, čas je nejlepší lék. Podle mýho to musí vstřebat. Nakonec, když ho dopravím k jeho rodičům, mohou toho psychouše zavolat voni, když se jeho stav nebude zlepšovat,“ sděluje svůj názor Buchar.

„Jestli budeš chtít, pomůžu ti ho odvést do tvýho vozu,“ je Maslák ze stavu kamaráda očividně dost špatný, „Jirko, co myslíš, potkáme se ještě někdy? Takhle společně?“ ptá se a jako by z jeho hlasu zaznívala úzkost, jakýsi podvědomý strach z budoucnosti.

„Kdoví. Určitě spolu budeme v kontaktu, jak jsme si slíbili. Ale nedělám si velký iluze, jak dlouho nám to vydrží. Většinou má za čas každé úplně jiný starosti, najde si jiný přátele. I když není problém v dnešní době se přes komunikátor vidět, asi naše kontakty budou časem uvadat. Tak mluví statistiky. A jestli se fyzicky setkáme takhle nás pět pohromadě? Teď ještě nikdo z nás neví, na kterém místě bude přesně pokračovat ve svém dalším vzdělávání. Kde třeba bude probíhat ten tvůj kemp, kde se z tepe pokusí udělat vojáka ...“

„Je to takový smutný ...,“ povzdechne si Maslák a jeho oči nabývají skelnou podobu.

„Máš pravdu, přece jen jsme devět let byli skoro pořád spolu. Jenže teď nás čeká něco podobného. Například já budu zařazený do nějaký skupiny na druhým stupni Institutu, ty do nějaký výcvikový jednotky nebo družstva, praporu, vím já, jak to tam bude vypadat. Časem budeme obklopený jinými kamarády. A snad taky partnerkami, se kterými nám to bude klapat ...“

„To mi radši nepřipomínej,“ stáhne se Ondrův obličej bolestnou grimasou, „Dneska večer to budu probírat s Jitkou ... já jsem na tom hůř než vy, já se neloučím jenom s váma, ale asi taky s ní. Vona bude mít závěrečný testy za měsíc a něco, kdoví, co jí ten bláznivej Systém nabídne. A mně určitě začne drsněj výcvik, asi moc volná mít nebudu a kdoví, kde bude ten náš kemp a jak dlouho tam budeme někde vodříznutý vod světa.“

„To víš,“ usměje se křečovitě Buchar, „čas našeho bezstarostbýho dětství skončil, teď už nás čekaj jenom pořád samý starosti. A snad taky radosti, to přeju každému z nás, sobě i každému z vás. Tak já jdu za Kubou, zkusím ho přemluvit.“

„Tak držím palce.“

Zelenohorský stále leží na svém lůžku, spočívá na břiše, hlavu trochu odkloněnou, aby se neudusil, oči zavřené. Myšlenky, které se mu opakovaně honí hlavou, jsou plné černě, žádný záblesk naděje či vize příjemné budoucnosti v nich není. Nespí, podvědomě vnímá okolí, ale nechce s ním komunikovat. Slyší hlas svého kamaráda, ale jako by ještě křečovitěji zavřel oční víčka.

„Kubo, nemusíš se mnou mluvit, když nechceš, jen mě poslouvej. David a Simon už odjeli a já mám za necelou hodinu objednaný odvoz. Tak jsem se rozhodl, že nařídím řidiči udělat zajižďku a dopravím tě k vám domů, k tvým rodičům,“ snaží se Buchar mluvit dost nahlas a zároveň co nejněžněji, „Mimochodem, jak jsem se díval na tvůj komunikátor, tak se s tebou tvoji rodiče snažili spojit, a taky asi bratr.“

Oslovený neodpoví, pak přeci jen otevře jedno své usazené oko, spatří šmouhu, která sedí na jeho lůžku, v ruce jeho komunikátor.

„Jak vidím, tak už máš stejně všechno sbalený. Já se taky připravím, až nastane čas, tak tě tady vyzvednu. Když nebudeš chtít, nebudu tě nutit se mnou mluvit, jen prostě půjdeš se mnou, sedneš si vedle mě a pak zase vystoupíš, před vaším domem,“ sděluje Jirka svůj návrh, „Ale kdyby sis chtěl promluvit, tak jsme tady sami a já jsem připravenej tě vyslechnout. Ale jak říkám, chápu tě, že teď nemáš chuť s nikým mluvit a rozhodně na tebe nebudu naléhat.“

Zdeptaný mladík přeci jen otevře obě oči, zamrká a pak pohlédne na přítele, na jeho ustaranou tvář, byť on sám může být šťastný, jemu Systém jeho tužby nerozmetl. Váhá, jestli má začít komunikovat či nikoli, pochopitelně není ochrnutý ani neztratil řeč, jen se tak brání před dalšími ataky nespravedlivého a krutého světa.

„Tak nic, co bude už víš. Asi za tři čtvrtě hodiny vyrážíme. Klidně lež, až bude čas, tak se za tebou vrátím a vyzvednu tě,“ vstává z lůžka Buchar, otáčí se a míří ke dveřím.

„Já nechci ...,“ uslyší za sebou hlas, proto se rychle otočí a vrátí se do původní polohy, už zase sedí vedle kamaráda.

„Co nechceš?“ ptá se co nejněžněji.

„Doma ... budou se ptát, budou mě utěšovat ... to bude hrůza,“ říká děsně tichým hlasem Zelenohorský, zrak odvrácený, aby nenastal oční kontakt, „Nejradši bych se někam zahrabal, zmizel, někam, kde bych byl úplně sám ... Nejlepší by bylo, kdybych teď usnul a už se nikdy neprobudil,“ vyřkne moc ošklivé přání.

„Kubo, můžeš tady pochopitelně zůstat, pokud chceš. Můžeš si znova promluvit s psychologem. Ale znám trochu tvoje rodiče a určitě pro tebe budou mít pochopení. Uvidíš, až budeš doma, bude to lepší. Máš tam svůj pokoj, svoje soukromí ... Nechceš asi teď s rodiči mluvit,“ přemýšlí Buchar usilovně, jak pomoci příteli, „Víš co, tak já za nima zajdu, až budeme u vás doma. Promluví s nimi, pokud tam budou, a kdyby ne, tak na ně počkám. Ty naopak zase počkáš ve voze. A pak můžeš hned zmizet v té své ložnici. Vyřídím to s tvými rodiči, jestli chceš.“

„Já nevím ...“

„Tak víš co? Pošleme jim jen zprávu, textovou, že dorazíš tak hodinu a půl nebo dvě hodiny. Pak že jim řekneš víc. Myslím si, že si aspoň tohle zaslouží. Jestli chceš, tak tu zprávu pošlu,“ bere Jirka do ruky přístroj kamaráda.

„Tak jo,“ hlesne Jakub, pak zase zavře oči.

„A je to,“ sdělí mu po chvíli Buchar, „Kubo, nechceš si promluvit? Vždycky jsme přece spolu mluvili, známe se přece líp, než s těma ostatníma. Nechceš si pokecat? I když je ti těžko?“

„Není vo čem mluvit, všechno je ztracený,“ zahuhňá zklamaný mladík.

„Všechno ztracený není, jen bohužel jeden tvůj sen. Tak moc jsem si přál, aby ti to vyšlo. Ale studoval jsem ty tvoje nabídky. Minimálně dvě jsou opravdu docela zajímavý. Tam můžeš něco dosáhnout, nebýt jen nějaký ucho, ale vypracovat se. Ty na to máš, o tom jsem přesvědčen. Teď se ti možná zdá, že je všechno v prdeli, ale možná tě to nakonec začne bavit. Tak úplně tě ten Systém zase nezazdil, není to tak hrozný.“

„Je to v prdeli a ty to víš,“ huhňá Zelenohorský do anatomického polštáře, „Nemá cenu mě utěšovat. Voba to víme. Kde je hranice pro úspěch a neúspěch. Pro mě je to konec. Nemám už žádnou naději, nevím, proč bych se dál snažil. Tak to je a voba to víme.“

„Kubo, nejsem psychouš, abych ti uměl správně pomoc, jen ti říkám svůj názor. Jen si pořádně prostuduj ty nabídky. Až trochu vychladneš, teda až trochu vopadne to tvoje zklamání. Až si to přečteš, co se tam nabízí, třeba taky trochu změníš názor. Máš druhou nejlepší nabídku, po mně, to uznávám. Ale rozhodně není tak špatná, jakou třeba dostal Simon, ani tak strašidelná, jakou má David. Tohle je taky pravda, i když to teď tak nevidíš,“ snaží se hledat vhodná slova Buchar.

„To si nemyslím,“ řekne Jakub, zavře oči a co možná nejvíc odvrátí hlavu, což si jeho kamarád vysvětlí jako signál k ukončení trudného dialogu. Proto opět vstane a tentokrát už opravdu opustí ložnici.

„Mluvil s tebou?“ ptá se Maslák, jen co jsou spojovací dveře zavřeny.

„Moc ne, ale trochu jo. Je opravdu úplně v prdeli, vidí to tak, že pro něj dneska svět skončil. Snad ho to časem přejde, snad pochopí, že ta nabídka není zase tak hrozná, i když nebude na tom druhým stupni Institutu.“

„A pojede s tebou?“

„Snad jo, souhlasil, abych poslal jeho rodičům zprávu, že asi do dvou hodin přijede. Tak se snad vyhrabe z postele a nasedne do vozu. Do prdele, tohle mě hrozně sere, když ho tak vidím. Mám strach, aby se z toho vůbec vzpamatoval, aby na všechno nerezignoval.“

„Ale ne, za pár dní se z těch sraček vyhrabe. Až mu dojde, že mu nic jinýho nezbejvá. Akorát, že je takovej přecitlivělej, tak ho to tak vzalo,“ říká Ondra, pak podvědomě ztiší hlas, „Představ si, kdyby dostal nabídku jako Simon. To by mu jeblo definitivně. To by už asi nikdy nepromluvil. Chudák Simon, asi stráví celej život mezi mrtvolama,“

„Kdoví, co si nakonec vybere. A ty si taky dávej pozor, ta tvoje volba je kurevsky nebezpečná. Abys taky neskončil mezi mrtvolama.“

„No, u mě to má jednu výhodu,“ zasměje se Maslák, „Pokud tam skončím, tak to nebude na dlouho. Jen do doby, než mě Simon nebo jemu podobný vyřešej.“

„Dost černej humor,“ ušklíbne se Jirka.

„Možná, možná ale jen černá realita,“ pokrčí rameny Ondra, „Ale co naděláš, kostky jsou vržené, jak si někdy říkal ...“

„To není můj citát,“ usměje se Jirka.

„To je fuk, koho je, prostě jsou ty zkurvený kostky vržené a už s tím nic nenaděláme. Ale já jsem spokojenej, u armády můžu udělat kariéru, je to prestižní povolání. Možná budu mít smůlu a zhebnu brzo, možná štěstí a stanu se nějakou šarží. Ale s tím počítám, s tím do toho jdu. Hlavně, že vodjede s tebou, mám starosti s Jitkou, mít na krku ještě jeho ...“

„Tak od toho ti snad pomůžu. Ondro, ty nejseš takovej drsňák, jak někdy děláš, taky je ti Kubo dost líto. No nic, budu ti držet palce, aby si nezhebnu už při tom výcviku, co bude jistě dost drsněj,“ ukončí Buchar rozhovor a jde si překontrolovat, zda si vzal vše, co si vzít chtěl. Byť je mu jasné, že kromě svého komunikátoru nic jiného nemá valnou cenu. Ač tu má další přístroje, nějaké díly oblečení, ke kterým má nějaký vztah, nějaké blbůstky, které byly spíše jeho talismanem. To všechno jsou vzpomínky na právě skončené dětství a asi bude chvíli trvat, než je vyhodí. Teď je to příliš čerstvé.

Ondra nakonec Jirku a Jakuba doprovází k bráně, je krátce před večeří, respektive její výdej již začal. Ale jeden z odjíždějících nemá na jídlo ani pomyšlení a druhý se asi o dost lépe nají doma, kde ho možná už čekají jeho šťastní rodičové. Všichni tři mládenci mají slzy v očích, když se loučí, i drsňák Maslák, ten dokonce musí setřít slzu z tváře, když už zase kráčí směrem do areálu.

Buchar vydá řidiči potřebné instrukce, ten zadá adresu do navigace a pak již začne přeprava. Během ní Jakub zarytě mlčí a Jirka se ho nesnaží násilím přinutit ke komunikaci. Tak mu alespoň nabídne nápoj z baru, volí nealkoholický, bez povzbuzujících stimulantů, neví, co by to s pokleslým přítelem udělalo. Sám si ale namíchá drink, který alkohol obsahuje, byť ne v nějakém vysokém promile. Není mu dobře po těle, když si vzpomene na zastávku, kterou učiní při cestě domů.

Nepříjemná chvíle je tu, jsou před domem jeho kamaráda. Jirka si povzdechne, podívá se na přítele a když ten jen přikývne, začne se hrabat ven z vozu.

„Počkej tady, za chvíli pro tebe přijdu,“ skoro nařizuje, pak pro jistotu požádá řidiče, aby dohlédl, aby jeho pasažér nikam neodcházel, „Je ve špatném stavu, musím ho předat rodičům. Kdyby chtěl zmizet, tak ho zadržte a zavolejte mě,“ přikazuje podruhé.

„Dobře, pane,“ ukloní se přepravce, byť s touto rolí příliš srozuměn není. Ale je mu jasné, co by se mohlo stát, kdyby mladík z vozu zmizel, něco se mu stalo, koho by nakonec za vše mohli vinit. V duchu se modlí, aby kluk neblbnul a on neměl starosti.

Buchar se ohlásí a kamarádovi rodiče jsou zaskočení, když vidí jeho místo svého syna, stačí vyhlédnout z okna a spatří i limuzínu, jenž se v těchto končinách opravdu nevyskytuje. Budí také zaslouženou pozornost, ačkoli si nikdo nedovolí jakkoli obtěžovat, ba ani se k ní přibližovat. Vše je monitorováno a kdoví, kdo v ní přijel.

„Co se děje?“ tváří se hodně vyplašeně paní Zelenohorská, už mezi dveřmi, kam host dokráčel, podobný výraz má i její manžel.

„Jakub je dole, ve vozu,“ povzdechne si Buchar, „Je poněkud skleslý ...“

„Je opilý nebo zfetovaný?“ ulekne se otec zmiňovaného mladíka.

„Ne, ne, je jen dost smutný,“ hledá vhodné slova Jirka, „Ta nabídka, ta není, jakou si představoval,“ říká.

„To my víme, pochopitelně jsme se dívali,“ přikývne paní domu.

„Ale není tak špatná,“ přichází se svým názorem hlava zdejší rodiny, „Dokonce se mi zdá dobrá, minimálně dvě z nich jsou velmi dobré, podle mého.“

„Podle vašeho mínění, ale ne podle vašeho syna,“ povzdechne si host, stojící však stále na zápraží, „Já s vámi souhlasím, jeho nabídky jsem si prostudoval, minimálně dvě jsou opravdu dobré a on se v nich může uplatnit. Zvláště ta Polytechnika, ta ke Kubovi doslova sedí. Jenže on chtěl druhý stupeň Institutu a vše ostatní je podle něho špatně. Od chvíle, kdy se to dozvěděl, tak vlastně s nikým nepromluvil, jen tam tak ležel ...“

„Chudák, on je takovej citlivej,“ objeví se slzy v očích matky smutného mladíka, „Ale proč je dole? Proč poslal vás? Tomu nerozumím.“

„Nevím, jen hádám, paní Zelenohorská,“ pokrčí rameny Jirka, pak se pokusí o vysvětlení, „Podle mého se obává, že ho budete litovat, nebo to s ním budete chtít rozebírat. Možná se stydí, že zklamal. Já vím, vy s tím nesouhlasíte, já taky ne, ale on to tak cítí. On nechtěl vůbec přijet, musel jsem ho přemlouvat. Byl jsem vlastně jediný, s kým prohodil pár slov, a taky jen málo. Dalo práci ho sem vůbec přivést. Je na tom psychicky opravdu hodně špatně,“ snaží se dát i výrazem najevo svou úcast.

„Kriste pane, můj malý chlapec,“ vdychá paní domu, pak se zarazí, „Pane Jirko, vždyť my jsme vás vůbec nepozvali dál. Omluvte nás ...“

„Nechci vás zdržovat, jen jsem Kubovi slíbil, že vás požádám, abyste ho nechali vydýchat, aby mohl být sám. Vlastně vůbec nevím, co si on od toho slibuje, myslím tím od rozhovoru mého s vámi. Snad abych vám sdělil, jak na tom je a vy pak měli pochopení. Nevím,“ odpovídá Buchar.

Nakonec je přesvědčen, aby na chvíli zašel dovnitř, posadí se ke stolu s rodiči kamaráda a podrobně jim popíše, jak se jejich potomek dnes choval a v jakém je stavu.

„Nevím co blbne,“ mračí se jeho otec, „Nedostal vůbec špatnou nabídku. A ty jeho sny ... Kdo se tak dostane na ten Institut? Jen pár vyvolených,“ mávne rukou.

„A co vy?“ uvědomí si náhle paní domu, že nevědí, jak dopadl jejich host.

„Já jsem dostal tři velmi skvělé nabídky, všechny představují studium různých velmi lukrativních oborů právě na tom druhém stupni Institutu,“ tváří se Buchar málem provinile.

„Já to nemyslel zle, s tím Institutem,“ zarazí se pan Zelenohorský, vzápětí oba manželé pohlédnou s nepochybným respektem na mladíka proti nim.

„Já vím, pane. Moc mě mrzí, že to Kubovi nevyšlo. On je opravdu chytrý, zná toho hodně, ale možná je trochu neprůrazný, možná právě to rozhodlo, nevím. Mám o něj obavy, je teď dost dole, pokud by se nelepšil, asi byste se měli spojit s psychologem z Institutu, našeho, co jsme tam teď chodili. Nebo mu najít nějakého jiného. Opravdu ho to moc sebralo.“

„Však se vzpamatuje. Potřeboval by nějakou holku,“ sděluje svůj specifický názor pan Buchar, když vidí nesouhlasný pohled své manželky, tak ho rozvine, „Až si poprvé pořádně ... prostě až pozná, jaké to je s holkou, tak taky bude na svět koukat jinak.“

„Tak to nevím,“ dostává se do rozpaků Buchar, „Ale možná máte pravdu, pomohlo by mu, kdyby si našel nějakou přítelkyni, kterou by měl rád. Co se týká toho, co jste zmiňoval, váš syn už ví, jaké je to být se ženou. Tam na té oslavě, jak jsme měli ... prostě tam se ženou byl,“ sklopí oči.

„Vy jste tam ...,“ zírá hostitel nějak divně.

„Řekl bych, že to byla taková komplexní oslava,“ cítí se trapně Jirka, ale zase se nenechá zcela rozhodit, „Rozlučka, oslava narozenin a pak také vstup mezi muže. Víc vám k tomu říkat nebudu, ať vám to Kuba řekne sám, pokud bude chtít. Ale docela se tam odvázel ... No nic, o tom mluvit nechci. Řekl jsem vám, co asi bylo potřeba a myslím si, že je čas, abych i já vyrazil za svými rodiči. Už na mě totiž nějakou dobu čekají,“ použije dle svého mínění dobrý argument, aby mohl nepříjemnou rozmluvu ukončit.

„Jste moc hodný, Jirko,“ je dost skleslá hostitelka.

„Bohužel nevím, jak Kubovi pomoci. Jen jsem ho sem dovezl, teď už je to na vás,“ říká Buchar, pak trochu zaváhá, přemýšlí, jak jim sdělit informaci o černých myšlenkách jejich syna a přitom nezradit jeho důvěru, neprozradit jemu známé důvěrné informace, „Jen vás chci poprosit,“ snaží se o důrazný tón hlasu, „dejte na Kubu pozor. Opravdu ho ta nabídka hrozně moc sebrala. Mockrát jsem s ním mluvil a vím, jak se k tomu studiu na druhém stupni Institutu upínal. Je hrozně zklamaný, asi bude velmi těžko hledat motivaci k pokračování svého vzdělávání v Systémem nabídnutých oborech.“

„Není první a ani poslední, komu se jeho sny nesplní,“ je dost rozpačitý z celé této situace pan Zelenohorský, „Ne každý má takové štěstí jako vy,“ dodá asi vcelku zbytečně.

„Stálo mě to dost práce,“ poznamená host s jemnou výčitkou.

„Nemyslel jsem to zle ...“

„Jirko, my si vás moc vážíme, jsme rádi, že jste kamarádem našeho syna. On také o vás vždy mluví s velkým nadšením,“ říká rychle paní domu.

„To je pravda, dost se ve vás shlíží,“ přikývne hostitel, „Chtěl by se vám vyrovnat, možná taky by chtěl to, co máte vy, nebo spíš vaši rodiče. Teď už chápe, že se mu to nepodaří, jeho místo bude někde jinde,“ dodá a obličej hosta se zase stáhne mírnou nevolí.

„Tohle já neumím posoudit, pane Zelenohorský,“ snaží se zachovat chladnou hlavu Buchar, „Bohužel už více dnes udělat nemohu. Když dovolíte, tak bych již šel a poslal bych vám Jakuba. Třeba k vám bude sdílnější, než byl dnes k nám,“ nečeká na reakci a sám se zvedne.

„Moc vám děkujeme, Jirko,“ říká rychle hostitelka, některé výroky manžela považuje minimálně za zbytečné, byť má možná pravdu. Jejich syn byl okouzlený stylem života rodiny svého kamaráda a upnul se k tomu, aby se sám dostal mezi smetánku. Což se mu nepovedlo a teď to asi nese hůř, než by tomu bylo před pár roky.

„Není třeba mi děkovat, paní Zelenohorská. Přeji vám i Jakubovi jen to nejlepší, to mi věřte. Vždy jste se tu ke mně chovali moc dobře a já jsem vám za to vděčný. Mrzí mě, že se Jakub na ten Institut nedostal, vím, jak moc o to stál. Ale snad se smíří s realitou a využije některou z nabídek, které opravdu nejsou vůbec špatné,“ říká na závěr své krátké návštěvy Buchar, nezadržitelně však míří ke dveřím, neboť ho zde nic nedrží a také některé poznámky otce jeho kamaráda mu přišly nepatřičné.

Jakub stále zůstává s dost nepřítomným výrazem v limuzíně, až když mu spolužák otevře, strojově vyleze ven.

„Drž se, chlape. A až budeš mít chuť, tak se ozvi,“ poplácá po zádech úspěšnější mladík toho méně úspěšného, ten jen kývne hlavou.

„Díky. Sbohem,“ hlesne a bez dalšího zamíří ke dveřím. Ve svém bytě od svých rodičů odvrací zrak a zrychleným krokem míří do své ložnice. Tam sebou třískne na postel, opět na břicho, tentokrát se však jeho záda zvedají od neudržitelných vzlyků.

Tou dobou již Buchar míří ke svému domovu.

ŘEŠENÍ BUDOUCNOSTI

Na Jirku již jeho rodiče čekají, jsou dnes oblečeni lépe, než je zvykem, když jsou doma pouze sami. Je na nich vidět, jak jsou na syna pyšní, jakou mají radost z jeho úspěchu a z toho, jak dokázal zvládnout první

stupeň Institutu. Moc dobře znají jeho průběžné výsledky, vědí i výsledky jeho závěrečných testů. Otec hned volá donáškovou službu, již mají objednanou večeři, pouze čekali s upřesněním času na návrat svého úspěšného syna.

„Nemám se jít taky převléct? Když jste v tom slavnostním,“ usmívá se oslavenec.

„Jsi ustrojený dostatečně, jen kdyby sis chtěl vzít něco pohodlnějšího,“ usmívá se i jeho matka, „Pojď, posadíme se, za chvíli nám přinesou jídlo a pak si uděláme tu malou rodinou oslavu, jak jsme ti slibovali. A taky si nakonec musíme vážně promluvit, ani tomu neunikneš.“

„Už dneska? Pokud vím, rozhodnutí musím sdělit do tří týdnů.“

„Nejde jen o tvé nabídky, synu, i když ty taky samozřejmě probereme. Zajímají nás tvoje preference a možná si taky rád vyslechněš náš názor. Ale je toho víc, co bude asi vhodné si dneska probrat.“

„Rád se nechám poučit,“ zableskne se v očích potomka.

„Poučování? Říkejme raději doporučení, nebo sdělení našeho názoru,“ sedá si ke stolu otec, zatímco matka přináší z chladicího boxu pro všechny sekt, pochopitelně znamenité značky i chuti.

„Pronese někdo přípitek?“ bere si skleničku junior.

„Pokud chceš, je tvůj. Když už jsi po všech stránkách muž,“ usmívá se senior.

„Matka o tom ví? O tvém dárku z oslavy?“ podívá se mladík na svého zploditele.

„Copak bych jí mohl něco zatajit?“ zavrtí hlavou Jirka starší, „Pochopitelně o tom ví. Není to neobvyklé, že se dospělému či dospívajícímu synovi dostane takového dárku. Zbaví ho to totiž zbytečného ostychu a připraví ho to na další život.“

„Vlastně jsem ani pořádně nepoděkoval, jen tak napůl, přes komunikátor. Byla to skvělá oslava.“

„Jen si na takové oslavy moc nezvykej,“ zvedá teď prst Andrea, „Čeká tě totiž další pořádná porce práce. No jen se nemrač, máme pochopení pro tvoje potřeby, jsi už mladým mužem, dosáhl jsi svého, jsi na druhém stupni Institutu. Ale ne každý ten přechod dobře zvládne, je tam víc volnosti, je tam víc lákadel. Jsou tam večírky, objeví se jistě dívky, noví přátelé. Což k tomu pochopitelně patří, ale nikdy nesmíš zapomínat, co je tvým hlavním úkolem. Pokračovat v dobrých výsledcích a nakonec dostat zajímavou pracovní nabídku.“

„No tak do toho asi uplyne ještě moc let, než moje studie skončí.“

„Uplyne, ale zapojit se různě můžeš už během studia. Ale máš pravdu,“ přikývne otec, „o tom je teď asi předčasné mluvit. Byl jsi dneska hodně na měkko, když si s náma komunikoval.“

„Dost, asi třikrát jsem se regulérně rozbřečel,“ přiznává junior, „Nečekal jsem, že mě to tak sebere. Ale najednou bylo tolik emocí, předtím ta děsná nervozita, pak ta skvělá nabídka. Vzpomněl jsem si, co všechno bylo předtím, co všechno jste pro mě udělali. A já měl velkej strach, abych vás nezklamal, abych nebyl ostudou pro tuhle rodinu. Když mluvím o rodině, jak si představujete tu oslavu?“

„Počkej, tak bude nějaký přípitek?“ ukáže senior na skleničku ve své ruce.

„Fakt mám já? Ale mě nic smysluplného nenapadá ...“

„Nenapadá? Tak se rychle soustřeď, přece dáš dohromady pár smysluplných vět, ne?“

„No to asi dám, ale neměl by spíš promluvit někdo jinej? Když je to ta moje oslava, neměl by mi připít někdo jinej a popřát mi něco?“ vykrukuje se potomek.

„Takový přípitek si nechám na sobotu. Teď je to na tobě,“ odvětí s mírnou ironií v hlase otec.

„Tak ať je po vašem,“ pokrčí rameny syn, „Vzhledem k tomu, že mi přijde nepatřičné, abych připíjel sám sobě, pozvedám tuto číši na počest této rodiny. Na počest dvou osob, které nejen že spolu žijí, mají se rádi, ale také zplodili a vychovali potomka, který je skvělou kombinací jich obou. Který se jim náramně povedl. Za což si zaslouží oba velkou pochvalu a poděkování.“

„Oh, jaká to skromnost,“ rozesměje se senior.

„Tak vážně. Moc si vážím, co jste pro mě udělali a určitě ještě uděláte, protože moje studie nebudou rozhodně zadarmo, ačkoli je platí Federace. Ale takový student potřebuje skvělé zázemí, aby ho nic netížilo a mohl se plně soustředit na vzdělávací proces. Aby mohl dobře relaxovat. No a na to se hodí konto jeho rodičů. Věřím i nadále v jejich velkorysost a na tu teď připíjím,“ pozvedne junior skleničku, „Bylo to tak správně?“

„Řekněme hodně sebevědomé,“ odpovídá mu matka.

„Počkejte, ještě jsem neskončil,“ zadrží syn své rodiče, když se chystají pozvednout své pohárky k ústům, „Opravdu si moc vážím toho, co jste mi poskytli a poskytujete. To, že jsem strávil devět let na prvním stupni Institutu, pro mě bylo mnohem víc poučné, víc, než jsem se dozvěděl od učitelů, vychovatelů, lékařů,

psychologů, laborantů a podobně. Poznal jsem tam spolužáky, kteří nemají zdaleka takové štěstí jako já. Nemohou si dovolit to co já. Já k tomu však zatím ničím nepřispěl, vše co mám, co mohu využívat, je jen díky vaší práci a vaší štědrosti. Což si moc dobře uvědomuju. Mám už svůj další cíl, když ten první se mi podařilo naplnit, tedy dostat se na druhý stupeň Institutu. Teď tam chci uspět a získat takové postavení, takové místo, takový post, abych si tento život," opíše rukou malý kruh, „abych si ho mohl dovolit ze svého konta, a ne jen utrácet to, co dokázali získat moji rodiče. Kterým jsem vděčný a jsem moc rád, že jsem je snad mockrát nezklamal a budu se snažit je nezklamat i nadále.“

„Moc hezké předsevzetí, co říkáš?“ usmívá se matka.

„Já mu věřím,“ podívá se otec na syna a v jeho pohledu je hrdost, „Věřím mu, že tohle svoje prohlášení naplní. Dokáže se prosadit v dalším studiu a nakonec získat post, o kterém mluvil. Taky mu věřím, že bude v dalších letech s rozmyslem dělit svůj čas na zábavu a na studium. A taky, že bude využívat střídme prostředky z našeho konta.“

„Doufám, že si moje slova nevyložíte tak, že mi snížíte limit. Dokonce bych se nebál říci, že vzhledem k okolnostem, bude nutné ho trochu navýšit.“

„O tom si promluvíme taky, později,“ zvažní trochu senior, „No, tak se už konečně napijeme a pak chceme slyšet, jak probíhal tvůj dnešní významný den, jaké pocity máš z nabídky.“

Jirka žádost vyslyší a po usrknutí lahodného moku spustí. Vylíčí, jaké měl obavy a se značnou nadsázkou i sebeironií vylíčí, jak reagoval, když mu byla nabídka odtajněna. Svoje vyprávění sotva dokončí, když se objeví donášková služba a začne jim servírovat slavnostní večeři. Včetně velmi pikantního vína, jenž bylo uznáno za vhodné k podávanému pokrmu.

Během jídla se dále baví, Jirka se zmiňuje i o svých spolužácích, ale jen letmo, v ten moment se ale jeho nálada o hodně změní. Najednou jako by jeho duši uchvátil smutek, jeho oči pohasnou a jeho rysy zvažní a ztuhnou. Což jeho zploditelé nemohou nepostřehnout.

„Je ti líto bývalých spolužáků? Jak si říkal, většina nebyla se svou nabídkou dvakrát spokojená,“ nahodí udičku matka.

„Je mi toho líto víc,“ povzdechne si synátor, „Jednak opouštím místo, kde jsem trávil tolik času. A taky spolužáky, se kterými jsem se sblížil. Ale to je určitá nostalgie a ta asi brzo odezní. Ale nejvíc mě trápí Jakub, který se stal mým skutečným a jediným kamarádem.“

„Najdeš si jistě jiné a s Jakubem můžeš zůstat v kontaktu,“ upozorní Andrea.

„O to ani tak nejde. Spíš mi dělá starosti, jak tu nabídku přijal,“ znovu si Jirka povzdechne a na tázavé pohledy svých rodičů přidá vysvětlení. Dost věrně popíše, do jakého stavu jeho přítel upadl a v jakém neuspokojivém stavu ho předal jeho rodičům.

„Není to jednoduché období pro žádného mladého člověka,“ je nyní hodně vážná i tvář otce, „Jako obvykle a vlastně vždy, nic není zadarmo. Za vše se platí. Vzdělávací systém přináší úspěchy, každé dítě ve věku sedmi až šestnácti let dostává stejnou příležitost. Ale ne každé pak může dostat stejnou příležitost i nadále. Nejen kvůli svým schopnostem, ale také kvůli svému následnému uplatnění. Ale i nákladům na vzdělání. Což je pro mnohé velmi bolestné. Možná se jim zdá, že i nespravedlivé. Ale časem možná uznají výhodu toho systému, až budou mít stálou práci, tedy i stálý přísun prostředků na konto, až se jim Federace postará o jejich vlastní potomky, zajistí jim životní standard, bezpečnost.“

„Tomu rozumím, otče, ale když jsem dneska viděl Jakuba, když jsem viděl, jak je nešťastný, bylo mi z toho zle. Skoro jsem se před ním styděl, že já se tam dostal a on ne.“

„Ty se za nic stydět nemusíš, ty sis to místo zasloužil.“

„Já vím, ale ani on není špatný. Možná, kdyby dostal příležitost ... a o tom to je. On tu šanci nedostane. Bude si muset vybrat z toho, co má nabídnuto, a přitom tak toužil po něčem jiném.“

„Jakub není jediný, kdo neuspěl podle svých představ,“ je hodně vážná i matka, „Je dobře, že ti ho je líto, že nejsi bezcitný, že máš pochopení pro problém kamaráda. Ale je jen málo lukrativních míst a daleko více těch, kteří o ně usilují. Kdysi o tom rozhodovalo mnoho faktorů a ty byly daleko více nespravedlivé. Kdysi bychom ti mohli vzdělání zaplatit a to samé by rodiče tvých spolužáků nemohli. Kdysi bychom ti mohli zajistit protekci, což by oni zase nemohli. Lidé proto svěřili tento rozhodovací proces do rukou velmi pokročilému programu, který má šanci spravedlivě vyhodnotit stovky kritérií, analyzovat schopnosti každého uchazeče, porovnat jejich plány, ale také jejich skutečné dovednosti. A v neposlední řadě vzít v potaz také to, jaké

profese společnost potřebuje a v delším časovém výhledu potřebovat bude. Z toho pak vytvoří Systém nabídku pro každého šestnáctiletého chlapce nebo dívku. Ale určitě jich méně uspokojí než neuspokojí. Určitě je mnoho těch, kteří jsou zdrceni, zklamáni. Je to jistě i velký stres, proto jsou k dispozici psychologové, aby takovým pomohli.“

„Já přece všechno tohle vím. Já také uznávám nutnost tohoto systému vzdělávání. Ale když pak vidím Jakuba, jak těžce to nese, cítím se prostě hrozně.“

„Což tě šlechtí, jak už jsem ti řekla. Pevně věřím, že se z toho dokáže oklepat. A využít některou z nabídek, které si ty sám označil pro něho za vhodné a docela dobré.“

„Aspoň můžeš využít některé svoje schopnosti a působit na mě jako psycholog.“

„Tohle určitě není moje parketa, drahý synu. Ale jsem si jistá, že ty tohle zvládneš sám. Určitě ti ještě nějaký čas bude smutno po tom, cos dneska opustil. Ale brzo najdeš nové prostředí a mohu tě ujistit, že bude velmi zajímavé. Přeci jen už na druhém stupni Institutu jsou všichni dospělí a také budete mít daleko více shodných zájmů. To samé se stane Jakobovi, až nastoupí na ústav, kde ho budou vzdělávat pro jeho profesi.“

„Já vím, tohle všechno vím. Ale přesto je ve mně smutek. Omlouvám se, pokud tím kazím naši rodinou oslavu.“

„Tu tím nijak nekazíš,“ zavrtí hlavou otec, „Matka má pravdu, je dobře, že nejsi bezcitný. Ale také nemůžeš spasit svět a nemůžeš vyřešit problémy jiných. S Jakubem můžeš být v kontaktu, povzbudit ho a třeba ho i navštívit, v následných dnech. Zajet za ním, nebo ho i pozvat k sobě, nebo se s ním někde sejít osobně, což je vždy lepší, než být ve styku přes Systém. Ale i ty budeš muset řešit svoje problémy, ačkoli uznávám, že jsou příjemnější než ty Jakuba. Už si uvažoval, která z těch nabídek se ti nejvíc líbí?“ nadhodí jiné téma, které snad dá na nějakou dobu jeho synovi zapomenout na smutek ze strádání jeho kamaráda.

„Po pravdě, díval jsem se jen zběžně,“ přiznává se syn, „My dneska řešili především nabídky mých spolužáků, především pak tu Davida. Jak jsem říkal, na tu Světovou hru. On je dost velký blázen, aby ji nakonec přijal, i přesto, co obnáší.“

„To tě taky trápí?“ zeptá se matka.

„Tak trápí ... Po pravdě, zase ne tolik, on je mnohem silnější než Jakub. I když si myslím, že by to brát neměl, ale když se tak rozhodne ...,“ pokrčí rameny Jirka, „Nerad bych někde viděl záznam, nebo dokonce přímý přenos, jak ho zmrazili nebo dokonce zabili, v té hře. Lidská rasa je fakt dost divná a dost krutá.“

„Už od antiky se lidem dostávalo žen, vína a zpěvu, respektive se za tím skrývala daleko drsnější zábava. Ale je to právo Volby, když to jedni chtějí vidět, jsou ochotni za to platit, a jiní jsou pak ochotni se za velmi dobré příjmy pro jejich zábavu nechat mrzačit nebo dokonce v krajním případě i usmrtit,“ pokývá hlavou otec, „Což ale opět my nevyřešíme.“

„A já taky o tom nechci mluvit,“ usměje se lehce syn, „Jen jsem vysvětloval, proč nebylo tolik času si prostudovat ty jednotlivé nabídky. Navíc k tomu budu chtít klid, možnost se soustředit. Proto jsem si je prohlédl jen zběžně, jen tak přelétl ten doprovodný a vysvětlující text, spíše však nadpisy, než bych ho seriózně studoval.“

„A upoutalo tě něco?“

„Všechny tři jsou moc dobré,“ říká s očividným uspokojením Jirka, „Mezinárodní vztahy, správa Systému i správa veřejného sektoru. Znáte moje nadšení pro Systém, čemuž odpovídá ta druhá nabídka. Ale uznávám, i ta oblast diplomacie, ale i studium, ze kterého se rekrutují správci provincií, států či dokonce Federace, i to je jistě zajímavé.“

„Čekal jsem podobnou odpověď,“ přikývne senior, „Ale napřed si vše podrobně prostuduj, podlé mého se můžeš uplatnit ve všech oblastech. Dle tvého profilu máš značné organizační schopnosti, schopnosti vést tým, přicházet s neotřelými řešeními. Což by tě mohlo vynést na velmi zajímavé posty, pravda, až po mnoha letech usilovné práce. Ale všude můžeš uplatnit svoje schopnosti a talent.“

„Vím, budu muset zvažovat i praktické věci, nejen svůj největší zájem. To, jaká mě tam čeká konkurence, jaké odměny jsou za tu kterou práci, jaké výhody.“

„Moc dobrá úvaha, respektive stanovisko. Velmi rádi s tebou ty nabídky probereme, i my s maminkou si je budeme muset podrobně prostudovat. Možná ti můžeme zajistit i vhodné osoby, se kterými si o tom můžeš promluvit, předtím, než se rozhodneš.“

„Tam u těch nabídek jsou kontaktní osoby, asi nějakí manažeři nebo poradci, které je možné kontaktovat, možná se s nimi i sejít, nevím, jak jsem říkal, tak dobře jsem to nestudoval.“

„To jistě, Jirko, ale tatínek mluví o lidech, kteří tam uvedení nejsou, kteří takové služby běžně neposkytují. Ale které my známe nebo je znají naši známí. A proto ti jistě vyjdou vstříc a dokáží ti pravděpodobně i lépe zodpovědět mnohé dotazy,“ vysvětluje matka předchozí nabídku manžela.

„Takže nakonec budu mít tu protekci.“

„Protekci těžko, nikdo z těch osob tvoje budoucí studium neovlivní. Lépe by bylo říci, že budeš mít lepší přístup k informacím, na základě kterých se budeš moci nakonec rozhodnout.“

Pokračují v debatě, probírají všechny tři nabídky, rodiče k nim říkají spíše obecná stanoviska, upozorňují, na jakých postech se tací absolventi nejčastěji objevují. Čas utěšeně plyne, večere je dávno spořádána, zůstávají však zákusky a jednohubky k sektu, který si do skleniček průběžně doplňují. Ale pijí celkem střídmě, žádná bouřlivá oslava se nekoná. Spíše jde o přátelský pracovní pohovor syna s rodiči, než o skutečnou oslavu.

„Ještě něco ti chceme říci,“ zvažní matka, „Netýká se to přímo tebe, ale tak trochu vlastně ano. Jde o nás dva,“ dodá.

„Nějaký problém?“ ulekne se potomek, rázem ho napadají dost trudné scénáře, včetně třeba rozchodu, který před ním skrývali, aby ho nerozrušovali.

„Problémem bych to nenazývala, i když možná nějaké menší problémy nastanou,“ usměje se Andrea, „Jedná se především o tvého otce, ale vlastně i mě. Tvůj otec již dvakrát dostal zajímavou nabídku, pracovní nabídku, ale dvakrát ji odmítnul. Vlastně kvůli tobě, musel by totiž pracovat dost daleko odsud. A my bychom tě tu buď museli nechat samotného nebo tě vzít s sebou. Ale přechod do prvního stupně Institutu v jiné zemi by mohl znamenat zhoršení tvých výsledků. Teď ale už máš první stupeň za sebou, jsi přijatý na druhý stupeň a tak asi nastal vhodný čas, aby tvůj otec víc myslel na svou vlastní kariéru.“

„Co mi to vlastně chceš říct?“ tváří se hodně rozpačitě Jirka.

„Tvůj otec bude pracovat v ústředí Systému, na velmi lukrativním postu, který ani tobě přesně sdělit nemůže. Ale i pro tebe z toho plyne jedna výhoda, kterou si naznačil. Na naše konto bude přibývat víc prostředků, proto nebude problém tvůj limit navýšit, jak sis přál.“

„To jsem říkal jen tak, nikdy jsem moc nečerpal a nehodlám ani teď rozhazovat.“

„O to tolik nejde, Jirko,“ usměje se matka, „Jde o kariéru tvého otce. Jde opravdu o moc dobrou nabídku. No a s tím je spojené stěhování,“ dodá.

„My se budeme stěhovat? Nebudu studovat tady v u nás?“ zarazí se syn.

„I to by asi šlo zařídít,“ ozve se hlava rodiny, „Ale nepovažoval bych to za vhodné. Podle mého bys měl zahájit studium tady a později pokračovat třeba na nějakém Institutu v zahraničí. Jsou krátkodobější i dlouhodobější studijní stáže, ale to jistě víš nebo zjistíš. Ale ten přechod na druhý stupeň nemusí být ani pro tebe úplně jednoduchý, určitě se zvýší nároky na tebe. Proto bude lepší, když začneš tady. Všechny ty tři obory, co máš v nabídce, se studují na druhém stupni Institutu v Praze a ty bys tady ty studia měl začít. I když bych ti asi dokázal zajistit nástup na Institut tam, kde já budu pracovat,“ přidává vysvětlení, i on je teď zase velmi vážný.

„Počkejte, to chceš říct ...,“ zarazí se junior, pak se podívá na matku, „A kde budeš ty?“

„Já? Já budu s tvým otcem, Jirko. On o té nabídce ví pochopitelně déle, proto jsem si tam i já našla práci. Lépe řečeno mi ji tam našli lidé, kteří tam chtějí tvého otce. Oba tam budeme pracovat.“

„Pořád jste mi neřekli kde ...“

„Je to poblíž Bruselu, je tam vybudovaný velký komplex, tam bude tvůj otec pracovat. A poblíž i já. Což není zase tak daleko, ale za rohem také ne.“

„Jestli tomu dobře rozumím, už nějakou dobu mi naznačujete, že odcházíte do Bruselu a mě tady necháte jako sirotu?“ ujišťuje se syn, že pochopil správně sdělení svých rodičů.

„Slovo sirota bych nepoužila, ale jinak tomu rozumíš dobře. Jirko, uvědom si, je to od nás velká důvěra v tebe. Jsi v divokých letech a budeš mít tenhle dům jen pro sebe.“

„Takhle to zní mnohem lépe ...“

„No jen se moc neraduj,“ ozve se senior, „Dobře víš, že si tě lehce můžeme zkontrolovat.“

„No jistě, Aneta mě nabonzuje, když tady nebude hrobový klid,“ ušklíbne se junior, přesto je trochu zaskočený.

„My ale spoléháme především na tvůj rozum, Jirko,“ říká procítěným hlasem matka.

„Kdy odjíte? A na jak dlouho?“

„Budeme se stěhovat za měsíc,“ odpovídá otec, „A na jak dlouho? Může to být na roky, bude záležet, jak se bude vyvíjet moje kariéra. Můžeme tam zůstat dlouho, ale také mohu být převelen jinam. Ale minimálně na pár let to vidím.“

„Což znamená, že vlastně tady budu po celý studia sám?“

„To není tak jisté,“ zavrtí hlavou otec, „Bude to záležet především na tobě. Vždyť i ty možná dostaneš nabídku na studium na nějakém Institutu v zahraničí. Třeba i nedaleko nás. Což možná mohu ovlivnit a místo ti zajistit, ovšem pokud o to budeš stát. Ale myslím si, že by to bylo vhodné až tak za dva roky, až budeš mít něco za sebou.“

„Tak minimálně dva roky tady budu sám ...“

„Tak za prvé, komunikovat spolu můžeme denně. I teď si byl přes týden pryč a viděli jsme se, jen když si měl volno,“ hovoří tichým hlasem matka, „Co se týká tvého bydlení, tak na tom druhém stupni Institutu můžeš pochopitelně také bydlet se skupinou, ale také můžeš zůstat doma. Tam už je to volnější, než tomu bylo na prvním stupni. Co se týká tvého studia, různé zahraniční stáže a výměny jsou běžné, jak pro vás studenty, tak hostování profesorů. Znáte universální jazyk, znáte anglicky, není tedy problém, aby vás učil zahraniční lektor. A i mnohá výuka bude stejně v některém z těchto jazyků. Ale my na tebe tlačit nebudeme, ty sám se rozhodneš, jakou nabídku přijmeš. Ale aby taková nabídka vůbec přišla, musíš mít napřed dobré výsledky.“

„A kdybych chtěl s váma? Čistě hypoteticky?“

„Také by to šlo, jak jsem říkal,“ odpovídá otec, „V Bruselu je také druhý stupeň Institutu, asi má i tyto studijní obory. Vlastně můžeš studovat kdekoli ve Federaci, pokud tě tamní Institut přijme a to by v našem případě asi udělal. Jinak bys měl nastoupit tam, kde je to nejbližší tvému bydlišti, což je logické, a kde je pochopitelně daný obor, který si vybereš. Ale jak jsem tu už říkal, podle mého bys měl začít studovat tady, ukázat se, předvést dobré výsledky a pak se před tebou otevrou nové a rozsáhlé obzory. Jak široké budou, bude záležet hlavně na tobě.“

„Tomu rozumím ... budeme se vídat jen přes komunikátor?“

„Určitě ne,“ říká rychle matka, „Určitě nalezneme způsob, jak se budeme potkávat. Nebudeme zase tak daleko, abychom se nemohli navštěvovat. Jirko, jsi už dospělý a my ti věříme. Věříme, že budeš schopný se o sebe postarat.“

„Jak se zdá, brzo se opravdu změní zcela můj život,“ povzdechne si syn.

„Změní a podle mého k tvému prospěchu. Budeš mít i větší zodpovědnost, ještě si prohloubíš samostatnost,“ vypočítává výhody odloučení Andrea.

„Ta nabídka je opravdu velmi lukrativní,“ poznamená senior.

„Je správný, žes ji přijal,“ kývne junior, „Moc si vážím toho, že jsi předchozí kvůli mně odmítl. Jen je toho na mě nějak moc, tolik nových věcí, ta moje nabídka, pak to vaše sdělení.“

„Však ty to zvládneš.“

„Určitě,“ usměje se trochu nejistě Jirka, „Stanovíte mi tady nějaká pravidla? Jak se budu muset chovat, myslím tady v domě, když tu budu sám? Nebo naprogramujete Anetu, aby mě hlídala? A dávala vám raport, když nebude všechno tak, jak má být?“

„Vida, mladý pán už vystrkuje růžky,“ zvedne pomyslně kárající prst otec.

„Já jen, abych měl ve všem jasno, když už jste to na mě dneska takhle vybalili,“ reaguje mladík, „Ale je pravda, že by asi za tohle mnoho kluků dalo nevím co. Mít pro sebe takovej dům, možnost se osamostatnit ...“

„S tím jde asi souhlasit, ovšem ne vždy takovou samostatnost každý zvládne. Proto je dobré, když si sám začal mluvit o pravidlech. Pochopitelně si o všem promluvíme,“ vysvětluje matka, „Nebudeš se muset zase o tolik starat, jen sám o sebe. O dům se postará zdejší služba, stejně jako o tvoje stravování, když tady budeš. Co se týká tvých osobních věcí, pochopitelně si můžeš objednat, co budeš potřebovat, ale to už děláš nějaký čas stejně. Budeš mít týdenní limit, do kterého se budeš muset vejít. Tak se i lépe naučíš hospodařit s prostředky.“

„Co návštěvy? Záleží jen na mně nebo budou podléhat nějakým kontrolám, výběrům a tak?“ zajímá se Jirka.

„Ty budeš pánem domu a ty budeš rozhodovat, kdo tě bude navštěvovat,“ usměje se mírně senior, „Doufám, že budeš volit rozumně kamarády, ne každý, kdo se tak tváří, jím taky je. Někdo by tě mohl využívat, třeba ti i pochlebovat a nechat se vydržovat. Však mi rozumíš.“

„Asi jo.“

„Pokud se ptáš na nějakou přítelkyni,“ podívá se pátravě otec na syna, „opět je to na tobě. Jsi už dospělý a pokud si nějakou najdeš, stálou, kterou budeš považovat za správnou, nebudeme mít s matkou nic proti tomu, když tě tady bude navštěvovat.“

„Navštěvovat?“ dívá se teď pátravě pro změnu Jirka.

„Je na tobě, jak vážně takový vztah budeš brát,“ pokračuje v seriózním duchu hlava rodiny, „Vyšel jsi nám vstříc a nevyužil jako mnozí zákona, který tě opravňuje mít sex po dosažení věku čtrnácti let a dokonce k tomu i využívat prostory prvního stupně Institutu. Což kvitujeme. Teď už jsi plnohodnotně dospělý a pokud si najdeš stálou přítelkyni, může tě tady nejen navštěvovat, může tady nejen přestávat, ale může tady dokonce bydlet.“

„Až tak?“ zarazí se junior.

„Zase spoléháme na tvůj rozum, Jirko,“ ozve se matka, „Na tvůj rozum i tvoji ctižádost. Nemá smysl ti nějaký vztah rozmlouvat a už vůbec ne zakazovat. Ale musíš ho udržovat v takové rovině, aby neovlivňoval tvoje studijní výsledky. Jsi mladý, tvoje hormony si žádají své a pokud bude ten vztah rozumný, může ti naopak prospět. Když k tomu najdeš vhodnou dívku, nejlépe také z druhého stupně Institutu, můžete se navzájem podporovat. Naopak, příliš ti nedoporučuji velkou promiskuitu, jistě mi rozumíš. Poznávání je důležité, ale mělo by mít určité hranice.“

„Jak jsem rád, že mám tak skvělé, chápající a pokrokové rodiče,“ poznamená junior.

„Ještě jedno ti musím říci,“ hovoří dál vážně senior, „Pokud si sem pozveš přátele, tak nezapomínej, že nesmíte vzbudit pohoršení. V tomto uzavřeném městečku platí některá psaná a nepsaná pravidla. Abys nezpůsobil ostudu sobě i nám, abys nezískal nějaký nevhodný záznam do svého profilu. Abys mi rozuměl, někdy je potřeba upustit pára, povyrazit si. Ale je třeba dbát na diskrétnost a míru.“

„Jako při té naší oslavě,“ usměje se junior.

„Například. Ale na takovou oslavu by ti týdenní limit nestačil,“ opáčí mu otec.

„Tomu rozumím.“

„Jirko, můžeš si někdy i sám zaskočit do toho klubu, jehož jsi členem a který má nejen ten podnik, ve kterém jste byli. Dokonce tam můžeš poznat zajímavé lidi, kteří ti zase mohou být později užiteční. Určitě tě také s někým seznámím na svém novém pracovišti. Ale právě proto potřebuji, aby tvůj profil byl čistý a bez nějakých nepěkných skvrn. Na to musíš vždycky myslet. A podle toho si i hledat případné přátele. Určitě v tvém novém působišti budou mnozí, kterým na jejich kariéře záleží tak jako tobě. Což nevylučuje se občas odvázat, ale způsobem, o kterém jsme mluvili.“

„Tomu rozumím, otče,“ přikývne synátor.

„Však než odjedeme, všechno podrobně probereme,“ rozhodne se matka tuto diskusi pro tuto chvíli ukončit, „Ještě s tebou chceme probrat pár detailů k té sobotě, kdy chystáme tu rodinou sešlost, u příležitosti tvých šestnáctých narozenin a také tvého postupu na druhý stupeň Institutu. Máme už připravený program a chceme tě s ním seznámit. Pokud bys ho nějak chtěl doplnit, je to možné, ale jen v detailech, to hlavní je již zařízeno. Pozvánky jsme už rozeslali, dneska, když jsme dostali oficiální potvrzení tvého postupu na Institut.“

„Oficiálního?“ vzhledne trochu překvapeně mladík.

„My ti vždycky věřili, Jirko,“ usměje se Andrea, „Ale vždy je nějaká pochybnost, tomu jistě rozumíš. Přijede hodně našich příbuzných a ty budeš hlavní hvězdou oslavy.“

„Hm,“ netváří se junior právě nadšeně, a také hned přidá vysvětlení, „Docela bych si to odpustil. Nemám moc rád tyhle rodinné oslavy. Je to dost nuda a někteří jsou dost ... nevím, jak to správně říci ... Prostě některé jejich řeči jsou dost divný. Ale jo,“ zasměje se, „nemusíte se bát, zvládnu to, neudělám ostudu.“

„Ty nám rozhodně ostudu neděláš, Jirko,“ říká matka pyšně, „Naopak, máme z tebe, já i s tatínkem, velkou radost. A taky pevně věříme, že nám tu radost budeš dělat i nadále,“ dodá pro jistotu.

PÁTÁ KAPITOLA

DOKONANÁ VOLBA

Jirka Buchar dokáže přežít oslavu svých šestnáctých narozenin v širokém kruhu rodinném, pak se teprve vrhne s maximálním úsilím do zkoumání nabídek, když využije i známých svých rodičů, kteří mu sdělí další velmi zajímavé a podnětné informace. O nich poté diskutuje s rodiči, probírají všechny tři varianty, pro a proti, proč si ten který obor vybrat.

Nakonec přeci jen převáží tužba mladého muže, kterou je velký zájem o Systém. Podílet se na jeho spravování, na jeho řízení, byl jeho sen od začátku. Nejde jen o nějaké programování, na to jsou jistě jiní a daleko více talentovaní jedinci. Ale někdo musí řídit mnohá oddělení, divize, koordinovat činnost a pochopitelně také připravovat kritéria, která se nakonec do Systému promítnou. Neboť ten není ničím jiným než nesmírně složitým a pokročilým programem, který je téměř jak živý organismus, neustále v pohybu, v neustálém vylepšování, probíhá kontinuální aplikace nejmodernějších technologií. Vždyť svým způsobem Systém řídí chod celé Federace a všichni její občané jsou na něm závislí. A nejen jednotliví občané, ale také veškeré instituce, výrobní podniky, služby, vzdělávací a sociální systém, ale i bezpečnostní složky a armáda.

Je toho velmi mnoho a obor, který se rozhodne mladík studovat, připravuje dané jedince na jeho správu na různých funkcích a úrovních. V prvních letech se pochopitelně důvěrněji seznámí se základními stavebními prvky, bude konat různé praxe i různé projekty, ve kterých projeví svůj talent a schopnosti. Poté, i na základě dosažených výsledků, dojde k jeho další a užší specializaci.

Aby pronikl skutečně do nejvyšších tajemství Systému, k tomu je ale i pak ještě velmi dlouhá cesta, také díky nesmírně komplikovanému zabezpečení programu. Musí být mnohonásobně kryt proti napadení, proti vyřazení z provozu, jak cíleným útokem, tak například živelnou katastrofou, data musí být násobně zálohována a chráněna. Systém tvoří nejen vlastní jádro, ale také nesmírné množství periférií, ze kterých se do něho dostávají miliony a miliony informací, ne, jistě půjde minimálně o miliardy nebo nejspíše o biliony vstupních údajů, které program potom třídí, analyzuje a zpracovává.

Celá Federace, a tím pádem také v ní sdružené společenství lidí, je tímto Systémem řízeno, to on utváří jejich život, určuje ho, jak se před nedávnem přesvědčil právě Jirka a jeho kamarádi, když jim předložil nabídky na další vzdělávání. Ano, lidé mohou v referendech měnit zákony, které se oklikou promítnou do Systému, ale on je pak aplikuje. Ze své ohromné databáze navrhuje i různé kandidáty na významné funkce či posty, některé přímo, někteří musí projít výběrovým řízením a někteří lidovým plebiscitem, tedy jsou z navržených kandidátů lidmi zvoleni správci na různých úrovních. Ale Systém zajistí, že se mezi ně nedostane žádný hochštapler, žádný populist, žádný korupčník nebo hlupák, jenž skončí opitý mocí a jehož výkon funkce bude tragický.

Systém však také řídí ekonomiku Federace, nejen tím, že navrhuje či vybírá manažery podniků, zajišťujících výrobu nebo služby, ale také tím, že precizně odhaduje potřebu lidí a k tomu směřuje vše další. Ať již vhodný počet výrobků, ale i pracovních postů. Přitom ještě musí kalkulovat s právem Volby, tedy musí lidem nechat právo se rozhodnout. Byť třeba z omezené nabídky, viz ty předložené mladým lidem po dosažení plnoletosti a absolvování závěrečných testů. Následně musí zahrnout jejich výběr a posléze dalším nabízet neobsazené posty, úměrné jejich schopnostech a odvislé od potřeby společnosti.

Když se Jirka přihlásí ke zvolené nabídce, obdrží harmonogram, ve kterém má ponecháno následný měsíc volno, teprve pak ho čeká nastup. Bude opět členem pětičlenné skupiny, některé prvky výuky zůstanou zachované, jen se bude měnit kvalita a náročnost, jak studia, tak požadovaných výstupů. Jména svých nových kolegů se dozví později, tak zní informace, kterou dostane. On se naopak zřekne možnosti ubytování v Institutu, využije svůj dům, který se nachází v místě jeho dalšího vzdělávání.

Na základě zmíněného harmonogramu se domluví s rodiči, že je doprovodí do jejich nového bydliště, což oni kvitují, jednak pozná místo, kde je bude moci najít, pokud přijede na návštěvu, a za druhé si svého úspěšného synka alespoň trochu užijí.

Ještě než se vydá na cestu, začne zjišťovat, jak se nakonec rozhodli jeho bývalí spolužáci. Sice již spolu občas komunikovali, takže asi zná jejich volbu, ale mohli něco změnit na poslední chvíli. A on na ně neměl moc čas, neboť opravdu velmi pečlivě studoval své nabídky. Oni na tom možná byli podobně.

Jen zvažuje, jakou formu komunikace má zvolit. Pochopitelně by nebyl problém se domluvit na konkrétním čase se všemi a uspořádat videokonferenci, také by se mohl v nějaký náhodný čas pokusit se všemi spojit a komunikovali by s ním všichni, kteří by byli připojeni. Stále jim ještě zůstává jejich společný prostor, kde sdíleli své společné informace a přes který také mohli komunikovat, pokud se tak rozhodli. Ten jim nikdo nezrušil, ani když opustili první stupeň Institutu. Jen již přestal být aktivní právě z pohledu jejich bývalého vzdělávacího zařízení, tedy jim tam již nepřichází žádné zprávy, výzvy a podobně. Stejně jako na jejich komunikátory.

Nakonec se rozhodne, že osloví své kamarády postupně, možná tak budou sdílnější a také nebudou tolik frajeřit, větší skupina vždy vede k jisté exhibici jednotlivců a ti nejsou mnohdy tak upřímní. Ne každý chce sdílet své pocity s více lidmi, zvláště když ne vždy musí být příjemné.

Jako prvního zastihne Davida Pařízka. Podle obrazu, který se mu objeví, se mu zdá vyrovnaný a v dobré náladě. Padne pár frází, pak se navzájem informují o svých volbách.

„Tak sis přece jen vybral tu divnou hru,“ neskrývá zklamání Buchar.

„Vybral, ty další nabídky byly fakt vo ničem,“ usmívá se Pařízek, „Uvidíme, co z toho bude. Asi za měsíc nastupuju do nějakýho kempu, nebo co to je. Prostě pro nováčky. Jak jsem si zjišťoval, tak tam bude probíhat něco jako první seznámení, asi taky budou zjišťovat, jak jsme na tom.“

„Kdy můžeš bejt do tý hry vybranej?“

„To je prej taky různý. No, nemysli si, něco jsem si vo tom zjišťoval, dokonce byl na osobním pohovoru s jedním manažerem. Mám dva pokusy, ten kemp trvá asi vosum měsíců, když to nevyjde, můžeš do něj ještě jednou. Když tě ani pak nevyberou, tak končíš, dostaneš novou nabídku vod Systému. No, uvidím, jak mi to půjde v tom kempu. Naučej nás prej různý figle, který zvýšej naše naděje na úspěch. Ale jak říkám, jsou i případy, kdy tam někdo ztvdne dva roky a nakonec není vůbec vybranej, to asi musí bejt pěkný kopyto. Takže nevím, do jaký kategorie spadnu.“

„Hlavně na sebe dávej pozor.“

„Co je to dávat pozor?“ zasměje se David, „Podívej, tohle je hra, kdy musíš hodně vsadit a můžeš hodně vyhrát.“

„Taky hodně ztratit.“

„No jasně, dyť jsem říkal, na začátku musíš hodně vsadit. Když to chceš slyšet, tak teda svoje zdraví a vlastně i svůj život. Na druhý straně budeš mít skvělý zajištění a v tý smlouvě je pamatovaný i na to, když se vážně zraníš. To víš, výnosy z tý hry jsou velký a tak se vo nás hráče můžou postarat, i vo ty, co tak moc neuspějou.“

„Ty sis vybral a já ti přeju moc štěstí,“ neskrývá svoje rozladění Jirka.

„Netvař se tak pohřebně,“ napomene kamaráda Pařízek, „Třeba ti zpestřím nějaký den, až se na mě budeš dívat. Víš, bude moc důležitý, kam se mi podaří postoupit. Podle toho máš odměny. Začíná se regionálníma kolama a jen ty nejlepší postoupej do Světovýho finále. Ale už v závěrečnejch fázích regionálních kol jsou slušný odměny a někdy s tím je taky zajištěná další práce.“

„Já vím, něco vo tý hře vím,“ kývne na souhlas Buchar, pak pokračují asi deset minut v dialogu, kde se neubrání zabroušení do vzpomínek, nakonec se domlouvají, kdo kde stráví následný měsíc. Jirka se zmíní o cestě s rodiči a David o svém výletu s Evou, se kterou stále ještě udržuje poměr.

„Ten byt ti teda závidím,“ poznamená nakonec rozhovoru Pařízek, „Teda spíš je to barák, co? Sice jsem tam u vás nebyl, ale co říkal Jakub. Vzpamatoval se už ten citlivka?“

„Ani nevím, nějak jsem neměl v poslední době čas.“

„To ale bude pro tebe skvělý, co? Mít takovej barák jen pro sebe. Budeš si tam ale moct vodit nějaký holky? Nebo ti stanověj rodiče přísněj režim?“

„Budeš se divit, už mám souhlas, můžu si tam pozvat koho chci. Může taky ta holka přespat a když budu chtít, tak i třeba setrvat pár dní, nebo i bydlet. Pochopitelně nesmím udělat ostudu nebo nějaký skandál, ale v tomhle jsou moji rodiče v pohodě,“ chlubí se Buchar.

„Ty seš fakt klikař,“ zasměje se David, „Nejdřív se správně narodíš, do zazobaný rodiny, k tomu pak ještě dostaneš chytrou hlavu, a teď takový zajištění. Jak říkám, klikař.“

„Asi máš pravdu,“ neprotestuje Jirka.

Ještě chvíli více méně tlachají nesmysly, pak se rozloučí. Následně se Buchar pokusí kontaktovat další z bývalých spolužáků, s výjimkou Jakuba. Není úspěšný ani v jednom případě, tak začne brouzdat Systémem, hledat čerstvé zprávy, spíše však ty pikantnější, než dvakrát seriózní. Jen na zabít čas. Poté se mu ozve Simon Divíšek, působí na pohled dost zasmušile.

„Co sis nakonec vybral?“ zeptá se po chvíli Buchar, „Ale jestli vo tom nechceš mluvit, tak se budeme bavit o něčem jiným.“

„Ále, dyť je to jedno,“ povzdechne si Simon, „Všechny nabídky byly na úplný hovno, tak jsem nakonec zvolil tu, která mi snad přinese nejvíc na účet. Teda ten ústav nebo zařízení, kde se ukončují ty životy, však víš.“

„Mrzí mě, žeš nedostal lepší nabídky,“ snaží se Jirka tvářit zkroušeně.

„Ne víc než mě. Ale co naděláš, už jsem se s tím nějak srovnal. I když jsem teda pořád dost nasranej, to teda jo. Vůbec ale netuším, co mě čeká. Prej projdeme postupně vším, tím provozem, budeme mít teoretickou výuku a taky praxi, prej se to bude střídat. Ale už mi něco bude chodit na účet, vod začátku, za tu praxi, což je určitá výhoda. A taky na mě bude něco dál dostávat matka. Ale z toho já moc neuvidím, však jsem ti vo ní říkal,“ znovu si povzdechne Divíšek.

„Budeš tam bydlet?“

„Jo, při těch praxích, to zařízení je tak trochu mimo civilizaci,“ zasměje se Simon, „Asi aby neprudilo lidi, když tam jiný umíraj. Bude tam všechno, prej, teda to říkali. Tak uvidím.“

Po chvíli oba zjistí, že si toho zase tolik co říci nemají, proto po shodě přivedou svou komunikaci k závěru. Když je spojení přerušeno, Jirka si povzdechne. Oba rozhovory ho spíše deprimovali a nemá moc chuti na další. Proto si dá pauzu a až po několika hodinách dojde k jeho spojení s Ondřejem Maslákem.

„Tak co, armáda nebo speciální jednotky policie?“ jde rovnou k věci Buchar.

„Už mluvíš s vojákem Federace,“ odpovídá Ondra hrdě.

„To šlo nějak rychle, ne?“

„Jo, dneska ráno jsem to podepsal. Takže jsem už pár hodin voják. Ale ta smlouva fakt není špatná, je tam všechno, dobrý zajištění během služby, možnost kariérního postupu, náhrady za zranění, důchod, když tě zmrazí, a taky solidně vystrojenej pohřeb, když přitom chcípneš. A to i tehdy, kdyby z tebe nic nenašli, kdyby tě třeba bomba rozmetala na kusy na nějaký misi, nebo si zmizel třeba někde na dně oceánu. I tak tě pohřběj, symbolicky, ale s poctama. A rodina dostane náhrady. Buď ta tvoje, pokud stihnu nějakou mít, nebo moje současná, teda to asi dostanou rodiče. Aspoň jim budu nějak užitečnej,“ zasměje se Maslák.

„Jak vidím, seš pár hodin voják a už je z tebe cynik.“

„Cynik? Spíš realista. Prostě musíš počítat, že to můžeš schytat. Ale jedno vím určitě, Jirko, můj život určitě nebude nuda. Možná pakárna, možná se z toho občas zeseru, ale nudit se asi nebudu.“

„Jen aby ses nemýlil. Třeba budeš jen někde hlídat, hodiny, dny, měsíce. Pak to může bejt nuda. Na druhý straně se ti bude zvyšovat konto a ty nebudeš vohroženej.“

„No, upřímně, ze začátku čekám peklo. Než si nás přetvořej k vobrazu svýmu. Než do nás něco dostanou. Sice se mě snažili nezastrašit, ale na druhý straně se tímhle netajili. Už za čtrnáct dní někam nastupuju. A už to začíná, nevím vůbec kam. Jen někam přijdu a kam mě odvezou, tak to vůbec netuším. Začne mi ten výcvik. Asi bude tvrdej, ale musím vydržet, abych nakonec neskočil jako nějaký chcípák někde, kde to bude stát za hovno, žádný velký příjmy a tak. Když ale vydržím, může ze mě bejt elitní voják, a to už je vo něčem jiným.“

„Chceš jako říct, že na nějaký čas úplně zmizíš ze světa? Nepůjde se s tebou spojit? Nebudeš dávat žádný zprávy na svůj veřejnej profil, pro své kamarády a tak? Zahodíš komunikátor?“

„Nevím, ale je to možný. No, když mi to dovej, tak vám dám zprávu, nebo se s váma dokonce spojím. Ale je fakt možný, že mi ten komunikátor seberou a budeme na nějaký tajný základně. Tohle zatím nevím.“

„No to je bezvadný. Víš už aspoň, u čeho bys měl skončit? Jako co by z tebe mělo bejt?“

„Jako profese? No tak to samozřejmě nevím, dyť jsem ti říkal, musím zvládnout dobře ten přijímač. To bude klíčový. Pak podle mýho dostaneme nějaký nabídky a půjdeme na další výcvik, podle toho, k čemu nás zařaděj. Obecně musíš zvládnout přijímač, pak strážní službu, pak mírový sbory no a pak už jsou bojový jednotky. Ale ty přece taky ten vobecněj kariérní vojenskej řád znáš, už jsme se vo něm přece spolu bavili.

Mám nějaký představy, kam bych to chtěl dotáhnout, ale radši je říkat nebudu, abych to nezakřiknul. Anebo abyste se mi někdy pozdějc nesmáli, když skončím někde jinde.“

„Budu ti držet palce. A taky na sebe dávej pozor, i při tom výcviku to může bejt nebezpečný.“

„To máš pravdu, vobčas někdo zhebne, už při tom výcviku. Třeba nějaká vážná nehoda. Ale na druhý straně, armáda má nejlepší lékařskou péči, to mi taky říkali. A tomu věřím.“

„V tom souhlasím, je snaha vás vojáky co nejvíc chránit. Jsou i speciální obleky, s čidly, který hlídaj tvoje životní funkce a uměj tě začít zachraňovat, když tě něco trefí. Tak tě chráněj hned několikrát, proti zranění svým složením a při zranění svou výbavou.“

„Pan teoretik promluvil,“ zasměje se Ondra, „Nechceš si takovou výzbroj vyzkoušet v reálu?“

„Díky, zůstanu u svojí volby,“ zavrtí hlavou Buchar, pak se chvíli baví o jeho zvoleném oboru, ale i o cestě s rodiči, vlastně i o domu, který bude mít pro sebe.

„To je škoda, kdybych tady zůstal, to bysme mohli u tebe udělat nějakou pořádnou pařbu,“ smutní Maslák.

„Tak pořádnou ... však dobře víš, že nás pořád a všude sledujou. No, pochopitelně mejdan bejt může, ale nějaká velká divočina ... musím se hlídat.“

„No jasně, aby si pán nepokazil svůj profil,“ ušklíbne se Ondra, „To by pak byla skvrnka na tvém profilu a třeba by tě nevzali někam na ústředí, jako tvýho otce, jak jsem pochopil.“

„Tak nějak. Ale bavit se dovolený mám, jako mnich žít rozhodně nehodlám. Co Jitka?“

„Jitka?“ stáhne se bolestně tvář Masláka, „Tak s tou sem se oficiálně rozešel. Tohle fakt nemá cenu. Když teď zmizím někam do prdele.“

„To je mi líto ... A jak dlouho vlastně ten výcvik bude trvat?“

„Ten přijímač je na rok, ta strážní služba je minimálně další rok, tam už je individuální, můžeš jít po roce do těch mírovejch sborů, nebo tam zkejsnou kdoví jak dlouho. Ale rok přijímač a rok strážní služba je prej minimum. Ale víc fakt nevím. A i kdybych věděl, tak by mi možná zakázali vo tom mluvit.“

„To si fakt užiješ ... a to vás jako dva roky budou držet v nějaký izolaci?“

„Kristre pane, to snad ne! Ten přijímač, ten asi jo, ale pak, až nás rozděljej, tak snad už nebudeme tak izolovaný. To by asi šlo těžko vydržet, myslím tím bez ženský ...“

„Třeba se o vás nějak postaraj. Daj vám nějaký prášky, abyste na to neměli chuť, jsem slyšel,“ rozhodne se Buchar trochu poškádlit kamaráda, pak připustí i příjemnější variantu, „Anebo využijete nějakou virtuální realitu, dáš si helmu, budeš ve virtuálu se ženskou a budeš mít virtuální sex.“

„Zatímco ty si v tom svém prázdným baráku budeš užívat v reálu.“

„Tak to doufám. Moje abstinence trvala jen do ukončení prvního stupně Institutu. Pevně věřím, že teď naleznu příležitost a vhodnou partnerku.“

„Tak vo tebe strach nemám, ty bys vykecal díru do hlavy každý. A když jim k tomu nabídneš to prostředí svýho domu a asi i dobrej kredit na účtu svých rodičů ... a já si ho tam budu někde potajmu leštit. Pokud teda mě tam teda tak neztahaj, že už nebudu mít chuť na nic jinýho, než na spánek.“

„Já si myslím, že na vojáky holky pořádně letěj, takže určitě taky zkrátka nezůstaneš.“

„No, pro jistotu mám v plánu si pořádně zašukat, než se jim vydám,“ zasměje se křečovitě Ondra.

„Pokud máš s kým, když ...“

„Však já už si nějak poradím,“ odpoví sebevědomě Maslák. V podobném duchu pak pokračují v debatě, dokud jim nepřijde další pokračování poněkud zbytečné a nepřeruší spojení.

Buchar se poté odebere do své ložnice, natáhne se na lůžko a zírá do stropu. Musí ještě kontaktovat Jakuba, ale má podvědomě strach tak udělat. Přeci jen k němu měl ze všech spolužáků nejblíže a bojí se, co se dozví. Pokud s ním Kuba vůbec bude chtít mluvit. Snad ho už přešly ty hrozné černé myšlenky, už se dokáže podívat s nadhledem na své nabídky a uznat, že nejsou zase tak špatné, byť druhý stupeň Institutu to opravdu není.

Jen tam tak leží a sám sebe přemlouvá, aby se pokusil Jakuba kontaktovat. Leč stále se mu nedaří se zvednout a učinit potřebný úkon. Trvá dobrou hodinu, než se k tomu odhodlá a pak se modlí, aby se spojení nezdařilo. Oddychne si, když opravdu jeho kamarád nezareaguje a nepřipojí se. Pak se cítí provinile. Možná by Kuba potřeboval pomoc, povzbudit, a on má už zcela jiné starosti. Ale copak může udělat víc? Svůj názor řekl, párkrát se s ním spojil, ale kamarád byl vždy zamlklý a jejich kontakt neměl dlouhého trvání. Něco si napsali,

párkrát prohodili pár slov, což není právě mnoho. Ovšem jak přesvědčit Jakuba, aby přestal blbnout, smířil se s realitou a pokusil se z nabídky, kterou přijme, vytřískat pro sebe co nejvíc? Může být dobrým technikem, zastávat časem i vedoucí pozice, pochopitelně ne v těch nejvyšších patrech. Ale mohl by být slušně zajištěný, on i jeho rodina, kterou si snad časem založí.

Jakub se ozve sám asi za dvě hodiny, program již spustil umělé osvětlení, tak aby v ložnici Jirky byla stálá intenzita světla. Její obyvatel s lehkým zamrazením v zádech naváže spojení a nasadí neutrální výraz, tak, aby nedával najevo přehnané veselí, což by mohlo Jakuba mrzet, ale ani nevykazovala jeho tvář smutek či zádumčivost. Kámoš spíš potřebuje povzbudit, pokud tedy už nepřestal trojčit.

„Chtěls se mnou mluvit?“ ptá se Zelenohorský tichým hlasem, jeho tvář se zdá být vyrovnaná, ale v jeho očích čte kamarád smutek, doma má poměrně kvalitní obraz, a i přes ne tak kvalitní snímací zařízení u Jakuba, lze mnohé vypožorovat.

„No jasně, a to hned ze dvou důvodů. Jednak brzo odjízďím s rodiči, asi na měsíc, ale spojit se pochopitelně můžeme kdykoli. Spíš jsem chtěl vědět, jak ses nakonec rozhodnul, pokud teda chceš o tom mluvit.“

„Nechci,“ odvětlí Jakub.

„Tak nic, nech si to pro sebe.“

„Neřekl jsem, že ti to neřeknu,“ zní hlas Zelenohorského zádumčivě, jako by jeho majiteli chyběla potřebná energie, docházela baterie, „Něco jsem si vybrat musel, tak jsem vzal toho technika, tu Polytechniku, pokud si vzpomínáš, co ...“

„Jasně, vzpomínám, studoval jsem tvoje nabídky. Myslím, že je to dobrá volba.“

„Dobrá volba ... všichni to říkají, tak to asi bude pravda.“

„Uvidíš, studium tě začne bavit, určitě budeš patřit k nejlepším. Využiješ svoje přednosti a naopak ti tolik nebude překážet ta tvoje menší schopnost komunikace. Ale i tu si časem zlepšíš, určitě. Doufám, že zůstaneme nadále kámoši.“

„Kámoši? Na mně to asi tolik nezáleží ... ty teď určitě budeš mít jiný přátele, z jiného levlu, tam co deš ... Což je ale jasný.“

„Kubo, co blbneš. Teď jedu s rodiči, a až se vrátím, tak tady budu sám. Budu mít k dispozici tenhle barák, budu si moct pozvat, koho budu chtít a kdy budu chtít. Až se vrátím, tak tě pozvu a spolu zapaříme. Co tomu říkáš?“

„Když budeš mít čas ... já budu tady ... to studium je tady ...“

„Já taky, podle otce bych měl minimálně dva roky studovat tady v Praze. Takže budeme poblíž, nebude problém se občas sejít. Něco uspořádám, až se vrátím, to ti slibuju. Teda možná ne hned první tejden, to se budu muset rozkoukat, ale pak tě tady moc rád uvidím.“

„Když ti nebudu dělat ostudu ...“

„Jakou ostudu? Kubo, prosím tě, co pořád máš. Copak jsme spolu devět let nespali v jedné ložnici, nechodili do jedné jídelny, neměli společnou pracovnu? Copak jsem se snad někdy choval tak, aby sis tohle myslel?“

„Copak ty, ale budeš mít nový přátele, z toho druhého stupně. Třeba by se divně koukali, kdyby ses zahazoval s někým, jako jsem já.“

„Kubo, co ti to zase přelítlo přes nos? Co si to namlouváš? Možná jsou mezi náma nějaký rozdíly, který jsou ale daný ekonomicky, moji rodiče jsou ekonomicky lépe zajištěný. Ale my dva jsme přece stejný, ani jeden z nás zatím nic nevytvořil, nijak konto nenaplnil. Jen tím, že jsme a Federace na nás platí příspěvek. Tak proč mluvíš vo nějakým zahazování? Přece nejsem pitomec,“ snaží se Buchar mluvit bez větších emocí, ale trochu jich tam ponechat, tak nějak akorát. Aby bylo poznat, že ho poznámka kamaráda mrzí, ale ne zase tak moc, aby z toho dělal vědu či se dokonce urazil.

„Však se to brzo změní. Ty budeš postupovat vzhůru, vlastně tvůj postup není vůbec ničím omezený. To já mám mantinely jasně daný, ty prostě překročit nemůžu, i kdybych se roztrhal. A tohle voba dobře víme. Systém tak rozhodl, ty seš vyvolenej a já ...“

„A ty můžeš bejt na slušný pozici a slušně si plnit konto. Když budeš pořádně studovat a ukážeš všem, co v tobě je.“

„Dobře víš, že stejně tu laťku nepřeskočím. Já prostě dopředu dostal limit, ke kterému se můžu maximálně přiblížit. Vy na tom druhým stupni Institutu žádný limity nemáte. Není nic, žádná funkce, který byste nemohli dosáhnout.“

„Tak v tom úplně pravdu nemáš, vybral jsem si tu správu Systému, tím jsem si taky vymezil nějaký koridor, ve kterém se už budu celý život pohybovat. Ačkoli uznávám, v tom svém koridoru bych teoreticky mohl dosáhnout až na tu nejvyšší metu, dojít na ten nejvyšší level, ale to je taky spíš utopie.“

„Možná, ale dopředu nemáš ten limit. Bude záležet na tobě, kam až se dohrabeš. Já i kdybych dřel tak, že se z toho zeseru, byl super dobrej, tak prostě někde je strop. Za ním už jste vy, co budete mít to vzdělání z druhého stupně. Tyhle posty čekaj na vás, my budeme už vždycky za váma. V tom je to podle mého hrozně nespravedlivý. Je to vo jedný ráně, jak se říká. Prostě ty zkurvený závěrečný testy rozhodly, i když kdoví, nikdo totiž neví, podle čeho ten Systém vybírá. Nikdo neví, co má naprogramovaný, jaký kritéria má hodnotit. Ale to je teď už jedno, když mě vodepsal.“

„Kubo, moc lidí by si přálo být tak vodepsanej jako ty. Z naší skupiny máš druhou nejlepší nabídku po mně. Mluvil jsem s klukama, asi tušíš, co si zvolili. Simon bude v té Rajský zahradě, jak se říká tomu místu, co umírají lidi. Ondra už je vojákem, už má smlouvu. Dobře víš, jaký to je riziko. Ale von aspoň může mít dobrej pocit, když se mu něco stane, že se tak stalo pro ochranu jinejch. Ale David? Hodlá se nechat zabít nebo zmrzačit jen proto, aby se jiný bavili. Dost hrozný.“

„Jenže Ondra i David jsou nakonec spokojený, ne? Nebo ne? Jak je znám, tak je něco takovýho vždycky lákalo. Voba chtěli do armády, David bude mít teda ještě větší vzrůso. Chápu Simona, chudák, ale ty dva asi moc nesmutněj.“

„V tom máš pravdu, ty dva jsou docela spokojený,“ přikývne Buchar, „Snad budeš nakonec i ty. Uvidíš, ta nabídka je dobrá, i dost široká, aby ses mohl taky vyprofilovat. Dobře, třeba nemůžeš dosáhnout na ty nejvyšší posty, ale mohl bys dosáhnout na ten střední management, pokud se z tebe nestane skvělej technik, nějaký odborník, dobře víš, jak jsou ty ceněný. Můžeš získat post, ze kterého zajistiš dobře svou budoucí rodinu.“

„Nemusíš mě utěšovat,“ zavrtí hlavou Zelenohorský, „Tohle je práce pro psychologa, co na mě zavolali moje rodiče. Možná na tvou radu.“

„Není špatný si občas s psychoterapeutem promluvit. Hlavně nesmíš zahořknout, být nasranej na celý svět.“

„Ale já sem nasranej na celý svět a těžko se to změní,“ přiznává své pocity Jakub.

„Možná teď, ale časem to odezní,“ snaží se o mírný tón hlasu Jirka.

„Není třeba mě utěšovat. Voba jsme dost inteligentní nato, abysme pochopili skutečnej stav věci. Ty to víš, já to vím, a nikdo už s tím nic neudělá. Ale musíš uznat, že jsem se snažil, ne?“

„Určitě, určitě si udělal všechno proto, aby ses na ten druhý stupeň Institutu dostal.“

„Myslíš, že jsem mohl udělat něco líp?“

„Těžko, Kubo, určitě si udělal maximum.“

„Taky si myslím. Mám v tomhle čistý svědomí. A vidíš, přesto to nestačilo. Buď jsem teda k ničemu, nebo je nějak vadnej ten Systém. Teda von sám ne, je to jen program, ale ty kritéria, který mu tam někdo zanes.“

„Nevím ...,“ hlesne Buchar, netuší, co by měl říci.

„Nebo je fakt dobrej, což je pro mě horší, protože to znamená, že i když jsem udělal maximum, tak jsem stejně na hovno. K ničemu. Prostě na to nemám.“

„To jsou zbytečně příkrý soudy.“

„To bych neřekl ... tak schválně, proč sem podle tebe dopadnul tak, jak sem dopadnul?“ položí dost emotivně otázku Zelenohorský.

„Kubo, to já nevím, moje znalosti nejsou tak velký ...,“ vykrukuje se Jirka.

„Ale něco si myslet musíš, ne? Zlobil ses, že s tebou moc nekomunikuju, tak teď, když jsem teda sdílel, tak proč mi nechceš odpovědět? Nebo je ta odpověď tak špatná, že mi ji nechceš říct?“ útočí ukřivděný mladík.

„Ne, to ne,“ říká rychle Buchar, „Je moc dobře, že o tom chceš mluvit, to je vždycky lepší, než se uzavírat do sebe.“

„Jirko, z té odpovědi se nevykroutíš!“

„Prosím, ale můžu jen spekulovat. Jediný, co mě napadá, je tvoje určitá uzavřenost, možná až plachost, nevím. U studentů druhého stupně Institutu se předpokládá, aspoň myslím, že časem budou na vedoucích postech, budou rozhodovat, řídit, organizovat. Možná tohle rozhodlo, žeš dostal tu jinou nabídku. Taky docela slušnou, kde by to, co jsem řekl, nemuselo tak vadit.“

„Tohle si fakt myslíš?“

„Myslím. Kubo, to je ale tvoje vlastnost, přirozenost. S tím prostě nic asi udělat nejde. Není to žádná chyba, žádná nemoc nebo tak něco. Prostě to je v tvé povaze, si myslím. Opravdu se nemáš za co stydět, nemáš si co vyčítat. Udělal si všechno, co se dalo. Bohužel to nevyšlo přesně tak, jak bys chtěl, bohužel to tak někdy v životě chodí. Podle mého se i tak můžeš prosadit, tam, kde nejlíp využiješ svoje schopnosti, znalosti.“

„Takže jsem nic neposral, podle tebe.“

„Určitě ne. Co si mohl pozitivně ovlivnit, tak si taky ovlivnil.“

„Přesto to ale nestačilo. Takže je to moje chyba.“

„Není to ničí chyba. Sám dobře víš, že se rodíme s různěma schopnostma, talentem. Ne každý se hodí na všechno. A podle mého tohle má ten Systém prozkoumat, podle hrozně moc kritérií posoudit a pak nabídnout každému to, kde se nejlíp prosadí.“

„Tomu ty vopravdu věříš.“

„Jo, já tomu vopravdu věřím. Určitě tě nikdo nechtěl záměrně poškodit, proč by to taky proboha dělal? Dyť je v zájmu Federace, aby každé z nás ze sebe dostal to nejlepší, dělal to, na co má nejlepší předpoklady. Zkus se na to podívat i z druhé stránky.“

„Z druhé stránky? Jak to myslíš?“ dívá se Zelenohorský tázavě na obraz svého kamaráda.

„No, představ si, že bys dělal něco, co ti moc nesedí. Třeba bys vystudoval ten druhý stupeň Institutu a pak někde dělal na postu, kterej by ti neseděl. Musel bys dělat něco, co ti není přirozený. Možná by ses trápil, měl nějaký psychický problémy. No a když budeš dobře v tom, kam jdeš, a ty budeš, tím jsem si jistý,“ říká důrazně Buchar, „tak tam navopak budeš spokojenej, šťastnej. Budeš mít úspěch a žádný traumata.“

„Takže podle tebe na ten druhý stupeň nemám.“

„Takhle jsem to přece neřekl. Nejde přece jen o to studium, jde především o další práci. Ale vlastně částečně i vo to studium, dyť tam budou různé projekty, různé stáže, praxe. A už tam by si třeba musel často dělat, co třeba není tvou nejsilnější stránkou. Teda organizovat jiný, velmi ostře se vymezovat, hodně komunikovat a tak.“

„Takže podle tebe vlastně udělal ten Systém dobře, když mě zazdil? Teda mi neumožnil zkusit ten druhý stupeň?“

„Kubo, ty to hrozně hrotíš. Nic není tak jasně černobílý. Znáš jako já studie, ohledně toho a našeho věku. Je nám to přirozený, že věci vidíme buď bíle nebo černě. To je statistika. Ale skutečnej život, jak zjistíme pozdějš, není takovej. Má víc barev, jsou potřeba kompromisy a tak.“

„Takže jsem se vlastně vod začátku děl zbytečně,“ shrne dosavadní diskusi Zelenohorský.

„To přece není pravda. Díky tomu si dostal nabídku na tu prestižní Polytechniku. Díky tomu toho hodně víš a v mnohým ses zdokonalil. Což určitě dobře využiješ v tom dalším studium i v tvou další práci. Zbytečný to určitě nebylo.“

„V tom se asi neshodneme. Víš dobře, vo co jsem vždycky usiloval. A čeho jsem nakonec nedosáhnul. Takže jednoznačně neúspěch. Ale možná máš pravdu, možná nejsem tak dobrej, jak jsem si myslel.“

„Jsi dobrej, ale na některý věci si ještě lepší. A tam tě podle mého ten Systém nasměroval. Já tě chápu, cítíš křivdu, že si to nemůžeš ověřit. Zjistit to sám, co by tě nakonec nejvíc bavilo a uspokojovalo. Ale taky sám dobře víš, že prostě tohle není z ekonomického hlediska možný, druhý stupeň Institutu má jen omezený kapacity. Nejen kvůli ceně za ty studia, ale taky, aby se pak jeho absolventi uživil. Je jen určitej počet míst. Stejně jako je tam, kde budeš ty pokračovat. Proto třeba Simon nedostal tak dobrou nabídku jako ty.“

„Takhle to vidíš ty. Což je logický, když ti to vyšlo.“

„Tak se nad tím zamysli. Hodili bysme se já nebo ty do armády? Určitě ne, zatímco Ondra je spokojenej. A třeba to místo v té Rajský zahradě, kam jde Simon? Bylo by vhodný pro tebe? Určitě ne. Ale Simon, kterému vždycky všechno bylo tak nějak jedno, protože je dost velkej pohodář, flegmatik, chceš-li odborně, tak ten to spíš skousne, než já nebo ty. A nakonec i ta hra ...“

„Myslíš Davida?“

„Jo, taky jsem vo tom přemejšlel. Je trochu víc agresivní a taky strašně moc rád soutěží. Však taky vymetl každej sportovní kroužek a tak. Možná to s ním špatně dopadne, toho se bojím, ale určitě se na to hodí z nás všech nejlíp. Navíc nemá rodinu ...“ zadrhne se Buchar.

„Nemá rodinu?“ zarazí se i Zelenohorský.

„No, přemejšlel jsem vo tom ze všech stran. Von je vlastně sirotek, žil přece u profesionálních pěstounů, ne? Když se mu něco stane, tak ...“ nedokončí svou myšlenku Jirka.

„Myslíš, že nebude nikomu chybět?“

„Tak úplně ne, ale trochu jo. Koho von měl kromě nás a svejch kamarádů ze sportu? A pak taky Evu, i když tam je to asi všelijaký. Ale podle toho, co říkal, tak ty pěstouni pro něj brečet nebudou a ty jeho nevlastní sourozenci, pokud to tak vůbec jde nazvat ... no tak těm asi taky bude dost volnej. Možná se mejlím, ale možná i tohle hrálo nějakou roli.“

„Tak si nám ty nabídky mohl dát rovnou ty, ani jsme se nemuseli toho Systému ptát,“ ušklíbne se Zelenohorský.

„To není fér, Kubo. Já se jen snažím o logický vysvětlení těch nabídek. Když už teda byly daný. A navíc se třeba mejlím a hrálo tam roli něco jinýho.“

„Možná. Víš co? Už se vysereme na mě a na naše spolužáky. Teď se pochlub ty, co plánuješ, sice si něco už naznačil, ale můžeš to rozvést,“ navrhne Zelenohorský.

„Proč ne,“ má Buchar smíšené pocity, na jednu stranu je rád, že jeho kamarád začal komunikovat, na druhé straně z něho stále cítí ukřivděnost, roztrpčenost a možná i hluboký pesimismus.

Ale dnešní rozhovor určitě bere jako pokrok a proto se po jeho zbývající část debaty už ani jednou nevrací ani náznakem k problémům Jakuba, o to více se baví o své cestě, plánech s domem. A padne znovu pozvání na návštěvu, až se vrátí z jiné provincie Federace.

PRVNÍ SETKÁNÍ S PONĚKUD NETRADIČNÍM PRŮBĚHEM

Jirka Buchar jde poprvé oficiálně na půdu druhého stupně Institutu, na svůj zvolený obor, kterým je správa Systému. Čeká ho dlouhé studium, během kterého dojde ještě k dalším specializacím. I na základě jeho výsledků, výsledků jeho stáží, projektů a praxí. Také nezná délku svého studia, dá se říci, že čím bude lepší, tím déle bude studovat. Ti horší či méně pracovití budou absolvovat dříve, ovšem s horší a méně perspektivní specializací. Ti nejlepší vydrží nejdéle a na konci se jim už bude dost prolínat práce a závěrečné studium.

Stejně jako na prvním stupni je základním kamenem pětičlenná skupina, ve které je soustředěno pět nováčků, s přibližně stejným datem narození. Co nastupují v tuto chvíli. Jirka obdržel jejich profily před pár dny, to byl ještě s rodiči. Pochopitelně si je prostudoval, ale ještě je fyzicky neviděl. Ani se nekontaktovali přes komunikátor, asi to všem přišlo zbytečné.

Dnes se poprvé sejdou, půjde vlastně spíše o slavnostní akt, dnes žádná klasická výuka nebude, ta však začne už zítra. Program má již ve svém počítači, ale též na sdíleném místě v Systému se svými novými spolužáky. Na které se těší, neboť mu přijdou minimálně hodně zajímaví. Zároveň si však uvědomuje, že mezi nimi asi nebude vůbec snadné stát se lídrem, vůdčí osobností, pokud se mu to vůbec kdy podaří. I oni jsou vybráni ze stovek či spíše tisíců zájemců, i oni jistě mají své vysoké kvality, jsou asi už dost vyprofilovanými osobnostmi. I zázemí mají velmi podobné jemu, až na jednu výjimku, tento kolega však má zase jiné přednosti.

Dnešní program je předem daný, jsou jim představeni jejich vyučující, zaměstnanci druhého stupně Institutu, kteří se o ně budou starat a na které se oni budou obracet se svými problémy. Po tomto aktu se odebere celá skupina C37 do jedné učebny, kde se má spolu seznámit. Jirka očekává, že spolu s nimi tam bude nějaký zaměstnanec Institutu, proto je docela zaskočený, když tam zůstanou sami. Jen jich pět, u stolů s technikou, která jim umožňuje připojení, komunikaci či práci v Systému a mnoho dalších aktivit.

Pětice šestnáctiletých mladíků teď sedí za svými stoly a různě drze se navzájem prohlíží. Jako by chtěli zhodnotit svou konkurenci, zjistit, jak těžké bude vymezit si své území, prosadit si své postavení. Nepřítomnost jiné osoby zaskočila všechny, po nějaké době pochopí, že nikdo nedorazí, ale ani k nim nikdo nepromluví přes

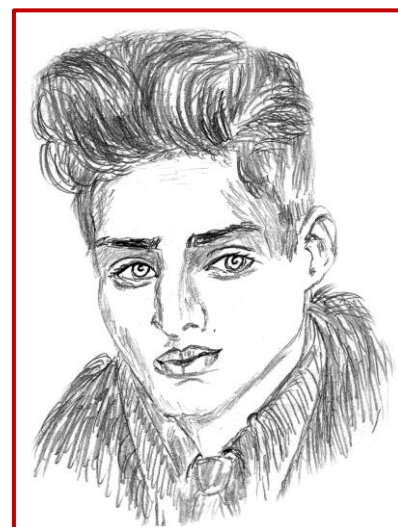
komunikační zařízení učebny. Všichni však tuší, že jejich jednání někdo sleduje, možná vyhodnocuje, jak se zachovají.

„Tak je to asi na nás,“ řekne rychle Buchar, jen co si uvědomí nastalou situaci, je velmi rád, že promluvil jako první, že ho nikdo nepředěšel.

„Zdá se,“ ušklíbne se Jaroslav Nohýnek, jehož otec je jedním ze správců provincie Česka, má na starosti oblast potravin, v dřívějších dobách by se dal směle nazvat ministrem zemědělství. Určitě patří k významným představitelům českého státu, jenž je jedním ze členů Federace.

„Je tady někdo, kdo si neprohlídnul naše profily v Systému?“ obrací se Jirka postupně ke všem svým novým spolužákům, zavrtění hlav je mu dostatečnou odpovědí, „Takže každý z nás o těch druhých ví ty základní informace.“

„Zase tolik jich tam ale není, myslím tím na té nám zveřejněné a přístupné části,“ konstatuje Paolo Tommassini, jehož prarodiče přišli do Čech z Itálie, jeho otec, ředitel výrobní firmy, se již tady narodil. Proto

Jaroslav Nohýnek

Konstantin Bilousov

stejně jako ostatní umí bezvadně jak česky, tak anglicky a stejně zvládá světový jazyk.

„Budeme se teď jako představovat?“ podívá se zkoumavě na spolužáky Tony Do, jehož šikmější oči ho usvědčují, že je potomek asiátů, jenž se v předchozích generacích přistěhovali do české kotliny. Jeho otec pracuje na blíže nespecifikovaném postu v mezinárodním obchodu.

„Asi se něco takového od nás čeká,“ pokrčí rameny Buchar, pak se znovu rozhlédne po spolužácích, „Budete bydlet tady na Institutu? Já totiž, že budu bydlet ve svém domě. Buď jsem se špatně díval, nebo tam tahle informace nebyla.“

„To já taky, teda budu bydlet doma,“ sděluje Nohýnek, zatímco Paolo a Tony se pochlubí s místem ve zdejší ubytovací prostor.

„A co ty?“ obrátí se Jirka na posledního z nich, který se zatím neprojevil, jen tiše sedí a velmi pozorně si prohlíží mladé muže, se kterými chtěl nechtěl bude trávit v nejbližší době hodně času.

Paolo Tommassino

„Já budu taky bydlet tady,“ odvětlí dost potichu Konstantin Bilousov, potomek rodiny, která přišla do Čech z východu. Jako jediný nepochází z bohatší vrstvy, jeho otec je obyčejný technik, ovšem on je svým způsobem génius. V některých oblastech nemá sobě rovného, má skvělou paměť, skvělé dedukční schopnosti.

„Budeme teď jako vo sobě každej něco říkat?“ usmívá se mírně ironicky Tommassino.

„Asi nám nic jiného nezbude, když tady máme v programu víc než hodinu na seznámení,“ podívá se do svého osobního elektronického přístroje Jaroslav.

„Možná bych měl lepší nápad,“ probleskne náhle Jirkovi hlavou myšlenka, usilovně dumá, jak se v téhle podivné směsici stát významnou figurkou.

„Lepší nápad? Smíš snad měnit náš program?“ zazní ve slovech Nohýnka náznak pohrdání.

„Měnit? Já bych řekl rozšířit,“ zajiskří se v očích Buchara, cítí v tazateli přirozeného soka.

„Co chceš rozšiřovat?“ dívá se podezřívavě Do.

„Napřed se zeptám, Jardo, ty taky bydlíš tady v Praze doma. Sám nebo s rodiči?“

„Jasně že s rodiči,“ zatváří se překvapeně tázaný, „Máme rezidenci v jedné uzavřené kolonii,“ dodá s patřičnou hrdostí.

„Jasně,“ přikývne Jirka, „Další tři naši kolegové nejsou z Prahy a bydlí na Institutu. Já mám ale oproti vám jednu menší výhodu. Mám totiž k dispozici celej dům. Rodiče jsou v zahraničí, otec dělá něco na ústředí Systému,“ pochlubí se jakoby mimoděk, „matka tam taky pracuje. No a já mám tak k dispozici dům, také v jedné uzavřené kolonii,“ pohlédne vyzývavě na syna správce potravin.

„Jestli ti dobře rozumím,“ přemýšlí nahlas Bilousov, „chceš to tady rozpustit a pozvat nás do svého domu?“

„S váma je radost spolupracovat,“ zasměje se Jirka, „Ani není třeba vyslovit pozvání a vy tomu už rozumíte.“

„To jako teď?“ zarazí se Nohýnek.

„Přesně tak. Ukončíme tu seanci tady a přesuneme se do mého domu. Tam se představíme, bude to méně oficiální, určitě delší než předepsaný čas v tomto programu. Tak splníme svůj dnešní úkol a dokonce se poznáme lépe,“ odpovídá Jirka, pak se lehce a šibalsky pousměje, „Pokud by však někdo, kdo nás možná teď poslouchá, shledával na mém návrhu něco špatného, má možnost se ozvat. Když se tak nestane do tří minut, navrhuji to tady zabalit a zahájit přesun do mého domu.“

Na všech tvářích je teď potměšilý úsměv, všichni jsou přesvědčeni, že jejich komunikaci někdo sleduje, možná však jen nějaký program. Způsob, který zvolil jejich samozvaný budoucí hostitel, však považují za určitou kulišárnu, popíchnutí, drobnou rebelii, což se jim líbí.

„Na jak dlouho ...,“ ozve se nesměle Konstantin.

„Jak budete chtít,“ pokrčí rameny Buchar, „Asi žádný program nemáte, nebo až večer. Pokud nám to nikdo nezatrhne, hned zajistím odvoz,“ podívá se na svůj komunikátor.

„Odvoz? Ty?“ ožije Nohýnek, očividně je zaskočený aktivitou svého kolegy, „Když ty nabízíš dům, já zajistím odvoz,“ ujímá se aktivnější role.

„Můžeme si dopravu objednat,“ poznamená Paolo, i on má dostatečně vysoký kredit od svých rodičů, ani on nechce být mezi novými spolužáky za chudáka.

„To asi může každé z nás,“ přidá se Tony.

„Já asi ne,“ odpovídá Bilousov a nasadí prostoduchý výraz, „Na rozdíl od vás, jak jsem z vašich profilů pochopil, nemám moc prostředků.“

„Podle základní charakteristiky tam si něco jako génus, co?“ ušklíbne se Jaroslav, „To si fakt tolik hned zapamatuješ ... Pánové,“ vrátí se rychle do děje, „jak se zdá, nikdo proti tomu návrhu neprotestuje, tak já jdu zařídit ten odvoz,“ říká a aniž by čekal na odpověď, začíná se zabývat svým komunikátorem, má právo, dané mu rodiči, využívat dopravce v jejich uzavřeném městěčku.

„Dobrá, tak než bude zařízená ta doprava,“ nenechá si vzít iniciativu Jirka, „tak zatím udělám objednávku na oběd. Sice by nám ho dali asi tady v jídelně, ale spojíme naše seznamování s pořádným jídlem. Tak, tady mám dnešní nabídku, ale není problém požadovat i nějaké speciality. Myslím, jak tu službu už znám, že nám to seženu.“

„Máme si jako vybírat?“ ptá se Tommassino, pak se mu objeví ve tváři potměšilý výraz, „Když ses nabídnul jako hostitel, tak to asi necháme na tobě, ne? Uvidíme, čím nás překvapíš.“

„Všeobecně názor?“ ujišťuje se Buchar pohledem, pak pokrčí jen rameny, „Dobrá, tak já to zařídím,“ začne pracovat s nabídkou pokrmů, respektive z ní sestavuje vhodné menu.

„Do půl hodiny tady bude odvoz,“ říká s patřičnou hrdostí Jaroslav.

„Jelikož nikdo neprotestuje,“ podívá se Tony na neaktivní řídící jednotku učebny, „Tak se můžeme asi pomalu začít balit. Než dojdeme k parkovišti ...“

Tony Do

„Proč ne,“ zvedá se i Buchar, za chůze však pokračuje v sestavování jídelníčku i nápojové objednávky. Tváří se spokojeně, našel způsob, jak na sebe upozornit, jak započít svůj boj o vůdčí pozici skupiny. Ovšem tuší, že tady budou jinší soupeři, než s jakými se setkal na prvním stupni.

Jdou spíš mlčky, než by žhavě komunikovali, nakonec čekají na místě, kde se má objevit dopravní prostředek. Volný čas si krátí se svými osobními informačními a komunikačními přístroji. Jen občas někdo něco prohodí, aby se vzápětí zase rozhostilo ticho.

Přijede pro ně limuzína, ale až na Konstantina nejde pro nikoho z nich o nějaký neznámý způsob dopravy. Nasoukají se dovnitř, Jaroslav každému dá jím zvolený nápoj z chladícího boxu, pak buď pokračují v předchozí činnosti či tlachají na naprosto nezávazná témata. Úroveň jejich rozhovoru je však na dost nízké úrovni.

Službě u vchodu do uzavřeného městečka, kde se nachází dům rodiny Bucharů, natukají návštěvníci své kódy do elektronického zařízení, včetně řidiče, pak už jim nebrání ve vstupu. Jirka předtím požádá, aby jeho spolužáky ohlásili u Anety, programu ovládajícího jeho dům, což mu sekuriták slíbí a také hned zajistí.

Dveře se otevřou a slušná Aneta všechny přivítá jejich jmény ve svém domě.

„Snad je to pořád ještě můj dům,“ ohradí se Buchar.

„Máte pravdu, Jirko. Sice bych mohla namítnout, že dům je ve vlastnictví vašich rodičů, ale ti vám zde přenechali veškerá práva,“ brání se program lahodným hláskem.

„Moc se s ní nehádej, nebo nás vyhodí,“ zasměje se Tony.

„Jsem velmi pokročilý program, který má velmi dobře naprogramováno, jak se chovat k hostům,“ odpovídá Aneta.

„Je fakt dobrá, reaguje rychle,“ pochválí úroveň systému domu Paolo.

„Jaký tady má obranný mechanismy?“ zasměje se Nohýnek, „Já jen, abysme ji moc nenás ... nerozzlobili,“ dodá.

„Můžeš být klidnej, maximálně nám zhasne a zavře bar,“ usmívá se hostitel, „Aneto, pokud tě přímo neoslovím, tak si nepřejí, abys komentovala cokoli, co se tady bude říkat,“ nařizuje.

„Jak si přejete, Jirko,“ odpovídá mu způsobně program.

„To seš tady opravdu úplně sám? Jen s ní?“ rozhlíží se Tony.

„Naprosto sám. Víte co? Oběd bude asi za půl hodiny, tak vám mezitím ukážu ten dům, aspoň budete vidět, kde co najdete, pokud byste chtěli,“ navrhuje Buchar, ve skutečnosti využívá možnost se pochlubit, na šestnáctiletého kluka má k dispozici opravdu značný komfort a hlavně ho může zcela využívat. Ač je všem jasné, že každý z nich zde zanechává svou stopu, Systém již ví, kde jsou a pokud by se zde dělo něco nepřístojného, také se to dozví. Třeba jen tím, že čip v jejich těle zjistí přítomnost různých látek v krvi. Ovšem jsou již plnoletí a tak mají právo používat jakékoli legální omamné prostředky, tradičním alkoholem začínaje a různými stimulanty konče.

Hostitel se stačí pochlubit téměř s celým vybavením, když jsou Anetou upozorněni, že bude do pěti minut doručený oběd. Což skupinu mladíků přiměje se přemístit do společenské místnosti a zaujmout místa u stolu. Skoro ve stejnou dobu vstupují pracovníci donáškové služby, kterým program domu otevřel vstupní dveře.

Jirka na pohoštění svých nových kolegů rozhodně nešetřil, je patrný jeho zájem se vytáhnout, což zvláště Nohýnek oceňuje povytaženým obočím. Možná také trochu svému spolužákovi závidí takto vybavený dům, který může dle svého uvážení využívat.

„Tohle fakt nemáš špatný,“ vystihne myšlenky všech Paolo, když je servírování pokrmů skončeno, „Mít tohle jen pro sebe. To si asi tady budeš užívat, ne? Máš nějakou stálou holku?“ projeví svou zvědavost.

„Než ti odpovím,“ usměje se Buchar, „tak vás vyzvu, abyste se pustili do jídla. Předkrm nám naservírovali, všechno další už je na nás. Mohl jsem si objednat službu, co by nás obsluhovala, ale zdálo se mi vhodnější, když tady budeme sami a nikdo nám tady nebude narušovat naši jistě vřelou atmosféru.“

Tento pokyn nemusí dávat dvakrát, mladíci jsou očividně hladoví a připravená krmě skvěle vypadá i voní. Proto se pustí s chutí do její konzumace, přičemž se snaží o vybrané stolování, aby se jeden před druhým neshodili. Ale až na Konstantina jsou zvyklí na párty na úrovni, které zažili většinou jako přívazek svých rodičů.

„Ještě mi dlužíš tu odpověď,“ připomene se po chvíli Tommassino.

„Jo, máš pravdu,“ připustí Jirka, „Co se týká stálý holky, tak tu nemám. Pokud se ptáš, jestli jsem ještě panic, tak to už nejsem. O panictví jsem přišel při oslavě svých šestnáctých narozenin, a také hned řeknu s kým. S jednou nádhernou profesionální společnicí, kterou mi objednal můj otec jako svůj dárek.“

„Takovej dárek si dám líbit,“ zasměje se Tony.

„Pevně věřím, že v dohledné době najdu nějakou spřízněnou duši, která se mnou bude ochotná minimálně čas od času strávit noc nejen v tomhle domě, ale i na mém lůžku. A co vy ostatní? Jak jste na tom po týhle stránce?“ položí kontra dotaz hostitel.

„Tak já využil svého práva, když mi bylo patnáct, na prvním stupni Institutu,“ přiznává se Paolo, „Mojím rodičům se to moc nelíbilo, těm jejím ještě míň, ale co mohli dělat,“ ušklíbne se.

„Tak já o to panictví přišel podobně jako ty,“ prozrazuje část svého soukromí Jaroslav, „Taky to byla takové společnice, jak si říkala. A o dalším radši mluvit nebudu, nevím, kam by se to mohlo dostat, myslím to, co bych řekl,“ rozhlédne se kolem. Jako ostatní je zvyklý, že jsou všude monitorováni a podle toho jednají a mluví. Byť jsou svým způsobem již otrlí, a ne vždy skrývají své soukromí či své názory, přesto jisté zábrany mají a tato jistá neupřímnost je v nich vypěstována.

„Ani já už nejsem panic,“ je řada na Tonym, „Ale jak se to stalo a s kým, tak to si s dovolením nechám pro sebe. Ale jedno mě napadá, Jirko, když máš ten dům pro sebe, jak moc by ti vadilo, kdybych tě někdy požádal o takovou malou službičku?“

„Asi tuším, o jakou by mělo jít,“ usměje se zlehka Buchar, „Ale pokud vím, tak na druhém stupni Institutu, když máš stálou partnerku, tak můžeš požádat o společný prostory, ne?“

„To máš pravdu,“ přikývne Do, pak se zatváří potměšile, „Má to ale dva menší nedostatky. Za první musí být taky z druhého stupně Institutu a za druhý, musí jít o stálou partnerku.“

„Už rozumím,“ zatváří se chápavě hostitel, „No, možná by se s tím dalo něco dělat. Například bych vás mohl pozvat na návštěvu, sám se pak někde věnovat studiu a ty bys mohl s ní například studovat biologii, ne?“

„To nezní špatně,“ je s odpovědí očividně spokojený Tony.

„A co ty?“ obrací se Nohýnek na posledního z nové party.

„Já?“ trhne sebou Bilousov, pak se však zmuží, „Nejprve vám musím říci, že se mezi vámi cítím poněkud divně. Jako jediný z vás nemám takové zázemí, pocházím z poměrně dost chudších poměrů, což jste ale asi pochopili z mého profilu. Také mám jisté problémy s komunikací, někdy trochu zmatkuji a někdy jsem trochu plachý. Což mě od vás taky odlišuje. Sice jsem na tom pracoval s psychologií, ale ne všechno se podařilo. Myslel jsem si, že se na ten druhý stupeň proto nedostanu a sám jsem byl hodně překvapený, když jsem se tam dostal.“

„V tvém profilu se píše něco o tvé fotografické paměti a taky o velkých dedukčních a kombinačních schopnostech. Co si pod tím máme představit?“ podívá se na plaššího kolegu Buchar.

„Tak s tou pamětí ... nevím, jak se to stalo, ale stačí mi si přečíst jednou nějaký text a většinou si ho pamatuji, většinou i slovo od slova. Někdy je to výhodné, někdy už méně, mám pak v hlavě zmatek. Ale i na ovládání této schopnosti jsem usilovně pracoval. Co se týká toho dalšího, dost často jsem dokázal dobře vyhodnotit i složitější problémy, najít řešení a tak. Dokonce asi dost dobře, protože mě za to chválili, vyhrál jsem taky dost různých soutěží a tak,“ sklopí Konstantin hlavu, jako by se za své schopnosti styděl.

„Někde jsem slyšel, že takoví malí géniové jako ty nejsou právě dobrý v praktickém životě,“ nadhodí Jaroslav.

„V tom ti musím dát bohužel za pravdu. Někdy poněkud zmatkuji, někdy se zamyslím a něco přehlédnu. Někdy se tak zaberu do nějakého problému, až přestanu vnímat svět okolo. I s tím jsem chodil za psychologem, vlastně se mi asi věnovali mnohem více než ostatním,“ odpovídá Bilousov, pak se rozhlédne, „Obávám se, že mezi vás moc nezapadnu. Dokonce se mi zdá, že nemáme společného vůbec nic. Ani na prvním stupni jsem moc kamarádů neměl, vlastně asi žádného. Snad vám nebudu moc překážet.“

„Proč bys překážel?“ zavrtí hlavou Jirka.

„Nejsem moc na společenský život, jsem spíš samotář. Což se snažili zlepšit, ale asi se jim to moc nepovedlo. Tak si myslím, že bude lepší, když budete dělat nějaké společenské akce, abyste mě vynechali, abych vám to neказil. A taky pocházím z jiných poměrů než vy. Možná vám to může vadit,“ odpovídá s lehkou nervozitou Konstantin, ale na druhé straně nemá problém takto otevřeně hovořit, což je právě práce psychologů.

„Jsme teď jedna skupina,“ říká důrazně Buchar, „Jsme sice konkurenti, ale jsme také tým. Podle toho, co vím, a co si myslím, budeme muset často spolupracovat při řešení některých úkolů nebo projektů. Pak bude potřeba spolupráce nás všech. Třeba nám pomůžou právě ty tvoje zvláštní schopnosti.“

„Bereš nás jako svoje konkurenty?“ podívá se pátravě Tommassino.

„Tak co jiného jsme? Možná budeme časem usilovat o stejné posty,“ odpovídá mu mezi sousty Jirka, „Jenže zároveň musíme spolupracovat, jinak bychom se poškodili všichni, což je všem snad jasný, a naopak pomohli jiné skupině, kde jsou další konkurenti. Což ale už bylo i na prvním stupni, ne?“

„To jo, ale tam to bylo jiný,“ vloží se do diskuse Jaroslav, „Tam byli ty druhý. Tady už jsme jen my, myslím tím elita. Proč si to nepřiznat, jsme vyvolení, se kterými se počítá na důležité posty. Tady už nejsou žádný hlupáci, omezenci, tady má každý z nás svou kvalitu, ne? Byli jsme vybraný a jsme elita. Nebo to někdo vidí jinak?“

„V tom je další problém,“ připomene se Konstantin, „Vaši rodiče pochází z té elity, určitě máte dobrý kredit na jejich účtu, pokud vám nezřídili váš vlastní. Já takové prostředky nemám. Těžko vás někdy pohostím jako tady Jirka, zařídím takový odvoz, jako Jaroslav. A určitě se budou chtít předvést i další z vás.“

„Předvést?“ zamračí se Nohýnek.

„Jistě. Když Jirka navrhl ten oběd, ty si hned zařídil odvoz. Tuším, že Tony ho chtěl zařídit taky. Určitě spolu budete soupeřit i v tomto, ale na to já nemám. Nemám prostředky, abych vás pozval na oběd daleko prostší, než je tento. Říkám to hned na začátku, aby nebyl problém.“

„Proč by měl být?“ zavrtí hlavou Buchar, „Ale asi máš pravdu,“ zasměje se, „Každý z nás chce vyniknout a cítíme, že tady to nebude tak jednoduchý, jako na tom prvním stupni. A to není jen tahle skupina, takových je pochopitelně víc.“

„Budeme se jako takhle hostit?“ zasměje se Paolo.

„Vy asi můžete, všichni čtyři na to asi máte,“ říká dost smutným hlasem Bilousov.

„Což ale není naše zásluha, ale zásluha našich rodičů nebo možná i prarodičů,“ má pochopení pro problém kolegy hostitel, „Systém tě vybral, proto máš nepochybně svoje kvality, tisíce, spíš desetitisíce z našeho ročníku by taky chtělo být vybráno a není. V tom souhlasím s Jardou, svým způsobem nás Systém vyvolil, abysme byli tou elitou. K čemuž se ale musíme propracovat, a často i tím, že budeme dobře spolupracovat. Minimálně dva roky tu budeme společně, pak možná nastane další dělení, možná až později, jak jsem se díval na ten náš obor.“

„Tak co navrhuješ?“ polkne sousto Tony.

„Je pro nás výhodný spolupracovat, i když jsme vlastně i konkurenty. Jinak budeme všichni hodnocení špatně a zvýšíme šance nás předběhnout těm z jiných konkurenčních skupin.“

„Ty seš jako nějaký náš mluvčí?“ zamračí se znovu Nohýnek.

„To asi ne, to byste asi neskousli,“ zasměje se upřímně Jirka a spolu s ním i tři další, všichni kromě tazatele, „Ale byl jsem zvyklý bejt vůdčí osobou, to nezastírám. Tady to asi nebude tak jednoduchý, protože stejný záměr máte i vy další.“

„Já tedy ne, ani se na to nehodím,“ zavrtí hlavou Bilousov, „Já mám zájem s vámi vycházet co nejlépe a dosáhnout co nejvíc to bude možné. Ale určitě s nikým z vás nebudu soupeřit o to, kdo z vás bude dominantní osobou v naší skupině.“

„Tak aspoň jeden vodpadnul hned na začátku,“ zasměje se křečovitě Nohýnek.

„Vida, jak se nám to krásně vyvíjí, jak hezky odhalujete karty,“ protáhne se Tommassino.

„Tak nás to přece učili, ne? Mluvit otevřeně, na rovinu, ne?“ natáhne se pro krásně vonící pečínku Do.

„Měli by z nás radost, jak jsme k sobě upřímný,“ souhlasí Buchar, „Pánové, mám návrh. Co si připít na náš první společný den? Něco mám v chladicím boxu, něco může namíchat automat, co tomu říkáte? Ani si nic nemusíme objednávat, i když ani v tom by problém nebyl.“

„Já zásadně alkohol nepožívám, stejně jako jiné omamné látky,“ ozve se Konstantin.

„S tebou asi vážně budou problémy,“ konstatuje suše Jaroslav.

„Já jsem vás na to upozornil,“ pokrčí rameny Bilousov a jeho tvář je nevinnost sama.

„Určitě budeme respektovat tvoje přání,“ nevidí problém Jirka, „Když už jsme u té upřímnosti, jak jsme na tom s dalšími věcmi? Jak jsem pochopil, jsme všichni heterosexuálové, ačkoli Konstantin se ještě nevyjádřil ohledně svého panictví.“

„Nejsem gay,“ zavrtí hlavou jmenovaný, „Ale jsem ještě panic. Jak jsem říkal, mám jisté problémy s navazováním vztahů, a s dívkami to je podobné jako s kamarády.“

„Však určitě časem taky najdeš spřízněnou duši. A když budeš chtít, třeba ti i můžeme pomoc,“ nabízí minimálně morální podporu hostitel, „Ještě se zeptám na vyznání. Ne ze zvědavosti, ale abych třeba neplácnul něco, co by se někoho mohlo dotknout. Nejen proto, že nás tak vychovávali, a že nás k tomu vedli, ale protože cítím, že je to tak správně.“

„Celá naše rodina vyznává pravoslavné náboženství,“ odpovídá jako první Bilousov, „Já tomu moc nerozumím a moc tomu nevěřím, ale kvůli rodičům, jak možná chápete ...“

„Já jsem ateista, dost radikální. Ale to neznamená, že bych plně nerespektoval práva kohokoli dalšího na jiný názor,“ přiznává se Jirka.

„Mně je to upřímně jedno, asi jsem taky ateista,“ pokrčí rameny Nohýnek.

„U mě je to stejný,“ pochlubí se Paolo.

„Tak v tomhle si budeme rozumět,“ přikývne i Tony, „Prarodiče sice ctí nějaké naše tradice, ale rodiče už daleko méně a mně to nic moc neříká.“

„To nám to hezky vodsejpá, co?“ zasměje se Tommassino, „Tak co máš dalšího? Jak se zdá, tak ses vopravdu rozhodl nás řídit.“

„Nejsem si vědomej, že bych s něčím takovým souhlasil,“ ozve se Jaroslav, „Jen ctím právo hostitele, když nám připravil tak dobrý pohoštění, to se zase musí nechat.“

„Na nic si nehraju, ale nezastírám, že raději řídím než jsem řízen,“ zasměje se Buchar, „Když to shrnu, tak všichni kromě Konstantina jsme buď ateisti nebo k tomu máme blízko. Všichni jsme na holky. Konstantin odmítá jakékoli omamné látky, včetně alkoholu. Máme někdo nějakou slabost, se kterou se chceme navzájem svěřit?“

„Já už jsem vám svoje slabší stránky odkryl,“ přijme výzvu Bilousov.

„Což si jistě vážíme a většinu bych ani slabými stránkami nenazýval. Máš právo chtít víc soukromí a jistě tě nikdo nebude nutit účastnit se nějakých bujarých večírků a podobně,“ odpovídá mu Jirka.

„Čekáš bujarý večírký?“ podívá se tázavě Tony.

„Tak jsme přece mladý, naše hormony se bouří, nejde jen studovat, pracovat, je nutný taky relaxovat, bavit se. Co se týká té bujarosti, všichni dobře víme, že ten čip o nás ví a asi taky hlásí všechno. Když se teď napijeme, kdosi někde bude hned vědět, kolik alkoholu jsme do sebe dostali. Pokud tedy vy ostatní, kromě Konstantina, přijmete moje pozvání na drink.“

„S tím souhlasím,“ je pro Tommassino, „Vybereme si každý sám nebo to zase necháme na hostiteli?“

„Mně je to jedno,“ mávne jen rukou Jaroslav, není dvakrát nadšený z aktivního přístupu Jirky.

„Tak dobře, podívám se do toho chladicího boxu. A Konstantine, ty si nech namíchat nějaký nápoj, třeba ovocnej, podle svojí chuti,“ ukáže Buchar směrem k automatu.

Jelikož v tomto nikdo neprotestuje, jde naplnit svoje deklarované předsevzetí. Nakonec volí konzervativní přístup, když každému podá sklenici značkového sektu, šumivého vína. Pátý z nich si pak podle pokynu nechá namíchat koktejl, s nímž se vrátí ke stolu.

„Tak ať to není pořád jen na mně, tak proneste někdo přípitek?“ vyzve své hosty Jirka.

„Najednou to házíš na nás? Ty seš hostitel, ne?“ ušklíbne se Paolo.

„Vážně nikdo?“ rozhlédne se Buchar, když však nevidí žádnou vážnou reakci, ujme se slova, „Dobrá, tak to zkusím,“ nadechne se, „Souhlasím s Jardou, prošli jsme dost hustým sítem a dostali se na druhý stupeň Institutu. Stejný Systém, který nás vybral, nás minimálně na další dva roky dal takhle dohromady. Jestli to byla šťastná volba, to zjistíme asi později a každý to může vidět jinak. Ale ta volba proběhla a my s tím už nic neuděláme. Podle mého jsme všichni osobnosti, máme svoje kvality a schopnosti, proto jsme tam, kde jsme. Myslím si, že je pro nás výhodné spolupracovat. Obrušovat hrany, snažit se nacházet společnou řeč tam, kde je to pro nás výhodné. Můžeme být dle mého zároveň konkurenti a zároveň mít přátelské vztahy. Pokud budeme hrát fér a pokud se budeme navzájem respektovat. Určitě každý z nás má svoje mouchy a určitě občas budeme jeden druhého štvát. Ale pokud zvolíme toleranci, pokud budeme tolerantní,“ zdůrazní, „můžeme být dobří všichni. Všichni, nebo téměř všichni, se chceme něco naučit, něco dokázat, ale přitom se taky pobavit. Užít si života, když jsme mladý, plný síly a těch hormonů, co nás tlačí k jistým věcem, které jsou navíc velmi příjemný.“

Připíjím na to, abysme dokázali skloubit studium i zábavu, abysme dokázali vzájemně dobře vycházet a abysme k sobě dokázali vždy přistupovat s respektem," pozvedne sklenku se sektem.

„To byl málem inaugurační projev," zasměje se Tony, když polkne lahodný mok.

„Jen aby to tak Jirka nechápal," podívá se podezřívavě Paolo, „Taky nemám zájem, aby se někdo z nás vyvyšoval nad ostatní, aby si hrál na vůdce.“

„To určitě ne," souhlasí Jaroslav.

„Jak jsem vás už poznal, tak by to stejně bylo zbytečný. Každý z nás je osobnost, co se nenechá dirigovat ostatními," odpovídá s úsměvem Buchar, „Ale když jsem ten hostitel, tak mám ještě jeden návrh, nebo spíš přání," opraví se, „Podle mého jsme tím přípitkem završili náš dnešní program, naplnili náš dnešní harmonogram. Tedy jsme se poznali, seznámili. Co teď zkusit bejt méně oficiální? Nikoho tady pochopitelně nechci držet, nikoho nechci k ničemu přemlouvat. Ale je teprve odpoledne a máme dost času. Zůstalo tady ještě dost jídla a máme tady i nějaký nápoje. Tenhle sekt, ale i jiný, ze kterých se dají namíchat různé koktejly. S obsahem alkoholu i bez něj. Možná se nám tak trochu podaří rozbourat vzájemnou ostražitost, jistý bariéry, lépe se poznat.“

„Máme se jako vožrat? To prej rozvazuje jazyk," zasměje se Do.

„Slovo ožrat bych nepoužil, vy se vracíte na Institut a bylo by smutný, kdybyste hned první den dorazili pod značným vlivem omamné látky. Navíc nějak moc vyšší hladinu alkoholu by jistě nelibě nesl náš čip, ještě aby se tak rozhodl nás léčit a zavolal nám pomoc," dodá Jirka a všichni se zasmějí, možná trochu smutně, ne každému se takový neustálý dohled líbí, ale taková je bohužel realita, „Jen si udělat trochu hladinku, trochu se odvázat, říct něco víc o sobě, pochopitelně jen tolik, co každý uzná za vhodný. Pokud s tím budete souhlasit.“

„Tohle nezní špatně," přikývne Nohýnek.

„Mám tady zůstat i já?" ozve se nesměle Bilousov, „Když odmítám požívat ty vaše opiáty?"

„Pochopitelně. Ty budeš navíc ve výhodě, Košto, protože budeš hnusně střízlivej, zatímco my už budeme víc uvolněný. A bude nám to víc kecat," zasměje se hostitel, „Nikdo tě nenutí pít, ale zkus se s náma normálně bavit. I když si třeba víc samotář, jak si říkal. Ty budeš potřebovat nás a my zase budeme potřebovat tebe, tím jsem si naprosto jistej.“

„Tak co bude?" pozvedne prázdnou skleničku Jaroslav, „Budeš tady pořád slovně exhibovat nebo se konečně začneš pořádně starat vo svoje hosty?"

„Budu se starat," vstane Buchar a jde k chladicímu boxu, ze kterého vyjme láhev šampaňského, z níž předtím část rozlil do číší. Po doplnění pohárků ji nechá na stole. Má v zásobě další dvě, ale není jeho cílem nevázaně chlastat, jen chce uvolnit atmosféru. Což se mu dle všeho daří.

PRAGMATICKÁ NABÍDKA

Jirka Buchar velmi rychle zjistí, že nároky na druhém stupni Institutu jsou o něčem jiném, než byl doposud zvyklý. Také mají daleko větší volnost, což je zase nápor na jejich zodpovědnost. On je teď zcela svým pánem, pochopitelně v době, kdy není vázán svými studijními povinnostmi. Má slušně nastavený kredit na účtu svých rodičů, má bezvadné zázemí, je nabitý energií a cloumají s ním hormony. To pak není jednoduché vše ustát a konat vždy uvážlivě.

Pochopitelně je pod permanentní kontrolou, čip v jeho ruce Systému v každé sekundě hlásí jeho polohu a pokud je v přítomnosti dalších osob, Systém o nich také ví. Jeho rodiče pak nepochybně mají možnost si ověřit, co se děje v jejich domě, ať už přes systém celého uzavřeného městečka, tak přes Anetu, vlastní program domu. Což je jistá zábrana pro mladého nevycválaného hřebečka, jenž velmi rychle nabyl osobní svobody. Druhou brzdou je pak jeho ctižádostivost, chce něco dosáhnout, chce získat v budoucnu významné posty, proto si hlídá svůj profil.

Jistě, každý počítá s tím, že se mladí lidé budou bavit, budou pořádát různé večírky či párty, na nich občas zkonsumují legální drogy, jenž zvýší jejich prožitek. Stejně tak je přirozené, když budou souložit, možná v tom i experimentovat, střídat své partnerky či partnery. Ovšem vše musí mít jistý rámec, jisté hranice, které nelze překročit. Všechno zmíněné dovádění nesmí pak negativně ovlivňovat studijní schopnosti dotyčných.

Vlastní styl výuky a povinností se zase tak moc neliší od prvního stupně Institutu. Ovšem jiný je přístup jeho zaměstnanců a vyučujících. Ti jsou si vědomi, že pracují s vybranou skupinou těch nejlepších, kteří mají v budoucnu zastávat významné posty. Mnohdy jsou i potomci současných důležitých osob. Dle zákona museli přestát devět let mezi „obyčejnými“ žáky, rozuměj méně nadanými a s menší perspektivou. Cílem zaměstnanců druhého stupně Institutu je připravit své svěřence na jejich budoucí práci v oboru, který jim Systém nabídl a který si oni zvolili.

Druhý stupeň Institutu má různé etapy vzdělávání a také různé typy výstupů. Zpočátku jsou všichni na stejné startovací čáře a mohou dosáhnout na stejné konečné vzdělání. Ovšem během prvních dvou let budou velmi pečlivě sledováni a hodnoceni, posléze dojde k dalším odpadáváním. Někdy může celá skupina postoupit do dalšího plnohodnotného studia, jindy z ní někdo odejde. Tací jedinci pak absolvují méně náročný program, ovšem také s nižší perspektivou svého budoucího uplatnění.

Studium může trvat čtyři až sedm let, ale i poté stále nekončí. Vlastně nekončí nikdy, neboť pořád se objevují nové poznatky. Mnozí tak zůstávají na různých seminářích, kursech, ve vzdělávacích programech Institutu. Někteří sami pomáhají se vzděláváním nižších ročníků.

Co však Jirka pochopí hned, všichni zde jsou si vědomi své výjimečnosti, jsou dostatečně sebevědomí. Oni představují elitu nebo oni budoucí elitu připravují. Panují zde uvolněnější vztahy, je zde respekt navzájem. Ovšem také vyšší konkurenční boj a daleko vyšší nároky, než tomu bylo na prvním stupni Institutu a než jsou v jiných vzdělávacích institucích.

Druhý stupeň Institutu je opravdu pro úzkou skupinu těch nejlepších, vybraných složitým programem Systému, ovšem i dalším šestnáctiletým se dostává dalšího vzdělání. I oni navštěvují různá vzdělávací zařízení, různé náročnosti a s různými typy výstupů. Pouze mají smůlu v tom, že mají nastavenou jistou hranici, ke které se mohou přiblížit, ale kterou nemohou překročit. Nebo ve zcela výjimečných případech, kdy se objeví nebo rozvine později nějaký skrytý génius, který v prvním výběru Systému unikl. Což se tedy traduje, ale po pravdě nikdo takového nezná.

Jirku pochopitelně problémy jiných vzdělávacích ústavů netrápí, on má dost starostí s tím svým. Náhlý nápor ho zaskočí a donutí vydávat ze sebe to nejlepší, čeho je schopen. Zvláště když se chce na úvod předvést a stejný záměr mají i jeho spolužáci respektive konkurenti. První dojem považuje za důležitý, chce tedy být precizní, vždy připravený a úspěšný. Což není jen tak a rozhodně k tomu nestačí být přítomný na vzdělávacích aktivitách určených harmonogramem studia. Je nutné se připravovat i poté. S využitím Systému, kdy v něm hledá či pracuje dlouhé hodiny po svém návratu do rodného hnízda.

V prvních týdnech mu tak na nějakou zábavu moc času nezbývá, je rád, když se najde v nabitém programu prostor na dostatečný spánek. Posléze si začíná vytvářet jisté návyky a hledat chvíle pro své rozptýlení. Na druhém stupni Institutu je pochopitelně nutí udržovat svou kondici, která je potřebná pro velké pracovní zatížení, se kterým se počítá. Tělesná příprava i účast na některých sportovních hrách je povinná, další si mohou zvolit a ukrojit tak ze svého osobního volna. Mohou také chodit do fitcenter, do některých uzavřených klubů, které mají různé aktivity, sportovní, vzdělávací či jen čistě zábavné.

Jirka se také postupně seznamuje blíže se svými spolužáky ze skupiny a dalšími z jiných skupin, s nimiž mají některé aktivity společné. Přitom se dost vyzývavě rozhlíží po dívkách, neboť jeho tělo si žádá své. Musí uznat atraktivnost přítomných studentek. Když se nad tímto vztahovým hlavolamem zamýšlí, přijdou mu tyto dny tak trochu jako burza. Nadržení mladí lidé hledají pro sebe vhodné partnery, někdy skrytě, někdy dost otevřeně, jak k tomu byli vychováváni. Většinou nečiní problém hovořit zcela nepokrytě i o intimních věcech.

Pokud šestnáctiletí mladíci a stejně staré dívky měli nějaké vztahy před nástupem na druhý stupeň Institutu, až na naprosté výjimky jsou zpřetrhány. Jejich předchozí partnerky či partnery Systém rozesel po různých zařízeních v různých částech státu. Navíc zde jsou studenti z celého regionu. Proto vlastně ve vztazích začínají od nuly. V oboru správy Systému mají chlapci menší problém, neboť jsou zastoupeni v poměru dvou třetin, tedy přes emancipaci ženského pokolení tomuto oboru dávají více přednost mládenci. Což pro ně znamená jistý problém, neboť se na někoho z nich místní krásné pokolení nedostane.

Mohou však zabrousit mezi skupiny jiných oborů, které se na druhém stupni Institutu v Praze vyučují, v některých oborech je poměr jiný, buď vyrovnaný nebo dokonce mají dívky převahu. Samotný Institut je obrovský kolos, na němž studují tisíce a tisíce studentů různých oborů a ročníků, o které se starají další tisíce zaměstnanců, když personálu je několikanásobně více než klasických vyučujících. Jde o malé město,

vybudované na okraji Prahy, ovšem mající svá různá detašovaná pracoviště i na jiných místech. Proto se ne vždy všichni setkávají se všemi a jejich program je v jednotlivých oborech výrazně odlišný.

Co se týká sexuálního života studentů, platí jistá pravidla, daná zákony, schválenými v referendech. Jak uznali navrhovatelé pravidel, a jak je stvrdili voliči svým hlasováním, mají mladí lidé právo na svůj osobní život. Nepodporuje se promiskuita, podporují se dlouhodobé vztahy. Proto mohou dvojice milenců, ať již opačného či stejného pohlaví, požádat o statut partnerů, a tím pádem získají nárok na ubytování ve společném prostoru. Což se ovšem neobejde bez značné byrokracie a Systém pak sleduje, že se na ložnici vyskytují opravdu ti správní jedinci.

Mnozí tak dávají přednost volnějším vztahům, kdy dochází ke střídání partnerů či k velmi pragmatické dohodě, kdy je soulož konána nikoli z citových, ale pouze tělesných pohnutek. Pokud k tomu dojde v ubytovacích prostorách, není to přesně podle řádu, ale platí taková tichá dohoda, že toto nikdo neřeší. Pokud tedy někdy před dobou nočního klidu zaskočí dvojice na ložnici, tak je taková jejich činnost zaznamenána, ale oni nejsou popotahováni. Snad jen v případě, kdy by docházelo u někoho k tomu, že doslova střídá partnerky či partnery jak ponožky, takový či taková by asi byli pozváni na pohovor.

Je také pravdou, že mnoho studentů volí raději jiné prostory pro svá milostná dobrodružství, sice nikde neuniknou pozornosti Systému, ale jejich počínání není zaznamenáno v systému Institutu. Nebo si to alespoň studenti myslí. Mnozí mají dost prostředků, proto si mohou najmout místnost na potřebný čas, mnozí mají vlastní bydlení v místě studia.

Jirka má tu výhodu, kdy disponuje svým vlastním domem. Což se i díky jeho jistým taktickým opatřením rozkřikne. On sám vystupuje jako sebevědomý a pohledný mladík, který je docela vtipný, naopak není přehnaně arogantní, a který se snaží působit citlivým dojmem. I bez použití jeho přirozené výřečnosti je tak o něho zájem, což mu pochopitelně lichotí.

Je pravdou, že mezi nováčky v prvních týdnech dochází k námluvám a k vytváření dvojic. Což jim komplikují především studenti vyšších ročníků, kteří se občas ucházejí o nové kolegyně. Buchar z toho usoudí, že nemůže příliš váhat a přebírat, neboť by mohl přebrat a žádná vhodná adeptka by na něho nezbyla. Má své favoritky, ale po pravdě hodnotí především jejich fyzickou přitažlivost. Všechny mají své intelektuální schopnosti, jinak by na Institutu nebyly, jejich povahové rysy těžko může za tak krátkou dobu odhalit, zvláště když ty negativní ony nepochybně na odiv nevystavují.

Ve svém pragmatickém přístupu se proto rozhodne konat, také stále více cítí touhu po milování, sebe uspokojování ho už tolik neuspokojuje. Využije chvíle volna kolem oběda, kdy osloví jednu z jím vytipovaných dívek, která mu již sama svými pohledy naznačila, že by u ní mohl mít úspěch. Na jeho žádost poodejdou kousek stranou, od skupiny jejich kolegů.

„Něco potřebuješ?“ zeptá se Isabela Rozehnalová, jejíž oba rodiče pracují ve státní správě, na funkcích blíže nespecifikovaných.

„Nebude ti doufám vadit, když budeme mluvit otevřeně,“ zeptá se pro jistotu Jirka.

„Proč by mělo,“ ukáže mu ona své bělostné zuby.

„To jsem rád. Podívej, líbíš se mi, a tak ti chci navrhnout, abysme se stali partnery. Prostě spolu zkusili intimně žít,“ říká on bez uzardění a ještě k tomu jí vyzývavě hledí do očí.

„Jak se zdá, neztrácíš čas,“ zasměje se Isabela, ani ona nesklopí zrak a ruměncem její tváře nezdobí.

„Z logického hlediska je dlouhé namlouvání zbytečné, pokud to neočekává druhá strana. Z tvých pohledů jsem usoudil, že bys možná taky nebyla proti. Jestli jsem se ale zmýlil, tak ...,“ pokrčí on rameny.

„Jak si takový soužití představuješ?“

„Mám hned dva návrhy, ty si vyber, který by ti nejlépe vyhovoval. Jak asi víš, mám k dispozici dům tady v Praze. Ty, jak jsem se díval do tvého profilu, si z Brna, a bydlíš tady na ubytovně. Proto ti nabízím možnost občas přespát v mém domě.“

„Jen přespát?“

„No, přespát s majitelem domu, na společném lůžku, pochopitelně.“

Isabela Rozehnalová

„Nabídku chápu. Mluvil si však o dvou ...“

„Ta druhá je podobná. Pokud bys chtěla, tak se ke mně můžeš nastěhovat. Můžeme zkusit spolu žít. Uvidíme, jak nám to bude vyhovovat, jak si sedneme, podle toho se pak každé z nás může svobodně rozhodnout. Taky se tak líp poznáme.“

„Mám se jako k tobě nastěhovat?“ je ona očividně zaskočená.

„Je to možnost. Ale můžeš i pozděj, pokud nám to spolu bude vyhovovat. Jak vztahově, tak i v posteli,“ hovoří on naprosto klidným a věcným tónem, jako by nemluvil o intimních věcech, „Nevím taky, jak tě dokážu uspokojit. Nejsem paník, ale moje zkušenosti jsou dost malé. Po pravdě, dostal jsem jakési školení i s praktickými ukázkami od profesionální společnosti. Ale praxe mi chybí, to před tebou nechci zastírat.“

„Fakt si dost otevřeněj,“ konstatuje ona.

„Říkalas, že ti to nevadí,“ upozorní on.

„Říkala a nevadí mi to. Ale ta nabídka bydlet spolu ...“

„Nijak na tebe netlačím,“ říká on důrazně, „Můžeme to spolu zkusit, když budeš souhlasit. Můžeš jen zaskočit, třeba nějaký večer, a když nebudeš chtít zůstat do rána, tak tě nechám odvést na Institut. Nebo můžeš přespat do rána, záleží na tobě. Až když zjistíme, že nám to spolu vyhovuje, tak pak se můžeš nastěhovat. Opravdu, nechci tlačit na pilu, nechávám to na tobě, jak se rozhodneš.“

„To zní opravdu zajímavě,“ usměje se ona, přeci jen trochu nejistě, asi velmi zvažuje výhodnost takové nabídky pro sebe.

„Mám ještě dotaz, abych byl taky v obraze. Ty už máš v tomhle nějaký zkušenosti? Myslím, jestli jsi ještě panna nebo už ne,“ položí on dotaz skoro až lhostejným tónem, bez jakéhokoli zaváhání.

„Panna už nejsem, ale asi jsem na tom podobně jako ty. Nějaké zkušenosti mám, ale zase tolik jich nebylo. Nežila jsem s nikým na prvním stupni Institutu. Ale měla kluka ve svém bydlišti, jednoho souseda. S tím jsem to párkrát dělala,“ svěřuje se ona, také dost jistým hlasem a bez nějakého studu.

„Skvělý. Tak co říkáš mojí nabídce? Nemusíš pochopitelně odpovídat hned, můžeš si to v klidu promyslet, než mi odpovíš.“

„Jak jsem už řekla, tvoje nabídka zní lákavě. Přitom je dostatečně volná, k ničemu nás nezavazuje, jak si naznačil. Můžeme to zkusit a když nám to nebude vyhovovat, tak to můžeme skončit. Tak si to myslel, je tak?“ ujišťuje se pro jistotu ona.

„Tak nějak. Pokud přijmeš moji nabídku, tak ti můžu slíbit, že po dobu, co budeme spolu, nebudu hledat jinou. Ocenil bych, kdyby to tak bylo i u tebe,“ sděluje on své představy vztahu, „Ale o tomhle si můžeme promluvit. Myslím tím, jak volný bude ten náš vztah.“

„Když jsem mluvila o volnosti, nemyslela jsem další partnery,“ říká ona důrazně, „Myslela jsem tím, že si neslibujeme lásku do konce života, ale jen dohodu o tom, že spolu budeme chodit, dokud to některého z nás nepřestane bavit. Nebo společně neusoudíme, že nám to neklape a dál to nemá cenu.“

„Skvělý, přesně tak nějak si to taky představuju,“ vyjádří on svou spokojenost slovy i svým výrazem.

„Kdy chceš začít?“ položí ona velmi praktický dotaz.

„To záleží na tobě,“ pokrčí on rameny, „Upřímně, mám na to velkou chuť a čím dřív, tím líp,“ zasměje se, „Ale zase na tebe nijak netlačím,“ dodá pro jistotu.

„Co navrhuješ?“

„Pokud jsme se tedy dohodli,“ podívá se on na ní pátravě, a když ona přikývne, tak pokračuje, „Můžeme si porovnat naše harmonogramy. Jak jsme na tom dneska. V kolik nám končí program. Zajistím pro nás oba odvoz, pozvu tě na večeri a budu pevně doufat, že to jen u ní neskončí,“ zasměje se a vše doprovodí rošťáckým výrazem.

„Tak už dneska ...,“ zamyslí se ona, „Ale proč ne?“ objeví se i u ní na tváři potměšilý výraz, „Tak ukaž, kdy končíš, ať se domluvíme, kdy a kde na sebe počkáme.“

„Super!“ zvolá on radostně, „Teď jen, aby nám všechno klapalo tak, jako tahle domluva,“ přidá své vroucí přání.

Vytáhnou své komunikátory a porovnávají harmonogramy svých skupin. Domluva je poměrně rychlá, určí si místo a čas setkání a pak se mohou rozběhnout za svými povinnostmi. On hned začíná objednávat odvoz a také slíbenou večeri, kdy má zájem se trochu vytáhnout, chce udělat dojem. Ona se vrací ke svým kolegyním ze skupiny.

„Co ti chtěl?“ zeptá se jedna z nich.

„Co by chtěl. Chce si zašukat, ne?“ ušklíbne se druhá.

„Není marnej,“ hodnotí mladíka třetí, „A má prej pěkný dům,“ dodá.

„Říká se to,“ usměje se Isabela povýšeně, také ji těší příznivé hodnocení jejího budoucího milence.

„Tak se nenech prosit. Domluvili jste se?“

„Domluvili, dneska večer poznám ten jeho dům. Pozval mě na večeři,“ odpovídá již pár minut zadaná dívka.

„Jen na večeři?“

„Tak zdá se normální, ne? U večeře to určitě neskončí,“ ušklíbne se slečna Rozehnalová a aby předešla dalším zvědavým otázkám, v kostce sdělí obsah poměrně otevřeného rozhovoru, nad kterým by ctitelé klasického navazování vztahů a především vyznavači romantiky minimálně povytáhli obočí.

Podobným otázkám čelí i Jirka od svých kolegů, on je ale vcelku odbude, s tím, že má večer rande a nechce nic zakřiknout. Pokud mu vyjde, tak jim sdělí podrobnosti zítra. Což oni berou, navíc mají své starosti, než aby teď řešili možný milostný život jednoho z nich.

Potenciální milenci se sejdou na parkovišti, kde kotví různé dopravní prostředky studentů i zaměstnanců, ale kam se přistavují i dopravní prostředky přepravečů, jak pro soukromé osoby, tak pro skupiny. Pochopitelně k Institutu vede i hromadná městská doprava, se kterou se dá dostat do centra velkoměsta či na jiné nádraží, odkud se mohou dotyční rozjet do celého světa. Mohou se však městskou dopravou dostat i na letiště.

Oba přišli pár minut před domluveným termínem, na ten dorazí limuzína z uzavřeného městečka. On jí galantně pomůže nastoupit, dveře se sice mohou otevírat automaticky, ale z jisté tradice toto řidič nevyužije a chce sám posloužit. Klient ho však předejde.

Během jízdy si oba dají ovocný koktejl se stopami alkoholu, přitom se baví více méně obecně, o svých zkušenostech z prvního stupně Institutu, o svých kolezích respektive kolegyních z druhého stupně, z jejich současných skupin. Což jim vystačí, než dorazí k domu. Ten je jako vždy bezvadně uklizený, neboť přes den sem dochází pracovníci zdejší firmy, která se o městečko stará. Svě si zastanou i domácí roboti, které ve vhodný čas aktivuje řídicí systém domu.

„Vítejte, Jirko, vítejte, Isabelo,“ zní jim v ústrety lahodný hlas Anety, programu ovládajícím tento dům. Vzápětí se rozezní hudba, ne příliš nahlas, jen podbarvuje atmosféru.

„To je moje oblíbená ...,“ zarazí se dívka.

„Snažila jsem se vybrat, podle toho, co nejvíce posloucháte, a co by se hodilo pro vaši první návštěvu v tomto domě,“ odpovídá ji program.

„Aneta, tak se náš program jmenuje, nikdy nevynechá příležitost se předvést,“ vysvětluje Buchar.

„Moc milé,“ ohodnotí přivítání Isabela.

„Máme nějaký čas do té večeře, co kdybych ti ukázal dům?“ navrhne on, „Pokud by nám to vyšlo, tak minimálně na čas bude taky tvůj,“ dodá.

„To zní lákavě,“ rozhlíží se ona, příbytek vůbec nevypadá špatně.

„Skvělý. Tak pojď,“ neztrácí on čas a započne prohlídku.

Po pravdě má vše velmi dobře načasované a rozvržené, na programu na večer zapracoval po rozhovoru se svou nápadnicí. Chce se ukázat jako kultivovaný mladý muž, ne jako nějaký obyčejný nadřazený kluk, co z dívky rve oblečení, jen co přejde práh jeho domu a vrhá se na ni málem jak zvíře. Svým způsobem si hraje na galantního mladého muže těch nejlepších způsobů. Nicméně v jeho bezprostřednosti působí jeho počínání přirozeně.

Ona musí být se zjištěními spokojená, opravdu zde nachází luxus, dům je vybavený nejmodernější technikou, včetně malého kina, které umožňuje i skutečné prožitky ve formě 4D, pokud by byl o tuto produkci zájem. Což znamená, že je možné v prostotu vyvolávat vůně, vánek, mženi, hýbaní se seslemi a podobně. Což ji zaujme, on ji pak vysvětluje technické provedení.

Aneta ohlásí večeři, zatím mu program vychází, s prohlídkou jsou hotovi a tak mohou zamířit do společenské místnosti. Ta se však oproti jejich příchodu změnila, je velmi intimně osvětlená a teď dokonce donášková služba zapaluje klasické svíčky, jak ona mohla spatřit ve starých romantických filmech. Místnost je prosycena zajímavou vůní, do toho hraje klasická hudba, opět tiše, podbarvující pouze začínající čas večeře.

Služba pomůže oba strážníky usadit, pak je započne obsluhovat, když jim dá vybrat i z několika nápojů. Ona je tím vším okouzlena a hostitel u ní stoupá v ceně. Má úroveň, hodnotí ona jeho počínání.

„Isabelo, je na tobě, jestli obsluha zůstane, nebo se nadále obsloužíme sami,“ říká Buchar s milým úsměvem na tváři, „Rozhodni, co ti bude příjemnější.“

„Jsou velmi pozorní a milí,“ podívá se slečna Rozehnalová na mladíky, teď v roli číšníků, „Ale možná by bylo lepší, kdybychom zůstali sami,“ rozhodne.

„Jak si přejete, slečno,“ ukloní se šéf obsluhy, na jeho pokyn pak jeho další dva podřízení udělají jen pár úprav na stole, upozorní pána domu, pod kterým poklopem co nalezne, a poté s dalšími úklony opouštějí dům. Kde se hoch o pár let mladší předvádí před svou dívkou, leč když na to má, tak si takové pohoštění může dovolit.

„Tak na zdraví a především na tvoji první návštěvu,“ pozvedne Jirka štamprdli s aperitivem, před sebou mají velmi působivě vypadající předkrm, na stole pak nános, z nichž si mohou vytvořit další chody, podle svého uvážení.

„Moc milý přivítání,“ usměje se ona, pak do sebe zvrhne obsah malé skleničky, stejně tak učiní i on.

Začnou stolovat, přitom se oba snaží chovat kultivovaně. K tomu jim Aneta vyhrává, vypadá to, jako by večerel noblesní pán se svou paní, nikoli šestnáctiletý kluk s dívkou, kterou si dnes pozval, aby spolu souložili. A to bez toho, aniž by mezi nimi panovaly jakékoli city, o vášnivě lásce ani nemluvě.

„Takhle večeríš každý den?“ zeptá se ona po chvíli planého tlachání a zkoumavě se na něj podívá.

„Jasně, každé večer,“ odpovídá on s vážnou tváří, pak se rozesměje, „Ne, jen když mám návštěvu, pozvaný přátele. Nebo teď tebe. Ale tohle jsem vymyslel pro tebe, tu atmosféru, ty svíčky, tu hudbu ... nevím, jestli jsem se ti trefil do vkusu, ale chtěl jsem nastolit příjemnou atmosféru. A taky tě přivítat, na úrovni,“ vysvětluje své pohnutky.

„Dost dobrý, vážně,“ podívá se ona po stole, ze kterého on právě rozděljuje další krmi, neboť předkrm již spořádali.

„Dík za pochvalu, tak jsem se s tím nedřel zbytečně. Snad ti taky bude chutnat, nevím, neznám tvoje chutě. Ale tohle je snad taková klasika ...“

„Klasika?“ protáhne ona, „Jak pro koho ... teda taky si nežijeme nejhůř, taky máme domek. Ale tady to máš určitě hezčí ... a hlavně, jen pro sebe. To ti asi kde kdo závidí, co?“

„Tak celkem asi jo ... a někteří by ho chtěli občas půjčit ... však víš proč. Ale ty nemusíš, když budeš chtít, tak tady můžeš být taky doma, určitě nějaký čas ...“

„Nějaký čas?“ pozvedne ona své krásné a svůdné oči.

„Oba jsme snad rozumní a mluvíme otevřeně. Líbíš se mi, snad ani já nejsem k zahzení. Ale teď nevíme, jak nám to spolu půjde, po všech stránkách, jestli mi rozumíš. Ale určitě mi rozumíš. Můj druhý návrh stále platí, když budeš chtít, můžeme tady spolu zkusit žít. Možná nám to sedne, možná po nějaký době zjistíme, že to není ono, půjdeme si na nervy, nebo třeba potkáš někoho, do koho se skutečně zamiluješ.“

„Nebo ty.“

„Nebo já. Ačkoli, mám z toho trochu strach, statisticky pak člověk někdy začíná blbnout, což se může projevit na studiu. Radši bych vztah, kdy si budeme rozumět, ale nebudeme z něho šílet. Muset pořád myslet na toho druhého a rozptylovat se tak od svých povinností na Institutu. Nevím, jestli mi správně rozumíš, ale zastávám názor, že je lepší být upřímný, předejde se tak dost často různým nepříjemnostem, nedorozuměním,“ říká on skoro lhostejně, přitom se usmívá a decentně pojídá pokrm, který před chvílí oběma naložil na talíře. Ten zapíjejí kvalitním vínem.

„Neptal ses mě, jestli mi to bude vyhovovat,“ upozorní ona.

„Neptal a právě proto o tom mluví,“ souhlasí on s výtkou, „Pořád můžeš couvnout. Stačí, když řekneš, po večeri můžeš odjet. Nebo tady přespat, ale sama, v pokoji pro hosty. Budu tvoje rozhodnutí plně respektovat.“

„I po tom, cos mi vystrojil takovou večerí?“

„Ta večere má nabudit dobrou atmosféru a taky ukázat moji úctu k tobě. K tvouj osobnosti, kterou respektuji. Chtěl bych, aby náš vztah měl jasná pravidla, aby vyhovoval nám oběma a abychom si dokázali vždycky rozumně o všem promluvit. A hlavně otevřeně,“ říká on důrazně, snad poprvé s lehkým příznakem emoce v hlase.

„Jde ti tedy jen o sex? Rozumím ti dobře? Nic víc nechceš?“ položí ona dost zásadní otázku.

„Tak o sex mi samozřejmě jde. Oba jsme zdraví, oba jsme heterosexuálně orientovaní, oba jsme mladí a sex nám určitě prospěje,“ tváří se teď on trochu zamyšleně, „Ale není to přece jen o něm, pokud bysme tady spolu bydleli. Studujeme stejný obor, což je dobrý. Nejsme žádní vymaštěnci, určitě si budeme mít i o čem povídat. Podívat se občas třeba na nějaký film, zajít do sauny, do vířivky. Nebo si někam vyrazit, na nějaký večírek. Nebo ho občas uspořádat tady, pro naše spolužáky. Pokud budeš chtít, a já budu chtít, tohle musí být po vzájemný dohodě. Tak nějak bych si to představoval. Něco se ti na tom nelíbí? Podle tvýho pohledu a výrazu ...“

„Skoro mi to přijde jak po dvacetiletém manželství nebo partnerství ...“

„Nevím, mně se to tak nezdá ... ale řekni svoji představu, nebráním se přece diskusi. Chci, abysme se navzájem respektovali a snažili si navzájem vyhovět.“

„Tomu rozumím. Vážím si taky tvójí upřímnosti ... jen mi přijdeš takovej ... nevím správný výraz ... snad moc rozumnej ... chladnej?“

„Snad tak zle nebude,“ pokusí se on o úsměv, vyzní poněkud kysele, „Jedno je ale pravda, mám svoje cíle, chci něco dokázat. To je u mě na prvním místě. Ale to ti nezastírám.“

„Co vlastně bych pro tebe měla být?“

„Isabelo, možná si všechno špatně vykládáš. Chtěl bych mít dívku, stálou dívku, ne je střídat nebo hledat profesionální společnice. Dívku, se kterou si budu rozumět jak v posteli, tak i mimo. Možná to zní vypočítavě, chladně, ale nejsem zase tak úplně studenej, jak si možná z mejch keců usoudila. Mohl bych ti tady vykládat nesmysly, jen abys mi neutekla, abych tě dostal do postele. Jak vidíš, místo toho dělám pravej opak. Možná tě to odrazuje, ale pak máš právo kdykoli vycouvat. Nebudu ti lhát, jen abych si s tebou dneska užil. To by nebylo vůči tobě fér.“

„Tohle pochopitelně oceňuji,“ tváří se ona rozpačitě, „Ale ...“

„Tak mi řekni svoji představu,“ vybídne ji on.

„Nejsem taky naivní husa, abych čekala, že spolu vydržíme až do smrti. Máš pravdu v jednom, není mezi náma žádná velká láska. Líbíš se mi, to určitě, ale ... To by mluvilo proto, co navrhuješ. Jen bych možná chtěla, aby můj kluk po mně taky trochu šlel ...“

„To asi já nebudu, i když ... kdoví, co bude začas, když si budeme rozumět, když si sedneme. Myslel jsem, že by náš vztah mohl bejt založenej na trochu něčem jiným. Na vzájemným respektu, na upřímnosti, na společnejch zájmech a pochopitelně taky na tom sexu. V tom oba moc zkušeností nemáme, ale je se kde poučit a třeba najdeme způsoby, jak si ho oba užít. Víím, není to moc romantický, ale je to snad férový, ne?“

„Tvůj pragmatismus mě odzbrojuje,“ rozesměje se ona, pak do sebe hodí zbytek vína, což ho přiměje číši znovu naplnit.

„Isabelo, rozhodně na tebe nechci nijak tlačit. Považoval jsem však za nutný si tohle vyjasnit. Možná to je z mé strany chyba, možná naivita, nevím. Dobrovolně jsem se do šestnácti zřekl navazování vztahů s dívkami, abych co nejlépe uspěl na tom prvním stupni. Nemám v tom teda zkušenost a už vůbec ne v nějakém trvalejším vztahu. Pokud jsem tě zklamal, tak je mi to líto, můžeš mě poslat někam. Pak můžeme dojít, popít, pokecat a třeba zůstat jen kamarády, přáteli, pokud je to vůbec možný, mezi mužem a ženou. Někdo říká, že to nejde, pokud jsou oba heteráci.“

„Seš asi dost zvláštní. Ale dobře víš, co chceš. A říkáš to na rovinu. To беру.“

„Ale moc nadšená nejseš.“

„Nadšená ... tak když jsem svolila, že s tebou dneska půjdu, věděla jsem, co asi budeš chtít. Ale je pravda, že jsem to čekala trochu jinak ... Místo toho tady mám noblesní večeri a poslouchám kluka, kterému je šestnáct, ale mluví, jako by mu bylo třicet. Tak mi to přijde, když to chceš slyšet. Ale na druhý straně, něco mně na tobě přitahuje. Možná právě tohle, jak máš všechno promyšlený, jak si jdeš za svým.“

„Vlastně máš hned čtyři možnosti, jak se zachovat,“ přemýšlí on nahlas, „O prvních dvou jsme už mluvili, bejt mojí holkou a já tvójím klukem, buď sem občas můžeš zajít, nebo tady i bydlet. Ale taky můžeš odmítnout a k ničemu mezi náma nedojde. Nebo naopak, můžeme spolu mít sex a tím to může skončit. Když teda budeš chtít.“

„Doufám, pokud skončíme v tý posteli, že tam nebudeš tak rozumnej ... že se dokážeš trochu odvázat ...“

„To můžeš zjistit, pokud budeš chtít,“ usměje se on, stále je jakoby nad věcí, je patrné, že ani z odmítnutí si nebude dělat těžkou hlavu a pravděpodobně už zítra osloví jinou spolužačku, říká si ona. Což by z jejího pohledu byla škoda, ten kluk má něco do sebe, i to jeho zázemí není k zahzení, „Taky tady mám nějaký stimulanty, co nám oběma můžou zvýšit prožitek. Pokud budeš chtít,“ navrhuje on.

„Co tady máš?“ zatváří se ona nejistě.

„Jen samý legální věci, pochopitelně. Nikdy bych si nevzal nic, co by nebylo legální,“ ujišťuje jí on rychle, „Přece víš, že ten čip v našich tělech takovou látku rozpozná. Přece si nebudu kazit svůj profil, aby to na mě někdo někdy vytáhnul, určitě v tu nejméně vhodnou chvíli. Ale je dost legálních prostředků. Na oslavě svých šestnáctých narozenin, jak jsem ti říkal, jsme to s kamarády vyzkoušeli. S těma profesionálníma společníkama. A musím uznat, že to byla docela síla.“

„Tohle navrhuješ?“

„Jen jako možnost. Můžeme to zkusit bez toho, napoprvé, pak si třeba něco vzít. Stojí mi dost často a nezdá se, že bych byl moc nervózní, aby se mi třeba nepostavil,“ říká on naprosto beze studu, „Můžeme se na ty stimulanty podívat, do Systému, na popis jejich účinků. Něco jsem si objednal, potom, co jsem s tím měl tu dobrou zkušenost. Ale jak říkám, ta byla jen jedna. Jinak jsem si vždycky ulevoval sám, to přiznávám. Buď jako za starejš časů, nebo tady mám zařízení, který mi vytvoří virtuální realitu, však víš, o čem mluvím,“ vykládá on o svých intimnostech.

„Jak si vlastně dnešek představuješ?“ je ona poněkud zaskočena, ale i unesena jeho otevřeností, přirozeností, s jakou o všem mluví.

„Tak mám několik scénářů, které ti řeknu, pokud budeš chtít.“

„Určitě mě minimálně zajímají.“

„Ten obyčejný je taková klasika. Dojíme, dopijeme a můžeme odejít do mojí ložnice. Nebo využít jiný prostředí. Například saunu a vířivku. Nebo jít do kina, pustit si něco a přitom to dělat. Nebo taky začít tou ložnicí a když budeme chtít, tak na to navázat něčím dalším. Včetně použití třeba těch afrodisiak, co tady mám. Záleží na tobě.“

„Vypadá to podle tvých představ na dlouhou noc ...“

„Na dlouhou a snad pohodovou noc ... jsme mladý, jeden den vydržíme, když budeme trochu nevyspalý. Můžeme se podívat do našich harmonogramů, sladit odjezd do Institutu, objednat odvoz na ráno, když se zdržíš. Můžeme se dohodnout, kdy půjdeme spát, nebo to necháme otevřený, podle toho, jaká bude nálada, jak se nám to bude líbit.“

„Že bys něco ponechal náhodě a neměl všechno do detailu naplánovaný?“ zasměje se ona.

„Budeš se divit, ale tohle rád ponechám na náladě ... nejsem úplnej magor, co všechno jede podle harmonogramu. Chci bejt dobrým studentem, ale nechci se z toho zcvoknout, proto je nutný taky občas vysadit ... Uznávám, asi musím vypadat trochu divně, jak se snažím mít ve všem jasno a pořádek. Ale jsem taky pořád šestnáctiletý kluk, i když se ti zdá, že mluvím, jako by mi bylo třicet.“

„To neměl bejt vodsudek ...“

„Já to tak neberu, uznávám, máš v mnohým pravdu. Dal jsem si nějaký cíle a chci udělat maximum, abych jich dosáhnul. To je nepochybně priorit na tom druhým stupni. Ale nejsem cvok, co jen bloudí v Systému, dopřávám si čas i na zábavu. Byl bych moc rád, kdybys byla součástí mého života, minimálně na nějaký čas, dokud mě nebudeš mít plný zuby. Snad splním tvoje očekávání, sebevědomí mi sice nechybí, ale co se týká role milence, tak v tomhle sám nemám jasné představy. Ale jsem učenlivej a pokud všechno nebude na začátku úplně dobrý, pokusím se na sobě i v tomhle zapracovat. Bude taky důležitý, abys mi řekla, co by sis představovala. Pokusím se pak vyhovět,“ hovoří on uvolněně.

„Nastává už další fáze mojí návštěvy?“ nahodí ona potměšilý výraz.

„To záleží na tobě ... můžeme ještě chvíli posedět. Nebo zajít do té ložnice. Tohle jídlo tady je pod poklapy, ty udrží jeho správnou teplotu, můžeme se k němu kdykoli vrátit, pokud nám vyhládne. Nebo něco přinesu do té ložnice, když budeš chtít.“

„Nepodíváme se ještě předtím, co tady máš, ty povzbuzovadla?“ navrhuje ona.

„Jasně, tak se podívej,“ vytáhne on svůj komunikátor, za chvíli ji ukazuje názvy i obrázky různých přípravků, které mají zvýšit prožitek. Také najede na doporučené dávkování, pochopitelně i varování před účinky, které mohou některé jiné smysly otupovat, jako například soustředěnost.

„Možná by malá dávka neškodila ...,“ zatváří se ona rozpačitě.

„Proč ne. Seš nervózní?“

„A ty?“

„Ani ne, i když u nás mužů je vždy riziko selhání. Ale nevidím důvod, líbíš se mi, mám na to chuť a už jsem si dokázal, že to dokážu. Ale možná máš pravdu, když se trochu povzbudíme, nemusí to být na škodu a určitě nám to zvýší prožitek. Tak já pro to dojdu, jestli chceš. Začne to účinkovat asi za dvacet minut, jak tady píšou. Takže když si to dáme, máme čas tak na dopití skleničky vína a pak bysme na to měli jít,“ upozorňuje on.

„Tak to přines,“ odpoví ona k jeho velké radosti.

Vezmou si přípravek, na kterém se dohodli, je rozdílného složení pro muže a ženu, i na to on pamatoval, nemyslel jen na sebe. Pak spolu klábosí, záměrně o něčem jiném, přitom začínají cítit, jak se jim zvyšuje chuť jednoho po druhém. Asi po deseti minutách se již začínají účinky projevovat, proto on povstane a galantně ji pomůže vstát a vede ji směrem ke své ložnici.

Cestou si vzpomíná na dobré rady, které dostal od prostitutky v den oslavy svých šestnáctých narozenin, jak by si měl počínat, ale vše nakonec běží jak po másle. Začnou se líbat, velmi rychle se zbavují svého oděvu, aby nakonec nazí dopadli na anatomické lůžko, jenž jim poskytuje dostatek pohodlí pro jejich prostocviky. On však nezapomene ani na ochranu.

Jen co se trochu vydýchá, hned s ní začne řešit právě skončenou úspěšnou soulož, kdy ho velmi zajímá její pocit a také, jak celou událost hodnotí. Ona jen lehce zavrtí hlavou, přemýšlí, co chce slyšet, zda pravdu, nebo toužebně čeká na pochvalu. Nakonec zvolí hodnocení tak napůl. Sice jí jeho způsoby přijdou hrozně neosobní, odtažitě, ale na druhé straně kvituje, že se nezajímá jen o své prožitky, ale i o ty své partnerky. Což může být dobrým základem pro skvělý sex, pochopitelně časem.

Stále na ně působí užití afrodisiakum, které oni posléze ještě podpoří trochou alkoholu a druhou polovinou dávky, což je udržuje ve velmi aktivním stavu po delší dobu. Noc je opravdu dlouhá a svým způsobem vášnivá, byť ona stále pozoruje jeho pragmatické chování, ačkoli užití látky pochopitelně působí na jeho pudy a nutí ho se chovat živelně.

Mnoho se nevyspí, jen zamhouří oči a už je Aneta budí, jak jí on nařídil. Oba jsou rozespalí, s kruhy pod očima, ale v těch se zableskne, když se po ránu jejich pohledy setkají. Leží nazí na jeho lůžku, zakrytí pokrývkou a teď vzdychají, neboť budou muset pelíšek opustit a začít se vypravovat na cestu.

„Jirko, Isabelo, nechci vzbudit vaši nevoli, ale za čtvrt hodiny vám donesou snídani. Tu jsem si dovolila objednat, půl hodiny před vaším plánovaným odjezdem. Je nejvyšší čas opustit lůžko a provést ranní očistu,“ zní hlas programu jemně i důrazně.

„Co udělá, když ji neposlechnem?“ zamžourá milénka.

„Asi nás bude prudit dál, dokud nevstaneme,“ pokrčí on rameny.

„Chápu vaši nevoli,“ reaguje program, „Ale váš harmonogram je daný a také bude zajištěný odvoz. Zatím jste byl vždy dochvilný, Jirko.“

„Vida, tak asi mám na tebe špatnej vliv,“ vysvětlí si dívka slova Anety po svém.

„Z ničeho vás neviním, slečno Isabelo,“ tvrdí program.

„Můj ty bože, tomu neuniknem,“ rezignuje mladík a odhodí přikrývku. Své kroky pak směřuje do koupelny, kde hodlá provést ranní hygienu, včetně sprchy, usušení a navonění. Ona pozoruje jeho postavu, když nahý kráčí po místnosti a musí s ní být spokojená. I jako milenec se ukázal v dobrém světle, navíc je zvědavý a chce pořád něco zlepšovat, zkoušet, což je z jejího pohledu dobře. Právě když ho má v práci vysoušecí zařízení, ona jak bájná Eva nakráčí do koupelny.

„Škoda, že máme tak málo času,“ prohodí on, sjíždějící pohledem její tělo.

„Máme, tedy myslím teď ráno,“ odpovídá ona, stoupá si do míst, kde na ní brzy začne dopadat proud vody, přičemž hlasem požádá o zvýšení teploty, což Aneta hned zařídí.

„Máme tedy budoucnost?“ ptá se on, praktikující čištění ústí dutiny.

„Pokud tvoje nabídka platí ...,“ reaguje ona.

„Která z nich?“

„Uvidíme,“ zní její odpověď, „Promluvíme si o tom během cesty. Tvůj dům je pěkný a jeho majitel taky, ke všemu dovede bejt i něžnej a milej.“

„Tolik chvály snad neustojím ... když už mluvím o tom stání, tak začínám mít problém, tvoje přítomnost na mě působí ...“

„Tak si radši jdi vzít kalhoty a sejdeme se u snídaně. Slyšel si Anetu, vždycky seš dochvilnej a nechci, aby mě někde pomlouvala, třeba před tvými rodiči, nebo poslala hlášku do Systému,“ ukáže mu ona svou zmáčenou paží velitelsky ke dveřím.

„Tak jo. Když jste na mě dvě, nemám šanci,“ povzdechne si on teatrálně a bez ohledu na jistou míru vzrušení a chuť pokračovat v tom, co jim v noci dělalo tak dobře, zamíří do ložnice, aby se oblékl.

POKAŽENÝ VEČÍREK

Tři týdny Jirka a Isabela experimentují v sexu a ona poté stráví noc v jeho domě. Až po této době se shodnou na změně a ona se k němu nastěhuje. O čemž oba informují své rodiče, jeho tento krok berou na vědomí, konec konců mu k takého eventualitě již souhlas dali, její tím dvakrát nadšení nejsou, i když si zjistí, kdo je jejím partnerem. Myslí si, že má jejich dcera na takový krok ještě dost času a také mají obavy, aby tento vztah nepoznamenal její studijní výsledky. Což je však obava zbytečná, její milenec je opravdu velmi cílevědomý a studium rozhodně nepodceňuje. A naopak ještě ke stejnému úsilí vede svou novou spolubydlící.

Většinou se nechávají vozit do Institutu i zpátky, občas po škole vyrazí do města, někdy jen na obyčejnou procházku, to pak využijí hromadné dopravy. Během dne se zase tak často nevidí, jen výjimečně mají jeho a její skupina stejný program, většinou pracují buď ve svých skupinách či s jinou skupinou.

Po měsíci společného soužití se rozhodnou uspořádat párty, na oslavu tohoto výročí. Nechtějí nějakou velkou sešlost, ale pozvou své kolegy a kolegyně ze svých skupin s tím, že ti si mohou přivést pouze jednoho partnera, nebo jen kamaráda či kamarádku. Maximální počet osob tak nemá přesáhnout dvacet, což je podle Jirky ještě přijatelný počet, ve kterém se dá v domě udržet pořádek.

Výhodou hostitele je, oproti dobám mnohem dřívějším, že všichni jsou neustále monitorováni. Tím jsou nuceni se chovat v přijatelných mezích. Bujarost, použití legálních stimulantů či alkoholu je tolerováno, stejně jako sex, na vše mají jako dospělí nárok. Ale musí dodržet míru. Při přehnané koncentraci alkoholu či stimulantů by čip v jejich pažích zaznamenal problém a pravděpodobně přivolal lékařskou službu. Což by bylo nemilé. Kdyby pak došlo k poničení nějaké věci či dokonce k výtržnosti, všichni hned budou vědět, kdo je pachatelem.

Večírek plánují několik dní a pochopitelně ho směřují tak, aby po něm následovalo volno. Mohou tak pařit až do druhého dne, odchod bude věcí každého. Co se týká materiálního zajištění, nemíní hostitel zbytečně a přehnaně utrácet, k dispozici bude mít obyčejné jídlo, pití a stimulanty, automat jim může dost věcí namixovat, nějaké dobrůtky si mohou vytisknout. Až poté existuje i varianta speciální objednávky během mejdanu.

Vztahy ve skupině mladíků C37 nejsou sice nijak idylické, ale panuje v ní vzájemný respekt a také spolupráce, když takovou činnost vyžaduje splnění úkolu. Všichni mají zájem uspět, v tom existuje primární shoda. Přesto mezi Jirkou a Jaroslavem Nohýnkem občas zajiskří, Jardovi se vůbec nelíbí, že se jeho kolega začíná stávat významnou osobností skupiny. Především genius a taky trochu cvok Konstantin Bilousov ho žere, ale podléhat jeho osobnosti začínají už i Paolo Tommassini a Tony Do. Čemuž nahrává nejen chování Buchara, ale také jeho velká volnost, kdy má k dispozici dům, do kterého si dokonce nastěhoval partnerku.

Na mejdan si pozvaní mladíci i dívky shánějí partnery či partnerky, někteří již mají své stálé, další je zvou jen na tuto akci, přičemž očekávání všech je podobné. Budou sami v domě, který jistě skrývá různá zákoutí a prostory, kde bude možné si užít. A kdoví, jak se celá věc zvrtně, jestli dokonce nedojde ke skupinovému sexu. A tak v různých variacích sní o připravované akci.

Jirka a Isabela v roli hostitelů konají poslední přípravy, respektive kontrolují, zda je v domě vše, co objednali. Ostatní mají dorazit do půl hodiny, je na nich, jak se sem dopraví a v kolik. Jejich jména jsou nahlášena, oni na bráně zadají své kódy a budou do uzavřeného městečka vpuštěni. Čímž ale také budou pod dohledem, neboť ochrana celého objektu je pochopitelně propojena s programy v domech. Není tedy vůbec myslitelné, aby na oslavu pronikl někdo nezvaný, nenahlášený.

„Doufám, že nám to naše hnízdečko moc neponičí,“ říká Jirka, který se s Isabelou mazlí na sedačce ve společenské místnosti.

„Všichni mají rozum a dají si pozor,“ zavrtí ona hlavou, pak ho políbí, čím dál tím víc mu propadá, a proto ji trápí jeho přístup. Je milý, pozorný, v posteli dobrý. Ale udržuje si odstup, neprojevuje žádné velké city, než spokojenost s nastoleným stavem. Někdy jí přijde, že je tu jen proto, aby tu on nebyl sám, měl si s kým pokecat, a když dostane chuť, tak si zašukat. Což z jejího pohledu není zrovna optimální, leč věří, že ho dokáže časem více získat, zaujmout, polapit, vyvolat u něho alespoň zárodek citu.

„To bych jim radil,“ vyhrožuje on a přitom se usmívá. Ze svého pohledu k tomu má důvod, do domu si nastěhoval hezkou a přítulnou milenkou, která ke všemu není vůbec hloupá a může s ní tak mluvit o ledasčem, což umocňuje i fakt, že studují stejný obor a tak minimálně základní zájem jim je společný. Také mu vyhovuje její zvyšující se závislost na něm, jen se obává, aby nepodlehli jejímu kouzlu, chce se držet svého předsevzetí zůstat nad věcí, aby mu vztah nepřerostl přes hlavu a chemie, které někteří říkají láska, mu nezatemňovala rozum. Zatím si rozhodně na soužití stěžovat nemůže.

„Máš připravený nějaký program?“ zeptá se ona.

„Program?“ protáhne on.

„Copak, že bys ty neměl všechno naplánovaný do posledního detailu?“ škádlí ho.

„Tak plánovat takovej mejdan mi přijde jako ztráta času. Nechám to na hostech, jaká bude nálada. Dám jim k dispozici celej dům, to je snad dost, ne?“

„Opravdu celej?“ zajiskří se jí v očích.

„No, celej úplně ne, naše ložnice je pro každého tabu, Aneta dostala příkaz, že tam smí pustit jen nás. Neotevře dveře nikomu jinému, jen tobě nebo mně. Naopak jinač můžou bez omezení, do sauny, do kina,“ informuje on o jistých omezeních pro hosty.

„Je dobře mít víc přátel, ne? Bylo by škoda se uzavírat tady sami.“

„To už jsem se ti omrzel?“ zlobí on.

„Dobře víš, že tak to není. Je mi tady s tebou dobře. Ale oba potřebujeme občas společnost, vypnout, relaxovat. Valej toho na nás hodně, jako by snad chtěli vyzkoušet, co vydržíme,“ hodnotí ona náročnost studia, kdy mají opravdu dost povinností, samostatné či skupinové práce.

„Možná máš pravdu. A asi to nebude ani dál jiný. Ale asi to jinak nejde. Když chceme jednou něco znamenat, budou na nás vysoký nároky, na produktivitu naší práce, na schopnost si zorganizovat povinnosti i volnej čas, na schopnost pracovat pod časovým stresem. Na druhý straně máme štěstí, kolik lidí sní o studium na druhým stupni Institutu a u kolika to zůstane jen snem.“

„Nestěžuju si, přijímám výzvu,“ ukáže mu ona své krásné zuby, „Mám navíc moc hezkýho a chytrýho poradce,“ políbí ho na rty.

Hosté se začnou trousit asi čtvrt hodiny před stanoveným termínem, přijíždějí v různých dopravních prostředcích. Je patrné, že nejde o nějaké chudáky, prostě zlatá mládež, jak se kdysi začalo říkat a podobné označení přetrvává dodnes. Na bráně se napojí na jejich čipy, což znamená, že je jim umožněn vstup do objektu a jsou i nahlášeni do programu domu, který je jejich cílem. Aneta následně každého vítá jeho jménem a přeje mu dobrou zábavu.

Hostitel opravdu nic neorganizuje, je zde připraveno objednané a namíchané pití, buď na stole či v chladícím boxu, je zde automat na jeho mixování. Pro hosty je nachystané i občerstvení, nijak přehnaně noblesní, ale na úrovni. Navíc si mohou vytisknout nějaké zákusky, což jim umožňuje jejich napojení na systém domu. Stejně tak obdrželi právo na dobu návštěvy ovládat některá zařízení, ať již je to stacionární připojení k Systému, ovládání kina, sauny či vířivky.

Aneta teď zná základní údaje o nich, v každém okamžiku rozezná, kde se kdo nachází a vlastně i co tam páchá. Na což jsou ale oni zvyklí a tak monitorovací systém ignorují. Na druhé straně však podvědomě brzdí, neboť každá nepravost bude zaznamenána. Systém uzavřeného městečka, a vlastně i Aneta, může sledovat také jejich životní funkce a kdyby přehnali konzumaci alkoholu či jiných legálních drog, může je decentně upozornit o něco dříve, než jejich čip pro ně přivolá pomoc. Jeho hlášení půjde sice jen ke zdravotnickému zařízení v uzavřené kolonii, ale i tak se něco takového rovná ostudě. Byť jistě bude zachována diskrétnost, i za ni majitelé zdejších obydlí platí. Jenže informace o události bude v Systému a nikdo nemůže tušit, kdy takové pochybení bude na někoho vytaženo.

Jirka a Isabela každého vítají, hrají si tak trochu na nóbl partnerský pár, který pro své nóbl přátele pořádá večírek. Jelikož je všem něco přes šestnáct let, výjimkou je pár chlapců a dívek o něco starších, partnerů pozvaných hostů ze dvou skupin, nezaujatému pozorovateli by mohlo vše přijít poněkud umělé, strojené a jejich věku nepřírozené. Ovšem oni jsou vedeni k tomu, že jsou nyní někdo, honorace, elita, ke které patří i vybrané chování.

Buchar všem během uvítání vysvětlí, kde se co nachází, ovládání jednotlivých zařízení v domě je velmi jednoduché, stačí dát příkaz Anetě. Ta dokáže i ve změti hlasů rozeznat, kdy je hovořeno k ní, je opravdu velmi pokročilý a náročný program. A v případě, kdy něco špatně vyhodnotí a například reaguje bez vyzvání, hosté vstup programu tolerují a rychle ho uvedou do obrazu. Některé zařízení lze spustit i jiným způsobem, byť vše stejně nakonec řídí program domu. Jenž také automaticky rozsvěcuje, hraje hostům v různých prostorách různé melodie, podle svého uvážení, také podle toho, kdo je přítomný a jaká melodie by mohla být většinou příjemná.

Zpočátku poněkud svázanější atmosféra se postupně uvolňuje, také díky stoupající hladině alkoholu v krvi a také vlivem požitých drog. Které však jsou legální a jejichž účinky oni znají. Dávají si dobrý pozor, aby se pouze nabudili, ale nepřivedli se do stavu, který by jejich čip špatně vyhodnotil.

Po nějaké době se začínají vytvářet různé skupinky, jak k sobě jednotlivci nacházejí cestu. Využívají možnosti domu, po kterém se různě rozptylují. Vstup nemají do dvou místností, do osobních prostor hostitele a do pracovny jeho otce. Ale bývalou ložnici rodičů mohou využít, a Jirka je přesvědčený, že někteří z nich ji využijí.

Nakonec je o jednoho méně, než plánovaný počet dvaceti osob, neboť Konstantin Bilousov jako jediný dorazí sám, nemá žádnou partnerku. Což ho asi vnitřně hryže, nicméně se snaží nedat nic najevo. Bohužel po chvíli skončí sám, uskrává drink namíchaný automatem podle jeho přání a smutně pozoruje bujaré okolí.

„Ty sis nikoho vážně nepřived?“ osloví ho Buchar, všimne si jeho osamělosti.

„Už jsem říkal, nejsem moc na navazování vztahů,“ pokrčí host rameny, snaží se, aby jeho hlas zněl lhostejně.

„Stačilo říct, mohli jsme na tom zapracovat. Určitě bysme našli nějakou, která by s tebou šla,“ zamýšlí se Jirka, „Ne třeba aby byla tvou stálou partnerkou, ale aby se tady pobavila a užila si. Třeba i s tebou. Kdybys něco plácnul, mohl jsem se o to postarat.“

„Mně to nevadí,“ lže Bilousov a ne moc dobře.

„To bych neřekl. Byla by ještě jedna možnost,“ ztiší trochu hlas hostitel, přisedne si ke spolužákovi na sedačku, „Mohl bych ti objednat nějakou společnici, však mi rozumíš. Zbavila by tě panictví, možná i z toho pramení tvůj větší ostych. Co ty na to?“

„Nemám na to prostředky ...“

„No, to bych asi zvládnul,“ zamýšlí se Jirka, „Ne asi top společnici, ty jsou fakt moc drahý, ale nějakou na úrovni, co se vyzná.“

„To myslíš vážně?“ podívá se host nedůvěřivě.

„No jasně ...“

„Chceš ji jako teď objednat?“ ulekne se Bilousov.

„Ne, Kosty,“ zavrtí hlavou Buchar, použije i oslovení, které si kamarád přeje, Kostá se mu nelíbí, „Dneska by to určitě nebylo vhodné. Až tady bude klid, někdy pozdějš.“

„Ach tak,“ spadne Konstantinovi očividně kámen ze srdce.

„Ale k ničemu tě nenutím. Pokud chceš počkat, až najdeš tu pravou, ke které budeš něco cejtit, jako lásku, třeba, tak je to tvoje volba. Jen ti nabízím pomoc, taková společnice se vyzná, ví jak na ty, co to ještě nedělali. Uklidní tě, všechno je pak jednodušší. Ale je to na tobě,“ zdůrazní znovu hostitel.

„Proč to chceš pro mě udělat?“ tváří se stále nejistě Bilousov.

„Proč? Jsme přece spolužáci a snad i kamarádi, ne?“

„Kamarádi? Víš, že já nemám kamarády, ani s těma se neumím bavit ... stejně si říkal, že jsme především konkurenti ...“

„Konkurenti?“ přeběhne Jirkovi letmý úsměv přes rty.

„Nebo pro tebe nejsem konkurent? Nemám na to?“

„Kosty, ty seš z nás všech nejchytřejší,“ zavrtí hlavou Buchar, „No netvař se tak, je to pravda. Stačilo mi, cos zatím předvedl, jak jsem tě poznal. Pálí ti to ze všech z nás nejvíc, přijdeš na to, co by nás nenapadlo, navíc ta tvoje paměť ... ne, ty máš určitě na hodně.“

„Ale za konkurenta mě nepovažuješ. Podle toho, jak ses tvářil. Není v tom rozpor?“

„Není. Myslím si, že se každý z nás hodíme na něco jinýho. Takže sice částečně konkurenty jsme, ale zároveň vlastně ne, protože dle mého každý z nás má na něco jinýho.“

„Takhle to bereš,“ zamyslí se Konstatin, „Asi máš pravdu, když to vezmu logicky. Ty rád věci a lidi řídíš, na tohle já opravdu nejsem. Někomu dělat vedoucího, to je hrozná představa. Mám rád svůj klid, kdy si můžu dělat věci po svém, sám ...“

„Tak to asi taky nejde. Každý musí s někým spolupracovat. Ale každý z nás asi bude vhodnější na jinou oblast správy Systému, to určitě.“

„Ale stejně tě moc nechápu. Nemáš přece důvod mi pomáhat ...“

„Na všechno bejt důvod nemusí, myslím tím logickej, jak to bereš ty. Mezi kamarády, nebo jestli chceš, tak spolužáky, si přeci můžeme pomáhat, ne? Ale možná máš taky částečně pravdu, možná nejde jen o kamarádství, možná je v tom z mé strany trochu sobectví.“

„Ze sobeckých důvodů mi chceš pomoc zbavit se panictví? To už je naprosto nelogický.“

„Ne, když se nad tím správně zamyslíš,“ zavrtí hlavou hostitel, „Určitě aspoň dva roky spolu budeme muset spolupracovat. A ty seš fakt dobřej. I ty mi můžeš pomoc, když budu něco řešit, nebo když něco budeme řešit společně. Můžeme se vhodně doplňovat, nemyslíš? Já rád jednám s lidma, rád komunikuju. Ty zase rád děláš věci po svém a hlavně, máš skvělý nápady. Takže bysme si mohli vzájemně pomoc, nemyslíš?“

„Nevím, máme přece další kolegy, ne?“

„To jo, ale po pravdě, ty jsou trochu jiný než ty. Víc spíš jako já, ale taky trochu jiný. Asi to neumím dobře vysvětlit. Ty tu vlastně žádného konkurenta nemáš, aspoň mezi náma ve skupině. Podívej, Kosty, to je jen návrh. Promysli si to. Já tě plně respektuju, i s tím, jak seš. Nechci tě předělávat, nutit tě dělat věci, který nechceš. Jen ti nabízím kamarádství a případnou pomoc, když budeš chtít, třeba jako s tou holkou. Ale jen když budeš chtít, jinak si buď sám, jak dlouho chceš. Je to tvoje volba a tvoje právo Volby,“ říká důrazně Buchar.

„Tvoje vysvětlení má logiku,“ zamýšlí se host.

„Taky si myslím. Můžeme si bejt navzájem prospěšný. Ale je to na tobě.“

Než může Bilousov odpovědět, přihrne se Jaroslav Nohýnek, objímající kolem ramen majetnický svoji přítelkyni, sám v očividně v rozverně náladě.

„Vida, tak už nejseš sám? Našel sis partnera?“ směje se od ucha k uchu.

„Nejsem gay,“ protestuje Konstantin.

„No a co? A i kdybys byl, tak je to tvoje věc. Jen by mě zajímalo, co na to říká Isabela. Nebo jí to nevadí a děláte to ve trojce?“

„Brzdi,“ ozve se Jirka.

„Nevyšiluj, copak nerozumíš legraci? Mně je úplně jedno, komu Kosty dává přednost a jaký máte vztahy. Já jen, aby řeč nestála.“

„Ne každý má na tvůj humor náladu,“ říká důrazně Buchar a nenápadně naznačí hlavou, že nemluví o sobě, ale o osobě sedící vedle něho.

„S váma je teda zábava,“ zavrtí hlavou Nohýnek a jde oblažovat svou přítomností někoho jiného.

„Díky,“ řekne jen Bilousov.

„Má trochu v hlavě,“ mávne jen rukou hostitel.

„Aby se Isabela nezlobila ...“

„Prosím tě, není blbá. V posteli nám to kape perfektně, je jí jasný, že nevyhledávám jinou společnost. Ale možná bych se jí měl věnovat, to je pravda,“ rozhlíží se Buchar, „Ale ne, podívej, dobře se támhle baví. Takže můžeme v klidu kecat, ta se nenudí.“

„Já fakt na tohle nejsem,“ povzdechne si Konstantin, „Vůbec se mi sem nechtělo. To není vůbec nic proti tobě,“ dodá rychle, „Ale nemám rád kolem sebe moc lidí, necítím se pak dobře. Nejradši někam zalezu, spustím Systém a tak ...“

„Tak si zalez někde i tady, připoj se a ser na všechny.“

„Zalézt tady? Ještě bych narazil na nějakou dvojici, co si užívá, to by byl trapas,“ otrěse se host, „Podívej, jak se mnohý k sobě mají, některý už od počátku nemyslí na nic jiného, než jak si to tady rozdají.“

„V tom máš asi pravdu. Ale to ti taky může být volný, každej má právo si dělat, co chce. Navíc, Kosty, můžeš kdykoli zmizet. Teď tě pochopitelně nevyhazuju, jen ti říkám, že ti to nikdo vyčítat nebude. Prokázal si dobrou vůli, zastavil se, ale jestli se tady nudíš nebo je ti to být tady dokonce nepříjemný, tak se fakt vyser na to, co kdo říká, co si kdo myslí, a klidně běž. Nebo jestli chceš, tak ti zařídím odvoz na Institut.“

„Kdybych chtěl, můžu jet hromadkou. Ale díky za nabídku. Co se týká odchodu ... ještě to zvážím. Možná ještě nějaký čas vydržím, ale celou noc tu rozhodně nebudu ... stejně se nakonec rozpárujete a tak.“

„Možná, možná někteří budou dovádět ve skupinách,“ věští Buchar, pohlížeje na různé smíšené grupy, „Ale to je taky jejich věc. Ale Kosty, než půjdeš, pokud půjdeš dřív, tak si tady něco vezmi, k jídlu a tak. Cucáš tady pořád ten první koktejl, máš tam vůbec něco?“

„Znáš můj přístup ... nepiju a nic neberu.“

„Tak si namíchej další čistej koktejl a to jídlo je taky čistý, nic povzbuzujícího v tom namíchaný není, nemusíš mít strach. Ty stimulanty jsou stranou, každej si může vzít, co uzná za vhodný, aby se cítil líp. Je to teda tvoje věc, ale někdy nemusí být špatný si něco dát. Ty věci jsou už dost vymakaný, aby nenabuzovaly závislost a jen umocnily prožitek. Taky na to moc nejsem, ale třeba když to děláš s holkou, a něco si vezmeš, je to fakt potom síla. Ale jde to pochopitelně i bez toho. I my to někdy děláme čistý a někdy si něco vezmeme,“ svěřuje se Jirka.

„Já o těch látkách vím dost,“ odpovídá Konstantin, „Nastudoval jsem si to. Udělali pro vás dost, ty vývojáři. Dokážou odbourat alkohol, dokážou potlačit závislost na těch stimulantech. Dokážou potlačit nevhodný stavy den poté. Ale já té chemii moc nedůvěřuju, lékaři to sice mají promakaný, ale stejně, něco není správně, není to přirozený.“

„Možná máš pravdu, ani já to nepřeháním. Říkal jsem to jen proto, že některý preparáty tě dokážou zbavit třeba zábran, ostychu, nejistoty. Cejtíš se po nich jako king.“

„Jenže pak už to přece nejsi ty, když za tebe jedná ta chemie. Asi ti musím připadat jak blbec, co? Úplně mimo, co?“

„Proč? Naše společnost je přece založená na právu Volby. Na přání a rozhodnutí jedince. Který musí všichni další respektovat.“

„To se říká ...“

„Tobě se to nezdá?“

„Nevím, mám určitý pochybnosti. Tedy to, co říkáš, nezpochybňuju, ale ne ve všem máš právo Volby, ne? Mnohý za nás už dávno rozhodli naši předkové, tím, co schválili v referendech. Co je dáno zákony. Třeba to, že teď Systém ví, kdo je v tvém domě, a dokonce, kolik toho kdo z vás vzal a co.“

„To jo, ale není to pro naše dobro? Určitě tady například nikdo nezhebne proto, že by se něčím předávkoval. To by ten čip hned poznal a za chvíli by přišla služba. Určitě diskrétně, něco by mu dala, co by eliminovalo účinky.“

„Jasně, chemie proti chemii,“ usměje se lehce Bilousov, „Vezmeš něco, aby ti bylo dobře, odboural si ty zábrany, jak říkáš. A pak vezmeš něco jiného, abys potlačil to, co tě tak napružilo. Dost dobře vymyšlený, aby se ty, co na to mají, mohli dobře bavit.“

„Pokrok nezastavíš. Ale nejde přece jen o zábavu. Kolik lidí umřelo kdysi jen proto, že záchrana nepřišla včas? Teď je přivolána včas. A tak bych mohl pokračovat. Jasně, pořád jsme pod dohledem, ale na druhý straně, hlídají se i naše životní funkce, naše bezpečnost. To přece už stojí zato, předat nějaký svoje práva a svobody, ne? Zvláště když máš právo Volby, který nikdo nezpochybňuje. Nikdo taky na veřejnost nevynáší nic z tvého soukromí, to se přece hodně důkladně hlídá.“

„Někdo to ale ví ... třeba taky jednou budeme vědět mnohem víc, až se dostaneme dál do Systému.“

„Třeba, ale pak budeme vázaný závazkem mlčenlivosti. Zneužití informací je vážným proviněním, to přece dobře víš.“

„To ano ... Já ten Systém prostě obdivuju,“ zasní se Bilousov, „Je to něco tak dokonalého, jak to je všechno provázaný, přitom jistě tolikrát zabezpečený. Proto jsem šťastný, že tenhle obor můžu studovat. Máš pravdu v tom, co říkáš. Já jen, že mám někdy takový nepříjemný pocit, když vím, že mě pořád někdo nebo něco sleduje. Ví, kde jsem, co dělám ... ani nevím, co a odkud přenáší náš obraz, k tomu ten čip. Ale to je možná

tou mojí povahou, tady těm je to podle mého jedno, že je třeba přitom bude někdo monitorovat, někde bude zaznamenáný, jak si to v tvém domě spolu rozdávají.“

„Když s tím žijeme od narození, tak si na to zvykne. Zatím se ale nikdy nestalo, že by se nám někdo ščoural v soukromí, ne? Když dodržujeme zákony, tak máme právo na zábavu. To se přece plně respektuje.“

„To nepopírám,“ přikývne Konstatin, „Já jen mluvil o svých pocitech, někdy, když si uvědomím, že mě třeba někdo vidí. Sice musí zachovat mlčenlivost, ale ví to, když je na postu, že k tomu má přístup.“

„Hm, tak tohle je mi jedno. Pochopitelně na tohle občas musí myslet každý z nás, ale díky tomu se taky chováme víc zdrženlivě. Neporušujeme zákony. Neobtěžujeme jiný. Jsme v bezpečí. To je ta daň, za to všechno. Ale za sebe můžu říct, že jí rád zaplatím. Zato, že jsem tady v bezpečí, pořád hlídanej, i to zdraví, nakonec,“ říká dost přesvědčivě Jirka.

Pokračují v rozebírání Systému, včetně etického hlediska, odevzdaných svobod. Přitom je patrné, jak jsou oba nadšení technickými vymoženostmi, dokonalostí monitoringu. Hostitel po chvíli donese pro sebe pití, host odmítne a žmoulá v ruce poloprázdný pohárek s ovocným koktejlem. Vydrží spolu tlachat dobrou půl hodinu, pak se jde Buchar věnovat dalším, Konstantina ponechá jeho osudu.

O nabídce, kterou mu dal, přemýšlel delší dobu. Opravdu Bilousova nepovažuje za svého přímého konkurenta a je přesvědčený, že spolupráce s ním mu může dost přinést. Když bude ten tichý a plachý mládenec cítit podporu, zájem, bude pravděpodobně ochotný se podělit o své zajímavé nápady, pomoci s řešením různých úloh, mohou se i společně učit. Zato stojí do něho i trochu investovat, třeba na zajištění profesionální společnosti, která ho zbaví tíže panictví. Pokud tedy on o něco podobného bude stát, dnes se na podobný návrh moc netvářil.

Asi po další hodině se Jirka setká s Isabelou, posadí se spolu do křesla, ona mu spočine na klíně, oba usrkávají lahodný nápoj, opepřený vhodnou mírou alkoholu. Pozorují prořídle hosty ve společenské místnosti, další jsou roztroušeni po domě, různě se baví, pravděpodobně už i někteří souloží. S čímž se ale počítalo.

„Docela se to povedlo, ne?“ prohodí ona.

„Hlavně když ty seš spokojená,“ odvětlí on.

„Tobě se to nelíbí?“

„Ale ne, máš pravdu, musíme si kolem sebe udržovat společnost, kamarády a tak. Díkybohu se zatím chovají klidně a snad jsou i spokojení. I ten nešťastnej Kosty, co je tady sám,“ pohlédne Buchar k mládenci, který teď sedí na jiném křesle a hledí do svého komunikátoru, asi je připojený do Systému, něco v něm studuje, nebo si jen hraje.

„Je nějaký divnej,“ upozorní ona.

„Je hodně zvláštní, podle všeho génus. A jak víš, statisticky je dokázáný, že mezi genialitou a šílenstvím je jen malá hranice. Jako by těm různým geniům to, co jim je na jedné straně daný navíc, ubíralo z jejich jinejch schopností. Von je jak encyklopedie, ale interaktivní, moc chytrý a inteligentní. S geniální pamětí. Ale na druhé straně se straní lidí, možná z nich má strach, nevím. Ale je určitě zajímavý,“ dodá a poté ji vysvětlí, o čem se dneska bavili.

Když skončí s probíráním Konstantina, věnují se sami sobě, mazlí se, žvatlají, cítí se výborně, i bez použitých preparátů. Proto se on podívá dost nevraživě na komunikátor, který mu ohlašuje zájem jiné osoby se s ním spojit. S údivem také zírá, kdo s ním chce komunikovat, neboť mu přístroj ohlašuje na druhé straně paní Zelenohorskou, matku jeho bývalého kamaráda. Povstane.

„Něco důležitého?“ podívá se Isabela, něžně odstraněná z jeho klína.

„Nevím, vyřídím si to v pracovně otce, brzo se vrátím,“ odpovídá on a bez dalšího směřuje své kroky k pojmenovanému prostoru. Cestou dumá, co by mu tak mohla paní Zelenohorská chtít. Má trochu špatné svědomí, neboť slíbil bývalému kamarádovi pozvání, ale v poslední době toho bylo tolik, navíc začal jeho vztah s Isabelou, omlouvá sám před sebou nesplnění slibu danému Jakubovi.

Aneta mu na příkaz otevře dveře do otcovy pracovny, za ním hned zase zavře. On nepoužije holografické zařízení, stejně na druhé straně na to nemají správné technické vybavení. Nicméně nad stolem, za který se posadí, vyskočí obraz ustarané ženy.

„Dobrý večer, paní Zelenohorská,“ snaží se on o co nejmilejší hlas.

„Dobrý večer, Jirko,“ odpovídá mu ona přerývaným hlasem, evidentně se snaží tlumit emoce, „Omlouvám se vám, Jirko, že vás ruším takto pozdě večer. A taky bez předchozí domluvy. Ale ...,“ zlomí se jí hlas.

„Stalo se snad něco Jakubovi?“ zachvěje se teď on, tohle nevypadá vůbec dobře.

„Jirko, já jsem tak nešťastná. Jakub požádal o asistovanou sebevraždu!“ vyhrkne ona.

„On chce využít svého práva umřít?“ ptá on velmi tiše.

„To hrozný právo ... to je něco tak hrozného! Copak může ... je mu jen šestnáct ... co je to za hroznej zákon ... copak to jde, aby jen tak požádal o smrt a oni mu k tomu ještě pomáhali?“

„Je to snad již rozhodnuté?“ zděsí se on.

„Rozhodnuté ... ne, ne, teď o to požádal, čeká ho první pohovor ... Jirko, jak mohl někdo schválit tak strašný zákon?“ ptá se nešťastná žena, už neudrží slzy.

„Chápu vás, paní Zelenohorská. Ale pokud ještě nic neproběhlo, tak přece není nic ztracené. Není to jen tak, získat právo tento zákon využít.“

„Jenže on je tak hrozně moc rozhodnutej ... není s nim řeč ... uzavírá se do sebe,“ řinou se jí slzy proudem, „Hrozný zákon ...,“ zopakuje.

„Paní Zelenohorská, možná díky tomu zákonu Jakub stále žije,“ snaží se on o co nejmírnější, konejšivý hlas, „Já vím, je to strašné, co chce udělat. Ale bez toho zákona by pravděpodobně spáchal sebevraždu někde v ústraní, klasicky. Tím, že se rozhodl použít ten zákon, zároveň dává všem šanci, aby ho od jeho úmyslu odvrátili. Víím, že vás to asi neuklidní, ale díky tomu zákonu dost klesl počet sebevražd. A hodně žadatelům se to podaří rozmluvit, během toho procesu. Ne každý, kdo o asistovanou sebevraždu požádá, ji nakonec uskuteční. Neznám statistiky, ale mohu se vám podívat, pokud chcete.“

„Radši ne, radši to nechci vědět ...“

„Paní Zelenohorská, pokud teď požádal, je ještě dost času mu to rozmluvit. Máte pravdu v jednom, pokud se to nepodaří, bude mu muset být vyhověno, podle toho zákona. Ale mezi tím je opravdu dost dlouhá doba. Jestli chcete, na všechno se podrobně podívám. Vlastně promiňte, ani jsem se nezeptal ... jistě jste se se mnou nespojila jen tak ...“

„Jirko, on na vás vždycky tak dal. Vždycky vás obdivoval,“ chvěje se jí hlas ohromným dojetím, „Snad by na vás dal i teď. Nevím, jestli mám právo vás o to žádat, ale moc vás prosím ... Možná spolu už nekomunikujete, když jste každý jinde ...“

„Bohužel teď nebylo moc času, studium je hodně náročné, na čas i požadavky,“ omlouvá se on, cítí ale vinu, měl se s Jakubem spojit, možná na to čekal, přeběhne mu mráz po zádech.

„Já vám rozumím ... ale přesto, nenašel byste si chvíli času ... pro Jakuba ...,“ zlomí se jí hlas, jemu naopak ztěžkne dech, jak asi musí být té nešťastné ženě, když prosí o pomoc šestnáctiletého kluka, který si plní své sny, zatímco její stejně starý syn, zdeptaný neúspěchem, uvažuje o sebevraždě.

„To je přeci samozřejmé, paní Zelenohorská. Udělám, co bude v mých silách. Řekněte mi, co považujete vy za nejlepší, domluvíme se, určitě,“ říká on a po dobré náladě a dobrého pocitu z vydařeného večírku je veta.

ŠESTÁ KAPITOLA

NEPŘÍJEMNÝ ROZHOVOR

Jakub Zelenohorský nastoupil na školu, která z něho má vychovat technika. Což je profese velmi ceněná a má velmi mnoho různých variací. On si díky svým výsledkům vydobyl právo na účast v oboru, ze kterého se rekrutují budoucí střední kádry, tedy má možnost, pokud bude mít dobré výsledky, zastávat i řídicí funkce.

Pro mnohé absolventy prvního stupně Institutu by toto byla velmi atraktivní nabídka, pro něho však jde o velké zklamání. Snil o druhém stupni Institutu, ze kterého se rodí skutečná elita. Ano, měl vždy obavy, zda se mu jeho sny naplní, na druhé straně si věřil, jeho výsledky byly na prvním stupni nepochybně výrazně nadprůměrné.

Proto dobrou nabídku nebere jako úspěch, ale drtivou prohru. Má stavy, kdy ze selhání viní jen sám sebe, najde dost oblastí, kde rozhodně není skvělý. Často se porovnává s Jirkou Bucharem, kterému se proniknout na Institut podařilo. Pak se mu v hlavě začínají rojit různé spiklenecké teorie. Například o tom, že šanci na druhém stupni dostávají výhradně potomci soudobé elity a vše není tak čisté, jak se jim snaží namluvit. Vždyť Systém rozhoduje tak, jak ho naprogramují, a pokud tam dají správná kritéria, v uvozovkách, tak mohou výběr ovlivnit.

V každém případě ho často přepadá beznaděj, další život mu připadá zbytečný, bez jasného cíle, ke kterému se upíral do svých šestnácti let. Což významně ovlivňuje jeho motivaci, soustředěnost, chuť se dále vzdělávat, být součástí systému, Federace.

Každý má podle zákona právo Volby, mohl by Federaci opustit, ale kam by šel? Podle získaných informací panuje mimo země Federace, či mimo země přidružené k Federaci, značný chaos, násilí, ještě větší beznaděj. A on navíc v tuto chvíli vlastně ani nic neumí.

O svém právu požádat o asistovanou sebevraždu, když neuspěje v závěrečných testech, přemýšlel mnohokrát. Svěřil se jen svému kamarádovi Jirkovi, jinak nikomu, ale o to víc o této variantě přemítal. Což ho paradoxně uklidňovalo. Měl pak jen dva jasné scénáře, studium na druhém stupni Institutu nebo smrt. Konec. Konec nejen života, ale i trápení.

Podle zákona, pokud projde nezbytnou procedurou a svůj názor nezmění, jsou povinni mu umožnit vstoupit do Rajske zahrady a tam jeho život ukončit. Bezbolestně, důstojně. Nemusí proto zvažovat, jak to udělat sám, odněkud skočit, někde se pověsit, použít jiný způsob, možná i bolestivý. A nedůstojný, kdy jeho tělesná schránka skončí jako hromada krvavého masa.

Kdyby byl na světě sám, už dávno by o smrt požádal. Kvůli své rodině však doposud váhal. Pokusil se překonat svou deziluzi a nastoupil, kam ho Systém poslal. Není to tam tak špatné, to musí uznat, ale on snil vždy o něčem jiném. Ano, možná bude slušně zaopatřený, když se bude snažit, za mnoho a mnoho let může i řídit nějaký tým, provoz. Ale on chtěl víc.

Pokusil se kvůli svým blízkým deprese překonat, ale nebyl úspěšný. Jistě, i duše se dá léčit, dokonce více způsoby. Mírněji, za pomoci různých léků, razantněji, při operativním zásahu do mozku. Ale k tomu by on nikdy nedal souhlas a ten podle zákonů potřebují, pokud není duševně nemocný, tedy například schizofrenik. To, že někdo ztratí vůli žít, se za nemoc nepovažuje, pokud dokáže o sobě rozhodovat. A to u něj jen těžko někdo zpochybní.

V minulosti by už asi byl konec, našel by si způsob, jak svoje trápení ukončit. V současnosti má legální cestu. A jeho blízcí pak mají možnost se na jeho odchod připravit. Ačkoli si není jistý, jestli by pro ně nebylo lepší, kdyby přišel rychlý šok, než čekání na jeho smrt. Pro kterou je on rozhodnutý.

Jistě, budou se ho snažit přesvědčit. Rodiče, sourozenci a pak také psychiatři, u nichž musí podstoupit pohovory. Nechat se zabít není jen tak. Bude muset absolvovat vyšetření, byť se nedávno velmi podrobnému podrobil. Bude muset absolvovat mnohé pohovory. Vše si o tom zjistil, včetně informací, jak funguje tak zvaná Rajská zahrada, kde je možné umřít dobrovolně, anebo také nedobrovolně, u osob odsouzených k trestu smrti.

Začíná to pohovorem před komisí odborníků, která i na základě tohoto slyšení může rozhodnout o dalších vyšetřeních, která jednoznačně potvrdí schopnost jedince se plnohodnotně rozhodovat. Pak následuje

etapa čekání, kdy bude muset navštěvovat přiděleného psychologa. Který se mu jistě pokusí jeho záměr rozmluvit. Když lékař neuspěje a on bude na svém rozhodnutí trvat, následuje druhé slyšení před odbornou komisí. Poté, když znovu svůj názor nezmění, mu bude určený den, kdy zemře.

Změnit své rozhodnutí ale může až do poslední chvíle. Ještě i v Rajské zahradě, předtím, než mu aplikují do těla oblbující preparát, po kterém se dostane do rauše a přestane vnímat realitu. Přenesení se do krásného snu, ve kterém ho odvedou do Rajské zahrady, asi virtuálně vytvořené skutečné nadpozemské zahrady, plné hudby, krásy, vůní a kdoví čeho. Tam se uloží, kolem něho všechna ta nádhera. Pak tam vpustí nějaký plyn, pod jehož účinkováním pomalu usne. V posledních minutách se bude cítit vlivem chemie šťastný.

Kdyby tak nějak dokázal, aby se podobný stimulant s dlouhodobými účinky štěstí dal aplikovat jeho rodičům a bratrům. Ti jsou jeho rozhodnutím, které znají pár dní, dost šokováni. A také se jím trápí, což ho mrzí. Netuší, zda jim dokáže vysvětlit, proč by mu neměli v jeho rozhodnutí bránit, ale přijmout ho. Díkybohu nemají rodiče jen jeho, ale i dva další syny a už i vnuka a vnučku. Z těch se budou moc těšit, až on odejde. Bohužel do té doby bude muset sledovat jejich smutek. To je nevýhoda asistované sebevraždy, administrativa trvá dlouho a on bude muset sledovat trápení těch, které má rád. Kdyby to skončil náhle, tohle by si ušetřil.

Stále dochází do školy, to je jeho povinnost, ale už je často duchem někde jinde. Neruší, nezlobí, ale pozor také moc nedává. Když se vrací domů, tak rychle zaleze do své ložnice a tam se snaží přenést do nějakého virtuálního světa. Kde je někým jiným. Jindy se raději někde venku potuluje, pozoruje okolí a dumá, zda není škoda vše tohle tak brzy opustit. Ale jeho pochybnosti nejsou nijak velké, je už dost pevně ke svému činu rozhodnutý.

Žádost podal ve čtvrtek, tak se o jeho plánech dozvěděli i jeho rodiče. Ze Systému i od něj osobně. Od té doby se jim snaží vyhýbat, i dnes v neděli, kdy má volno, vypadl z domu a jen se tak toulal po městě. Sám, se svými temnými myšlenkami. I když musí uznat, že ne všechno je tak černé. I v těchto končinách, kde se rozhodně nenachází nikoho z elity, z absolventů nebo studentů druhého stupně Institutu, dokáží být lidé šťastní. Jenže při pohledu na jejich spokojenost cítí ještě více deprese. Asi jim stačí ke štěstí daleko méně než jemu.

Vrací se téměř za soumraku, ulice jsou však dost osvětlené, od různých neónů, lamp. On ani moc nevnímá okolí, hodlá rychle proběhnout bytem a skončit zase ve své ložnici. Rozhodně nechce dlouze mluvit s rodiči, kteří naopak o pohovor úpěnlivě žádají. Asi ho stále nemohou pochopit, určitě mu nerozumí. Chápe je, zplodili ho, asi ho mají rádi, ne, určitě ho mají rádi. Proč jen nemohou pochopit, že mu nejlépe poslouží, když ho nechají jít?

S rozervanou duší otevírá dveře bytu, udělá pár kroků do jídelny a ustrne. U stolu sedí jak oba jeho rodiče, tak také Jirka Buchar. Všichni se tváří tak hrozně vážně a teď klopí oči. Určitě nevědí, co mají říkat. Povzdechne si a zároveň se usměje. Od chvíle, kdy podal tu žádost, se cítí vyrovnanější, silnější. Rozhodl se, možná tím našel jakýsi vnitřní mír. Jenže než to všechno skončí, čeká ho asi ještě mnoho podobných nepříjemných chvil. Dvakrát se rychle nadechne, snaží se zkoncentrovat, pokusí se o úsměv na tváři.

„Jaká to nečekaná návštěva,“ zahlaholí zvesela, čímž šokuje přítomné.

„Kubo, posadiš se s námi?“ ptá se otec Karel, hlas se mu lehce třese, je očividně velmi rozrušený.

„No jistě, když tu máme tak vzácného hosta,“ bere si syn židli, uvelebí se na ní a pak se pokusí nasadit úsměv, aby všem dokázal, že je nad věcí.

„Rád tě zase vidím,“ říká Buchar, snaží se také působit vyrovnaně, ale je na něm patrné, jak je z celé dnešní situace nešťastný.

„To já tebe taky. Budeš nám muset vykládat, jak to tam u vás funguje, na tom druhém stupni. Určitě si to parádně užíváš, ne?“

„V rámci možností, máme dost práce ...“

„Tak moc práce? Netextoval si náhodou, že máš přítelkyni? Nebo jsme o ní dokonce jednou mluvili? Ale to už je nějaká doba,“ usměje se Jakub, tvář hosta se naopak bolestně stáhne, chápe právě vyřčená slova jako výčitku.

„Máš pravdu, Isabela už měsíc bydlí v mém domě. Zkoušíme spolu žít, zatím nám to funguje, snad to vydrží i nadále.“

„Tak to je skvělé, když vám to klapne. A co Institut? Budeš nám o něm vyprávět?“ hlaholí Zelenohorský junior, jako by vůbec netušil, proč se tu dnes scházejí.

„Jakube, nech tý komedie,“ dusí v sobě vztek i bolest Zelenohorský senior.

„Komedie? Jaký komedie?“ dělá syn překvapeného.

„Tak ty nevíš?“ zatíná pěsti Karel, „Před pár dny nám oznámíš, že ses rozhodl nechat zabít, a teď tady děláš, jako by se nic nedělo? Najednou úsměvy?“

„Právě proto, tati,“ odpovídá Jakub, „Tím to ze mě spadlo. Už vím, co bude, už jsem se rozhodnul. Proto se zase můžu usmívat. A chci se usmívat do doby, než to skončí,“ dodá, čímž vytočí oba své zploditele, kteří lapají po dechu.

„Kubo, asi tušíš, proč jsem dneska tady,“ řekne rychle host, než dojde k nějakému nepěknému výlevu rozčilených rodičů.

„To se dá dost dobře odhadnout. Nejspíš tě pozvala matka, abys mi domluvil. Ale zrovna ty bys mi měl rozumět, ne? Jen tobě jsem kdysi tohle naznačil, ne?“ říká junior a jeho otec i matka zase zalapají po dechu.

„Naznačil, ale myslel jsem, že to nemyslíš vážně.“

„Jak vidíš, tak myslím. Jak jsem ti říkal, je to o jedný ráně. O jednom pokusu, který bohužel nevyšel.“

„V tom s tebou nesouhlasím. Už jsme o tom přece mluvili. Tvoje škola není vůbec špatná. Když přestaneš blbnout a zažereš se do učení, tak při svých schopnostech můžeš jednou zastávat důležitější post. Který ti zajistí dobrou život.“

„Tobě se to mluví, když seš na tom druhým stupni.“

„Ano, jsem, a určitě jsem se ti za to nepřišel omlouvat. Já bych ti to taky přál, ale nemohl jsem to nijak ovlivnit. Oba jsme dřeli, aby nám to vyšlo. Mně se to povedlo, tobě o kousek ne. Ale díky tomu, cos dokázal, máš velmi dobrou nabídku. Rozhodně žádnéj konec světa, abys musel dělat takové rozhodnutí, který si před pár dny udělal.“

„Vzpomeň si, říkal jsem to a ještě to zopakuju. Je to vo jedný ráně. Která buď vyjde anebo ne. Tobě to vyšlo a já ti to přeju. Určitě ti nezávidím, protože vím, cos pro to dělal. Jak ses snažil. Takže můžeš bejt v klidu, nic ti přece nevyčítám. Tebe přece z ničeho neviním.“

„A koho teda viníš? Vždyť je to celý nesmysl, tady není žádnéj viník. Nic si nezanedbal, udělal si pro úspěch všechno. To ti můžu dát písemně. Nikdo tě taky záměrně nepoškodil, jen ten program posoudil tvoje schopnosti a podle mého nevybral špatně. Jak tě znám, bude z tebe dobrý technik, získáš určitě dobrý zaměstnání. Taky můžeš postupovat dál, jednou mít pod sebou hromadu lidí. A slušnej přísun na účet. Tohle přece není žádná tragédie.“

„Tvůj názor, kterej respektuju,“ pokrčí nešťastný mládenec rameny.

„Jirko, vy jste o tom věděli? Už dřív?“ říká s velkou bolestí a možná i výčitkou v hlase Barbora, matka potencionálního sebevraha.

„Paní Zelenohorská, Kuba o tom se mnou mluvil jenom jednou, snad už před dvěma roky. Těžko mi můžete vyčítat, že jsem to nebral až tak vážně. Od té doby jsme na tohle téma vážně nemluvili. A i tenkrát to nebyl nijak zásadní rozhovor, spíš taková úvaha, možnost,“ říká Buchar důrazně, nechce na sobě nechat ulpět ani stín podezření, že něco zanedbal či podcenil.

„To můžu potvrdit,“ přikývne synátor, „Jirkovi přece nebudete vyčítat, že jsem se nějak rozhodnul. Navíc, když jste mu zavolali, opustil svůj skvělej dům, svou jistě skvělou partnerku a přiběhl, aby vám pomohl mě přemluvit.“

„Jakube, co tě to proboha napadlo? Vždyť to nedává smysl,“ hrnou se matce slzy do očí, „Copak tady nemáš dobré zázemí? Copak nemáš dva bratry, synovce a sestřenku? Copak nemáš nic, pro co by ti stálo zato žít? Víme, jak moc si zklamaný, jak moc si chtěl na ten Institut. Ale Jirka má pravdu, ta škola, kam si nastoupil, je taky dobrá, má dobrou pověst. Tak proč tak hrozný rozhodnutí? Nevím ani nic o tom, že by ses nešťastně zamiloval. Nebo je něco takového?“

„Není, s žádnou holkou to nesouvisí,“ zavrtí hlavou Kuba, „Jen jsem ztratil cíl, perspektivu. Asi to těžko pochopíte, ale zkuste to. Mám celej další život prožít tak, jak nechci? Na něco si hrát? Bejt nešťastnej? Tohle chcete? Budete vy šťastnější, když tady budu a budu se trápit? Není lepší mě nechat jít?“

„Nechat jít? Nechat jít?“ vzkypí otec, „Tak říkáš tomu, že se chceš nechat zabít? Všechno zabalit, jenom proto, že ti jedna věc nevyšla? Kvůli tomu se zabít? Co je tohle za nesmyslný řešení?“

„Jen vás upozorním, a Jirka mě jistě podpoří, von miluje statistiky, že to není nic tak nezvyklýho. Vod nepaměti mladý lidi páchaj sebevraždy, když ztratí vůli žít, když pochopí, že by byl jejich život utrpení. Než

zavedli ten zákon, o tý asistovaný sebevraždě, tak toho bylo ještě víc. Teď se to některým podaří rozmluvit. Pokud nejsou pevně rozhodnutí, jde jen o náhlej nával deprese. To ale není můj případ, přemejšlím vo tom už hodně dlouho.“

„Takže podle tebe je řešení, když jednou neuspěješ, tak radši všechno zabalit? Zabít se? Utýct? Copak tohle je nějaký řešení pro chlapa?“ drmolí otec.

„Asi nejsem takovej chlap, jakýho by sis představoval.“

„Nepřekrucuj moje slova!“

„Tati, ty to nechápeš. To není nějaký neúspěch. To je klíčový, to je zásadní. Systém rozhodnul, že nejsem k ničemu. Dal mi stopku. Budiž, snad jednal spravedlivě a snad mi vybral to, na co se asi nejvíc hodím. Jenže tohle je právě vono. Tohle není to, co chci já. Tak jakou mám volbu? Přijmout nabídku, která mě neuspokojuje, která pro mě nic neznamená? Žít všední a nudnej život?“

„Nudnej a všední?“ drží se Karel ze všech sil, aby nepřeskočil stůl a potomka nezbil, aby mu nevymlátil tu hovadinu z hlavy, „Život je dar! My jsme ti ho dali, tady s maminkou. Nemáš právo ho zahodit, jen proto, že ti nevyšel nějaký sen. Kolika lidem nevyjdou nějaký sny? Skoro každě chtěl něco víc, než nakonec dosáhnul. A váleje se snad po ulicích mrtvol? Páchá snad každě, kdo v něčem neuspěl, sebevraždu? Zahodí to nejvzácnější, co má? Kriste pane, dyť si na začátku. Máš před sebou minimálně osmdesát let kvalitního života! Kdyby ti bylo sto nebo sto deset, byls prolezlej nemocema, samá náhradní součást, pak by bylo logický, že požádáš o smrt. Ale v šestnácti? Na začátku života? Kdy máš navopak sám někomu dalšímu dát život, starat se o něj, vychovat ho? Těšit se z vnoučat a pravnoučat?“

„Mám žít celej život ve lži?“

„Proboha, v jaký lži?!“

„Proč je tady vlastně Jirka?“ vznese dotaz Jakub, „Aby sledoval, jak se tady hádáme? Není to spíš věc naší rodiny?“

„Já jsem Jirku pozvala,“ řekne rychle Barbora, „Jakube, já se tě snažím pochopit. Seš citlivej kluk, vždycky si byl. Nikdy si neměl moc kamarádů. Myslela jsem, že Jirka jím je. Proto jsem ho pozvala, aby s tebou promluvil. Třeba bys na něj dal víc, než na svoje rodiče. Ty v tomhle věku někdy berete víc jako nepřátele, jako někoho, kdo vás chce poučovat, něco vám zakazovat nebo přikazovat.“

„Jste skvělí rodiče,“ odpoví syn a jeho zploditelům se derou slzy do očí, „Nemůžu si na nic stěžovat. Mám vás rád a to jediný mě hrozně trápí. Víím, že vám způsobím bolest. Ale prosím vás, zkuste mě pochopit. Zkuste to. Nechte mě jít. Nezlobte se na mě, ať můžu odejít v pokoji, se všema smířenej. Víím, asi žádám hrozně moc, ale mám vás rád a moc mi na tom záleží,“ říká teď hodně úpěnlivě.

Nastane krátké a děsivé ticho, kdy otec i matka neudrží slzy, host pak raději odvrací hlavu, sám hodně dojatý. Cítí se tu opravdu jak vetřelec.

„Tebe mám taky rád, Jirko,“ pokračuje chvějícím se hlasem Jakub, „Bral jsem tě vždycky jako kamaráda. Přeu ti moc úspěchů, aby tobě všechno vyšlo. Ty můžeš dokázat všechno, před tebou se svět otevírá, přede mnou se zavřel. Tohle my oba dobře víme, jít nebo nejít na druhěj stupeň Institutu, je alfa a omegou všeho, jak tuším někdo někdy říkal,“ usměje se bolestně, „Oba dobře víme, že tohle je hranice mezi úspěchem a neúspěchem, mezi možností něco dokázat, a odsouzením žít v šedi, v davu. Ale my ten systém nevymysleli, my ho neuzákoni. My v něm jen žijeme. Tobě dal šanci, mně ji naopak sebral. Musím to přijmout, a taky to přijímám. A vyvozuju z toho pro sebe důsledky. Zklamal jsem a tím to končí.“

„Tohle je moc vyhozený,“ protestuje chabě Buchar.

„Ale není a ty to dobře víš. To není, jako když se rozejdeš s holkou. Nebo když v něčem neuspěješ. Tohle je zásadní věc. Uzavření vrátek navždy. Tak je prostě taky zavřu.“

„Tohle je přece šílený!“ zvolá matka plná emocí, „Jak si myslíš, že nám je? Jak se máme chovat? Když nám oznámíš, že brzo umřeš? Jen proto, že ses nedostal na ten Institut. Co máme dělat? Dovedeš si představit, jak trpíme? Máme jako dělat, že nic, když tady budeš s náma? Když budeme vědět, že se necháš brzo zabít? To je tak hrozný, tak šílený ...“

„Máš pravdu, starší způsob byl lepší. Rychle to skončit a tohle neprotahovat,“ odpoví syn tak, jak nikdo z přítomných nechce slyšet.

„Obejít ten zákon a zabít se sám, přece není důstojné řešení,“ řekne Buchar rychle.

„Nemusíš se bát,“ ušklíbne se Jakub, „Nemám v úmyslu zákon obcházet, ale využít ho. I když je to hrozně těžký, pro mě, pro moje rodiče, bratry. Bylo by lepší, kdyby to neprotahovali, udělali ty slyšení rychle za sebou a ...“

„Jakube, ten zákon je dobře postavený,“ hovoří host tichým hlasem, „Ponechává ti právo Volby, ale dává příležitost i tvému okolí, aby ti tak radikální řešení rozmluvil. Každý problém se dá řešit, když se o něm mluví. Chápu vás tady všechny, nebo se alespoň snažím, musíte být plní emocí. Ale ten zákon právě proto tak udělali, aby bylo dost času všechno probrat. Ten, kdo se rozhodne umřít, protože nevidí žádnou pro něj dobrou cestu, třeba během té doby nějakou nalezne, třeba právě za pomoci těch, kteří ho mají rádi, kteří ho milují. Jakub je na začátku tohoto období, které určitě je pro něj i pro vás velmi obtížné. Hrozně těžké. Ale pokud se má všechno vyřešit, dobře vyřešit, jak já pevně věřím, bude třeba hodně dobré vůle ze všech stran, hodně přemáhání. Potlačení přirozených emocí. Což je nesmírně těžké. Možná to zní ode mě hloupě, nebo nemám právo to říkat, ale já vás všechny prosím, abyste se pokusili ty emoce co nejvíc potlačit. Možná to úplně nepůjde, ale zkuste to. Ta doba mezi žádostí a jejím schválením je daná právě proto, aby se všichni pokusili nalézt řešení. Které nakonec uzná za dobré i žadatel a od svého záměru ustoupí. A statisticky je prokázáno, že více žadatelů svoji žádost nakonec stáhne, než jich nakonec na svém záměru trvá.“

„Není to tak úplně tvoje věc ...,“ nejistě protestuje mladý muž, který chce umřít.

„Možná není, ale stále seš můj kamarád a já určitě nechci, abys svoje předsevzetí naplnil. Jsem moc rád, že mě tvoje matka kontaktovala. Myslím si, že je třeba o všem mluvit. Vždycky jsem byl pro otevřenost, i v nepříjemných tématech. Tohle je pro vaši rodinu určitě velmi bolestivé,“ obrací se host postupně ke všem dalším přítomným, „Ale jsem názoru, že jen otevřená a klidná diskuse může přinést výsledek. Ačkoli vím, jak to bude obtížné.“

„Asi máte pravdu,“ snaží se opravdu mírnit emoce Karel, ale moc mu to nejde.

„Pane Zelenohorský, možná by bylo dobré, kdybych si teď promluvil s Jakubem sám, pokud bude mít zájem,“ podívá se Buchar tázavě na svého kamaráda.

„Když už seš tady, tak si popovídat můžeme. Ale jen když mi slíbíš, že to nebude pořád jen vo mně, ale taky vo tobě.“

„Proč ne,“ pokrčí rameny host.

„Možná to opravdu bude lepší,“ souhlasí i paní Zelenohorská.

„Já vím, že jste z toho nešťastný, a je mi to líto,“ rozhodne se ještě pro jedno emotivní vystoupení Jakub, „Asi mi nerozumíte, jste z toho šokovaný, překvapený, zaskočený ... Ale pevně věřím, že mě nakonec pochopíte.“

„Tohle nikdy nejde pochopit ...,“ skřípe zuby otec.

„Jakube, co nám to děláš,“ vzdychá a pláče matka.

„Jirko, máš pravdu, radši půjdeme ke mně. Když už si vážil takovou cestu z Olympu mezi plebs,“ neodpustí si rýpnutí, které však jeho kamarád nijak nekomentuje, byť ho poznámka bývalého spolužáka mrzí.

Také rodiče sebevraha raději mlčí, ačkoli jsou plní emocí a nepochybně přemítají, jestli zavolání studenta z druhého stupně Institutu byl nejlepší nápad. Vůbec si nevědí rady, rozhodnutí jejich syna nemohou vstřebat a už vůbec ne pochopit. Z jejich pohledu k ničemu tak hroznému nedošlo, jejich potomek má dokonce lepší nabídku, než jeho starší bratři a možná před sebou i velmi dobrou pracovní budoucnost. O to více nechápou jeho vyšilování. A děsí se toho, aby ten mezek bláznivý netrval na svém rozhodnutí a nenechal se opravdu zabít. Podle toho hrozného a nesmyslného zákona, který každému, po dosažení plnoletosti, dává právo rozhodovat nejen o svém životě, ale také o své smrti.

Oba mladíci se přemístí do ložnice, hájemství Jakuba. Když ten překročí práh a zavře dveře, jeho výraz se změní. Jeho tvář se stáhne bolestným výrazem, klesne na svou postel a schová obličej v dlaních. Před rodiči se snažil zůstat nad věcí, ale teď se skoro zhroutí.

„Kubo, Kubo,“ povzdechne si host a posadí se vedle nešťastníka.

„Tohle je hrozný, Jirko ... čekal jsem to, ale je to hrozný ...,“ štká Jakub, obličej stále ukrytý v rukách.

„Nemůžeš se přece rodičům divit. Mají tě rádi, chtějí pro tebe jen to nejlepší. Vůbec nerozumí tomu, co se stalo. Jsou z toho v šoku, nevědí, jak se mají zachovat. Jak ti tvoje rozhodnutí rozmluvit,“ hovoří Buchar tichým konejšivým hlasem.

„Možná jsem to měl skončit postaru, bylo by to tak lepší, pro všechny,“ skoro šeptá Zelenohorský.

„Kubo, snažím se tě pochopit, ale moc mi to nejde. Život není vždycky jednoduše a možná není vždycky ani spravedlivý. Ale pořád je přece pro co žít. Najdeš si holku, jako jsem si teď našel já. Budete si rozumět, budete spolu šťastní. Vždyť seš na úplném začátku života, všechno máš před sebou. Byla by škoda to všechno dobrý a krásný, co určitě přijde, zahodit,“ říká Jirka slova, která si mnohokrát přehrával v hlavě, při přípravě na dnešní schůzku.

„Jenom kecy, všechno jsou to jenom kecy.“

„Kubo, to nejsou jen kecy. Je ti šestnáct, což je i z hlediska lidského vývoje dost emoční období, to přece dobře víš i ty. Oba o tom něco víme. Snáze podléháme emocím než v dospělosti. Možná je ten nastavený systém krutější, když nás v šestnácti staví před takovou velkou zkoušku, ale s tím se musíme vyrovnat. Ukončit život je jen útěk před problémy, ale ty jdou většinou řešit. Jen málokdy je situace tak bezvýchodná. Máš pravdu, mnoho mladých lidí cestu jako ty zvolilo. A jejich blízcí jim nikdy neporozuměli. Do konce života přemýšleli, co oni udělali špatně, co mohli udělat lépe, jak tomu mohli zabránit. Seš ve stresu, cítíš hořkost, možná nespravedlnost, zmatek. Chceš od toho všeho utéct, ale podle mého je řešení. Jen ho i ty musíš chtít hledat.“

„Jirko, mě už vůbec nic nebaví,“ vzdychá Zelenohorský, „Nic, ani ty hry. Prostě nic. Všechno se zhroutilo, v ten jeden okamžik. Možná jsem to měl nějak skončit hned, ten den, kdy jsem se to dozvěděl. Od té doby je to čím dál tím horší.“

„Copak ti nepomohli ti psychologové?“

„Ty jejich žvásty,“ odkryje Jakub po delší době svůj obličej, má na něm šmouhy od slz, „Kdybych jim dal souhlas, narvali by mě nějakýma sedativama. To naštěstí nesměj, bez mého souhlasu. Nic jinýho nabídnout neuměj.“

„Možná by ti prospělo, na nějaký čas, pochopitelně, využít znalostí medicíny.“

„Když si otupím mozek, co to změní? Nic, vůbec nic. Bude mi stejně blbě jako teď. Jen to možná nebudu tak vnímat, tak intenzivně. Ale co může změnit rozhodnutí toho Systému? Nic. Vůbec nic. Tak všechno další je vo ničem.“

„Jakube, teď ti něco řeknu, co se ti asi moc líbit nebude. Moc jsem zvažoval, jestli ti to mám říct, ale možná ti to pomůže v tvém rozhodování,“ hovoří teď dost nejistě Jirka, „Znáš mě, byl jsem a jsem pořád pro upřímnost. Kubo, ty posty, to, na co jsme připravovaný na tom druhém stupni Institutu, ty určitě budou přinášet hodně stresů. Taky asi porážek, situací, kdy to bude dost hustý. Pak je třeba, abys na to byl připravený, nezhroutil se při prvním větším problému. Seš určitě stejně chytřej jako já, možná máš v ledasčem i větší znalosti, schopnosti. Ale upřímně, moc dobře si tě nedovedu představit v nějaký vedoucí pozici, jak něco musíš řešit, pod velkým tlakem. Jak musíš rozhodovat, přikazovat. Možná tohle ty vyšetření a testy ukázaly, a ten Systém, kterému nadáváš, pro tebe volil lepší cestu. Tvůj obor, na kterej teď chodíš, má hrozně moc variant výstupů, tedy co z tebe bude. Seš dobře a určitě nakonec najdeš něco, co tě bude bavit, uspokojovat a kde nebude tolik vadit tvoje větší citlivost a tak. Nabídka, kterou si dostal, je pro tebe opravdu dobrá.“

„Tohle si myslíš?“ pozvedne svoje uslzený oči Zelenohorský.

„Myslím. Myslím si taky, že by ses měl vzmužit, zatnout zuby a tohle pro tebe špatný období překonat. Rozhodně bys neměl tak rychle rezignovat. Seš dobře kluk, dobře kamarád, dobře syn. A seš i schopnej. Nemáš důvod chtít tohle všechno zahodit. Kubo, pokud budeš chtít, nějak si to zařídím, budeme častěji v kontaktu, jestli teda budeš chtít.“

„Jirko, to co říkáš, jen potvrzuje, co si myslím. Máš pravdu, makal jsem, snažil jsem se, ale jak je vidět, nestačilo to. Tak možná není ten Systém tak špatnej, a možná to fakt se mnou všichni myslíte dobře. Jenže co to mění? Jen to, že je chyba ve mně. Nemám na to, abych se dostal tam co ty. Abych mohl jednout bejt někým. Mít se dobře, mít nabitý konto ... Prostě na to nemám. Jsem k ničemu.“

„Nejsi k ničemu, jen prostě budeš lepší v jiný profesi. To, co říkáš, je jen zkreslený pohled. Jen si hledáš důvody, proč bys to měl zabalit. Najít je není problém, ale stejně není problém najít dost důvodů, rozhodně daleko víc, proč nic nebalit, porvat se s tím a něco dokázat.“

„Ty přece víš, jak moc jsem chtěl na ten Institut.“

„Vím, ale nebuď přece tak zatvrzelej. Nevyšlo to tolika lidem ...“

„A taky některý zvolili řešení jako já ...“

„Daleko víc jich zvolilo život, což dobře víš. Nerad ti to říkám, ale zvolit smrt je jen útěk. Daleko těžší je se s tím porvat. Ty přece nejseš žádný slaboch, co by to takhle musel řešit.“

„Tak podle tebe zvolit smrt je slabošství?“ trochu zvýší hlas Jakub.

„V takovémhle případě podle mého jo. Něco jiného je riskovat život, abys někomu pomohl, nebo dokonce zvolit smrt, když víš, že tím zachráníš jiný. Některý záchranáři nebo vojáci takhle někdy volit musí. Ale v tvém případě, a to se na mě nezlob, je takový řešení jen útekem.“

„Jsem teda podle tebe zbabělec?“

„Tak bych to neformuloval. Jen seš zmatenej a zdá se ti, že tvoje trápení nemá východisko. Ale v takovém případě není dobrý se uzavírat do sebe, odmítat pomoc těch, kterým na tobě záleží. Tvoji rodiny, přátel.“

„Nemám přátele ...“

„No dobrá, tak bývalýho spolužáka, tím myslím sebe. Prosím tě, neuzavírej se do sebe a mluv s náma. Třeba tak najdeš východisko.“

„Já svou žádost nestáhnou,“ říká Jakub vzdorovitě.

„Teď nemusíš, je dost času, než dojde ke konečnému rozhodnutí. Než vstoupíš do té Rajské zahrady, ze který už vede jen jedna cesta. Do té doby toho můžeme hodně probrat. Budu se tě snažit pochopit, ale i ty bys měl bejt vstřícný k mým názorům. Ale zkusit naslouchat i tomu, co se ti snaží říct tvoji rodiče, sourozenci ...“

„Mluvit s nima je tak těžký ... když vidím ty jejich slzy ... ale Jirko, já prostě dál nemůžu. Vy to asi pochopit nemůžete, ale to řešení je pro mě nejlepší ...“

„Možná se ti to teď tak zdá ...“

„Jirko, co kdybysme už mluvili o něčem jiným?“

„Něčem jiným? Ale proč ne, tak co by tě zajímalo?“

„Já nevím ... tak třeba o tobě, ne? A tvoji přítelkyni,“ říká Jakub, ačkoli je mu celkem jedno, s kým teď jeho host chodí. Ptá se spíše ze zdvořilosti a také, aby změnil téma. Na další rozhovor nemá vůbec chuť, chtěl by být sám, ale bylo by hnusné k Jirkovi ho odbýt, když na zavolání jeho matky přišel.

Buchar pochopí, oč jde, a snaží se být pozitivní. Moc se nezmiňuje o svém studiu, což by mohlo vyvolávat jen další emoce kamaráda, ale zato vypráví o svém soužití s Isabelou. Přitom se snaží navnadit přítele k tomu, aby vylezl ze své ulity, ze svých chmur a pokusil si taky najít přítelkyni. To by mu snad mohlo pomoci změnit jeho názor na svět, který se podle něj proti němu spíkl a proto se ho rozhodl opustit.

Vydrží spolu mluvit asi půl hodiny, po pravdě mluví hlavně Jirka, Jakub se alespoň trochu snaží předstírat zájem. Poté tuto komedii ukončí a host se rozloučí. Ale slíbí intenzivnější kontakt než doposud.

„Jirko, mohli bychom s vámi mluvit?“ ptá se šepem paní Zelenohorská, její syn zůstává zalezlý ve své ložnici.

„Nevím, jak můžu ještě pomoc ...,“ dostane se Buchar do rozpaků, jak se zdá, dost šílená návštěva bude mít ještě další hořké pokračování.

„Půjdem radši vedle, k nám do ložnice, aby nás neslyšel,“ šeptá dál nešťastná žena, její manžel jen zatíná pěsti a klopí oči.

Mladík pochopí, že tomu neunikne, a přikývne. Zůstanou všichni stát nedaleko pečlivě zastlané postele, atmosféra je tak hustá, že by se dala krájet.

„Jirko, vy jste dost chytrý a studovaný. Chtěla bych se zeptat, co se s tím dá dělat? S tím zákonem? Jak mu v tom můžeme zabránit?“ táže se Barbora a v jejích očích host čte úpěnlivou prosbu, aby vytáhl z rukávu nečekaný trumf.

„Paní Zelenohorská, ten zákon ... můžete si o něm myslet cokoli. Máte pravdu, než jsem sem šel, všechno jsem si velmi pečlivě prostudoval. Především statistiky a také různé případy, které byly dost emoční a někdy i vedly k žádostem zákon zrušit. Ale vždy převládla pozitiva, která jsou nepochybná. Ten zákon opravdu zachránil za dobu svého trvání už tisíce životů. Sice jich podle něho bylo tisíce ukončeno, ale tisíce i zachránil,“ snaží se mladík o věčný tón, leč hlas se mu trochu chvěje, „Tím, že mnozí požádají o právo na asistovanou sebevraždu, tím jen volají o pomoc. Nevědí sami jak dál a proto je tam ta dlouhá doba mezi prvním a druhým slyšením před komisí. Během které se toho dá hrozně moc udělat. Tím, že Jakub podal tu žádost, nám všem oznámil, v jakém je stavu. Že prostě neví, jak dál. Přijde mu všechno špatný. Teď je ale prostor hledat řešení. On sám bude muset chodit k psychologovi, můžeme s ním mluvit i my.“

„Možná to někomu zachránilo život,“ drtí slova mezi zuby Karel, „Ale podle toho se může náš syn nechat zabít a když ho nepřesvědčíme, tak mu to ještě umožněj. To je přece zvrácený. Zabít jen tak úplně zdravýho šestnáctiletýho kluka!“

„Jirko, jako rodiče máme přece právo mu to zakázat. Musí být nějaká možnost, i kdyby na tom trval. Donutit ho se léčit,“ říká úpěnlivě Barbora.

„Bohužel, váš syn je plnoletý a tak o sobě rozhoduje sám. Má právo se rozhodnout i pro léčbu. Nařídít by ji šlo jen tehdy, pokud by se prokázalo, že ztratil soudnost, schopnost se rozhodovat. Což se ale dle mého u vašeho syna nestalo.“

„Nestalo? Když se rozhodne šestnáctiletý kluk zabít, tak není debil? Není to cvok? Co je to za nesmysl? Přece kdyby byl schopnej se rozumně rozhodovat, tak by nikdy nechtěl spáchat sebevraždu. To je přece jasný, že je nemocnej! Na to nemusím bejt doktor, študovanej,“ chrlí ze sebe slova a věty hostitel, vztek s ním cloumá.

„Asi vás zklam, ale podobný případy už byly, rodiče se obrátili na soud a ten prohráli. Soud dal za pravdu jejich potomkovi. Tudy cesta nevede.“

„To je hrozný zákon ...,“ chvěje se paní Zelenohorská.

„O tom zákonu si můžeme myslet co chceme,“ snaží se o věčný tón Buchar, což je v tak zjitřené atmosféře hrozně obtížné, „Ale platí a přes různé pokusy ho zrušit nebo změnit nikdo neuspěl. Vyhrála ta statistika. Bylo konstatováno, že sice uplatnění tohoto zákona přináší občas rodinné tragédie, ale v jiných rodinách je tomu naopak. Když se sebevrahovi podaří jeho úmysl rozmluvit. Nezapomínejte, ten zákon byl schválený v referendech, platí v celé Federaci. Zrušit by ho mohlo jen podobné referendum. K jeho vypsání je za prvé dlouhá cesta a za druhé není vůbec jisté, že by byl zrušený. Spíš si myslím, že by ho lidé znovu potvrdili. Kdyby tedy něco takového bylo na pořadu dne, což není a minimálně hodně dlouho nebude.“

„Nejde to zkusit ... nějak ...,“ chytá se stébka Barbora.

„Změnit takový zákon není jen tak,“ zavrtí hlavou mladík, „Jen aby se o tom jednalo, musela byste sehnat spoustu podpisů pod nějakou petici, to všechno má svoje zákonitosti. To by byl běh na dlouhou trať a určitě delší, než kolik je mezi těma slyšeníma. Ale také by to potřebovalo mnoho lidí, prostředků a tak. Podle mého je tohle naprosto nereálné a nakonec, i kdyby to někdo navrhl, tak by to asi stejně neprošlo. Už se to zkoušelo a lidi ten zákon potvrdili. I na základě kampaně jeho příznivců, kteří opravdu mají k dispozici velmi pozitivní statistiku, která jednoznačně mluví v jejich prospěch. Je také možné, že kdyby ten zákon neplatil, Jakub by se pokusil o sebevraždu postaru a možná by už teď byl mrtvý. Podle mého je jediná možnost, a tou je ho přesvědčit, aby od svého úmyslu ustoupil. Na což máme asi půl roku.“

„Jenže jak ho přesvědčit?“ chvěje se po celém těle paní Zelenohorská.

„Dát mu přes hubu,“ utrhne se její manžel.

„To bych nedoporučoval,“ snaží se o klid Buchar, opět se mu to daří jen s obrovským vypětím všech sil, „Nadějí je o tom s ním mluvit, naslouchat mu a vznášet protiargumenty.“

„Jirko, není přece jen naděje, nějaký dobrý právní zástupce ...,“ žadoní o příznivou informaci Barbora.

„Bohužel tudy opravdu cesta nevede. Klidně se poraďte s právníky, ale řeknou vám to co já. Velmi pečlivě jsem to studoval, díval se i na velmi sporné a bohužel i smutné případy. Ale stále je tady ta statistika, kdy více žadatelů od svého úmyslu ustoupí a jen menšina nakonec zvolí smrt,“ dává alespoň nějakou naději mladík, podle svého názoru.

„Možná byla chyba, že se kamarádil s váma,“ vyřkne hroznou větu Karel, tvář hosta se stáhne bolestnou grimasou, a v obličeji jeho ženy se objeví úlek, obojí však nezabrání autorovi výroku v rozvedení své úvahy, „Ukázal jste mu jiný svět a ten debil se v něm zhlídnul. Chtěl mít to co vy, teda vaše rodiče. Kdyby se držel lidí jako jsme my, určitě by to tak nehrotil.“

„Možná máte pravdu,“ odpovídá teď dost chladně host, „Pokud je tomu tak, pak se vám omlouvám. Mým úmyslem nikdy nebylo Jakubovi ublížit.“

„Manžel to tak nemyslel ...,“ říká vyděšená žena.

„Myslel, paní Zelenohorská,“ zavrtí hlavou Jirka a pokusí se o lehký úsměv, „Ale jeho úvaha má svoji logiku. Dokonce i mě to napadlo. Mým úmyslem nikdy nebylo se před vaším synem vychloubat, když jsem ho k sobě pozval. Nebo jsme někam šli. Oba jsme měli stejný cíl a docela jsme si rozuměli. Pro mě nebyl problém se prosadit mezi spolužáky, on se držel spíše stranou. Možná máte pravdu, pane Zelenohorský, možná to byla

chyba. Ale pravdou také je, že taková reakce, jakou předvádí váš syn, není adekvátní dané situaci. Svědčí o jeho značné nevyrovnanosti. Což jsem již těžko mohl ovlivnit. Naopak jsem se snažil, aby dokázal víc komunikovat s ostatními, překonal svůj ostych. Bohužel možná moje úmysly nevyšly, nebo mu dokonce ublížily. Pokud se tak stalo, pak se vám ještě jednou omlouvám,“ dodá a nasadí zkroušený výraz.

„Já vám nic nevyčítám,“ vyhrkne Barbora, „Já vás jen hrozně moc prosím o pomoc!“

„Já se pochopitelně pomoc pokusím,“ říká smířlivě mladík, „Vy se ale musíte domluvit s vaším manželem, jak by měla vypadat. Nezapomínejte, já jsem teď na druhém stupni Institutu a stále to budu vašemu synovi připomínat. Poradte se třeba i s psychologem. Jsem připravený s Jakubem velmi intenzivně komunikovat, včetně osobních setkání, pokud to psycholog a vy uznáte za vhodné. Určitě se s vámi spojí, ten, co bude vašemu synovi komisi vybrán. Myslím, že některá jeho slyšení budou společné i s vámi. Pokud byste uznali, že bude lepší, abych se stáhnul, tak to udělám.“

„Vy jste se urazil ...,“ zaúpí paní Zelenohorská.

„Urazil? Špatně mě znáte,“ zavrtí hlavou Buchar, „Já jen zvažuji, co bude pro Kubu nejlepší. Věřte mi, pokud ho nepřemluvíme a on svoje rozhodnutí nezmění, vždycky si budu vyčítat, že jsem na tom mohl mít svůj podíl. Sice najdu hodně argumentů pro to, abych se obhájil, ale určitě to někde ve mně zůstane.“

„Vy se přece nemusíte před nikým obhajovat ...“

„Domnívám se, paní Zelenohorská, že se opravdu nemusím obhajovat před vámi ani vaším manželem,“ říká mladík, „Ale budu se muset obhajovat před svým svědomím. Jakub neměl žádné jiné kamarády než mě. A možná jsem zklamal. Možná jsem ho nepodržel, když to nejvíc potřeboval. Sice mám dost svých problémů, ale to mě neomlouvá.“

„Nechtěl jsem vás urazit ...,“ souká ze sebe Karel.

„Opakuji, pane Zelenohorský, neurazil jste mě. A i kdybyste snad něco takového udělal, nikdy bych se na vás nezlobil. Jste ve velkém stresu, který si já ani nedovedu představit. Nevím, jak bych se choval já, kdyby se můj syn chtěl zabít. Ačkoli jsem ateista, budu se modlit, abych se do tak strašné situace jako vy nikdy nedostal. Věřte mi, oba, prosím, udělám všechno, aby to dobře dopadlo. Ale stejně jako vy, ani já teď nevím, co je nejlepší,“ povzdechne si host, „Nevím, co udělat, aby to zabralo, aby se jeho stav ještě nezhoršil, aby se ve svém šíleném rozhodnutí ještě víc neutvrdil. Mohl bych ho někam vytáhnout, zaplatit mu profesionální společnosti. Pokusit se mu najít holku. Rozptýlit ho. Ovšem mohlo by to mít i opačné účinky. Mohl bych ho utvrdit v tom, že on si nebude moc dovolit to, co já, a mohl by podlehnout ještě větší depresi,“ přemýšlí nahlas.

„Panebože, to je tak strašný,“ rozpláče se Barbora.

„Mohu vám něco navrhnout?“ rozhodne se Jirka nasměrovat tento velmi nepříjemný rozhovor k jeho konci, „Vy i já si všechno ještě promyslíme. Vy se poradíte s psychologem a taky spolu navzájem. Máte moje slovo, že vám budu plně k dispozici. Můžete mě kdykoli kontaktovat, já se s vámi spojím hned, jak mi to umožní moje povinnosti. Pokud by ale psycholog doporučil, abych se stáhnul, budu to respektovat. Věřte mi, strašně moc si přeju, aby to dobře dopadlo,“ dává průchod svým emocím.

„Jste hodný, Jirko,“ pláče paní Zelenohorská.

„Budu vám vděčný, když se mi ozvete. Co nejdříve, abych věděl, jak mám postupovat. Budu opravdu plně respektovat vaše rozhodnutí a přání,“ slibuje mladík, „Teď by asi bylo vhodné, abych vás již déle nezdržoval. Určitě si potřebujete promluvit, spolu, bez přítomnosti rušivého elementu. To nemyslím nijak zle, jen se domnívám, že potřebujete být sami, jako jeho rodiče. Vše, co jsem řekl, tak platí. Jsem připravený pomoc, jak vy uznáte za nejlepší.“

„To s tou holkou ...,“ dumá Karel, „Říkal jste ... přišel o panictví ...“

„Ano, na oslavě našich šestnáctých narozenin. Stejně jako já a ještě Simon. Další dva naši kolegové už tou dobou zkušenosti se ženami měli,“ vysvětluje host, „Možná by mu mohla nějaká dívka pomoc, kdyby se do ní třeba zamiloval. Není pro mě problém mu zaplatit profesionální společnosti, pokud byste si mysleli, že to pomůže. Pozvat ho k sobě, udělat pro něj večírek. Jen se obávám, aby to nemělo opačný efekt, o kterém jsem mluvil, a vlastně jste o něm mluvil i vy, pane Zelenohorský.“

„Sám jste ale říkal, že by mu to mohlo i ublížit ...,“ vzdychá Barbora.

„To právě nevím a proto nebudu dělat nic bez vašeho vědomí, respektive bez vašeho souhlasu. Z hlediska života je toho půl roku krátká doba, ale z hlediska uplatnění toho zákona na Kubu, je to dost dlouhá

doba, aby se dal nějak přesvědčit. Mluví proto i ty statistiky," připomene znovu naději Jirka, „Když dovolíte, tak bych vás opustil. Budu ale čekat na váš kontakt," dodá důrazně.

Jak se za ním zavrou dveře, jeho výraz se změní. Opře se zády o zeď vedle nich, zavře oči a snaží se sám se sebou vyrovnat. Dnešní večer byl asi nejhorší, co doposud zažil. Vůbec netuší, co by měl udělat a jak jednomu pomatenci zabránit provést hroznou věc. Na jednu stranu mu je ho líto, na druhou stranu na něj má vztek. Nevidí žádný logický důvod, aby konal tak šíleně, jak koná. Ovšem také ví, jak zkratkovité jednání dokáží lidé předvádět. Snad je nadějí ta čekací doba, kdy bude Jakub v permanentní masáži psychologů i svých blízkých. Jen je třeba, aby to nepřehnali a on se ještě víc nezatvrdil. Aby jejich žadonění a nářky neměly přesně opačný efekt. Ale v tom on asi moc udělat nemůže.

Zhluboka se nadechne a vykročí směrem k vchodovým dveřím, někde opodál stojí řidič s dopravním prostředkem. Nechal ho zaparkovat kus stranou, aby Jakuba nepoděsil a ten třeba raději nepřišel domů. Teď se spojí s řidičem komunikátorem a vyzývá ho k příjezdu.

KOMISE

Jakub Zelenohorský prožívá strašné období. Ne ani tak pro své rozhodnutí, které ho vnitřně uklidňuje, ale proto, co se děje kolem něho. Jeho matka pořád úpí, otec a bratři mu dali dost jasně a tvrdě najevo, že je debil a měl by se začít neprodleně léčit. Nikdo z nich nechápe jeho rozhodnutí a už vůbec ne důvody, které uvádí.

To samé platí ale v nové škole, kde si ho pozval místní psycholog a měl s ním delší rozhovor. Pochopitelně, usměje se v duchu, když se nechá oddělat, bude to i jeho neúspěch. Alespoň že o jeho podané žádosti nevědí jeho noví spolužáci, se kterými vůbec nekomunikuje, straní se jich a baví se s nimi jen tehdy, když to vyžaduje naplnění některých úkolů. Nejraději by na Polytechniku vůbec nechodil, ale to nejde, je to podmínka schválení té žádosti, jinak by ho mohli prohlásit za osobu nesvéprávnou a začít ho léčit proti jeho vůli. Respektive do něho narvat nějakou chemii nebo mu dokonce něco štelovat v mozku. Což by asi bylo nejhorší řešení.

Dnes odpoledne ho čeká další martyrium, kterým bude pohovor před odbornou komisí. Už obdržel pozvánku, přesný čas a místo, kam se má dostavit. Díky tomu odchází ze školy dříve a zadumán cestuje hromadnou dopravou k lékařskému komplexu, kde oni učení pánové a dámy zasedají. Hlavně je musí přesvědčit, že je normální, a že je schopný o sobě rozhodovat. Jeho rodiče ho možná budou chtít prohlásit za nesvéprávného, což mu otec i bratři dost jasně naznačili.

Jen ho tím ale utvrzují v tom, že se rozhodl správně. Nikdo mu nerozumí, nikdo ho nechápe. Přitom je to přece tak jasné. Nechce žít jako oni, ten všední a nudný život. Ano, netrpí žádnou bídou, ale vyskakovat si také moc nemohou. Hlavně jim zůstává mnoho hezkého zapovězeno, protože na to nemají prostředky. A pak, a to je ještě důležitější, ti, co o všem rozhodují, ti co mají vliv a moc, jsou někde jinde. K nim se dá proniknout jen přes druhý stupeň Institutu a tam se on nedostal. Tak co je tak divného na tom, že nemá chuť dalších osmdesát let žít?

Když vstoupí do moderně zařízeného komplexu, padne na něho velká tíseň. Připadá si jak červík, kterého se tu chystají zašlápnout. Vůbec netuší, jak se k němu budou chovat. Zda budou projevovat soucit nad mladým klukem, který chce umřít, nebo mu budou dávat najevo, že je blázen a hledat důvody, aby to mohli vědecky prokázat. Ale musí být pevný, zákon má na své straně, a pokud nezpanikaří, nemají oni nárok. Alespoň doufá, přeběhne mu mráz po zádech.

Je nasměrován k místnosti, kde slovní komise koná svou práci, posadí se na sedačku a potajmu pošilhává po dalších osobách, co se na chodbě vyskytují. Nemá vůbec páru, proč zde jsou, zda se žádostí jako on, anebo v nějakém obyčejném případě. Ti další sedí před různými dveřmi, je jich asi deset, různého věku a obou pohlaví, a hlavně, nikdo z nich nevypadá jako sebevrah. Ale to on v jejich očích možná taky ne.

Jelikož pro jistotu dorazil dříve, trpí skoro půl hodiny, než je vyzván ke vstupu. Nějaká asistenta ho skoro nakope do kanceláře, která je podivně uspořádaná. Je v ní pět anatomických pohyblivých křesel, před nimi moderní komunikační zařízení. Pak už jen další křeslo v prostoru před nimi. Ví kam má jít, ani mu směr nemusí ukazovat prostřední z pěctice přítomných, tří mužů a dvou žen. Posadí se, zhluboka se nadechne a

zpřímá pohledne na tu zádumčivou sestavu před ním. Jsou starší, odhaduje je mezi padesáti až sedmdesáti roky, tedy již zkušený, ale stále v produktivním věku. Jenže od jeho dost vzdáleném, jak ti by mu mohli porozumět.

„Pane Zelenohorský,“ promluví předseda komise, asi sedmdesátiletý muž sedící uprostřed sestavy, „všichni jsme se seznámili s vaší žádostí. Rovněž i s důvody, které v ní uvádíte. Jak jistě dobře víte, dnešní jednání je první z celé řady. I podle toho, co nám sdělíte a jak nám odpovíte na naše otázky, budeme postupovat dále a určíme budoucí proceduru. Máme tady vaše výsledky ze závěrečných testů na prvním stupni Institutu, které velmi podrobně popisují váš duševní stav. Což je jistá výhoda, protože jsou čerstvé a od jejich pořízení se toho asi mnoho nezměnilo. Na druhé straně budeme chtít znát váš aktuální stav, proto i tak musíte počítat s dalšími vyšetřeními. Ty musí jednoznačně vyloučit jakékoli pochybnosti, že jste schopen se v tak závažné věci rozhodovat plnohodnotně. Rozuměl jste tomu, co jsem vám právě řekl?“

„Ano, pane,“ polkne ztěžka žadatel.

„Dobře, pane Zelenohorský. Můžete teď komisi uvést důvody, proč jste podal tuto žádost a proč žádáte o asistovanou sebevraždu?“ zní slova předsedy jak švihy bičem, tak hrozně neosobní, snad až útočné.

„Popsal jsem své důvody ...“

„My vaši žádost četli, a buďte ubezpečen, že velmi podrobně. Stejně podrobně jsme si prostudovali váš profil. Teď však chceme důvody slyšet z vašich úst. Poté budete nucen nám zodpovědět otázky, které vám položíme.“

„Ano, pane, rozumím,“ skoro šeptá mladík, cítí se hrozně.

„Nuže, tak posloucháme,“ kouká se předseda tak hrozně přísně.

„Vážená komise,“ nadechne se Jakub, tuhle řeč si sám pro sebe opakoval mnohokrát, několikrát i nahlas, piloval detaily, „nevím, jaké máte zkušenosti s podobnými žádostmi, ale asi velké. Já naopak žádné. V mém profilu naleznete, že jsem spíše uzavřené povahy a komunikace není mojí silnou stránkou. Přesto se vám pokusím srozumitelně vysvětlit své důvody. Předem se omlouvám, pokud budu poněkud nejistý, nejsem dobrý řečník. Mým cílem je však vám vysvětlit, proč jsem se rozhodl k tomuto extrémnímu kroku. I já ho považuji za extrémní a určitě ne běžný.“

Od počátku mého nástupu na první stupeň Institutu bylo vždy mým cílem i snem dostat se na druhý stupeň Institutu. Závěrečné testy a následné nabídky považuji za klíčové dělení lidí na úspěšné a neúspěšné. Ti první mají před sebou nekonečné obzory, ti druzí pak jen omezený rozlet. Domnívám se, že jsem udělal vše, co bylo v mých silách, abych uspěl. Bohužel se mi to nepodařilo. Což znamená, že jsem ve svých šestnácti letech byl nastaveným systémem odsouzen k tomu, abych nemohl už nikdy přeskočit onu pomyslnou laťku mezi úspěchem a neúspěchem.

Hodně jsem o tom přemýšlel. Jestli je chyba ve mně anebo v Systému. Po pravdě mám stále pochybnosti. Ale pravidla jsou pro všechny stejná, i když si myslím, že krutá. Na jednu stranu poskytujete všem dětem skvělé podmínky pro vzdělání, bez ohledu na jejich původ, náboženské vyznání, sexuální orientaci, materiální podmínky. Všichni dostávají stejnou šanci, včetně dětí elit, zde jsou všichni pohromadě. Pak ale přichází ten klíčový zlom, ve věku pouhých šestnácti let. Když uvážíme průměrný věk dožití lidí, přesahující hranici sta let, zdá se mi takové zásadní rozhodnutí v šestnácti letech velmi příkré a brzké.

Myslím si, že jsem se na prvním stupni dost naučil, patřil jsem tam vždy k nadprůměrným, s výjimkou činností, o kterých jsem mluvil. Nejsem vůdčí typ, mojí další slabou stránkou je komunikace a velká nechuť k osobním exhibicím před ostatními. Možná to rozhodlo, proč jsem nebyl vybrán mezi vyvolené. Ale jak jsem říkal, dost jsem se naučil a tak chápu, že asi nemůže Federace poskytovat vzdělání všem stejně až do jejich třeba dvaceti, dvaadvaceti let. Uzavření prostupnosti mezi druhým stupněm Institutu, tedy elitami, a všemi dalšími školami, beru však jako velkou chybu.

Jak jsem říkal svému jedinému kamarádovi, který se mimochodem na druhý stupeň Institutu dostal, je to o jedné jediné ráně. Když v ní dotýčný prohraje, je navždy ztracený. Nikdy už mezi elitu proniknout nemůže. Což je pro někoho jako já dost velký problém. Tato vystavená stopka mi přijde hrozně krutá a svým způsobem i nespravedlivá. Nebo je tu i druhá možnost, a je spravedlivá, a já na ten druhý stupeň Institutu nemám. Obojí však znamená totéž. Z mého pohledu.

Všichni mi říkají, že jsem dostal velmi dobrou nabídku. Bohužel s tím já nemohu souhlasit. Nenaplnil jsem svoje cíle, zklamal jsem. Možná ne ostatní, ale určitě sebe. Když vyslyším přání rodičů, sourozenců i mého

jediného kamaráda, tak budu celý další asi dlouhý život žít tak, jak já nechci. Nemám už žádnou chuť se prát o nějaké lepší místo, dál se vzdělávat. Není to proto, že bych byl líný, to jsem snad dokázal na tom prvním stupni, že umím makat. Je to tím, že nevidím žádnou perspektivu, nic, proč bych měl ve svém úsilí pokračovat.

Mnozí se mnou nesouhlasí, vlastně asi všichni, co znám. Říkají mi, že jsem mladý, zdravý a snad ne úplně hloupý. Tak proč chtít umřít. Že je to nesmysl. Ale oni zapomínají na jedno. Člověk nemusí být nemocný tělesně ani duševně, aby se trápil. Ztráta smyslu života, ztráta toho, pro co jsem žil, je podle mého daleko horší. Lékaři dovedou pomoci fyzicky nemocným, dovedou pomoci duševně nemocným, ale jak se má pomoci těm, kteří ztratili svůj cíl? Kteří ho prohráli? Kteří přišli o veškerou motivaci? Není jejich trápení daleko horší?

Můj otec si myslí, že když jsem podal tu žádost, že musím být duševně nemocný. Já si to nemyslím. Víím velmi dobře, co dělám, a nemám žádné jiné problémy, kromě jediného. Totiž ztrátu důvodu, proč bych měl žít. Myslím tím pro sebe. Od chvíle, kdy jsem se dozvěděl rozhodnutí Systému, nežiji už pro sebe, ale jen pro jiné. Žiji proto, abych neublížil svým rodičům, sourozencům. Jiný důvod není. Možná bych časem mohl žít ještě pro nějakou dívku, ženu, možná děti. Ale už nikdy ne pro sebe. Jsem si jistý, že takový život ve lži nechci. Navíc si myslím, že by se mnou nebyli spokojeni ani ti, kterým na mně záleží. Nakonec bych na ně asi byl zlý, trápil bych se a tím bych trápil i je. Tím jsem si jistý.

To, co chci udělat, přinese klid a mír mojí duši a naopak velkou bolest mojí rodině. Toho jsem si vědom a moc mě to mrzí. Ale jsem si jistý, že za čas, za pár let, ta bolest přejde. Rodiče mají další dva syny, mé dva bratry, už i vnuka a vnučku, určitě budou i další. Časem se dožijí pravnoučat. Já jim zůstanu jen ve vzpomínce, jako naivní snílek, který neunesl tíhu prohry. Ale možná si řeknou, je mu nakonec lépe, a jim vlastně také, než kdybych se já měl další roky trápit a oni se na to dívat.

Chápu plně závažnost svého rozhodnutí. Možná jsem trochu sobec, ale já si prostě nedokážu představit, že bych měl takto žít dál. Chci odejít smířený se všemi a důstojným způsobem, proto jsem vyloučil možnost ukončit svůj život sám a požádal o naplnění zákona, který mi dává právo na asistovanou sebevraždu. Dobu, která zbude do jeho naplnění, chci věnovat svým blízkým a pokusím se jim vysvětlit, pokusím se je poprosit, aby mi odpustili a aby mě pochopili. Pochopitelně také podstoupím vše, co zákon předepisuje a budu se snažit být vždy vstřícný. Jsem připravený otevřeně o své žádosti mluvit. Jsem však velmi pevně odhodlaný požadovat naplnění zákona, uplatnění mého práva. Nejde o nějaké chvilkové poblouznění, o nějaký chvilkový stres či zkrat, ale o velmi dlouho zvažované rozhodnutí,“ dokončí s velkým vypětím mladík svůj proslov a pohlédne na komisi, během svého projevu očima dost tékal a soustředil se na slova, která si předem připravil.

„Učil jste se dlouho svou řeč?“ zeptá se první žena v komisi.

„Ano, velmi pečlivě jsem si svoje vystoupení připravoval. Chtěl jsem, abych dobře vysvětlil své pohnutky,“ přikývne tázaný.

„Jste ateista, podle vašeho profilu,“ ozve se druhá z žen, „Přesto by mě zajímalo, jak se díváte na posvátnost života. Nebo snad život nepovažujete za nejvýznamnější hodnotu?“

„To je velmi těžká otázka, paní doktorko,“ zamýšlí se Zelenohorský, „Život je jistě velmi významná hodnota, kterou také zákony Federace chrání. Dokonce tak důkladně, že jsme se pro jeho ochranu vzdali mnoha svých práv a svobod,“ pozvedne levé předloktí, více říkat nemusí, všichni jistě rozumí, „Podle mého však také záleží na tom, jak ten život žijete. Jak je naplněný. Někdo může žít krátce a prožije daleko více, než jiný, který umře ve sto deseti nebo sto dvaceti letech. Také záleží na kvalitě života. Jestli ho skutečně žijete, přináší vám radost, pociťujete štěstí. Anebo ho jen tak žijete, možná jen proto, že máte strach ho ukončit. Trápíte se, nic vás nebaví. Takoví lidé můžou mít dlouhý život, ale ten podle mého nestojí za nic.“

„Vaše nabídka je opravdu dobrá, Polytechnika je taky dost prestižní škola,“ promluví první z přisedících mužů, „Jak vidíte možnost, že časem odezní vaše současné zklamání a vy najdete novou motivaci? Získáte znovu nějaký cíl, ke kterému jste se upíral předchozích devět let?“

„Obávám se, že nic takového se nestane. Ne, jsem o tom naprosto přesvědčený.“

„Jste velmi mladý a také jistě emočně nestabilní,“ ozve se druhý přisedící, „Měl jste ve svém životě jeden pevný bod, kterým byl druhý stupeň Institutu. Po jeho ztrátě se domníváte, že již nemůžete žádný další pevný bod najít. Nemohla by jím být třeba nějaká dívka? Kterou jste doposud nepotkal. Nebo snad máte nějakou dívku?“

„Ne, nemám žádnou dívku, a po pravdě ji ani nehledám,“ odpovídá klidným hlasem žadatel, byt' se mu mírně chvěje, „Za prvé by nebylo správné, kdybych si s nějakou teď začal, mohla by se do mě zamilovat a pak

by byla nešťastná, až by se naplnila moje žádost. Za druhé ani nemám moc chuť. Jak víte z mého profilu, jsem heterosexuál, mám i jistá nutkání, daná hormony. Také již nejsem panic. O panictví jsem přišel při oslavě šestnáctých narozenin s profesionální společnicí.“

„Když jste byl s tou profesionální společnicí, co jste pociťoval?“ položí doplňující otázku přisedící číslo dva.

„Tak zpočátku velké rozpaky,“ usměje se lehce Jakub, „Asi i kvůli té mé povaze. Pak velkou úlevu, když to dobře dopadlo. Asi i hrdost, že jsem už skutečný muž. Pomohlo mi i něco, co jsem od ní dostal a co snížilo moji nervozitu a trému. Pokud se ptáte, jestli se mi to líbilo, tak ano. Líbilo se mi to. Jenže v tom nebyl žádný cit, jen pudy, podpořené tím prostředkem. Takže to bylo fajn, ale to je tak asi všechno, co k tomu můžu říct.“

„Nepůsobíte jako člověk, který se významně trápí,“ konstatuje první přisedící žena, „Nezdá se vám vaše žádost přeci jen ukvapená? Proč tomu nedáte více času? Třeba dva, tři roky. Kdyby i pak jste byl stejného názoru, mohl byste žádost podat znovu.“

„Jsem si jistý, že by se nic nezměnilo a nechci se trápit další dva nebo tři roky. Stejně tak nechci trápit ty, na kterých mi záleží.“

„Když mluvíte o těch, na kterých vám záleží, snažíte se vžít i do jejich pocitů? Například do toho, jak se cítí vaše matka?“ zeptá se druhá žena v komisi.

„Snažím. Rád bych ale řekl, že tuto otázku nepovažuji z vaší strany za férovou. Chápu vás, máte mě od mého rozhodnutí odradit. Předpokládám, že k tomu vy i další, co budou následovat, budou používat i toto citové vydírání. Věřte mi, moc mě trápí, když vidím svou matku nešťastnou. Mám svoje rodiče moc rád a nemohu proti nim říct jediné špatné slovo. Tohle je jediná věc, proč jsem nějaký čas s žádostí váhal a tohle mi působí ohromnou bolest. Tak velkou, že jsem zvažoval, jestli raději nežít bez motivace, bez zájmu, bez naděje, jen abych je neranil. Ale časem bych je stejně zranil, protože by poznali, že nejsem šťastný a já bych asi byl protivný, hádal se s nimi a tak.“

„Pane Zelenohorský,“ promluví po dlouhé době předseda, „vaše odpovědi mi přijdou velmi strojené a připravené. Bez větších emocí. Zdá se mi, že jste poměrně inteligentní mladík, který většinu z položených otázek očekával a připravil se na ně. Respektive si připravil logické odpovědi. Ale podat žádost o asistovanou sebevraždu je velmi vyhocené emoční rozhodnutí, nemyslíte?“

„Asi ano. Asi máte pravdu, vy jste odborník, to já posoudit nemohu. Ano, některé odpovědi jsem si připravoval. Ale to snad není tak divné. Když se rozhodnete v šestnácti letech umřít, tak je asi jasné, že o tom musíte moc přemýšlet. Pokud to tedy není čin v afektu, třeba krátce potom, co vás například opustila dívka nebo jste prožil velké zklamání. Věřte mi, já o všem moc přemýšlím. A čím víc o tom přemýšlím, tím jsem si jistější, že je mé rozhodnutí správné.“

„Myslíte si, že může duševně zdravý člověk žádat o smrt, ve svých šestnácti letech, fyzicky naprosto zdravý? Který má před sebou studium na prestižní škole?“ položí otázku první přisedící muž.

„Rozumím vám,“ přikývne Jakub, „Máte dvě možnosti, jak zabránit, abych mohl naplnit své právo, dané mi zákonem. Tou první možností je hrát na moje city, upozorňovat na to, jak zraním své blízké. Tou druhou je pak prohlásit mě za nepřítelnoho, duševně chorého, který není schopen o sobě rozhodovat. Pevně věřím, že budete čestně posuzovat můj duševní stav a nedojde k tomu, že bych byl proti své vůli nadopován nějakými medikamenty či dokonce by se mi někdo vrtal v mozku. Věřte mi, to by bylo třikrát horší, než mi dát právo zemřít. Cítím se zcela zdravý, ale bez chuti dál žít. Proč, to jsem se vám snažil vysvětlit, a jsem připravený to vysvětlovat tak dlouho, jak bude třeba.“

„Proč si myslíte, že by vás současná škola nakonec nemohla zaujmout? Vždyť jste tam krátce a podle všeho tam jen apaticky docházíte. Uvažoval jste o tom?“ ptá se první přisedících mužů.

„Ano, uvažoval. Ta škola není špatná, ale i po jejím úspěšném dokončení budou pro mě limity. Ty, které pro absolventy druhého stupně Institutu nejsou. Vždy budu odsouzený být v nějaké škatulce, ze které není žádného úniku, i kdybych byl sebelepší.“

„Není vaše žádost jen demonstrativním vzdorem? Protestem proti nespravedlivému systému vzdělávání? Nechcete tím jen protestovat? Nedostal jsem se tam, kam chci, tak radši umřu. Není to tak?“ položí sugestivně otázku první z žen.

„Jestli se chci zabít, abych poukázal na nespravedlivý či krutý vzdělávací systém?“ usměje se lehce žadatel, „Možná to není špatný nápad. Ale já nestojím o žádnou publicitu. Nechci nikomu nic dokazovat. Jen

řeším svůj osobní problém. Možná podle vás chybně, možná podle vás extrémně. Ale tato společnost je přece založena na právu Volby, a já mám podle zákona právo se svobodně rozhodnout zemřít, pokud již nenacházím důvody, proč bych měl žít. Toto právo by mně nemělo být upíráno. Nikým. Ani touto komisí.“

„Připravil jste se na nás velmi dobře,“ pozvedne svůj unavený zrak předseda, „Za sebe mohu říci, že vaše argumenty neshledávám dostatečnými, abyste si musel sáhnout na život, respektive požádat, aby vám byl ukončený.“

„Podle zákona mám ale právo ...,“ pobledne Zelenohorský.

„Já vaše zákonná práva nezpochybňuji, mladý muži. Jistě jste si je dobře nastudoval. Možná, kdybyste se místo uzavírání do sebe a hledání argumentů, proč nestojí zato žít, pokusil najít argumenty, proč stojí zato žít, udělal byste radost svým blízkým a pak i sám sobě. Váš duševní stav bude prozkoumán, ale vypadáte po této stránce dobře. Jen vaše jednání je, mírně řečeno, neadekvátní dané situaci. Což s vámi rozebere určený psycholog. Snad se mu podaří ve vás najít vnitřní sílu, abyste dokázal překonat své zklamání a našel nový smysl života. Věřte mi, moc bych si přál, abych vás před touto komisí neviděl podruhé.“

„Neměl jsem zájem nikoho z vás urazit nebo naštvat,“ chvějí se ruce Jakubovi, „Snažil jsem se odpovídat na dotazy zdvořile a upřímně.“

„Nikdo vás z nezdvořilosti neobviňuje. O té upřímnosti již určité pochybnosti mám. Jste chytrý a dopředu jste si nachystal odpovědi. Cílem této komise není vás podrobně vyšetřovat či rozebírat. My jen máme rozhodnout o další proceduře. Pochopitelně moji kolegové mají možnost se dále ptát, ale já jsem si již obrázek udělal.“

„Asi ne moc pěkný,“ řekne žadatel hořce.

„Mladý muži, tato práce mě osobně netěší. Vidím zde skutečně velmi trpící lidi, staré i mladé, hodně nemocné. Lidi, co poznamenaly hrozné rodinné tragédie. S ponurým životním osudem. Já nijak nezpochybňuji vaše právo dané zákonem, a ani nesnižuji míru vašeho zklamání z nabídky, kterou jste dostal. Jen je mi smutno z vašeho rozhodnutí. Jste mladý, zdravý, máte život před sebou. Jste chytrý, inteligentní a vaše vystupování mě přesvědčilo, že nejste bez nadějí na výbornou pracovní kariéru. Bylo by moc smutné, kdybyste tohle všechno zahodil. Existuje mnoho dobrých odborníků, které vám mohou pomoci.“

„Budu muset brát nějaké léky?“

„Kdo tady mluví o lécích? Máte utkvělou představu, že vám chtějí všichni ubližovat. Ale opak je pravdou. My jsme tady proto, abychom lidem pomáhali. Těm velmi trpícím umožnili důstojně jejich život ukončit a těm, kteří jsou pouze zmateni, nebo prožívají těžké životní období, abychom se jim pokusili nalézt smysl jejich života. I za pomoci odborníka, který se vám bude dále věnovat. Který s vámi vše bude rozebírat, bez medikamentů a bez toho, aby se vám šťoural v mozku, jak se obáváte,“ dodá předseda s lehou postřehnutelnou ironií v hlase.

„Vám se asi ten zákon moc nelíbí,“ odtuší jinoch.

„Proč myslíte? Ten zákon je správný, i když bych ho asi napsal trochu jinak.“

„Musí to být asi těžké, myslím tahle práce. Setkávat se s takovými zoufalci, jako jsem já. Číst si o různých utrpeních. Určitě je na tom hodně lidí špatně. Pak chápu, proč se na mě zlobíte. Když se vám zdám zdravý a přitom chci umřít.“

„Vám se zdá, že se na vás zlobím?“

„Přišlo mi to tak. Vy všichni tady. Asi jsem zase neuspěl, abych vám vysvětlil, proč to chci udělat. Snad bude na mé straně alespoň ten zákon.“

„Jakube,“ ozve se první z přisedících žen, „tak se mi zdá, že si plně neuvědomujete závažnost celého tohoto procesu. O jak drahém a cenném statku se tady bavíme. Já jsem například věřící a těžko nesu, když musím přihlížet tomu, jak chce někdo jako vy zemřít. Jsem ale také profesionálka a nenechám se ovlivňovat svým přesvědčením. Můžete lpět na doslovném znění zákona a můžete uspět. My vás tady v této krátké době nemáme přesvědčit či vám něco rozmluvit. My máme jen posoudit vaše důvody a nalézt pro vás další vhodnou proceduru. Z toho, co jste nám tady dnes předvedl, jsem pochopitelně velmi smutná.“

„Předvedl? Jen jsem přece odpovídal na dotazy, nechtěl jsem se předvádět.“

„Ano, ale odpovídal jste velmi strojeně. Tak, abychom nabyli dojmu o vašem naprostém odhodlání. O kterém bezpochyby dlouho uvažujete. Bohužel se mi zdá, že jste si velmi zafixoval své argumenty pro a odmítáte slyšet neméně silné argumenty proti. Tato vaše umanutost vás nakonec může stát váš velmi

drahocenný a mladý život, což by byla velká škoda. My opravdu nejsme vaši sokové či nepřátelé. Nám záleží na všech, kteří před nás předstoupí, a proto je naše práce tak psychicky náročná. Udělal jste na mě velmi dobrý dojem, pokud chcete slyšet můj osobní názor.“

„Dobrý dojem? Není to v rozporu s tím, co jste říkala právě před chvílí?“

„Není. Jste bystrý, chytrý a inteligentní mladý muž. Vaší nevýhodou je určitě přecitlivělost, hraničící až se sebelítostí. Jste určitě citlivé povahy, asi i trochu plachý, i když jste se dnes tady snažil vystupovat sobě nepřírozně, tedy suverénně a odhodlaně. Abyste nám nezavdal příčinu pochybovat o vašem duševním stavu, a ani o vašem odhodlání skutečně co nejdříve zemřít. Myslím si, že máte dobrou perspektivu, pokud překonáte současnou krizi. Hlubokou krizi, to nijak nepochybuji. Nepochybuji ani o tom, že jste hluboce přesvědčený o správnosti svého rozhodnutí. Jen si myslím, že ne vždy správně zohledňujete všechny argumenty. Jste strašně zklamaný, protože váš jediný kamarád se dostal tam, kam vy ne. Podle jeho profilu si myslím, že jste se v něm zhlížel a chtěl být jako on. O to více vás obdržená nabídka mrzí. Domníváte se, že už nikdy nemůže být nic dobře, přijít něco, co by vás znovu postavilo na nohy. Ovšem ve skutečném životě podobných krizí každý prožijeme víc. Musíme se s nimi naučit žít a připravit se na ně. Ale i pak, i když si myslíme, jak jsme dobře připravení, nás často zaskočí. Svou hloubkou, nečekaností, tragičností. Ale i hroznou nespravedlností, kterou někdy cítíme.“

„Mám na něco odpovědět? Nepostřehl jsem otázku,“ tváří se dost nejistě Zelenohorský.

„Na nic jsem se vás neptala, Jakube. Jen jestli nechcete reagovat na některá má tvrzení, která jsem pronesla.“

„Nevím, asi ne. Nebo mi položte konkrétní otázku, rád vám odpovím.“

„Opravdu rád, Jakube? Tomu se mi nechce moc věřit. Určitě se tady necítíte dvakrát dobře, i když se snažíte působit vyrovnaným dojmem. Není třeba nic předstírat, my opravdu nejsme vaši nepřátelé, před kterými musíte hrát divadlo.“

„Já přeci nehraji žádné divadlo,“ protestuje chabě mladík.

„Budu vám tedy věřit. Pak mi řekněte, který je ten největší a nejhlavnější důvod, proč už nevidíte důvod dále žít. Proč už nemáte vůli překonávat nástrahy života, bojovat s nimi. Který je ten opravdu nejhlavnější?“ upře svůj pohled první z přísedících žen, asi tak šedesátiletá.

„Ten hlavní důvod?“ zamýšlí se žadatel, „Neúspěch v závěrečných testech, to, že jsem se nedostal na druhý stupeň Institutu.“

„To jste nám již říkal. Ale co nejvíce vás na tom mrzí? Co vám na tom nejvíce vadí? Vaše nabídka je totiž opravdu dobrá. Co vám může dát ten druhý stupeň Institutu víc než současná škola?“

„To je přece tak jasné,“ zavrtí nevěřičně hlavou mladík, „Vždyť jen ti, co mají druhý stupeň Institutu, mohou zastávat významné posty, někam to dotáhnout, něco získat a tak.“

„Vida, teď jste vyjmenoval hned několik věcí. Ale dost z nich vám může nabídnout i váš budoucí zaměstnavatel, když úspěšně dokončíte tu Polytechniku, na kterou teď chodíte. Můžete být vedoucím hned celého týmu lidí, můžete získat dobrou odměnu, můžete něco dokázat.“

„Ale to je přece hrozný rozdíl, mezi tou Polytechnikou a Institutem. Kdo se chce mít skutečně dobře, tak musí mít ten Institut. I Systém vybírá do různých funkcí absolventy Institutu.“

„Jde vám více o materiální výhody nebo o postavení? Nebo o prestiž? O možnost být součástí nějaké vyvolené skupiny, která studuje na druhém stupni Institutu? Co z toho vám teď nejvíce chybí, nebo co si myslíte, že vám bude nejvíce chybět v budoucnu?“

„Je to všechno dohromady,“ vykrucuje se Zelenohorský.

„Vyberte jednu z nich.“

„Musím? Zdají se mi dost rovnocenné.“

„Zkuste se zamyslet a vybrat jednu z nich,“ trvá si za svým první žena z komise.

„Tak nevím ... snad ty materiální výhody ... ono od nich je odvozené to další. Když máte hodně na kontě, můžete si cokoli dovolit. Cokoli objednat. Máte i uznání i prestiž,“ dumá mladík.

„Chtěl byste tedy lepší materiální zajištění, než mají vaši rodiče či sourozenci?“

„Ano, to určitě. Ale to by mi dal jen ten druhý stupeň, tohohle s Polytechnikou nikdy nedosáhnou. Vím,“ řekne rychle žadatel, aby předešel očekávané námitce, „na některém postu by to nemuselo být tak hrozné, možná, ale těch je hrozně málo a taky to bude pořád méně.“

„Budiž. Ten váš kamarád, ten Jirka Buchar, jeho rodiče jsou asi dobře zaopatření a on také, pokud se nemýlím,“ vystřelil otázku žena číslo jedna.

„Ano, mají se velmi dobře. Jejich dům ...,“ zasní se mládenec.

„Vy jste se asi chtěl tomu Jirkovi dost podobat, není pravda?“

„Tak kdo by nechtěl,“ pokrčí rameny Zelenohorský, „Vždycky dokázal být lídrem, a pak taky měl a má to zázemí.“

„Není tohle taky dost vážný důvod, který vás trápí? To, že on dokázal uspět a vy ne? To, že on bude mít jednou významné posty a vy ne? Že bude žít v uzavřené kolonii pro vyvolené a vy v obyčejném domě?“

„Možná, teda asi určitě. Ale paní doktorko, vždyť je to pořád to samé. Kdybych se dostal na druhý stupeň Institutu, mohl bych jednou tohle všechno taky mít. Když jsem o tu příležitost přišel, tak jsem přišel i o všechny ty výhody, co jsem tady já nebo vy vyjmenovala.“

„Pociťoval jste často závist? Směřem k vašemu kamarádovi Jirkovi?“

„Závist? Je to přece kamarád.“

„Kamarád?“ usměje se lékařka číslo jedna, „Kamarád, který má to, co vy nemáte. Kamarád, který se před vámi chlubí svými úspěchy i majetkem svých rodičů. Kamarád, který má nad vámi vždy převahu a vy se vedle něho cítíte jako přívazek.“

„Ale tak to není,“ zvolá Zelenohorský, „Jirka se tak nikdy nechoval! Vždycky byl ke mně slušný, nikdy se nijak nepovyšoval ani nevytahoval. A víckrát mi umožnil poznat ten jinej život.“

„Umožnil poznat? Jak? Uhradil něco za vás? Milostivě vás někam vzal? Pochlubil se vám svým domem, svým zázemím? Asi to bylo dost frustrující vidět, jak se má on a jak se vy nikdy mít nebudete. Musel jste se asi cítit dost méněcenný.“

„Ale tak to není, to mu křivdíte,“ rozhorlí se mladík, „Nikdy mě neponižoval. Na to, co má, se vždycky choval skromně. Ke mně i k ostatním.“

„Ale opravdu jste mu nikdy nezáviděl? Nikdy se necítil vedle něho méněcenný?“

„Možná, ale určitě ne proto, že by se tak choval,“ zvýší hlas Zelenohorský, „I teď, když se dozvěděl, co jsem udělal, na zavolání mojí matky hned přijel k nám domů. Aby mě přemluvil, abych tu žádost stáhnul. Mohl bych mu už být ukradenej, ale přesto přijel. A viděl jsem, že ho to mrzí. Nikdy moc neutrácel, i když mohl. Udělal nám všem krásnou oslavu šestnáctých narozenin. Víckrát byl ve volnu u nás a já u něj. A nikdy se nevyvyšoval.“

„Chtěl byste být jako on?“

„Tak asi ano ... určitě ano. Bohužel se to ale nikdy nestane.“

„To určitě ne. Ale jste si jistý, že jen proto, že nebudete studovat ten druhý stupeň Institutu? Anebo proto, že on dokáže to, co vy ne? Být středem pozornosti, dobře komunikovat, stát se vůdcem v jakékoli skupině, mít respekt ostatních. Opravdu tohle souvisí jen s tím, jaké má zázemí? Nebo to je spíše jeho povahou, jeho schopnostmi?“ upře teď pronikavě svůj zrak první členka komise na žadatele.

„Těžko říct ... možná máte pravdu. Ale proč se tady bavíme o Jirkovi, když se tady jedná o mně?“

„Zkuste se zamyslet, Jakube. Nevytvořil jste si idol, který jste chtěl napodobit? Být jako on? Pro někoho to může být profesionální sportovec, pro jiného umělec, pro dalšího třeba úspěšný kamarád. Jenže většinou nelze dosáhnout toho, co byste si přál, toho, co má váš idol. Což může být pro někoho dost velké zklamání.“

„Takhle já to určitě nevidím,“ je zmatený průběhem pohovoru Zelenohorský, „Možná jsem chtěl v něčem být jako on, ale hlavně jsem chtěl něco dokázat sám. Proto jsem se chtěl dostat na ten druhý stupeň Institutu. Musíte uznat, že jeho absolventi mají úplně jiné perspektivy, než například z té Polytechniky. To se vám tady snažím vysvětlit.“

„Jen o tom přemýšlejte, Jakube.“

„O čem mám přemýšlet, paní doktorko?“ tváří se zoufale žadatel.

„Například o vašem vztahu s Jirkou. O tom, proč tak hrozně lpíte na tom druhém stupni Institutu, když z celé vaší rodiny máte největší šance se prosadit, být daleko úspěšnější než vaši rodiče, vaši bratři. O tom, zda nejsou argumenty vašich blízkých či vašeho kamaráda stejně silné či dokonce silnější, než ty vaše, které vás dovedly k podání této žádosti.“

„Paní doktorko, věřte mi, pořád o tom přemýšlím,“ dýchá vzrušeně mladík, „Copak si myslíte, že je to jen tak, podat takovou žádost? Požádat o smrt? I když podle všeho bude klidná a bezbolestná, tak to bude

konec ... a co bude pak? Je tady i strach z té smrti. Něco ve mně chce pořád žít, asi pudově, a něco chce co nejdřív umřít, to mi asi říká rozum nebo cit. Nebo nevím co. A taky je tady to, co tím způsobím svojí rodině. Copak si myslíte, že je tohle jednoduchý? Udělat takový rozhodnutí? Nejsem žádný šílenec, kterej by reagoval nějak ukvapeně. O téhle možnosti přemýšlím už nejméně tři roky. O tom, co bude, když neuspěju u závěrečných testů. Není to chvilkové pomatení mysli, není to chvilkový stres nebo deprese. Je to velmi vážný a velmi zvažovaný rozhodnutí. Copak to nechápete?“ dodává se zoufalým výrazem. Pane bože, jací to jsou odborníci, když mu vůbec nerozumí?

„Již tři roky uvažujete o sebevraždě?“ zeptá se první z přisedících mužů.

„Ne, tedy vlastně jo. Nechtěl jsem se zabít, nikdy do těch závěrečných testů. Ale často jsem přemýšlel o tom, že když u nich neuspěju, tak bude pak východisko umřít. Asi mě to i uklidňovalo. Když jsem věděl, co bude. Teda buď úspěch nebo konec. Možná se vám to řešení nezdá dobrý, ale zase tak neobvyklý není. Studoval jsem i statistiky, kolem tohohle. Copak je tak divný, když někdo, nebo spíš něco, někomu v šestnácti zničí život? Připraví ho o veškerý naděje? Copak je to tak těžký pochopit, že pak mnohý ztratěj vůli a hlavně chuť žít? Je to tak těžký?“ pohlédne Zelenohorský na komisi, oči se mu lesknou.

„Není to tak těžké, Jakube,“ odpovídá téměř něžně první z žen, „I my známe statistiky a i my si uvědomujeme tvrdost tohoto zlomu ve vzdělávacím systému. My dokonce daleko více, než kdokoli jiný, díky svému vzdělání i praktikované profesi. I proto jsou pro vás připraveni pracovníci, odborníci, kteří vám mají tuto kritickou hranici pomáhat překonat.“

„Jenže i kdyby se rozkrájeli, tak s tím nemůžou nic udělat. Takovej je zákon,“ namítne mladík.

„Máte pravdu, takový je zákon, taková jsou pravidla. Jde o velmi stresovou situaci, první velmi významnou v životě mladého jedince, a ne každý ji zvládne, přes veškerou odbornou péči, pomoc, pohovory. Lidská duše je stále velmi tajemná, Jakube,“ hovoří skoro mateřsky první z žen, „Dokážeme léčit tělo, vypěstovat pro něj náhradní orgány, poskytnout umělé kosti, svaly, klouby, celé části těla. Umíme léčit i mozek, spravovat jeho poškozená spojení. Tohle všechno dovedeme. Ale přesto nám stále uniká ta duše.“

„Duše?“ dívá se žadatel zmateně.

„Vy ateisté o tom přemýšlíte jinak, ale ani vy stále na něco odpovědět neumíte, Jakube. Podle mého je vaše tělo ve skvělé kondici a stejně zdravý je i váš mozek. A přesto pociťujete velký bol, velké trápení. Jak je to možné? Když jste fyzicky i duševně zdravý? Určitě vám znovu vyšetří mozek, ale podle mého nezjistí nic, co by bylo špatně. Všechna spojení i centra v něm budou v pořádku. Přesto jste nešťastný. Podle mého, Jakube, máte nemocnou duši. A její vyléčení je velmi těžké a podle mého možné jedině tehdy, když i vy budete mít zájem. Když i vy budete chtít. Když i vy dáte příležitost jak odborníkům, tak i svým blízkým, aby vám v této těžké situaci pomohli. Když se přestanete uzavírat do sebe, pokusíte se naslouchat i jiným.“

„A když zůstanu svůj ...“

„Když zůstanete zatvrzelý, umanutý a odmítavý, pak asi zemřete, Jakube. Což bude hrozná škoda, pro vás, pro vaše blízké i pro společnost, které byste mohl jako bystrý a chytrý mladý muž jistě dost odvést. Mohl byste své schopnosti pomoci genů přenést i na svoje potomky. Předat svou dobrou genovou informaci dalším generacím. Toto vše ale zahodíte, když budete zatvrzelý a budete trvat na uplatnění zákona. Zákona, který byl jistě míněn jinak, nicméně i když s ním třeba vnitřně nesouhlasíme, teď mluvím za sebe, musíme ho respektovat. I když umožní smrt takovému nadanému a bystrému mladíkovi, jako jste vy.“

„Nevím, co nato mám říct ...“

„Není třeba moje slova komentovat. Budu jen moc ráda, když o nich budete přemýšlet. A ještě jedno vám řeknu, Jakube. Vy jste sem dnes přišel tak, jako byste vstupoval do nějakého sportoviště. Přišel jste sem připravený, abyste porazil komisi, která vám má dle vašeho mínění zabránit uskutečnit váš záměr. Přišel jste sem nás porazit a vyhrát. Ale Jakube, pokud budete na své žádosti trvat i poté, co absolvujete všechnu proceduru s tím spojenou, a pokud nakonec zemřete, tak to nebude vaše vítězství, ale vaše porážka. Porážka, ze které se už nepůjde poučit a která už nepůjde odčinit. Jak tady už bylo řečeno, Jakube, my nejsme ani vaši nepřátelé ani vaši soupeři. Navíc jsme svázáni zákonem. My se jen vždy snažíme lidem pomoci. Někdy cítíme vnitřní uspokojení, i když po druhém slyšení žadatel trvá na své smrti. Protože víme, že se tím ukončí jeho skutečné utrpení, nedůstojné umírání. Jindy jsme velmi nešťastní a v depresi, když umře někdo, kdo jen nedokázal nalézt smysl života.“

Zelenohorský neodpovídá, jen sklopí oči.

„Pokud již nemá nikdo další dotaz,“ rozhlédne se předseda, „tak ze své funkce mohu směřovat dnešní jednání k jeho konci. Jen ještě položím poslední dotaz žadateli, jestli chce ještě něco na závěr dodat či něco dalšího komisi sdělit.“

„Ne, nechci,“ zavrtí hlavou Jakub, pak se zarazí, zvedne své hrozně smutné a vodové oči a rychle dodá, „Jen vám chci poděkovat, za vaši trpělivost a vstřícnost.“

„Pane Zelenohorský,“ mluví předseda velmi strojeně, odměřeně, neosobně, „velmi brzy budete vyrozuměn, jaký bude další postup. Bude vám vybrán odborník, u něhož absolvujete požadovaný počet sezení. Budete také poslán na další vyšetření, podle rozhodnutí této komise. Jste povinen všechny tato procedurální kroky absolvovat, jinak byste porušil podmínky zákona a vaše žádost by byla automaticky zamítnuta. Pokud i poté budete na své žádosti trvat, předstoupíte opět před tuto komisi, která nakonec podle zákona dokončí celý proces. Rozuměl jste všemu, co jsem vám řekl?“

„Ano, pane.“

„Pak prohlašuji dnešní jednání za ukončené. Záznam z něho bude k dispozici jak členům této komise, tak vybranému expertovi. Žadatel dostane další pokyny přes Systém v zákonných termínech,“ naplňuje předseda svou funkci po formální stránce, „Pane Zelenohorský, můžete nyní odejít.“

BUDEME HRÁT HRU

Jakub očekával, že po podání žádosti o asistovanou sebevraždu bude další období velmi obtížné a emočně vypjaté. Ale skutečnost všechna jeho temná očekávání překonává. Jeho otec je střídavě vzteklý a pak celý na měkko, matka neustále slzí, jeho bratři se spíše zlobí, ačkoli i oni ho jistě mají rádi a nechtějí, aby zemřel. Ozvou se i prarodiče, také se snaží nějak pomoci a také nevědí jak. Jen znásobují utrpení mladíka, který je čím dál tím více zoufalý. Jirka Buchar se jen ozve, pozdraví ho, ale podle všeho se stáhl. Možná na přání svých rodičů, uvažuje Jakub.

„Pane bože,“ povzdechne si, když obdrží harmonogram slyšení u doktora Eduarda Mrázka, který mu byl určený jako psycholog. Ten se ho bude jistě také snažit od jeho záměru odvrátit, bude ho určitě na sezeních rozebírat a způsobovat mu další traumata.

Zničený, zamlklý a usouzený vstupuje do pracovny asi osmdesátiletého muže, ovšem s jiskrným zrakem a ve výborné fyzické kondici. Ten se tváří přátelsky a vstřícně, asi tak, jak má v popisu své práce, uvažuje žadatel o smrt.

„Tak, mladý muži,“ zní hlas odborníka lahodně a mile, „dnešním dnem zahajujeme sérii sezení. Jejich počet je stanovený zákonem, já jen mohu požádat o tři další, a také mám právo rozhodnout o pozvání dalších osob, které uznám za vhodné. Tedy například členů rodiny, nejbližších přátel. To říkám jen proto, abych dostál formalitám. Dle všeho jste velmi inteligentní mladík a tyto procedurální záležitosti jste si dobře nastudoval.“

„Ano, pane doktore, jsem s nimi seznámen,“ odpovídá rezignovaně Zelenohorský.

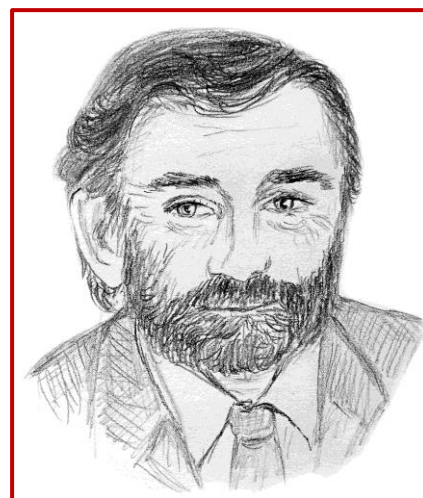
„Jakube, smím vám tak říkat?“

„Ano, pane doktore, říkejte mi, jak uznáte za vhodné.“

„Dobře, Jakube. Nejprve si musíme vyjasnit náš vzájemný vztah. Pravděpodobně na mě pohlížíte jako na nutné zlo. Které musíte vytrpět, aby byl zákon naplněn. Pravděpodobně si také přejete, aby toto vše již bylo za vámi, vy jste mohl uplatnit své právo a všechno vaše trápení skončilo. Nemýlím se?“ podívá se pátravě lékař na svého klienta.

„Ve své podstatě máte pravdu, pane doktore,“ přikývne mladík.

„Jakube, pokusím se vás přesvědčit, že nejsem váš nepřítel, nejsem někdo, kdo vám má za každou cenu zabránit v uskutečnění vašeho záměru. Chtěl bych se stát na tuto dobu vaším důvěrníkem, nebo také zpovědníkem. Někým, se kterým můžete probrat své problémy a se kterým můžete hledat řešení. Taková,

Eduard Mrázek

která se vám nyní zdají nemožná, protože žádná východiska z vaší situace nevidíte. Respektive žádná východiska, která by pro vás byla akceptovatelná.“

„Budu se snažit být vstřícný, pane doktore.“

„Budu se snažit být vstřícný, pane doktore, protože mi to nařizuje zákon,“ říká s mírným úsměvem psychiatr, „Rozumím vám, Jakube, proč byste měl věřit muži, staršímu o několik generací. Jen těžko můžete předpokládat, že by vám porozuměl, pochopil vaše pohnutky, které vás vedly k podání žádosti. Nic jiného ale od vás v tuto chvíli neočekávám. Díkybohu máme stále dost času a budeme mít dost prostoru, abychom si začali vzájemně důvěřovat. Nic takového od vás teď nežádám, bylo by to i nesmyslné, důvěra se nedá požadovat, ta se dá jen velmi těžce získat. A někdy se ji i přes velkou snahu získat nepodaří. Nevypadáte moc dobře, Jakube.“

„Je to strašný období, pane doktore,“ hlesne klient.

„Naprosto vám rozumím. Pokud jste do podání žádosti prožíval duševní muka, která z vás po jejím podání trochu spadla, tak teď jsou zpátky v mnohonásobné intenzitě. V tuto chvíli k vašemu velkému zklamání a ztrátě chuti do života, přibývají další nesmírně stresující okamžiky. Vy ani vaši blízcí nevíte, jak se máte k sobě v takové situaci chovat. Vy i oni často odvracíte zrak, abyste si nemuseli pohlédnout do očí. Vy i oni střídáte stavy zlosti na ty druhé, a pak zase hrozné stavy úzkosti a velké lítosti. Oni litují vás, vy litujete je, protože vaše žádost se rozhodně nedotýká jen vás a vy to víte. Asi jen velmi obtížně hledáte způsob, jak spolu mluvit, aniž by takový rozhovor byl prosycený emocemi a nesmírně bolestivý. Nebo tomu tak není?“

„Pane doktore, vystihl jste to naprosto dokonale,“ číší z očí mládence uznání, „Přesně tak to je. Asi s tím máte dost zkušeností,“ usměje se hořce.

„Bohužel mám podobných zkušeností dost. Ale je to má práce, proto si nestěžuji, ačkoli ani pro mě není lehké prožívat spolu se svými klienty jejich mnohdy ponuré osudy.“

„Vy asi taky moc s mým rozhodnutím nesouhlasíte, co?“

„Jakube, já nehodnotím vaše rozhodnutí, já se ho snažím pochopit a na základě toho pak postupovat dále.“

„Pochopení! Pane doktore, to je to klíčové slovo. Nikdo mě totiž nechápe,“ stěžuje si žadatel.

„Jakube, jen těžko můžete očekávat pochopení tam, kde bují emoce. Ty většinou na povrch vynášeni iracionální argumenty a pohledy. Vaši blízcí se vzpomínají ze šoku, který jste jim způsobil, jsou ve stavu, kdy vůbec ničemu nerozumí. V takovém jejich duševním rozpoložení těžko můžete očekávat věcné jednání, zvláště, když pociťují návaly strachu z toho, že o vás mohou přijít. Hledají cestu, jak se s tím vyrovnat a jak vám pomoci. Nevědí přesně, co mají udělat, aby vás ve vašem záměru ještě více neutvrdili, jsou zoufalí. I oni musí novou a pro ně dost hroznou informaci vstřebat, alespoň částečně ji přijmout, pak teprve můžete očekávat alespoň náznak věcného jednání.“

„Asi máte pravdu.“

„Jak vůbec zvládáte tuto novou a ještě daleko horší situaci?“

„Velmi obtížně, pane doktore. Čekal jsem to dost hrozný, ale je to daleko horší, než jsem si představoval. Jsem z toho úplně hotový.“

„Tomu se nelze divit. Nápor na vás se ještě znásobil,“ dívá se zase už pátravě lékař na svého pacienta.

„Ach tak,“ usměje se strašně bolestně mladík, „Ptáte se, jestli mě náhodou nenapadá, že bych nemusel čekat na skončený tý procedury a mohl to ukončit jinak, tak zvaně klasickým způsobem, jako zastara.“

„A napadá?“

„Nemusíte mít strach, nehodlám se zabít před termínem,“ zasměje se Zelenohorský, použitý obrat „před termínem“ mu přijde vážně komický, „Samozřejmě mě napadlo, jak dobrý by bylo, kdyby to všechno skončilo hned. A asi, kdybych měl po ruce nějaký vypínač, kterýho by se stačilo dotknout, nebo mu poručit, aby mě vypnul, a byl konec, tak bych to asi udělal. Asi určitě bych to udělal. Ale bohužel o žádném takovém nevím.“

„Hodláte si tedy přesto všechno počkat na váš termín.“

„Ano, pane doktore, jsem odhodlaný tohle všechno vydržet a počkat na ten termín,“ přikyvuje mladík, pak se mu zase na tváři rozlije mírný úsměv, „Je to takový divný, když mluvíme o tom termínu, nebo se vám to nezdá?“

„Pokud potlačím pocity z vašeho rozhodnutí, nebo pokud si dovolím jistý cynismus, tak snad by to mohlo být úsměvné. Těšíte se na ten termín, jak říkáte?“

„Tak těším ...“ zamyslí se žadatel, „No, vlastně bych řekl, že pořád víc a víc. Nevím, asi to autoři zákona mysleli dobře, když tam dali tu půlroční dobu, ale mně to přijde, že je to jen horší a horší. Nebo vy to vidíte jinak?“

„Důležité je, jak situaci vidíte vy, Jakube. Ale to, co říkáte, má logiku. Doposud jste byl jen odhodlaný umřít, protože jste neviděl jiné lepší východisko, nenacházel jste další smysl života. Potom, co teď prožíváte, se asi k tomu datu upínáte ještě víc. Asi byste si přál, kdyby to šlo, abyste mohl ten půl rok zaspát a probudit se až v den vašeho termínu.“

„Naprosto přesně. Kdybych se tak mohl vypnout, jako ty různé přístroje, roboti a tak. A víte co by bylo nejlepších? Kdyby mě už nikdo ani nezapínal.“

„Tak co s tím budeme dělat, Jakube?“

„Co s tím budeme dělat? Vy jste přece odborník, ne? Nebo tady máte nějaký ten vypínač? Ani nevíte, jak bych vám byl vděčnější, kdybyste ho našel.“

„Takový vypínač určitě nemám, ale můžeme se ho pokusit hledat ve vaší hlavě. Tedy pokusit se navodit stav, kdy dokážete tomuto nesmírnému tlaku na vaši psychiku čelit.“

„Lepší by bylo, kdybyste dokázal pomoc mým rodičům, možná i bratrům, i když ti jsou asi spíš našťavaný, než by se tolik trápili. I když, kdo ví ...“

„Budu mluvit i s nimi, Jakube,“ odpovídá mírným hlasem Mrázek, „Vaši rodiče sami požádali o konzultace a já si i je pozvu. Pokud projeví zájem, tak i vaše bratry. Možná budu požadovat větší slyšení, s vašimi nejbližšími, rodiči, bratry a možná i vašim kamarádem Jirkou.“

„Pane doktore, zdál jste si mi docela milej, ale jak vidím, chystáte se mě taky mučit,“ zatváří se nešťastně Zelenohorský.

„Vám takové rozhovory přijdou jako mučení?“

„Jako nejhorší mučení, daleko horší, než kdybyste mě něčím páčil nebo do mě pouštěl například elektrický proud. To by se snad dalo vydržet, byla by to jen fyzická bolest ... ale rozhovor například s rodiči, to jsou ty nejhorší muka, jaký jsem kdy zažil. Něco hrozného, věřte mi.“

„Věřím vám, opravdu. Nejen jak přesvědčivě to říkáte, ale i z mých zkušeností. Jakube, vy máte právo požadovat i slyšení mimo termín, pokud si budete potřebovat promluvit. Víte o tom?“

„Vím ... ale už takhle mi ty slyšení přijdou dost hustý, myslím tím jejich četnost.“

„Je to na vás, Jakube. Ještě jedno bych s vámi chtěl probrat. Byl bych rád, kdyby naše sezení měla dvě nosná témata. Tím prvním by byl váš aktuální stav, tedy jak se vám daří zvládat situaci, která se vyhroutila po podání vaší žádosti. Tím druhým tématem by měla být podstata vašeho problému, na základě které jste tu žádost podal. Tedy hlavní důvody vaší ztráty chuti dále žít a snaha hledat případná řešení, která byste i vy byl ochotný akceptovat.“

„Chápu, musíte mě přemlouvat, je to vaše práce, povinnost,“ tváří se mladík smířlivě.

„Nechápete mě zcela přesně, Jakube. Nejde o žádné přemlouvání.“

„Nejde? Nebudete se mi tedy snažit všemožně to rozmluvit? Abych tu žádost stáhnul? Nebudete mě přemlouvat?“

„Přemlouvání nemá smysl,“ zavrtí hlavou Mrázek, „Jediné, co má smysl, je hledání východiska. Východiska, které vy uznáte jako alternativu ke své smrti, pro niž jste se rozhodl. Pouze tehdy, kdy ji vy přijmete, má smysl. Jinak je to zbytečné.“

„Nebudete tedy používat citové vydírání? Jako co rodiče a tak? Co jim způsobím a tak?“ tváří se nevěřičně Zelenohorský.

„Nemáte tohoto citového a emočního vypětí dost i beze mě?“ usměje se zlehka lékař, „Jakube, mým cílem není vás přesvědčovat, abyste svou žádost stáhl, ani k tomu využívat vašich nejbližších, které máte jistě rád a na kterých vám záleží. Mým cílem je pokusit se vás pochopit, pochopit vaše pohnutky, které vás vedou k takovému rozhodnutí. Vůbec nijak je nezlehčuji, Jakube. Jste velmi inteligentní mladý muž, o všem jste dle všeho hodně přemýšlel. Vaše argumenty tedy musí být velmi silné, když jste se na jejich základě rozhodl zvolit raději smrt než život. Já v tuto chvíli jen vím, co jste uvedl v žádosti nebo co jste říkal před komisí. Ale z toho nejsem schopný pochopit váš duševní stav, váš trýznivý duševní stav, ze kterého vaše žádost pramení. Bez

toho, abych vás pochopil, nejsem schopný vám nabídnout vhodnou alternativu. Nakonec, abyste ji mohl vůbec přijmout, museli bychom ji najít společně. I vy byste musel cítit, že je pro vás opravdu přijatelná. Pokud byste i svoji žádost stáhl na základě toho, že ustoupíte citovému vydírání, zvolíte raději svoje trápení, místo bolu vašich blízkých, nic se tím pro vás nevyřeší. Jen budete ještě víc nešťastný, a dokonce možná ve vás bude vzrůstat i nevraživost vůči těm, pro které jste se z vašeho pohledu obětoval.“

„Můžu vám opravdu věřit, pane doktore? Opravdu to, co říkáte, myslíte vážně? Není to jen trik, jak si mě získat a pak mě za každou cenu přesvědčit, abych zrušil svoji žádost?“ ptá se mladík velmi úpěnlivě, jako by říkal, moc bych si přál, aby to byla pravda, ale jistý si tím nejsem.

„To je o té důvěře, Jakube, o které jsem mluvil na začátku. Tu si musím získat, co teď odpovím na vaši otázku, je bezpředmětné. Vy mi musíte uvěřit, pak máme šanci oba, oba pak můžeme hledat případnou variantu k vaší smrti. Takovou, o které jsem mluvil. Já vám jen mohu napovědět, i díky svým velkým zkušenostem, ale v podstatě si ji musíte objevit sám. Pokud se nám to nepodaří, prohráme oba, pokud použiji sportovní terminologii. Já svůj zápas o váš život a vy ten svůj život.“

„Budeme tu teda hrát o můj život?“ usměje se Zelenohorský, opět mu tato formulace přijde legrační.

„Pokud to tak chcete nazývat, tak prosím. Ano, tak tedy budeme hrát o váš život, Jakube. Pokud tu přijatelnou variantu nenajdeme, nebude váš život stát za nic, ať už se nakonec rozhodnete jakkoli. I kdybyste tu žádost stáhnul, aniž bychom našli tu alternativu, tak bude neradostný. A možná vás v budoucnu přivede znovu ke stejným úvahám. Vy pak buď svoji žádost zopakujete, anebo pod tíhou negativních zkušeností s tímto procesem, zvolíte řešení, které jste nazval postaru. Bez nalezení pro vás silného východiska, tu hru nemůžeme prostě vyhrát.“

„To zní zajímavě, pane doktore. Jaká pravidla bude mít ta hra?“

„Pravidla si určíte vy, Jakube, protože vy sázíte mnohem a mnohem víc, než já. Já mohu jen prohrát jeden svůj případ, vy ale můžete přijít o vše. Proto jsem já daleko slabším hráčem a proto musím přijmout vaše pravidla.“

„Opravdu si je mohu určit?“

„Tak zkuste nějaké vyslovit, Jakube.“

„Co kdybych si třeba přál, abyste do toho netahal moje blízké?“

„Tomu lze vyhovět. Pochopitelně jim nemohu odmítnout konzultace, pokud o ně požádají. Ale když si to budete přát, nebudeme se tady vůbec bavit o tom, co budou muset oni překonat, když svoji žádost nestáhnou a váš život bude ukončen.“

„To myslíte opravdu vážně?“ tváří se teď hodně nevěřícně Zelenohorský.

„Jakube, již jsem vám říkal, že nechci, abyste tu žádost stáhnul proto, abyste neranil své blízké. Chtěl bych, abyste tu žádost stáhnul proto, že získáte novou motivaci, novou naději. Alternativu, která pro vás bude přijatelná. Kterou vy vnitřně přijmete. Bez toho to nemá valného významu. Možná pro vaše blízké, protože neumřete, ale ne pro vás, protože sice budete fyzicky žít, ale vnitřně budete mrtvý. A takový život pro vás nebude za mnoho stát, toho jsem si vědom.“

„Jak rád bych vám věřil ...“

„Vy sám časem posoudíte, jestli mi věřit můžete nebo ne.“

„Toho času zase tolik nemáme, ne?“

„Jak se to vezme. Těch pět a něco měsíců, co nám ještě zbývá, než podruhé předstoupíte před komisi, je z pohledu dožití člověka opravdu dost málo času. Ale z pohledu naší hry to není zase tak málo. Máme na naši hru celých pět měsíců,“ vysvětluje Mrázek.

„Tohle беру, pane doktore.“

„Tak to jsem rád. Máte ještě nějaké další zásadní pravidlo? Abych je znal všechna, abych náhodou něčím nepoškodil náš vztah. Chci s vámi jednat férově, Jakube.“

„Za to jsem vám vděčný, pane doktore. To, co jsem řekl, беру jako zásadní. Ted' mě nic tak zásadního nenapadá. I já k vám chci být upřímný, říkat vám na rovinu svoje pocity a důvody. Je možný, abych případně ještě nějaký pravidlo doplnil, kdyby mě napadlo později?“

„Je to možné, klidně si všechno promyslete, do příště. Nebo přes příště.“

„Dobrá ... Tak mě teď napadá, co teda budeme dělat po zbytek dnešního sezení? Ještě nám podle všeho dost času zbývá ...“

„Mám jeden návrh,“ odpovídá lékař, „Abych i já byl trochu silnějším hráčem, musím toho více znát o vás. Proto bych vás chtěl poprosit, abyste mi dneska vyprávěl o tom, jak jste studoval na prvním stupni Institutu. Co vás tam bavilo, nějaké zajímavé historky, vaši spolužáci, například.“

„Co mám konkrétně říkat?“ znejistí klient.

„Co vás napadne. Prostě jen budete vyprávět. Já vás budu poslouchat a pokud něčemu nebudu rozumět, tak se zeptám. Je takový postup pro vás přijatelný?“

„Je, ale pořád přesně nevím, co chcete slyšet. O tom, co mě bavilo? Nebo naopak nebavilo? Co mi šlo anebo nešlo? Jaký vztah jsem měl ke spolužákům, učitelům? Co vlastně mám říkat?“

„Mluvte, co vás napadne. Prostě mi vyprávějte, jaké to bylo na prvním stupni Institutu. Není vůbec podstatné, jak souvislé bude vaše vyprávění. Když vás prostě něco napadne, tak o tom mluvte. Když přijde jiná myšlenka či vzpomínka, tak ji rozvedte.“

„Pokud z toho takhle budete moudřej ...“

„Jen vás chci lépe poznat, Jakube, o nic jiného mi nejde.“

„Tak jo, proč ne,“ je očividně o mnoho klidnější Zelenohorský, než když dnes do této kanceláře přicházel.

ZAJÍMAVÁ TERAPIE

„Tak jak jde hra?“ zahlaholí Jirka Buchar, jen co Jakub Zelenohorský vejde do jeho domu.

„Dobře, jak vidíš,“ snaží se také o veselý tón host, „Jinak bych tady snad nebyl, ne? Ten můj psychouš ti přece tuhle mojí návštěvu schválil, ne?“

„Máš pravdu, jsem s ním v kontaktu. Ale o tom víc až pozdějš,“ obrací se hostitel za sebe, „Kubo, chci ti představit svojí přítelkyni, Isabelu,“ vezme jmenovanou majetnický kolem ramen, ta se tomu nijak nebrání, na její tváři se však objeví rozpačitý úsměv, „Naživo, zatím si ji viděl jen v Systému,“ dodá.

„Šťastný to člověk, který má takovou krásnou a milou přítelkyni,“ pohlédne Zelenohorský na studentku druhého stupně Institutu.

„Vítej, Kubo,“ snaží se o žoviální tón slečna Rozehnalová, přitom ale očima těká, je cítit její nervozita. Čehož si povšimne i host.

„Ty asi víš, co jsem udělal, ne?“ zeptá se.

„Jo, Jirka mi to řekl,“ sklopí ona hlavu.

„Chápu, tohle už mi ten můj psychouš vysvětlil,“ kývne hlavou Jakub, „Je to jako s těžce nemocnými, co umírají, nebo těžce poškozenými, co ani současná medicína neumí opravit, což je ale pořád míň častý. Obojí. Prostě lidi nevědí, jak se mají chovat k lidem, jako jsem já, co jim zbejvá necelejch pět měsíců života. Ale za chvíli si zvykneš, aspoň doufám.“

„Vypadáš docela vyrovnaně,“ hlesne dívka.

„Pomáhá mi ten psychouš. Ale tebe chci poprosit, chovej se ke mně normálně. Snažím se ty poslední chvíle na tomhle světě prožít co nejmíň ve stresu. Možná ti to nepůjde, ale to nevadí. Už si na to pomalu zvykám.“

„Co kdybysme tohle ukončili?“ ukáže Buchar rukou směrem dál do domu, „Než dorazí večere, tak si můžeme chvilku sednout a popovídat si. Dát si něco k pití. Souhlasíš?“

„Já určitě. Chci vám poděkovat, že jste mě pozvali. I když vám asi dost naruším tu vaši rodinnou idylku,“ usměje se také nejistě Zelenohorský, je patrné, že i on přehrává, a asi dost hodně.

Posadí se ke stolu, který je zatím prázdný, Jakub nasadí vyrovnaný výraz, Isabela stále klopí oči a Jirka jim jde namíchat pití. Poté započne velmi kostrbatá konverzace. Baví se víceméně obecně, o namíchaném nápoji, například.

„Pokud se mě chcete něco zeptat, tak se klidně zeptejte,“ rozhodne se pro radikální řez host, „Na cokoli, byl bych rád, kdybysme se bavili upřímně.“

„Vážně na cokoli?“ dívá se hodně nedůvěřivě Isabela.

„Jasně, na cokoli. Včetně té mý žádosti,“ zní důrazná odpověď.

„Tak dobře,“ stále ještě váhá slečna Rozehnalová, „Pokud můžu,“ podívá se na svého milence, ten jen přikývne, „Jakube, pořád mi to vrtá hlavou. Takovej příjemný a podle všeho i chytřej kluk, proč vlastně chceš umřít? Ale jestli nechceš, tak mi nemusíš odpovídat.“

„Není problém, ten starý pán, ke kterému docházím na sezení, mě nabádá k otevřenosti. Což mi není moc přirozený, jak ti potvrdí Jirka. Měl jsem prostě nějaký cíl, nějaký představy, a ty jsou teď vniveč. Určitě víš, o co šlo, to ti jistě Jirka řekl.“

„Mluvili jsme o tobě, jasně.“

„Prostě nemám chuť strávit takovej život, jako moji bratři nebo moji rodiče, a vlastně i prarodiče. A vlastně i miliony nebo spíš deseti miliony jiných lidí ve Federaci. Chtěl jsem něco víc a buď jsem na to neměl nebo jen nedostal šanci, to je teď už jedno. Prostě jsem ztratil důvod dál žít.“

„Tomu rozumím, ale sám říkáš, deseti miliony a spíš sta miliony jiných tak žijí. Najdou smysl života, v práci, v rodině, v zábavě ... teda určitě tě nechci rozebírat, ale když si mluvil o tý upřímnosti. Jen jsem zmatená, není mi to moc jasný,“ je velmi ne svá hostitelka.

„V pohodě. Jenže já nechci být jako ty stamiliony, rozumíš? Chtěl jsem být jako vy, elita. Vy máte skutečnou perspektivu, něco jednou dosáhnout, něco jednou mít,“ opíše Zelenohorský oblouk rukou, naznačující movitý majetek rodičů jeho kamaráda.

„Jen kvůli tomuhle?“ rozhlédne se po luxusu dívka.

„Tak nejen kvůli tomu, vono to všechno souvisí se vším. Ale moc lidí mi nerozumí,“ usměje se bolestně Jakub, „Některý mě považují za debila, co to má v hlavě pomotaný. Například moji bratři. Další si myslí, že jsem přecitlivělejší, prostě taky divnej. Těžko se mi to vysvětluje, někomu, kdo není v mojí situaci. Prostě jsem se nějak rozhodnul a to dost pevně,“ dodá důrazně.

„Není to přece jen škoda? Na světě je víc dobřejších věcí, než jen ten náš Institut. Například, když si dva dobře rozumí,“ podívá se Rozehnalová na svého milence.

„To vám přeju, jako že si tak dobře rozumíte,“ pokusí se o úsměv Zelenohorský, „Jen si dej na Jirku pozor, ten dokáže každému vykecat ho hlavy díru.“

„Ale, ale, jakýho Jidáše jsem si pustil přes práh domu,“ zlobí se naoko Buchar.

„Pokud vám to klapne, tak to moje kecy těžko zničej. Jak to vlastně vypadá, když někdo takhle žije? Jako společně, jako v partnerství nebo manželství. Na šestnáct let to není zase tak obvyklý, ne?“

„Kubo, tak se mi zdá, že ses v tom psychologovi zhlídnul. Budeš nás tady rozebírat? Budeme se zpovídat?“

„Ale ne, jen mě to zajímá.“

„Hm, rád bych ti odpověděl, ale nechtěl bych, abych plácnul něco, co by ...,“ podívá se hostitel na svou milenku.

„Jak si říkal, Kubo, Jirka je nejen ukecanejší, ale taky dost praktickejší. Tak mi dal návrh, kterej se dost těžko odmítá. Od té doby to spolu táhneme a docela nám to vyhovuje,“ odpovídá Isabela.

„Fakt vám to přeju. Vy spolu chodíte i na společnou výuku? Myslím ve škole.“

„To jen ojediněle, ale občas ano,“ vysvětluje Buchar, „Studujeme oba stejnej obor, ale zatím zase tolik společných akcí nebylo. Možná pozdějš, to víš, taky se jen rozkoukáváme.“

„Někdy taháme nějaký ty věci z výuky i domů,“ přiznává Isabela, „Pak se někdy i hádáme, rozhodně na všechno nemáme stejnej názor. Díkybohu v tom hlavním se ale shodneme. Totiž, že je nám spolu dobře, máme tady skvělý zázemí, nemusíme hledat, když se máme navzájem. Prostě je to praktický a taky příjemný, pro mě určitě a doufám, že i pro Jirku,“ pohlédne tázavě na partnera.

„Potvrzuju,“ zazubí se ten, „Pořád toho máme dost co objevovat, například jeden o druhým. Určitě nám nehrozí, že bysme se měli navzájem omrzet. Za sebe můžu říct, že je hodně příjemný, když přijdu ze školy domů a nenajdu tu prázdnou dům, ale někoho, s kým si rozumím. S kým se můžu pobavit, pokecat, ale taky, proč to neříct, se dobře pomilovat. Člověk je pak takovej klidnější.“

„Proto si mě pozval? Abych poznal takový idylkový rodinný zázemí? Jako kdybych si našel nějakou holku, začal s ní žít, že by mě jako přešly ty špatný myšlenky? Na tom jste domluvený s tím mojim psychologem?“

„Ale ne. Pochopitelně jsem s ním mluvil, to přiznávám. Máš v jednom pravdu, všichni kolem tebe tápeme. Nevíme přesně, co dělat. Pochopitelně si nikdo z nás nepřeje, abys uplatnil to svoje právo Volby, ale

nevíme, co udělat. Ani jak se chovat, to taky uznávám. Snažím se tě pochopit, ale moc mi to nejde. Měl bych obrovskou radost, kdyby se mi tě nějak podařilo přesvědčit, že stojí zato žít. A moc by mě mrzelo, kdybych třeba něčím způsobil opak, teda tě v tom tvým rozhodnutí utvrdil. Proto nám zkus prominout, že jsme takový nejistý, rozpačitý, prostě trochu mimo,“ mluví Jirka otevřeně, jak je jeho zvykem, ale také, jak mu poradil doktor Mrázek, se kterým komunikoval přes Systém.

„Pokud si budete chtít promluvit, tak vás nechám o samotě,“ navrhně Isabela.

„Mně tvoje přítomnost vůbec nevadí,“ řekne rychle host.

„Promluvím si s Kubou, sám, ale až po večeři,“ má jasno Buchar.

„No jo, určitě máš i na tenhle večer harmonogram, ne?“ pokusí se o úsměv Zelenohorský.

„Tak nějaké mám, jen nevím, jestli o něm mám mluvit teď ... ale konec konců, proč ne. Vlastě to tak bude lepší, můžeme se dohodnout, všichni tři, jestli s ním souhlasíme.“

„To jsem zvědavý, co jste na mě vymysleli.“

„Tak poslouchej. Asi za čtvrt hodiny nám přinesou večeři. Při té můžeme mluvit, takhle ve třech, trochu se tak poznáš s Isi a ona s tebou,“ započne Jirka představovat připravený program, „Potom bych si s tebou na chvíli promluvil sám, ale když nebudeš chtít, tak tenhle bod harmonogramu přeskočíme. Tak hodinu po skončení večeře přijde ještě jeden host.“

„Jeden host?“ zarazí se Jakub.

„Tak na rovinu, pozval jsem jednu profesionální společnost. Je jasný proč. Bude tu pro tebe, Kubo, ale ty se rozhodneš, jak se k ní budeš chovat. Je domluvená na tenhle víkend. Není úplně top, ale je dost dobrá a na úrovni,“ hovoří zcela otevřeně hostitel, „Když s ní ale nebudeš spokojený, tak může skončit dřív, poděkujeme jí za její služby a pošleme pryč. Jinak počítám, že spolu strávíme tenhle víkend, my tři a ta společnost. Zejtra bych doporučoval si přispat a odpoledne někam vyrazit, za zábavou, do klubu, mám to už objednaný. V neděli potom dospíme, co nám bude chybět a až bude chuť a nálada, tak si objednáme oběd. K večeru to rozpustíme.“

„Společnice, klub ... Jirko, to tě ta moje terapie přijde dost draho, ne?“ zasměje se křečovitě Zelenohorský.

„Tak úplně zadarmo to není, ale nepoloží nás to.“

„Jen aby ti zbyl ještě nějaký kredit na účtu na další týden.“

„My zase tak náročný nejsme a moji rodiče jsou po pravdě dost velkorysí. Jejich příjem se zvýšil, teď když pracují na ústředí. Tak přijímáš můj program? Se vším všudy? Nebo máš k něčemu výhrady?“

„Jirko, nechtěl bych tady být na obtíž,“ mluví host ke kamarádovi, ale pohlíží na jeho přítelkyni, „Určitě byste radši byli sami ... Možná bych měl zejtra ráno vypadnout ...“

„Kubo, mně určitě nevadíš,“ promluví Rozehnalová, „S Jirkou jsme sami každý den, máme i jiný víkendy. S tímhle si rozhodně starosti nedělej.“

„Co ta společnost? Nebude to moc drahý, na tak dlouhou dobu ... Nebylo by lepší ji radši odvolat?“

„Kubo, odvolat ji můžu,“ odpovídá Jirka, „Ale ne kvůli nákladům, jen když ji nebudeš chtít. Je už objednaná a zaplacená, bez ohledu na to, jestli to zrušíme nebo ji pošleme pryč večer, zítra, nebo vydrží až do neděle. Takže záleží na tobě, jak s ní budeš spokojený.“

„Je to celý trochu divoký ...“

„To je. Daleko lepší by bylo, kdybys měl taky stálou přítelkyni a s tou přišel. Pak bysme mohli za zábavou taky ve čtyřech a bylo by to určitě přirozenější, než když ty budeš mít tu objednanou společnost. Ale jinak to zase tak neobvyklý není, mnohý si takový společnost objednával. Ale na ty vynaložené prostředky se nekoukej, Kubo, pokud ji tady nechceš, můžu to kdykoli zrušit.“

„Bylo by asi dost nezdvořilý, takovej dárek odmítnout ... ach jo, máš to se mnou starosti. Vlastně máte, jste teď dva.“

„Kubo, jsem ráda, že seš tady,“ ozve se Isabela, „Jirka je tvůj kamarád a je správný, že tě pozval a že se ti snaží pomoci najít nový smysl života. Já s ním naprosto souhlasím. A jsem ráda, co dělá, protože kdyby se na tebe vykašlal a bylo mu to jedno, tak by mi to vadilo. Jste kamarádi a ty se maj navzájem podpořit a podržet, když je třeba. Jen je to trochu divná situace, kvůli té tvé žádosti, musím si na to zvyknout, najít způsob, jak s tebou mluvit. Ale určitě to taky zvládnu, až se víc poznáme.“

„Víc poznáme ... vy jste teď už jinej svět ...“

„Jinej svět? V čem jako jinej?“ zavrtí dívka hlavou, „Jirka mi o tobě vyprávěl, Kubo. Záleží mu na tobě, má tě rád. Z toho jsem pochopila, žeš nabyl dojmu, nebo si myslíš, že už Jirka nemůže bejt tvým kamarádem, když je na Institutu a ty jen na tý Polytechnice. Což je taky dost dobrá značka, má dobrou pověst, ta škola. Ale proč by to nemělo jít? Proč bysme nemohli bejt přátelé? My dva a ty a tvoje holka, až si nějakou stálou najdeš?“

„Tomu moc nevěřím ... jste hodný, jak se o mě staráte. Ale ... no nic, nechci vás nudit. V každém případě vám za všechno děkuju, moc si toho vážím.“

„Souhlasíš teda s tou společnicí?“ podívá se Buchar tázavě na kamaráda.

„Když už si tak dal zabrat svému účtu ... proč ne, jsem možná magor, ale holky se mi líběj. A líbilo se mi, co bylo tehdy na tý oslavě, to připouštím.“

„Tak to jsem rád.“

„Když už jsme probrali ten tvůj program, co kdybyste mi teď vyprávěli něco o tom Institutu? Abych věděl, o co jsem přišel? Pokud ti teda ten můj terapeut nezakázal o tom se mnou mluvit,“ ušklíbne se host.

„Nic mi nezakázal, naopak, říkal, abych byl naprosto otevřený,“ odpovídá vážným tónem Jirka, „Možná ale budeš zklamanej, asi se to nebude moc lišit od toho, co máte na tý Polytechnice,“ upozorní a pak začnou on i Isabela vyprávět.

Jejich povídání na chvíli přeruší nános večere, po odchodu donáškové služby pokračují, hovoří i o svých spolužácích či spolužačkách, většinou v lehčím a humornějším tónu, poukazujíc na některé jejich slabší stránky. Jakub spíš poslouchá a s jistým smutkem i pozoruje, jak se oba doplňují. Neunikne mu, jak se na sebe dívají, jejich pohledy hovoří minimálně o vzrůstajícím citu, náklonnosti, porozumění.

Po skončení večere se Isabela omluví, jak je domluvena se svým milencem, proto ten zůstane se svým kamarádem sám. Do příchodu společnice zbývá asi půl hodiny, čas pro jejich rozhovor. Započnou ho vzpomínkami na své bývalé spolužáky, co o nich vědí, jestli se jim ozvali, jak moc jsou s nimi v kontaktu. Shodnou se na tom, že voják Ondřej Maslák de facto zmizel ze světa a slehla se po něm zem, asi je v nějakém utajeném výcvikovém kempu. Flegmatický Simon Divíšek je na příjmu, ale moc sdílný není. Spíš z něj pořád vyzařuje zklamání nad nabídkou. Nejvíce kontaktů je s Davidem Pařízkem, který je v nějakém středisku, kde je cvičí na Světovou hru, aby měli větší šance uspět. Podle všeho je výcvik dost fyzicky namáhavý, ale jemu se tam líbí, asi tam budou lidé s podobnými zájmy, mladíci i dívky.

„Kubo, ještě jednu věc ti musím říct,“ zvážní Buchar, „Nevím, jestli o tom víš. Ale ten tvůj psycholog mě pozval na sezení. Víš o tom?“

„Něco mi naznačil,“ přikývne Zelenohorský, „Zatím dodržuje dohodnutý pravidla naší hry, jak jsem ti o ní říkal, o tý hře o můj život, jak to nazval. Víím, že si chce pozvat mojí rodinu a taky tebe. S tím, že já u toho nebudu, podle našich dohod.“

„Tak to jsem rád, že o tom víš a že se nezlobíš. Nerad bych dělal něco za tvýma žádama ...“

„Vůbec jsem si nedovedl představit, co svou žádostí všechno spustím,“ povzdechne si Jakub, „Všichni z toho máte jen problémy, moje rodina, ty, a nakonec i ten psychouš. Je mi to líto.“

„To je přeci přirozený, ne? Nevím, co tvá rodina, Kubo, a nechci ani o ní mluvit a ty asi taky ne. Ale co se týká mě, tak mi na tobě záleží a chtěl bych, abys byl šťastnej. Abys zase našel důvod žít, novou motivaci. Možná moje pokusy tě povzbudit nejsou to, co bys potřeboval, ale dělám, co považuju za nejlepší.“

„Moc si vážím, co pro mě děláš.“

„Kubo, jsme přece kamarádi, ne? Oba jsme taky často na tom prvním stupni docházeli na různý pohovory, něco o tom víme. Prostě ses dostal do nějaký hnusný krize a tak je přirozený, že se ti snažíme pomoc, i já. Určitě bys i ty udělal to samý pro mě, kdyby to bylo naopak.“

„To si teda nedovedu dost dobře představit,“ zasměje se teď upřímně host, „Myslím tím tebe a v takový krizi. Ty seš hodně nad věcí, i s tou Isabelou, jak jsem si všimnul. Ale přeju ti to, že ti všechno vychází. Aspoň někomu z nás. Ten psychouš se mě taky ptal, jestli ti někdy závidím. Po pravdě někdy jo, ale není to ve zlým,“ řekne rychle, „Jsem rád, že ti všechno vychází. Jen mě mrzí, že mně moc ne. Ale možná je to taky tím, že seš dost jinej než já. Myslím tím povahou, chováním, sebevědomím, prostě vším, co mi asi chybí.“

„Už jsem ti mockrát říkal, že se zbytečně podceňuješ.“

„Máš za úkol mě vo tom přesvědčovat? Nebo jakej si vlastně dostal úkol?“

„Mýlíš se, já žádnéj úkol od nikoho nedostal. Jen jsem s tím tvým psychologem konzultoval tenhle můj nápad, pozvat tě sem. A po pravdě, zmínil jsem se mu i o tý společnosti. Nechtěl jsem udělat něco, co by ti ublížilo, zvýšilo tvoji depku. To přiznávám. Ale jinak jsme o ničem konkrétním nemluvili, na to ti dávám svoje slovo. Možná nám víc naznačí na tom sezení ...“

„Jo, naznačí vám, jak na takovýho cvoka, jakej sem já ...“

„Kubo, je přeci jasný, že máme všichni zájem ti pomoc. Neumím si dost dobře představit, v jak hluboký musíš bejt krizi, když podáš takovou hroznou žádost. Nesmíš se na mě zlobit, prostě to neumím pochopit. Život mi přijde moc krásnej a moc cennej. Nebudu ti taky lhát, byl bych strašně šťastnej, kdybys tu žádost stáhnul a budu moc smutnej, pokud to dotáhneš do konce, využiješ svýho práva Volby, zákona. Ale nechci tě nijak přemlouvat, otravovat a tak. Chtěl bych, aby ses tady cejtil dobře, aby ti bylo fajn. Dopředu se omlouvám, pokud něco blbě plácnu, já nebo Isi. Ta je taky hodná, taky chce pomoc, ale je ještě bezradnější než já. Pokud to vůbec jde ...“

„Dík za upřímnost ...“

„Poslouchej, mám návrh. Ty seš host, a tak si ty určuj, o čem chceš mluvit. Za pár minut přijde ta společnost, pak se vrátí Isi a vymyslíme nějakou zábavu. Máš pro sebe a pro ní ložnici, jsou tady různý stimulanty, vem si, co uznáš za vhodný a dělej s ní, co taky uznáš za vhodný. Prostě se do ničeho nenuť. Když nebudeš chtít, tak se vykašli na to, co stála a pošli ji pryč. Rozumíš? Hlavně se do ničeho nenuť.“

„Tak na ženskou mám chuť ...“

„Tak si s ní užij. Je tady kvůli tobě, nezapomínej.“

„Víš vo tý mojí žádosti?“ podívá se teď pátravě Zelenohorský.

„Víš, Kubo. Když mi ji doporučili, a já s ní souhlasil, spojil jsem se s ní a chvíli to s ní probíral. Aby taky byla v obraze. Myslím, že je to tak férový, i k ní i k tobě. Ale je profesionálka, určitě vo tom mluvit nebude, to nejsou žádný levný děvky, tyhle ženský mají dobrý vzdělání, vystupování, však dobře víš. Určitě nechá téma konverzace na tobě a umí se určitě přizpůsobit.“

„Cejtím se dost blbě, když se tak vo mě všichni staráte ...“

„Kubo, na to se vykašli. Hlavně, aby si byl spokojenej. Možná bys potřeboval něco jinýho, moc jsem vo tom přemejšlel, ale prostě to neumím nebo nevím. Nevím, jak tě podpořit, jak tě povzbudit. Dělam jen to, co považuju za nejlepší,“ zopakuje své pohnutky Buchar, „O jedno tě ale chci požádat, když se ti něco nebude zdát, tak mi to řekni. Zkusím to změnit.“

„Tak jo,“ přikývne Zelenohorský.

„Co kdybys mi teď řekl ty, jak to vypadá na tý Polytechnice? Pokud ti to teda nevádí. Docela mě to zajímá. Ale jestli vo tom nechceš mluvit ...“

„Taky tě vo něco poprosím, Jirko. Snaž se chovat normálně, pořád se mi za něco neovmlouvej. Chápu, je asi těžký se mnou mluvit, když mě lituješ a nechceš to dát moc najevo. Nechceš, aby se moje depka zvýšila. Ale pokus se, prosím. Možná se tak budu cejtít vo něco líp, než když vidím, jak hrozně si dáváš pozor, aby ses mě něčím nedotknul a tak ...“

„Tohle ti slíbit můžu, ale nezaručuju, že to vždycky vyjde. Ale zkusím to.“

„Skvělý. Tak já ti teda něco řeknu vo tý Polytechnice,“ lehce si povzdychne Jakub a začne skutečně vyprávět. Je dost neosobní, neprojevuje žádné emoce, jen velmi stručně a technicky popisuje, jak vypadá jeho škola, čím se doposud zabírají, jací jsou jeho noví spolužáci, které, dle jeho vyjádření, příliš nemusí a vysoké mínění o nich nemá. Ačkoli rozhodně nejsou hloupí.

Čas plyne tak rychle, že oběma mladíkům přijde jako mžik, než jim Aneta ohlašuje příchod očekávaného druhého hosta. Oba povstanou a vykročí v ústřety ženě něco přes dvacet let. Rozhodně je hezká, tváří se mile a určitě nevypadá jako hloupá husa. Naopak její oči hovoří o něčem jiném. Je nepochybně dobře připravená na situaci, která ji čeká, kdy bude víkendovou společnicí mladíkovi něco přes šestnáct let, který se hodlá nechat za cca pět měsíců zabít. Což ji přijde jako hrozná blbost, bude asi pošuk, uvažuje, střeží se však dát cokoli takového najevo. Je závislá na referencích, které o ní klienti poskytují, proto je připravená naplnit očekávání objednavatele, v tomto případě kamaráda nešťastného mladíka, jemuž musí posloužit dle jeho přání.

„Vítejte, Terezie,“ říká Buchar, toho ona zná, komunikovala s ním přes Systém a ujasňovala si, co po ní pro kámoše bude požadovat. Dobře také ví, jak situované má rodiče a na jaké úrovni žije. O čemž svědčí i tento dům, který má pro sebe, ve svých šestnácti letech. Kdo by mu nezáviděl.

„Děkuji, také zdravím. Mohu o něco požádat? Říkejte mi Tery nebo Ter, a tykejte mi. Já vám budu vykat nebo tykat, podle vašeho přání,“ odpovídá Terezie Stránská, dvaadvacetiletá profesionální společnice, ve své profesi patřící někam do střední třídy. Na top kolegyně nemá a není jisté, zda někdy mít bude, často je to i o náhodě, ale k nějakým obyčejným pochybným ženštinám také nepatří.

„Souhlasím, Ter, já jsem Jirka, mě už znáš, tohle je Jakub. A támhle vykukuje moje přítelkyně, která tu se mnou bydlí, Isabela, Isi,“ ukáže Buchar za sebe, po slovech návštěvnice nevidí jinou možnost, než tykání přijmout. Což ale považuje za lepší, stejně by k tomu asi časem došlo.

„Taky zdravím,“ postoupí o krok dopředu Zelenohorský, snaží se tvářit suverénně, leč mimika ho usvědčuje minimálně z lehké nervozity a nejistoty.

„S Jakubem jsem probral program na tento víkend, jak jsme se o něm tak trochu bavili,“ vysvětluje hostitel, „Souhlasí s ním, samozřejmě ho budeme různě modifikovat, podle toho, jaká bude nálada. Teď bych všechny pozval ke stolu,“ ukáže rukou správným směrem, „Zůstalo tam nějaké občerstvení, taky zajistím něco k pití, mám tu i nějaké stimulanty, pokud někdo bude chtít. Jinak můžete s Kubou kdykoli odejít, až on bude chtít.“

Nikdo na jeho slova nic neříká, ale všichni reagují, poskládají se okolo stolu tak, že sedí mládenci i dívky naproti sobě, partneři pro dnešní večer pak vedle sebe. Jirka provede průzkum, kdo si co chce dát, dostane důvěru všech namíchat nápoj podle sebe. Což učiní záhy a vrátí se s tácem s koktejly, v nichž nechybí příchutí ovoce okořeněná alkoholem. Ostatní zatím mlčí a jen se po očku pozorují.

„Připíjím na tenhle víkend,“ pozvedne číši Jirka, je mu jasné, že bude na něm, aby rozproudil zábavu, přítomné sbratřil a vytvořil příznivou atmosféru.

Jak se ukáže, není tak jednoduché tento záměr naplnit. Naštěstí mu hodně pomáhá také Terezie, Isabela se po chvíli přidá, jen Jakub zůstává zamlklý, konverzace není jeho nejsilnější stránkou. Lehce popíjejí, baví se o všeobecných tématech, atmosféra se přeci jen uvolňuje.

Asi po hodině se dvojice rozdělí a zamíří do svých ložnic.

Terezie Stránská

SEZENÍ

Pracovna doktora Eduarda Mrázka je plná dost nejistých osob, které po sobě pokukují a nervně si mnou ruce. K rodičům a bratrům Jakuba Zelenohorského, jenž se zde ovšem nenachází, přibyl naopak jeho kamarád Jirka Buchar. Tato pětice je dle psychologa nejbližší mladíkovi, který se chce nechat za necelých pět měsíců usmrtit. Hodlá tak uplatnit své právo, dané mu zákonem, které mu dovoluje rozhodovat po dosažení šestnácti let o svém životě a smrti. Jde o zákon kontroverzní, občas kritizovaný, ale platný.

Rodiče mladého sebevraha, Karel a Barbora, jsou již dost vynervovaní, u otce se prvotní šok mění ve velkou zlost na syna, který dle jeho názoru chce bezdůvodně udělat strašnou věc, šílenou věc, a on nemá páky, jak mu v ní zabránit. Naopak u matky, jenž je s nervy zcela na konci, převažuje tesklivá nálada, stále slzí a modlí se o zázrak, o osvícení svého nejmladšího syna, aby přestal trojčit, přijal realitu, vyrovnal se s ní a začal normálně žít.

Oba bratři, osmadvacetiletý Karel, sám otec syna a dcery, i čtyřadvacetiletý Stanislav, jsou rovněž naplněni negativními pocity. Jejich bratr Jakub se dle jejich názoru pomátl a potřeboval by se léčit, nikoli mu vycházet vstříc. Vůbec mu nerozumí, dostal nejlepší nabídku z nich tří, oni rozhodně měli horší, ale vyrovnali se s ní a teď už jsou docela spokojení. Jeden ženatý se dvěma dětmi, druhý se stálou partnerkou. Chuť dát nejmladšímu sourozenci pár facek, je na nich patrná.

Nejvyrovnanější se zdá Jirka, ačkoli je mu po těle dost nedobře. Připadá si zde jako naprosto nesourodý prvek, rušivý element, a také některé pohledy mužské části Kubovy rodiny nejsou dvakrát přátelské. Kdovíco mu vyčítají, jen paní Barbora se kouká přátelsky, dokonce prosebně, jakoby u něho hledala spásu, jakoby on měl být tím, kdo jejího poblázněného nakonec syna přemluví, aby přestal blbnout a svou hroznou žádost stáhl.

„Nejprve vám všem chci poděkovat, že jste přijali moje pozvání a přišli,“ hovoří tiše a klidně doktor, „Žádám vás, abychom se pokusili potlačit své emoce, i když vím, jak je to pro vás těžké. Byl jsem vybrán, abych s vaším synem, bratrem či kamarádem probral jeho žádost, která vás tak zarmoutila. Pochopitelně bych považoval za úspěch, kdyby Jakub svou žádost stáhl, kdyby se smířil s realitou a našel novou motivaci do života.“

„Můžu se na něco zeptat?“ mračí se Karel junior, pohledem šlehne na nejmladšího účastníka tohoto sezení.

„Jistě, pane, můžete se na cokoli zeptat,“ zůstane výraz lékaře kamenný.

„Pak mám dotaz. Co tady dělá tenhle pán?“ ukáže tázající se na Jirku, v jehož tváři se nepohne jediný sval, s jistou nevraživostí vůči své osobě počítal.

„S přítomností pana Buchara vyjádřili vaši rodiče souhlas. A já jsem rád, že on přijal moje pozvání. Je přítelem vašeho pana bratra.“

„Přítelem?“ ušklíbne se starší z bratrů, „Divnej přítel. Jen bráchovi platí kurvy.“

„Karle!“ zvolá paní Zelenohorská.

„Jakýpak Karle. Dyť to všichni víme, koho je to vina, že se Kuba zbláznil. Tady toho zazobanýho kluka! Co mu zblblnul hlavu, koupil mu děvku, bral ho do nějakých nóbl podniků. Nakukal mu, že když se nedostanou na ten zkurvenej Institut, že všechno končí. Proto Kuba blbne. A teď tu má jako dělat co? Napravit, co vlastně způsobil?“ dští mladý muž síru.

„Tohle je váš názor?“ podívá se zpytavě Mrázek na obviňovatele, „Chcete k tomu něco říci?“ obrátí se na obviněného.

„Něco říci?“ pozvedne svůj zrak Buchar, skvěle se ovládá, „Pokud se k tomu mám vyjádřit, tak má ten pán možná pravdu. Nejsem si tím jistý. Vlastně s jednou výjimkou. Já jsem Kubu o tom, že když se nedostaneme na Institut, tak všechno končí, tak já jsem ho o tom rozhodně nepřesvědčoval. Jinak jsem mu tu profesionální společnosti opravdu koupil, dvakrát, jednou na oslavě našich šestnáctých narozenin a nedávno, když byl na návštěvě u nás doma, u mě a mojí partnerky.“

„Partnerky? Tu si taky kupuješ, co?“ vyštěkne Karel.

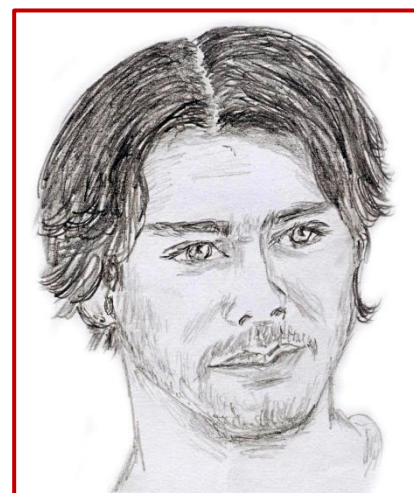
„Nikoli, pane,“ zavrtí hlavou Jirka a pokračuje ledově klidným hlasem, „Isabela je moje spolužačka, dohodli jsme se na společné domácnosti. Přišlo nám takové soužití oboustranně výhodné. Máme podobné zájmy, mezi námi panuje tělesná přitažlivost. Můžeme spolu o mnohých věcech debatovat a přitom spolu sexuálně žít. Což nám oběma vyhovuje, proto jsme spolu.“

„Slyšíte ho? Slyšíte, jak mluví? Jako stroj. Co má všechno spočítaný, dopředu. Dohodli se, s tou Isabelou, že jim to vyhovuje. Jenom kalkul, nic jiného,“ dodá Karel pohrdavě.

„Máte pravdu, pane,“ pokrčí rameny Buchar, „I když se už mezi námi začíná vytvářet jisté citové pouto. Ale prvotním důvodem našeho soužití byl sex, to připouštím.“

„Vidíte, dává mi ve všem za pravdu,“ zvolá Karel vítězoslavně.

„Neřekl jsem ve všem, pane,“ hovoří Jirka dál naprosto klidným hlasem, „Jen jsem konstatoval, že jsem také přemýšlel, zda jsem nemohl mít negativní vliv na rozhodnutí Jakuba a nedokázal jsem si sám sobě dát jednoznačnou a uspokojující odpověď. Jakub je uzavřený, když jsme byli spolužáci, s nikým moc nekamarádil, držel se stranou. Možná jsem si ho neměl všimnout, nevím. Mohl jsem se kamarádit s kýmkoli, pro mě opravdu nebyl problém navázat kontakt s kýmkoli. Ale Jakub měl podobné zájmy jako já, společně jsme se učili. Pozval mě k vám domů, když byli moji rodiče pryč. Tak jsem mu pozvání oplatil. Nevím, možná ho to negativně ovlivnilo. Pokud ano, tak mě to velmi mrzí, ale bohužel už s tím nic neudělám. Jen bych chtěl dodat, že jsem byl

Karel Zelenohorský junior

osloven vaší matkou, pane, a na její zavolání jsem hned přijel, myslím potom, co dal Jakub tu žádost. Slíbil jsem, že neudělám nic, co by mi nebylo vašimi rodiči odsouhlaseno. Nedávná návštěva Jakuba u mě doma byla rovněž posvěcena vašimi rodiči a dokonce konzultována se zde přítomným lékařem," dodá a pohlédne zpřímá agresivnímu mladému muži do očí, ten očividně znejistí, byť ho mluva i chování bratrova kamaráda dráždí.

„Pane Jirko, promiňte," špitne Barbora.

„Není třeba se omlouvat, paní Zelenohorská. Váš pan manžel i oba vaši synové mají stejný názor, který zde zazněl. Já ho respektuji, částečně ho sdílím, možná Jakubovi neprospělo, že jsem s ním začal kamarádit. Mohl jsem ho nechat být, zůstal by až do konce prvního stupně bez kamaráda, možná by se pak méně upínal k tomu druhému stupni. Dost jsem o tom přemýšlel, opravdu," hovoří Buchar stále bez jakýchkoli náznaků emocí.

„Což ale Kubovi moc nepomůže," poznamená s neskryvanou ironií v hlase Karel senior, pak se obrátí na hostitele dnešní seance, „Pane doktore, co s tím uděláte?"

„Co s tím já udělám?" zopakuje otázku Mrázek, „Já mohu pouze postupovat podle zákona. Pochopitelně mojí snahou bude nalézt pro vašeho nejmladšího syna důvody, proč by měl svoji žádost stáhnout a dále žít. Věřím, že i za pomoci vás. Je to jediná možnost, kterou vy i já máme."

„To jako chcete říct, že je normální?" ozve se poprvé Stanislav.

„Všechna vyšetření tomu napovídají."

„To je přece blbost, ne?" přichází na pomoc bratrovi Karel junior, „To dá přece každému rozum, že jen debil může podat takovou žádost, když je mu šestnáct a je tělesně úplně v pořádku. Na to nemusím bejt studovanej na doktora, abych tohle poznal, ne?"

„Vážený pane, skutečnost, že někdo nechce dále žít, nemusí nutně znamenat, že není duševně v pořádku. Pouze přestal mít důvod žít. Což ale nelze klasifikovat jako nemoc."

„Copak sebevrahy neléčíte? Nezavíráte do blázců, dokud se nevzpamatují?"

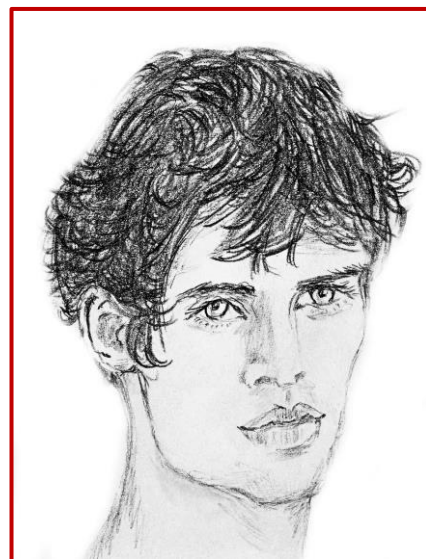
„Rozhodně ne každého. Vážený," pohlédne Mrázek postupně na všechny přítomné, „lidé si kdysi v referendu odhlasovali obnovení trestu smrti, v souvislosti se vzrůstající aktivitou teroristů a násilí obecně. Rovněž tak stejným způsobem uzákonili právo každého na tak zvanou Volbu, tedy mimo mnoho jiného také právo každého se samostatně a svobodně rozhodnout, jestli požádá o smrt. My můžeme pouze prozkoumat, zda dotyčný žadatel netrpí nějakou chorobou, která mu zabraňuje se plnohodnotně rozhodovat. Což u Jakuba jednoznačně není. Proto ani u něho nemůžeme žádným způsobem zahájit jakoukoli léčbu, pokud on k tomu nedá souhlas."

„K čemu pak ale jste? Proč tohle celý divadlo?" zlobí se dál Karel junior.

„Nenazýval bych to divadlem, ačkoli někdy vůči svým klientům jistě divadlo hrajeme," nereaguje na ataky nijak podrážděně lékař, „Konkrétně mým úkolem je najít pro Jakuba smysl dalšího života, pokusit se ho přesvědčit, aby své právo Volby neuplatnil. Víc udělat nemohu. Mohu ale využít jeho blízké, aby i oni pomohli, případně mi umožnili najít nějaký detail, kterého bych se mohl chytit, pomocí kterého bych mohl na žadatele působit."

„To mi jako chcete říct, že je normální, že šestnáctiletý kluk chce umřít? Že není duševně nemocnej, když chce spáchat sebevraždu? Jedno už, jestli někde sám, nebo za pomoci vás lékařů?" snaží se Zelenohorský senior potlačit emoce, což se mu příliš nedaří.

„Otázkou je, jak chápete pojem normální," nenechá se vytočit Mrázek, „Pokud za normální považujete reakci většiny, pak z tohoto pohledu váš syn nejedná normálně. Pokud za normálně považujete duševní stav, pak váš syn je zcela normální. Má naprosto plnohodnotnou schopnost se rozhodovat, naprosto přesně si uvědomuje dosah svého jednání. Netrpí žádnými bludy, představami, schizofrenií a podobně. Neslyší žádné hlasy, co by ho k čemukoli nutily. Jen ztratil svůj cíl a tím také ztratil důvod k dalšímu životu. Přitom u něho nejde o krátkodobou záležitost, bezprostřední reakci na tvrdou emoční situaci, například po ztrátě partnera,

Stanislav Zelenohorský

dítěte, blízkého člověka. Jde o velmi promyšlený krok, o kterém uvažoval nejméně dva roky, a který si umí velmi dobře odůvodnit.“

„Dovede si ho odůvodnit?“ vyprskne křečovitým smíchem Karel junior.

„Dovede si ho velmi precizně odůvodnit sám před sebou. Což je velmi špatné, z pohledu toho, čeho chceme my dosáhnout,“ upozorní lékař.

„A nemůžete ho prohlásit za nesvéprávného? Alespoň na krátkou dobu, než se vzpomene?“ ptá se zoufale Barbora.

„Nemůžeme porušovat zákon,“ zavrtí hlavou Mrázek, „Váš syn je velmi inteligentní a moc dobře zná svá práva. I kdybychom zákon porušili, podá stížnost a dosáhne svého. Jen se vše o nějakou nepříliš dlouhou dobu protáhne a my budeme po právu potrestáni, protože jsme jednali v rozporu s tím, co ukazují vyšetření. Což ale nikdo z nás neudělá,“ dodá pro jistotu.

„Pane doktore, vy jste jistě dost zkušený, podobných případů jste měl jistě hodně,“ ozve se Buchar, nehledí na nevraživé pohledy mužů Zelenohorských, „Můžete odhadnout, procentuálně, jaká je naděje, že Jakub nakonec svou žádost stáhne?“

„Moc těžká otázka, navíc nevím, jestli je dobré na ni odpovídat,“ pohlédne Eduard na sklíčenou matku a rozběsněného otce se syny.

„Pak ji беру zpět,“ reaguje Jirka.

„Ale já to chci vědět,“ zvolá Karel senior, jeho potomci přikyvují, na jejich matku jdou mdloby.

„Můj odhad nemusí být správný,“ otevírá si zadní vrátka lékař, „Pokud bych ale měl vyjádřit svůj současný názor, po pár sezeních s Jakubem, poté, co jsem slyšel jeho argumentaci ... tak odhaduji tak dvacet, pětadvacet procent ...“

„Pětadvacet co?“ zachrčí Zelenohorský senior, zatímco jeho manželka se i na židli zapotáčí.

„Dvacet až pětadvacet procent naděje, že váš syn svou žádost stáhne,“ vyřkne Mrázek slova, které nikdo ze zde přítomných nechce slyšet.

„Statistiky ale mluví o něčem jiném ...,“ lituje Jirka, že svůj dotaz vznesl, sám šokován negativním vyzněním odpovědi.

„Statistiky jsou jen průměr, každý případ je individuální,“ rozhodne se k obšírnějšímu vysvětlení lékař, „Mnozí, co podávají svou žádost, jednají v náhlém afektu, v náhlé bolesti, depresi. Která po sezeních a jistém čase částečně odezní a oni svou žádost stáhnou. Svým způsobem volají o pomoc a možná ani nejsou příliš rozhodnutí dovést věc až do krajnosti. Další jsou již na konci své cesty, ve svém těle mají stále více náhradních orgánů, různých umělých částí, některé buněčné procesy lze pozastavit, prodloužit, ale ne navždy. Také nelze ty nejlepší a nejnovější objevy medicíny uplatnit na všech, na to ani Federace nemá prostředky. Těmto žadatelům se prostě postupně rozpadá jejich tělesná schránka a jejich život se stává neplnohodnotným, v některých případech až příliš závislým na pomoci druhých, ať už lidí nebo nějakých robotů, přístrojů. U nich je jejich žádost pochopitelná a dokonce má v takových případech komise právo zkrátit čekací dobu na druhé slyšení, aby jejich utrpení neprodlužovala. Pohovory s nimi jsou pak pro nás víceméně formální, rozumíme jim a pouze je připravujeme na smrt. Případ Jakuba však spadá do menší skupiny žadatelů, a říkám znovu bohužel. Taci mají vše promyšlené, nejde u nich o krátkodobou záležitost, své rozhodnutí jsou schopni si velmi dobře odůvodnit.“

„Pane doktore, jak se dá takový člověk přesvědčit? Jak se dá rozbourat ta jeho utkvělá představa, že už nikdy nemůže být lépe, že nemá smysl se o nic pokoušet, a že jedinou správnou volbou je ukončit svůj život?“ ptá se tichým hlasem Buchar.

„Velmi těžko, mladý pane,“ má smutek v očích Mrázek, „Bohužel zde dost často prohráváme, proto ten můj odhad, který vás jistě nepotěšil. Někdy se nám podaří nalézt skulinku, kterou pronikneme pod vytvořenou představu žadatele, pod slupku, kterou kolem sebe vytvořil, a narušíme ji. Kdy on začne chápat, že opravdu možná existuje i jiná varianta. Podívejte, asi tak před dvěma, dvěma a půl roky, si Jakub postavil problém zcela jednoznačně. Buď studium na druhém stupni Institutu, nebo totální prohra, ze které vede jediná rozumná cesta. Rozumná v jeho pojetí,“ dodá, když vidí blesky v očích některých přítomných, „Toto rozhodnutí Jakuba paradoxně uklidňovalo, ale zároveň se v něm utvrzoval. Možná mohlo mít vliv i něco, co jste mu nabídl vy, jeho kamarád, ale také nemuselo. On totiž nechce žít tak, jako vy, jeho rodiče či sourozenci. Takový život

nepovažuje ze svého pohledu za plnohodnotný. Nemusíte se zlobit, a pokud už chcete, pak se mračte na mě. Tady si myslím, že není chyba v jednání pana Buchara.“

„Proč nám tohle vykládáte?“ zachrčí Karel senior.

„Protože jen tehdy, když zcela pochopíme vašeho syna, jeho důvody, jeho myšlenkové pochody, jen a jen tehdy můžeme najít tu skulinku, o které jsem mluvil. Skulinku, za pomoci které mu rozbijeme jeho velmi pevné odhodlání dotáhnout svou žádost až do konce.“

„Nehrozí, že by mohl díky nátlaku udělat nějakou další hloupost?“ zeptá se Jirka, když se po předchozích slovech hostitele rozhostí chvíle ticha.

„Jakub teď opravdu velmi trpí, víc než předtím. Hrozně moc prožívá, co způsobuje svým blízkým. Je citlivé povahy a trápí se tím. Pochopitelně nelze nikdy vyloučit, že by se mohl pokusit spáchat sebevraždu nějakým klasickým způsobem a nečekat na schválení sebevraždy asistované. Ovšem zde jsem optimistou, pokud mohu takový termín vůbec použít. On s vámi o tom mluvil?“

„Bohužel, zmínil se,“ povzdechne si Buchar, „Tedy tvrdí, že nic takového neudělá, ale několikrát taky řekl, že by bylo pro všechny lepší, kdyby to skončilo co nejrychleji. Že by se s jeho smrtí za nějaký čas smířili, takhle se prý musí trápit celé měsíce a on je z toho nešťastný.“

„V tom je tento zákon opravdu velmi nemilosrdný k blízkým žadatelů,“ povzdechne si Mrázek, „Někdy je to samotné přivede na okraj propasti,“ podívá se pátravě po přítomných, „Většinou má každá věc své kladné i stinné stránky, jak tento zákon, tak i jeho prováděcí předpisy.“

„Vám se to mluví, když to není vaše dítě ...,“ utrhne se na lékaře Karel senior.

„Vážený pane,“ nehne se ve tváři Mrázka ani sval, „já jsem profesionál a desítky let se pohybuji v tomto prostředí. Pokud nemám skončit sám jako podavatel žádosti o smrt, tak se musím proti tomu obrnit. Což jde někdy velmi těžko, zvláště v případech, jako je Jakubův. Kdy se zoufale snažím zachránit mladý život a bohužel ne vždy úspěšně. Nemylte se, i mě to poznamenává, mnohdy více, než bych si přál. Ano, Jakub není můj syn, díkybohu, ale budu postupovat tak, jako by byl. I proto jsem vás sem dnes zavolaal, abychom se navzájem poradili, jak dále postupovat. Pokud již nemáte další dotazy, chtěl bych vás požádat, jestli byste mi mohli říci svůj názor na Jakubovo jednání. Mohu takto pokračovat? Ano? Tak kdo začne?“ rozhlédne se, jeho pohled se upře na otce nešťastníka, což ho po chvíli ticha donutí promluvit.

„Já to považuju za naprostou blbost,“ snaží se potlačit bující emoce Karel senior, leč dost špatně, „Nejradši bych mu dal pár facek, kdyby to pomohlo. Vůbec tomu nerozumím, snažili jsme se mu dát všechno ... jako jeho starším bratrům. Podle mého se zbláznil, není normální, v tom s váma nesouhlasím, a podle mého by se měl léčit.“

„Prosím, co vy, paní Zelenohorská?“

„Já?“ ulekne se Barbora, hrozně sebou trhne, „Já vůbec ničemu nerozumím,“ zalíjí se jí oči slzami, „Je mi hrozně, nevím co mám dělat, možná se z toho sama zblázním. Nemůžu uvěřit, že je možné, abyste mi syna zabili, místo abyste ho léčili,“ regulérně se rozpláče.

„Já se na něj dost zlobím,“ spustí Karel junior, když je po pauze ticha vyzván pohledem hostitele k projevu, „Podle mého přičichnul k jiný sortě lidí. Tady ten,“ ukáže na Jirku, „mu ukázal trochu jiné svět a tím mu pobláznil hlavu. Díky tomu si vsugeroval, že je buď ten Institut nebo smrt. Taková blbost. Měl by si najít nějakou holku, normální, ne drahou kurvu, co mu je platí ten jeho údajnej kamarád. Měl by dostat nějaký prášky, aby se načas zklidnil. Měla by se mu za tu žádost nakopat prdel, a ne tu kolem něj skákat, a ještě mu dávat za pravdu. Dyť ho v tom jen utvrzujete, vy a vám podobný,“ podívá se zle na lékaře, „Tak to je můj názor,“ dodá sveřepě.

„Já souhlasím s bratrem,“ podpoří sourozence Stanislav, „Kuba se změnil, v posledních letech. Upnul se k tomu Institutu, podle mého vod doby, co se začal kamarádit tady s tím. Do té doby byl normální. Je magor. Dostal skvělou nabídku a von žvaní vo nějaký tragédii. To není normální. Vy, doktoři, byste ho měli prohlásit za nesvéprávního, narvat ho práškama a zavřít, dokud nedostane rozum.“

„A co vy?“ obrátí se Mrázek na Buchara.

„Já nebudu reagovat na přednesená obvinění, již jsem se k nim vyjádřil,“ začne rozvážně Jirka, zcela ignoruje nevráživé pohledy, jimiž je častován, „Jakub je podle mého velmi citlivý, také hodně zamlklý, dost samotář. Trvalo velmi dlouho, než jsme se dokázali normálně bavit, než jsem získal jeho důvěru, byl ochoten se mi trochu otevřít. O minulém víkendu jsem měl možnost s ním vícekrát mluvit, ale i ho pozorovat. V poslední

době dost přehrává, snaží se tvářit, jakože je nad věcí, ale rozhodně není. Byly snad chvíle, kdy se trochu odvázel, například s tou profesionální společnicí, kterou mi tak vyčítáte. Myslel jsem, nebo si stále myslím, že by tak mohl dojít k závěru, že není všechno špatné a že jsou i dost pádné důvody, proč by měl žít. Bohužel se mi zdá, že je v téhle chvíli dost pevně rozhodnutý. Naštěstí máme ještě více než čtyři měsíce, abychom našli způsob, jak mu jeho záměr rozmluvit. Nemyslím si, že řešením je nějaké násilí, nějaká medikace. Jen by ho to dle mého zatvrdilo a nakonec by to stejně udělal, dokonce možná i dříve, nějakým klasickým způsobem.

A ještě něco bych chtěl říct. Já sám mám nyní stálou partnerku, mnoho nových přátel, mnoho povinností na Institutu. Ale přesto jsem připravený pomoci, jak bude potřeba. Stále platí, co jsem slíbil, neudělám nic, co bych neměl od vás posvěcené. Pokud Jakub svou žádost nestáhne, budu z toho velmi smutný, nešťastný. Určitě neberu na lehkou váhu ani názory, že jsem to zavinil já. Pokud tomu tak je, pak se všem zde přítomným omlouvám. Snažil jsem se ke Kubovi opravdu chovat jako ke kamarádovi a vím jistě, že jsem byl na naší předchozí škole jediný, s kým alespoň trochu otevřeně mluvil. Mám ho rád a chtěl bych, aby tu žádost stáhnul. Snažím se postupovat podle dohod a pokynů, mnohdy si ale nejsem jistý, jestli mu pomáhám nebo škodím. Proto jsem například situaci před jeho návštěvou u mě doma o minulém víkendu konzultoval i se zde přítomným panem doktorem Mrázkem. A hodlám tak postupovat i nadále.“

„Rozumný přístup,“ pochválí mladíka psycholog, pak se nadechne, „Vážení, snažím se pochopit vašeho syna, snažím se pochopit i vás. Nejsem si ale zcela jistý, zda i vy chápete, jakou máme šanci Jakubovi jeho záměr rozmluvit.“

„Co tím myslíte, pane doktore?“ zaskřehotá Barbora, pak se otočí se slzami v očích k Bucharovi, „Pane Jirko, nezlobte se na mého muže ani mé syny. Jsou hodně rozrušeni a to se projevuje na tom, co říkají.“

„Vůbec se nezlobím,“ odpovídá s kamenným výrazem nejmladší z přítomných, „Nedovedu si ani představit, jak vám musí být. Vůbec se tím netrapte, paní Zelenohorská,“ dodá, když znovu přehlédne skoro až nenávislné výrazy před chvílí jmenovaných.

„Co jste tím myslel?“ obrací se žena znovu na lékaře, v jejím hlase je hrozná úzkost.

„Paní Zelenohorská, asi je nutné si vyjasnit naše možnosti. Zdá se mi, že některým zde trochu unikají. Váš syn Jakub je plnoletý, netrpí žádnou duševní chorobou, a pokud za necelých pět měsíců předstoupí před komisi a svoje odhodlání zemřít potvrdí, bude mu muset být vyhověno. Je jediná možnost, jak tomu zabránit, a tou je mu najít nový smysl života. Můžete se pokusit mu hrát na city, tedy mu vykreslovat, jaké utrpení vám již působí a jak se budete trápit, pokud zemře. Což bych ovšem nedoporučoval. Jednak by mohlo dojít ke zkratkovitému jednání a on se mohl rozhodnout nečekat, až uplyne stanovená lhůta zákonem. Nebo vám podlehnout, což by ale nebylo řešení dlouhodobé. Vaše vztahy by se zhoršily a on by si minimálně vsugeroval, že žije a trpí jen kvůli vám. Nakonec by pravděpodobně žádost zopakoval, nebo, což je pravděpodobnější, by zvolil pokus se zabít rychle, bez čekání. Proto znovu opakuji, musíme mu najít nový smysl života,“ říká důrazně Mrázek.

„Do prdele, tohle jsou ale zákony,“ vzteká se Karel junior, „Von se zblázní a chce spáchat sebevraždu, a vy mu v tom ještě budete pomáhat, aby to měl jednodušší!“

„Takový je zákon, pane,“ pokrčí rameny psycholog, „Bez ohledu nato, co si o něm myslím, ho já i vy musíme respektovat.“

„Co když se to nepodaří?“ ptá se hodně stísněným hlasem Karel senior.

„Pak váš syn za necelých pět měsíců získá souhlas k asistované sebevraždě. Jeho smrt nebude trýznivá, ale pro vás to jistě nebude velká útěcha,“ říká teď ztěžka lékař, „Pokud k tomu dojde, pak bych vám všem doporučil se pokusit tuto realitu přijmout a s Jakubem se rozloučit. Pokud tak neučiníte, vaše trauma se zvýší, později si budete vyčítat, že odešel, aniž byste se s ním smířili, respektive se na něj zlobili.“

„Tohle se nedá poslouchat,“ bouchne zlostně do opěrky židle Stanislav, jeho bratr i jejich otec se tváří stejně nevraživě jako on.

„Někdy musím říkat i velmi nepříjemné věci. Vaše postoje chápu, ale musím vás upozornit, že pro náš záměr jsou kontraproduktivní,“ odvětlí Mrázek.

„To přece není možné!“ vykřikne zoufalým hlasem Barbora, „Přece není možný, abyste mi zabili úplně zdravýho syna. Jen proto, že je zmatenej, protože se nedostal na ten Institut. To přece nemůže bejt pravda, musí existovat jiný řešení, musí se mu v tom za každou cenu zabránit.“

„Já jsem vám situaci popsal velmi přesně,“ říká psycholog klidným hlasem, „Chápu však, že se vaše vědomí vzpírá smířit se s realitou. Zákon dává vašemu synovi právo zemřít, pokud se tak rozhodne a projde předepsanou procedurou. Od chvíle, kdy dosáhl šestnácti let, má takové právo. Není žádná šance uspět jiným způsobem, než ho přesvědčit, aby sám žádost stáhl. Zákon je na jeho straně a pokud na své žádosti bude trvat, tak mu bude muset být vyhověno.“

„Pane doktore, máte nějaký plán, jak postupovat?“ ozve se Buchar, ač je mu jasné, že svým vstupem do diskuse zase zvýší emoce, nicméně mu reakce blízkých Jakuba přijdou zbytečné, hledají řešení tam, kde prostě neexistuje.

„Váš dotaz je správný. Právě proto jsem vás povolal. Jakub má na své straně zákon a má také dost pevné odhodlání ho využít. My máme omezené možnosti, proto by bylo vhodné využít každou příležitost. Což bude vyžadovat od vás všech velké sebezapření, vysokou toleranci a součinnost. Nemám právo nikomu nic nařizovat, mohu pouze poradit, spolu s vámi hledat cestu k jeho duši,“ snaží se o důraznou řeč Mrázek.

„Já to nezvládnou ...,“ skryje svou tvář do dlaní Barbora a rozpláče se.

„Teď by tu měl bejt, aby viděl, co nám všem dělá,“ dýchá přerývaně Karel junior, zcela evidentně ho pohled na trpící matku dráždí, štve, doslova drtí.

„Vím, jak mě zde někteří nesnášejí,“ promluví tichým hlasem Jirka, „Ale musím zde říct svůj názor. Pokud na Jakuba vyvinete velký citový nátlak, budete mu zdůrazňovat, jak všichni trpíte, obávám se, že zvolí jiné řešení. Pokud ho nezamknete, nezabráníte mu, aby se minimálně pokusil vše urychlit. Sice mi sliboval, že nic takového neudělá, ale opravdu o tom mluvil vícekrát. Je stále víc přesvědčený, že kdyby postupoval postaru, pro všechny by to bylo jednodušší. Nečekal, jak bude ten půlrok těžký, pro vás i pro něj. Tedy čekal něco, co se ukázalo být mnohem horším.“

„Měli byste ho fakt zavřít, někam, kde by si nemohl nic udělat, a tam ho držet, dokud by nedostal rozum,“ drtí slova mezi zuby Karel junior.

„Bohužel pan doktor má pravdu, nic takového zákon neumožňuje. Osobní svoboda a právo Volby je na prvním místě. Tedy i právo ukončit svůj život, když to dotyčná osoba uzná za vhodné,“ říká s velkým sebezapřením Buchar, vědom si, že tím vším jen nenávist proti sobě zvyšuje, „Dost jsem se o tento zákon zajímal, jeho schvalování nebylo jednoduché, měl mnoho příznivců i odpůrců. Ale nakonec převážili v referendu ti, kteří se domnívají, že je právem každého z nás svobodně rozhodovat o svém životě, a tím taky i o své smrti. Taková je realita. Jakub má právo požadovat pomoc při sebevraždě. Zdá se mu to důstojnější, zemřít v klidu, než se pokusit ukončit svůj život jiným způsobem, který ...,“ nedokončí větu, i jemu se teď chvěje hlas, „Co mám udělat, pane doktore, abych Jakubovi pomohl?“ podívá se zoufale na lékaře.

„To je velmi těžká otázka,“ odměřuje slova úsečně Mrázek, „Jedno jsem pochopil, pane, vy jste jediný, komu je ochotný se více svěřit. Věřím vám, podle mého si z vás udělal nějaký idol, kterému se chtěl přiblížit, také k vám nemá tak těsné vazby, jako k rodičům či bratrům. Vy dokážete lépe skrývat své emoce, což je pochopitelné, nejsou také tak velké. Ovšem sám nevím, jaká míra vaší angažovanosti je vhodná. Přeci jen žijete v trochu jiném světě, to je nutné si přiznat. Vaše materiální zabezpečení je jiné, než u zde přítomných. Což ho může vést k domněnce, že on toho s Polytechnikou nikdy nedosáhne. Na druhé straně na něho máte vliv, podle mého vás obdivuje, proto je ochotný vám naslouchat. Je to velmi zapeklitá situace.“

„To je právě vono!“ vykřikne Karel junior, „V tom to všechno vězí! Ukázals mu to, co von vopravdu nikdy mít nebude. Rodiče ti koupěj, co se ti zamane, třeba i tu luxusní děvku. Vozí tě limuzína, máš sám pro sebe dům, jak jsem slyšel. Pobláznils mu hlavu a tohle jsou důsledky!“

„Obviňováním pana Buchara problém Jakuba určitě nevyřešíme,“ upozorňuje psycholog.

„Ale dyť má syn pravdu,“ vyhrkne Karel senior, pak se trochu zklidní, „Jirko, poznal jsem tě, asi seš fajn kluk. Choval ses u nás slušně, dokonce bych řekl skromně. Ale ukázals Kubovi svůj svět, který není a nebude jeho. Asi si to nedělal ze zlého úmyslu, určitě ne, ale je to tak. Když za tebou chodí, tak se v tom jen utvrzuje. Pořád má před očima to, co von mít nebude.“

„Pane Zelenohorský,“ říká teď Buchar stísněným hlasem, „slíbil jsem vám, že neudělám nic, co si vy nebudete přát nebo co předem neodsouhlasíte. Pokud mi řeknete, že mám s vaším synem okamžitě přerušit veškeré kontakty, tak to udělám. Nejsem si však jistý, jestli mu to pomůže.“

„Teď už je pozdě, ty ... ty ...,“ drží se silou vůle Karel junior, aby nevybuchl a neřekl něco moc ošklivého.

„Vážený pane,“ podívá se Jirka vzteklounovi zpříma do očí, „snažím se pochopit vaši nenávist vůči mé osobě. Možná je kvůli vašemu bratrovi, možná v ní je i něco jiného. Moji rodiče něčeho dosáhli, mají své postavení a tomu odpovídající prostředky. A já jsem na ně hrdý. Sám se snažím konat tak, abych byl jednou jako oni, nebo dokonce dosáhl víc. Tomu věnuji hodně. Pokud si za tohle moji rodiče a já zasloužíme vaši nenávist, tak prosím. Vás neznám, tudíž je mi lhostejné, jak se na mě díváte. Mým jediným důvodem, proč jsem tady, proč se angažuji, je upřímná snaha pomoc Jakubovi. Kdybych byl tak zlý, vypočítavý, chladně kalkulující, jak mi vyčítáte, nebylo by nic lehčího, než odmítnout volání vaší matky. Mám dost svých starostí, mám dost nových přátel, mám teď i stálou partnerku. Ale nezapomínejte, pane, Jakub má jen ty, co sedí tady v téhle místnosti. Možná ještě další příbuzenstvo, nevím, neznám vaše rodinné poměry. Ale dobře vím, že nemá žádného skutečného kamaráda, žádnou přítelkyni, jen svoje chmury a trápení. Klidně mě tu napadejte, klidně mě urážejte, opravdu se nad to dokáži povznést. Neurazím se, neodejdu, protože chci Jakubovi pomoc.“

„Já jsem pana Jirku zavolala ...,“ říká se zoufalým výrazem Barbora.

„A to byla chyba!“ zní tvrdá odpověď jejího nejstaršího syna.

„Pane doktore,“ obrátí se Buchar s kamennou tváří k psychologovi, „nejsem si jistý, jestli zde svojí přítomností nevytvářím atmosféru, která tomuto jednání neprospívá. Pokud ano, jsem připravený odejít. Což ale nic nemění na mé připravenosti pomoc. Možná by bylo lepší, kdybyste se domluvil s rodiči a bratry Jakuba, jestli oni chtějí moji angažovanost, a podle toho postupoval. Pokud s ní budou souhlasit, můžete mi sdělit instrukce přes Systém, nebo jsem i ochotný za vámi znovu přijít, pokud uznáte takový kontakt za lepší. Pokud se zde domluvíte, že mám s Jakubem kontakt přerušit, tak se tomu podřídím. Ale měli byste mu to nějak sdělit, aby si nemyslel, že jsem se na něj vykašlal, zradil ho, to by mu asi neprospělo. Anebo pokud by to prospělo, tak i to udělám, ačkoli mi to bude líto. Ale udělám, co uznáte za nejlepší pro Jakuba. Záleží mi na něm a rozhodně mu nechci škodit, ale pomoc. Pokud jsem já tím, kdo mu motá hlavu, asi by opravdu bylo lepší mě z další terapie vynechat,“ dodá velmi důrazně a rozhlédne se po všech, většina teď klopí oči, těžko odhadnout jejich myšlenkové pochody.

„Pane Jirko ...,“ hlesne jen paní Zelenohorská, na více slov nemá sílu, už zase slzí.

„Jestli to brácha udělá, bude to jen a jen tvoje vina,“ zasyčí Karel junior, „Jestli umře, tak jen a jen kvůli tobě,“ dodá, aby nemohlo být pochyb o smyslu jeho vyjádření.

„Vážení, takový způsob jednání nám mnoho nepomůže,“ upozorní Mrázek, pak si povzdechne, „Možná máte pravdu, mladý muži,“ obrátí se na Jirku, „Rodina Jakuba si musí ujasnit svá stanoviska. Vaše vyjádření, že chcete respektovat její rozhodnutí, považuji za rozumné. Opravdu asi bude lepší, když zde zůstanou jen rodinní příslušníci. Já vám pak sdělím jejich rozhodnutí a podle toho se spolu domluvíme.“

„Souhlasím, pane doktore,“ povstane Buchar, „Paní Zelenohorská, je mi moc líto, co chce Jakub udělat.“

„Pane Jirko ... Jakub vás má rád ...,“ hlesne Barbora.

„Paní Zelenohorská, přes názory vašeho pana manžela i vašich dalších synů, se moje stanovisko nemění. Jsem připravený pomoc, pokud to ovšem uznáte za vhodné. Budu čekat na vaše vyjádření,“ ukloní se mladík směrem k nešťastné ženě, pak k lékaři, poté jen přejede pohledem trojici mužů, od níž se dnes nedočkal moc přívětivých slov. Následně bez dalšího slova opustí místnost.

„Co vám ten kluk udělal? Co? Vždycky byl a je moc milej, slušnej, Kubovi vždycky jenom pomáhal ...,“ vznáší obvinění manželka a matka v jedné osobě.

„Pomůže mu tak leda do hrobu,“ vzteká se dál Karel junior, „Copak to nechápeš? Tenhle žije v jiném světě, má úplně všechno, je tak zvaná elita. To pobláznilo Kubu, chtěl se mezi ně vetřít a jak to dopadá.“

„To je pravda, než ho poznal, tak byl Kuba normální,“ přidává se Stanislav.

„Jak to víte? Jak to víte?“ zvedne bojovně hlavu matka, „Kolikrát jste s Kubou mluvili? Kolikrát se vám svěřil? Máte už svůj život. Kuba byl pořád sám, jen s tím svým Systémem nebo virtuálním světem. Ten Jirka je jedinej kamarád, kterýho kdy měl a má. A vy ho vyženete. Možná je z jiný sorty lidí, ale vždycky se choval velmi slušně, uctivě ... I dneska! Vy mu tady jen nadáváte a co von? Neřekne jediný křivý slovo! A je připravenej nám pomoc. Stydět byste se měli!“

Po jejích hodně emotivně podaných slovech se rozhostí ticho.

„Vážení, když dovolíte, pokusil bych se naše sezení nasměrovat pozitivnějším směrem,“ chopí se iniciativy Mrázek.

Buchar dorazí domů hodně roztrpčený, což na něm jeho přítelkyně pozná. Posadí se spolu do sedačky, ona mu donese jeho oblíbený koktejl, ve kterém je trocha alkoholu, spíše však jen symbolicky. On si jen povzdechne, napije se.

„Bylo to moc hrozný?“ položí mu ona otázku, když však vidí jeho pohled, raději hned dodá, „Pokud o tom nechceš mluvit, tak neodpovídej.“

„Ale ne, je to ve mně, bude lepší, když to ze sebe dostanu,“ zavrtí on hlavou, má ve tváři velký smutek. Pak stručně, leč velmi výstižně, popíše sezení u lékaře i obvinění vůči jeho osobě, která tam padla.

„Tohle si vod nich nezasloužíš,“ říká ona rozhořčeně, když on skončí.

„To je jedno, maj toho dost, po tom, co Kuba udělal. Respektive co chce udělat. Nejde se jim divit, že maj nervy v prdeli,“ mávne jen on rukou, ovšem ona pozná, že nemluví tak docela pravdu, „Isi,“ přitulí se on k přítelkyni, „já mu přece nikdy nechtěl ublížit.“

„Jirko, tys mu přece neublížil,“ pohládí ho ona po vlasech, „Kuba je zvláštní týpek, takovejch je, co se uzavíraj do sebe, žijou jen ve virtuálním světě, tomu skutečnému pak moc nerozumí, nebo se ho možná i boje. To se vobčas stává, že takový pak zvolí smrt, někdy asistovanou, jindy si něco udělaj sami. Ačkoli to je problematický, ten čip jim může přivolat pomoc a pokud nejsou úplně na kaši, můžou je oživit nebo poskládat dohromady ...“

„Proč to jen dělaj? Vůbec mu nerozumím, myslím Kubovi. Proč chce kruci umřít? To nedává smysl, nemá to logiku ...“

„Tak logiku to trochu má,“ oponuje mu ona, „Život ho zase tolik nebaví a je tady možnost, jak ho ukončit, bezbolestně, důstojně. Lékaři dokážou skoro nemožný, i do hlavy se ti dokážou podívat, ale stejně, ten náš mozek, pořád mu úplně nerozumí. U Kuby jsou asi nějaký spojení trochu špatně, nebo divně, nevím. Prostě myslí po svém. Jirko, tohle se ti asi nebude líbit ...,“ odmlčí se.

„Co nebude líbit?“ otočí k ní hlavu.

„Pokud je Kuba skutečně nešťastnej, pokud tady s náma nechce bejt, možná bys ho měl nechat jít, nepřemlouvaj ho. Třeba mu bude líp ...“

„Bude líp? Když bude mrtvej?“

„Líp, než když bude žít a pořád se trápit. Co ty víš, co se mu honí hlavou. To by ho museli začít léčit, možná se pokusit nějaký ty spoje opravit, co já vím. Ale to už by nebyl von, to sám dobře víš. Proto zákon přísně zakazuje to dělat, když pacient nedá souhlas, teda pokud se může svéprávně rozhodovat. Což Kuba evidentně může.“

„Nejsem si jistej, že ví, co dělá. Přijde mi jak umanutej, jako uhranutej. To je přece blbost, nechat se zabít, takhle mladej a zdravěj ... Vo co všechno přichází,“ přitulí se k ní.

„Jirko, má právo se tak rozhodnout a ty to musíš respektovat. A přijmout to a smířit se s tím,“ říká ona důrazně.

„Já vím, ale sere mě to, když jsem tak bezmocnej,“ povzdychne si on, „Kdybys je viděla, ty jejich pohledy, jak ty mě nenáviděj,“ zasměje se bolestně.

„Možná ti jen záviděj, tady tohle,“ opíše ona rukou oblouk po domě, „Tím bych se na tvým místě vůbec nevzrušovala.“

„Copak já ... ale bojím se, že tou svou zarputilostí mu moc nepomůžou. Spíš ho doženou k tomu, že se to pokusí udělat sám.“

„To zas není tak jednoduchý, se zabít,“ zamyslí se ona, „Když se otráví, oběsí, podřeže, tak ten čip nahlásí špatný funkce a pomoc dorazí včas, oživěj ho. Musel by někam vylézt, ale to taky můžou zjistit a zasáhnout dřív, než vodněkud skočí. No jasně, vždycky se něco najde, třeba skočit těsně před podzemku, pak už ho asi dohromady nedaj, i když kdo ví, když bude mozek zachovanej, všechno další uměj nahradit ...“

„Tohle je debata na hovno,“ zhodnotí on svérázně jejich rozhovor.

„S tím souhlasím. Mám pár nápadů, jak se rozptýlit,“ zatváří se potměšile a pohlédne na něj svýma očima, v nichž on spatří šlehaající ohýnky.

SEDMÁ KAPITOLA

POHOVOR

Simon Divíšek je probuzen nepříjemným zvukem svého osobního komunikátoru. Je pondělí velmi brzo ráno a on bude muset odcestovat na čtrnáctidenní praxi do zařízení, kterému se říká Rajská zahrada. Ušklíbne se, dost cynický název, když tam zabíjejí lidi. Většinou ty, co sami chtějí umřít, ale taky odsouzené zločince.

Už nějaký čas chodí do nové školy. Ovšem dost podivné, protože cílem je vzdělat ho v oblasti pohřebnictví. Mají čtrnáct dní teoretické přednášky či výuky a dalších čtrnáct dní pak praxi v tom zařízení na smrt. Spojené tedy i s krematoriem, tam se přeměňují i jiní zesnulí na popel.

Na druhé straně bude těch čtrnáct dní lepších, než ta nuda při teorii. Nebude taky muset být doma, setkávat se s pořád nerudnou matkou, se svými podobně nerudnými staršími sourozenci, dvacetiletou Kamilou a dvaadvacetiletým Matějem. I když ti jsou často se svými protějšky, a mladší sourozenci, desetiletý Josef a dvanáctiletá Jitka, tráví naštěstí převážně čas na prvním stupni Institutu.

Do Rajské zahrady se však těší i z jiného důvodu. Jsou tři nováčci, kteří jsou pro toto zařízení určeni, dva mladíci a dívka. Na tu teď právě myslí a jeho tvář se přeci jen trochu rozzáří. A taky si uvědomí ještě neodeznělou ranní erekci, vůbec by se nezlobil, kdyby mu už konečně dala. Snaží se jí sbalit, ale zatím zase tak daleko nepokročili.

Komunikátor už zase řadí, druhé a hlasitější upozornění, že je čas vylézt z pelechu. Vztekle odhodí pokrývku, spí pod ní nahý, pak zamíří do koupelny, aby si dal sprchu a taky učinil zadost své hygieně, nemůže přijít do své budoucí práce zasviněný jako prase. Cestou spatří matku, něco na něj volá, jen mávne rukou, je ta poslední, s kterou by se chtěl teď vybavovat. Spíš ho překvapuje, že je vzhůru, ale možná ještě nešla spát, tak šmejdí po potemnělém bytě. Ale ať jde k čertu, je mu naprosto jedno, co dělá. Vychází s ní stále hůř, je vlastně rád, že na čtrnáct dní vypadne pryč.

Ranní hygienu trochu odflákne, jejich byt navíc neposkytuje žádné zvláštní výkřiky moderní techniky, byť službu také zastanou. Zavrtí jen nechápavě hlavou, co jen jejich matka udělala se všemi prostředky, které na ně jako děti dostala. Jim toho moc nedala, do bytu také moc neinvestovala. Ale čert ji vem, on sám už teď dostává nějaké prostředky z Rajské zahrady a bude ještě lépe. Dokonce mu dají i služební byt, až k nim nastoupí. Bohužel předtím musí absolvovat onanii v podobě teoretické přípravy.

Začne se oblékat, komunikátor už na něj zase řve a upozorňuje ho na nutnost vyrazit. Zařízení ví moc dobře, kdy musí být v podzemce, aby dorazil načas na místo, odkud odjíždí speciální autobus do komplexu, kterému se říká Rajská zahrada. Která je však velkým krematoriem, hřbitovem, ale také k ní patří vše, co souvisí s pohřebnictvím. Rozkládá se na velké ploše na okraji Prahy, spíše až za ní, uprostřed přírody, aby i okolí vzbuzovalo důstojný rámec.

Simon s chutí opustí dům, venku je ještě tma, podzim už je v rozkvětu, teploty venku nic moc. Přitáhne si límec, baťoh na zádech ho příliš netíží, a vykročí svižným krokem ke stanici podzemky. Tu má jako student stále zadarmo, zařízení jen sejme jeho čip a Systému je jasné, že má právo se svést, aniž by mu odčítal kdokoli cokoli z účtu. Ano, jeho účtu, protože ten už teď má, na něj dostává příspěvek od svého budoucího zaměstnavatele. Ale spíš od státu, protože Rajskou zahradu provozuje stát. Je jediná v českém regionu, obyčejných krematorií je pochopitelně víc.

Usedne na sedačku, podívá se na svůj komunikátor a začne si prohlížet různé zprávy, novinky, sdílené portály. Zase tak moc kamarádů nemá, ani starých, ani nových, na mnohých fórech je spíš do počtu, jen sleduje dění, aniž by do něho zasahoval.

Zaujme ho zpráva od Jirky Buchara, který mu sděluje něco ohledně žádosti Jakuba Zelenohorského, kterou si před časem ten magor podal. Jen se ušklíbne, Jakub byl vždycky nějaký divnej a když se chce zabít, tak je to jeho věc. Ačkoli s ním sdílel ložnici devět let, určitě pro něj nijak zvlášť truchlit nebude, pokud nakonec žádost nestáhne a opravdu se stane klientem jejich Rajské zahrady. Znovu se ušklíbne, bylo by dost komické, kdyby byl u toho, až tam bude Kuba umírat.

Blázen jeden. Blbne, přitom dostal moc dobrou nabídku, ne jako on, který bude až do smrti pracovat v pohřebnictví. Nikdy neměl Systém nijak zvlášť rád, ale za tohle ho skutečně nenávidí. Jediné, co je snad

pozitivní, je budoucí příjem. Prý jim tak budou kompenzovat jejich traumata, když budou pracovat v tom podivném prostředí. Ačkoli zatím neví, na jaké pozici. Kdoví, jestli se vůbec dostane k tomu umírání lidí. Ačkoli asi určitě, protože si prý v rámci přípravy projdou všechny pracoviště, tak jim to říkali na úvod.

„Zdravím tě, Zuzi,“ směje se na svou šestnáctiletou kolegyni Zuzanu Andrýskovou, která není vůbec marná, uvědomuje si znovu, když si ji hodně drze prohlíží.

„Co tak civíš?“ ušklíbne se ona, ale posadí se vedle něj.

„Však víš,“ neskloní on svůj zrak.

„Svlíkáš mě očima.“

„Jen svlíkám? To ne, myslím na daleko víc,“ šklebí se on a pořád na ni čučí.

„Už při minulý praxi si dost na to tlačil.“

„No a tys odolala. Už sis to srovnala v hlavě?“

„Srovnala v hlavě? Pokud bych to udělala, musela bych tě rovnou poslat do prdele. Teda ne tý svý, možná to tak máš rád, ale ... však ty mi rozumíš.“

„To chceš jako říct, že já ...“

„Co mi ty tak můžeš nabídnout, kromě toho svýho vocasu? Co si ho asi pořád třeš, nebo ne?“

„Ty máš teda dneska náladu.“

„Co taky chceš? Muset takhle brzo vstávat,“ odsekne ona, pak se rozvalí, zavře oči a předstírá chuť usnout.

„Doufám, že tě to přejde. Že tuhle praxi něco vymyslíme,“ tváří se teď i on nerudně, jejich setkání nezačalo vůbec dobře, alespoň s ohledem na jeho záměry se s ní vyspat.

„Nemáte moc dobrou náladu, co?“ nakloní se přes sedačku šestnáctiletý Andreyi Kovczuk, třetí do party, jehož otec pracuje ve stavebnictví, jeho matka je doma s dalšími pěti mladšími sourozenci, z nichž dva ještě nechodí do prvního stupně Institutu.

„Ještě ty se líšej,“ odsekne Andrýsková.

„Tady je vobsazeno,“ upozorní nervně Divíšek.

„Hovno vobsazený,“ tváří se nerudně Zuzana, „Tak co, chcete mě voba vošukat?“ ptá se dost nahlas, až se otáčejí další cestující, celé věkové škály, jenž také putují do Rajské zahrady.

„Myslíš jako najednou?“ ptá se bezelstně Kovczuk.

„Poslouchej, já tady byl dřív,“ říká důrazně Simon, „Rozhodně nemám zájem, abys byl u toho, rozumíš?“

„Myslíš?“ zatváří se bojovně Andeyi.

„Dáte si do držky?“ usměje se poprvé dívka.

„Když dáš vítězi ...,“ pohlédne Simon na soka, zdá se mu slabší.

„Když chcete mít průser ...,“ pokrčí ona rameny.

„Tak roztáhneš tuhle praxi nohy nebo ne?“ nebere si servítky Divíšek, „Nevím, na co si to hraješ. Taky tě určitě svrbí. Proč se tak cukáš.“

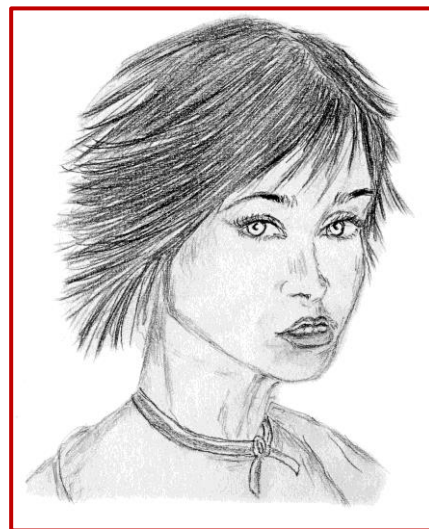
„Stojí ti?“ sáhne mu ona mezi nohy.

„Kriste pane,“ křížuje je jedna starší žena, zatěžující sedadlo nedaleko, „Tohle je dneska hrozná mládež, voni to snad začnou dělat rovnou tady,“ pohoršuje se.

„Jen je nech, babi, když jsou mladý, tak ať si užijou,“ ušklíbne se nějaký třicátník.

„Komu říkáš babi, ty pubertáku?“ zvedne bojovně hlavu žena, „Seš stejnej jako voni, taky určitě na nic jinýho nemyslíš ...“

„To víte, to já ještě na kremaci myslet nemusím,“ hihňá se třicetiletý provokatér, jeho slova vzbudí pár zasmání poblíž sedících pracovníků krematoria.

Zuzana Andrýsková

Andreyi Kovczuk

„Tak co?“ doráží Divíšek, na poslední otázku nedostal odpověď.

„Co? Kouknu se, kterej z vás dvou ho má většího, tomu dám,“ navrhne Zuzana soutěž, oba mládenci se jeden na druhého pátravě podívají, viděli se už ve sprchách, oba se domnívají, že mají na vítězství.

„Nemůžou soutěžit i další?“ zeptá se čtyřicátník poblíž, s dost velkým pupkem, což vzbudí další veselí okolo sedících, a pár odsuzujících pohledů.

„Neříkal tu někdo něco vo kremaci?“ změří si Andryšková narušitele ostrým pohledem, tak tenhle její typ určitě nebude.

„Co ti takový dva cucáci můžou nabídnout? Nemaj žádnou techniku, vystříknou hned, skoro nic si s nima neužiješ,“ provokuje dál čtyřicátník.

„Aspoň nám neuhnívá. A když vystříknu, tak se mi zase brzo postaví, ne jako někomu, co mu stojí tak jednou do měsíce, a když se udělá, tak se z toho další měsíc vzpamatovává,“ rozhodne si Divíšek zjednat respekt.

„Co ty víš vo sexu, ty zobáku,“ bere vše s humorem čtyřicátník, „Kolik si jich měl, co? A nezapočítavej do toho, když si ho honíš s nějakou ve virtuálu.“

„Pořádně si ho vyhonit je taky umění,“ neztrácí glanc Simon.

„Tak u toho zůstaň, a neobtěžuj tady slečnu. Pokud bude chtít, může zaskočit, najde se tady pár pořádných chlapů, co se nejen udělaj, ale taky dokážou pořádně uspokojit partnerku.“

„Nato se budu muset zeptat tvój starý,“ vykřikne jedna z žen a půlka dopravního prostředku se dá do smíchu.

„To zase bude cesta,“ povzdychne si postarší žena, evidentně nemá pro takovou debatu pochopení.

Asi ještě čtvrt hodiny pokračuje chvástání mezi mladými a staršími cestujícími, než se raději začnou oddávat dospívání, sedačky jsou pohodlné a měkoučké, únava se hlásí o slovo a při skvělém pérování není těžké ji podlehnout.

Před branou pro zaměstnance se rozcházejí, přijíždějí i jiné autobusy, pracuje tady hodně lidí, uvědomuje si Divíšek, který pořád pokukuje po své spolužačce, která se kousek před ním vlní.

„Pojďte za mnou,“ přivítá trojici dvaapadesátiletý Franc Husník, jenž má omladinu na starosti jako jejich hlavní opatrovatel.

„Co dneska bude?“ škmuří se Divíšek.

„Co by bylo,“ odsekne vedoucí, „Nejdřív se převlíknete, pak se dozvíte další,“ dodá.

Jsou zavedeni do šaten, dívka do ženských, mladíci do mužských, každý už má přidělenou svoji skříňku a v ní padnoucí uniformu ústavu. Jsou zde i další zaměstnanci, atmosféra je ponurá, lidé přiospalí, bez nálady.

„Nezapomeň na tohle,“ ukáže Kovczuk na čepici s logem zařízení.

„Připadám si jak debil,“ podotkne Simon.

„To já taky,“ souhlasí jeho kolega, oba už krácejí za svým mistrem, lehce jim zacuká v koutcích, když spatří svou spolužačku, v civilu jí to slušelo určitě víc.

„Tak dobře poslouchajte,“ říká Husník s vážnou tváří, „Hned na úvod se vám dostane tý cti, že vás přijme sám generální ředitel toho tady všeho.“

„Generální ředitel?“ lehce se usměje Zuzana.

„No jasně. Má to tady všechno a všechny pod palcem. Mohl by se na vás vysrat, ale chce vidět, co za materiál mu sem Systém nadělil. Už ste tady potřetí, tak asi proto ...“

„Snad nás nezakousne,“ šklebí se Divíšek.

„To asi ne, ale když ho naserete, tak vás nechá přihodit k nějakýmu nebožtíkovi, bude to jen větší hromádka popela ... svět zase nebude vo moc chudší,“ zhodnotí kvalitu nováčků jejich patron.

„Tak díky,“ zatváří se kysele Kovczuk.

„Rádo se stalo. Jen vás ještě upozorním, že generální má dost velký pravomoce. A vo hodně věcech rozhoduje. Tak byste se mohli tvářit míň drze a míň nasraně,“ dá Franc ještě jednu dobrou radu, pak jen mávne rukou a vykročí vpřed.

Franc Husník

Kancelář generálního ředitele se nachází za dvěma sekretariáty a je luxusně vybavena. On však zde příchozí nepřijme, sám vstane z božího křesla a ukáže rukou směrem k salónku, kde přijímá návštěvy. K údivu omladiny jsou zde tři sklenice s nápoji, k tomu něco na zakousnutí. Oni zaplují do sedačky, jejich hostitel se uvelebí v křesle proti nim a France pokynem ruky donutí zmizet. Pak si sedmdesátiletý Ignác Krieger prohlíží své dost mladé hosty.

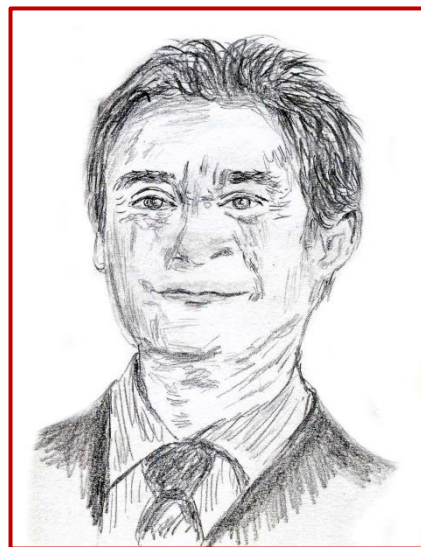
„Poslužte si, asi jste nesnídali, co?“ usměje se mile, vůbec nevypadá, že by je chtěl nechat zpopelnit spolu nějakým z jeho tradičních klientů.

„Děkujeme, pane generální řediteli,“ odpoví Kovczuk, ostatní se k němu přidávají.

„Tady mi říkají generální,“ usměje se Ignác, „Tedy když jsem u toho. Další přezdívky jste už možná slyšeli, a pokud ne, určitě se k vám donesou. Asi se divíte, proč jsem si vás pozval.“

„Tak trochu, pane generální,“ snaží se o pokorný tón i výraz Divíšek, „Prý jste tady moc důležitý, tak je divný, že se zajímáte o nás, co jsme tady tak dva měsíce. A ještě jen na zaučení, nebo jak tomu tady říkáte.“

„Zadali jsme nějaké požadavky do Systému, na úplně novou

Ignác Krieger

krev,“ odpovídá hostitel, „Mám radši, když si svoje zaměstnance odchovám, tak říkajíc od kolébky, než kdybych si měl vzít nějakého již sice hotového, ale s nepochybně nesprávnými návyky. Díval jsem se na vaše profily,“ dodá a upře svůj pohled na trojici, která decentně usrkává teplý nápoj, něco na bázi čokolády a kakaa.

„Asi nic moc, co?“ poznamená Simon.

„Tak podle svých profilů nejste úplně marní,“ usměje se Krieger, „Čeká vás ale hodně práce. Tušíte asi, co je nejdůležitější kvalifikací pro tuhle práci?“

„Pro tuhle práci?“ pozvedne zrak Divíšek, „Dyť my vlastně nevíme, co bude naše práce. Je tady takových profesí, jak jsme se už dozvěděli. A nezdálo se, že by někdo chyběl ...“

„Zda někdo chybí či nikoli, to nechte laskavě na mně. Také, jakou pozici vám později určím.“

„Nemyslel jsem to zle nebo drze ...,“ zjihne Simon, ten dědek bude minimálně rozhodovat o tom, kam ho zařadí a kolik mu za práci dá.

„Já se na vás taky nezlobím. Ještě nejsem plně rozhodnutý, na co se budete nejvíce hodit a kde vás budeme nejvíce potřebovat. Ale neodpověděli jste mi na otázku,“ dodá s jistým důrazem.

„Asi je nejdůležitější poslouchat, ne?“ hádá Kovczuk.

„Taky se asi neulejvat,“ zkouší štěstí Andrášková.

„No, já bych řekl, že nejdůležitější kvalifikací je, že se asi nedáme jen tak něčím rozhodit. Nebudeme se hroutit, když to tady bude někdy dost drsný,“ odpovídá Divíšek.

„Naprosto správně, mladý muži,“ je očividně mile překvapený starší pán.

„No, pane generální, upřímně, není to z mé hlavy,“ lehce se pousměje Simon, „Tohle mi říkal můj spolužák z prvního stupně, co se dostal na druhou stupeň Institutu. To když jsem dost nadával, nad tou nabídkou. Říkal, tobě je všechno dost jedno, seš flegmatik a tak. Ne každý má povahu, aby v takovém zařízení pracoval.“

„Máte tedy chytrého kamaráda, mladý muži. Vystihl to naprosto přesně. Naše práce je záslužná, naše práce je žádaná, naše práce je solidně ohodnocená, ale naše práce je také často dost smutná a deprimující,“ říká teď tichým hlasem Ignác, „Již jen pracovat s nebožtíky je někdy náročné, ovšem naše zařízení poskytuje i jiné služby, jak jistě víte. Na žádost mnohých jim ukončujeme jejich trápení, někdy ale jde jen o ztrátu motivace, chuti dál zůstat na tomto světě. Ovšem také se zde setkáte s lidmi, kteří jsou velmi zlí a tak je společnost odsoudila. My pak zajistíme, aby byl rozsudek naplněný.“

„To my víme,“ přikyvuje Simon, „Ale zatím jsme to místo neviděli.“

„K tomu taky už brzy dojde,“ přikývne Krieger, „Pochopitelně zde najdete psychology, budete s nimi mít pravidelné pohovory, ale můžete se k nim objednat vlastně kdykoli, kdy budete cítit potřebu. Stejně tak se můžete objednat i ke mně.“

„K vám, pane? Můžeme vás obtěžovat?“ tváří se nevěřičně Kovczuk.

„Moji zaměstnanci mě neobtěžují, mladý muži. Chci, abychom poskytovali perfektní služby, každý si proto musí perfektně odvést svou práci. Ale naše zařízení je ponuré, depresivní, to připouštím. Proto se musíte dokázat nad mnohé povznést, obrnit se. Ale také se sžít s pracovním kolektivem, pochopit jeho jistý cynismus, nutný nadhled. Smrt je součástí života každého z nás, každý k ní dospějeme, v jistém věku a v jistém rozpoložení mysli. My jsme s ní v každodenním kontaktu, my se ale také musíme postarat, abychom zajistili důstojnost této poslední cesty, vůči nebožtíkovi i pozůstalým. Někomu může být nepříjemné se jen setkat s mrtvolou,“ podívá se zkoumavě Ignác na omladinu.

„Já se s ní vlastně v reálu nesetkal,“ poznamená Andreji.

„Já vlastně taky ne,“ přidá se Simon.

„A co vy, mladá dámo? Jste nějaká zamlklá.“

„No, já spíš dumám, co bych tady jako měla dělat. Kluci můžou asi všechno, ale ženská? Nosit nebo vozit mrtvoly asi nebudu. Nebo jo?“

„Pravděpodobně ne,“ usměje se spíše bolestně starší muž, „Ale smrt tady na vás dýchá odevšad. I když třeba jen jednáte s pozůstalými, staráte se o statistiku, výkazy, formuláře.“

„Budeme taky u toho, když tady bude někdo umírat?“ podívá se teď pro změnu pátravě Divíšek.

„Uvidíte během svých praxí úplně všechno,“ odpovídá rozhodným hlasem ředitel, „Je důležité, abyste to vše tady pochopili. Může to být pro vás velmi nehezký zážitek, ale neušetřím vás ho. Musíte si na prostředí tady zvyknout a zastávám názor, že někdy je metoda šoku lepší, než postupné přibližování se k nepříjemnému zážitku. Každý z nás tady by měl mít respekt před smrtí, ale také úctu k ní. Není nic strašného, nic, čeho bychom se měli bát, z čeho by se nám mělo dělat nevolno. Ale každý z nás by měl mít respekt k ní, protože pak bude mít respekt i k životu, k živým, umírajícím i mrtvým. Možná mě zcela nerozumíte.“

„Tak já skoro vůbec, pane generální,“ přizná se dívka, ovšem i kluci pohybem hlavy dávají najevo, že jim hovoří z duše.

„Co si budete říkat mezi sebou, je vaše věc,“ mluví vážným hlasem Krieger, „Ale vůči klientům, jejich blízkým, musíte být vždy naprosto solidní. Musíte mít ale i úctu k ostatkům, tedy nebožtíkům. Ať jde o mladého či starého člověka, ať je jeho tělesná schránka zchátralá, plná náhradních orgánů či umělých náhrad. Nebo ještě velmi zchovalá, mladá. Ať jsou jejich těla krásná, svěží, nebo ošklivá, ba přímo odpuzující. Tohle vyžadují od všech. Rozumíte mi?“

„Snažíme se, pane generální,“ odpovídá za všechny Andreji.

„Víte, lidé tady používají často tak zvaný černý humor. Nic proti tomu, mnohým to pomáhá překonat zmiňovanou depresi. Ale tohle je možné jen tehdy, když vás nikdo neslyší. V každém případě je ale nemožné, abyste se neuctivě chovali k umírajícím či již mrtvým, pokud se s nimi během své praxe či později během práce setkáte.“

„Budeme si to pamatovat,“ slibuje za všechny Divíšek.

„Mám zájem, aby tady byl dobrý kolektiv, aby jeden podržel druhého. Komplex je rozsáhlý, pracuje zde mnoho lidí různého věku na různých postech. Ale snažím se, aby tady panovala dobrá atmosféra a vzájemná podpora. Pochopitelně každý musí respektovat pokyny osob mu nadřízených a svědomitě si vykonávat své povinnosti. Vy se musíte dobře připravovat, jak teoreticky, tak prakticky tady v provozu. Postupně se seznámíte se vším. Co myslíte, kdy budete schopni se setkat se smrtí? Jak jste mi sdělili, nikdy jste nebyli jejími přímými svědky?“ položí otázku Krieger a pátravě se na omladinu podívá.

„Tak smrt jsme viděli v Systému, ve filmech ...,“ prohodí Simon.

„Jistě, ale ta skutečná je jiná. Respektive možná jste ve zprávách skutečnou smrt viděli, ale je něco jiného se dívat na záznam a stát tak říkajíc u toho.“

„Proč se nás na to ptáte, pane generální?“ znervózní mírně Kovczuk.

„Už jsem vám říkal, že jsem zastáncem toho, abyste byli seznámeni tvrdě s realitou,“ je tvář Ignáce velmi vážná, „Ale zase vás nechci příliš zdeptat. I proto jsem si vás zavolaal, abych se s vámi domluvil a abyste se sami vyjádřili. Pokud chcete toto poznání odložit, tak na vás nebudu tlačit. Zatím.“

„O co má jako jít?“ tváří se zcela lhostejně Simon.

„Tak dobře, budu k vám upřímný. Během těchto vašich praxí tady budeme mít případ odsouzeného teroristy. Za svoje činy byl odsouzen k trestu smrti, který bude vykonán. Mohl bych nařídít, abyste byli přítomni, pochopitelně pouze jako pozorovatelé.“

„Poprava?“ zableskne se v očích Simona.

„Pozor, mladý muži!“ zvedne varovně pomyslný prst ředitel, „Rozhodně bych nechtěl, abyste tuto exekuci brali jako nějakou atrakci. To by bylo velmi chybné, k tomu takto přistupovat. Věřte mi, i když se ti lidé dopustili velmi ošklivých činů, chtěli či zabíjeli své bližní, vzít jim život jejich je velmi silné rozhodnutí a jeho provedení velmi silným činem. Někdy vše proběhne v relativním klidu, jindy jde o velmi nepříjemný zážitek. Ačkoli sama smrt není bolestivá či trýznivá.“

„Omlouvám se,“ sklopí zrak Divíšek, lituje, že se nechal unést předpokládaným zážitkem.

„Jste připraveni tuto zkušenost podstoupit již tyto praxe?“ položí zásadní otázku Ignác.

„Já s tím problém nemám,“ pokrčí rameny Simon.

„Jsem připravený,“ kývne i Kovczuk.

„Nenechám se zahanbit,“ reaguje Andrášková.

„Dobrá, až bude čas, tak budete instruováni, jak se máte chovat,“ je spokojený s přístupem nováčků Krieger, „Budete skutečně velmi blízko, sice nebude nic vykonávat, ale dostanete se do velmi velké blízkosti odsouzeného. Vážení, vy jste asi touto nabídkou nebyli právě nadšeni, což?“ objeví se teď v jeho hlase žoviálnost.

„Asi nechcete, abysme vám lhali,“ napůl se ptá a napůl konstatuje Simon.

„To rozhodně nechci.“

„Tak já za sebe můžu říct, že jsem to pořád úplně nezkontroloval. Představa, že budu celý život tady, zabíjet se mrtvolama ...,“ povzdychne si Divíšek.

„No já taky nadšenější nejsem,“ přiznává Andreyi.

„Měla jsem docela jiný představy,“ tvrdí Zuzana.

„Měli jste i jiné možnosti. Proč jste si vybrali právě naši Rajskou zahradu?“

„No, když ty nabídky byly všechny tak hrozný,“ vzdychá dál Simon, „Tady to aspoň bude ze všech nejvíce vynášet. Aspoň doufám,“ podívá se pátravě na šéfa.

„Ostatní na tom asi budou podobně, co?“ pohlédne ředitel na další své ranní hosty, ti přikývnou, proto pokračuje, „Bude hodně záležet na vás, jak se dokážete připravit, jak budete dobří a jakou budete mít výkonnost. Časem můžete také různě postupovat, stát se třeba vedoucími některých úseků, prostě podle svých schopností a produktivity práce. Nebo také ne, pak vás budou čekat ty nejhorší práce.“

„Nejhorší práce?“ lehce se zachvěje Kovczuk.

„Nebudeme si nic zastírat,“ rozhodne se pro upřímnost Ignác, „Asi nikomu se nechce přímo manipulovat s mrtvými těly. Navíc před kremací se některým odebírají jejich umělé implantáty, které v sobě mají, ty se také čistí. Mnohé dělají přístroje, roboti, ale vždy je stále potřeba i lidská síla. Pokud si pozůstalí přejí, je třeba různě těla upravit, umýt, nalíčit, obléknout. Někde je stále lidská ruka nezastupitelná.“

„Tohle nás tady taky čeká?“ lehce se otřeše Andreyi.

„Pochopitelně, jak jsem vám řekl, projdete si všechno, se vším se seznámíte. Nejprve jako pozorovatelé, pak i aktivně, tedy budete při takových úkonech pomáhat. Je dobře, když si vyzkoušíte téměř vše, pak si budete více vážit práce druhých.“

„Jak vás tak poslouchám, pane generální, tak ho nenávidím čím dál tím víc,“ konstatuje Divíšek.

„Prosím?“

„Myslím tím Systém, co mi dal ty hrozný nabídky.“

„Ach tak,“ usměje se lehce Krieger, „Mladý muži, vždy je jednodušší se na někoho či na něco vymluvit, než analyzovat sám sebe. Systém pomáhá udržovat jistou rovnováhu mezi poptávkou a nabídkou na pracovní místa. Tak bylo rozhodnuto kdysi v referendu a díky tomuto opatření se významně snížila nezaměstnanost. Ale na druhé straně, také vám mohl dát i jinou nabídku, která by vás odvedla třeba tisíce kilometrů daleko. Rajská zahrada je tak říkajíc hned u ruky.“

„Vy svou práci asi máte rád, co?“ osmělí se Simon.

„Rád?“ zasměje se upřímně ředitel, „Tak teď už asi ano. Ale zpočátku ... Nemyslete si, také nesedím v téhle kanceláři od začátku své pracovní kariéry. Mladý muži, kdysi jsem asi měl podobné pocity jako vy. Ale snažím se na věc dívat pozitivně. Jsou různé služby, které společnost potřebuje. Uznávám, tato zde jistě příliš atraktivní není, tedy z pohledu náplně práce a prostředí. Proto ji společnost kompenzuje vyššími příjmy. Když se smíříte s tím, co vás tak říkajíc potkalo, najdete i pozitivní stránky. Poskytujeme dobré a potřebné služby, staráme se o poslední okamžiky lidí v jejich pozemském bytí. Zajišťujeme důstojnost jejich odchodu či důstojnost rozloučení s nimi.“

„Promiňte, pane generální, ale představa, že tady budu pracovat šedesát nebo spíš sedmdesát let, to je dost hrozná ...“

„Chápu, když se na to díváte takto ... ale třeba jednou budete řídit nějaké jiné krematorium, nebo dokonce usednete někdo z vás do mého křesla ve vedlejší místnosti ...“

„To jako jde? Dostat se až tak daleko ... není třeba na to mít školy, Institut?“

„Tak na moji pozici Institut mít opravdu nemusíte,“ baví se dle všeho dobře Krieger, „A co se týká vzdělávání, pořád se všichni učíme, pořád jsou nové technologické vymoženosti. I jako již pracovníci budete absolvovat různé kursy, školení.“

„Hm, ale celý život ...“

„Co vy víte, co bude za dvacet, třicet, padesát let,“ tváří se shovívavě Ignác, „Všechno má svoje klady a zápory,“ pokrčí rameny, „Systém se snaží najít každému práci, na kterou má schopnosti, nebo zde i svou povahou. Nemusí se nám to líbit, ale je to náš řád, který musíme respektovat. Jinak by vznikl chaos, jako byl před vznikem Světového řádu, Federace.“

„Je to tak trochu nevolnictví.“

„Vždy máte přece právo Volby, mladý muži. Můžete nabídku odmítnout, opustit nás, opustit Federaci a vyrazit do jiného světa, vstříc dobrodružství.“

„Není tohle dost velké vydírání, pane generální?“ pozvedne svůj zrak Simon.

„Vida, máme tady filozofa,“ zasměje se Krieger, „Myslet si můžeme, co chceme, mladý muži, ale zákony musíme respektovat. Pokud tedy chceme žít ve Federaci. Což nám na druhou stranu zajišťuje bezpečnost, třeba proti takovým, s jakým se setkáte za pár dní. Já vím, mládeži,“ nasadí skoro otcovský výraz, „naše zařízení určitě není pro vás dvakrát atraktivní. Ale čím dřív se s tím smíříte, tím dříve si zvyknete a bude se vám lépe dýchat. A nezapomínejte, vždy máte možnost si promluvit s psychologem a také se mnou. Svou nabídku jsem myslel vážně. Jsem si vědom, jak vám asi je, a jak vám asi i bude, až se seznámíte skutečně se vším. Nechci, abyste přešli na druhou stranu,“ znovu se zasměje.

„Na druhou stranu?“ nepochopí Simon.

„Například jako klienti na asistovanou sebevraždu ... vidíte, používám teď ten černý humor, vám se asi musím zdát dost cynický ...“

„Ani, ne, jste dost příjemnej ...,“ uklouzne Kovczukovi, pak se zastydí a sklopí hlavu.

„Jsem příjemný na ty, co si řádně plní své povinnosti,“ zvedne varovně prst Ignác, „Nu, mládeži, co jsem považoval za nutné, tak jsem vám řekl. Mám na vás ještě asi půl hodiny, vy máte ještě nedokončenou snídani. Ten čas můžeme využít jak na vaše dotazy, tak i na moje, abych vás trochu poznal, i tak říkajíc z lidské stránky. Tak co, chce se někdo na něco zeptat?“

ŠKOLENÍ

Dny v Rajské zahradě utíkají trojici nováčků dost pomalu. Možná to bude i tím, že oni sami příliš nepracují, ale spíše jsou voděni z místa na místo, kde se pak stávají pozorovateli práce jiných. Ti si jich všimají přamálo, něco řeknou, jen když je k tomu vyzve Franc, jenž má budoucí pracovníky na starosti.

Všichni tři praktikanti mají svá místa ve zdejší ubytovně, po pravdě dost luxusním zařízení. Zde jsou i další pracovníci, kteří zde tráví noc, nebo také den, když mají noční směnu. Ne všichni mají své bydliště poblíž, někteří jsou tady v pracovní dny, další naopak přes víkend. Ústav jede stále, připravuje se na různé obřady, připravuje i výzdobu, úpravu nebožtíků. Klienty jsou jak lidé, kteří zesnuli přirozenou cestou, tak ti, kteří požádali o asistovanou sebevraždu a občas i nepřátelé Federace či jejich obyvatel. Čas od času se objeví i

zločinec, ačkoli jsou lidé stále sledováni přes čipy, někdy je zlost či chtíč silnější a pak se takový vyvrhel může ocitnout tady.

Co se týká ubytovacích prostor, jsou zde ložnice jak pro jednoho, tak pro partnery, ale i pro více osob. Většinou však má ložnici každý pro sebe, ubytovací zařízení je rozsáhlé a ne plně využívané. Dost zaměstnanců se totiž po své práci vrací ke svým rodinám.

Simon se již několik dní snaží přimět Zuzanu, aby noc strávila s ním v jeho či její ložnici. Zatím ale není úspěšný, ona si z něho spíše utahuje, než aby jeho otevřené návrhy na soulož brala vážně. Což jeho dost deptá.

Další den se sejdou v jídelně u snídaně, i ta je rozlehlá, mnoho osob zde však v tento čas není. Trojice nováčků si sedne k sobě, před sebou mají ták s jídlem, které vyfasovali. Což o to, nají se zde dobře, v ústavu se na stravě pro zaměstnance nešetří.

„Víte, co nás čeká dneska?“ polkne sousto Kovczuk.

„Jo, dneska nás vezmou tam, kde zabíjej lidi,“ přikývne Divíšek, ale nijak se tím nevzrušuje.

„Zabíjej lidi ...,“ rozhlédne se Andrýsková, „Možná bys měl líp volit slova, kdoví, kdo nás poslouchá.“

„No a co? Svůj názor říct můžu, a navíc, co je na tom špatného? Teda na tom, co říkám? Nezabíjej tam lidi? Co chtěj umřít, nebo co jsou vodsouzený?“

„No jak myslíš,“ pokrčí rameny Zuzana.

„Dneska je jen prohlídka těch prostor, toho teroristu voddělaj až zejtra,“ upozorní Andreyi.

„Já vím, a mezi náma, je mi to úplně jedno,“ bere si další sousto Simon, „Je tady hrozná nuda, pořád nás někam voděj, pořád se na něco musíme koukat.“

„Lepší, než kdyby nás nutili tam pracovat, ne?“ ušklíbne se dívka.

„Víš, že ti ani nevím?“ zamyslí se Divíšek, „Možná by to pak líp utíkalo. Kruci, tohle je fakt na hlavu. Přes den ty ukázky, večer žádná pořádná zábava. Přitom bych vo jedný věděl.“

„Už seš dost vobehranej,“ zavrtí Andrýsková hlavou.

„Víš co? Tak si polib ... hrome, už je tady Franc ...,“ pohlédne Simon směrem ke dveřím, od nichž k nim směřuje Husník, jejich vychovatel, průvodce, mistr, ani sami dobře nevědí, jakou má vlastně funkci.

„Jen v klidu dojezte,“ říká ten smířlivě, když vidí zvýšenou aktivitu svých svěřenců, naopak si sám přitáhne moderní a anatomickou židli, na kterou se rozvalí, „Víte, kam dneska jdeme?“

„Jo, říkal jste nám to,“ odpoví za všechny Divíšek.

„Copak dneska, to si to jen prohlídnete ... ale ten zítřek ... v tom s generálním nesouhlasím, měl by vás toho zatím ušetřit.“

„Nejsme žádný panenky, ani tady Zuzi, že ne ...,“ obrátí se Simon na kolegyni.

„Jak myslíte,“ pokrčí rameny Husník, „Zítřa budete z rozhodnutí generálního k celé věci připojený, jako personál. Pochopitelně se ničeho nedotknete, během exekuce ani neceknete. Jen tam budete nábožně stát a snažit se tvářit lhostejně ... to vám ostatně jde dobře,“ ušklíbne se.

„Proč v tomhle nesouhlasíte s generálním?“ zeptá se Andreyi.

„Tak, proto. Ne, myslím si, že na tohle ještě máte čas, je tady toho hodně, co předtím ještě můžete poznat. Ale von je šéf ... mimochodem, tou exekucí to neskončí, budete přítomný celému procesu, tedy nejen přivedení odsouzence, exekuci, ale také potom přípravy na zpopelnění těla a jeho zpopelnění.“

„Kdo to vlastně je?“ pozvedne své oči Andrýsková.

„Nevím přesně, nějaký terorista, já se o tohle nestarám ... ani nevím, jestli někoho zabil, nebo chtěl zabít ... když vás to zajímá, určitě něco najdete v Systému, bude tam zmínka, asi.“

„Vy tam běžně chodíte?“ zajímá se Simon.

„Ne, já tam běžně nechodím a ani zítra tam nebudu,“ říká rozhodně Husník, „Já tady mám jiný povinnosti. Jako třeba s váma. Ale znám to, pochopitelně. Bohužel je tohle jediná Rajská zahrada pro celou republiku, takže každé, kdo se rozhodne zemřít, nakonec přijde sem. A není jich bohužel málo, pochopitelně nejvíc je těch hodně starých, nemocných, co už jsou více jen sebrankou náhradních orgánů a implantátů ... to je taky věc, když je potom ...,“ nedokončí svou řeč.

„Když jim něco vyndávaj z těla, před kremací?“ zajímá se Simon.

„Přesně tak, implantáty, myslím tím z jiných než živočišných materiálů, tak ty musí ven. Ani nevím, co s nima pak dělaj, ale asi je nějak rekonstruujou a použijou je další, ale to spíš hádám, taky se o to radši nezajímám. Někdy z nich zůstane jen dost malý torzo.“

„Skvělá debata u snídaně,“ podotkne Kovczuk.

„Máš slabej žaludek? Že by se Systém seknul, když tě sem narval?“ ušklíbne se Divíšek.

„Soráč, ale ...,“ mávne jen rukou Andreji.

„To jako jejich pozůstalý neprotestujou, když je tady tak rozkucháte?“ zajímá se Simon.

„Pokud vím, tak je v zákoně nebo v nějaké dohodě, že po smrti se implantáty vrací tam, kde byly vytvořeny. Ať už jde o umělé končetiny, kosti a tak. Jsou docela dobrý, co jsem viděl, napojený na nervový vlákna, který je ovládají. Mají v sobě nějaké čipy, nebo co. Jednak by to stejně neshořelo, a taky, byla by škoda je zase nepoužít, nebo aspoň jejich části ... Jo a k tý tvojí otázce ... Když si příbuzní přejou, a taky si připlatí, tak jejich blízký připravíme, dáme tam pod oblek laciný náhrady, většinou ze dřeva, takže i v rakvi vypadají dobře.“

„Všechny přece nepálíte, ne? Některý jsou pohřbený v rakvi, ne?“ zajímá se Andryšková.

„Velmi málo, opravdu výjimečně, trend je zpopelnit. I díky místům na hřbitovech, i když mají právo ho pohřbít v rakvi ... co vím, tak je to v různých regionech různý, máme kontakty s jinými Rajskými zahradami ve Federaci, vzájemně jezdíme na stáže a tak. Ale tady u nás se většinou lidi spálí, a pozůstalým se předá urna. Taky obřad bývá různý, někdy dokonce není žádný, někdy se s nebožtíkem jen rozloučí nejbližší, těsně před kremací, a pak ho spálíme. Ale někdy jsou pěkný obřady, v malé, střední i velké obřadní síni. Umíme uspořádat dost hezký obřady,“ zasní se Husník, „Jo, podle nějakých propočtů, tak už vod doby, co je člověk na týhle planetě, tak už zemřelo asi sto deset miliard lidí. To už je teda pořádná porce.“

„Za chvíli nebude kam pohřbívat, ne?“ zasměje se Andreji.

„Právě proto je kremace vhodnější ... jinak to zase tak moc k smíchu není ... já vím, je vám šestnáct, máte ještě celý život před sebou ...“

„Vy taky ještě nejste tak starej, ne?“ nahodí provokativní kukuč Zuzana, „Tak někde v polovině, ne? Teda v nejlepší věku, máte zkušenosti, ale pořád hodně síly, asi zatím žádný náhradní orgány, implantáty.“

„Nemluví tak o sobě,“ odsekne Franc, tohle téma se mu očividně nelíbí, „Ale o lidech, kteří už jsou na konci svojí cesty,“ dodá procítěně.

„Stejně si myslím, že těm mrtvým je to už stejně jedno,“ mudruje Divíšek, „Tak proč kolem toho takový divadlo. Stačí spálit, nasypat do urny a tu někde zahrabat nebo vystavit ... všimnul jsem si hřbitova, tam jsou nějaký takový místa, ne?“

„Ano, jsou, ale pozůstalí si mohou urnu odvézt, pohřbít i jinde. Také ji mohou uschovat ve schránkách tady, také mohou rozsypat popel v okolních místech, k tomu vyhrazených, záleží na nich, nebo na přání nebožtíka. Ty musíme vždy naprosto respektovat,“ dodá Franc důrazně.

„Jak jsem si všimnul, tak je tady docela frmol,“ poznamená Kovczuk.

„Máš pravdu, jak už jsem říkal, jsme jedinou Rajskou zahradou v našem regionu. Existují i menší a levnější krematoria, pro ty, co zemřou normálně. Ale naše je nejprestižnější, má nejhezčí kulisy, i virtuální síň, obřad se může tak konat v jakémkoli zvoleném prostředí. Taky tady umíme uspořádat hostiny, po obřadu, v diskrétních a velmi hezkých prostorách. Ačkoli jsme kousek za městem, tak máme dost zájemců, jak z Prahy, tak okolí ... kromě teda těch, co tady ukončí svůj život na vlastní přání, ty sem musejí přijet odevšud, jak jsem už říkal.“

„Je to tady skoro jako malý městečko,“ zasměje se Simon.

„Jako? Tohle je velkej komplex, je tady toho hodně. Dokonce se tady mohou pozůstalí i ubytovat, když uznají za vhodné, před obřadem nebo po něm. Pěstují se tady i květiny, vyrábí se tady i rakve, urny, je to tady prostě všechno pohromadě. I ta úpravna nebožtíků je velká, však uvidíte.“

„Toho teroristu taky budete upravovat?“

„Ani nevím, myslím si, že asi ne. Ani nevím, co je to zač, kde ho chytili, odkud ho sem přivezli. Ale i takový můžou mít pozůstalý, co budou chtít obřad, možná, tohle vážně neřeším.“

„Takový si nic takovýho nezasloužej,“ vynáší příkrý soud Andreji, „Můžou bejt rádi, že mají tak důstojnou a bezbolestnou smrt. Sami určitě zabíjejí daleko brutálnějš, nevinný, někdy i ženy a děti.“

„To je věc názoru,“ zamyslí se Franc, „Ale jak dobře víte, trest smrti není z důvodů pomsty, ale z důvodů ochrany společnosti. Nikdy nelze zaručit, že takový zlý člověk neuprchně z nějakého tábora a potom by mohl ublížit dalším. Proto nejde o pomstu, ale o nutnost. Proto i důstojná a milosrdná smrt, ačkoli smrt je smrt, ať si říká kdo chce co chce.“

„Jste snad odpůrcem trestu smrti?“ podívá se pátravě Divíšek.

„Ne, já s tím souhlasím, jako většina obyvatel Federace. Proto byl v referendu obnovený, potom, co ho skoro všude zrušili. Díky současným technologiím jde nějaký justiční omyl téměř vyloučit, navíc smí být takový rozsudek vynesený jen v takových případech, kdy je o vině naprosto jasno a taky ve vyjmenovaných případech.“

„To my víme, o tom jsme se učili,“ souhlasí Simon, „Taky jsem pro, takovej se nesmí ukázat slabost, jinak toho zneužijou.“

„No, mládeži, jak vidím, tak jste dojedli. Tak bysme mohli vyrazit. Nejprve nás čeká rozhovor se šéfem týhle sekce, co má na starosti tu komoru. Ten vás seznámí s provozem, teoreticky, pak vám to ukáže i prakticky. No a zejtra pak ...“

„Vy nás tam jen doprovodíte?“ zeptá se Kovczuk.

„Přesně tak. Dneska budete tam, ukážou vám všechno okolo toho, dostanete průvodce, co vám všechno vysvětlí. Ale kdybyste něco potřebovali, použijte komunikátor, řeknu vám, kde budu a můžete za mnou přijít. Mám vás přece na starosti, ne?“ netváří se dvakrát nadšeně Franc, stejně jako jeho svěřenci se zvedá ze židle.

„Vy nás budete mít na starosti delší dobu?“ táže se Zuzana.

„Jo. Dokud se nestanete řádnými zaměstnanci. Pak budete mít svého šéfa, podle toho, kam vás zařadí. Ale to bohužel bude nějaký čas trvat,“ povzdechne si Husník.

„To jsme fakt tak hrozný?“ zeptá se Divíšek.

„Ale ne, já jen, že mám i jinou práci, která mi stojí. Ale nemím vás odbývat,“ dodá vychovatel rychle, „Vím, co je moje povinnost.“

„Jak jinak,“ zasměje se Simon, pak už kráčeji bez dalších otázek a odpovědí.

Sedmdesátiletý Michael Horník přijme omladinu ve své kanceláři, posadí je a spustí prezentaci. Poměrně unylým hlasem drží hodinovou přednášku, která opravdu hodně zešíroka pojednává o této části Rajské zahrady. Prezentace je stejně suchá jako prezentující, obsahuje především technické údaje, vysvětluje princip jednotlivých zařízení a také dvou přípravků, které zde používají. Osoba, která má být usmrcena, dostane nejprve injekci, která ji přivede do stavu euforie, kdy ztrácí představu o realitě, je snadno manipulovatelná, ne zcela při smyslech. Druhá substance má podobu plynu, který je přivedený do komory, v níž je dotyčná osoba následně umístěná, ten pak způsobí smrt.

Pokud si nováčkové myslí, že teď nastane konec či prostor pro otázky, hluboce se mýlí. Přednášející vyhlásí především pro sebe desetiminutovou přestávku, po které seznámí své posluchače s dalšími částmi jeho království, kterými je pitevna, příprava těl a krematorium. Protáhlé obličej mládeže ho nechávají zcela chladnými.

Celkem dvě a půl hodiny musí trojice sedět a nábožně poslouchat. Teprve pak skutečně výklad končí, následuje další přestávka, po které dostanou nováčci prostor pro otázky. Ti se je skoro bojí položit, protože očekávají další nudný výklad.

„Co vlastně způsobí ta injekce a co ten plyn?“ rozhodne se nakonec Divíšek nějaký dotaz položit, neboť postarší muž z jeho pohledu vypadá nasraný, neb nevidí žádný zájem.

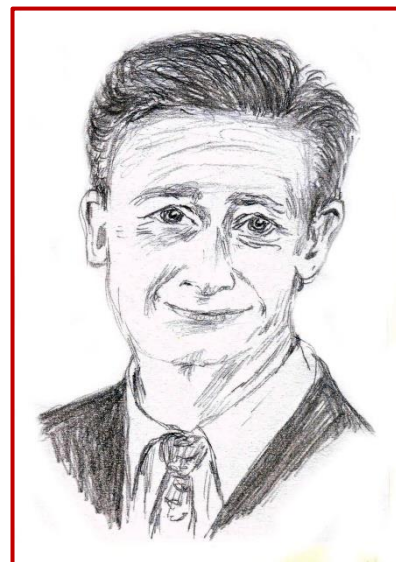
„Dyť jsem vám to přece říkal, tedy chemické složení,“ zakřehotá Horník a tváří se nešťastně.

„To jo, ale já myslím, co to udělá s těma, co jim to dáte.“

„Můj ty bože, vy jste vůbec neposlouchali,“ zoufá si vedoucí provozu, „Ta injekce,“ pokračuje s velkým sebezapřením, „ta utlumí smysly dotyčného. Jde o tak zvaný oblbavák. Ten dotyčný ztrácí pojem o realitě, je doslova vláčný, ničemu se nebrání a tak. Tím pádem je také zbaven obvyklého strachu, který přijde na každého těsně předtím, než má umřít. Je to přesně spočítáno podle tělesné konstrukce dotyčného, téměř stoprocentně to zabírá a má požadované účinky.“

„Mají strach ze smrti, když si ji sami vyžádali?“ dívá se nevěřičně Simon.

„Vyžádali, mladíku, většinou si ji i toužebně přejí, protože je zbaví jejich utrpení, nebo naprosto nedůstojného života, který ani dnešní hodně pokročilá věda nedokáže protahovat donekonečna. Ale ten

Michael Horník

okamžik, kdy smrt je na dosah, tak ten zamává s každým. Nejen s odsouzenými, který naopak zemřít zoufale nechťejí. Přece jen má každý nějaký pud, který chce život uchovat, i když rozum říká, že už nestojí za nic a měl by skončit. Tohle ta látka odbourá, dotyčný je jako ve snu, prostě jako když použijete různý simulanty, abyste si udělali dobře," pohládne Michael ne právě hezky na své posluchače.

„Bereme jen legální simulanty, jinak by nás čip nahlásil," diví se reakci Kovczuk.

„To, že jsou legální, neznamená, že s nima musím souhlasit," dívá se starší muž tvrdě, „Chemici se činí, odbourají prvky závislosti i vedlejší účinky, řeknou vám přesnou dávku, ale pořád si oblbnete mozek. Ale asi jsem ze staré školy."

„Asi," ujede Divíškovi, pak se zalekne zlého pohledu a rychle zareaguje, „Co udělá s tím člověkem ten plyn?"

„Můj ty bože, ani tohle jste si nezapamatoval?" vrtí hlavou vedoucí.

„Nebylo mi to zcela jasné," oponuje tazatel, „Chemickému složení nerozumím, nějakým medicínským pojmům taky ne. Možná by bylo lepší nám to říct tak nějak lidsky."

„Lidsky," pohládne Horník na mládež skoro až s opovržením, „Ten plyn je uzpůsoben tak, aby působil přesně pět minut. Poté se stává neškodným, proto je možné do místnosti vstoupit a nic se nikomu nestane. S výjimkou toho, kterému pronikl přes dýchací ústrojí do těla. Ten plyn vlastně naprosto uvolní všechny svaly, včetně toho srdečního. Stanou se naprosto vláčnými a dotyčný se vlastně udusí. Ale necítí žádnou bolest, protože během několika vteřin upadá do bezvědomí, i v kombinaci s tou injekcí."

„Uvolní všechny svaly?" zarazí se Kovczuk, „To se pak podělá, ne?"

„Ano, máte pravdu. Tento vedlejší účinek nastane, ovšem dotyčný již nic nevnímá. Nicméně právě proto vstupuje do zařízení nahý. Což ale nemusíte nikde ventilovat, obecně říkáme, že odchází tak, jak přišel na svět. Vrací se do ráje, kde byli taky nahý. Konec konců kolem něj virtuálně skutečně tu rajskou zahradu vytvoříme, takže to je i pravda. Proč ale říkat tyhle trochu nepříjemné podrobnosti."

„To je jako služební tajemství?" tváří se Zuzana tak, že to nebohý starší muž bere jako výsměch.

„Pokud by nedostal tu injekci," cedí skrz zuby, „tak by se podělal a pomočil stejně. Ale strachy před smrtí. Takže ... ptali jste se na to. A je zbytečné o tom někde mluvit. Neříkal vám generální, že o tom, co tady uvidíte, máte zachovávat mlčenlivost? Leda říkat to, co je v propagaci našeho ústavu. Tohle vám neříkal?"

„Někdo nám to určitě říkal," usmívá se Divíšek, „Nemáme zájem o tom žvanit. Takže to tak úplně důstojná smrt není, když se podělá a pomočí, ne?"

„Můj ty bože, vy jste ignoranti," neudrží se Horník, „Jak by podle vás měla vypadat důstojná smrt? Co? Jak byste si třeba přál zemřít vy, mladíku?"

„Tak já si předně ještě hodně dlouho zemřít nepřeju," dobře se baví Simon naštváním vedoucího, „Ani jsem o tom nepřemýšlel. Ale když o tom přemýšlím, tak bych si dovedl představit příjemnou smrt. Teda až bych byl už skoro hotovej, dost starej. Objednal bych si mladou holku, vydrápal se na ní a z toho rozčilení a vzrušení by mě kleplo. To by byla smrt podle mého."

„Blbče," ohodnotí stručně a jasně Michael svého mladého oponenta.

„Proč mu nadáváte, když vám jen slušně odpověděl?" zastává se kolegy Andryšková.

„Nadávám ... vlastně ano, nadávám," zlobí se dál Horník, „Vážení, vy máte ze všeho legraci, ale tohle zařízení, tohle zařízení není na legraci stavěný. Tady buď vyprovázíme na poslední cestu zemřelé, nebo jim předtím ke smrti pomůžeme. Tady jsou mrtví a tady se umírá!"

„Asi to musí nechat následky, se na to pořád dívat," říká Kovczuk celkem smířlivě, ale jen píchne do vosího hnízda.

„Zdám se vám nějak divnej?" vyjede Michael, „Máte pravdu, mladíku, není to na psychiku dvakrát dobrý. Ale za ty roky si tak nějak zvyknete ... Přesto ...," přejede si rukou přes čelo, „Můj ty bože, vy vlastně máte být zítra u toho," uvědomí si a zatváří se zděšeně.

„Musíme jen nábožně stát, mlčet a na nic nesahat, takový máme instrukce," odpovídá chladně Divíšek, respektuje nadřízeného, ale nelíbí se mu tón, jakým s ním mluví. A po pravdě ani výrazivo, které používá.

„Jen abyste to dodrželi ... Vážení, však on vás humor časem přejde. Nebo vám spíš přeju, aby vám vydržel," podívá se teď vedoucí skoro soucitně.

„Podle jednoho chytrého kamaráda, a taky podle pana generálního, nás sem Systém poslal právě proto, že jsme takoví flegmatici, co si z ničeho moc velkou hlavu nedělají. Takže tahle vlastnost, kterou nám zjevně vyčítáte, je právě naše nejlepší kvalifikace,“ říká Simon a taky se netváří dvakrát přívětivě.

„Tohle vám určitě nevyčítám, mladíku. Jen mi u vás chybí větší úcta k tomuhle místu a taky větší pokora. Ani ne tak přede mnou, ale před tím tady.“

„To je věc názoru, pane. Na prvním stupni Institutu nás učili k otevřenosti.“

„To vám nikdo nebere. Ale kromě toho v normálním zaměstnání platí trochu jiná pravidla. Tady se poslouchají příkazy a plní úkoly.“

„To jsme dělali i ve škole, pane. Podívejte se do našich profilů, jestli jsme jako byli nějaký problémový lidi. Možná vám spíš vadí, že jsme ještě dost mladý.“

„Nemám nic proti mladým, mladíku,“ říká Horník důrazně, „Ale nemá smysl to rozmazávat,“ mávne jen rukou, „Až uvidíte to, co já, možná vás to taky změní,“ dodá smířlivě.

„Já jsem si tohle nezvolil, pane. Tohle mi vybral Systém. A ty dvě další nabídky byly stejně hnusný a tady se víc vydělá. Takže jsem tady taky z donucení a nijak z toho radostí do stropu neskáču, pane.“

„To vám věřím, mladíku,“ pokývá hlavou vedoucí a pak povstane, „Teorie skončila, vážení, předám vás do rukou jednoho z podřízených, ten s vámi projde jednotlivá zařízení a řekne vám a ukáže další,“ dodá, to už se zvedá i trojice nováčků, která má ze zdejšího přijetí nepříjemné pocity.

EXEKUCE

Simon, Andreyi a Zuzana, ve vzorně upravené uniformě ústavu, přicházejí do míst, kde dnes shlédnou popravu odsouzeného teroristy. Vůbec nic o něm nevědí, vůbec si něco takového nedovedou představit, přesto pociťují lehké chvění okolo žaludku a občasný mráz, který jim projede po zádech. Sami si říkají, zda jde o projevy vzrušení z nevšedního zážitku, či o obavy z toho, čeho budou svědky. V každém případě se tváří velmi vážně a dávají si velký pozor, aby jejich výrazy zůstaly zachmuřené, neosobní, lhostejné.

„Tak už jste tady,“ řekne vcelku zbytečně Horník, který je přichází přivítat osobně, „Vážení, musí všechno přesně klapat. Vy budete dnes opravdu jen dekorace, přesně vám řeknu, kde budete stát a odkud všechno budete pozorovat. Protože uvidíte všechno. Ale opravdu ani nemuknete, a ať se vám to bude líbit nebo naopak zájdat, nedáte na sobě nic znát. Budou tady i pozorovatelé z ústředí, kteří na exekuci dohlížejí, taky generální, takže to musí všechno naprosto přesně klapnout. Jasný?“

„Jasný, pane,“ přikývne Simon.

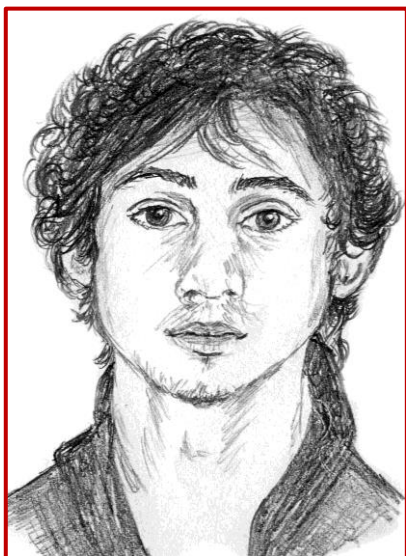
„Tak pojďte, sám vám všechno ukážu a řeknu. I z toho vidíte, jak moc je to důležitý,“ dodá velmi důrazně vedoucí.

Instruktaž probíhá déle než půl hodinu, i potom však do zahájení exekuce zbývá o čtvrt hodiny více. Oni však již stojí ve velkém bílém sále, který je z větší části prázdný, pouze je zde lůžko, nějaký stolek, židlička a pak také další podobně zachmuřené pracovníci. Čas se vleče neuvěřitelně pomalu, oni jen stojí a dívají se více do země, než po okolí. Zdá se, že to čekání nebude mít žádného konce.

Ne, přesně ve stanovenou dobu se dveře otevrou, do nich vstoupí generální ředitel, za ním dva vážně se tvářící pánové, následováni Horníkem. Poté se objeví důstojník patroly, která má na starost přivezení odsouzeného. S ním do místnosti vejdou pouze dva vojáci, další, lépe ozbrojení, zůstávají přede dveřmi, nicméně připraveni zasáhnout, kdyby se situace nečekaně zkomplikovala.

Trojice nováčků se po očku kouká ke vchodu, hlavy mají sice mírně skloněné, ale zvědavost musí být ukojena. Mezi dvojicí ranařů se skoro ztrácí hubený mladík, o hlavu menší než doprovod, jehož oči těkají kolem dokola a vypovídají o strachu jejich majitele. Odsouzený moc dobře ví, proč je tady, a rozhodně se mu nechce ve věku sotva dvaceti let zemřít. Leč na jeho názor se zde nikdo ptát nebude. Moc dobře ví, že mu zbývají poslední minuty života.

Než však dojde k exekuci, probíhá přesně podle protokolu nutná byrokratická předehra. Velitel eskorty oznamuje generálnímu řediteli přivedení vězně, ten ho jakoby přejímá, vše sleduje určená dvojice z ústředí i vojáci z patroly. Podle všeho jim odsouzenec nerozumí, což se potvrdí, když předou do světového jazyka, oficiálního jazyka Federace, který zná i zoufale se tvářící mladík.

Odsouzený terorista

„Jsem povinen vám ještě jednou přečíst rozsudek a zdůvodnění,“ říká skoro s omluvou velitel patroly a poté začne recitovat. Odsouzený je viněn z členství k teroristické jednotce, která měla za cíl připravovat útoky proti občanům Federace. Byl zadržený spolu s komplici na území tohoto státu, proto byl souzený zde a také zde skončí jeho životní pouť. Rozsudek ho viní z mnoha dalších dokonaných i nedokonaných zločinů, které má na svědomí organizace, jejímž byl členem.

Popravovaný stojí tiše, lehce se chvěje a oči se mu lesknou. Ví, že není cesty zpátky, ruce mu pevně svírají pouta, nemá žádnou šanci uniknout. Snaží se chovat statečně, důstojně, ale je vidět, že není připravený zemřít. Chce žít, leč ti zde jsou jiného názoru.

„Rozuměl jste rozsudku?“ ptá se důstojník.

„Ano, pane,“ hlesne mladík.

„Chcete něco dodat? Něco říci?“

„Necítím se vinen. Cítím se obětí Federace.“

„To je vaše právo, se tak cítit,“ probleskne lehký úsměv na tváři velitele patroly, „O vaší vině však rozhodl soud, my zde pouze naplníme jeho verdikt. Chcete ještě něco vzkázat někomu blízkému? Pokud chcete,

váš vzkaz bude nahrán a předán dotyčné osobě.“

„Vzkaz ...,“ zarazí se odsouzený.

„Pokud řeknete, komu je určený, pokusíme se ho předat co nejdříve. Například matce, přítelkyni ...,“ radí důstojník.

„Ne,“ odpoví rozhodně mladík, „Ještě byste jim ublížili.“

„Jak myslíte.“

„Možná přece něco. Federace je zločinná organizace, která se nás snaží podrobit. Uzavíráte se před jinými názory, každého nutíte mít svůj čip. Je naším právem s vámi bojovat. Ale já jsem nic neudělal, nikoho jsem nezabil, nikomu neublížil. Jen proto, že jste mě zařadili k údajné teroristické organizaci, mám dneska umřít. Ta organizace bojuje za svobodu našeho lidu, naší víry. Vy si berete právo nás soudit, ale před soudem byste měli stát vy.“

„Prosím, váš názor je zaznamenaný,“ říká chladně velitel patroly, „Komu ho mám předat?“

„Předat? Dejte ho do toho vašeho Systému, ať se s ním seznámí každý. Chtěl bych ještě pokračovat, udělat prohlášení.“

„To samozřejmě můžete. Ale musím vás upozornit, že rozhodně nebude záznam přidán do Systému. Respektive tam zaznamenaný bude, jako celý průběh této exekuce, ale nebude přístupný veřejnosti. Nebudeme vám dělat propagandu. Mluvil jsem o vzkazu osobě blízké, posledním vzkazu. Vy místo toho chcete vydat politické prohlášení.“

„To nesmím?“

„Ale můžete, ten čas vám ze zákona náleží. Ale jen vás znovu upozorňuji, že nebude nahrán do veřejné části Systému a ani jinak šířen. Může být předán pouze osobě vám blízké, ale to tehdy, když jde o vzkaz osobní. Vaše politické prohlášení budou zaznamenána, ale uložena k dalším záznamům ze soudu s vaší osobou.“

„Pak je takové prohlášení asi zbytečné, když ho nikdo neuslyší,“ usoudí odsouzenec.

„To už si musíte zvážit sám. Dám vám prostor, pokud budete chtít,“ pokrčí rameny velitel patroly.

„To nemá smysl. Nedovolíte mi mluvit.“

„Mluvit vám dovolíme, ale vaši propagandu šířit nebudeme. V tom je zásadní rozdíl. Co se týká vaší viny nebo nevinu, to jste prokazoval u soudu. Mně nepřísluší toto posuzovat, proto to ani nebudu komentovat. Máte právo na poslední slova, která budou zaznamenána. Pak s nimi bude naloženo tak, jak jsem řekl. Osobní vzkaz předáme, pokud uvedete adresáta, a bude možné ho kontaktovat. Propagandistická prohlášení budou uložena do archivu,“ hovoří důstojník klidným hlasem, který však nepostrádá i přísnost a důraznost.

„Pak nemám, co bych komu vzkázal,“ zamýšlí se mladík, „Ale tohle zaznamenejte,“ pozvedne bojovně hlavu, „To, co chcete udělat, považuji za svoji vraždu. Nikomu jsem nic neudělal, byl jsem odsouzen neprávem, cítím se nevinný. Jsem nevinný. Federace si hraje na spravedlnost, hraje si na právo Volby, ale kdo s vámi

nesouhlasí, toho zabijíte. Vyhnali jste miliony lidí z území Federace, další miliony zavraždili. Nastolili jste svůj řád, kterému říkáte Světový řád. Ale jste tyrani. Kdo si nenechá dát ten čip, toho buď vyženete z Federace, nebo mu milostivě dovolíte žít v koncentračních táborech. Pácháte genocidu na lidech zemí, které nejsou součástí Federace nebo nejsou k Federaci přidružené. Osobujete si právo, které vám nenáleží a vymáháte ho silou. Vyhnali jste miliony lidí, kteří se vašemu řádu nepodvolili, kdo odmítal odejít nebo se vzepřel diktátu, toho jste zavraždili. Já jsem jen další nevinná oběť. Z mojí smrti se budete jednou zodpovídat.“

„Skončil jste, pane?“ zeptá se chladně velitel patroly, když tázaný přikývne, pokračuje oficiálním tónem, „Záznam posledních slov odsouzeného byl učiněn. Je čtrnáct hodin deset minut, nyní bude odsouzenému podána informace o exekuci generálním ředitelem ústavu, kde bude exekuce vykonána.“

„Vážený pane,“ udělá dva kroky vpřed Krieger, jeho tvář je vážná, prostá jakýchkoli emocí, „jsem povinen vás seznámit s průběhem exekuce. Mohu vás ujistit, že vaše smrt bude rychlá a bezbolestná. Nejprve vám bude podána injekce, která vás uklidní a zbaví obav. Poté budete odveden do místnosti, která má podobu rajské zahrady, zde budete uložen. Poté bude do místnosti vpuštěn plyn, který vás během několika vteřin zbaví vědomí a následně usmrtí. Opravdu nic nepocítíte, po té injekci se budete v posledních okamžicích cítit šťastný.“

„Šťastný? Když mě vraždíte?“ vykřikne mladík zoufalým hlasem, jeho čas se neúprosně přibližuje.

„Nemám právo komentovat nic, co řeknete. Mám jen povinnost vám oznámit způsob exekuce, což jsem učinil. Nyní dojde k aplikaci zmíněné injekce. Můžete se posadit, pokud chcete, ale můžete zůstat i stát,“ říká unylým hlasem generální ředitel. Jeho tvář je zachmuřená, stejně jako obličejové všech ostatních, nikdo neprojevuje žádné emoce, pokud je má, tak je umě skrývá. Včetně tří praktikantů tohoto ústavu, jenž vše velmi pozorně sledují. Poté, co mladík začal hanobit Federaci, pocítili vůči němu zlost, teď, když se chvěje strachy a dívá se, jak ptáče vypadlé z hnízda, začíná jim ho být líto.

Na pokyn Kriegera postoupí vpřed muž ve středních letech, který drží v ruce nastřelovací injekci. Až přístroj přiloží k tělu odsouzeného, mechanismus se uvolní a bude aplikována příslušná látka. Poté odsouzenec přestane vnímat realitu. Což si i on uvědomí, dokonce si možná myslí, že mu lžou, že právě tato injekce představuje smrt, jen ho chtějí ukolébat, aby byl klidnější.

„Ne, ne, já nechci umřít,“ začne se vzpírat, různě kroutit, kopat kolem sebe.

„Prosím, uklidněte se, nebo budeme nuceni použít násilí,“ varuje důstojník, zatímco jeho muži s odsouzencem zápasí. Ten však nemá žádnou šanci, je očividně slabší a taky spoutaný.

„Nechte mě, já nechci, nic jsem neudělal. Tohle nesmíte!“ křičí mladík a trhá sebou, leč je v železném sevření paří vojáků.

Muž s injekcí chvíli vyčkává, pak rychle přistoupí a přes oděv do paže vpraví obsah stříkačky. Poté rychle ustupuje, aby nebyl nakopnut.

„Injekce byla aplikována ve čtrnáct hodin a dvanáct minut,“ říká generální ředitel do záznamu.

„Už umírám?“ tváří se hrozně vyděšeně popravovaný.

„Nikoli, tato injekce vás pouze zklidní. Už brzy se rozhostí ve vaší duši klid a mír, všechno zlé pomine a vy se budete cítit velmi dobře,“ říká teď málem něžným hlasem Krieger.

„Lžete. Byl tam jed a já umírám!“ vykřičí mu mladík obvinění do obličeje, leč žádné odezvy se nedočká, „Vrazi! Vrazi! Já nechci umřít ...“

Trvá asi tři minuty, než látka začne plně účinkovat. Mladík se během té doby opravdu postupně zklidňuje, přestává křičet obviňující slova k přítomným, také sebou přestává trhat. Postupně se mění i výraz v jeho tváři, z čirého zoufalství a strachu postupně přechází do výrazu uvolnění, až k nepřítomnému úsměvu. To už je jeho mysl pod vlivem drogy, která vyvolává potřebné halucinace. Náhle mu mizí důvod, proč je zde, kolem něho se objevují různé barvy a příjemné výjevy, cítí se velmi dobře, uvolněně. Zároveň začíná částečně ztrácet kontrolu nad svým tělem, proto ho nyní musí strážní držet, aby se nezřítil k zemi.

„Můžeme začít,“ vydá příkaz generální ředitel.

Na tento pokyn mu uvolňuje důstojník elektronická pouta, poté přistupují dva pracovníci zdejšího ústavu a začínají odsouzence svlékat. Ten se vůbec nebrání, jen se přiblíže usmívá, jako by ho chystali do koupele či na jiné rozkoše. Netrvá dlouho a skončí nahý, teď všem připadá v rukách urostlých vojáků obzvláště drobný a hubený.

„My ho převezmeme,“ říká Krieger, na tento pokyn si berou odsouzeného pod svá křídla jeho zaměstnanci a vedou ho do druhé místnosti. Za nimi jdou i ostatní, jak je dáno protokolem.

Vítá je komora, ve které je již vytvořena virtuální realita. Ozývá se nejen zpěv ptáků, ale ti tu také poletují, stejně jako jiná havěť, uměle vytvořená tráva se kroutí pod botami i bosými nohami popravovaného. Všude plno barev, slunce, zpěvu, radosti. Dvojice pracovníků ukládá mladíka na zem, na jeho tváři je teď úsměv, virtuální nádherné prostředí ještě umocňuje jeho příjemné pocity vyvolané drogou. Opravdu se cítí tak, jako by právě spočinul v rajské zahradě. Leží teď na zádech, vlastně ne zcela, opírá se o lokty a rozhlíží se okolo. Vypadá skutečně šťastně.

„Je čas jít,“ dává další pokyn generální ředitel

Všichni, včetně trojice nováčků, opouštějí komoru. Zároveň se zavírají dveře, ale také otevírá velké okno, kterým všichni budou moci pozorovat následný děj. Kdyby snad někdo špatně viděl, může se podívat na velký přenos obrazu na zdi.

„Vpusťte plyn,“ zní pokyn Kriegera, který dodává do protokolu, „Plyn vpuštěn ve čtrnáct hodin dvacet jedna minut.“

Chvilí se nic neděje, neboť se teprve vytváří správná koncentrace smrtelné látky, pak však mění odsouzený svůj výraz. Zatváří se jakoby překvapeně, několikrát zalapá po dechu. Poté se mu hlava sveze k rameni, podpora na loktech se hroutí a on sebou plácne na záda. Jeho tělo se divně zaviní, ale žádné křeče se nedostavují, jen se ze svalů stává plytká hmota, nejsou už schopné žádného stahu. Jen vytřeštěné oči dávají na srozuměnou, že není něco v pořádku, ale i ty se brzo stávají skelnými, víčka se částečně zavírají, ale ne zcela. Všichni se dívají, ale hledí již jen na nehybné tělo, které je ve skutečnosti jak rosolovitá hmota.

„Odumírání mozkových buněk začalo ve čtrnáct hodin dvacet dva minut,“ prolomí děsivé ticho hlas generálního ředitele, který podle protokolu oznamuje stav odsouzeného do protokolu.

Simon, Andrej i Zuzana také přes sklo zírají na již nebožtíka, náhle se vše změní, je totiž vypnuta virtuální realita a zapnuto jen obyčejné osvětlení. V místnosti rázem převažuje unylá šed', na níž se vyjímá bělostné tělo, ze kterého odchází život. Zmizelo vše krásné a zůstal jen nehezky obraz smrti. Respektive na tu se čeká, neboť mladík je již bez životních funkcí, ale mozkové buňky začínají bez přívodu kyslíku odumírat asi za pět minut.

Čeká se raději deset minut, v naprostém zlověstném tichu, kdy mnozí klopí zrak, aby ho znovu pozvedli a spatřili stejně smutný obrázek. Dávno již systém komory ohlásil, že je vzduch uvnitř dýchatelný, a nikomu, kdo vstoupí, nehrozí stejný osud jako popravenému.

Všichni jdou zase dovnitř, trojice nováčků si stoupá dle instrukcí tak, aby nepřekážela. Ve vzduchu je cítit zápach, u těla je loužička a pod ním nepochybně i exkrementy, jak se svěrače vlivem plynu uvolnily.

„Smrt byla konstatována ve čtrnáct hodin třicet dva minut,“ zní další slova Kriegera do záznamu.

Důstojník, dva vojáci i dvojice z ústředí odchází, doprovází je generální ředitel i vedoucí této sekce. Mizí i další pracovníci, zůstává vlastně jen trojice nováčků a mrtvola před nimi. Podívají se na sebe dost zděšeně, náhle tu jsou sami s nebožtíkem. Ale oni nikam odejít nemohou, mají pokyn zde nejen počkat, ale i doprovázet tělo popraveného na jeho opravdu poslední pouti na tomto světě.

„Kurva, tak to byla síla,“ uleví si Divíšek.

„Už to vůbec nevypadá jako rajská zahrada,“ konstatuje Kovczuk, „Máš pravdu, je to dost hustý.“

„Chudáček, je takovej drobný,“ zní hlas Andráškové lítostivě.

„Než ho začneš litovat, a ronit nad ním slzy, tak si vzpomeň, co tam vedle vykřikoval,“ upozorní Simon. Přitom si nejen on uvědomuje, že během celé exekuce cítil jisté vzrušení, které ho zcela neopustilo. Jak mu kdosi kdysi říkal, smrt je prý nejlepší afrodisiakum, jeho pohled se setká se Zuzaniným a snad poprvé v jejích očích čte něco jiného než lhostejné odmítnutí.

Právě v ten moment se objevuje dvojice pracovníků ústavu s rukavicemi a také automaticky se pohybujícím lůžkem. Omladině nevěnují pozornost, vědí, proč jsou tady, a že za nimi budou následně cupitat jak psi. Naučenými pohyby uchopí rosolovité tělo a přeloží ho na vozík. Až teď jsou dobře vidět výměšky, které zde zůstávají a budou v brzké době odstraněny.

Vše probíhá v naprosté tichosti a tím pádem i v dosti stísněné atmosféře. Vozík si frčí svou rychlostí, za ním jdou dva zaměstnanci a tři jejich budoucí kolegové. Jejich kroky míří k místu, kde dojde k očištění těla. Vozík

s mrtvolou zastaví uprostřed místnosti, která slouží jako umývárna, je dost rozlehlá, ale prázdná. Trojice pozorovatelů zůstane nejistě stát kousek od vchodu, zírá na nehybné tělo i dvojici pracovníků.

„Máme teď půl hodiny čas, můžete se na něco zeptat, nebo si dělat, co chcete, a za tu dobu se sem vrátit,“ řekne první z nich.

„Půl hodiny? Proč půl hodiny?“ diví se Kovczuk.

„V tuhle chvíli jsou jeho svaly jak kaše, manipulace s tělem je, jak vidíte, velmi problematická,“ vysvětluje druhý pracovník, „Ale postupně začne účinek plynu odeznívat a naopak svaly posmrtně tuhnout. Pak ho očistíme a připravíme ke kremaci.“

„Budete ho nějak upravovat?“ zajímá se Simon.

„Tohohle ne, nebude žádný vystavování, žádný loučení s pozůstalými, tenhle půjde rovnou do pece. Takže z něj jen spláchneme ty sračky, ve kterých ležel a pak ho spálíme,“ říká první ze zaměstnanců naprosto neosobním hlasem.

„Ach tak. Takže toho zase tolik neuvidíme,“ řekne bezděčně Andreyi.

„U tohohle ne, ale určitě vám brzo ukážou, jak se upravují mrtvoly. Nebo vám to už ukázali?“

„Viděli jsme, jak upravovali jednoho staříka,“ svěřuje se Divíšek, „Vypadal zpočátku fakt hrozně, dost ho rozkuchali, když mu vyndávali nějaký ty implantáty, nebo co. Ale když s ním skončili, a když ho oblékli, tak vypadal fakt obstojně. Tohohle taky budete oblékat?“

„Tohohle? Ne, proč? Dyť ho nikdo neuvidí. Měl jen erární šaty, ty si vzala ta eskorta, co ho přivedla. Půjde do pece tak, jak je. Za chvíli už z něj bude jen hromádka popela,“ dodá první zaměstnanec naprosto lhostejným hlasem, pak se pátravě na trojici zadívá, „Vy asi moc nadšený nejste, že jste tady, co?“

„To je to na nás tak vidět?“ zasměje se křečovitě Simon.

„To ani ne, ale zkušenost ... ale když si zvyknete, jestli si zvyknete ... prostě jsou to jen mrtvoly, nic víc, nic míň. Copak tenhle, ten aspoň vypadá k světu ... ale některý, to jsou fakt děsný trosky, je to dost humus, ale jak říkám, zvyknete si. Zato nás docela dobře platěj, taky tady máme dobrý zázemí, to už vám taky ukázali?“

„Co tím myslíte?“

„Například bar, klub nebo fitcentrum pro zaměstnance, co je tady. Relaxační centrum a tak. Dost toho je zdarma, z účtu vám strhnou jen to, co zkonzumujete, a i to je dost levný. To víte, nikomu se tady nechce moc dělat, ale každý nás potřebuje,“ zasměje se s cynickým podtónem první zaměstnanec.

„Každý nás potřebuje?“

„No vy jste mladý, my ještě vlastně taky, ale každý tady nakonec skončí. Teda nemyslím takhle, jako ten magor tady, ale až budete starý, vyžítý, samá náhrada. I když to je taky různý, podle toho, jaký má kdo postavení. Ty doktoři a vědci dokážou fakt zázraky, u těch, co si to můžou dovolit, nebo jsou nějaký ty osobnosti, tak u těch dokážou život pěkně prodloužit. A přitom jim zachovat jeho nějakou kvalitu,“ vysvětluje zaměstnanec číslo jedna, „Tohle můžeme dobře posoudit, když je tady pak vidíme. Představte si, u některých vymění některý orgány i vícekrát. Jsou samý různý implantáty, klouby, ale i posilovače svalů, kůže, co já vím, co všechno. Ale je toho dost, co z nich nakonec vytahaj. To pak už moc hezky nevypadaj, ale ty z tý úpravny mrtvol, ty dokážou doslova zázraky. Z levnejch náhrad je daj zase docela dohromady, však sami ještě uvidíte. Jak to tady vůbec snášíte?“

„Snášíme?“ zamyslí se Simon, „No, za sebe ... není to nejhorší. Snažím se to moc nebrat. Jako třeba dneska, když tohohle tady zabili. Ale nevím, co to se mnou udělá, až tady budu roky a tak.“

„Zvyknete si, prostě všechno bude rutina,“ ozve se druhý pracovník, „Taky dost záleží na tom, co budete nakonec dělat, to asi ještě nevíte, co?“

„Vůbec nemáme tušení,“ přikyvuje Divíšek, „Prej bude záležet na tom, jak budeme dobrý, co se naučíme.“

„No, spíš na tom, kde budete potřeba,“ ušklíbne se zaměstnanec číslo jedna, „Jsme tady dost sehraná parta, jen když někdo končí, tak se nahrazuje. Nebo když se něco rozšiřuje. Pořád to tady roste, ale vy tu asi nejste kvůli službám voko, vy máte asi posílit naše řady.“

„Bohužel asi jo ... tak se mi zdá, že je tady dost málo mechanizace, ne? Copak by tohle všechno nemohly dělat nějaký roboti?“ diví se Kovczuk.

„Něco dělaj stroje a přístroje, jak jste možná už viděli a asi ještě uvidíte. Ale něco ... například ta úpravná mrtvol ... a taky to asi někdo chytrej spočítal, možná vyjdeme levnějš, než ty stroje. Nebo jen chtěj, aby všichni měli práci, co já vím,“ filozofuje druhý pracovník.

„Na tom by něco mohlo bejt,“ připustí Divíšek, ale upřímně je mu to jedno, s budoucími kolegy tlachá jen proto, že se mu zdá výhodné s nimi být zadobře, pro budoucnost.

Vyruší je příjezd jiného vozíku, který dorazí s tělem jakéhosi seschlého staříka. Jeho nahé vráscité tělo tak hrozně moc kontrastuje s pozůstatky popraveného teroristy.

„Vida, už nám přijela jiná práce,“ prohodí první zaměstnanec, čehož využije omladina, která zmizí do chodby.

„Ten byl fakt hnusej,“ uleví si Zuzana, když se za nimi zavřou dveře.

„Tomu bylo snad sto třicet, nebo ještě víc,“ přikývne Andreyi.

„To by se jeden posral,“ vrtí hlavou Simon, „Když si představím, že bych měl celej život dohlížet na to, jak se mejou mrtvoly ... pořád přemejšlím, co jsem komu udělal, že mi ten Systém dal tuhle zkurvenou nabídku. Fakt vo tom hodně přemejšlím.“

„Jo? A na co si přišel?“ ptá se ironicky Andrášková.

„Že je ten Systém pěkně potměšilej parchant. Nebo spíš ty, co ho naprogramovali. To je furt samý, že máme právo Volby. Ale když si máš volit mezi hovnem, hovnem a zase hovnem, tak co je to za volbu? A přesně takovou nabídku sem dostal. Tady by vůbec lidi dělat neměli, jen stroje. Prostě by sem tu mrtvolu šoupli a na druhý straně by vyjela naprosto dokonale upravená mrtvola. Nebo ještě líp, jen urna, co by si jí pozůstalí převzali. Místo toho je tu lidí jak sraček. Tak kde je ten pokrok, do prdele?“ vzteká se Divíšek.

„Co se sereš? To tě ta poprava tak vzala?“ dívá se zkoumavě Zuzana.

„Ta poprava? Ten kretén, co ho před chvílí votrávili, je mi úplně u prdele. Má, co si zasloužil, debil jeden. Ale ta představa, ta představa těch let tady ... z toho bych se fakt posral.“

„Pokud se posereš, tak se tam vedle můžeš nechat hned umejt.“

„Díky za radu,“ ušklíbne se Simon.

Pokračují chvíli v debatě, pak se vrátí do místnosti, kde již je odbavena mrtvola staříka. Než dojde na popraveného, stačí očistit ještě tělo nějaké stařeny, ta hrozně páchne a vypadá také odporně. Až se jim z toho zvedá žaludek. Pak konečně dojde i na zemřelého teroristu. K vozíku, na kterém je položený, připevní zaměstnanci hadici, poté spustí automatiku, vozík tělo sám nadzvedne, poté vyjedou trysky a z různých úhlů a pozic zbaví mrtvolu nečistot a zbytků exkrementů. Poté zase zajedou a také již čisté tělo opět leží na podložce.

„Jděte za ním, zavede vás do spalovny,“ řekne nováčkům první zaměstnanec, aktivuje vozík, který se dá sám do pohybu. Automaticky se přemísťuje komplexem, trojice za ním jde váhavým krokem, přitom žertují, že vlastně nahého mladíka doprovázejí jako pozůstalí, tvoří de facto pohřební průvod.

Moc nevnímají čas, který stráví poutí chodbami. Vozík mine pitevnu i úpravnu mrtvol, mrtvola neobsahuje žádné cenné implantáty a také ji nebudou nijak upravovat. Nikdo si nebožtíka neprohlédne a nad jeho ostatky neprolije slzy. Proto také nebudou s jejich likvidací otálet, půjde do výhně neprodleně.

Vše klope naprosto bezvadně, tělo dorazí do velké místnosti, ve které se nachází hned několik pecí. Vozítko zastaví u jedné z nich. V tu chvíli k němu přistupuje dvojice dalších pracovníků, kteří mají v této sekci službu. Trojici nováčků nevěnují pozornost, také jsou o jejich přítomnosti informováni. Spustí program, který zajistí otevření dvírek, ze kterých vyjede rošt. Na ten umístí jen trochu ztuhlé tělo, které se dá do pohybu a i s podloží mizí v útrobách podlouhlé komory. Následně se automaticky dvířka zaklapnou.

„Pojďte sem,“ nařizuje úsečně asi sedmdesátiletý zaměstnanec, ukazuje hostům na jejich pracovišti na zed', na kterou se teď pomocí zařízení promítá obraz přímo z útrob pece. Jeho kolega mezitím spouští program na spálení těla. Kolem něho vyšlehnou z trysek gejzíry ohně, které začínají mrtvolu systematicky olizovat.

„To musíte vždycky sledovat?“ tváří se dost znechuceně Divíšek.

„Dycky?“ usměje se sedmdesátník, „To ne, ale můžeme, když chceme. Nebo když tady máme pozorovatele,“ dodá potměšile.

„To je teda hustý,“ konstatuje Kovczuk, oheň pomalu zachvacuje tělo, „De to nějak pomalu, ne?“

„A co bys chtěl, mladej?“

„No, nejde to nějak urychlit? Takhle to vypadá, že ho jenom vopejkáte.“

„Vopejkýme,“ zahýká asi čtyřicetiletý pracovník, přijde blíž, „To je dobrý, co? Vopejkáme. Ty chytráku,“ obrátí se na Andreyie, „co si myslíš? Jako že to shoří hned? Jako nějakým kouzlem se to promění v hromadu popela? Co?“

„No nevím, jen mi to přijde nějak zdoluhavý.“

„Musí to pořádně shořet, rozumíš?“ zírají teď všichni na nepříliš hezký obraz, po těchto slovech se rozhostí zlověstné ticho, ani není moc slyšet hukot ohně, pec je dobře zvukově izolována.

„Jé, von má snad erekcí, nebo co,“ protne ticho hlas Zuzany, která vzápětí sklopí oči.

„To nemá, drahá, a už určitě ne kvůli tobě,“ šklebí se sedmdesátník, „To jen, jak z něj unikají plyny, tak se mu vztyčí,“ dodá vysvětlení.

„Hustý,“ ujede Kovczukovi.

Po jeho slovech, které nikdo nekomentuje, se opět ponoří místnost do naprostého ticha, kdy pětice sleduje obraz zkázy a destrukce na obrazovce. Mladí rekruti tohoto ústavu ztrácejí pojem o čase, který se dle jejich názoru dost vleče, sledování procesu nepůsobí opravdu příliš povzbudivě ani esteticky. Objem ostatků na rohoži se zmenšuje, pod ní je velmi jemné síto, kterým vzniklý popel propadává na ohnivzdorný pás, kde se hromadí.

„Díky bohu,“ poznamená Andreyi, když vše končí, už není co spalovat.

„Pojďte,“ ukáže sedmdesátník směrem k prostoru za pecí, projdou dveřmi do další daleko menší místnosti. Tam spatří výstupy z jednotlivých pecí, u této je v podavači připravena obyčejná a asi co nejlevnější urna.

„Na co se teď čeká?“ ptá se Simon, neboť se nic neděje.

„Jakej je asi ten popel, ty chytráku?“ odpovídá otázkou sedmdesátník.

„Jakej?“ zamýšlí se oslovený, „No, tak asi bude horkej, ne?“

„No právě. Sou dvě možnosti, buď se dlouho čeká, až v tom zásobníku vychladne, nebo se tomu prostě pomůže. Zapne se chlazení, to to urychlí, abysme ho do té urny nesyvaly žhavej. Čemu dáváte přednost?“

„Že by se mi tady teda líbilo, to fakt říct nemůžu,“ ušklíbne se Divíšek.

Pracovníci nechají jeho poznámku bez povšimnutí, již spustili proces chlazení popela, protože jinak by měli tuhle trojici na krku ještě dost dlouho. Již nic sami neovládají, až bude teplota zbytků z utraceného života na přijatelné úrovni, automaticky dojde k jeho přemístění do připravené nádoby. Což se ale stane za nějaký čas.

„Trochu se v tom komplexu ztrácím,“ přeruší mlčení Simon, „Viděli jsme podle mýho i jiný pece, poblíž různých obřadních síní, si teda myslím,“ nejistě se rozhlédne.

„To si piš, ty chytráku, že je jich tady víc. Některý sou vopravdu připojený přímo k těm vobřadním síním, aby se nebožtík spálil hned potom, co vodjede z té vobřadní síně. Nevím, proč to tak je, asi nějaká pieta, nebo co. Ale je to tak. Tady se pálí většinou jen ty, co se s nima nikdo neloučí, teda ty, co nemaj žádněj vobřad,“ vysvětluje sedmdesátník, „To víte, jak říká generální, každej sem nakonec musí a tak máme dost klientů,“ dodá s úšklebkem.

Po další chvíli ticha dojde k očekávanému úkonu, urna se začíná pomalu plnit popelem, ne až do úplného vrchu, když chvíli už nic nevypadává, mechanismus ji uzavře a následně odstaví. Je tak přichystána k odběru a další manipulaci.

„To z toho kluka moc nezbylo,“ poznamená Zuzana a tváří se dost smutně.

„To ne, ale spálení je velmi dokonalý,“ upozorní čtyřicátník, pro potvrzení slov otevře lehce ohřátou urnu, „Vidíte? Žádný velký zbytky nespálených kostí, prostě moc dobrá práce,“ strká pozůstatky teroristy omladině málem pod nos.

„Co s tím teď budete dělat?“ netváří se moc nadšeně Divíšek.

„Co já vím? Kdoví, jestli si tohohle někdo vyzvedne. Pošleme to do skladovny, tam se hromaděj ty urny. Když si to nikdo nevyzvedne, tak se to asi někam uloží.“

„Nejde to poplíst? Jako ty urny?“ zajímá se Andreyi.

„Vidíš tady, ty chytráku?“ ukazuje mu na okraj nádoby sedmdesátník, „Každá urna má svoje číslo a to je přiřazený v systému určitý mrtvole. Takže se nemusíš bát, až tě tady jednou taky proměněj v popel, tak si tvoje dětičky a vnoučci vodnesou vopravdu tvůj popel a určitě nikoho jinýho.“

Trojice praktikantů se po této odpovědi raději už na nic neptá, posléze je propuštěná. Čeká je podle harmonogramu další program, ovšem teď mají ještě minimálně hodinu k dobru, proces byl poměrně dost rychlý. Což okomentuje Andrášková.

„Ty se s ním teda nesrali. Jak je to dlouho, co ho přivedli a než z něj zbyla ta hromádka popela?“ položí otázku.

„Máš pravdu, bylo to fakt rychlé. Když si uvědomím, že tohle ze mě jednou zbude ...,“ říká stísněným hlasem Kovczuk.

„Co naděláš,“ pokrčí rameny Divíšek, „Maj pravdu, každý z nás tady nakonec skončí, nebo v nějakém podobném zařízení. Můžeme jen doufat, že to bude za hodně dlouho a že si předtím pořádně užijeme,“ podívá se teď na Zuzanu, jejich pohled se znovu střetne a její oči opět mnohé naznačují.

Další zbytek dne už nepřináší tak dramatické okamžiky, naopak, jako by chtěli odlehčit jejich psychice, harmonogram je zavede do velkých skleníků, kde se pěstují různé květiny, které používají pro obřady. Náhle se ocitají ve zcela jiném světě, který jako by sem ani nepatřil.

„Jen aby to tady nevypnuli, aby se tady taky neobjevila najednou ta šedá komora,“ vrátí se Kovczukovi vzpomínky na předchozí zážitek.

„Nemusíte se obávat, tohle není žádný virtuál, tohle je skutečný,“ odpovídá mu asi padesátiletá žena, která dostala za úkol je zde doprovázet a poskytnout jim výklad i s ukázkami.

Po večeri se přemístí do klubu, kam pochopitelně mají přístup, zařízení je rozděleno na různé sekce, jsou zde mnohé salóanky, různě velké, kde může uzavřená společnost nalézt diskrétní prostředí. Oni jeden z nich využijí, nechtějí se příliš družít, stále zde mnoho lidí neznají a těch pár, se kterými se lépe seznámili, se tady teď nevyskytuje. Objednají si každý koktejl, přičemž se prvně zajímají o ceny a až v druhé řadě o obsah. Bezděčně všichni zvolí vyšší koncentraci alkoholu z nabízených možností. Zhluboka se napijí, když jim samonaváděcí vozítko objednávku doručí.

„Taky na to musíte pořád myslet?“ prolomí ticho Andreyi, přitom se nejistě na své kolegy podívá, evidentně se bojí, aby se nestal terčem posměchu.

„Tak poprvý jsem viděl takhle zblízka smrt,“ odpovídá pomalu a trochu trhaně Simon, „Samozřejmě jsem viděl smrt v Systému, buď ve zprávách, v nějakých záznamech, nebo taky v nějakých filmech. Ale takhle zblízka a takhle být u toho ... Jedno vám teda řeknu,“ napije se zhluboka, „Mluví se pořád vo důstojný smrti, jako tady, v té Rájský zahradě. Mně teda na tom zase nic moc důstojného nepřipadá. Nahýho tě strčej do plynový komory, no jo, udělej tam ten virtuál, ale ve skutečnosti skončíš v naprosto pustý a hnusný komoře, nahej a nakonec i ve vlastních sračkách a chcankách. Tak nevím, copak to nejde vopravdu udělat nějak důstojnějš?“

„Důstojnějš? Co tím myslíš?“ podívá se pátravě Zuzana.

„Kurva, já nevím. Prostě důstojnějš. Třeba aby tě položili na nějaký lůžko, v šatech, dali ti třeba nějakou injekci, nebo nějaký dechání přes držku, po tom bys prostě jen usnul.“

„Není to tak trochu jedno? Výsledek je přece stejný, ne? Na konci budeš tak jako tak mrtvej. A ten kluk dneska, potom, co mu dali tu injekci, tak ten se pak tvářil docela jako šťastně, ne?“ namítá Andrášková.

„Jo, když ho narvali nějakým stimulantem. To by se každý cítil šťastně, kdyby byl zfetovanej a vůbec vo sobě nevěděl.“

„Mně se zdálo, že se předtím, než mu dali tu injekci, tak že se pochcal. Možná se mejlím, ale jak ho svlíkali, tak se mi zdálo ...,“ nedokončí větu Kovczuk.

„Asi měl strach, to se pak tohle stane ...,“ dumá Divíšek.

„Právě proto je svlíkaj, ne? Představ si, že by mu nechali ty jeho hadry, co ho v nich přivedli. Jak by asi vypadaly, když by s ním skončili? Byly by plný sraček a chcanek. Takhle to asi nějak spláchnou, nebo co, myslím z té podlahy,“ říká Zuzana.

„No právě. Všechno se mi to zdálo dost nechutný. Copak nemaj nic lepšího, čím by se dal člověk zabít, aby se nemusel svlíkat, aby se neposral a nepochcal?“ vrací se ke své námitce Simon.

„Stejně je to podle mýho jen vo pocitech,“ zamýšlí se Andreyi, „Toho kluka to podle mýho nijak nebolelo, potom, co dostal tu injekci. Předtím měl hodně strach, to bylo vidět. Ale po té injekci ... když ho tam pokládali, tak mu bylo úplně jedno, že je nahej a taky určitě vůbec už netušil, že za chvíli zhebne. Prostě

vypadal dost šťastně. A vo to přece de, ne? Umíral a přitom se zpočátku usmíval, ne? Nebo se vám to tak nezdálo?”

„Ale asi jo,“ připustí správnost názoru kolegy Simon, „Když se na to díváš takhle ... Možná máte pravdu, je to asi jedno, faktem je, že je z toho kluka už jen hromádka popela. A taky, že zase tak moc netrpěl, když umíral. To je taky pravda. Kdyby někam dal nějakou bombu, tak by ty lidi, co by dostal, určitě měli horší smrt, a ty zraněný, ty by určitě dost trpěli ...“

„Tvrdil, že nikomu neublížil, že je nevinej ...,“ nadhodí další problém Zuzana.

„No a co by taky jako měl říkat? Slyšelas, co z něj nakonec vypadlo, ne? Kecal vo právu proti nám bojovat, ne? Je klika, že ho dostali dřív, než stačil někoho zabít. V tomhle jsem teda s Federací zajedno, takových jako byl von, je potřeba se co nejrychlejš zbavit. Představ si, že bys byla někde v nesprávnou dobu na nesprávném místě a ten magor tě vyhodil do vzduchu, nebo třeba na tebe začal střílet, nebo tě někde něčím votrávil. U takovejch mi ani nevadí, že tam skončeš nahý a ve sračkách, já bych mu možná ani nedával tu injekci, ani bych mu nedělal ten virtuál, nechal ho pěkně vyhnít, aby se posral strachy ještě předtím, než mu tam ten plyn pustěj. Já myslel spíš na ty slušný lidi, co chtěj umřít, protože už jejich život stojí za hovno. Ty by si možná zasloužili důstojnější smrt,“ sděluje své myšlenkové pochody Simon.

„Dyť to není zase tak nedůstojná smrt,“ zamýšlí se i Andreyi, „Dostanou je do rauše a pak je vodvedou nebo možná i vodvezou, na tom lůžku, když nemůžeš chodit, do tý virtuální rajskej zahrady. Ty lidi se cítěj asi skvěle, pod vlivem těch stimulantů. Jinak přece stojí jejich život už za hovno, tak jsou na chvíli šťastný, než umřou. Nebo ne? A to, že jsou v tý virtuální zahradě nahatý, to jim asi vadí ze všeho nejmíň. Alespoň si myslím.“

„Čert to vem, jsme mladý, zdravý, těžko můžeme vědět, jak se ty lidi cítěj,“ mávne jen rukou Divíšek, „Ale ... nakonec je ještě rozkuchaj, jak jste slyšeli a jednou jsme bohužel i viděli, všechno jim zase seberou.“

„To je ale taky logický, ne?“ oponuje Kovczuk, „Ty implantáty maj na jedný straně asi dost velkou cenu a můžou posloužit dalším. Těm mrtvejům už jsou k ničemu. Když je spálej, tak by po nich stejně zůstaly, navíc znehodnocený. A když je zahrabou do země, tak jsou jim taky přece na hovno. Stačeš jim ty různý dřevěný protézy a tak, co shořej nebo shijou s nima, ne?“

„Hele, co kdybyste se už začali bavit vo něčem jiným?“ ozve se Andryšková, „Můžete si vo tom pokecat zejtra s psychoušem, jestli jste se dobře dívali do našich harmonogramů, tak s ním máme zejtra pohovor. Nebo vy snad ne?“

„Jo, máme,“ přikývne Simon, následně i Andreyi.

„Tak vo čem se tady chceš bavit?“ usměje se trpce Kovczuk, „Tady, kde je to samá mrtvola. Jde se bavit vůbec vo něčem jiným?“

„Můžeme to zkusit, ne?“ pozvedne pohárek s koktejlem Zuzana.

Několikrát se pokusí změnit téma, ale pokaždé sklouznou k dnešnímu zážitku. Postupně se zvyšuje jejich oblouznění z levného alkoholu, přičemž si dávají pozor, aby to nepřehnali. Byla by ostuda, kdyby na ně čip přivolal lékařskou pomoc, kdyby se moc opili. Ačkoli by to asi tady pochopili. Potom, co za zážitek dnes absolvovali. A o kterém je cosi nutí pořád se bavit, diskutují o trestu smrti, o euthanasii, o právu Volby, kterou lidé v tomto mají. Točí se v jakémsi bludném kruhu, ze kterého není dle všeho úniku.

Nakonec usoudí, že toho dnes již bylo dost a poněkud vratkým krokem se přesouvají do svého ubytovacího prostoru a posléze každý do své ložnice. Za Simonem se zavřou dveře, on se dopotácí ke svému lůžku. Mechanicky se začíná zbavovat svého oděvu, na jednu stranu se cítí unavený, i pod vlivem alkoholu, na druhé straně mu hlavou proudí silnou intenzitou různé myšlenky. Zastaví se, jak se zdá, tak ho dnešek přeci jen dostal. Alespoň trochu, no spíš víc, určitě víc, než by si byl ochoten připustit.

Ozve se zaklepání, dveře může otevřít jen on, a pak asi i zdejší bezpečnostní služba. Lehce se zachvěje a v duchu se modlí, aby za dveřmi byla osoba, kterou by si moc přál. Pohledem sklouzne na sebe, je už jen ve spodkách a bosý. Letmý úsměv mu přeběhne po tváři, když jde otevřít dveří. Pak se zachvěje, neboť tam skutečně stojí Zuzana.

„Nechtěla jsem, před Andreyiem,“ řekne ona stručně a vklouzne dovnitř.

„Přišlas ...,“ vydechne on a urychleně zavírá, pak k ní zvedne toužebně svůj zrak.

„Nevypadáš marně,“ prohlíží si ona jeho obnaženou postavu, pak její pohled sklouzne k doposud zakryté partii, která ji ale také dost zajímá.

„Nechceš změnit ten nepoměr?“ zeptá se on.

„Nepoměr?“ nepochopí ona hned.

„Myslím v tom oblečení. Taky bych se rád podíval,“ dodá on.

„Proč ne, nebo mi snad chceš pomoc?“ zatváří se ona potměšile.

„Velmi rád,“ nedá se on dlouze pobízet a začne s jejím svlékáním. Netrvá příliš dlouho a oba spočívají nazí na lůžku, kde se oddávají velmi vášnivému sexu.

PODIVNÉ NÁVRHY

Vztah Simona a Zuzany pokračuje i nadále. Jejich život se dělí na cykly, ve čtrnácti dnech, kdy mají teoretickou výuku, se intimně stýkají velmi sporadicky, pokud vůbec. Naopak v dalších čtrnácti dnech, na praxích v Rajské zahradě, si předchozí půst vynahrazují. Andreyi se o jejich vztahu dovítí poměrně brzo, kouká na ně smutně a mlsně.

Život milenců se však stává dost stereotypní, škola, Rajská zahrada, škola a tak dále. Čas odloučení, intenzivní vztah po naplnění povinností na pracovišti. Ve chvílích, kdy jsou spolu, zapomínají na pochmurné prostředí, ve kterém se nacházejí.

Postupně se seznamují s dalšími pracovišti a v poslední době se dokonce i dostávají k tomu, že je občas k něčemu pustí. Poté tráví čas ve vášnivých diskusích, zda je to dobře či nikoli. Čas sice utíká rychleji, když mají nějakou práci, ovšem její náplň je někdy dost nechutná či deprimující.

Se smrtí se setkávají stále častěji, někdy je některé zážitky šokují, postupně však začínají některé věci brát jako naprostou samozřejmost. Projevuje se u nich jistá otupělost vůči nepěkným zážitkům, což je ale obranná reakce jejich psychiky. I přes jejich povahu, vyhodnocenou Systémem jako vhodnou pro tuto práci, není toto prostředí pro tyto mladé lidi žádnou idylkou.

U večere se Simon baví velmi družně se Zuzanou, Kovczuk je pozoruje se smutkem v očích. Poté, co se jeho vrstevníci sblížili, cítí se zde dost osamělý. Sice se s nimi většinou po práci baví, občas zajdou do klubu, posedí, popijí, občas si dají nějaký ten legální stimulant, ale zatímco oni potom odcházejí společně na pokoj, on zůstává se svými chmurami sám. Často nemůže usnout a tak se přihlásí do Systému a vpluje pomocí svého Avatara do daleko hezčího virtuálního světa. Zde hledá zapomnění na drsnou realitu.

„Co vám dneska chtěl ten psychouš?“ pokusí se navázat komunikaci se svými kolegy.

„Co chtěl? No přece jako obvykle. Pořád ty samý debilní votázky. Jak se asi tady můžu cejtit, to by měl snad vědět sám, ne?“ odpovídá rozmrzele Divíšek.

„Snaží se jen bejt milej,“ vidí Andrášková pravidelné pohovory jinak.

„To je fakt výborný,“ ušklíbne se Simon, „Tím nám jako pomáhá? No jasně, dělá jen svou práci, já vím. Ale co nám tak může říct? Jak nám může pomoc, když nás sem prskli a není vodsud úniku?“

„V jednom má pravdu,“ podívá se na svého milence Zuzana, „Čím dříve se s tou realitou smíříš, tím líp pro tebe. Když přestaneš bejt nasranej, tak to budeš vidět líp. Třeba nakonec skončíme v nějakých přijatenejch provozech.“

„No možná ty, ale já s Andrejem ...ale to bude až za nějaký čas, slyšelas, co nám říkali. Postupně projdeme všema provozama. Třeba taky tou úpravnou mrvol, nebo taky tou pitevnou, nebo jak říkaj tomu, kde jim berou ty implantáty. Jen si vzpomeňte, jak jsme blili při té návštěvě tam, když tam řezali do toho dědka,“ čertí se Divíšek.

„Tak tam bych teda dělat nechtěl. Naštěstí snad na tohle nejsme školený, ne?“ ulekne se Andreyi.

„Na to řezání ne, na to maj pathology. Ale dělat tam nějaký přicmrndávaje ... jako by jim nestačili ty stroje a roboti ... všechno je na hlavu,“ mračí se Simon, „Na všechno existují nějaký přístroje, roboti, a tady je tolik lidí ... copak se vo ty mrtvolý nemůžou starat jen ty stroje?“

„A co bysme pak dělali my?“ zeptá se bezelstně Kovczuk.

„Coby. Třeba ty stroje kontrolovali. Nebo vopravovali. Na to by nás měli školit, a ne nás tahat do těch provozů a ukazovat nám ty rozřezaný těla, co vypadaj tak strašně, hnusně páchnou. Nebo se dívat, jak se dělá euthanasie nebo poprava.“

„Asi nás chtějí připravit, abysme si na to zvykli,“ dumá Andrášková.

„Ale proč, proboha?“

„Má cenu to rozebírat?“ rozhodne se Zuzana debatu na tohle téma ukončit, „Hele, zajdeme do klubu? Dáme něco k pití, můžeme si zatancovat.“

„Zatancovat ...“,“ zatváří se hrozně smutně Andreyi, „Co já ... připadám si jak debil, když sem s váma. Asi vás taky seru, co? Překážím, co?“

„Ale ne, kurva, seš tu s náma, sme tu jen my tři, mezi těma samejma magorama. Kterejm už je jedno, že furt tahaj ty mrtvolky a tak,“ zlobí se Divíšek, „Nijak nám nepřekážíš,“ dodá vstřícně.

„Jasně, nepřekážíš,“ přikyvuje Andryšková.

„Kdyby se tu tak dala sehnat nějaká holka,“ teskní nad svou opuštěností Kovczuk, „Pár jsem jich viděl, v nějakých provozech, ale ty tu většinou večer nejsou ... jen ty starý báby ...“

„V tom ti nepomůžeme,“ řekne důrazně Divíšek.

„Škoda,“ ušklíbne se Kovczuk a potměšile se podívá na kolegyni.

„Loudíš?“ zasměje se Zuzana, „Taky bys chtěl?“ provokuje, „A jak by sis to představoval, na střídačku se Simonem, nebo snad trojku?“

„Vo čem to kurva mluvíte?“ mračí se Divíšek.

„Tak já bych bral vobojí ...“,“ zubí se Andreyi.

„Na to zapomeň!“ říká hodně důrazně Simon a zatváří se jako vrah, dělit se o svou milenku očividně nehodlá, na tu se mračí ještě víc, vůbec o tom nemá co žertovat. Nebo to snad proboha myslí vážně? Chtěla by hned dva? Nebo ji snad nedokáže dostatečně uspokojit, vloudí se mu do myšlenek nepříjemné pochyby.

„Nejsem tvoje věc, abys vo mně rozhodoval,“ podívá se Andryšková na svého milence, toho z jejího pohledu zamrazí, „Beztak ti de se mnou jen vo šukání, ne? Nic jinýho v tom není, ne?“

„Co chceš jako slyšet?“ má Divíšek po zbytku dobré nálady, a že jí moc nebylo.

„Prosím, nehádejte se kvůli mně,“ tváří se nešťastně Kovczuk, „Nebo mi nakonec zakážete s váma chodit, to abych se taky rovnou tady nechal zabít ... dyť já tu kromě vás nikoho jinýho vlastně nemám. A s mrtvolama se družít nechci.“

„Taková trojka ...“,“ prohodí Zuzana, z pohledu mládenců těžko říct, zda chce jen pozlobit svého milence, nebo alespoň trochu o takové možnosti uvažuje.

„Myslel sem, že sme se dohodli,“ má v očích smrt Divíšek, jasné komu je ten pohled adresován.

„Co by na tom bylo tak hroznýho? Ne třeba pořad, ale vobčas k tomu vzít Andreje. Třeba by se nám to všem líbilo,“ pokrčí rameny Andryšková.

„Seš tím snad posedlá?“ začíná mít opravdový strach Simon, představa, kdy by ho kolega vystřídal v její posteli, mu přijde hrozná, pak by on byl tím zoufalým přívažkem.

„Nechcete radši už jít si dát něco k pití?“ navrhuje Andreyi, pokud s tím jeho kolegyně nepřestane, bude dneska asi dost dusno. Přitom by se mu její nápad líbil. Dumá, jestli opravdu jen dráždí svého kluka, nebo mu svítá alespoň malá naděje. Ovšem Simon by šlel, stačí jeho současný výraz, kdyby uměl pohledem zabít, tak on už je mrtvý.

„Dobrej nápad,“ rovnou se zvedne potenciální vrah, čímž ke stejnému činu donutí svoji milenku a kolegu. V dosti napjaté atmosféře se z jídelny přesunují ke komplexu zábavy, jejich kroky směřují rovnou do klubu a poté do konkrétního salónku, kam chodí vždy, když není obsazený.

Díky jejich čipům, jimiž jsou identifikováni jako osoby spojené s Rajskou zahradou, se před nimi dveře automaticky otevírají, není zde žádná lidská obsluha, vše zajišťují automaty. Usednou ke stolku, přímo na něm si přes přídavné zařízení spustí menu, v něm listují a vybírají si náplně. Každý sám za sebe, panuje zlověstné ticho. Mohou si zvolit nejen konkrétní nápoj, ale i třeba různá procenta ingrediencí. Objednávka se přenese k zařízení, které ji zrealizuje, automatický vozík pak dopraví na místo určení.

„Tohle?“ zamračí se Simon, jeho milenka právě spustila hudbu v salónku, hraje si teď s její hlasitostí. Tak, aby se při ní dalo i mluvit.

„Neser se,“ odsekne mu ona, „Nevím, co tě pořád tak sere. Dyť pro tebe by to taky bylo výhodný.“

„Vo čem to zase meleš? Pořád vo tom samým?“

„Jo. Jsme tady jen tři, v tom panoptiku hrůz,“ pozvedne ona svůj zrak a upře ho postupně na oba mladíky, „Podle všeho nás tohle čeká dost dlouho, minimálně dva roky,“ pokračuje vcelku lhostejným hlasem,

„Andrej tady žádnou nesežene, to je jasný. Ty, Simone, se mnou chceš jen šukat, vo nic jinýho ti nejde. Na tom se nic nezmění, když budeme tři. Nebo někdy dva, někdy tři.“

„Nebo vy dva,“ zatíná pěsti Divíšek.

„Nemusíš se bát, svoje dostaneš. Vás dva zvládnou,“ usměje se teď ona.

„To jako teď mluvíš vážně?“ zaplanou Kovczukovi oči.

„Bojím se, že jo,“ odpoví místo ní její milenec, dost rozrušený.

„Radši ne,“ řekne teď k překvapení obou společníků Andreji, hned přidá i vysvětlení, „Zuzi má pravdu, jsme tady v tý prdeli sami, pár mladších tady je, ale i tak jsou vo dost starší než my. Kdybysme nedrželi spolu, v týhle sračce, tak nevím ... Ukecals jí první, Simone, respektuju to. Zkusím si najít nějakou venku, užít si s ní během školy. A když budu tady, a budu potřebovat, tak si pustím nějakou virtuál a vyhoním si ho u toho.“

„Konečně rozumnej nápad,“ přikývne Divíšek.

„Hodně velkorysý,“ zhodnotí předchozí proslov ona, „Ale proč bysme nemohli bejt dobrá trojka? Jak jako přátelé, tak v sexu. Mám to ráda, nebude problém uspokojit vás voba. Třeba nám tohle umožní tady líp přežívat.“

„Myslíš na to už dlouho?“ podívá se na ni Simon pátravě.

„Po pravdě jo.“

„To sem jako tak špatnej?“

„Nejseš špatnej, to ne, ale ... prostě nemůžeš pořád, i když seš dobrej ... prostě si myslím, že s Andrejem by to bylo pro mě lepší. Když se všichni dohodneme, tak budeme všichni spokojený. Uzavřeme takovou dohodu ... spojení. Bude v tom všechno, kamarádství, vzájemná podpora, ale i ten sex, kterej asi máme všichni rádi, potřebujeme ho,“ mluví teď ona vážným hlasem a postupně se zpříma dívá do očí obou mladíků, v nich čte minimálně rozpaky.

Než mohou kluci odpovědět, tak se otevrou dveře a automatický vozík přiváží jejich objednávku. Oni si rozeberou své koktejly, počkají, až stroj zmizí, pak se na sebe dost rozpačitě dívají.

„Co když řeknu ne?“ přeruší ticho Divíšek.

„Proč bys to dělal?“ zavrtí ona hlavou, „Dyť vo nic nepříjdeš.“

„To by se jako válel s náma? Lezl po mně?“

„Čeho se bojíš?“ rozesměje se teď ona.

„Nejsem gay,“ hlesne Kovczuk.

„Ty naděláš,“ mávne jen rukou ona, „Pojďme se radši napít. Na naše spojení, abysme to tady přežili.“

„Když řeknu ne, stejně mu dáš, že jo,“ zadrží svou ruku s pohárkem Simon.

„Pravděpodobně,“ odvěti ona.

„Do prdele. Tohle se mi teda vůbec nelíbí. Ale kdybych to připustil, tím neříkám, že souhlasím, tak bysme museli mít jasná pravidla. Jinak by mohly nastat problémy,“ drtí Divíšek slova mezi zuby.

„No jasně, pravidla,“ přikývne ona, „Vo těch si samozřejmě můžeme promluvit. Třeba hned, nebo potom, co to zkusíme, a uvidíme co a jak.“

„Chceš jako nás voba najednou? Nebo postupně? Jako že třeba za tebou přijdu já a pak Andrej? Nebo u toho jako budem voba, chvilku von, pak já a tak?“

„Všchno je možný, podle toho, jak se vám to bude líbit. Pokud se nebudete před sebou stydět a postaví se vám, tak nevidím problém ...“

„Já se z toho asi poseru,“ zhodnotí dosavadní dnešní debatu Simon.

„To jako není žert? Myslíte to vážně?“ tváří se nejistě Kovczuk.

„Jasně že vážně,“ odpoví mu ona, pak se na něj mlsně podívá, „Co ty, jaký máš zkušenosti? Nejseš už panic, nebo jo?“

„Ne, ne, to ne,“ říká Andreji rychle, „Ale zase tak velký zkušenosti nemám, to přiznávám ...“

„Naučíš se,“ dívá se ona přívětivě.

„Můj ty bože,“ zvrhne do sebe půlku pohárku Divíšek, „Tohle snad ...,“ nedokončí svou myšlenku, neboť se mu ozve jeho komunikátor, někdo se s ním hodlá spojit, „Do prdele, kdo zase votravuje,“ vyjádří své nadšení.

„Třeba nějaká tvoje milenka,“ zlobí ho ona.

BANNED

CENSORED

„To těžko,“ ušklíbne se Divíšek, „Kámoš, spolužák z prvního stupně,“ přidá vysvětlení.

„Tak si s ním pokecej,“ ukáže mu ona do kouta salóňku, kde je komunikační zařízení, tam může získat lepší obraz, než na svém osobním přístroji.

„A vy dva tady zatím ...“

„Bez tebe nezačneme, neboj se,“ vyprskne ona smíchy.

„Do prdele,“ vyjádří Simon rozpoložení své mysli, ale návrh své milenky přijímá, přesune se kousek stranu, aktivuje zařízení, čímž se mu zjeví obraz Jirky Buchara, „Co se děje?“ vyštěkne.

„Taky tě rád vidím,“ odpovídá mu obraz.

„No jo, už nám tady z toho hrabe. A teď mě navíc nasrala moje holka, ta tam vzadu ... vidíš jí?“

„Jo, trochu jí vidím ... není tam ale s jiným?“ ptá se Buchar.

„Tak zatím ještě ne.“

„Tomu nerozumím ...“

„Kurva, právě pořád žvaní vo tom, že to chce dělat ve třech. S tím klukem, jak jsem ti už říkal, jak jsme tady tři nový, mezi těma všema zdejšíma magorama,“ vzdychá Divíšek.

„Jo, vím, mluvil si i o ní. Zuzana, ne? A von Andrej?“

„Přesně tak. Bylo to fajn, teda ne tady, ale s ní. A teď přijde s tou kravinou ... a jak se zdá, tak to myslí vážně. Asi je nějaký nymfomanka, nebo co.“

„Pokud ti ale bude pořád dávat ...“

„Ty by ses snad chtěl s někým dělit vo tu svou Isabelu? Pořád ji máš u sebe? Nějaký čas jsme nebyli ve spojení ...“

„Pořád. Teda ne teď, teď jsem v otcově pracovně, teda teď už vlastně svojí pracovně, když jsou rodiče pryč. Chtěl jsem s tebou mluvit sám, bez ní.“

„Taky s ní máš problém a chceš si vo tom pokecat?“ skoro se zaraduje Simon, nic není tak příjemné, jako cizí neštěstí či problémy, pak se lépe snáší ty vlastní.

„S Isí nám to klape, až tak dobře, až mám strach, abych to nezakřiknul. Ale kvůli našemu vztahu rozhodně nevolám. Ale problém tady je, a to dost velké.“

„Ty a velké problém? To se mi skoro nechce věřit, to mi k tobě nějak nejde ...“

„Von to vlastně tak úplně můj problém není. I když teď vlastně je ... Simone, prostě ti to řeknu rovnou, týká se to Jakuba, Jakuba Zelenohorskýho. Mluvili jsme spolu vo něm, víš co chce udělat.“

„No já s ním teda nekomunikoval, a to už dost dlouho. Pořád ho ta debilita, cos mi vo ní říkal, ta ho nevopustila?“

„Bohužel, a zdá se, že už je to moc vážný.“

„Vážný? Jako v čem vážný?“ zarazí se Simon.

„Jakub už byl na tom druhým slyšení u komise, potvrdil svůj úmysl nechat se zabít. Dokonce už má i termín, kdy se to má stát,“ hovoří velmi ztěžka Buchar.

„Už má termín?“ podiví se Divíšek, „Ale dyť tam je přece dost dlouhá doba ...“

„Letí to, teda ten čas. Šest měsíců je v prdeli a mám strach, že brzo bude i Jakub.“

„Kurva, že bys taky v něčem selhal? Ty? Tys ho nepřekecal? To snad není možný, ne?“

„Tak v tomhle jsem selhal,“ vzdychá Jirka, „I když nakonec jsem moc prostoru neměl,“ zatváří se hodně smutně, pak se rozhodne přidat vysvětlení, „Jeho otec a bratři si nepřáli, abych byl s Jakubem v kontaktu. Dávaj mi za vinu, co chce Jakub udělat. Jako že jsem to zavinil já, když jsem mu ukázal svůj svět, svět mojich rodičů. Zakázali mi s ním se kontaktovat.“

„To jako můžou?“ zarazí se Simon.

„Tak oficiálně nemůžou, Jakub je plnoletý. Ale slíbil jsem, že budu jejich názor respektovat. Proto jsem se stáhnul a nechal to na nich. Aby mi všechno ještě víc nevyčítali.“

„Asi bude Kuba magor po nich,“ nebere si servítky Divíšek, „Copak ty můžeš zato, že je jejich syn debil a chce se nechat zabít? To sou asi taky na hlavu, aspoň je jasný, čím to jsou geny. Chtít se nechat voddělat, taková debilita. A co bych měl říkat já? V tomhle zkurveným prostředí? Stojí to tu úplně za hovno. Ale rozhodně neřeším, jestli se nechat zabít, přitom bych to měl hned po ruce. Von dostal takovou skvělou nabídku na tu Polytechniku a stejně vyšiluje. Ty přece nemůžeš za to, že je debil.“

APPROVED

AUTHORIZED

„Někdy trochu váhám ... ale snad jsem nic neposral. Dyť Kubu znáš, vždycky byl takovej trochu divnej, zamlklej a tak.“

„To byl. A měl dost velký štěstí, že ses ho ujal. Měli by ti bejt vděčný, ty jeho rodiče. Jak se zdá, tak to stejně nepomohlo, ne? Myslím tím, když si respektoval ten jejich zákaz.“

„Nepomohlo. Dokonce bych řekl, že to všechno totálně posrali,“ zatváří se teď dost ošklivě Buchar, „Myslím si, že mi byl Kuba ochotnej naslouchat. Možná, kdybych měl víc času ... No, voni to podle všeho zkusili přes citový vydírání. Jako co to udělá s matkou, když se nechá zabít, a tak nějak. Jenže dosáhli akorát toho, že Kuba zmizel z jejich domu ... našel si bydlení.“

„Našel si bydlení? Kde na to vzal?“

„No, našel si bydlení v rámci tý Polytechniky, a taky ...,“ zarazí se Jirka, „Jen mezi náma, trochu jsem mu přispěl. Ozval se po delší době, přes komunikátor, byl dost zoufalej. Tak jsem mu trochu přispěl, zaplatil za něj něco ...“

„Takže si s ním pak komunikoval?“

„To zase ne ... a možná jsem udělal velkou chybu. Měl jsem se na toho jeho otce a bratry vysrat a zůstat s ním v kontaktu. Takhle se uzavřel do sebe a komunikoval jen s tím psychoušem, co mu ho přidělili. Ale podle mýho se ještě víc zatvrdil a jeho psychickéj stav se ještě zhoršil. Podle mýho dosáhli pravej vopak, a přitom je ten psychouš varoval ...“

„No jasně, vidím, jak tě to bere, nedivím se, že si vo tom chceš s někým pokecat. I když si nejsem jistej, jestli jsem ten pravej. Za prvý jsem teď dost nasranej, kvůli Zuzi, tomu jejímu návrhu s tou trojkou. A taky jsem nasranej permanentně, tady z toho všeho.“

„Nejde jen o to si pokecat, i když to je taky dobrý. Bohužel jsem se s tebou nespojil jen kvůli tomu. Jakub se mi totiž ozval, s prosbou, kterou mu asi nemůžu odmítnout ...“

„S prosbou? Co nejde vodmítnout?“

„Má dokonce dvě prosby ... ale po pořádku,“ povzdechne si Buchar, „Spojil se a požádal mě vo službu, vo dvě věci. Za prvý chce, abych ho tam k vám doprovodil.“

„Doprovodil? Nechce snad ten debil, aby ses nechal zabít s ním, ne?“ zasměje se křečovitě Divíšek.

„No tolik nežádá. Jen mě poprosil, jestli bych mohl jet s ním, někde ho vyzvednout a odvést ho tam.“

„A co jeho rodiče, kurva? Není to jejich práce, když ho k tomu dohnali? Ať už tím, jaký geny mu předali, nebo tím, jak na něj tlačili?“

„Rodiče ani sourozence u toho nechce, má právo se tak zachovat ... Vlastně ani nevím, jak se s nima hodlá rozloučit ... a upřímně, je mi to teď už jedno. Snášel jsem jejich urážky jen kvůli Kubovi, ačkoli tý jeho matky, tak tý je mi líto. To je milá paní. Ale ten jeho otec a bratři ... kdybys viděl, jak mě ti nenáviděj ...“

„Na ně se vyser.“

„To také hodlám udělat. Proto mě nezajímá, jestli se s nima rozloučí. Já ho prostě jen někde vyzvednu a odvezu tam k vám. Nevím, kam až ho budu moct doprovodit, jestli až tam ... proboha, tohle snad po mně nemůže chtít, abych se koukal, jak bude umírat ... Simone, směj tam chodit nějaký kamarádi nebo příbuzný?“ zděsí se teď nad svými úvahami Jirka.

„Co já vím, tak je doprovázejí jen tam, kde dostanou injekci s nějakým simulantem, co je uvede do stavu naprostý blaženosti. Pak jsou příbuzný nebo kamarádi vykázaný, jenže v tu chvíli je von už stejně nevnímá. A voni podle mýho rádi vodejdou.“

„Tomu věřím,“ oddychne si částečně Buchar.

„Aby ne, není vo co stát,“ říká těžce Simon.

„Tys to snad viděl?“

„Já?“ zarazí se Divíšek, „Ani nevím, vo čem mám právo mluvit ... tak snad jen obecně. Ukázali nám tu euthanasii i jednu popravu. Bohužel taky to další ... ale vo tom mluvit nechci, možná ani nesmím, a ty to určitě stejně slyšet nechceš,“ dodá s hořkým úsměvem.

„Budu rád, když mě podrobností ušetříš. Ale Simone, já bohužel mluvil vo dvou jeho prosbách. Tu první jsem ti už řekl, je ale ještě jedna. Požádal mě, abych já požádal někoho jinýho.“

„Kurva, většinou jsem ti moc nerozuměl, protože si mluvil hodně chytře, ale teď se mi zdá, že ti nerozumím, protože mluvíš jako debil.“

„Máš pravdu. Ale to je tím, co ti chci říct. Kuba mě totiž požádal, abych se spojil i s tebou. Byl by moc rád, kdybys tam byl s ním. Myslím tím v tu chvíli, kdy bude umírat.“

„Je to fakt debil,“ zhodnotí Divíšek velmi stručně stav svého bývalého spolužáka.

„Podle vyšetření bohužel ne, proto ho nemůžou léčit a musí vyhovět jeho žádosti o smrt. Teď už teda taky víš jeho prosbu. Mám tě požádat, jestli bys tam nemohl bejt u toho, až bude umírat. Simone, taky se mi to zdá hrozně ujetý, ale jen vyřizuju ten vzkaz.“

„A já mu vzkazuju, aby šel do prdele.“

„Očekával jsem takovou reakci,“ přikývne Buchar.

„A co by jako chtěl? Abych tam vlezl s ním a nechal se taky zabít?“

„Spíš aby měl v tobě nějakou podporu. Dyť ho znáš, neměl žádný kamarády, a my s ním žili přeci jen devět let v jedné místnosti.“

„To se mě jako snažíš přemluvit? Nebo dojmout?“

„Ale ne, já sám jsem z toho hodně špatnej, co po mně chce. Přece nebudu způsobovat nějaký traumatický stav ještě tobě.“

„Traumata? Jaký traumata?“

„Myslím tím zhoršovat tvůj psychický stav.“

„Vím, co to slovo znamená,“ vyštěkne Divíšek, „Co teda po mně chceš?“

„Jak jsem říkal, jen vyřizuju jeho vzkaz, spíš teda jeho prosbu. I mně se zdá hodně ujetá. Navíc asi nic takovýho není ani možný, stejně by tě tam nepustili, asi.“

„Pustili, nepustili ... když nás vzali na tu popravu ... ale i kdyby pustili, tak nemám zájem se dívat, jak se ten debil nechává zabít. Ačkoli možná to pro něj bude lepší, když je takovej debil.“

„Simone, je mi ho hrozně líto. Všeho je mi hrozně líto. Snažil jsem se s ním skamarádit, možná jsem udělal chybu. Snažil jsem se ho od toho hrozného nápadu odradit, pozval jsem ho k nám do domu, koupil mu společníci, aby přišel na lepší myšlenky. Chtěl jsem ho zvat dál, i Isi mi slíbila pomoc. Jenže pak přišel ten zákaz jeho otce a já se stáhnul. Teď si vyčítám, že jsem mu neměl ustoupit. Když si představím, že za pár dní má umřít ...,“ zlomí se Jirkovi hlas.

„Za pár dní ...“

„Je tam týden, mezi tím slyšením u komise a tím ... termín je už za pět dní.“

„Kurva, už za pět dní ...“

„Právě. Jsem s ním teď znovu v kontaktu, snažil jsem se ho někam vytáhnout, pozvat, ale teď zase nechce von ... Jsem z toho bezradnej. Jediná šance je ho překecat cestou tam k vám, ale moc procent si nedávám. Spíš to vidím na nulu. Je mi z toho všeho na blití.“

„Tak to se ti nedivím.“

„Simone, nebudu tě už dál otravovat, když máš teď ty starosti se Zuzi. Jemu řeknu, že jsem s tebou mluvil.“

„Mohl se se mnou spojit sám, ne?“

„Jako bys ho neznal ...“

„No jo ...“

„Simone, budu už končit. Vůbec do ničeho tě netlačím, vůbec k ničemu tě nepřemlouvám. Jen si to nech projít hlavou.“

„Co bys udělal ty na mém místě?“ podívá se teď Divíšek pátravě na obraz před sebou.

„Já? U mě je to jiný, já se s Kubou kamarádlil z vás všech nejvíc. Já mu vyhovím, i když je mi jasný, že mě ten zážitek bude pronásledovat dlouhou dobu. Doprovázet kámoše na úplně zbytečnou smrt, to je teda síla. Ty ho tolik neznáš ...“

„Jak je možný, že může bejt někdo takovej debil? A jak je možný, že ho teda neléčeš?“

„Podle všech kritérií je normální, má přece právo Volby. Od šestnácti může rozhodovat o svém životě i smrti. S tím se nedá nic dělat, jen se ho snažit přesvědčit, aby tu žádost stáhnul. Což podle mého posrali ty jeho rodiče a bratři, jak jsem ti říkal.“

„Pořád to ještě může stopnout.“

„Může, teda jen do chvíle, než dostane tu injekci, cos mi o ní říkal. Pochopitelně jsem si o tom všechno zjistil, hledal jakoukoli šanci to zastavit. Ale nic není. Jen von sám to může stopnout. Poslední otázku, jestli to nechce zastavit, dostane těsně předtím, než mu dají tu injekci. Pak už to zastavit nejde.“

„To ne, pak už je mimo,“ souhlasí Divíšek, „Ale až dostane tu injekci, tak už mu bude dobře. Bude se na chvíli cítit šťastnej ... možná to bude poprvý za jeho život,“ zasměje se křečovitě.

„Možná. Simone, tak já to stopuju, soráč, že jsem ti pokazil večer.“

„Pokazil večer? Ten už je tak zkurvenej, že už asi víc zkurvenej bejt nemůže. Tak se měj. Ale nic ti neslibuju, ani tomu magorovi.“

„Rozumím. Držím palce, ať ti to dobře dopadne se Zuzi.“

„No jo, měj se.“

Spojení je přerušeno, obraz Jirky mizí, Simon však chvíli sedí bez hnutí a zírá do prázdna. Pak zavrtí hlavou, dnešní večer je teda tuplovaně na hovno. Zvedne se, přesune se ke svým kolegům, ztěžka dopadne na měkkou sesli, hodí do sebe skoro celý zbytek poháru, pak aktivuje zařízení na stolku a objedná si další koktejl.

„Nějakej problém?“ zeptá se Andrýsková.

„Problém?“ pozvedne Divíšek své smutné oči, „Dneska je to jeden problém za druhým. Už je mi to vlastně všechno jedno. Ať se to třeba všechno posere, mně je to jedno. A ty, jestli chceš, tak si do tý své postele natahej třeba půlku tohohle zkurvenýho ústavu. Klidně si tam vem i nějakou mrtvolu, co tě bude rajcovat. Mně už je to totiž všechno jedno.“

„Simone, co se stalo?“ zvažní teď tvář jeho milenky.

„To se ptáš právě ty? Potom svým návrhu tady s Andrejem?“

„Tohle nemyslím, myslím to s tím tvým bejvalým spolužákem. Nějak tě to vzalo.“

„Nevzalo, jen dorazilo. Ale načalas mě ty, a to pořádně.“

„Nechceš vo tom mluvit? Pokud ne ...“

„Proč ne, je mi to taky jedno,“ pokrčí rameny Divíšek, pak se nadechne a docela zešíroka vypráví o Jakubovi, o tom, jak se projevoval, jak se zachoval, jak má být tady u nich za pět dní usmrcen.

„To se nedivím, že tě to tak vzalo,“ nasadí ona soucitný výraz.

„Je mi to líto,“ lže i Andreyi.

„To není všechno,“ zavrtí hlavou Simon a vysvětlí, oč byl právě požádán.

„Ten Kuba se úplně zbláznil ... tahat k tomu svoje kámoše ...,“ je ona konsternována.

„Kámoše ... měl jen jedinýho, toho Jirku ... já ho jen znal. Vlastně asi ne moc dobře, když si to tak přehrávám ... je to divný, seš devět let s někým na jedny ložnici, v jednom prostoru, a přitom ho vlastně skoro neznáš. Není to divný?“

„Asi je. Doufám, že nechceš jeho žádosti vyhovět.“

„Vyhovět? Ale ne. I když ... ten Jirka, ten tam bude, přiveze ho ... já nevím. Nechci se zachovat jako kurva, přitom teda nemám vůbec chuť se koukat, jak tam bude umírat kluk, co jsem s ním strávil předchozích devět let, tejdén co tejdén ...“

„Už takhle je toho tady na nás dost, tak si laskavě nepřidělávej další stresy,“ říká ona důrazně.

„Ty mi radíš co?“

„Jednoznačně abys tam v žádným případě nechodil. Tohle není tvůj problém, tohle je věc toho Kuby. A možná toho Jirky, když má chuť. Ale ty bys to měl pustit z hlavy, co nejdřív.“

„Já si myslím totéž,“ přidá se Konczuk.

„Taky? Jak se zdá, už zníte stejným tónem,“ ušklíbne se Divíšek a jeho obličej se zkrví nevolí, „Už jste na všem domluvený? Máte v tom vašem scénáři taky nějakou roli pro mě? Třeba epizodní, malou roličku? Třeba šmíráka, co bude z povzdálí sledovat, jak si to rozdáváte?“

„No jasně,“ přijme ona výzvu, „Já s Andrejem si to budeme rozdávat na posteli, ty budeš klečet schovanej za židlí, budeš nás pozorovat a budeš si ho přitom honit.“

„To si radši pustím virtuál,“ odpovídá rezignovaně Divíšek, ani se už tolik nevzteká.

„Taky si budeš moct sáhnout, když budeš chtít ...“

„Děkuju pěkně. Nejsem tady nakonec zbytečnej?“

„Vůbec ne. Ale když seš dneska v takovém stresu, tak to necháme třeba až na zejtra, začneme s tím až zejtra,“ navrhuje smířlivě ona.

„Až na zejtra ... jaká to laskavost ... víš co? Dělejte si, co chcete. Mně už je to totiž vopravdu všechno jedno. Můj život je totiž tak zkurvenej, že už víc zkurvenej bejt nemůže. Ale žádat vo smrt, jako ten magor, to rozhodně nebudu, to teda ne. Na to se mám moc rád.“

„Simone, omlouvám se ...,“ ozve se Kovczuk, je patrné, jak moc ho dnešní rozepře mrzí.

„Ty za nic nemůžeš,“ odpovídá překvapivě vstřícně Divíšek, „Chápu tě, taky si chceš užít. Je to tady fakt na hlavu, a bude to podle mého ještě horší. Tak asi bude dobře, když budeme držet při sobě. Pokud nás tohle stmělí ... někdy to funguje, někde jsem něco viděl nebo něco četl o takovejch trojicích. Asi v nějakým přiblblým filmu, asi nejspíš ... Díkybohu, už mi to veze,“ podívá se ke dveřím, které se otevírají a vozítko přiváží další drinky, pro všechny tři, i jeho kolegové učinili další objednávku.

SÁM NEVÍM, PANE GENERÁLNÍ

Simon Divíšek se samovolně probudí, respektive ho probudí velká žízeň a nutkání k močení. Jeho komunikátor se rozezní až za chvíli, ještě je asi půl hodiny do budíčku. Za okny se rozprostírá stále ještě tma, však je stále zimní období, den je kratší a světlo panuje jen omezenou dobu.

Místnost je zalita jen odleskem osvětlení v areálu, nicméně jeho rozespálé oči jsou schopné slušně rozlišovat předměty v jeho okolí. Nahý se potácí do prostor sociálního zařízení, kde vykoná svou potřebu, opláchne si ruce a poté jde hledat něco, čím by si svařil hrdlo. Nakonec dá přednost automatu, ve kterém si nechá namixovat ovocnou šťávu s nízkou koncentrací cukru. Potřebuje především vodu, kterou by zahnal svoji žízeň.

Jak tam tak stojí ve tmě a intenzivně vnímá tok tekutiny svými vnitřnostmi, jeho pohled zavádí o lůžko. Začíná si vybavovat, co se na něm odehrávalo včerejší noci. Stále ještě na něm spočívají jeho kolegové, různě rozcapení, propletení a nepříliš zakrytí.

Zuzana nakonec prosadila svou a v pokoji jejího dosavadního milence se odehrál sex ve třech. Lehce podnapilí mladí lidé si ho docela užívali, dívka nekecala, oběma mládencům poskytla dostatek rozkoše. Řádili dost dlouho do noci, proto Simon teď pociťuje nedostatek spánku. Ale připomínají se mu i zkonsumované drinky.

Téměř po paměti sáhne do šuplíku, ve kterém má více stimulantů, ten co si bere, má ve svém popisu odbourávat alkohol a vracet po bujaré oslavě tělesné funkce do normálu. Má s ním dobré zkušenosti, proto spolkne jednu tabletu a zapije jí zbytkem ovocné šťávy.

Odloží pohárek a hrne se zpátky ke svému pelechu, na něm je dost nepřehledné uspořádání. V každé ložnici je sice široká postel, aby na ní mohla bez problémů spočinout dvojice, ovšem oni zde jsou tři. Nijak si nerozdělili svá teritoria, Zuzana ani Andreyi se nevraceli do svých pokojů, zůstali tam, kde padli únavou a vysílením. Teď snad spokojeně oddychují.

Simon chvíli stojí nad lůžkem a dumá, jak se po této noci změní vztah této trojice. Musí uznat, že akce nebyla špatná, po počátečních značných rozpacích z nich všechno spadlo, možná také vlivem stimulantů, které pozřeli, a které odbouraly některé jejich zábrany, aby naopak posílily jejich prožitky. Někdy se milovali společně, někdy jeden z mladíků pozoroval zbylou dvojici při jejich radovánkách.

Co to však bude znamenat pro budoucnost? Nakolik si Andreyi bude nárokovat připuštění, nakolik mu bude konkurentem? Bude Zuzana stále stejně vstřícná k oběma, nebo nakonec dá někomu větší příležitost? Simon přeci jen nemá nejlepší pocit z nového soka, který by mu mohl přidělat značné problémy. Svou kolegyni nemiluje, ale rád se s ní miluje. Sice mu slibuje stále stejné požitky, ale co když ji nakonec Andreyi zaujme víc?

Simon si povzdechne a začne se soukat na lůžko, přitom se snaží spáče neprobudit. Musí jimi však lehce pohnout, předtím na něm částečně jejich končetiny spočívaly, na posteli není takové místo, aby se na něj bez kontaktu s kolegy směstnal. Částečně se zasune pod spící těla, ani se nezakrývá, v místnosti je udržována jím nastavená teplota, která jen nad obvyklým bodem, proto mu ani teď není zima. Mráz mu však přeběhne mezi lopatkami, když si vzpomene na žádost Jirky Buchara. Nebo spíš Jakuba Zelenohorského, toho divného tichého kluka, co se chce nechat zabít.

Jak tam tak leží na zádech a zírá do tmavého stropu, za zavřenýma očima se mu zjevují některé výjevy z prvního stupně Institutu, také obrázky z již legendární oslavy šestnáctých narozenin. Co to jen jeho spolužáka

napadlo, že chce umřít. Hlupák jeden, i když někdy stojí život opravdu za hovno, jsou chvíle, kdy určitě stojí zato žít. Jako například tahle noc. Podívá se na obrysy Zuzany, pocítí lehké vzrušení. Ano, život není vždycky nádherný, ale vždycky se v něm něco pozitivního najde.

Zamýšlí se, jak na něj vlastně Jakubova story působí. Kuba mu nikdy k srdci nepřiřostl, ale to ostatně skoro nikdo. Asi má opravdu práh citlivosti jinde než je běžné, asi to ten Systém poznal, když ho poslal mezi mrtvolky. Usměje se v duchu, kdyby tady měl pracovat Jakub, určitě už by bylo po něm, určitě by nečekal těch půl roku a skončil to nějak sám.

Vlastně mu ho ani není moc líto, když za pár dní umře, asi ho to nijak moc nerozesmutní. Zmizel před více než půlrokem z jeho života a určitě mu nechybí. A chybět mu nebude ani potom. Vůbec nechápe, proč Jakub chce, aby byl u jeho smrti. Vždyť se nijak nekamarádili, tak co z toho bude mít? Bude vlastně taky cizí osoba, maximálně tak osoba, kterou zná. Je asi opravdu magor, když po něm chce takovou službu. Úplně zbytečnou, k čemu mu tam bude? To Jirka je jiná, s tím se kamarádil, spíš ho obdivoval a chtěl být jako on. Jenže na to neměl, vlastně vůbec ničím. Možná trochu svou chytrostí, ale jinak ... jako noc a den. Jirka je osobnost, dokáže se vždycky prodrat dopředu, nic ho nerozhází, je svůj. A Jakub? Přesný opak, pořád ustrašený, zamlklý, stranící se ostatních.

Ten Kuba je fakt debil. Co by on dal za tu jeho nabídku. Mít možnost chodit na prestižní Polytechniku. I když to Institut není, tak mají její absolventi pořád ve společnosti zvuk, i si slušně vydělají, můžou zastávat i některé vedoucí posty. Co by on dal za tuhle příležitost, a ten cvok, místo aby se radoval, tak se chce zabít. Jen proto, že se nedostal na ten Institut. Co by tam ale dělal? Tam jsou určitě takoví, jako je Jirka, chytří, sebevědomí, komunikativní, co se dokážou prosadit, organizovat věci i jiný. Tam se Jakub přece nikdy nehodil, a kdyby nebyl debil, přišel by na to už dávno sám. Nemusel si dělat zbytečné naděje a nemusel se teď chtít zasebevraždit.

Čert ho vem. Jeho prosba je nesmysl, nejlepší bude, když na ní zapomene. Ani Jirka nečeká, že by vyhověl. Prostě se neozve, a když se s ním Jirka zkontaktuje, prostě mu řekne, že na to sere. Už takhle má dost nepříjemných zážitků, tak proč pozorovat, jak chcípá mladej kluk jen proto, že má v hlavě bordel. Jasně, prostě to nechá vyhnít.

Spokojený výraz na jeho tváři ale vydrží jen chvíli. Náhle se mu objevuje Jakub v několika jiných obrazech, v některých v jeho společnosti, kdy byl docela fajn, choval se dobře. I když ho nijak nemusel, přece jen s ním strávil devět let, a to je dlouhá doba. Teda ne z pohledu průměrného lidského dožití, které už dávno přeskočilo sto let a pořád stoupá, ale z pohledu jeho života. Ještě mu není ani sedmnáct, tedy devět let je pořád víc než polovina. A tu větší polovinu svého života strávil v blízkosti Jakuba. Který určitě nebyl zlý, nikdy mu neublížil, ani slovem.

Proč se jen ten hlupák takhle rozhodl? Měl studovat na té Polytechnice, najít si nějakou holku a píchat s ní. Uživat si. Tak proč trojčí a chce smrt? Navíc mohl podle všeho mít i nadále kamaráda v Jirkovi, ten ho mohl zvát na mejdany, občas mu i koupit suprovou společnici. Ne, tohle nedává smysl, ať si ty učený hlavy lékařský říkají co chtějí, Kuba je prostě debil a měli by ho léčit. Jenže možná je pro ně snazší mu tam pustit ten plyn, než ho léčit. Konec konců, lidí je na světě jak sraček, když zmizí jeden Kuba, navíc dost problematickej, nijak to lidstvo nepocítí. V tu chvíli se po světě narodí kupa jiných, lepších, kteří si budou života vážit.

Vlastně je to asi dobře, že je ta možnost se nechat uspat. Ta jeho rodina si asi chvilku popláče, ale za čas zapomene. Možná si někde nechá jeho obrázek, ale za dvacet, třicet let, už bude Kuba jen šmouha z minulosti. Má bratry, ty snad mají už i nějaký děti, rodina Zelenohorských se bude rozrůstat i bez Kubu. Pokud ty jeho sestřenky a synovcové nebudou pošahaný jako on. Možná i pro Kubu bude tohle lepší, bude mít svůj klid, nebude se ničím trápit. A asi se musí hodně trápit, když chce umřít. Sice se trápí kvůli naprostým kravinám, ale asi se trápí. To by se asi stupňovalo, kdyby zůstal žít. Takže asi bude opravdu lepší, když umře.

Je to vlastně chudák. Vlastně mu je ho i trochu líto, i když naštěstí jeho mysl podobné emoce drží na uzdě. Bez toho by se tady asi zbláznil, když je tady všude smrt. Ale když o Kubovi tak přemýšlí, přece jen trochu té lítosti tam je. Vždyť vlastně nebyl špatnej kluk, sice zamlklej, ale jinak docela fajn. Je hloupost, co chce udělat, ale do jeho hlavy nevidí a možná mu je fakt hodně těžko. Asi určitě, když si dal takovou žádost.

Možná by mohl tu jeho prosbu vyslyšet, jestli mu to pomůže v jeho posledních minutách. A on sám ho uvidí jen pár minut, v tom předsálí plynové komory. Může tam být vlastně jen pár minut, nebo ho může přivítat, až dorazí. Ačkoli přivítat zní dost blbě, když si sem jede pro smrt. Tak se s ním sejít až dorazí,

doprovodit ho tam, kde mu dají tu injekci, a až ho začnou svlíkat, tak může odejít. Tohle by možná pro něj udělat mohl, když se bude cítit před smrtí líp. I Jirka tam bude, pak můžou jít oba pryč a zbytek už udělá jiný personál ústavu.

Do prdele, uleví si v duchu, posadí se, rozhlédne se, hledá v řídnoucí tmě svůj komunikátor. Dojde si pro něj, pak si sedne na kraj postele a začne s ním manipulovat. Sice si chvílemi nadává, že dělá hloupost, ale píše žádost o přijetí u generálního, jen ten mu asi může dát souhlas, aby byl asistované sebevraždě bývalého spolužáka přítomný.

Skoro současně, co odešle zprávu, rozezná se komunikátory všech tří, podle harmonogramu sami soudí, že je čas na budíček. Simon se usměje, trochu potměšile, když pohlédne na rysy svých kolegů, kteří teď mžourají kolem sebe. A už je vidí i lépe, protože v místnosti se automaticky objevuje světlo, intenzitu zvyšuje postupně, aby si na něj oči probuzených spáčů lépe zvykaly.

„Ty už seš vzhůru?“ souká ze sebe Zuzana, přitom ze sebe odsouvá části Kovczuka, ten kouká jak vyoraná myš.

„Jo, asi půl hodiny,“ odpovídá Divíšek, „Nějak se mi chtělo chcát a taky jsem měl žízeň. A už začíná zabírat ten stimulant, co jsem si vzal, abych se zbavil zbytků alkoholu. Vřele doporučuju, fakt je mi líp.“

„To tu takhle sedíš půl hodiny?“

„No to ne, chvíli jsem ještě ležel. I když jste mi tu mojí postel dost vokupovali,“ dívá se Simon s jemnou výčitkou na kolegy.

„Hele, přestaň do mě šťouchat,“ obrátí se Andrášková na doposud ležícího mladíka, „Máš ho pěkně tvrdýho, se mi zdá,“ dodává s úšklebkem.

„Je ráno, ne?“ zavrtí hlavou Andreyi, nechápe, proč se ona diví, naopak teď on vrhne vyčítavý pohled, „Pokud toho teda nechceš využít ...“

„To sis v noci neužil dost?“

„To neříkám, ale když mi stojí ...“

„Poradím ti,“ vezme probíranou část těla spolunoclezníka Zuzana do ruky, po krátké době dodá, „No a takhle můžeš pokračovat sám,“ směje se, leze z postele a stále nahá odchází směrem k sociálnímu zařízení.

„Tak co, taky vstaneš, nebo si ho budeš honit?“ zeptá se Divíšek.

„Di do prdele,“ odpovídá mu oslovený.

„Hovno, žádný bratření nebude,“ zavrtí hlavou Simon a oba mládenci se dají do smíchu.

„Ty, nezlobíš se moc?“ zvažní tvář Andreyie, sedí teď na lůžku, nohy zkřížené a zírá na majitele postele.

„Už jsem ti říkal, to byl její nápad, asi už vo tom přemejšlela dlouho. Hele,“ ztiší Divíšek hlas, „jen se budeme muset my dva domluvit, abysme si voba dost užili. Najít mezi náma nějakou rovnováhu.“

„Takže ti nevadí, že jí taky píchám?“

„Pokud něco nemáš ...,“ pokrčí rameny Simon, „Myslím, co bys tady roznes. No tak se nesar, dělám si legraci. Kdybys něco měl, tak už by to asi ten čip hlásil, ne? Aspoň doufám,“ znovu se zasměje, „Ne, teď vážně. Mluvili jsme vo nějakých pravidlech.“

„V noci to snad nebylo špatný, ne? Nebo snad seš pořád nasranej?“

„Ale už jsem to nějak vstřebal,“ mávne rukou Divíšek, „Nemluvim vo noci, mluvím vo všem. Když nám bude dávat rovnoměrně voběma, tak dobrý, ale kdyby si chtěl nějak dominovat, tak ...“

„Co bych chtěl? Já jsem takhle spokojenej, aspoň si ho nemusím honit,“ podívá se dolů Kovczuk, ranní erekce se postupně ztrácí.

„Tak jo, ještě si ale vo tom promluvíme, my dva, bez ní,“ zvedne se Simon, „Jdeme tam za ní, jinak se tam bude rochnit dlouho a my nestihneme snídani. A hlavně potom ten náš harmonogram, nemám chuť poslouchat nějaký kecý nějakýho zdejšího magora. Ani France.“

Kovczuk nic neříká, také vyskočí z lůžka a oba mladíci směřují do koupelny, aby provedli ranní očistu a připravili se na další den. Za chvíli už je slyšet jen bujaré hlasy přes zavřené dveře, jak se mladí lidé vzájemně pošťuchují, částečně i eroticky dráždí. Leč čas je tlačí a tak zůstane pouze u těchto náznaků.

U snídani je atmosféra dost uvolněná, i Andreyi hodně ožil, náhle se necítí osamělý, opuštěný, ostrčený. Je rád, že jeho kolega nové uspořádání přijal, jak se zdá, je opravdu pragmatický. A Zuzana nemá dle všeho nikdy dost, proto by život tady mohl být od dnešního dne o poznání radostnější.

Asi kolem desáté hodiny se náhle aktivuje komunikátor Simona, on a jeho kolegové jsou právě ve výrobě rakví, kde jednak sledují práci strojů, za druhé dostávají přednášku o řízení automatické linky od jejího správce. Většinu výroby zajistí skutečně stroje, některé konečné úpravy dle objednávky zákazníků však udělají lidé, umělci, kteří dokončí dílo.

„Co se děje?“ zeptá se nevrle asi osmdesátiletý muž, jenž právě držel výklad a nelibě nese jeho narušení, „To vám neříkali, že to máte mít vypnutý a vyzvednout si vzkazy pozdějš? A taky je vyřídit?“

„Omlouvám se, ale čekal jsem důležitou zprávu,“ dívá se Divíšek na svůj komunikátor.

„Asi jsem špatně slyšel, ne?“

„Ne, pane, slyšel jste dobře. A taky vás budu muset opustit, mám totiž za pár minut schůzku,“ dívá se Simon dost drze, což vžene červeň do tváří zdejšího pracovníka.

„Schůzku? Jakou schůzku? S kým?“ šteká.

„Za patnáct minut mám být u generálního,“ odpovídá s výsměchem ve tváři Simon, „Což, jak uznáte, ani kvůli vám nemůžu odložit. Ačkoli váš výklad je znamenitý a poučný, přeci jen, generální je generální ...“

„Generální? No tak jistě, to musíte jít, jistě,“ dostane se do velkých rozpaků starší muž, naopak kolegové mladíka se tváří hodně překvapeně. Vůbec je v první chvíli nenapadá, co by Simonovi mohl generální chtít, vlastně jedna myšlenka se náhle objeví, třeba už někdo donesl místnímu hlavnímu šéfovi, co v noci dělali a možná to někoho pohoršovalo. Tak si stěžoval a generální si zve majitele ložnice na kobereček.

Divíšek se však netváří tak, jako by čekal mytí hlav, jen se teatrálně ukloní přednášejícímu a pak začne bloudit po komplexu, neboť i po půl roce má stále problémy se orientovat především v dlouhých podzemních chodbách, které spojují jednotlivé budovy i pracoviště.

Do kanceláře generálního ředitele Rajské zahrady je zaveden téměř okamžitě, jen co dorazí do jeho sekretariátu. Sedmdesátiletý Ignác Krieger mu ukáže na židli vedle svého pracovního stolu, vítá ho s úsměvem na rtech, tváří se velmi vstřícně. A stejně tak i začne.

„Vaše žádost mě trochu překvapila,“ říká, „Také jsem ji zcela nepochopil, myslím tím vámi uvedené důvody. Tak jsem raději nemeškal a pozval vás co nejdříve, abyste mi vše osvětlil.“

„Omlouvám se, pane generální, moje vyjadřovací schopnosti asi nejsou mojí silnou stránkou. Velmi vám děkuji, to teda byla rychlost. Teda to přijetí.“

„Něco mi odpadlo, tak jsem si do programu operativně zařadil vás. Nuže, pane Simone, tak co vás trápí? Píšete tady o nějaké asistované sebevraždě bývalého spolužáka, což je jistě nemilé a smutné. Co máte společného vy s žádostí Jakuba Zelenohorského?“

„Vy víte, o koho jde? Nepsal jsem tuším jeho jméno ...,“ dívá se Divíšek překvapeně.

„Pane Simone, nač bychom pak měli ten Systém,“ zatváří se Krieger málem soucitně, „Nechal jsem si zjistit, kdo z vašich spolužáků takovou žádost podal. Netuším ovšem, proč o tom se mnou chcete mluvit. Důvodů mě napadá pochopitelně víc, ale nechci hádat, dám raději přednost vašemu vysvětlení.“

„Pane generální, nevím jak začít, abych vás dlouho nezdržoval ...“

„Mám na vás asi tak ještě pětadvacet minut, z toho vycházejte.“

„Tolik?“ podiví se mladík, krátce zaváhá, „Pane generální, včera se se mnou spojil jiný bývalý spolužák, nějaký Jirka Buchar, který je teď na prvním stupni Institutu. Teda na druhém, omlouvám se. No a ten je kamarád s tím Jakubem, co chce spáchat tu sebevraždu. Ten Jakub požádal Jirku, aby ho sem doprovodil.“

„Pokud si to žadatel přeje, může být do podání injekce, respektive do doby, než ta zabere, přítomný kdokoli, koho si určí. Na druhé straně může i přítomnost jakékoli osoby zakázat,“ upozorňuje Ignác, „Váš bývalý spolužák Jirka tak může přijít, aniž by o to on nebo vy musel žádat.“

„Ne, ne, o toho Jirku nejde. Ten Jakub má i druhou žádost, abych byl přítomný taky já.“

„Ve vašem případě jde o stejný případ, pokud si vaši přítomnost žadatel přeje a pokud vy s tím souhlasíte, můžete být přítomný. Pochopitelně vás na tento čas vyváží z vašeho harmonogramu. Pokud o toto chcete požádat, pak je vaše žádost předem splněna. Ale takovou věc by mohl udělat i váš kurátor, pan Husník, kdybyste se obrátil přímo na něj.“

„Děkuji za vstřícnost, pane generální,“ je Divíšek velmi rozpačitý, „Obávám se však, že ten Jakub svou žádost myslel jinak.“

„Jinak?“

„No, ten Jirka by tam měl být jako doprovod, přítel, a tak. Bohužel si myslím, že mě by tam chtěl ten Kuba mít trochu jinak.“

„Jinak? Myslíte to, co mě teď napadá?“

„Bohužel asi ano. Myslím si, že Kuba chce, abych tam byl jako jeden ze zaměstnanců. Abych tam byl s ním, možná ho i držel, až dostane tu injekci, asi ho doprovodil do té komory. Víím, jsem jenom učeň, nemám žádný zkoušky, nebo co je k tomu potřeba ...“

„Už vám rozumím, už chápu, proč jste oslovil rovnou mě,“ přikývne Krieger.

„Omlouvám se, pane generální, určitě máte moc jiných povinností a starostí. Ale opravdu jsem nevěděl, na koho se s tímhle obrátit. Je to dost nezvyklé a ... nevím, prostě jsem si myslel, že bych měl oslovit vás,“ říká s velkými rozpaky a nejistotou v hlase mladík.

„Simone, přicházíte se žádostí nebo chcete spíš poradit?“

„Víte, že vlastně ani nevím?“

„Ta žádost vás dost zaskočila.“

„No, upřímně, docela dost. S tím Jakubem ... von se skoro s nikým nekamarádil, kromě toho Jirky, byl vždycky takovej zamlklý, zasmušilý. Proč tu chce Jirku, tomu rozumím, ale proč já, tak to nevím. Dneska jsem nějak nemohl dospat, dost jsem o tom přemýšlel. Pak jsem vám poslat tu zprávu.“

„Vím, kdy byla odeslána,“ pokývá hlavou Ignác, „Možná i rozumím vašemu bývalému spolužákovi, Jakubovi. Blíží se chvíle, kdy by měl umřít. Na jednu stranu si to přeje, a asi dost, když své rozhodnutí potvrdil i na druhém slyšení u komise. Ale na druhé straně má jistě z tohoto kroku velký strach. Jako by měl každý z nás, kdyby měl za pár dní umřít. Proto asi zoufale hledá nějaký záchytný bod, někoho, o koho by se mohl opřít, až ta hrozná chvíle přijde.“

„Nejsem si jistý, jestli jsem ten pravý.“

„Tak on asi neuvažuje. Ví, že jste sem byl přiřazený, že zde pracujete, nebo tedy praktikujete. Vás jediného tady zná, proto si myslí, že když budete s ním, bude to pro něj lehčí.“

„A bude?“

„Rozhodně ne, stejně celá tíže toho hrozného okamžiku bude na něm. Jen tím způsobuje nepříjemné chvílky vám i tomu vašemu spolužákovi. Díval jsem se na tu jeho žádost, nikoho jiného zde nechce, zcela vyloučil celou svou rodinu.“

„Nějak se nepohodli, oni na něj nějak moc tlačili, aby tu žádost stáhl. Podle Jirky ale způsobili pravý opak, ještě víc se zatvrdil, odstěhoval se. Pane generální, je teď úplně sám ...“

„Je úplně sám s celou tou hrůzou, a jak zabloudivší na poušti volá zoufale o pomoc. Hledá, kdo by mu ji mohl poskytnout. Pak se nelze divit, že jste ho napadl i vy.“

„No právě. Zpočátku jsem to hned zamítnul, ale když se mi to tak nějak rozleželo v hlavě ... Von ten Jakub zase nebyl tak špatnej, akorát to má asi v tý hlavě dost pomotaný. Něco mi říká, abych se na to vykašlal, ale něco jinýho, že když to udělám, tak si to asi potom budu vyčítat. Jsem z toho dost zmatený, pane generální, je to blbost, ale na druhý straně, když žádá o pomoc ...“

„Zcela vašim rozpakům rozumím, Simone,“ dívá se téměř otcovsky Krieger, „Můžete si o tom pochopitelně ještě promluvit s psychologem, dokonce bych vám to vřele doporučoval. Ale i já vám jsem schopný dát radu. Na vašem místě bych tuto žádost odmítl. Je těžké vidět umírat cizí lidi, natož sledovat těsně před smrtí člověka, kterého znáte devět let, se kterým jste většinu vašeho zatím krátkého života trávil mnoho času. Na vaši psychiku to může mít zdrcující dopad.“

„Podle toho Systému asi dost vydržím, ne?“ usměje se bolestně mladík.

„Vydržíte více, než průměrná populace, to vyplývá z vašeho profilu. Ale nevydržíte všechno. Nebudu vám lhát, mnoho osob zde se psychicky zhroutilo, hrozí časté používání různých stimulantů, nutnost léčení. Poskytujeme tady nadstandardní zázemí, ale někdy ani to nestačí. Zvláště, pokud přicházíte často do styku s tím, co jste už také shlédli. Možná mi máte za zlé, že jsem vám ukázal popravu i euthanasii, také vše, co se potom děje s tělem. Ale chci, abyste se otužili. Mladší organismus spíše dokáže takové věci vstřebat, vyrovnat se s nimi, než když už jste ve vyšším věku.“

„Ne, ne, nijak vám to za zlé nemám. Teda ne, že by se mi to líbilo. Toho teroristy mi ani moc líto nebylo, to spíš těch hodnejch lidí, co už to mají skoro za sebou a tak to radši uspíší. Ale toho Kubu vůbec nechápu, je přece tolik krásných věcí kolem nás ...“

„Určitě, Simone. Například třeba kolegyně ...,“ objeví se ohýnky v očích Ignáce.

„Vám taky nic neujde ...,“ usměje se poněkud trpce Divíšek, „To díky tomuhle?“ pozvedne lehce levou ruku, „Nebo máte dokonce někde skrytý monitorovací zařízení? V mé ložnici?“

„Žijeme všichni ve světě, Simone, kde je soukromí obětováno vyšším zájmům, například naší bezpečnosti nebo ochraně našeho zdraví. Ten čip vás chrání, zároveň vás stále identifikuje. Nebudeme si nic namlouvat, i tento náš rozhovor je monitorován.“

„Už jsem si zvyknul ... jen by mě zajímala ta rychlost, jak se to šíří ... myslím tím, jak rychle se někdo dozví ty věci z vašeho soukromí.“

„Rychle, Simone, o tom buďte ubezpečený. Ale pokud nikoho neohrožují, nejste pro nikoho hrozbou, tak je hned také odloží. Nicméně si je mohou kdykoli zase vyvolat.“

„Rozumím. Já jen ...,“ podává se mladík na staršího muže, pak sklopí zrak.

„Simone, chcete-li se zeptat, zda vím, že vy a vaše kolegyně trávíte noci společně v ložnici, tak o tom vím už dávno. Chcete-li se zeptat, zda vím, že tuto noc jste byli ve třech, tak to už vím také.“

„Vida ... jde to fakt rychle ... a je nějaký problém?“

„To spíše musíte říci vy mně, Simone. Byli jste dva, teď je tam onen pověstný trojúhelník. Což při horkokrevnosti vašeho mládí nemusí být dobře. Ale ono to není dobře asi v žádném věku.“

„To asi ne, pokud se ty tři nedohodnou.“

„Jistě, existují různá soužití, i ve třech, v obou možných poměrech. Dokonce i se stejným pohlavím. Někdy to funguje, někdy to nekončí nejlépe.“

„Takže je to problém?“

„Simone, to bude záležet na vás,“ říká smířlivým hlasem Krieger, „Co děláte ve vašem volnu, je vaše věc. Stejně tak, co praktikujete v oblasti sexu. Důležité je, aby se vaše nestandardní soužití negativně neprojevovalo ve vaší práci.“

„Podle všeho nic takového nehrozí ...“

„Pak je vše v pořádku, jste dospělí, máte právo na soukromý život, pokud s tím souhlasí i ti, co jsou v něm s vámi. Pokud vám takové soužití vyhovuje, pak vám jen přeji, aby vám vydrželo co nejdéle a byli jste v něm spokojení.“

„Tak to jsem rád ...“

„Dokonce, Simone, pokud budete chtít, mohla by se najít i větší ložnice, nemuseli byste tak přebíhat z ložnice na ložnici. I ta postel se dá rozšířit,“ cukají koutky úst generálního ředitele.

„To je teda vstřícnost ... to bych nečekal ...,“ zvedne překvapeně oči mladík.

„V tomhle ústavu, Simone, je víc než kde jinde důležitá spokojenost v soukromém životě našich zaměstnanců. Tam mohou nacházet protipól k tomu, čemu jsou vystavováni v práci. Pokud chcete, dám pokyn Francovi a ten vám zařídí větší ložnici a i tu větší postel, kam se lépe všichni směstnáte.“

„No teda ... to zírám.“

„Nakonec se vám tu bude líbit, i přes váš současný názor,“ usměje se Krieger.

„Můj názor ... pane generální, vy si necháte donášet, co říkám, když jsem s nima? No teda, to asi bude dost hnusný, si to pouštět ...“

„Nepotřebuji znát, o čem se bavíte,“ zatváří se opět soucitně Ignác, „I bez nějakých záznamů si dovedu představit, co si asi myslíte i co asi říkáte.“

„Takže si nemusím dávat pozor ... ale o vás jsem nic špatného neříkal, aspoň doufám.“

„Simone, tímhle se netrapte. Pojďme se vrátit k vašemu problému, kvůli kterému jste přišel, když vaše soukromí máme vyřešené. Co tedy vlastně chcete?“

„Co chci ... to kdybych věděl. Ale ... je vůbec možný, abych byl u toho, jako jeden ze zaměstnanců? Třeba ho podpíral, až bude dostávat tu injekci, pak ho doprovodil do té komory. Tam bych asi mohl skončit, dál už bych to vidět nemusel ...“

„I tak toho bude dost ... Simone, mám tady dost velké pravomoci a tohle zařídit mohu. Budou tam i další zaměstnanci, kdybyste snad selhal.“

„Selhal? Jak selhal?“

„Třeba to nezvládl psychicky, musel svou práci přerušit. Nebo začal jinak zmatkovat. Sice to nepředpokládám, ale stát se může ledasco, lidská psychika mnohdy překvapí. Ale mohu vám navrhnout i něco jiného, pokud budete chtít.“

„Něco jiného?“

„Například můžete vašemu bývalému spolužákovi vzkázat, že jste měl dobrou vůli, ale já jsem vám vaši účast zakázal. Jste náš zaměstnanec, ačkoli teprve ve stádiu praktikanta. Tím pádem mohu nařídít, abyste jako osoba blízká žadateli a zároveň náš zaměstnanec, měl přístup zakázán. Tak se z toho vyvlíknete.“

„Vyvlíknu ... možná před Jirkou nebo Jakubem, pane generální, ale jak se z toho vyvlíknu sám před sebou? Sobě přece lhát nemůžu, ne? Nezdám se vám nějak zjemnělejší? Takhle divně jsem se snad nikdy necítil, většinou všechno házím za hlavu, ale tohle z ní nějak nemůžu dostat.“

„Jde o dost neobvyklou situaci, ačkoli se občas stane, že u nás končí i blízcí našich zaměstnanců. I ti mají staré rodiče, prarodiče, například. V takovém případě jsou ale většinou maximálně v roli těch, kteří žadatele doprovodí na místo a po injekci odcházejí. Je to tak lepší, věřte mi.“

„Já vám věřím ... přesto, pane generální, pokud bych tam chtěl být, jako jeden z personálu, bylo by to možný? Mohl bych být třeba vedle Kuby, až dostane tu injekci? A dovést ho do té komory? Dáte mi k tomu souhlas?“

„Pokud na tom budete trvat, tak vám vyjdu vstříc. Ale budu mít podmínku, vše dopředu proberete s psychologem a to samé učiníte, až bude po všem. Znovu vám však opakuji, že vám tento postup nedoporučuji. Záleží však na vás, pokud cítíte nějaký závazek, nebudu vám bránit ho naplnit. Pro případ Jakuba vám udělím výjimku a instruuji ostatní, aby na vás, s prominutím, dohlédli.“

„Děkuji, pane generální ... pane generální, dokdy musím říct konečný stanovisko? Dokdy se musím rozhodnout?“

„Můžete se rozhodovat až do poslední chvíle. Kdykoli budete moci odejít, bude tam náhrada. Simone, není to jednoduchá situace, nebude žádnou ostudou, pokud se rozhodnete u toho nebýt. Nebo jen jako přítel žadatele. Zvažte ještě své rozhodnutí, nemám zájem, abyste z toho pak měl nějaké psychické problémy. Máte sice snížený práh působení emocionálních prožitků, nicméně nikdo z nás není absolutně netečný k cizí bolesti a utrpení. Jakub je mladý, umírá z našeho pohledu naprosto zbytečně, byl ve vaší blízkosti dlouhých devět let. Může to mít na vás daleko větší dopad, než si teď dokážete představit,“ říká velmi naléhavým hlasem Krieger.

„Beru to, ale přesto bych tam asi chtěl být.“

„Máte moje svolení,“ přikývne Ignác, „Simone, máme ještě pár minut, máte ještě něco na srdci? Chcete se na něco zeptat? Na cokoli.“

„Ani ne, pane generální. Sám asi tušíte, jak to tady nemám rád, jak moc jsem byl naštvaný, když jsem tu nabídku dostal. Ale určitě se kvůli tomu nehodlám zasebevraždit.“

„To doufám. Tak se na něco zeptám já,“ narovná se v křesle Ignác, zbylých pár minut vyhrazených na tuto audienci stráví dotazy na pobyt tří nováčků ve zdejší ústavu. Mladík je k němu velmi upřímný, i když odpovědi vyznívají mnohdy dost negativně. Ale jeho otevřenost generální ředitel oceňuje.

BRZO UŽ TI BUDE DOBRĚ

Tuhle noc považuje Jirka Buchar za asi nejhorší, kterou zatím zažil. A to i přesto, že se ho snažila jeho přítelkyně Isabela povzbudit. Mnoho toho nenaspal, pořád se mu hlavou honily dost ošklivé chmury, hraničící mnohdy se sebeobviňováním.

Dnes má splnit moc ošklivý úkol, poskytnout hroznou službu, totiž doprovodit svého kamaráda Jakuba Zelenohorského na jeho cestě do Rajské zahrady. A tam s ním setrvat až do chvíle, kdy ztratí schopnost vnímat, co se s ním vlastně děje. Jakub si asi vůbec neuvědomuje, jaké hrozné stresy mu svou žádostí způsobuje.

Jirkovi je také jasné, že má poslední šanci, aby se pokusil rozhodnutí svého kamaráda zvrátit. Jen velmi časově omezený prostor, než dojedou k tomu hroznému ústavu, kterému se naprosto neoprávněně říká Rajská zahrada. V noci si přehrával mnohokrát řeč, kterou by chtěl přednést, pokud možno krátkou, údernou, plnou pozitivních argumentů. Různě ji piloval, aby nakonec získal pocit, že jakákoli slova nedokáží popsat, co by chtěl vyjádřit.

Tento zákon mu přijde jako jeden z nejvíce kontraverzních. Je chvályhodné, když mají lidé právo Volby, ale není zde už překročena jistá hranice? Nemají například příbuzní či dokonce rodiče takového žadatele právo mu zabránit ve spáchání takového nesmyslného činu? Kdo má větší právo na život, ten, kdo ho žije, nebo ti, co mu ho svým splynutím dali? Vždyť oni ho zplodili, oni ho vychovali, oni se o něj starali a strachovali. Má pak takový jedinec právo všechno zahodit a jen tak si umřít?

Jistě, sebevraždy vždy byly a budou. I kdyby ten zákon neplatil, možná by Jakub zemřel. Možná by si sám sáhl na život. Ale taky by nemusel uspět, mohli by ho léčit, dávat mu antidepresiva, dostali by více času a prostoru. Třeba by za pár let byl vděčný svým rodičům a doktorům, že mu neumožnili spáchat skutek, jehož efekt se již nikdy nedá zvrátit.

Jirka zná slušně historii, dobře ví, co různých osobností si sáhlo na život. Také zná statistiky, kolik mladých lidí zvolilo dobrovolný odchod, mnohdy z dost malicherných důvodů. Tedy malicherných pro jejich okolí, nikoli pro ně samotné. Nikdy asi nepochopí, jaké musí být jejich zoufalství, co musejí prožívat, aby tak zkratkovitě jednali.

Zákon, který je teď platný, dává relativně dost dlouhou dobu, kdy je šance rozhodnutí žadatele zvrátit. Ale je ta doba opravdu dost dlouhá? Trpícímu asi přijde jako věčnost, těm, kteří ho nechtějí ztratit, naopak jako okamžik.

Jirka se ve snídani dloube, nemá vůbec na jídlo pomyšlení, mrazení v zádech střídají svíravé pocity kolem žaludku. Isabela na něj hledí se soucitem, chápe, jak se její milenec trápí, určitě je ráda, že není na jeho místě. Sama neví, jak mu pomoci, jak ho účinně povzbudit.

„Nechceš, abych jela s tebou?“ navrhuje, ačkoli již zná dopředu odpověď.

„S tímhle mi pomoc nemůžeš. Snad až potom, až se vrátím, pak tě budu moc potřebovat,“ říká on se zoufalstvím v očích, které se nepřírozeně lesknou.

„Budu tady, pro tebe, slibuju.“

„Já vím, a jsem ti za to moc vděčnější,“ vezme ji on za ruku, „Tohle je hrozný den, fakt hrozný. Vůbec nevím, co mám udělat. Jak toho zatvrzelce přesvědčit. Mám poslední pokus, poslední šanci, ale nevím, jak ji využít,“ vzdychá, „Mluvil jsem o tom i s tím jeho psychoušem, ale ani on mi moc neporadil. Podle mého už nad ním zlomil hůl.“

„Jirko, jsou věci, který prostě při veškerý snaze i vůli nedokážeme ovlivnit. I kdyby ses rozkrájel, tak asi s Kubou nehneš. Zvlášť potom, co se stalo s jeho rodiči a bratry. On už podle mého žije v jiném světě, svým světě, do kterého nikoho nepouští. Určitě moc trpí a tak ... Jirko, musíš si udržet nadhled, zkus to, ale když uvidíš, že to nemá cenu, tak to přijmi. Nech ho jít. Zůstaň silný a buď mu oporou. Já vím, lehko se mi to říká, ale ... Je mi to tak líto, co si asi budeš muset vytrpět.“

„Tak zle mi asi ještě nikdy nebylo,“ svěruje se on, „Máš ale pravdu, měl bych to zvládnout, abych mu to ještě neztěžoval. Nechce vidět moje slzy, určitě i proto u toho nechce svoji rodiče, svou matku. Ale nevím, jestli to dokážu. Nejsem asi tak silný, jak jsem si myslel.“

„Jsi velmi silný, ale tohle je nad síly každého. Tohle nikoho nemůže nechat chladným, nikoho, kdo má kousek srdce v těle ... Vem si něco k jídlu, aby ti ještě nebylo špatně z hladu.“

„Můj žaludek nesnese už ani sousto,“ zavrtí on hlavou, „Kolik mám ještě času?“ ptá se, i když zná přesnou odpověď.

„Auto bude přistavený za dvacet minut ...“

„Už jen dvacet minut ... Isi, já si vůbec neumím představit, co udělám, až se s ním dneska sejdu. Co mu řeknu, jak se na něj budu dívat. Vůbec nic nevím, jsem úplně, ale úplně v prdeli.“

„Hlavně si pamatuj, že tady na tebe čekám. A když budeš chtít, tak se se mnou spoj hned potom, můžeme si jen tak povídat, o čem budeš chtít. Jen abys přišel na jiný myšlenky,“ nabízí mu ona svou pomoc, už dávno ho skutečně miluje, její cit je určitě žhavější než jeho. Ale i jemu už na ní dost záleží, určitě víc, než si je schopný a ochotný připustit.

Žvatlají o hloupostech, aby zabili čas, který se naštěstí rychle posune a ukončí tuto jejich zoufalou konverzaci. Ona ho doprovodí až před dům, poté se vrátí, zatímco on si chvějící rukou dává z baru auta panáka. Ani se nenamáhá si ho míchat, nalije si pořádnou dávku pořádně silného alkoholu. Ale jen jednoho panáka, na zklidnění nervů, jinak potřebuje čistou hlavu. I když by ji měl rád zastřenou pořádně účinným stimulantem.

Cestu na místo určení přetrpí, a to doslova. Když limuzína zastaví na místě, kde čeká ten nešťastník, je Jirkovi skutečně na omdlení. Oči se mu zalíjí slzami, takže skoro nevidí postavu, která se souká k němu do luxusního prostoru přepravního prostředku.

„Zdravím tě,“ zní mu v mlze hlas sebevraha, „A taky ti moc děkuju.“

„No jo,“ zachrčí Buchar, na víc se nezmůže, odvrací hlavu, snaží se nabrat rovnováhu, zbavit své oči toho závoje, co se mu na nich usadil.

„Moc si toho vážím, že seš tady se mnou,“ žvatlá Zelenohorský, snaží se, aby jeho slova zněla vesele, nicméně jeho úmysl značně skřípe.

„Kubo, já nevím,“ říká Buchar do boku auta, má strach otočit hlavu a pohlédnout na kamaráda, který už za pár hodin bude mít všechno za sebou. Už tady nebude, zbude z něj jen hromádka popela. Jak mluvit s někým, kdo jde na smrt, kdo bude za tak krátkou chvíli mrtvý ...

„Omlouvám se ti, Jirko, ale nevěděl jsem, na koho se obrátit,“ zní hlas zoufalce zoufale.

„Já vím, nezlobím se,“ otáčí Buchar pomalu hlavu, oči se mu hrozně lesknou, sbírá veškerou svou sílu, aby alespoň částečně utlumil své emoce, „Kubo, i já se omlouvám. Vůbec nevím, co mám teď dělat, co mám říkat. Nechci něco dělat špatně, ale promiň, fakt je tohle na mě moc.“

„Ještě jednou se omlouvám, ale chtěl jsem dneska někoho vedle sebe ... ty seš jedinej, kdo mi teď už zbyl ...“

„Kriste pane ...“

„Jirko, brzo bude po všem, snad tu chvíli se mnou vydržíš, ne? Ty, ktorej ...“

„Kubo ... tak dobře, když jinak nedáš,“ nadechne se zhluboka Buchar, „Vždycky jsem s tebou mluvil na rovinu, budu i teď. Celou noc jsem nespál a celou noc jsem přemýšlel, co mám udělat, abych tě na poslední chvíli přesvědčil, že děláš hroznou hloupost. Několikrát jsem už měl docela dobrou řeč, abych vzápětí přišel na to, že je úplně na hovno. Nevím, co se děje v tvojí hlavě, a asi se to už nikdy nedozvím, protože za pár hodin ty tvoje mozkové buňky odumřou a všechny spoje se přeruší. Pak už to zůstane navždycky tvým tajemstvím. Chci ti pomoc, ale nevím jak. Chci ti být oporou, ale cloumaj se mnou emoce. Vůbec netuším, co bych teď měl dělat, co bych teď měl říkat.“

„Jasný,“ přikývne Zelenohorský, je bledý jak stěna, kruhy pod očima, ty zapadlé, celý se lehce chvěje, je až moc patrné, jak se snaží předstírat klid a rozvahu.

„Co jasný. Řekni mi, co vlastně po mně chceš a já se pokusím ti to poskytnout.“

„Chci jen jediný. Abys mě tam doprovodil. Nemusíš nic říkat, stačí, když budeš se mnou. Ale jestli ti to dělá velký problémy, tak mě odvez jen k tý bráně, dál už půjdu sám.“

„Kubo ... ještě je pořád čas. Pořád je ještě čas ...“

„Já už jsem rozhodnutej.“

„Dobře, doprovodím tě tam. Ale s tím, co děláš, s tím zásadně nesouhlasím.“

„Já vím, to nikdo. Ale je to moje právo.“

„Jistě. Tvoje právo. Tvoje Volba. Jen si využil zákon, který určitě jeho autoři mysleli jinak, než jak v tvým případě vyznívá. Ale budiž, máš právo ten zákon využít. Nechci se s tebou přít, vlastně tě ani přemlouvat, když se to nikomu nepodařilo za půl roku, tak jakou bych měl šanci já za pár minut. Jen mi řekni, co chceš, abych udělal, abych ti byl oporou. Mám s tebou mluvit, nebo mám jen mlčet a bejt vedle tebe?“ snaží se Buchar zachovat klid a rozvahu.

„Jsem rád, že seš tady se mnou,“ hovoří teď Zelenohorský tichým hlasem, „Na tuhle chvíli jsem se dlouho připravoval, dlouho těšil. Říkal si, jaký to asi bude, připravoval se, abych působil vyrovnaně a důstojně. Snad to zvládnou, i když to není vůbec lehký.“

„Ne, to není. Nejen pro tebe ... rozloučil ses vůbec s rodiči?“

„Rodiči?“ stáhne se bolestně tvář sebevraha.

„Asi o tom nechceš mluvit.“

„Nechci. Řeknu ti jen jedno. Mám tady ve svém komunikátoru pro ně dopis. Psal jsem ho dlouho. Když už si o tom začal, chtěl jsem tě stejně požádat ještě o jednu službu. Než tam dojedeme, přepošlu ho k tobě. A ty ho pošleš mým rodičům, až bude potom. O tuhle opravdu úplně poslední službu jsem tě chtěl ještě požádat.“

„Napsal si jim dopis? Nemluvil si s nima?“

„Ne, nemluvil. Ten dopis jsem psal dlouho, asi čtrnáct dní. Hodně jsem ho měnil, snažil se, aby všechno vystihnul. Aby mě pochopili. Ale promiň, nechci o nich mluvit a nechci na ně myslet.“

„Dobře, tak mi tu zprávu pošli, já jí předám dál, až ... až bude čas.“

„Děkuju. Jirko, určitě to pro tebe není příjemný, jet takhle se mnou, ale ... ale nechtěl jsem tam bejt úplně sám ... snad mi rozumíš.“

„Tomu rozumím, Kubo, ale nemusel bys bejt vůbec sám, ani kdybys tam nedošel,“ podívá se Buchar zpřímá na kamaráda, „Kubo, mám pro tebe návrh. Co kdybys tohle všechno ukončil, stáhnul tu žádost. Místo do tý Rajský zahrady bysme jeli ke mně. Přestěhoval by ses do mého domu, bydlel tam s náma, se mnou a s Isi. Časem by sis tam přivedl svou holku. Rodiče budou určitě dlouho pryč, já tady budu studovat nejméně další rok a půl, spíš dva a půl roku. Po tu dobu bysme byli spolu, pořádali mejdany, chodili se bavit. Co tomuhle říkáš?“

„Chceš mě jako přemlouvat, abych to vzdal?“

„No jasně. Pořád je ještě čas.“

„Ne, není. Já už prostě chci všechno skončit. Už chci svůj klid. Tenhle svět není pro mě. Já se do něj nehodím. A nechci v něm žít. Copak je tak těžký to pochopit?“

„Těžký to pochopit? No to si piš, že je to těžký. Kubo, já tě nesoudím, ale taky ti nerozumím. Asi máš svoje důvody k tomu, co chceš udělat. Pro mě jsou ale nepochopitelný, proto se nemůžeš divit, že ti nerozumím a naprosto nesouhlasím s tím, co chceš udělat. Někdy, když něco uděláme blbě, tak se to dá časem nějak napravit. Ale tohle už je konečná. Tohle už se nikdy nedá nijak napravit.“

„Měl jsem teď dost času o všem přemýšlet,“ hovoří potichu Zelenohorský, jako by zasněně, „Taky jsem hodně pátral v Systému. To bys neřekl, co je v historii sebevrahů. A jakých osobností. Prostě v určitý čas dospěli do stádia, kdy tohle řešení zvolili, bylo pro ně optimální. Buď už ztratili důvod žít, nebo si přestali rozumět se společností. Pravda, někdy za tím byly drogy, alkohol, nešťastný lásky, ale mnohdy jen absolutní ztráta chuti být dále v tomhle divném světě. Víím, co mi chceš namítnout, vždycky si tenhle svět hájil. Ale Jirko, to je tvůj svět, ne můj. Pochopil jsem, že já v něm nedokážu nic změnit, musel bych se mu jen přizpůsobit. A to prostě nechci. Dlouho jsem o tom přemýšlel, tak od dvanácti, možná od třinácti let.“

„Ale chtěl si přece na ten druhý stupeň Institutu, ne?“

„Chtěl, tam byla jiskřička naděje, stát se někým, kdo bude mít nějaký vliv, bude mít jeho život smysl. Bude něco tvořit, bude o něčem rozhodovat. Sice i tak jsem na to asi neměl povahu, ale bylo tam nějaký světlo na konci tunelu. Jestli mi rozumíš. Všichni další nemají žádnou naději něco změnit, můžou tomu všemu jen sloužit. Ta Polytechnika má dobrý zvuk, ale pořád má limity. Prostě jen o něco lepší služebník. Tenhle svět se mi vůbec nelíbí, proto z něj chci jít pryč.“

„To všechno kolem nás, ten Systém, Federace, pochopitelně, má svoje mouchy. Ale taky dává přece lidem dost příležitostí, bezpečí, stará se o jejich zdraví. Jsme tady chráněný před okolním světem, který je daleko horší, brutálnější, plný zla. Sice jsme odevzdali částečně svého soukromí, ale dostáváme za to velmi mnoho. Co ti na tomhle světě přijde tak hrozný?“

„Co? Prostě všechno. Všechno je tady řízený, všechno je předem daný. Můžeš se mít dobře, teda relativně dobře, když se tomu přizpůsobíš. Prostě tenhle svět není pro mě. Možná jsem svým způsobem blázen, ale díkybohu mám stále schopnost o sobě rozhodovat. Když mi ten svět dává právo z něj odejít, rozhodl jsem se toho práva využít. Ty mě opravdu jen těžko můžeš pochopit, jsi naprosto jiný, máš jiný přístup. Ale věř mi, já bych na tomhle světě byl hrozně nešťastnej. Nikdy bych se s ním nedokázal ztotožnit. Proto jsem podal tu žádost.“

„Snažím se tě pochopit, Kubo, ale nedokážu to. Vždyť je na tom světě tolik krásných věcí. Třeba jen ta moje Isi. Asi jsem se do ní skutečně zamiloval, mám ji rád. Když jsme spolu, cítím se šťastný, je mi s ní dobře, nejen v posteli. Kdybys tomu dal čas, třeba bys taky našel nějakou svoji Isi a třeba bys pak všechno taky viděl jinak. Kubo, tak to aspoň odlož, třeba o rok, o dva roky. Když ani pak nenajdeš smysl života, můžeš tu žádost podat znova,“ říká Buchar úpěnlivým tónem.

„A absolvovat to půlroční peklo znovu?“ usměje se bolestně Zelenohorský, „Děkuju pěkně, nechci. Trvalo mi dlouho, než jsem se na tenhle den připravil. Snad dobře, protože mám přece jen trochu strach.“

„To je přece přirozený. I ty máš v sobě pud, který ti velí přežít za každou cenu. Ten se určitě teď ozývá a říká ti, že bys měl svůj život chránit, a ne si ho nechat dobrovolně vzít.“

„Možná, ale můj rozum mluví jinak. Jirko, já chci dneska umřít, chci umřít důstojně. Jen mám strach, abych se u toho neklepal strachy. Asi to nějak nejde dohromady ... ani tohle neumím vysvětlit. Chci umřít, ale bojím se té krátké chvíle, kdy to přijde. Je to divný, co?“ usměje se trpce sebevrah.

„Spíš přirozený. Něco v tobě chce žít, chce říct tvému rozumu, že se rozhoduje špatně. Každý z nás má slabší chvíle, na každého čas od času přijdou krize, ale takovýchle drastických řešení ... Kubo, zvaž ještě moji nabídku. Přestěhuj se ke mně do domu, budeme spolu o všem mluvit, i s Isi. Poznáš další lidi, moje nové spolužáky. Určitě si najdeš holku. Kubo, prosím tě, dej tomu ještě nějaký čas, odlož svoje rozhodnutí. Budeme spolu hledat východiska, určitě nějaký najdeme,“ zní hlas Buchara zoufale.

„Už takhle ti dělám dost problémů,“ usměje se zlehka Jakub, „Ale vážím si toho, co mi nabízíš. Tvoje ochota si domů nastěhovat takovej přívazek, takovej problém. Ne, ty máš svůj život a ten si žij podle svého.“

„Nebyl bys žádný přívazek. Mluvil jsem o tom s Isi, ta taky souhlasí.“

„Jste oba hodný, ale tohle pro mě opravdu není žádný řešení.“

„Zkus to. Aspoň načas. Dohodneme si přesný termín. Co třeba rok? Když ani za ten rok nezměníš názor, slibuju, budu tě podporovat v tom, abys odešel. Až podáš znovu tu žádost, budu tě v tom podporovat. Nebudu tě už přemlouvat, protože si budu jistý, že pro tebe jiný řešení není. Ale Kubo, dej mi ten rok, kdy se to můžu pokusit změnit. Přesvědčit tě, že stojí za to žít, i když třeba není na tom světě všechno ideální,“ nemůže už znít hlas Buchara naléhavěji.

„Čekal jsem, že se mě pokusíš přemluvit. Ale jsem opravdu pevně rozhodnutej. Je to zbytečný, svoje rozhodnutí nezměním. Děkuju ti za všechno, i za tuhle tvoji nabídku. Ale mám jen jedinou prosbu, pomoz mi, prosím tě, překonat ten strach, kterej ... je to tak hrozně divný. Proč z toho mám strach, když si tak přejú umřít?“

„Třeba ti tvoje podvědomí napovídá, že neděláš dobře. Že je tvoje rozhodnutí ukvapený.“

„Ukvapený? O ničem jsem nepřemýšlel tak dlouho, a tak usilovně, jako o tomhle. V tom to není. Prostě jsem jen slaboch. I v tomhle. Dyť já nedokážu ani důstojně umřít. Podívej,“ pozvedne Zelenohorský paži, „podívej, jak se mi klepou ruce. Pomůžeš mi?“ vrhne zoufalý pohled na kamaráda.

„Do prdele ... Kubo, opravdu není žádná naděje, ani malinká, že bys svoje rozhodnutí změnil? Že bys to třeba jen odložil? Ani trocha naděje?“

„Ne, jsem naprosto rozhodnutej. Víím, že až se mě zeptaj, tak řeknu, že to chci. Neodvolám to. Ale možná se přitom budu klepat strachy ... Jirko, pomůžeš mi umřít důstojně?“ ptá se s hrozným zoufalstvím v očích Jakub.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ zatíná pěsti Buchar.

„Máš to se mnou starosti, co? To máš z toho, že sis mě na rozdíl od ostatních začal všímat,“ usmívá se teď hodně trpce Zelenohorský, „Jirko, za všechno se ti omlouvám. Za sebe, za mého otce, bratry, jak špatně o tobě mluvili. I za ten dnešek. Udělal si pro mě hodně, ani nevíš kolik. A děláš i dneska. Jsem ti za to strašně vděčnej.“

„Kubo, kdybys věděl ...,“ zalíjí se oči Jirky slzami, což zapříčiní stejný stav i u jeho kamaráda. Jen tam tak sedí vedle sebe, těžce oddychují a nechávají výměšky očních žláz stékat po lících. Vypadají jak sfingy, nehybné, kamenné, jen ronící slzy.

„Kubo, poslední slovo,“ vzpomíná se jako první Buchar, „Chceš to opravdu udělat?“

„Chci, musím, prostě musím,“ odpovídá zoufalým hlasem Jakub.

„Dobře, tak se na to připravíme,“ zní teď hlas Jirky zcela jinak, sebevědomě, důrazně, byť ho to stojí poslední zbytky sil, „Když už to musíš udělat, tak odejdeš s noblesou. S tím ti pomůžu. Nemusíš se bát, budu stát vedle tebe. A nejen já. Bude tam i Simon.“

„I Simon? Myslel jsem ... říkal si ...“

„Změnil názor, včera mi to sdělil. Bude tam, jako jeden z pracovníků. Bude hned vedle tebe, bude tě podpírat, stejně jako já. Aby to bylo důstojný, co říkáš?“

„Důstojný ... kéž bych dokázal potlačit tu hroznou slabost svého těla. Jirko, ani nevíš, jak mi tvoje přítomnost pomáhá.“

„Od toho přece kamarádi jsou, ne?“ snaží se o veselý hlas Buchar, přitom brečí dovnitř, „Zbejvá nám tak půl hodina, než tam dorazíme. Asi přijedeme dřív, takže tam nějaký čas budeme čekat. Víš co? Dáme si pohárek, ne moc s alkoholem, jen lehce, na chuť. A zkusíme myslet na něco jiného. Ne na vzpomínky, to by

bylo špatný. Ale co takhle vesmír? Často jsme se o něm přece bavili, tam na prvním stupni. O tom, co je vlastně nekonečno, jak nepatrný jsme my tady na Zemi, oproti všem těm hvězdám, světům, galaxiím. Myslím si, že tohle je vhodný a důstojný téma pro tenhle okamžik, co říkáš?”

„No jo, to je fajn téma,“ pozvedne své oči plné slz Zelenohorský, „My si tady o sobě tolik myslíme, a přitom v porovnání s vesmírem jsme fakt prd. Ani to zrnko není dobrej příklad. Vem si jen rozlehlost takový galaxie, ty miliardy hvězd. Je to taková neskutečná věc, a my jsme tady uvězněný v našem těle, přikovaný k týhle Zemi. Kdybysme se tak mohli rozlínout, tam někam, k těm hvězdám.“

„Třeba to jde, co ty víš. Třeba už někde na jiným vzdáleným světě tohle dokázali vyřešit. Oddělit vědomí od nedokonalosti těla. Aby mohlo cestovat prostorem, poznávat nový světy. Jen si vem, jak starej je vesmír, a kolik toho má ještě před sebou. A celou tuhle naši civilizaci. Která si hraje na tak důležitou. Ale ve skutečnosti jsme celému vesmíru k smíchu. Jsme jen mžik, ve srovnání s ním, s jeho majestátností, rozlehlostí.“

„No jasně,“ ožije trochu Jakub, přijímá hru, načatou jeho kamarádem. Začnou se probírat tématy, kterých se dotýkali už jako žáci prvního stupně Institutu, baví se o statistických pravděpodobnostech, že i jinde jsou civilizace rozumných bytostí. O možných formách života. Což jim vydrží nejen než dorazí na parkoviště před Rajskou zahradu, ale i poté, kdy tam už vůz stojí a oni čekají na chvíli, kdy bude nutné vystoupit.

„Je čas, Kubo,“ řekne v pravou chvíli Buchar a bez dalšího otevře dveře.

„Já vím,“ odpoví hrozně tichým hlasem Zelenohorský.

Dál se vše odehrává beze slov. Kráčí vedle sebe, systém ústavu je rozpozná podle jejich čipu a oni jsou vpuštěni dovnitř. Po pár metrech se Jakub na chvíli zastaví, začíná cítit, jako by se mu svaly na nohách měnily v hadrové náhražky.

„To bude dobrý, Kubo,“ vezme ho kolem ramen Jirka, poté se zase oba rozejdou, přičemž doprovázející cítí, jak se žadatel o smrt chvěje.

Dostanou se asi dvě stě metrů od brány, sloužící ke vstupu do komplexu. Zde jim v ústretu vychází mladík ve stejnokroji ústavu, s takovým divným výrazem ve tváři.

„Zdravím vás,“ snaží se o přijatelný tón hlasu Divíšek.

„Já tebe taky, Simone, a děkuju,“ odpovídá Buchar.

„Ne, ne, já ti moc děkuju,“ hlesne Zelenohorský, je bledý jak stěna, jeho chvění těla cítí Jirka na své ruce, kterou má stále kolem ramen kamaráda.

„Asi bude dobrý, když půjdete za mnou. Abyste tady nebloudili,“ raději se Divíšek rychle otočí, neví kam s očima.

Jdou zase mlčky, jsou již pod zemí, putují velmi dobře osvětlenou chodbou k místu, na které ani jeden ze tří nechce myslet. Ale musí.

„Je to ještě daleko?“ ptá se chvějícím hlasem Jakub.

„Ani ne, už tam brzo budeme,“ odpovídá Simon, aniž by se otočil, pak změní názor, „Kubo, ty seš přece vůl. Ale nemusíš se bát, všechno bude v pohodě. Je to dobrý, můžeš mi věřit, už jsem to víckrát viděl. Bude ti dobře, už brzo,“ dodá, pak zase upře pohled před sebe.

Vejdou do místnosti, kde je několik pracovníků ústavu a na vše dohlíží vedoucí zdejší sekce, sedmdesátiletý Michael Horník. Jeho oči se setkají se Simonovými, ten jen kývne, vše je v pořádku. Ostatní zaměstnanci mají přece jen jiný výraz než obvykle. Byť je Divíšek jen nováčkem, už je vlastně jeden z nich, a dnes tu zemře jeho kamarád. Je to vždycky trochu jiné, když jde na smrt někdo blízký zdejšího pracovníka. A když k tomu uvidí teprve šestnáctiletého mladíka, celého bledého a roztřeseného, jen klopí oči a snaží se udržet kamennou tvář.

Simon a Jirka teď stojí vedle Jakuba, který se vyplašeně rozhlíží kolem sebe. Uvědomuje si, že se nachází na konci své cesty, a byť si tento osud sám dobrovolně vybral, a poté uhájil v půlročním maratónu přemlouvání, prostupuje jím strach. Strach ze smrti, kterou si sice přeje, ale ...

„Pane Jakube Zelenohorský,“ přeruší ticho Horník, jeho hlas zní dost tiše, „Musím vás seznámit s tím, co zde bude následovat. Také vás musím upozornit, že až do chvíle, kdy vám bude aplikována injekce, která u vás navodí bezstarostný stav, máte právo celou proceduru zastavit. Stále ještě můžete proces zastavit a svou žádost stáhnout. Rozumíte tomu, co říkám?“

„Ano, pane,“ hlesne Jakub, jeho slova skoro nejsou slyšet.

„Dobře. Teď k té proceduře. Pokud nezměníte názor, tak vám bude aplikován obsah injekce. Tento přípravek ve vás vyvolá příjemné pocity, po jeho aplikování však již nebudete schopný racionálního úsudku. Proto již nebude možné proces zastavit. Až tato injekce začne plně účinkovat, což bude tak do dvou, tří minut, budete přemístěn do vedlejší místnosti, která připomíná rajskou zahradu. Zde budete uložen do trávy, mezi květiny a stromy, a pomocí plynu budou ukončeny vaše životní funkce. Smrt bude naprosto bezbolestná a rychlá, po té injekci budete mít pocit štěstí. Rozuměl jste, co jsem vám řekl?“

„Ano, pane,“ znovu odpovídá tiše Zelenohorský.

„Dobře. Ptám se vás tedy, chcete pokračovat v proceduře a souhlasíte, aby vám byla podána injekce? Upozorňuji vás, máte poslední příležitost celý proces zastavit,“ zní teď hlas Horníka naléhavě, asi i on si moc přeje, aby ten celkem milý a pohledný mladík změnil svůj názor, „Chcete tedy pokračovat? Souhlasíte s aplikací injekce?“

Na chvíli se rozhostí ticho, což v některých vyvolá naděje, už se stalo, že pod tíží okolností, a možná i vlivem tohoto prostředí, žadatel v poslední chvíli řekl ne.

„Ano, pane,“ vyjdou z úst Jakuba slova, která nechce nikdo slyšet.

„Dobře. Můžete zůstat stát, můžete se posadit. Chcete zůstat stát?“

„Ano, pane,“ hlesne Zelenohorský, přičemž se lehce zapotáčí, ale Jirka a Simon stojí velmi těsně u něho.

Jeden z pracovníků jde pro injekční stříkačku, další hodlá vyměnit Buchara. Ten se podívá na Simona, ten zase na Horníka. Na jeho lehké zavrtění hlavy se zaměstnanec stáhne, tím zůstává žadatel uprostřed svých kamarádů.

Přichází muž kolem padesátky s mechanismem, který zajistí vpravení roztoku do těla mladíka. Zůstane stát, ruku s přístrojem kousek od paže žadatele, pohlédne mu do očí. Dává mu ještě poslední šanci, aby vše zvrátil, aby všechno zastavil. Jakub se již téměř třese, oba bývalí spolužáci ho musí podpírat, přesto však dokáže kývnout. Muž se strojkem si jen povzdychne, přiloží mechanismus k jeho paži a přes oděv mu vpraví jeho obsah do těla. Spolu s tím oznamuje Horník zahájení již nezvratného procesu.

„Za jak dlouho ...,“ zachrčí Jakub.

„Chvilka, pomalu se začneš cítit líp, do dvou minut ti bude nádherně,“ říká tichým hlasem Simon, ale dívá se stranou, nechce pohlédnout do očí bývalého spolužáka.

„Moc vám děkuju ... že jste tu se mnou ... asi to už působí, mějte se tu dobře ...,“ říká Zelenohorský, v jeho očích jsou slzy. A nejen v jeho, všichni teď až moc křečovitě zírají do země. Když je utrácen tak mladý život, málokdo dokáže zůstat prost emocí. I po těch létech zkušeností.

Rozhostí se ticho, snad jen narušované přerývaným dýcháním, a to nejen Jakuba. Ten se začíná opravdu zklidňovat a jeho výraz se mění, stejně jako jeho oči. Když mu do nich Jirka pohlédne, pochopí, že jeho mysl už je zastřena preparátem, který mu byl podán. O čemž svědčí i úsměv a klid, který se teď odráží v jeho tvářích.

„Teď už mu je dobře,“ říká Simon, i v jeho očích jsou slzy, „Jirko, už bys měl jít. Už tě stejně nevnímá,“ chvěje se mu hlas.

„Já vím, ale přesto ...,“ vyhrknou naplno slzy z očí Buchara.

„Počkej na mě na chodbě. Za chvíli za tebou přijdu,“ navrhuje Divíšek.

„Jasně,“ kývne Jirka, nechává se vyměnit pracovníkem ústavu, ten přebírá zodpovědnost za vláčné tělo žadatele.

Jen co Buchar projde dveřmi, opře se zády o zeď, pak si sevře obličej ve svých rukách a rozpláče se.

„Nechcete jít za kamarádem?“ ptá se teď Horník Simona.

„Ne, ne, doprovodím ho vedle,“ odpovídá Divíšek zarputile, pak se spolu s druhým zaměstnancem pustí do svlékání Jakuba. Netrvá dlouho, a již ho vedou do plynové komory, nyní však se tváří jako opravdová rajská zahrada. Simon skoro něžně ukládá bývalého spolužáka do virtuální trávy, ten má blažený výraz, už skutečně realitu nevnímá.

„Kubo, Kubo, tys byl vždycky blbec. Ale tohle si teda fakt přehnal,“ říká Divíšek, podívá se naposledy do nyní již šťastných očí nahého mladíka, vezme ho za ruku, pevně mu ji stiskne. Pak se rychle narovná a odchází do vedlejší místnosti.

„Simone, teď ale už opravdu běžte,“ zní hlas Horníka velmi naléhavě a důrazně, „Je naprosto zbytečné, abyste tady zůstal. Dokonce vám to zakazují.“

„Já vím, pane,“ přikývne mladý zaměstnanec, „Do prdele,“ řekne jen, ale všichni přítomní mu moc dobře rozumí. Pak vyjde na chodbu, kde spatří zhrouceného Jirku. Oba bývalí spolužáci na sebe pohlédnou, ale moc se nevidí, valí se jim totiž z očí slzy. Nedokáží je zastavit, a ani nechtějí.

„Už je mrtvej?“ zeptá se Buchar po chvíli.

„Ještě ne. Teď mu tam pustili ten plyn. Hned upadne do bezvědomí, nic ho nebude bolet, nic nebude cejit. Do pěti minut mu začnou odumírat mozkový buňky, do deseti minut bude konstatována smrt. Ale ve své podstatě je vlastně už teď mrtvej. Už nic necejtí,“ říká Divíšek s ohromným sebezapřením.

„Musíš se tam vrátit?“

„Tam?“ objeví se ve tváři Simona vyděšený výraz, „Ne, díkybohu ne, dokonce tam ani nesmím. Dostal jsem jen výjimku, abych mohl být s ním, než ... Mám teď pár hodin volna, asi abych se z toho vzpamatoval ...“

„Já jsem úplně v prdeli, co ty?“

„No, už mi bylo líp,“ zasměje se křečovitě Divíšek.

„Nepůjdeme si někam sednout? Něco si dát?“

„Proč ne. Je tady dost míst, kam můžeme jít.“

„Co do mého vozu? Je tam bar, a hlavně, nikdo nás tam nebude votravovat. Něco nám tam namíchám, můžeme si chvíli pokecat, zavzpomínat ... na toho blázna, co jsme ho před chvílí odvedli na smrt. Co ho to jen popadlo.“

„Hele, teď už mu je dobře. Možná se fakt dost trápil, možná mu je takhle líp.“

„Kéž bys měl pravdu. Simone, je mi tak hrozně, ještě nikdy mi tak hrozně nebylo. Tohle byl děsnej zážitek, fakt děsnej.“

„Tak co kdybysme vyrazili? K tobě do toho baru? Tady už jsme voba stejně na hovno,“ navrhně Divíšek a jeho nápad je okamžitě přijat. Oba kráčí mlčky, každý se ve své mysli vyrovnává se zážitkem, který v nich minimálně nějakou dobu bude dost rezonovat.

Zalezou do limuzíny, Jirka nejprve instruuje řidiče, aby zůstal na místě, pak začne míchat drink, v němž nešetří alkoholem.

„Můžeš si vůbec dát? Když pak ještě něco máš?“ zarazí se.

„Ale jo, když tak si dám potom tu tabletu, co alkohol odbourá. Nebo spíš ne, dneska bude lepší bejt pod vlivem. Nějak mě to sebralo, asi víc, než jsem si myslel.“

„A co teprve mě ... počkej, musím ještě udělat jednu věc,“ odloží pohárek Buchar a chopí se svého komunikátoru.

„Chceš si promluvit s tou svojí?“

„Kéž by. Musím splnit poslední přání Kuby. Mám tady dopis pro jeho rodiče. Slíbil jsem ho poslat, potom ... teď už je asi určitě mrtvej, že jo?“

„Jo, teď už je úplně mrtvej.“

„Tak jim to pošlu,“ chvějí se ruce Jirkovi, když vytváří zprávu, v níž rodičům sebevraha oznamuje, že jejich syn právě zemřel a on jim posílá jeho dopis na rozloučenou. Nakonec přidá kondolenci, „Tak, a je to, teď se konečně můžeme napít,“ chopí se skleničky, pozvedne ji, pak polovinu obsahu zvrhne do svého hrdla.

„Řekl ti aspoň ten vůl, proč tohle udělal?“ ptá se Divíšek.

„Dneska něco mlel, že tenhle svět není pro něj. Že se sem nehodí. Ale nikdy jsem ho nepochopil. A už nikdy nepochopím, protože už jsou všechny ty jeho mozkový buňky mrtvé. Kdyby jen věděl, jaký hrozný chvíle mi způsobil. Nevím, kdy na tohle dokážu přestat myslet ... Chudák jeho matka, ta byla vždycky ke mně tak hodná ... Prosil jsem ho dneska, aby to ještě změnil, ale byl hrozně zatvrzelej.“

„Těmhle sebevrahům musí fakt něco v hlavě přeskočit, co si my asi nedokážeme představit. Copak ale ty, ty brzo přijdeš na jiný myšlenky. Seš na tom Institutu, máš určitě spoustu novějšch kamarádu, a pak tu svojí holku. Ale co já? Já tady v tý sračce mám strávit celej život. No řekni, není tohle na hlavu? Jak se z toho neposrat, jak zůstat normální?“ kopne do sebe zbytek pohárku Simon a natažením ruky loudí o další.

OSMÁ KAPITOLA

ROZHODNUTÍ

V současné době asi není populárnější a sledovanější soutěž, než je tak zvaná Světová hra. Vznikla postupně, kombinací různých jiných her, sice drsných, ale vůči soutěžícím přeci jen přívětivějších. Kdy na nějaký ostrov odvezli skupinu většinou mladých lidí, kteří různě soutěžili, navzájem intrikovali a vyřazovali se. Různé soutěže s názvem „Kdo přežije“ a podobně, se objevovaly už kdysi dávno. Jejich účastníci si sice mohli odnášet ošklivé zážitky ve své duši, ale na těle většinou jen drobné šrámy. Ovšem s postupem času se přitvrzovalo.

Jiní říkají, že za vzor byla vzata kdysi populární kniha, a posléze film s názvem „Hungry Games“, kdy proti sobě na život a na smrt bojovalo čtyřiašest zástupců provincií ve věku od dvanácti do osmnácti let. Pravidla se trochu zlidštila, a především, nikdo ve hře není proti své vůli. Což ale není zase takový problém, bláznů, kteří do hry vsázejí minimálně své zdraví, ale často i svůj život, se najde vždycky dost a dost.

Světová hra má svá pravidla, konkrétní termíny a postupová kola. Na konci každého kalendářního roku je celkový vítěz, který se stává navždy zabezpečenou celebritou. Cestou ale zanechává kolem sebe neúspěšné soutěžící, někteří jsou donuceni vzdát, další jsou vážně zraněni či onemocní tak, že nemohou pokračovat. Každým rokem však také umírají lidé, a to přes velkou zručnost a dokonalost soudobé medicíny. Navíc si mnozí soutěžící dávají do smlouvy klauzuli, že pokud budou zraněni tak vážně, že by jejich další život nemohl být plnohodnotný, nepřejí si, aby nebyli ožívováni. I když pomocí náhradních orgánů a umělých implantátů se dá pomalu sestavit celý člověk. Ovšem vážné úrazy mozku mohou být fatální i v současné době.

Jen jeden celkový vítěz, to by bylo z pohledu marketingu soutěže málo, proto existují různá kola, které generují menší vítěze, kteří také získávají slušné odměny. Začíná se nejprve výběrem zájemců v jednotlivých zemích Federace či státech přidružených, nebo i těch, kteří chtějí do soutěže zasáhnout. Následují pak základní kola v různých státech. Ty si je mohou organizovat sami.

Ve Federaci se začíná v jednotlivých regionech. Podle rozlohy mají některé země více míst, některé jenom jedno. V každém případě z těchto základních kol postupuje do dvou semifinálových kol celkem osmačtyřicet soutěžících. Během soutěže jejich počet významně poklesne, obě semifinálové skupiny se spojí, a ti zbylí si to rozdají o pět míst pro světové finále Světové hry.

Jak již bylo řečeno, podle počtu obyvatel připadá ve čtyřiašestičlenném finále Světové hry pro zúčastněné státy či oblasti určitý počet míst. Proto rozlehlá Federace v celosvětovém finále soutěže má garantováno zmíněných pět svých zástupců.

Soutěž díky různým regionálním kolům probíhá vlastně po celý rok, a diváci se postupně seznamují se značným množstvím soutěží, ke kterým mohou pojmout sympatie, různě jim fandit, a hlavně, mohou na ně sázet. Vysoká sledovanost a sázky z této hry dělají tu nejvýnosnější na světě.

Soutěž má také řadu odpůrců, neboť se počítá s tím, že každý rok budou soutěžící i umírat či skončí plní implantátů. Ovšem jednoznačně převažují ti, kteří si ji přejí, například ve Federaci v referendu získala hra obrovskou podporu, téměř pětadesát procent voličů pro ni hlasovalo. I když věděli, že při hře budou umírat mladí lidé. Anebo právě proto. Hra totiž skýtá velmi dramatické okamžiky, soutěžící si dost vytrpí, emoce tryskají, krev teče, praskají kosti.

Na druhé straně má hra svoje velmi přísná pravidla, kdo by je porušil, je ze soutěže vyloučen. Není primárním cílem protivníka zabít, ale vyřadit z boje. Smrt je vždy jen náhoda, souhra nepříznivých okolností. Kdyby byl někdo usvědčen z toho, že postupoval s cílem zabít, okamžitě by v soutěži skončil. Nemůže se tak stát, aby se někdo k někomu ze zálohy připlížil a usmrtil ho. Může však nachystat past, do které protivník chytí. Pokud se mu něco stane, pak jde o nešťastnou náhodu. Mohl a měl přece past odhalit. Přičemž i u těch pastí platí jistá omezení, vycházející z principu hry, vyřadit protivníka, ale nepřipravit ho o život. Proto tomu musí odpovídat i již zmíněné pasti.

Dochází pochopitelně i na přímé souboje mezi soutěžícími, ve kterých může jeden sok druhého zranit tak, aby nemohl v soutěži pokračovat.. A pokud by snad došlo k úmrtí, musí být naprosto jasné, že v tom nebyl úmysl, ale opět jen nešťastná náhoda.

V jistých fázích soutěže proti sobě soupeří týmy, v jiných jednotlivci. Co je vždy společné, vše se odehrává na tropických ostrovech, které jsou pro soutěž skvěle vybavené. Jsou prošpikovány elektronikou, ale přitom si zachovávají ráz divoké krajiny. Soutěžící nikdy nedostávají žádnou techniku, vždy si musí vystačit s tím, co nabízí příroda. Jejich oblečení je velmi lehké a postupně se rozpadá. Prostě po dobu jednotlivých kol jsou odkázáni jen na to, co si seženou. Musí umět něco ulovit, musí umět nalézt vhodné plody ke konzumaci, přitom si musí dávat pozor na soupeře, kteří je chtějí vyřadit ze hry.

Pro regionální kola je připraveno více ostrovů, ze kterých se vše přenáší každým okamžikem do celého světa, každý se může kdykoli připojit a děj sledovat on-line. Jsou pochopitelně také připravovány sestřihy s těmi nejzajímavějšími událostmi. Jsou představovány jednotliví soutěžící, praktikovány rozhovory s vyřazenými. Pokud dochází ke konfliktům či ke zraněním, jsou klíčové okamžiky donekonečna opakovány a je pochopitelně možné si je prohlížet ze záznamu. A třeba i zpomaleně, či si obraz zastavovat a vše si dokonale vychutnat.

V jednotlivých státech mohou lidé sledovat a sázet na svá regionální kola, ale také vyhlížet soupeře pro své oblíbené. A i na ně sázet. Pochopitelně sledovanost i sázení roste s postupující fází soutěže, světové finále je pak událostí roku. Tam jsou ti nejlepší z nejlepších, v některých případech také ti nejšťastnější, kteří měli tu kliku, že unikli nástrahám svých soupeřů, ale i nástrahám vytvořených přirozeným způsobem divoké přírody i organizátory soutěže. Náročnost pro soutěžící postupně roste, čímž dochází také k vážnějším úrazům a o dramatické okamžiky není nouze. Lidé se radují, když jejich favorité přežívají, a truchlí, když jsou vyřazeni, nebo dokonce vážně zraněni či usmrceni.

Ano, najdou se jistí odpůrci a mravokárci, kteří tuto zábavu odsuzují, poukazují na zbytečně zmařené životy mladých lidí. Či na jejich přetvoření kdysi dokonalého těla ve schránky plné náhradních orgánů a různě dokonalých implantátů, nahrazují jejich ztráty utrpené v soutěži. Ovšem působí spíše komicky, než by jim kdo vážně naslouchal. Vždyť ti soutěžící pouze využívají svého práva Volby, svobodně do arény vstupují, i pro poražené je zajištěno slušné živobytí, a ti úspěšnější si užívají odměn velmi zajímavých, neboť celý tento cirkus generuje velké zisky. Pozůstalí po padlých dostanou slušné odměny, jsou-li, například ve Federaci je v mnoha případech účast v soutěži nabídnuta takovým, kteří mnoho příbuzných nemají. Byť musí splňovat i mnohá jiná významná kritéria.

Zájem o účast v soutěži je též dobrým argumentem zastánců tohoto drsného divadla proti jeho odpůrcům. Vždyť je tolik uchazečů a jen málo vyvolených. Ti, jenž jsou vybráni jako vhodní kandidáti či kandidátky, procházejí tvrdým výcvikem a výběrem. Ač si jsou vědomi velkého rizika, mnozí mladí lidé touží stát se součástí této velmi populární hry. Která jim může přinést zajištění na zbytek jejich života, mohou se stát posléze sami součástí celé show a být známí doslova po celém světě. Ano, pro většinu jen pouhý sen, ale každý soutěžící má jiskérku naděje, že to bude právě on, který se stane celkovým vítězem. Nebo alespoň postoupí hodně daleko, každý den, který v soutěži vydrží, má svou cenu. Už jen se do ní dostat přináší jistá privilegia a prostředky, vše postupně narůstá. A každý zná i riziko, odvrácenou tvář, počítá s tím.

Lidé si již zvykli, jen málokdo se pohoršuje, když v soutěži někdo zemře. Ten dotýčný či ta dotýčná znali, do čeho jdou a byla to jen jejich Volba. Na kterou mají právo. Jistě, asi není právě dvakrát ušlechtilé od lidské populace, když sleduje každodenní boj vybraných soutěžících s nástrahami, sleduje jejich různou míru intenzity utrpení, ale co naděláš, když to baví tolik lidí a přináší to takové zisky. Přitažlivost všeho toho je především v tom, že tady nejde o žádnou virtuální realitu, ale soutěží jsou z masa a kostí. Lidé tak vidí v přímém přenosu vše podstatné z jejich skutečného života, jejich radost, bolest, euforii i utrpení.

U přenosů pak režiséři sledují stále stovky obrazů ze stovek kamer a vyhledávají ty nejzajímavější. Něco za ně dělají pochopitelně elektroničtí pomocníci, ti jsou stokrát rychlejší, ale s některými záběry si pohrají skuteční lidští umělci, sestřihají je do velmi akčních scén, se zpomalováním, prostřihem vyděšených či bolestí zkřivených obličejů, detailů některých ran. Ovšem i detailů opojení vítězů, těch, kteří uspěli buď v dané soutěži, v daný den, v daný okamžik. O celkových vítězích nemluvě.

Je též snaha různým kláním přidávat i různé příběhy, lásku, přátelství, přes vlastní soupeření. Jelikož soutěžícími jsou velmi mladí lidé, plní sil i bujících hormonů, není zase tak těžké takové příběhy vygenerovat. A když se jim nedostává přirozenou cestou, snad je i uměle vyvolat, jak si někteří diváci beztak myslí. Domnívají se totiž, že jsou soutěžící manipulováni, záměrně postrkováni do nebezpečných situací, ale i osobních vztahů, které mohou v úzké komunitě přinášet očekávané a žádané konflikty.

V pravidlech soutěže není nijak dopředu stanovený věk účastníků, však také v různých zemích funguje jiný systém výběru. Ovšem na druhé straně existuje i studie, která říká, že s přibývajícimi roky klesá míra chuti jít do rizikových situací. Podvolit se řádu soutěže. Pochopitelně jde i o atraktivitu soutěžících pro diváky, ti rozhodně nejsou zvědaví na nějakého pupkatého čtyřicátníka či rozkvetlou padesátnici. Soutěžící tak jsou nejčastěji ve věku mezi šestnácti až jedenadvaceti roky, přičemž záleží na tom, v kolika je v dané zemi jedinec plnoletý, aby měl právo o sobě rozhodovat. Platí nepsané pravidlo, že se soutěžící nad jedenadvacet let neberou, i když občas se objeví i starší, zvláště pokud je pro veřejnost velmi atraktivní či je něčím výjimečný. Což zase přitáhne zájem diváků o daného jedince.

Již osm měsíců probíhá intenzivní výcvik hned šedesátky adeptů na letošní regionální kolo pro Českou republiku. Je v něm jedenatřicet chlapců a devětadvacet dívek. Z nich bude vybráno čtyřadvacet soutěžících. K tomu čtyři náhradníci, ale jejich zapojení je málo pravděpodobné, musel by totiž někdo vypadnout. Sice se občas takové náhody stávají, ale statistika je neúprosná a pro tu čtveřici velmi nepříznivá.

Věk uchazečů o velmi lukrativní odměny je mezi šestnácti až osmnácti roky. Systém každým rokem dává nabídku určitému počtu právě dospělých jedinců, z nichž ji někteří odmítnou a jiní jsou vyřazeni po pohovorech či prvních testech. Většina, co se přihlásí, však zůstane v přípravném kempu.

Každý z uchazečů má právo být ve hře o hru dvě sezóny, pokud není v první vybrán, automaticky je zařazený do té následující, s novými tvářemi. Pokud opět neuspěje, z konkursu vypadá a je mu nabídnuto další vzdělávání či přímo místo dle jeho schopností. Buď skončí jako nějaký podřadný pracovník v soutěži, ucho, které různým způsobem pomáhá, nebo přejde do zcela jiného oboru. Zde opět zafunguje Systém a znovu mu dá vhodné nabídky.

Všichni adepti jsou ve skvělé fyzické kondici, plní síly i odhodlání. Ač jsou poměrně mladí, v tomto se již stávají rovnocennými soupeři i starším účastníkům, pokud je nějaké země vysílají. Ale ve Federaci funguje tento systém, který mladým mužům a dívkám po dosažení plnoletosti, tedy šestnácti let, dává tuto velmi atraktivní nabídku. Nebezpečnou, ale pro některé i velmi lákovou.

Samotný výběr čtyřadvacítky již neprovádí Systém, ale porota složená z organizátorů soutěže, režisérů, moderátorů. Cílem je vytvořit takou sestavu, která bude co nejvíce atraktivní pro diváky.

David Pařízek je v přípravném kempu prvním rokem, stále mu je jen šestnáct let, byť se sedmnáctka kvapem blíží. On má stále naději, i pokud nebude pro tento ročník soutěže vybrán, aby si vše zopakoval ještě jednou. Blíží se konec února a pokud se nedostane mezi vyvolené, bude mít pár měsíců volna a v červenci to zkusí znovu. To jiní jsou daleko nervóznější, neboť již jednou neuspěli a třetí šance se nedává.

Den D nastává s příchodem světla. Pařízek se probudí těsně před oficiálním budíčkem. Pohlédne vedle sebe, kde spatří rozcapenou sedmnáctiletou Elizabeth Bártkovou, se kterou již několik měsíců udržuje intimní poměr. V tom jim nikdo nebrání, naopak, osobní vztahy jsou vítány, nejlépe pokud vznikají trojúhelníky či dokonce mnohoúhelníky.

Ve zdejších areálu, ve kterém jsou navozeny podmínky, jaké se budou vyskytovat na skutečném ostrově, mají adepti své ložnice, ovšem různě se míchají, někdy pořádají bujaré večírky. Živelnost, bezstarostnost i divokost je všem vlastní, což jsou dobré vlastnosti pro potenciální účastníky Světové hry. Nedělají si s ničím problémy, život berou jako bezstarostnou jízdu. Co taky, když někteří nevědí, zda jim neskončí v poměrně krátké době. Užít si, co to jde, a doufat, že se na ně usměje štěstí, budou vybráni a dosáhnou minimálně takový výsledek, který jim zajistí další slušný život.

David uvažuje, jakou má asi šanci uspět v tomto ročníku. Konkurence je opravdu značná, nevidí tady mezi kluky žádného, který by byl jednoznačně horší než on, naopak má obavy, že minimálně několik je jich podstatně lepších. Získal už mnoho dovedností, které se mu mají hodit, od schopnosti přežít v divočině, až po výrobu různých pastí a zbraní za pomoci toho, co poskytuje samotná příroda. Hodně cvičí, trénují, posilují, zdokonalují se v různých dovednostech.

Během osmiměsíční přípravy také dvakrát vyrazili na cvičný ostrov, kde strávili několik týdnů, sice pod dohledem instruktorů, ale museli se o sebe postarat sami. Nic moc, z jeho pocitů, ale velmi poučné pro budoucnost. Dost mu to otevřelo oči, o tom, co ho čeká, pokud bude vybrán. Co je však podstatné, pořád se tady něco děje, i když jde často o fyzicky pořádný záprah, tak je všudypřítomná i zábava.

Naštěstí si dost brzo našel Elizabeth, se kterou si opravdu užívají, každou vhodnou chvíli. Jako by oba měli zítra zemřít, říkají si někdy žertem. Ale on to nakonec takový žert být nemusí, pokud budou vybráni. Což si

oba přejí, protože jen ve hře vidí svoji budoucnost. Dostat se do soutěže a vydržet tam co nejdéle, protože s každým dnem i s každým vyřazeným soupeřem poroste jeho konto. A také se zvyšují šance na nějaký slušný post v budoucí hře, něco, co nebude podřadná role. Ale to musí uspět jak ve vlastní soutěži, tak i u diváků, získat si oblíbenost. Tohle už z dosavadních školení pochopil.

Jejich komunikátory se rozezní, dávají tak najevo nutnost přerušit spánek. Také Elizabeth otevírá svá krásná očka, byť teď dost mžourají. Pohlédne na svého milence, který již sedí na okraji lůžka a zřejmě váhá, zda má jít vykonat ranní hygienu.

„Ty už seš vzhůru?“ ptá se ona dost zbytečně.

„Nějak jsem nemohl dospat, to víš, tenhle den ...“ obrátí se on směrem k ní.

„Sme tady voba poprvé, jakou asi máme šanci?“

„To bude záležet na těch, co tohle režírujou. Voni sestavěj takovej tým, co bude mít nějakej náboj. Bohužel si umím dost dobře představit pořádně zajímavěj a akční tým i beze mě. Ale jak se říká, naděje umírá poslední.“

„Na druhý straně, další rok by ti přinesl nový zkušenosti. Byl bys připravenější.“

„A taky větší riziko, že se do tý soutěže vůbec nedostanu. Modlím se zato, aby to vyšlo už letos,“ říká on toužebně.

„Modlíš? Ke komu? Nezdálo se mi, že bys byl věřící.“

„To říkám jen tak, to se tak říká, modlím se, aby něco vyšlo,“ vstane on, je po těch osmi měsících ještě lépe urostlý, svalnatější, než byl

předtím. Přitom si ale zachovává atraktivitu své postavy, žádné kulturistické svaly, ale svaly dynamické, velmi pružné a po pravdě i pohledné.

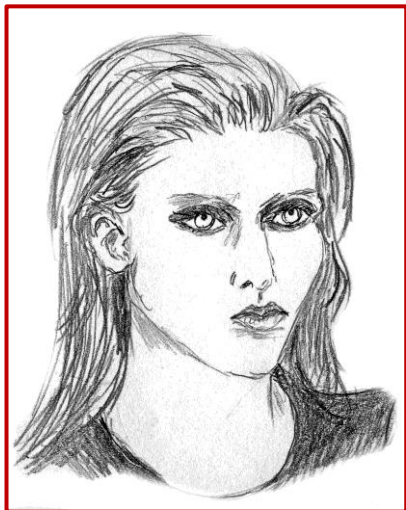
„Doprovodím tě,“ vyskočí i ona z pelechu jak srnka, má také bezvadnou postavu, vyniká její poprsí i štíhlý pas, ploché břicho i atraktivní nohy. Není pochopitelně stejně silná jako on, ale neobyčejně mrštná, rychlá, akční.

Oba hezcí mladí lidé směřují nazí do koupelny, aby učinili zadost své očiště. Tady to je jednoduché, s těmi všemi technickými vymoženostmi, na tom ostrově, pokud se tam dostanou, budou mít jen obyčejnou vodu, jestli na ni narazí. Nebo moře, které bude ten kousek země obklopovat. Také žádné přípravky, co jsou je zvyklí používat. Ale oba by tohle pohodlí rádi vyměnili za divokou přírodu, neboť by to znamenalo, že jsou ve hře. Ve hře, která jim může zajistit budoucnost. Bezstarostnou budoucnost, když Bůh dá a bude k tomu i klika.

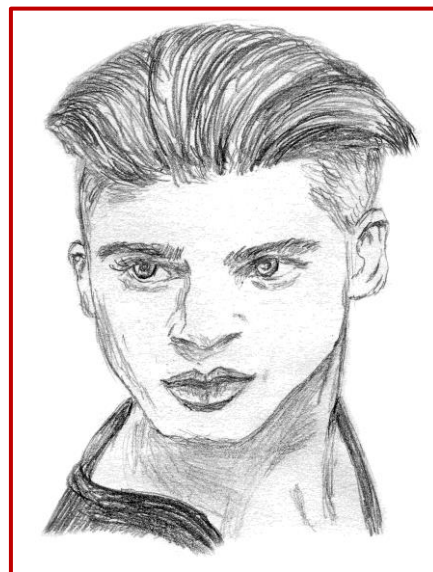
Celá šedesátka adeptů se sejde v jídelně, všichni se už dobře znají, někteří jsou skutečnými kamarády, jiní naopak na sebe koukají nevražlivě. Dnes ale převládají spíše ty druhé pohledy, neboť kamarád nekamarád, dnes je každý rival. Míst je omezený počet a více než polovina z nich bude asi za hodinu velmi zklamána.

Proto také dnes mezi strávníky panuje stísněná atmosféra, tradiční žertíky, pokřikování, výbuchy smíchu, se dnes nekonají. Nervozita je patrná, všichni osm měsíců dřeli, podvolovali se všem požadovaným procedurám, a teď to všechno může rozhodnutím výběrové komise přijít vniveč. Pro ty, kteří jsou v kempu již podruhé, pak nastává málem konec světa, všechny naděje padnou a oni netuší, jak moc špatnou nabídku dostanou. Můžou skončit také ve zcela jiném oboru, pro ně absolutně neatraktivním. Už se stalo pár případů, kdy takto vyřazení raději zvolili dobrovolný odchod ze života, který dle svého mínění rozhodnutím organizátorů soutěže stejně prohráli.

„Taky nám to mohli říct před snídaní,“ poznamená Elizabeth, sedí spolu se svým milencem a dalšími dvěma dívkami a mladíky u jednoho stolu.

Elizabeth Bártková

Justin Fedorov

„To by nám už třeba nechutnalo,“ zakření se osmnáctiletý Justin Fedorov, který je zde už podruhé, svou nervozitu nedokáže skrýt. Dnes je to hop anebo trop.

„Když se tak rozhlížím, tak si nedávám velký naděje,“ tváří se posmutněle Pařízek.

„Copak ty, Davy, ty máš ještě jeden rok, ale já, pokud to nevyjde, tak jsem v prdeli. Přitom přece nejsem tak špatnej, určitě na to mám,“ věří si Fedorov.

„To tady má každě,“ rozhlídne se David, „Každě tady je atraktivní, celkem pohlednej, urostlej, prostě co se má divákům líbit. A o holkách ani nemluvě, jsou nádherný, přitom drsný, všechny bojovnice. Ten Systém vybíral dobře.“

„Copak Systém, teď ještě aby dobře vybírala ta komise,“ povzdechne si Justin.

Prožvatlají se až ke konci snídaně, ale dnes se rozcházet nebudou, v jídelně dojde k vyhlášení rozhodnutí, už připravují obří obraz v čele místnosti, kde se budou postupně objevovat vybraní jedinci. Napětí v sále by se dalo krájet, všichni adepti se dívají jedním směrem, kde se navíc teď houfuje porota, která zpečetila jejich osud. Moderátoři, producenti, režiséři, a kdoví kdo ještě si řekl do výběru své. To nikdo z mladých lidí u stolů v jídelně netuší, nikdo se jim zpovídat nemusí. Rozhodnutí komise je svaté, nezvratné a nenapadnutelné. Nikdo nemá na účast právo, jen ti tam vepředu mohou někoho pozvednout směrem k Olympu a jiné naopak srazit do Hádesova hájemství.

Od skupinky se oddělí speaker, hlavní moderátor, dvaatřicetiletý krasavec Paolo Ballenti. Je italského původu, sice se ve Federaci zachovávají původní územní celky, ale obyvatelstvo se v nich značně promíchalo. Proto v českém regionu je plno přistěhovalců z východu, ale i z jihu, nemalá je kolonie asiátů. Ti všichni jsou teď občané České republiky, která je sdružená ve Federaci.

„Vážení a milí,“ tváří se vesele Paolo, on bude pro diváky tím, kdo jim bude zprostředkovávat toto regionální kolo, představuje mediální tvář, oblíbence publika, jak pro svou vizáž, tak svůj temperament i humor. V sále však je teď jediný, kdo má radostný výraz.

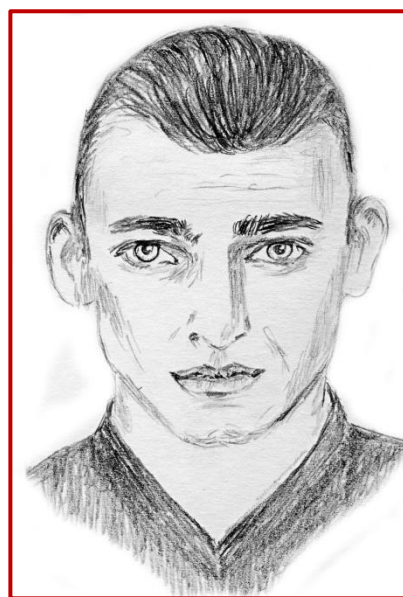
„Vážení a milí,“ zopakuje oslovení Ballenti, „jistě se už nemůžete dočkat, až se tady za mnou začnou objevovat profily těch z vás, která vpravo ode mě stojící komise vybrala pro letošní ročník. Neměla to určitě lehké, protože jste prostě všichni skvělí. Zruční, schopní, krásní, prostě dokonalí. Přesně takoví, jaká tahle soutěž potřebuje. Věřte mi, poznal jsem vás, proto to dobře vím. Každý z vás by si to místo zasloužil, bohužel těch míst je jen čtyřicet, proto mnozí budete zklamáni. A já s vámi, již teď soucím s těmi, co nebudou vybráni.“

„To nám hodně pomůže,“ ozve se někdo z davu.

„Máš pravdu, nepomůže, ale můžete aspoň odcházet s hlavou nahoře. Nikdo z vás není slabý, každý z vás se pro soutěž hodí, jak pánové, tak dámy. Ale jak se říká, je hodně povolaných, málo vyvolených. Vidím, jak jste netrpěliví, ale přesto musím ještě říct pár slov, aby bylo všem jasné, co bude následovat,“ nadechuje se Paolo a snad s jistým sadismem pozoruje vynervované tváře mládeže před sebou, „Až padne poslední jméno, opustí všichni ti, kteří nebyli vybráni, v tichosti tento sál. Včetně náhradníků. Rozejdou se do svých ložnic a tam vyčkají, až budou vyzváni, aby se dostavili k pohovorům. Při nich se také dozví další. Ti, kteří zde jsou již podruhé, dostanou novou nabídku od Systému, ti, kteří tu jsou poprvé, získávají právo si účast zopakovat pro příští sezonu. Pokud budou mít ještě zájem, pochopitelně. S každým si promluví někdo z organizátorů osobně, instruuje ho, co a jak. Ti, co budou vybráni, setrvají v této místnosti. Poté, co se přestanou radovat, a jejich méně úspěšní kolegové a kolegyně opustí sál, bude k nim držet řeč ještě hlavní organizátor soutěže, tedy tohoto našeho regionálního kola. Tak je vám vše jasné?“

„Jasný, tak už začni,“ drmolí mezi zuby Fedorov, ale jen pro sebe, není ho slyšet.

„Tak dobrá, dámy a pánové, tak jdeme na to. Držte si klobouky, jedeme z kopce. Prosím o první profil,“ zvolá Ballenti.

Paolo Ballenti

Objeví se obličej prvního ze šťastných mladíků a sálem se rozezní jeho radostný křik. Zároveň se ale stane terčem mnoha závistivých pohledů.

Tak to jde kus za kusem, chlapci i dívky, prostě směs zdánlivě bez ladu a skladu. Již je známo čtrnáct jmen, u stolu, kde sedí Pařízek, se však zatím neraduje nikdo.

„Kurva, mám to!“ rozezní se sálem výkřik Fedorova, neboť z čela místnosti na všechny v sále hledí jeho profil, obličej a základní údaje o něm, ty, které bude při hře dostávat i veřejnost.

„Tak ti gratuluju,“ říká hodně kysele David.

„Ještě je šance,“ září jak sluníčko Justin.

Pokračuje se dál, šestnácté, sedmnácté a osmnácté jméno.

„Jé!“ vyjekne Elizabeth Bártková, neboť je teď její profil na obraze. Celá se chvěje nadšením, oči jí planou.

„Tak aspoň ty,“ ztrácí už naději Pařízek.

„Ještě je pět míst,“ upozorní Justin, ale ani on už nevěří, že by se jeho kamarád do soutěže dostal. Je tady tolik jiných, minimálně stejně dobrých a vhodných.

„Naštěstí mám ještě jeden pokus, za rok,“ prýští z Davida pesimismus.

Přichází dvacáté, dvacáté první a dvacáté druhé jméno. Pařízek si dává hlavu do dlaní, ne, už jen dvě místa jsou k dispozici, to už je letos v prdeli, myslí si.

„Máš to,“ vykřikne vedle něho Elizabeth a on nevěřičně pohlédne na obraz. Raději si promne oči, zda nevidí špatně, protože kouká sám na sebe. Ano, je to on, jako triadvacátý dostává šanci již v tomto ročníku.

„Máme to,“ plácá si s ním Justin, jak jeho výraz kontrastuje s mnoha jinými, kterým zůstává k dispozici již jen jedno jediné místo.

A je to, poslední účastník je odtajněn, sál se rozděluje na dvě části, ta o něco menší se raduje, oči jim jiskří, halekají, navzájem po sobě pokřikují. Ta druhá je zamlklá, v očích mnohých jsou slzy, chlapce nevyjímaje. Již není žádná naděje, zůstávají před branou, někteří ještě s druhým pokusem a některé čeká jiná nabídka od Systému, která však může být příšerná. Zvláště tito neúspěšní kandidáti jsou v naprosté depresi, bledí jak stěna, s očima nejen plných slz, ale i hrozně závesti vůči kolegyním a kolegům, na které se dnes usmálo štěstí. Respektive něčím zaujali výběrovou komisi.

„Teď ještě náhradnice a náhradníci,“ říká do sálu Ballenti, „Ti sice mnoho nadějí na účast nemají, nicméně budou muset být připraveni. Jen pro informaci, náhradníci odejdou s těmi, co nebyli vybráni, ale zůstanou v záloze. Pokud by někdo vypadl před zahájením soutěže, budou povoláni. Respektive ten z nich, pro koho se rozhodne výběrová komise. Následující pořadí proto pro jejich případný výběr není rozhodující.“

Další čtyři zveřejněné profily už žádný velký ohlas nemají, ti, co se na nich objeví, moc dobře vědí, jak malé procento naděje na účast mají. Ano, nejsou úplně ze hry, ale ...

Tím je vše definitivně dokonáno. Nešťastnice a nešťastníci se zvedají a s hlavami hluboce sklopenými se šourají pryč z místnosti. Jen hrozně obtížně skousávají zdrcující porážku, mají chuť ničit, vraždit, ale jsou zde navyklí na disciplínu. Tak jen skřípou zuby, zatínají pěsti a dusí v sobě nekonečný vztek.

V sále teď nastává rumraj, vybraní jedinci se zvedají ze svých míst, sbíhají se k sobě, navzájem si gratulují, v tuto chvíli je jim jedno, že se objímají se svými budoucími soky, kteří se je budou snažit připravit o lepší odměnu, budou se je snažit ze soutěže vyřadit. Teď jsou ještě všichni na jedné lodi, plní neskutečného štěstí, protože dnes jsou vítězi všichni. Oni dostávají šanci se ukázat veřejnosti, získat si sympatie, oblibu a tím také bonusy, pokud už třeba vypadnou. Neboť z tohoto regionálního kola postupuje pouze jeho vítěz, pouze jeden či jedna z nich získá právo na účast v semifinálovém kole Federace.

Ale na to teď opravdu nikdo z nich nemyslí, teď se bezprostředně a živelně radují, neboť pro ně šance na úspěch neskončila, naopak se před nimi zešířila otevírá. V té hře se může stát všechno a každý věří, že on v ní bude úspěšný. Teď nemyslí na případná rizika, na možné utrpení, zranění a nedej bože i smrt. Ne, teď z nich jen prýští neskutečné štěstí, dané i jejich naturelem, jejich bezstarostností, lehkovážností, živočišností.

Do sálu napochodují číšníci a číšnice, roznášejí tradiční nápoj vítězů, tedy klasické šampaňské víno. Každý dostává pohárek s dlouhým stonkem, včetně výběrové komise. Hluk postupně slábne.

„No tak, dámy a pánové, no tak. Ještě budete mít příležitost slavit, dobře vím, že dnešní noc tady v areálu bude víc než bouřlivá,“ usmívá se Paolo, „Zkuste teď zachovat ještě chvíli chladnou hlavu. Nejprve mi dovolte, abych pronesl přípitek a vyjádřil svou gratulaci.“

Příjemný hlas moderátora přeci jen zajistí ticho, všichni teď křečovitě a různě špatně svírají sklenice s lahodným mokem, a vzrušeně dýchajíc, zírají směrem k obrazu, kde není již profil žádného z nich, ale provažené logo Světové hry.

„Skvělý, jste prostě skvělý,“ haleká Ballenti, „Doufám, že stejně dobrá bude i spolupráce s vámi během celé soutěže. Takže, vážení, zvedám teď tuto číši s královským mokem, abych v první řadě připil na vás, kteří dostáváte šanci se proslavit. Za druhé připíjím na naše regionální kolo, aby vyšlo podle našich představ. Teda tak, aby si zajistilo vysokou sledovanost, vysoký zájem, protože i od něho se budou odvíjet odměny pro nás všechny. Věřím, že se nám podaří připravit divákům skvělou podívanou, že se skoro nedokáží odtrhnout od záznamů či on-line přenosů. Že nás budou zbožňovat, že nás budou sledovat. Takže, vážení, na vás a na váš úspěch,“ zvedá pohárek.

„Na náš úspěch,“ řvou mladíci a dívky v sále.

Každý se napije, někdo zlehka, jiný do sebe zvrhne obsah sklenice na jeden zátah.

„Tak, a teď se zase posaďte, ať neztrácíme čas. Mám pro vás pár zásadních informací,“ odloží Paolo číši na tácek, který mu brskně přistrčí jeden z číšníků, pak pokračuje, „Nejprve pár organizačních věcí. Každý z vás má už přichystanou smlouvu. Která je doplňující k té, kterou jste již uzavřeli. Dostanete ji k podpisu, můžete podepsat už dneska, můžete podepsat do pozítří. Ale nepodepsat by znamenalo, že místo dotyčné osoby nastoupí náhradník. Proto asi většina váhat nebude. V té smlouvě je přesně popsáno, jaké máte práva na odměny, jaké jsou bonusy za oblíbenost, co se stane, když se zraníte a nedej bože, pokud byste přišli o život. Což si pochopitelně nikdo nepřejeme,“ říká věrohodně, nicméně ne všichni mu úplně věří, pro sledovanost je smrt dobrým lákadlem, toho jsou si skoro všichni vědomi.

Soutěžící v sále přikyvují, není mezi nimi nikdo, kdo by nebyl připravený okamžitě pod dokument připojit svůj podpis. Nelze smlouvat, nelze získat více, než pořadatelé nabízejí. Buď podepiš anebo se sbal a táhni.

„Jak dobře víte, soutěž začíná za pět dní. Pozítří navečer odlétáme do oblasti, kde se soutěž bude konat. Vy se pak přesunete na ostrov, my zůstaneme na lodi, která bude kotvit nedaleko. Tam se také budou přesouvat vyřazení soutěžící a tam také bude zajištěna skvělá lékařská služba. Ale o pravidlech se víc dozvíte později, teď k vám chce ještě promluvit hlavní organizátor našeho regionálního kola, náš všemi mastmi mazaný Mike, který se jistě svými neotřelými nápady postará o atraktivitu soutěže,“ natahuje Ballenti ruku směrem, odkud přichází právě jmenovaný.

Michal Tomášek

„Taky vám gratuluju,“ ujme se slova pětadvacetiletý Michal Tomášek, „Paolo má pravdu, mnoho podstatného si řekneme později, těsně před soutěží, tam na lodi, než vás vysadíme na břeh. Tam se dozvíte, jaký budou pravidla a jaký scénář. Teď jen pár věcí obecně, co se od nás a teda i od vás očekává. Od nás se čeká, že připravíme vhodný scénář. Ten ostrov má svoje možnosti, jsou možné různé varianty, zpočátku více týmů, nebo jen dva týmy a podobně. Ale o tom taky později. Teď vám chci jen říct něco, co už možná tušíte, ale co je pro nás pro všechny podstatný. Bez toho nedojdeme k úspěchu. A protože jsme tady už jen v naší malý uzavřený komunitě, budu mluvit naprosto bez obalu, naprosto natvrdo. Protože pokud chceme mít úspěch, a na něm jsme závislí my i vy, tak jinou možnost nemáme.“

Hlavní organizátor se odmlčí, přejede pohledem po omladině před ním, znovu se nadechne.

„Tak začneme diváky,“ pokračuje v projevu, „Pokud chceme mít úspěch, musíme divákům nabídnout to, co chtějí vidět. Teda těm divákům, který tuhle hru budou sledovat, který na vás budou sázet, posílat vám hlasy. A tyhle diváci, to nejsou žádní mírumilovný tvorové. To jsou pěkný parchanti, který když nedostanou to, co chtějí, tak se na nás vykašlou a budou se radši dívat na jiný regionální kola, který pojedou současně s náma.“

Tak co chtějí ty parchanti vidět? No? Víme to my, víte to i vy. Tak na rovinu. Chtějí vidět vaše krásný těla, chtějí vidět vaše krásný tváře. Ale v těch vašich krásných tvářích chtějí vidět utrpení a bolest. Na těch vašich dokonalých tělech chtějí vidět nejen šrámy, ale taky krev, polámaný hnáty, boláky, prostě masakr. Už

vidím tu krávu, co u toho vzdychá, když se některý z vás bude svíjet bolestí. Už vidím ty zářící oči těch buranů, až se některá z vás bude plazit plná ran. Tohle si musíme přiznat.

Ta hra, vážení, ta hra je surová, stejně jako je surový naše publikum. Vy jste novodobí gladiátoři, akorát že vy, místo těch tlustochů, kterými ty slavný gladiátoři ve skutečnosti byli, dáváte do hry svoje krásný a nebojím se říct dokonalý mladý těla. Pro ty diváky nejste ale nic, nic jinýho, než maso, obyčejný lidský maso. Na oplátku, můžete se zajistit na hodně dlouho, někdo skoro na celý život. To bude záležet na vás. Čím budete odvážnější, čím budete šílenější, tím půjde vaše obliba nahoru. Nějakýho sráče, co se bude držet při zdi, na toho to naše slavný publikum sere.

Bude vás to bolet, pokud chcete uspět. Některý z vás skončej na sračky, ale to dobře víte, moc dobře to víte, protože jste viděli předchozí hry. Ale většinu z vás daj zase dohromady, ta dnešní medicína umí divy. Bohužel někdo z vás může i zhebnout, ne že bysme to tak předem plánovali, ale když chceme úspěch, musíme jít do extrémů a přitom je možný všechno. A taky bez obalu, i taková krásná smrt je moc dobrým lákadlem, ty krávy a čuráci budou ronit slzy nad tím nešťastníkem, a přitom budou vrnet blahem. Budou si to pouštět ze záznamu, kochat se detaily, když ten dotyčnej nebo dotyčná bude zhasínat. To je prostě realita, vážený.

Je to několik týdnů vašeho utrpení za dost tučný konta pro vás. Pokud na tohle nemáte, tak to zabalte a dejte šanci náhradníkům. Pokud se bojíte bolesti, pokud máte strach ze smrti, pokud nejste připravený riskovat na samý hraně, tak se na to vyserte. Budete to kazit všem. Mluvím k vám upřímně, protože chci, abyste na tu soutěž byli skutečně připravený.

No, a ještě jedno chtěj diváci vidět. Kromě vašeho utrpení chtěj vidět i vaše krásný těla, tak se jim je nebojte ukázat. Nebojte se svlíknout, však my už vybereme takový záběry, který budou vhodný. Aby ukázaly hodně a zároveň ne úplně všechno. Nebojte se šukat, to bude taky dobrý. Vy, samci, nebojte se bojovat o samice. Je vás tam záměrně víc, jak vidíte, holek je devět a vás, samců, je tam patnáct. Protože se čeká, že se o ně porvete. Nechte tryskat vaše emoce, vono to nebude po nějaký době zase tak těžký.

Co si budeme namlouvat. Všichni ti, co před chvílí vodešli, jsou stejně vhodný jako vy. Můžou nabídnout to, co vy tady. Co se týče svýho krásnýho těla a svejch dovedností. Ale při výběru jsme právě zohledňovali i vaše emoce, vaši odvahu, vaši agresivitu. Teda to, co je potřeba. Nezapomínejte, že budete pořád sledovaný, i když se půjdete vychcat, vysrat, umejt anebo si zašukat. Samozřejmě nejde udělat nějaký grupáč na pláži, to by nám neprošlo, ani by nám to nesežrali, ale i o tomhle si promluvíme pozdějš. Dozvíte se, jak to udělat, abyste si zajistili oblíbenost. Dost toho už víte, ale teď půjdeme tak říkajíc na dřev. Budeme o tom mluvit bez obalu.“

Hlavní organizátor dokončí svou řeč a rozhlédne se poněkud ztichlým sálem. Ne že by těm před ním nebylo vše toto jasné, ale takto otevřeně a bez obalu s nimi ještě nikdo nikdy nemluvil. On ale jen řekl to, co všichni tuší, vědí a na co se také připravují. Má pravdu, je to drsná hra, která úspěšným opravdu hodně nabízí, ale poraženým může také hodně vzít. V extrémním případě i jejich život.

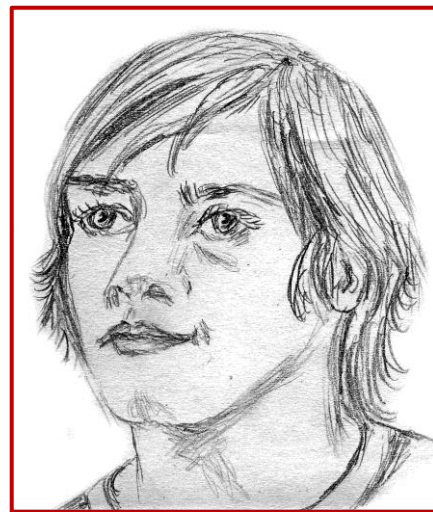
„My, jdoucí na smrt, tě zdravíme, ave Cesar!“ vykřikne jeden z mladíků, konkrétně sedmnáctiletý Kristopher Dolanský.

„Ale, pán je nějaký vzdělanec, co?“ rozesměje se upřímně Tomášek.

„To ne, pane, viděl jsem to v jednom filmu, tak mě to tak napadlo, potom, co jste říkal vo těch gladiátorech,“ zubí se Kristopher.

„No, mladej, máš tak trochu pravdu,“ zvažní hlavní organizátor, „Ale je to vaše Volba. Dobrovolně jste se rozhodli dát do hry svoje těla. Za pořádně tučnou odměnu. Za možnost stát se celebritou, známou osobou, co po ní budou davy šílet. Právě aby to vyšlo, nemůžeme vyprodukovat žádnou unuděnou sračku, ale pořádně akční zábavu. Proto je důležitý, aby fungovala naše spolupráce. Abysme dohromady vytvořili něco, co diváky zaujme.“

„Bude to všechno jako nahaný? Dostaneme jako nějaký scénář?“ stává se mluvčím soutěžících Dolanský.

Kristopher Dolanský

„Hovno, tak to nefunguje,“ zavrtí hlavou Michal, „No jasně, že něco bude domluvený. Ale jinak je to na vás. My tam s váma nebudeme, my vás za ručičku vodit nebudeme. Nebudeme s váma mít ani kontakt, jen vobčas, když vás svoláme na pláž, na nějakou hru. Stačí ti tahle odpověď, Chři?“

„Jo. Nebo vlastně ne, teda pokud se můžu zeptat. Nechci prudit, všechno přijímám, jen mě to zajímá ...,“ tváří se rozpačitě Kristopher.

„Ptát se můžeš, tak co ti ještě vrtá v tý tvý mozkovně?“

„No, jak jste říkal, že se připravěj ty scénáře. To jako někdo bude mít podle vás větší šanci a někdo menší šanci? Nebo dokonce vyberete, kdo bude zmasakrovanej, a kdo pro větší atraktivitu soutěže umře?“

„Vida, tobě to myslí,“ zasměje se Tomášek, „Ne, jak jsem už říkal, takhle to nefunguje. Ale jen ten pobyt tam bude drsněj a nebezpečnej. A pak taky uděláme nějaký soutěže, nějaký akční hry. Ale nikdo není dopředu vyřazenej. Nikoho jsme dopředu nevodepsali. To ne. Ale buďme k sobě upřímný. Je to taky dost vo náhodě, vo štěstí. Můžete spadnout do nějaký drsný pasti, můžete vůbec někam spadnout. Ale taky nemusíte. Paolo měl pravdu, všichni jste dobrý, dobře připravený. Ale vyhrát může jen jeden. Možná ne úplně ten nejzručnější, ale určitě ten nejšťastnější. Co tím tak nějak proklouzne. Nemyslím tím, že by se nějak držel zpátky, ale prostě bude mít nejvíc štěstí. Ale v tomhle máte všichni stejnou šanci. I když, s prominutím, vy holky dle mýho vo něco menší. Přeci jen jste křehčí. Ale zase jste někdy docela zarputilý,“ dokončí odpověď a rozhledne se po publiku, „Tak, chce se ještě někdo na něco zeptat? Nebo snad to chce někdo zabalit?“

Všichni soutěžící teď mlčí jak zařezaní.

„Tak chce to někdo zabalit?“ ptá se znovu a důrazně hlavní organizátor.

„Ne!“ zařvou všichni.

„Jste připravený snášet bolest? Jste připravený jít na doraz? Nebojíte se smrti? Nebojíte se riskovat? Uděláte spolu s námi super podívanou?“

„Jo!“ řvou znovu všichni.

„Tak se mi to líbí,“ tváří se spokojeně Tomášek, „Tak si myslím, že máte vo čem přemejšlet. A aby vám to šlo líp, tak vod nás máte malej dárek. Teď si vyřídte do oběda všechny náležitosti, podepište si smlouvy a tak. A nezapomínejte, v ní je, že nesmíte zatím nikomu nic říct. Pokud by někdo něco vyžvanil, někoho zkontaktoval, tak letí, jasný? Ty náhradníci jsou nadržení, to ste viděli. Tak pozor! Ale teď to lepší. Bude tady slavnostní oběd, a po něm, a to je ten dárek, tady bude pořádněj mejdan. Bude tady žrádlo, chlast, stimulanty. Tak si užijte. Slavte. Máte na to tak asi třicet hodin, kdy si to můžete pořádně užít. Tak co, spokojený?“

„Jasný, spokojený,“ ozývá se ze sálu, i „díky“ se občas objeví. Natěšení mladí lidé se už třesou na pořádnou pařbu, která bude nepochybně stejně bezprostřední, jako jsou oni sami. Která půjde až na doraz. Jejich čipy jsou nastaveny tak, aby v případě přebrání informovali zdejší zdravotnický personál, nezašlou nikam dál nic o tom, co se tady bude dít.

Čtyřicetiletá hlavní doktorka Emilie Toušarová si jen povzdychne, nepochybuje o tom, že bude mít práci. Ale má prostředky, jak v dotyčné osobě odbourat v poměrně krátké době nežádoucí koncentraci nežádoucích látek a vlastně ji znovu poslat vyspravenou do víru oslav. Přitom je její pohled smutný, neboť také dobře ví, že mnoho z těch krásných mladých lidí začas už tak krásných nebude a ona pak bude muset udělat vše proto, aby je dala zase jakž takž dohromady. Ona, její pomocníci a především výtěžky medicíny. Protože k dispozici na lodi bude mít opravdu to nejlepší.

ODHALENÍ SCÉNÁŘE A POUČENÍ

Oslava účastníků regionálního kola Světové hry opravdu nemá chybu. Jde až na dřeh, mnozí musí vyhledat pomoc lékařky, nicméně ani to je neodradí následně pokračovat. Dojde i k sexuálním hrátkám, zde se už objeví i náznaky nevráživosti, neboť dívek je méně než nadržných mladíků.

Druhý den navečer vše rázným pokynem organizátorů končí, na jejich příkaz odcházejí soutěžící do hajan. Musí se dát dohromady, protože je čeká velmi náročný a svým způsobem i klíčový den. Každý z nich má již vytvořený profil, mají natočené své medailonky, které teď přijdou vhod. Den před odletem bude pro diváky odtajněn seznam soutěžících a ve speciální místnosti areálu se s nimi bude moci veřejnost setkat. Tedy ne

přímo, ale přes Systém poběží on-line konference. Hodiny budou muset soutěžící odpovídat na dotazy a představovat sama sebe v tom nejlepším světle.

Proto jsou vzbuzeni ještě za tmy, případné dozvuky mejdanu jsou odbourány vhodnými preparáty a také prací vizážistů, kteří je zdokonalí. Ovšem ti nemají tak těžkou práci, jejich klienti jsou mladí, krásní, s pružnou pletí. Proto jen zaretušují drobné nedokonalosti mladistvé pokožky a upraví jejich účesy, když přání samotných aktérů soutěže je až druhořadé. Prostě je nutné udělat z nich atraktivní podívanou.

Samozřejmě i na tento den všichni trénovali, vědí proto přibližně, jak odpovídat na dotazy, jak se vhodně prezentovat. Komunikaci se navíc přikládal důraz i na prvním stupni Institutu, který pochopitelně mají všichni za sebou. Ovšem nevhodná odpověď je může shodit a v očích diváků učinit nesympatickými. Proto bedlivě poslouchají rady instruktorů a snaží se si vše uložit ve své šedé kůře mozkové.

Kolem desáté hodiny dopolední se objeví jejich profily v Systému, tím je jejich totožnost odtajněna. Všichni, kdo se připojí a tuto informaci vyhledají, je tak již znají. Je volný den, proto má většina lidí možnost věnovat se zábavě, tedy i Světové hře.

„A do prdele,“ uleví si Jirka Buchar.

„Co se děje?“ přivine se k němu Isabela Rozehnalová, oba leží v posteli, nic je nenutí vstávat, v noci si zařadili a snídani obětovali regeneraci.

„Vidíš tady toho?“ ukazuje jí milenec svůj komunikátor.

„Docela hezkej kluk,“ zatváří se ona šibalsky.

„To jo, a taky můj spolužák. Ale taky divokej blázen,“ povzdechne si on.

„Tak ty máš kamaráda ve Světové hře?“ ožije ona, „Jaký mu dááš naděje? Vsadíš si na něj?“

„Já se spíš bojím, že přijdu o dalšího spolužáka,“ je jeho výraz hodně smutný, „Jak ho znám, tak ten se zpátky držet nebude. Moc se mi ta hra nelíbí, je drsná, násilnická ... Vůbec nechápu ty, co se dobrovolně nechají někde mrzačit.“

„Tak pořádně poslouchej,“ upozorní ho ona, neboť v komunikátoru se objevuje medailonek Davida Pařízka, jím namluvený, byť vhodně aranžovaný a několikrát přepracovaný, „Nezdá se, že by mu to vadilo. Naopak. Zdá se bejt šťastnej.“

„To jo, ale to nic nemění na tom, co si o tý hře myslím.“

„Nikdo tě přece nenutí se na ní koukat, ne? Je to tvoje Volba, jestli to budeš sledovat, jestli budeš posílat hlasy pro jednotlivý soutěžící, jestli na ně budeš sázet. Ale když tam máš toho kamaráda, měl bys ho podpořit, ne?“

„Měl bych ho nakopat do prdele, zato, že tu nabídku přijal,“ mračí se on, nicméně pozorně poslouchá slova svého bývalého spolužáka.

Ve dvanáct hodin začíná on-line přenos, tedy je možné pokládat dotazy pro soutěžící, pochopitelně z té záplavy otázek vybírají určení pracovníci ty nejzajímavější a celou konferenci moderuje Paolo Ballenti. Ten tomu dává tu správnou šťávu. Mladíci a dívky sedí na židličkách, v šortkách a tričkách, nafintění, jsou prostě úchvatní už na pohled. Někdy jejich odpovědi, při veškeré jejich snaze, nedosahují úrovně jejich vzhledu, pak se snaží moderátor zasáhnout a vhodnou doplňující otázkou nešťastníka či nešťastnici podržet.

Tři hodiny je všech čtyřadvacet soutěžících pohromadě, dostane se na každého celkem rovnoměrně, to už je práce zákulisí, které vybírá zajímavé dotazy či přepojuje ty diváky, které uzná za vhodné. Po této době se situace mění, je dána hodinová přestávka, pak se posadí každý z účastníků hry ke svému komunikátoru, respektive supermodernímu stacionárnímu zařízení, kde bude nucen setrvat v kontaktu s diváky po dobu dalších tří hodin. Tedy až do sedmi večer. Teď už míří otázky ke konkrétním osobám. Když celý ten cirkus skončí, je na všech znát značné psychické vyčerpání.

Společně se zase sejdou na večeři, které se zúčastní i některé osoby z organizačního zajištění tohoto regionálního kola. Ale žádná velká pohoda nepanuje, neboť v osm hodin všichni opustí areál, který jim byl po osm měsíců domovem, s výjimkou několika týdnů na jednom ze cvičných ostrovů. Čeká je cesta na letiště a poté přeprava na místo, kde vstoupí na loď, která je odveze na vybraný ostrov, na němž bude soutěž probíhat. Letiště je vybudováno na nedalekém větším ostrově, který slouží jako pozemní základna pro všechny organizátory různých kol. Včetně toho nejslavnějšího, tedy finále Světové hry.

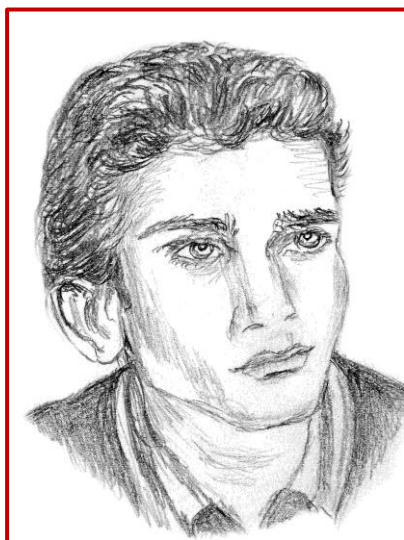
Všechny přepravované osoby mají maximální pohodlí a maximální luxus. Jsou nyní opečováváni, neboť jsou hlavními aktéry divadla, které musí zaplatit nejen je, jejich odměny, jejich léčení, ale také všechny okolo. Čím větší budou zisky, tím větší příjmy zaznamenají všichni, jenž jsou jakýmkoli způsobem ve hře zainteresováni. Což nutí každého, aby pro úspěch udělal maximum.

Velká a skvěle vybavená loď se sice pohupuje po vlnách nedaleko cílové stanice, ale pasažéři mírné houpání příliš nevnímají, moře je klidné a oni jsou rozsazeni v pohodlných židličkách konferenčního sálu. Je osm hodin večer a do jejich vysazení na ostrov zbývá přesně čtrnáct hodin. Teď budou seznámeni se scénářem hry, s jejími základními pravidly. Ale také s rozdělením do týmů, neboť je tradicí začínat v družstvech a po očekávaných ztrátách soutěžících přejít do individuální části, kdy si to ti, co ve hře vydrželi, rozdají o postupová místa. V tomto případě o jedno jediné.

Za velkým panelem sedí ti, kteří budou mít významné slovo ve hře. Moderátor Paolo Ballenti, hlavní organizátor Michal Tomášek, vrchní lékařka Emilie Toušarová a také devětadvacetiletý Karel Mandys, vrchní instruktor a úspěšný účastník hry před deseti roky. Ten vyhrál regionální kolo, přešel přes semifinále Federace a dostal se mezi posledních osm, kteří v individuální soutěži bojovali o celkové prvenství. Nevyhrál, ale když končil, zbývali už jen čtyři soutěžící. Což mu přineslo slávu, tučné konto, popularitu a nakonec i tento lukrativní post. Právě on dostane jako první slovo.

Emilie Toušarová

Karel Mandys

„Já tady řečnit dlouho nebudu, svoji práci jsem si už odvedl,“ mluví sebevědomě, lehce arogantně, zná svoji cenu, „Jste dobře připravený, ale nezapomínejte, bude vás přemáhat únava, hlad, nedostatek vitamínů, tropické podnebí. Ztráta koncentrace pro vás může být osudová. Naučili jsme vás chystat pasti, ale také je odhalovat. Vyhnout se nástrahám týhle přírody. Teď už to bude jen ve vašich rukách. Pamatujte taky na jedno, teď jste ještě spolu, ale tam budete nejvíc sami za sebe. Každý tady je každému soupeřem, protože jen jeden může být vítěz. Proto musíte odhodit soucit a musíte se snažit svoje soupeře vyřadit. Jak to můžete udělat, vám řekne za chvíli Mike. Já vám jen popřeju hodně úspěchů. A pochopitelně, jsem tady, pokud budete mít nějaký dotaz,“ dokončí svůj krátký proslov.

Obsah jeho slov si však mladí lidé před ním dobře uvědomují. Sice se znají, aby ne, ale má pravdu, teď musí myslet sami na sebe. Ačkoli prvně asi budou nějaké týmy, tam potáhnou chvíli spolu, proti jiným. Ale ve své podstatě je nutné být od začátku sobec, protože jen tak se někdo může stát celkovým vítězem tohoto kola a rozdat si to s dalšími vítězi o světové finále.

„Všichni jste absolvovali základní zdravotnický kurs,“ bere si slovo lékařka, „Včetně toho, co se dá využít ze zdejší flóry. Nebudete mít ale nic, než svůj úsudek a svoje dovednosti. Určitě každý z vás je připravený překonat různé bolesti, ale mohou přijít chvíle, kdy už budete mít tak říkajíc dost. Je věcí každého z vás, kdy usoudí, že nemůže dále pokračovat ze zdravotních důvodů. Nikdo jiný nemá za nikoho z vás právo rozhodnout. Víím, každý chce vyhrát, ale zvažujte také míra rizika. Máme tady opravdu špičkové pracoviště, ovšem než se sem dostanete, mohlo by být pozdě,“ rozhledne se smutnými očima po omladině, „Oživit se dá člověk do určité doby, než mu odumřou mozkové buňky. Pokud tedy přijdete pozdě, ani naše špičková medicína s tím už nic neudělá.“

Někteří z vás podepsali listinu, která se týká případného ožívání nebo velmi agresivní léčby, která vás může udržet při životě, ale nezachová vám asi předchozí plnohodnotný život. Umíme opravdu hodně, lidé s protézami napojenými na nervový systém jsou možná ještě výkonnější než s přirozenými končetinami. Mnohé implantáty dokáží nahradit vaše vnitřní orgány, ty se později dají zpětně vypěstovat a nasadit. Máte nárok na tu nejlepší dostupnou péči, což je vaším plusem. Dané také tím, co pro tuhle soutěž vyděláte.

Pamatujte ještě na jedno pravidlo. Pokud někdo upadne do bezvědomí, tak je vaší nepsanou morální povinností ho nějak na tu pláž dopravit. Nemyslím pochopitelně případ, kdy někdo omdlí na krátký čas, třeba z únavy, z horka, z úžehu. Pak ho pochopitelně nečapnete a rychle nevyřadíte. Myslím tím případy, kdy někdo silou své vůle překonává nějakou nemoc nebo zranění a upadne do hlubokého bezvědomí. Jak takový případ poznat, jsme se učili, abyste nám nepřinesli někoho, kdo jen po velké únavě tvrdě usnul a nejde vám lehce probudit.

Pokud ale diagnostikujete hluboké bezvědomí, pak je nutné takového jedince dopravit na pláž, aby zbytečně neumřel. Kdybyste v tomhle případě moc váhali nebo se na něj lidově řečeno vykašlali, mohlo by to pro něj mít fatální důsledky. A to by vrhlo na všechny velmi ošklivé světlo, což jistě nikdo nechce, když už byste všichni ztratili základní lidský soucit s takto poškozeným kolegou nebo kolegyní.

Jak zajistit dopravu zraněného či nemocného na správné místo, to vám řekne Mike, nezapomínejte ale, že na ostrov nikdo nevstoupí. Proto když v některém vážném případě bude sám raněný nebo vážně nemocný příliš dlouho váhat, bude napínat strunu až příliš, může být opravdu pozdě. Může umřít dříve, než ho jeho kolegové dopraví na tu pláž a naše čluny k nám do zdejší opravdu špičkově vybavené nemocnice. Pozor na případ, kdy upadne někdo z vás do bezvědomí a bude zcela sám, nebude pak nikdo, kdo by vám pomohl se na tu pláž dostat. O svém životě tam na ostrově rozhodujete jen vy sami a vy si také ponesete případné následky.“

Její slova způsobují některým soutěžícím lehké mrazení mezi lopatkami, tady už přestává sranda, za pár hodin už budou opravdu odkázáni jen a jen sami na sebe. Jako byli kdysi pravěcí lovci, co také neměli žádnou techniku a museli si vystačit s tím, co jim poskytla příroda. Oni mají však jednu výhodu, na dohled od ostrova kotví tato loď, která má špičkové zdravotnické vybavení. Ovšem přijít do něho znamená, že dotyčná či dotyčný jsou ze hry venku.

„Než vás seznámím se scénářem, tak vám řeknu pár organizačních pokynů,“ ujímá se slova Tomášek, „Vlastně tím navážu na slova Emily. Tahle loď, jak už jste asi viděli, kotví na dohled od ostrova a na dohled od celkem přehledný a dost velký pláži. To je neutrální území, tam se nikdy žádné pasti nechystají a nikdo tam na nikoho neútočí. Ale vstoupit tam bez našeho vyzvání znamená, že dotyčný soutěž vzdává. Můžete to zabalit kdykoli, to dobře víte. Nebo kvůli vážnému onemocnění, naprostému vyčerpání a taky vážnému zranění.

Pokud bude někdo vážně zraněný, tak ho můžou pochopitelně jiný přinést, aniž by byli vyřazený, to je jasný. Když ho tam položí, tak zase hned zmizí. My tam okamžitě pošleme člun a takovou či takový odvezeme sem do péče Emily.

Taky, pokud by třeba někdo umřel, tak na tu pláž dopravíte jeho tělo, my už se o něj postaráme. Je věcí dalších, jestli při přepravě raněného nebo nemocného na ty lidi zaútočej, přichystaj jim past. Ale upozorňuju, že takový jednání moc sympatií u diváků nezíská. Tak na to pamatujte.

Horší to bude pozdějš, až zůstanou jen jednotlivci. Tam už je na vašem uvážení, jestli nemocnému nebo raněnému pomůžete. Nebo se sem prostě bude muset dobelhat sám. I kdyby byl jeho život ohroženej, tak my tam prostě pro něj nepůjdeme. Výjimka je, až když soutěž skončí, pak si vás případně posbíráme,“ zasměje se poněkud drsně hlavní organizátor, nicméně hned věcně pokračuje, „Na týhle pláži se taky občas sejdem, budou se tady konat i vložený soutěže a hry. Jen tady s váma budeme případně komunikovat, ale nebudete dostávat žádný jiný instrukce, než k těm soutěžím. Jinak to bude pořád na vás.

Svolávat na pláž vás bude siréna z lodi, na ostrově jsou skryté reproduktory, proto ji nepůjde přeslechnout. Pokud zazní dvakrát za sebou, znamená to, že na pláž dorazíte druhý den za úsvitu. Pokud by zněla vícekrát, zvednete ty své umouněný zadky a vyrazíte hned. Tohle ale neočekávám. Ani kdyby sem přišel tajfun, tak se nic nemění. Jedině snad, kdyby dorazila vlna tsunami. Ale i tak, na ostrově jsou hory a vy se tam můžete schovat. No nedívejte se tak, tsunami se neočekává.

Tak, a teď k tomu, jak může bejt někdo vyřazený. Tak za prvé, to je jasný, pokud sám dorazí na tu pláž, nebo ho tam přinesou těžce raněného nebo nemocného. To je jasný. Ale taky může bejt dotyčným vyřazený tak, že ho jiný zajmou, nějak svážou, třeba liánama, a dopraví ho tam. Nebo upadne do bezvědomí a soupeř ho tam dopraví. Pak je tím taky vyřazený, tedy vyřazený.

Co se týká osobních soubojů, dobře víte, co při nich platí. Můžete se rvát, můžete se rvát i s cílem druhého zranit a vyřadit. Zlomit mu hnátu, propíchnout mu jí. Ale pozor, kdyby to někdo přehnal a někdo při

nějakým boji zhebnul, tak se to bude všechno pořádně zkoumat. Záběr po záběru. Jakmile by se prokázal úmysl, teda útok vedenej s cílem usmrtit, tak ten pofidérní vítěz taky končí.“

„Mike, mohu něco doplnit?“ ozve se hlavní instruktor.

„No jasně, Charly.“

„Mám k tomu pár připomínek,“ tváří se vážně Mandys, „Prošli jste dost drsným výcvikem, znáte minimálně základní zásady bojových umění. To za první. To můžete využít, ale jak bylo řečeno, vaším cílem je vyřadit protivníka, nikoli ho zabít. Takže když mu zlomíte nohu, ruku a podobně, je to v pořádku. Jasně, někdy nejde přesně úder zacílit, ale kdyby došlo k nejhoršímu, tak musí být jasný, že šlo o naprostou náhodu.

Za druhý. Můžete si udělat různý zbraně, luky, kopí, harpuny, to se vám může hodit, na ostrově je co lovit, taky můžete do moře, pro nějaký ryby a tak. Ovšem pokud byste to chtěli použít proti sobě, zase s rozmyslem. Píchnout někoho třeba do nohy, to se toleruje, ale do trupu ne. To zase musí být náhoda, kdyby k tomu došlo.

A ještě k těm pastím. Můžete někoho chytout do pasti, abyste ho mohli zajmout. Taky tam můžete dát něco, co ho zraní, to je povolený. Třeba vyhloubit díru a dolů dát ostny. Ale ty musejí bejt krátký, aby ho poranily, ale neusmrtily. Kdyby tam někdo dal třeba ostrý a dlouhý hroty, tak by to bylo nepovolený a taková past by byla považována za smrtelný útok. Já vím, že tohle všechno víte, slyšeli jste to už vícekrát, ale pro jistotu to radši znovu připomínám.

To samý platí, když se třeba udělá past, aby proti někomu vyjela kláda, nebo něco, co tam nachystáte. Pak tam zase můžou bejt maximálně krátký ostny, který ho pořádně pocuchaj, ale nepropíchnou mu životní orgány.

Pochopitelně, pokud někdo spadne do nějaký díry tak nešťastně, že si zlomí vaz, tak to není vaše chyba, ale jeho, jeho nešikovnost nebo smůla. To je ta náhoda, kdy se smrt připouští. Pamatujte, diváci musí mít pocit, že jste banda chytřejch, vynalézavejch a statečnejch lidí, a ne, že jste banda hrdlořezů. Tahle soutěž má pořád nějaký omezení, nějaký limity lidskosti, bych řekl. Ačkoli, zpočátku se brala smrt jako hrozná tragédie, stejně tak vážný zranění, postupně se to uvolňuje. Ale zatím to ještě pořád není boj na život a na smrt, pořád je to jen vo tom, zneškodnit soupeře, zajmout ho, zranit ho, prostě ho nějak vyřadit ze hry. Všichni vědí, že moderní medicína dokáže divy a tady ten náš skvělej tým lékařů dá takovýho zase dohromady. Nebo je to tak předkládaný divákům, aby neměli tak špatnej pocit, nějaký výčitky, když se dívaj, jak se mrzačíte. Ale vono je to pravda, většině vyřazených žádný trvalý následky nezůstanou. Naše Emily a spol je vopravěj.“

„Správný slova, Charly,“ přikyvuje Michal, „No, tak teď zase navážu já na tebe. Vysvětlím vám teď základní scénář, kterej jsme zvolili. Budete rozdělený do dvou družstev. Vaším úkolem je přežít v těchle družstvech, nebo jak říkáme v kmenech. Celý čtyři tejdny. Potom se družstva, sorry, kmeny zruší a půjdou do toho už jen jednotlivci. Budou mít další tři tejdny. Pochopitelně by soutěž mohla skončit dřív, kdyby všichni vypadli, až na toho posledního. Nebo prostě ten, co padne poslední, tak ten je vítěz.

Je jasný, že vás tam nenecháme jen tak vegetit. Užívat si měsíční dovolenou. Je i ve vašem zájmu, aby to mělo šťávu, proto se snažte přechytračit ty druhý, něhoho z druhýho kmene zajmout. Můžete ho pak vyřadit, ale taky třeba za něco vyměnit, třeba za potraviny, zbraně. To může bejt taky zajímavý, jak se ty druhý zachovaj, jestli ho hoděj přes palubu nebo pro něj něco vobětujou. To by mohlo diváky zaujmout, takový sociální drama.

Během toho měsíce pro vás budeme pořádát různý soutěže, pro tým, nebo pro vybraný jedince z týmu. Ty můžeme určit my, nebo si je můžete zvolit sami. Vždycky se dozvíte, co znamená prohra. Někdy vyřazení někoho, jindy ztráta nějakýho tábora, nastřídanýho jídla, zbraní. Prostě budeme dělat všechno možný proto, abysme vám to ztížili a hlavně, abysme zabavili diváky. V tom nám ale musíte pomáhat i vy. Vytvářejte i v týmech páry, hádejte se vo ženský, mějte se k sobě. Nebojte se vyvolat konflikty, to chtěj diváci vidět. A pamatujte, ne vždycky fanděj tomu hodnýmu, někdy maj dost sympatií i pro grázlíka. Tak na to myslete.

Co se týká těch kmenů, platí jedno pravidlo, který jste nucený podle smlouvy respektovat, jinak byste byli vyřazený. Jak se mezi sebou dohodnete, je na vás. Koho si zvolíte za vůdce, nebo si nikoho nezvolíte a budete vždycky rozhodovat kolektivně, tohle je ve vaší režii. Ale platí jedno pravidlo, když je někdo, jedno kdo, nespokojenej s něčím, tak má právo svolat radu kmene. Tam může třeba požadovat i potrestání jinýho člena, který ho třeba podle jeho názoru poškodil. Kmen pak může vynést trest, ten nejvyšší je pochopitelně vyřazení ze soutěže. To se moc nedoporučuje, a taky se moc nestává, to už by muselo bejt ...

Ale máte právo člena svého kmene kolektivním rozhodnutím potrestat, myslím tím většinou hlasů, nehlasující se do toho nepočítaj. Ty tresty můžou bejt různé, třeba mu zakážete nějaký den jíst, pít, zvolíte fyzický trest, třeba musí něco přenosit, klikovat, ale taky může dostat vejprask. U toho ale buďte rozumný, vždycky to musí mít míru, aby to diváky navnadilo, ale neodradilo. Zasloužené tresty respektují, nezasloužené nebo brutální se otočí proti vykonavatelům a přinese plusový body tomu trestanému.

Určitě to víte, ale přesto vám to připomenu. Myslím tím to, co je pro vás zakotvený v té smlouvě. Pokud někdo neumí číst anebo poslouchat. Prostě, máte právo na určitý procento ze zisku z té soutěže, ze sázek, to se bude dělit podle toho, kam se kdo z vás dostane. A pak je tu ještě druhá část, myslím tím odměny pro vás. Ta bude závislá na bonusech, který získáte od diváků.

Pořád si pamatujte, že můžete získat hned tři typy hlasů diváků. Ty první jsou sice nejméně výhodný, ale zase jich bejvá nejvíc. Můžou vám dát přes Systém svůj hlas první kategorie, ten je pro ně zdarma, ale můžou vám dát jen jeden, teda každému jen jednou může podpořit každého z vás. Dát ho komukoli z vás, všem, nebo jen některým, podle toho, jak mu jste sympatický, zaujali jste ho a tak. Ten hlas druhého řádu je pochopitelně lepší, za ten, jak víte, diváci platí, je tam stále dopředu daný fixní poplatek, a co je podstatný, padesát procent jde přímo za váma, zbytek je na režii soutěže. No a někdo z vás možná dostane i nějaký ten hlas třetího řádu, spolu s tím posílá ten hlasující i libovolně velkou částku, pochopitelně vyšší, než v hlase druhý kategorie. Z té vám jde hned celejch osmdesát procent na vaše konto. Navíc hlasovat v druhý a třetí kategorii může každému libovolněkrát, protože za to platí. No, a když diváky zaujmete, dojmete, třeba se mezi nimi najde nějaký mecenáš, co vám dobře vyfutrje váš účet. Navíc hlasy můžou posílat až do skončení celých soutěží, teda třeba i těm vyřazeným. Co je zaujmou či dojmou, jak už jsem říkal.

Proto je tak důležitý, abyste tu soutěž jen tak nepřežívali, ale udělali jí co nejvíc atraktivní. Když prokážete statečnost, když dokážete překonávat bolest, onemocnění, utrpení, často se nad váma slitují, víceně váš charakter a něco vám pošlou. Taky pamatujte, že vaše zdevastovaná těla budou vopravená na náklady těchto soutěží, teda z vašich kont nic nebyde.

No, pokud nevěříte, tak se zeptejte tady Charlyho, tomu tak nabobtnal jeho účet, že by už nemusel do konce svého života ani hnout prdelí. To, že je tady s náma, je jeho dobrá vůle, taky se asi trochu nudil, tak přijal tu roli instruktora, vobčas promluví k divákům a další prostředky mu hupsnou na konto. Tak, a teď, je nějaký dotaz k tomu obecnému, co jsme vám tady právě řekli?"

Soutěžící se na sebe dívají poněkud rozpačitě, vlastně stále ještě nevědí, s kým budou v jednom kmeni, kdo budou jejich protivníci. To, co jim tady opakují, vesměs už znají z výcviku. Včetně některých pravidel, co se týká boje, použití pastí, osobních soubojů, pokud k nim dojde. Rovněž tak jsou moc dobře informováni o tom, jak se jim mohou zvyšovat prostředky na jejich účtech. A tak teď mlčí.

„Super, můžu teda pokračovat. Tak ten scénář. Zjutra v deset hodin vás odvezou čluny na tu pláž. První tým na jednu stranu, druhý tým na druhou stranu. Vaším prvním úkolem bude si vytvořit tábor, nějaký tam zanechali předchozí soutěžící. Mnoho bylo odstraněných a daný do původního stavu, ale dost tam toho zůstalo. Jedno zajímavé místo je například u pramene, který zajišťuje dostatek vody. I výhodně položený. Víc vám neřeknu, uvidíme, kdo tohle skvělé místo najde dřív. Víte o ostrově hovno, nevíte, co tam běhá, leze po zemi a lítá. Jsou tam jedovatý živočichové, ale to víte nebo aspoň tušíte. Jsou tam i zvířata, ne všechna mírumilovná. Jsou tam pastě, co tam nechali vaši předchůdci, ale i nový, co jsme tam nachystali my. Další můžete udělat sami, pokud uznáte za vhodný.

Jinak se v prvním tejdnu především snažte se zařídit, abyste nechcipli hladý a žízni. Je vám ale jasný, že půjdete jen v tričku, trenýrkách a slípech, respektive kalhotkách. Ty hadry jsou z dost dobrého materiálu, aby vydržely dost dlouho. Když vo všechno oblečení přijdete, tak si udělejte něco na způsob fíkového listu. Snažte se ukázat ze svých těl co nejvíc, ale nějaký ten náznak studu zachovávejte. Působí to líp, než kdybyste tam pobíhali s nahou frndou a klimbajícím vocasem. Taky to působí dráždivějš, když něco málo skrýváte, to je ověřený.

Na druhý straně, občas se úplně svlíkněte, třeba když se půjdete umejt, nebo skočíte do moře. Prostě dejte nám šanci udělat pikantní záběry, je pak na nás, co pustíme ven. Ale zase pozor. Divák nesmí mít pocit, že se předvádíte. Jako že by nějaká z vás strkala kozy do skrytých kamery nebo před ní někdo točil tím svým pérem. To by nebylo dobrý. No, my bysme to stejně nepustili, ale je to zbytečný. I ta nahota musí mít půvab, půvab nechtěnýho, nebo něčeho přirozenýho, prostě tak, aby dráždila, ale nepohoršovala. Všichni máte co ukázat,

tak se toho nebojte. Nakonec, z těch triček si můžete udělat taky bederní roušku, to je taky docela působivý. Jinak z oblečení nic dalšího nedostanete a taky nemáte boty, což vás bude dost bolet, asi. Tohle je asi taky každému jasný, ne?”

„Kdy nám řeknete, kdo bude v jakém týmu?“ zeptá se Fedorov.

„Vyčkej času, všechno se dozvíš,“ přejede přes tvář Michala jen lehký úsměv, „Jen dokončím ten scénář. Jak jsem už říkal, tak ten měsíc budete držet v těch kmenech spolu. Určitě tam můžete předvést emoce, boj o místo přirozeného lídra, boj o ženský, o plány. Ale bylo by asi dost divný, kdybyste někoho z vlastního týmu vyřadili. Ne že by to nešlo, kdyby vás moc sral, ale diváci by tohle brali dost špatně.

Naopak se snažte něco vymyslet na protivníky. Dělat průzkumy, vypátrat jejich tábor, pokusit se někoho z nich zajmout, udělat na ně pasti, ukrást jim zbraně, jídlo a tak. Prostě se starejte o akčnost. My přidáme další, když uděláme pár soutěží, který snad zaujmou diváky.

Pochopitelně je taky dobrý, když se vám podaří získat zajatce. Pak se s ním moc neserte, diváci viděj rádi trochu toho sadismu. No nemyslím, že byste ho napíchli na rožeň a upekli si ho, ale nějaký to ponižování, sem tam něco, to se bude líbit. Můžete ho vyslýchat, trochu ho potrápit, třeba mu nedat napít, nebo ho nechat na slunci. Navopak brutální mučení se nedoporučuje, to by mohlo mít obrácený efekt, ztratili byste sympatie. Ale na něžný, v uvozovkách, mučenicko, se diváci podívaj rádi, některý páni a některý dámy se u toho třeba i udělaj.

Proto taky nemusíte zajatce, pokud ho získáte, hned vydávat k vyřazení. Taky se dají vyměnit, například za zajatce z druhého tábora. Rozumíte? Potřebujeme akční podívanou, plnou různých šarvátek, starostí, konfliktů, ale i lásky, citů, něžnosti, kamarádství. Tohle všechno tam musíte namíchat, pak bude stoupat sledovanost, jednotlivci budou dostávat hlasy diváků, což jim podle smlouvy zvedne jejich příjem. Hlavně je nutný, aby se pořád něco dělo.

Tak, a tohle by mohlo bejt asi tak to podstatný. Teď můžeme přejít k tomu, abysme vás rozdělili do těch týmů. Je to naše věc a vy na tom nic nezměníte, takže pokud se vám to nebude líbit, tak zapomeňte rovnou na nějaký protesty.“

Nikdo ze soutěžících nemá očividně zájem protestovat, ale přeci jen je na nich znát vyšší míra nervozity. Mají tu mezi sebou různé vztahy a když mají měsíc přežívat v dost nepřátelské a svým způsobem i agresivní přírodě, vzhledem k podnebí i havěti kolem, je dobré mít kolem sebe lidi, se kterými se dá aspoň trochu domluvit.

„Tak, režie, dejte tam na ten vobraz, ty kmeny. Jak vidíte, jedny jsou modrý, druhý bílý. Podle toho budete mít i svoje oblečení, myslím tím spodní prádlo, tričko a trenýrky. Což je všechno, co si s sebou můžete vzít. Teda kromě velkého odhodlání,“ zasměje se Tomášek, nicméně to již sálem probíhá šum, neboť teď každý už ví, kdo je pro další měsíc jeho druh a kdo protivník.

„Do prdele,“ uleví si David Pařízek, není sám, ale on je nejvíc slyšet.

„Správně, Davy, že ses vozval,“ kývá téměř radostně hlavou Michal, „No jasně že víme, že to táhneš pořádně dlouho s Elinou. I že je Justy tvůj dobrý kámoš. No, tak teď jsou v druhým týmu.“

„To sem si všimnul,“ tváří se nasraně Pařízek.

„Mám pro vás jeden návrh, pro tebe, Davy a pro tebe, Elino,“ září jak sluníčko Michal, „Jste sice teď soupeři, ale co se takhle vobčas tajně sejít a zašukat si? Co tomu říkáte? Všichni vo tom jako nebudou nic vědět, to by mohlo naši hru trochu vyšperkovat, nemyslíte?“

„Počkat, ale tím jim dáváte dost velkou výhodu,“ ozve se Kristopher Dolanský, hned si uvědomí, jak taková love story může na diváky zapůsobit.

„No a co? Ty seš taky v týmu soupeřů Davyho, tak se snaž a třeba mu jí přeber. Přemluv jí, vojed' jí, co já vím. Ale dejte jim trochu prostoru, aby to tam někde vzniklo, vy dva se zkuste nějak sejít, to už je na vás, jestli to dokážete. A pokud to půjde, vážení, tak jim dejte chvíli šanci. Dvě setkání necháte bez toho, aniž byste je napadli. Pak máte volnou ruku, můžete je zkusit zajmout. Nebo jim zabránit se setkávat. Ať ukážou svoji vynalézavost.“

„Já to bez něj měsíc vydržím,“ rozesměje se Elizabeth, „Radši, než se nechat honit po lese vod vlastních i vod druhéjch.“

„No jasně, můžeš taky šoustat s jinejma. A to samý Davy. Já tam za váma nepolezu, jen jsem vám dal zajímavěj námět, kterej by přitáhnul diváky. Což by bylo dobrý pro všechny, i pro tebe, Chrisi. Vždycky je

dobrý, když tam něco takovýho je, a upřímně, my je tam vybrali právě proto. Jsou spolu pořád, jeden z druhýho skoro nesleze, jsou si věrný, na rozdíl vod vás ostatních. Tak nás napadlo z toho udělat tu klíčovou love story. Co pomůže všem, protože to lidi přitáhne. Proto bych doporučoval jim to nechat rozehrát, a potom, po těch dvou schůzkách, už dělejte, co uznáte za vhodný. Jo, a taky nezapomeňte, vidíme všechno, slyšíme všechno. Záznamy mázáme, u on-line při některých soutěžích už to de hůř, tak si dejte pozor, co žvaníte. A vy dva, pokud do toho půjdete, tak až se sejdete, tak ukažte trochu tý nefalšovaný lásky. Nejen tím, že budete jebat jak zběsilý, ale trochu něhy, lítosti z odloučení, z toho, že jste každé jinde. Když to nezvládnete, tak běžte do prdele,“ nebere si servítky hlavní organizátor.

„Já do toho jdu,“ řekne rychle David, který si uvědomí, jakou má šanci, může získat bonus za sympatie diváků, a i když nevyhraje, konto mu zase zbytní, „No jo, ale nebude to těm čumilům podezřelý?“ zarazí se.

Jonathan Paik

„Podezřelý?“ ušklíbne se Tomášek, „Tak vo Elině si žvanil už v tom medailonku. A v těch odpovědích na ty otázky diváků. Ten los, co to takhle rozdělil, tak ten los je holt kurva. Pochopitelně ještě stříhneme něco z toho, co se tady stane přes noc. Sice máte svoje ložnice, na lodi, ale Elina za tebou v noci přileze, to je jasný, abyste si to ještě rozdali, než tam vyrazíte. A tesklivě se rozloučili. To ještě domakáme, máme nějaký čas. I s dalšíma, aby to podpořili.“

„Já souhlasím s Chrisem, strašně je to zvýhodní u diváků,“ ozve se sedmnáctiletý Jonathan Paik, Asiat, jehož rodina ve zdejší regionu již žije desetiletí.

„Johnny, ty pitomče,“ uleví si hlavní organizátor, „My se tady snažíme vymyslet něco, co diváky přitáhne. No, možná mám nápad. Ty seš u modrejch, Chris je u bílejch. Tak co takhle láska mezi váma dvěma? Můžeš chodit na schůzky s Davym, von Elině vlezte mezi nohy, ty Chrisovi nastavíš svou prdel,“ dodá a všichni vyprsknou smíchy, až na dva.

„Jestli mi nastaví prdel, tak mu tam narvu klacek,“ řekne Dolanský, ovšem tím způsobí ještě větší rozruch a řehot, „Nemyslel jsem svůj, myslel jsem nějakou větev,“ snaží se o vysvětlení, ale pozdě.

„No tak vida, máme hned dvě love story,“ má pusku od ucha k uchu Tomášek, „To bude fakt dojemný,“ řehťá se.

„Nenecháme to radši u toho původního?“ baví se dobře i moderátor Paolo Ballenti, „I když, vyrobit nějaký materiál, i když je to narychlo, to by šlo.“

„Můžu s tím nesouhlasit?“ ptá se nesměle Paik, není si jistý, co je ve smlouvě, začíná se opravdu strachovat, aby nemusel předstírat gaye.

„Můžeš, ale bude ti to hovno platný, když do toho půjdeme,“ odsekne Michal, „Máte kliku, vy dva, že já na vás seru. Ale když to budete chtít zahrát sami, tak si to zahrajte. My tady máme jinej scénář, kterej vopravdu Davyho a Elinu zvýhodní, ale pomůže to nám všem ve sledovanosti. Tak přestaňte pindat, dohodneme se, jak to zavonačit, aby se mohli sejít. Prostě jim k tomu pomůžete. Ale nenápadně, musí to vypadat, že zrazujou kvůli své lásce svůj kmen. A vy vo tom jako nebudete vědět. Co pak uděláte, po těch dvou setkáních, až navnadíme diváka, tak to je na vás. Můžete jim pomáhat, můžete je ale vodsoudit. Třeba i zajmout, aby k sobě nemohli. To už je na vás. Vygradujte to, prostě.“

„To nám jako řeknete ještě teď?“ je očividně nejistý Pařízek.

„No jasně, Davy. Dáme hlavy dohromady, všichni tady. Mám i pár dalších nápadů, pro ostatní, ale tahle love story bude ústředním motivem pro tu první část, tu v těch kmenech. Ale jinak, vy tam budete, vy se budete muset rozhodnout. Ale vážení,“ zvedne pomyslně prst Tomášek, „nezapomínejte. Jednak bojujete tvrdě vo prvenství, ale taky pořád hrajete divadlo pro diváky. Ale nebojte se, až budete mít hlad, budete mít sračku, potom, co tam sežerete, až vám budou hnisat rány, v nich se rojit červy, až se budete klepat zimnicí, vony ty emoce přijdou sami. A pak se ukáže, jak jste dobrý. Pokud tam jen budete někde sténat, jste na hovno a naše příjmy budou taky na hovno. Pokud i pak dokážete bejt akční, navzájem si škodit, hádat se, podnikat průzkumy, prostě bejt akční, tak snad diváky zaujmeme a naše konta porostou. Jsme na jedné lodi, i když upřímně, já s velkou radostí na týhle zůstanu a ten ostrov s velkou chutí přenechám vám. Tak si to tam užijte,

vy novodobí gladiátoři, vy hrdinové mas, kvůli kterejm si chlapy budou leštit brka a ženský rvát rodidla,“ ušklíbne se

HRA ZAČÍNÁ

Druhý den přesně v deset hodin ráno vyráží od lodi čluny, které vezou celkem čtyřadvacet soutěžících. Každý tým, bílý i modrý, se vyloduje na opačném konci pláže. Jak ji opustí, nastává mezi nimi nepřátelství a rivalita. David Pařízek jen pohlédne na druhou stranu, kde právě v prorostu mizí jeho kamarád Justin a především Elizabeth. Ani sám přesně neví, jaký je vlastně mezi nimi vztah, ale rozumí si, je jim spolu dobře.

Až včera si uvědomil, proč byli on a jeho milenka vybráni. Faktem je, že si byli věrní a během přípravného kempu nehledali potěšení u dalších dívek respektive chlapců. Což jim asi otevřelo nejen cestu do soutěže, ale udělalo z nich i ústřední postavy pro nejbližší dny a týdny. Což je moc dobře, protože když jim diváci v hlasování nadělí svou přízeň, podle bonusů ve smlouvě porostou jejich zisky. Pochopitelně bude hodně záležet na tom, jak dlouho v soutěži vydrží.

On i ostatní si uvědomují, do jak nepřátelského prostředí přicházejí. A téměř nazí, neboť lehké tílko, trenýrky a spodky je opravdu příliš neochrání. Čekají je přirozené nástrahy počasí, tropy dokáží být velmi nepříjemné, ale také nástrahy zdejší fauny a flory. A v neposlední řadě pasti, některé vytvořené organizátory, některé zůstaly po předchozích soutěžících, další si na sebe vytvoří sami.

Davidovi je jasné, že musí být obezřetný, neboť přes připravený scénář, pokud někam spadne, něco ho kousne, na něco šlápne, následky mohou být fatální. Může být vyrazený ještě dříve, než započne hra. Na smrt rozhodně nemyslí, ale bojí se takového zranění, které by mu neumožnilo pokračovat v soutěži. Ačkoli i uštknutí by mohlo znamenat konečnou, nejen v soutěži, kdyby ho nedopravili včas na pláž a nedostal se v potřebné době pod ruku lékařky a jejího týmu.

Teď je však součástí jiného týmu, modrého, ve kterém je osm kluků a čtyři holky. Na druhé straně mají o jednu holku víc, což by je mohlo limitovat, dumá, když přeci jen dívky považuje za slabší, z pohledu toho, co je zde čeká.

„Tak co budeme dělat?“ ptá se osmnáctiletá Nathalie Buruni, černá jak noc, pocházející odněkud z Afriky, respektive odtud přišli její předci do Evropy a usídlili se nakonec v českém regionu.

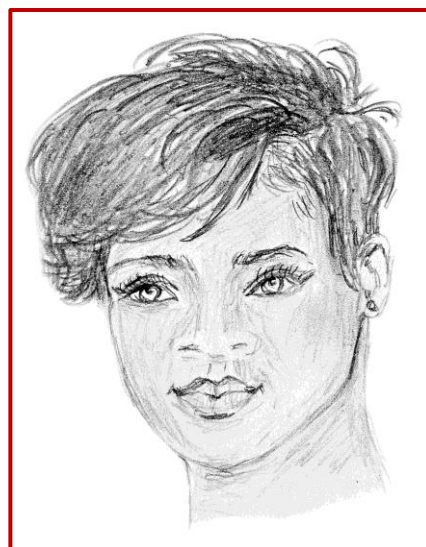
„To je spíš tvoje parketa, ne?“ neodpustí si jedovatou poznámku sedmnáctiletý Samuel Wilfread, jehož rodiče se naopak přistěhovali před mnoha roky z Británie, ale přišel o ně a stal se sirotkem, „Myslím to v dobrým,“ uvědomí si svůj prohrěšek, připomínat původ či se mu dokonce vysmívat, je přece zakázané.

„Podle mého musíme dál, pokusit se najít ten tábor,“ ujme se slova Pařízek, „Když ho najdeme dřív než ty druhý, budeme mít výhodu. Vzpomeňte, co Mike říkal. A taky, musíme se pokoušet co nejdřív všechno zmapovat. Zjistit vo tomhle místě co nejvíc, abysme se v něm orientovali.“

„Nepamatuju si, že by se včera mluvilo vo tom, že máš bejt náš vůdce,“ ozve se Paik, kterému leží role Davida silně v žaludku.

„Tak něco navrhní ty, ty chytráku,“ ušklíbne se Pařízek, „Navrhuju jít, můžeš jít v čele, Johny, aspoň na něco šlápneš jako první.“

Začnou na sebe štkat, další víceméně přihlížejí, už nyní se zřetelně rodí jisté uspořádání, to samé probíhá u skupiny bílých, kde se o pozici lídra dere Fedorov a Dolanský. Ovšem i někteří další neřekli ještě rozhodně poslední slovo.

Nathalie Buruni

První den tak znamená pro obě skupiny především putování a seznamování se s ostrovem. Dávají si přitom velký pozor, aby opravdu někam nespadli či na něco nešlápli. Hledají také vhodné klacky, které jim mohou posloužit při pátrání po podloží, ale nakonec i jako zbraně, kdyby snad na ně druhá skupina zaútočila a pokusila se například získat nějakého zajatce. Nicméně takový scénář nepředpokládají, oni i ti druzí teď především rekognoskují terén.

Už první noc je přesvědčí, že pobyt tady nebude žádný med. Teplota výrazně klesá, naopak vlhkost zůstává vysoká, hledají místo, kam by mohli složit své hlavy, obě skupiny si stanovují stráže, které budou bdít nad ostatními po dobu jejich spánku. Zatím jsou plní energie, hlavu mají plnou různých myšlenek, a tak debatují a řeší, jak se co nejlépe připravit. Vždyť nemají co jíst, nemají co pít. Respektive našli pár plodů, u nichž si jsou bezpečně jistí, že jsou k jídlu. Taky musí rozdělat oheň, jak na to vědí, ale v tomto vlhkém prostředí nebude jeho pořízení a udržení žádná procházka růžovou zahradou. A opravdu naprosto nic nemají.

Proto ani jedna ze skupin v tuto chvíli nepřemýšlí nad tím, že by snad chtěla napadat tu druhou. Musí získat pevné místo na táboření, vyrobit si zbraně, opatřit si potravu a založit oheň. Těch osm měsíců nebylo rozhodně zbytečných, ani těch několik cvičných týdnů v podobném prostředí. Vědí už, co je čeká a také, co musí velmi rychle vykonat, aby jim přestalo kručet v žaludku. Je jim jasné, že tato soutěž by byla drsná i bez toho, aniž by měli nějaké nepřátele, vždyť přežít v tropech s holýma rukama, bez pořádného oblečení, to samo o sobě je dost velký oříšek.

Teď není čas na nějaké dohadování, všichni musí přiložit ruku k dílu, hledají proto vhodná místa i předměty, které jim umožní jejich životně důležitá předsevzetí naplnit. Naštěstí obě skupiny již druhý den nacházejí vodu, bez pořádného jídla se dá nějaký čas vydržet, ale bez vody, to je jiná.

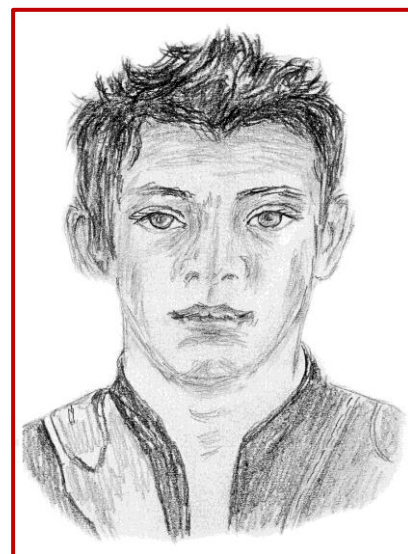
Třetí den přináší oběma skupinám úspěch, větší modrým, kteří obsadí tábor, o kterém mluvil hlavní organizátor. Jejich nový domov je vhodně položený na vyvýšenině a dá se dobře střežit i bránit. Naleznou zde zbytky jakýchsi chýší, ale především malé jezírko, nádherně čisté a průzračné. Kolem se rozkládá zvlněná krajina, s různými kameny, pahorky, ale vegetace tu bují opravdu všude. Poletuje tu kdekaká havěť, další divní tvorové se plazí po zemi. V noci slyšávají podivné zvuky, marně se dohadují, komu by mohly patřit. Možná tady žije nějaká dravá šelma, anebo, což je pravděpodobnější, sem nějakou nasadili organizátoři soutěže. Aby jim ztrpčili život a udělali podívanou pro diváky atraktivnější.

Bílí sice nemají zmiňovaný tábor, ale našli jeskyni, dostatečně prostornou, navíc nepříliš vzdálenou od menšího potůčku. Jak důležitá je ta jeskyně, zjistí čtvrtý den, kdy přijde hrozný liják a oni jsou v pohodě, zatímco modří jsou promočení na kost, nepodařilo se jim obnovit zmiňované chatrče včas, neboť ještě nemají vytvořené potřebné nástroje. Hledají vhodné kameny, z nichž by si vyrobili sekery, kopí, prostě něco, co jim pomůže.

Zatímco vody mají dost, tak je začíná sužovat hlad. Snaží se nalézt něco, co by bylo k sežrání, oheň se jim již podařilo rozdělat, a zatímco bílí si ho uchovali, modří o něj v tom lijáku přišli. A teď je všechno doslova nasáklé vodou.

Pátý den obě skupiny věnují shánění jídla, nacházejí různá jedlá ovoce a pokoušejí se něco zabít, dostanou pár hadů, usmrtí nějakého ptáka a rozhodnou se jít rybařit. Moře není zase tak daleko, jak zjišťují různými průzkumy, a v něm toho plave. Ovšem plave velmi rychle a rozhodně nemá chuť se nechat chytit a sežrat. Bílí jsou zručnější, dostanou pár ryb, modří umlátí nějaké zvíře, co vypadá jako malé prase, ale prase to není. Díky slunci se jim podaří nasušit vhodné ingredience pro rozdělení ohně, dokončí taky chatrče, co je mají chránit před vlivy počasí.

Po pravdě, sedmý den toho mají všichni dost, co by dali za pořádný kus žvance, čisté oblečení a měkkou postel. V obou táborech nastává dělba práce, domlouvají se, kdo co bude zajišťovat, aby skupina měla větší šanci přežít. Vyřadit je totiž může nejen soupeř, past, ale i obyčejná nemoc, horečka, zimnice, což není

Samuel Wilfread

v tomto prostředí tak těžké získat. Přitom již tryskají emoce, přicházejí první hádky, konflikty, málem fyzické útoky. Prostě nervy jsou na pochodu.

Toho dne se stane první vážný úraz. Sedmnáctiletý Jakub Simický z modrého týmu opracovává kámen jiným kamenem tak nešťastně, že se mu úlomek horniny zasekne do pravého oka. Začne řvát bolestí, na pravé oko vůbec nevidí, krev se mu řine po tváři spolu se slzami. Přítomní členové v táboře se k němu seběhnou, aby vzápětí odvraceli tváře. Nevypadá vůbec dobře, bude mít štěstí, když o oko nepříjde.

Navrhují mu, aby ukončil soutěž a odešel na pláž, což on statečně odmítá. Nechce vzdát hru tak brzo, pravděpodobně být prvním, modří a bílí zatím o sobě nevědí, každý tým operuje na jiné části ostrova a zatím měli tolik starostí sami se sebou, že se nezabývali myšlenkou začít pátrat po těch druhých. A pokud se náhodou zahlédli, obě strany udělaly vše proto, aby zmizely soupeřům z dohledu. Nejprve si musí vytvořit zázemí, pak mohou začít soupeřit. S tím ale scénář počítá, hra se musí rozjíždět postupně a s přibývajícím časem gradovat.

Všichni si také zatím dávají velmi dobrý pozor na pasti, pár jich už objevili, ale včas, proto k žádnému vážnému úrazu nedošlo. Bohužel jsou všichni různě pokousaní roztodivnou havětí, na jejich dokonalých tělech se objevují šrámy od rostlin, jejich bosé nohy jsou rozedřené do krve, objevují se první záněty, které se snaží léčit tak, jak jim bylo vštěpováno. Jejich žaludky jsou syceny především plody flóry, které dává ostrov, přitom by potřebovali i nějaké maso. Proto stále usilovně hledají, co by mohli zabít a pozřít, jedno zda jde o hada, ještěrku, ptáka či rybu.

Jakub Simický

Sedmého dne večer se modří shromáždí okolo Jakuba, který leží na zádech, kňučí bolestí, oko zakryté obkladem z nějakého snad vhodného listí. On však odmítá myšlenku, že by se odebral na pláž a posléze mohl být ošetřený za pomoci vyspělé medicíny.

„Vo to voko přijdeš, když to takhle necháš,“ nezná slitování Paik.

„Nevzdám to, nedřel jsem osm měsíců, abych to po tejdnu zabalil. Tak budu s jedním vokem,“ sténá raněný, pak si sám dává naději, „I kdybych vo něj přišel, tam mi udělej náhradní, potom, co soutěž skončí.“

„Jestli se to zanítí, a vono se to zanítí, tak to stejně budeš muset vzdát. Akorát budeš zbytečně trpět. Je to smůla, ale ...,“ pokrčí rameny Pařízek, pak mu přejede mráz po promočených zádech, jak málo stačí a kdokoli z nich může být rázem na odpis.

Mezitím se holky snaží kamenným nožem vyvrhnout ryby, pánové dnes byli dost úspěšní, vypadá to na dobrou hostinu. Jen ten oheň jim pořád hoří všelijak, potřebují vysušit dřevo, ale když je všude taková vlhkost. Nakonec jedí ryby polosyrové, nebo spíš víc syrové než polosyrovou. Přitom je dráždí i varuje nařikání Simického, který trpí, ale odmítá s tím něco udělat.

„Měli bysme ho čapnout a vodnýst na tu pláž,“ prohodí mimo doslech raněného Wilfred.

„To nejde, když von nechce,“ zavrčí hlavou Pařízek, „Musíme počkat, dokud ho bolest nepřinutí změnit názor. Nebo až se to zhorší a von upadne do bezvědomí,“ rozhlédne se a dumá, kde všude jsou skryté kamery, jistě tohle divákům nemůže nebýt předloženo. Jakub vypadá fakt hrozně, jeho odhodlání snad může imponovat, jeho stav pak asi dráždí. David se usměje, vzpomene si, jak se při rybolovu předváděli na pláži, koupali se, pochopitelně bez šatů, stejně tak lovili. Tak snad Mikovi lidi z toho něco kloudného sestihají, „Asi bysme se měli začít zajímat vo ty druhý,“ nadhodí téma.

„Co navrhuješ?“ zpozorní Paik.

„Navrhují, abysme zejtra tři hned zrána vyrazili na průzkum. Další by mohli zůstat v táboře. Těch ryb máme dost, jsou sice dost hnusný, ale sou. A ty co zůstanou v táboře, se můžou pokusit tady něco chytit. Třeba udělat nějakou past, z těch zbytků, třeba to něco přijde sežrat a pak to sežereme my,“ představí svůj plán Pařízek.

Vzápětí se rozhoří vášnivá debata o tom, kdo by měl na ten průzkum vyrazit a kdo naopak zůstat. Což jim zabere dobré dvě hodiny a se slovníkem si problém nedělají. Štěkají na sebe parádně, div si nevjedou do vlasů. Jonathana a Davida nakonec od sebe musí odtrhávat ostatní. Přitom dumají, nakolik oba konflikt hrají a

nakolik si chtějí dát doopravdy do držky. Většina se přiklání k druhé variantě. V každém případě se divák určitě nenudí, pokud jim tuhle vášnivou taktickou poradu organizátoři zprostředkují.

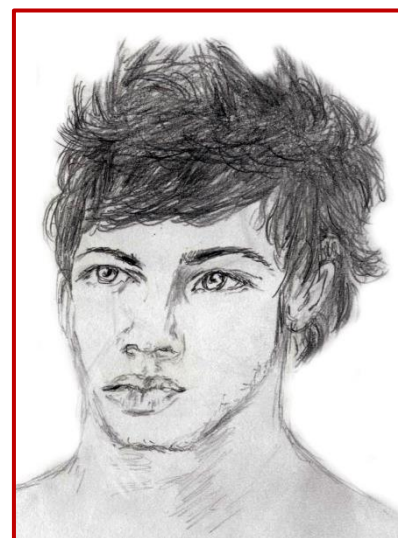
Soutěžící také mate, že je doposud nesvolali na pláž a nepřinutí k nějaké stupidní hře, pro pobavení diváků. Nebo jim snad zatím stačí, co se děje v táborech? Jejich každodenní hádky, jejich občasné zvracení, občasné průjmy, bolesti břicha, snaha ošetřit si šrámy z pochůzek? Teď mají i jedno vyražené oko, ale je toho dost pro akčnost hry? Ač toho mají všichni plné zuby, musí myslet i na svá konta, přece tady nebudou trpět, aby na ně nakonec přiteklo zoufale málo.

Z tábora modrých ještě za blednoucí tmy vyrazí trojice urostlých mladíků. Na sobě mají pouze trenýrky, trička nechávají v táboře, je zbytečné si rozedrat všechno oblečení a tričko je navíc před šlehy přírody chrání pramálo. Zato v rukách mají silné klacky, na nich připevněný ostrý kámen, krásná ukázka kopí získaného samovýrobou. Za pasem jim pak trůní kamenné nože, tedy podlouhlý kámen, opracovaný do podoby střenky a čepele. V táboře mají i nástroj podobný kamennému kyji, ale ten se pro jejich činnost nehodí.

Ač jsou unavení, bolí je svaly, ale i břicha, asi po té včerejší syrové rybě, nechybí jim odhodlání. Našlapují opatrně, vzájemně se jistí, v podezřelém terénu píchají okolo sebe kopím. Tak se vyhnou dvěma pastím, jedné jámě a jednomu zařízení, které by se dalo do chodu po přetrhnutí liány a mohlo by je zle pochroumat sice kratičkými, leč velmi ostrými ostny.

Mise Davida Pařízka, Jonathana Paika a Samuela Wilfreada slaví nakonec úspěch. Sami dokonale skryti bujnou vegetací, uslyší nejprve hlasy a potom i uvidí tábor bílých. Respektive vchod do jejich jeskyně. Nejsou zde evidentně všichni, dva mladíci drží hlídky, další nevidí. Asi tři dívky něco kutí. Pak spatří třetího chlapce, sedmnáctiletého Denise Rozsívala, který si to štráduje směrem do buše. Sám, ozbrojený jen nějakým náznakem kamenného nože, zastrčeným za trenýrky. Vykračuje si bez trička a pochopitelně bos, snad jde hledat nějaké dřevo, možná plodiny.

Trojice modrých na sebe jukne, víc si sdělovat nepotřebují. Naskytá se jim možná dobrá příležitost zabodovat, pokud budou dostatečně šikovní. Denis je snad až moc bezstarostný, asi se cítí blízko svého tábora v bezpečí, vždyť zatím ani jeden tým neprojevil vůči druhým žádný náznak

Denis Rozsívál

nepřátelství, oba kmeny se snaží zajistit své útočiště a potravu.

Napadení je rychlé, nečekané a brutální, Paik svírá nepřítele pod krkem a ještě mu zacpává ústa, Wilfread mu kroutí ruce, Pařízek pak zpacifikovává jeho nohy. Ovšem Rozsívál se nechce lehce vzdát, což útočníkům komplikuje život, pokud by přivolal pomoc, bude to minimálně tři na tři, a pokud by dorazily i dívky v barvě bílé, situace by mohla dostat zcela opačný ráz.

„Jestli se nevzdáš, tak ti přeříznu achilovku a budeš vyřazený,“ rozhodne se pro vyhrožování David, a aby dodal svým slovům důraz, lehce řízne Denise do lýtky svým ostře nabroušeným kamenem v podobě nože. Pak ho nebezpečně přiblíží k patě napadeného.

Rozsívál pochopí, že soupeř je připravený hrozbu splnit. Když se jim ho nepodaří zajmout, tak ho vyřadí z boje. S přeříznutou achilovkou bude jen těžko v soutěži pokračovat, když bude ale zajat, má naději, že ho snad příslušníci jeho kmene za něco vymění. Proto přestane klást odpor, kývne hlavou na souhlas, že respektuje svoji pozici. Nicméně Jonathan ho i tak pevně svírá, vlastně mu teď zkroutí ruku za zády, David a Samuel jsou hrozně blízko. Pokud by se pokusil vysmeknout, jistě se na něj hned vrhnou a pak i splní svou hrozbu. Sice nebudou mít zajatce, ale o soupeře ve hře méně. Šlachu mu sice opraví, ale až na lodi, pro hru bude odepsaný.

Tábor modrých vítá své hrdiny, kteří si vůbec k vězni neberou servítky, smýknou s ním na zem, on tam teď napůl leží, napůl klečí, oni jsou v kruhu okolo něho. Tak už to začalo, uvědomí si všichni modří, teď jde čekat nějaká odvěta z druhé strany, když jako první porušili nikým nevyhlášené příměří. Ale mají i radost, určitě bodují u diváků.

Začnou se dohadovat, co se zajatým soupeřem udělat, vzpomenou na slova hlavního organizátora soutěže a ani moc neuvažují, že by ho dopravili na pláž a vyřadili ze hry. Naopak ho spoutají liánami, dokáží si

uplést jakési náhražky provazů, i to je v přípravném kempu naučili. Denis skončí pohozený v jedné chatrči, kde ho začnou David s Jonathanem vyslýchat.

Rozsival si hraje na hrdinu, odmítá cokoli prozradit, oni chtějí především vědět, jak vypadá ta část ostrova, kde teď operuje bílá squadra. Což jim on odmítá prozradit.

„No dobře,“ říká Paik, „Dokud nezačne mluvit, nedostane ani kapku vody. A taky mu ještě víc utáhneme ty provazy, ať má dobrý důvod svoje rozhodnutí změnit.“

„Sorry, ale hra je hra,“ zašeptá Pařízek a pomůže svému soku o vůdčí osobnost modrého kmene naplnit předchozí slova, improvizovaná pouta se zadírají vězni do masa, dost ho tento způsob pacifikace bolí. Nicméně i on hraje a snaží se nedat bolest najevo. Klukům z druhé skupiny nic moc nevyčítá, on udělal chybu, nechal se chytit, a teď za svou lehkovážnost nese důsledky. Zároveň je vděčný za slova hlavního organizátora soutěže, že brutálnější výslech zajatce by mohl mít negativní dopad na diváky, s mírnější formou mučení musí počítat, tak praví scénář.

K rozumu přijde asi za hodinu, kdy ho začínají špatně prokrvené končetiny dost bolet, navíc má strach, že by mu mohly odumřít, což by ho vyřadilo ze hry. Se sténáním si zavolá své věznitele a něco málo jim o krajině kolem jejich jeskyně řekne. Zato mu trochu uvolní pouta, cítí hroznou bolest, jak se mu krev vrací do zaškrcených částí těla.

Bohužel pro něj modří stále myslí na diváky, proto ho umístí tak, aby na něj pražilo slunce, je jen v trenýrkách a tak cítí, jak se mu spaluje kůže. Dnešní noci ho asi bude hodně bolet. Pak spatří Jakuba Simického, ležícího naopak ve stínu chýše, ovšem s obkladem ze snad léčivých bylin na oku, na dotaz mu věznitelé vysvětlí, co jejich druha potkalo. Ten vypadá fakt hrozně, trpí, kňourá, ale o ukončení svého působení ve hře nechce ani slyšet. Asi doufá, že bolest časem přejde, nebude sice moci používat jedno oko, ale zůstane v soutěži.

Modří před večerem zdvojí stráž, také vždy jeden či jedna budou hlídat zajatce, aby se nevyvlíknul z pout a nezmizel. Tak zní rezultat jejich taktické porady. Těsně před setměním se zdekuje Pařízek, pár lidem dojde, co chce asi udělat, ale vědomi si scénáře, nijak se jeho nepřítomností nezabývají, snaží se něco pozřít, hodně z nich bolí břicha, mají průjem, někdo možná i horečku. Alespoň se mohou umýt, když používají velké palmové listy jako nádobku na vodu, aby si nezasvinili křišťálově čisté jezírko.

Pařízek dorazí na dohled nepřátelského tábora těsně před setměním, i tak hodně riskoval, jednak je sám a za druhé by mohl přijít k úrazu. Kdoví, kde je nějaká past, ale může ho i něco kousnout či uštknout, poštipaný je od nějaké hnusné havěti už více než dost, části těla ho pálí, svědí, a on s tím nemůže nic dělat. Není zde žádná látka, která by pokožku zklidnila, jen snad chladivé vlhké listy opravdu bujaré vegetace.

Musí čekat hodně dlouho, než se tábor bílých uloží ke spánku, i oni posílili hlídky, zmizení Denise je nenechává klidnými. Jistě, mohl padnout do nějaké pasti, ale prohledali okolí a nikde ho nenašli. Přiblížili se až k táboru modrých, také již o něm vědí, ale neriskovali střet, proto se jejich průzkumníci stáhli. Díky tomu nemají stoprocentní jistotu, jestli je jejich kolega zajatcem, ale dávají této alternativě dost procent. Po setmění se drsně pohádají, opět asi trochu přehrávají, anebo již týdenním strádáním jsou jejich nervy na pochodu. Všichni ve své DNA mají naprogramovanou agresivitu, jejich povaha není určitě holubičí, to by zde nebyli.

Za temné noci, kdy však džungle produkuje dost zvuků, některých i děsivých, se Pařízek připlíží do tábora nepřátel. Není si jistý, jak se k němu zachovají, zda dodrží příkaz hlavního organizátora soutěže a umožní mu se sejít s Elizabeth. Utěšuje se tím, že pokud bude zajat, zkusí domluvit svou výměnu za Denise.

Může se jen dohadovat, zda si ho nikdo nepovšiml, či zda to jen všichni předstírají. Faktem je, že se doplazí až ke své milence a vyzve ji k následování. Oba pak vcelku zručně a ve velké tichosti opustí tábor, ne příliš daleko, ale dost daleko, aby mohli mít soukromí. Tedy soukromí z pohledu soutěžících, nepochybují o tom, že je určitě sledují kamery na noční vidění. A také velmi citlivé mikrofony, které hluk, co způsobují, přenesou k divákům. Jak bude vše sestříhané, to už je věc režie.

I pod tímto faktem žvaní o tom, jak se jim po sobě navzájem stýská. V čem lhát nemusí, to je touha se pomilovat, jsou zvyklí na velmi častý styk a teď už týden nic. Což napraví, snaží se nemyslet na to, že jsou odněkud zabírání a odposlouchávání. Noc je temná a tak si mohou namlouvat, že mají dostatečné soukromí. Pomilují se hned dvakrát, pak se Elizabeth vrací, když se domluví s partnerem na repete za dva dny.

David zůstane na dohled od nepřátelského území, stočí se do klubíčka v pelíšku, který si ještě za světla vytvořil z místní vegetace. Modlí se, aby se k němu něco nepřiplížilo a nepokousalo ho, jeho spánek je tak

velmi lehký a neklidný. Navíc je mu dost zima, ale co nadělá, musí zatnout zuby a vydržet. Návrat v noci by byl příliš riskantní a pak, má ještě svůj plán.

Ten začne realizovat, když se rozední a bílí se začnou probouzet. Z dostatečné vzdálenosti zavolá na hlídku, v případě nepřátelských projevů je připraven zdrhnout, byť zběsilý úprk ho vystaví velkému riziku. Ale to i pronásledovatele, proto s jejich výraznou aktivitou zase tak moc nepočítá. Z lovce by se totiž v nepřehledné džungli snadno mohla stát oběť.

„Co tady chceš?“ huláká Fedorov, na dohled je teď celý kmen bílých.

„Nepostrádáte někoho?“ ptá se výsměšně David.

„Máte Denise?“

„Jo, včera jsme ho chytili. Zatím jsme ho neodvedli na pláž, dáváme vám možnost ho vykoupit. Ale neváhal bych, sami máme málo, tak nedostává nic k jídlu. A ani s pitím to nepřeháníme. Taky se trochu připek, když byl na slunci, to víte, v našich chatrčích je málo místa,“ volá Pařízek.

„Tak co chcete?“

„Všechno, co se hodí. Jídlo, zbraně, jeho tričko.“

„Jeho tričko? Dyť je bílý.“

„No a? Až se naše rozpadnou, tak můžeme chodit v bílejch, co na tom záleží.“

„Musíme se poradit,“ ozve se Kristopher Dolanský, druhý z vůdčích kohoutů ve zdejším kmeni.

„No to je jasný, Chrisi. Určitě víte, kde táboříme. Máte čas do poledne, to snad umíte určit, podle slunce,“ vysmívá se sokům David, „Máte moje slovo, že na vyjednávače nikdo nezaútočí.“

„Jen jestli tam tvoje slovo něco znamená,“ šklebí se Kristopher.

„Možná víc, než tvoje tady,“ kontruje Pařízek. Pak ale už na nic nečeká a zmizí z dohledu v hustém porostu, má prošlápnutou únikovou cestu, ale nezdá se, že by ho někdo pronásledoval.

Do svého tábora dorazí ve chvíli, kdy je ten už plně na nohách, všichni tuší, co v noci prováděl, ale opět dělají, že si jeho nepřítomnosti nevšimli. On si je však svolá, o svém nočním souložení pochopitelně pomlčí, zato jim sdělí, co navrhl soupeřům. Což pochopitelně přinese ostrou výměnu názorů, dotčený se cítí hlavně Paik, ale nepěkně se tváří i další. Že si šel zašukat, to je jeho věc, ale vyjednávat s nepřítelem bez předchozí dohody kmene, je dle mnohých přes čáru.

Nicméně nakonec emoce zvolní, začnou se dohadovat, co za zajatce požadovat. Toho pro pobavení diváků zase vytáhnou na slunce, je pěkně spálený, rty má okoralé, možná trpí úžehem, nevypadá vůbec dobře. Chladnější noc mu sice pomohla, ale teď už ho zase dávají smažit. Stiskne však zuby, je chlap, něco musí vydržet. Navíc dobře slyšel, co se dojednávává, možná ho kolegové nehodí před palubu.

Dnes pro jistotu modří zůstávají pohromadě, co kdyby se bílí pokusili zaútočit na poloprázdný tábor, osvobodit svého druha a získat sami zajatce. Odhadem kolem poledního se objeví ti druzí, vidí jen Fedorova a Dolanského, ale tuší, že v porostu se skrývají další.

Proti nim vyrazí Pařízek a Paik, ostatní je začínají celkem respektovat, byť se zatnutými zuby. Dvě vůdčí dvojice svých kmenu se přiblíží na dvacet metrů a začnou se dohadovat. Pochopitelně trvá dost dlouho, než naleznou alespoň trochu společnou řeč, jejich počáteční náhledy na výkupné jsou diametrálně odlišné. Nakonec na hromadu dají kus pečeného zvířete, které ulovili, dobře propečenou rybu, oštep, nůž a požadované Denisovo tričko.

Pak David vyrazí pro vězně, toho spolu s Natalií Buruni rozvážou. Vězeň se lehce potácí, jak se dotknou jeho spálené pokožky, sykne bolestí.

„Tvoje trenýrky,“ zavelí Pařízek.

„Cože?“ nechápe propouštěný zajatec.

„Je to cena výkupného. Tvoje tričko a trenýrky,“ říká vážným hlasem David, „Snad by ses nestyděl ukázat víc svého tak pěkně opečeného těla, na holky ze svého tábora určitě uděláš dojem,“ dodává, ale myslí na diváky.

„Tak jo,“ pochopí i Rozsívál, stáhne si požadovanou ústroj a ve slušivých bílých spodkách pokorně kráčí vedle svého věznitele. Není mu vůbec dobře, bolí ho hlava, chce se mu zvracet a má hroznou žízeň. Ale má taky svou hrdost a nebude tu žebrat o hlt vody, ačkoli by se do jezírka nejraději vrhnul celý a zůstal tam co nejdéle.

Výměna proběhne dle domluvy, obě strany se rozcházejí, bílí podpírají svého zbědovaného druhu, který se jim omlouvá. Své zajetí bere jako velkou chybu i osobní ponížení. Už ale v hlavě sprádá plány, jak si to s modrými vyřídí. Jen co se dá trochu dohromady.

PRVNÍ VLOŽENÁ SOUTĚŽ

„Podívej na toho chudáka,“ ukazuje Jirka Buchar své milence obrázek hráče z regionálního kola Světové hry, konkrétně Denise Simického, „Už měl bejt dávno u doktora, ten blázen.“

„Sám si ho přece slyšel, nechce to vzdát,“ oponuje mu Isabela Rozehnalová.

„Isi, ty seš hrozná sadistka,“ zhodnotí on svou milenkou.

„Ale jdi, ty seš zase hroznej měkkýš. To ten tvůj kámoš, ten Davy, to je jiná třída. Jestlipak bys ty kvůli mně tolik riskoval a vplížil se za mnou do nepřátelského tábora? A jak pak byli spolu, to bylo dojemný,“ dodává ona.

„Na Davida až moc,“ usměje se on, „Podle mého trochu přehrávaj. To, že si chtěl zašukat, tak tomu věřím, ale ty kecy vokolo ... Jak jsem ho poznal, tak mi k němu moc neseseděj.“

„Ty seš prostě proti tý hře zauzatej,“ říká ona se šibalským úsměvem, jen chce milého podráždit, „No jo, já vím,“ kývá hlavou, „Tobě se zdá ta hra moc surová. Ale voni to tam nějak přežijou, a ty jejich zranění jim napravěj. Třeba to oko, buď mu daj nový, nebo mu daj implantát, nakonec uvidí ještě líp, než s tím svým původním. Je to prostě hra, voni ji hrajou, a jak můžeš vidět, docela si jí užívaj.“

„Užívaj, protože jsou asi stejný blázni jako David, jinak by je nevybrali, Systém a pak ti, co tohle divadlo pro dospěláky režírujou. Neříkám, je zajímavý je sledovat, jak si musí poradit bez ničeho, a pomyslně před nima smekám. Jsou šikovný, asi dost odolný. Jen mám strach, aby tam nakonec někdo z nich neumřel, skoro vždycky to někdo odnese, někoho už nespraví, jak si před chvílí říkala.“

„V tom s tebou souhlasím, ty pravidla jsou dost drsný,“ mění teď ona stranu, „Jenže kdyby to bylo míň drsný, tak by to nebylo tak zajímavý, tolik sledovaný. A doplatili by na to i ty soutěžící, co jsou závislí na tý sledovanosti, podle toho rostou jejich odměny. Tak riskujou, někdy až přespříliš, a někdy někdo z nich zemře. Ale je to jejich svobodná vůle, jejich Volba. Když mluvím o tý odměně, nezapomněl si dát svůj hlas svému kámošovi? Já už ho dala oběma, jemu i tý jeho Elizabeth.“

„Nezapomněl, už jsem mu svou přízeň projevila, poslal jsem mu hlas první i druhý kategorie, přemejšlel i o tý třetí, ale váhám nad sumou,“ usměje se on zlehka, „To jsem zvědavěj, co tam ten David ještě předvede. S tím Johnym si dou pěkně po krku, co? Nakonec se možná porvou i mezi sebou, jak ho znám, ten pro ránu nikdy nešel daleko. Díky tomu ho vyhodili i ze sportovního týmu Institutu. Vsadíme si na to?“

„Proč ne? Podívám se, na co se dá dneska vsadit,“ ponoří se ona do Systému.

Stejně jako tato milenecká dvojice, i jiní se začínají intenzivněji tomuto kolu Světové hry věnovat. Dobře vědí, že se vždy události na ostrově rozjíždějí pomaleji, taky by nebylo dobře, kdyby se na sebe vrhli už první den, jaké by mělo drama pokračování, kdyby se navzájem vyřadili během prvního týdne. Ale zápletka je na světě, správně okořeněná moderátorem Paolo Ballentim. Do Systému se dostávají i mírně intimní záběry ústřední dvojice milenců z přípravného kempu. Sestříhat se dá cokoli, a když má někdo cit pro romantiku i drama, vznikne solidní dílko, co chytne za srdce nejednu i nejednoho. Mnozí litují i chlapce s kusem štru v oku, další komentují hrubé zacházení se zajatcem, chudák byl červený jak rak, od působení slunečních paprsků.

O hře se pomalu začíná mluvit, a to je přesně stav, který všichni její aktéři potřebují. Už se také rozrůstají různé sázky, od celkového vítěze, k pořadí, ve kterém vypadnou, až k takovým detailům, jako kdo se dá s kým dohromady, jestli se dva ze stejného tábora poperou, která ze dvou sokyní uloví kluka, o kterého obě usilují. Neboť není jen ústřední dvojice Davy a Elina, ale i další mají své choutky a touhy, což je jak navrženo ve scénáři, tak vyplývá z konkrétní situace na ostrově. Po týdnů mladým lidem hormony dávají na vědomí, že by nebylo od věci upustit páru. Všichni, dívky i mladíci, mají sex rádi a rozhodně se mu nebrání. Ovšem nižší počet dívek dává tušit, že ne na každého se dostane, nebo ne v takové míře, v jaké by si přál.

Režiséři a střihači jsou velmi zruční a tak dovedou decentně předvést různé velmi choulostivé okamžiky. Obvyčejná nahota, například při koupání či mytí, se považuje za přirozenou a nikoho nepohoršuje,

soulož či masturbaci už je nutné ukázat v jistém závoji, který mnohé napoví, ale detaily ponechá na fantazii diváka. Těch záběrů je strašně moc, celý ostrov je doslova prošpikovaný důmyslně skrytou technikou a vždy je z čeho vybírat.

Devátý den, ve kterém dojde k propuštění zajatce, se oba tábory zaobírají svými vlastními starostmi, párováním, které ne všechny uspokojuje, dohadováním se, kdo má či nemá právo mluvit za ostatní, a také spřádáním plánů, jak se vypořádat se soupeři. Neboť nepřátelství bylo zahájeno a nikdo nepochybuje o tom, že se začne stupňovat. Proto se odpoledne snaží zajistit nejen další potravu, ale také chystají pasti kolem svých táborů, už nebude tak jednoduché se k nim dostat. Jen si musí dávat pozor, aby na ně sami nezapomněli a do některé se nechytily příslušníky jejich kmene.

Večer se ozve siréna z lodi, tím se jim dává na vědomí, že je organizátoři soutěže očekávají zítra ráno na pláži. Je desátý den, tak asi tuto kulatinu chtějí oslavit nějakou stupidní hrou. O tom, co je čeká, nemají vůbec tušení. I díky tomu upustí oba kmeny od nějakých nočních bojovek a snaží se trochu prospat, možná budou potřebovat dostatek fyzické kondice.

Oba kmeny vyrazí hned za svítání, nicméně jejich příslušníci již jsou dost zbědovaní. Stačilo jen deset dnů v tomto prostředí a jejich dokonalá těla dostala co proto. Trápí je vnější zranění, různé škrábance se nehojí, jsou zanícené, někteří mají i horečky. Také jejich vnitřnosti se různě zdárně pasují s dost jednotvárnou stravou, místní plody, nedopečené ryby či pták, had, ještěrka nebo nějaký tapír, či co to vlastně zabili, dělají v jejich útrokách nepolechu.

Na každé straně mají po jednom jedinci, který je tak zřízený, že ho musí podpírat či dokonce kousek poponést. U modrých jde o Jakuba Simického, jeho oko je teď bez léčivého listí a vypadá jen jako velká hnusná černá skvrna, ale i okolí zranění má opuchlé. Mladík se drží z posledních sil, ovšem na svém rozhodnutí pokračovat ve hře nic nemění.

U bílých trpí Denis Rozsívál, zajetí se na něm podepsalo více, než by čekal. Pobyt na prudkém slunci, bez vody, mu určitě přivodil úpal, má horečky, jeho pokožka mu doslova hoří, je spálený jak rak. Už začíná mít obavy, aby ho choroba nepřemohla, aby neupadl do bezvědomí a jeho kolegové ho v souladu s řádem hry nevydali k ošetření. Proto stále opakuje, že v žádném případě nechce končit a snaží se velkou nevolnost překonat. Zvracet už nemá co, lije do sebe jen vodu, holky ošetřovatelky mu přikládaly celou noc na spálenou kůži obklady z listí a polévaly ho vodou. On nenacházel žádnou vhodnou polohu pro spánek, spálený vlastně nemá jen zadek a část stehén, které zakrývaly trenýrky.

Co se týká jeho oblečení, to se houpe na kopí Jonathana Paika, jako trofej z předchozích dní. Ale jen ve spodkách se potácející Denis ani tuto provokaci nezaregistruje, je rád, že se s pomocí druhů vůbec drží na nohách.

Kmeny skončí od sebe vzdálené asi dvacet metrů, uprostřed nich teď stojí moderátor Paolo Ballenti a s mírným úsměvem je pozoruje. U břehu kotví člun, který ho dovezl a brzo zase odveze. Hlavní moderátor je pozdraví, provokativně se zeptá, jestli někdo nechce požádat o místo ve člunu, rád ho v něm přijme a odveze na loď. Většinu přijde jeho vtipkování jako nemístné, ale střeží se ukázat proti velmi populárnímu speakerovi jakýkoli náznak nevole. Jde jim o přízeň diváků a tu musí získat jinak.

Paolo jim vysvětlí, co je dnes čeká. V dáli na moři je umístěná bójka a ta bude mít klíčovou roli v dalším průběhu tohoto setkání. Každý z kmenů vybere pět plavců, nebo plavkyň, a bude uspořádána plavecká štafeta. Každý ze soutěžících musí doplavat k bójce, té se dotknout a posléze vystoupit na břeh, kde dotykem kolegy ho pošle do vody. Vítězem se stane ten kmen, který trať zdolá rychleji.

„Máte dvacet minut na to, abyste si vybrali své zástupce a také si určili jejich pořadí,“ vysvětluje Ballenti, „Tak volte s velkou rozvahou, vítěze čeká odměna.“

„Jaká odměna?“ ptá se Paik a záměrně pohupuje se svým kopím, na němž vlaje oblečení Denise.

„Správná otázka, Johnny,“ haleká Paolo, „Tak já vám to řeknu. Ti, co prohrají, budou muset zůstat tři hodiny na této pláži. Můžou se slunit, můžou se koupat, ale můžou se pokusit i něco ulovit. Teprve pak můžou pláž opustit.“

Po jeho slovech se objeví dost rozpačité obličejové členy obou kmenů, co je tohle za trest za prohru, zvláště když na téhle pláži nesmí na sebe nikdo útočit. Dostanou porážení právo lovit ryby v ochranné zóně?

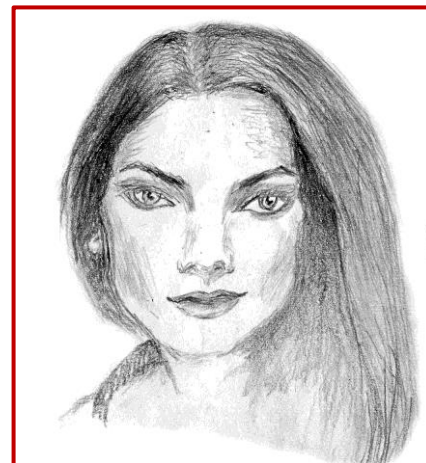
„Jak vidím, plně jste nepochopili,“ září moderátor, „Tak já naznačím, co můžou udělat vítězové. Co se jít takhle podívat do tábora těch druhých? Vida, už mi začínáte rozumět,“ dodá vítězoslavně, „A když už tam

budete, můžete si tam pochopitelně vzít, co budete potřebovat. Pokud do něčeho neopatrně strčíte, a ono se to rozbije ...,“ pokrčí teatrálně rameny, „Prostě a jednoduše, vítězové dostanou tři hodiny, aby zrekvírovali v táboře poražených, co tam najdou. A poražení by se měli asi pokusit něco ulovit, protože pokud si udělali nějaké zásoby, tak ...,“ nedokončí, ale všichni chápou, soutěžící i diváci. Ten trest za prohru není malý, kolik jen stálo úsilí vyrobit některé nástroje, shromáždit zásoby jídla, a to všechno připadne vítězi plavecké štafety.

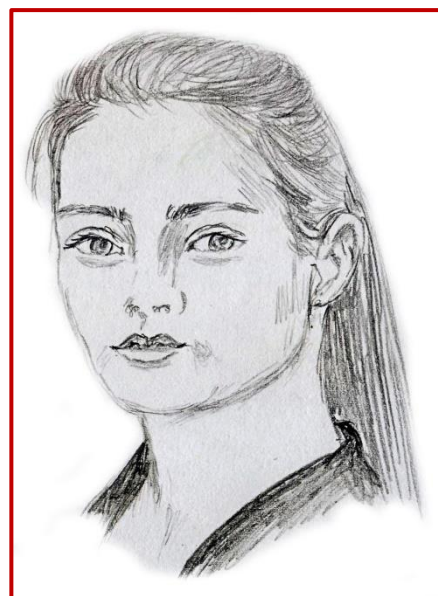
Dvacet minut se ukáže zoufale málo, protože výběr je komplikovaný a určit pořadí ještě více. Znájí se, vědí kdo jak plave, ale jedinci většinou mají o sobě vyšší mínění než kolektiv o nich. Bouří se i některé dívky, poukazující, že jsou lepšími plavkyněmi než machističtí samci, co se vykrucují před diváky a dávají na odiv svoje svaly.

Nakonec se do každé štafety prosadí jedna z dívek. Bójka se zdá být dost daleko, a i když moře není nijak rozbouřené, nebude žádný med mezi vlnami vzdálenost urazit, zvláště když nemůže jít o rekreační tempo, neboť čas je klíčový.

Za modré jde jako první osmnáctiletý Pavol Hulej, jehož předci pocházejí ze Slovenska. Absolvoval již dva přípravné kempy a teď si soutěž užívá. Není špatný plavec. Jeho sokem za bílé je překvapivě dívka, sedmnáctiletá Kateřina Martínková. Ta se ukáže jako velmi zdatná plavkyně a s Palem drží linii po celou dobu. Již během této první dvojice všichni pochopí, jak náročná je zvolená disciplína v moři, které i při svém

Kateřina Martínková

Tereza Korandová

klidu generuje půlmetrové vlny. Oba aktéři vylézají na pláž ve stavu naprostého vyčerpání, sotva předají pomyslný štafetový kolík plácnutím svého druhu, padnou do rozpáleného písku a jdou na ně mdloby. Vyštavili se opravdu na doraz.

Druhou dvojici soupeřů tvoří za modré sedmnáctiletý Theodor Barrieux, s kořeny předků v zemi galského kohouta, soupeřem mu je Xu Jackie, sedmnáctiletý Asiat. Jejich souboj je opět vyrovnaný, oba se rovněž doslova vypláží na pláž, Theo dokonce na krátký čas ztratí vědomí, tak je vyčerpaný.

Osmnáctiletá Tereza Korandová je třetí plavkyně za modré, za soupeře má sedmnáctiletého černého chlapce George Wmansa, kosti jeho předků se nacházejí v rovníkové Africe. Zde dojde bohužel pro modré k výrazné ztrátě, pružné svaly tmavého chlapce jednoznačně dominují nad pohlednou a zarputilou Terezou. Ta vylézá z vody naprosto grogy, ale také s téměř půl minutovou ztrátou. Klopí hlavu, zatímco její soupeř na třetím úseku křepčí a objímá se s kolegy, jako by snad ani neabsolvoval tak náročnou trať. Jeho pleť tak kontrastuje s jeho bílými spodky. Nathalie naopak navléká své kolegyni tričko, závod absolvovala jen v kalhotkách, její bujně poprsí tak mohlo být lákadlem pro diváky.

Čtvrtý úsek za modré plave David Pařízek a dělá vše možné, aby ztrátu stáhl. Proti němu však zabírá velmi usilovně Kristopher Dolanský, pročez se rozestup minimálně nezmění, pokud David neztratí ještě další metry.

Jen malou naději má v páté rundě Sanuel Wilfread za modré, barvy bílých totiž velmi úspěšně hájí Justin Fedorov. Ten závěrečné desítky metrů již absolvuje rekreačním tempem a dává sobě i svým druhům příležitost k radostnému halekání, o jejich vítězství v první disciplíně pořádané organizátory soutěže nemůže být pochyb. Modří mají hlavy sklopené a loučí se se zásobami a vším, co zůstalo v táboře a může se hodit vítězům.

Moderátor, který velmi emotivně komentoval celý závod, teď gratuluje úspěšným a lehce utěšuje neúspěšné. Ty také upozorní, že do doby, než zazní jednou siréna z lodi, nesmí opustit tuto pláž. Pak se přiblíží k Jakubovi Simickému, který hrozně trpí na slunci, leží s jedním zapadlým a zavřeným okem na zádech, místo druhého zrakového orgánu má hnusný černý flek.

„Simi, dávám ti příležitost,“ hovoří téměř otcovsky Ballenti ke zraněnému mladíkovi, „Můžeš se nalodit a všechno tvoje utrpení skončí. Nevypadá to dobře, to si musíme přiznat. Máš určitě horečku, si dost zesláblý. Co říkáš, není čas to zabalit? Je to holt smůla, co tě postihla.“

„Ne, nechci,“ sípá vzdorovitě Jakub.

„Simi, můžu tě upozornit, získal sis dost sympatií a dost hlasů pro tebe dorazilo. I když teď skončíš, úplně bez něčeho nezůstaneš. Tak co, poslední moje výzva, protože odcházím.“

„Nevzdám se,“ zavrtí hlavou raněný, ačkoli má sto chutí kývnout, dobře ví, že už možná za hodinu by veškerá hrozná bolest pominula a on se rozvaloval v pohodlném lůžku nemocnice.

„Tvoje volba,“ pokrčí rameny Ballenti, otočí se k druhému táboru, „Tebe, Deny, se ani neptám, nebo snad mám?“

„Nějakej úžeh mě neporazí,“ říká statečně do ruda spálený Rozsival, i teď hrozně trpí, na pláži, kterou tepá svými paprsky nemilosrdné slunce.

„Tak vám všem přeji mnoho úspěchů, ještě jednou blahopřeji vítězům a vám poraženým doporučuji, abyste se pokusit něco ulovit. Ale pozor, můžete do moře, ale nesmíte opustit úsek téhle pláže,“ dodá Paolo pro jistotu varování, pak nasedne do člunu a ten ho odváží do luxusu na lodi.

„A je to v prdeli,“ čertí se Paik, „Teď můžeme začínat znova. Všechno mám tam seberou a rozbijou, to je jasné. Ale já to říkal, že nemáme nasazovat holku,“ dívá se vyčítavě na Terezu.

„Drž hubu, voni jí taky měli,“ zastává se kolegyně Nathalie, „Měls jít sám, když seš tak chytřej.“

„Chtěl jsem, ale některý se holt cejtíli lepší, a tohle je výsledek.“

„Radši bysme měli zkusit něco ulovit, ve vodě se jednak zchladíme a taky třeba něco chytíme. Teda ne my,“ zasměje se sám svému vtipu Samuel, „Ale snad něco, co bude k žrádlu. Protože voni to tam fakt vybílejí.“

„Nejen to, určitě tam nenechaj kámen na kameni. Všechno zničej, naše chatrče ... snad nám aspoň nezamořej to jezírko, snad do něj nebudou srát a chcát,“ má evidentně náladu pod psa Jonathan.

Nakonec je mořská voda spásou, protože sluníčko začíná nesnesitelně spalovat jejich těla, a tak hledají ochlazení v mořských vlnách. Mezitím se snaží ulovit nějakou rybu, nalézt nějakého korýše, plnou škebli, prostě cokoli, co se dá sníst. Domlouvají se, jak cestou zpět k tábořišti narvou nějaké plody, po jejich zásobách ovoce je určitě už veta.

Mají pravdu, když dorazí zpátky do svého ležení, je tam opravdová spoušť. Přesně jak čekali. Všechno, co se jim tak těžce podařilo vyrobit a nevzali s sebou na pláž, je pryč. Jejich chatrče jsou stržené, ohniště rozmetané. Naštěstí jezírko vypadá pořád křišťálově čisté, až tak daleko nezašli, aby jim kontaminovali vodu, co běžně pijí. Alespoň teda doufají, ale nenacházejí v ní nic závadného. Kdyby totiž celý kmen dostal ještě větší stření potíže, než má doposud, tak by je to hrozně oslabilo a stali by se snadnou kořistí.

Jakub Šimický trpí jak kůň, naříká, sténá, pochod a pobyt na prudkém slunci mu rozhodně neprospěl. Kolegové dost nešetrně komentují jeho rozhodnutí, přiloží mu na neexistující oko bylinky, ale víc se mu věnovat nemohou, až do tmy se snaží obnovit tábor, vyrobit si další kamenné sekery, nasbírat další plody. Když udeří noc, popadají jak hrušky, stráže pak drží oči otevřené jen s největším vypětí své vůle, proto se rozhodnou střídát po hodinách. Jak ale vypadá někdo probuzený po jedné či dvou hodinách, když pro únavu sotva vidí, je asi jasné. Naštěstí žádný útok nepřichází.

PRVNÍ VYŘAZENÝ

„Vidím, že tě ta hra nakonec zaujala,“ nakloní se Isabela Rozehnalová nad svého milence Jirku Buchara, který právě v Systému sleduje záběry z regionálního kola Světové hry.

„Jen se dívám, jak se daří Davidovi,“ zavrtí on nesouhlasně hlavou, „Jinak mám na tu soutěž pořád svůj názor. Například, že po té soutěži v plavání neodvezli toho s tím vyraženým okem, to je doslova barbarství,“ láteří.

„Jen jestli sleduješ jen toho Davida. Možná tě daleko víc zaujmou jiný soutěžící,“ roztáhne se její obličej od ucha k uchu, on pochopí, bude zase terčem škádlení.

„Podle sebe soudím tebe,“ kontruje, „Možná ti imponují ti urostlí krasavci, co se tam proměňují nanejdůležitější v trenýrkách, většinou ve spodkách a ne tak zřídka úplně bez nich.“

„Máš pravdu,“ přikyvuje ona k jeho překvapení, „Třeba ten David. Jak ten má vypracované tělo. A další jakbysmet. Když je srovnám s tebou, sorry, možná máš lepší hlavu než voni, to ti neberu, ale ty jejich těla, ty jsou prostě k nakousnutí.“

„No, v tom s tebou souhlasím. Už je toho pokousalo dost,“ ušklíbne se on, „Ale když už jsme u těch těl, podívej na tuhle, tu Nathálii, jaký krásný proporce má to její tělo ... vidíš, tady je záběr, jak se zrovna koupe ... má jen kalhotky ... a tady už je nemá ... krásná černá gazela,“ básní.

„Tak si s ní užij, když tě tak fascinuje,“ usmívá se ona, „Do postele klidně půjdu sama. Nijak nechvátej, přijď, až se tady u té gazely uděláš.“

„Tohle je teda tvoje přání? Takhle teď bude vypadat náš sexuální život?“ dělá on vážného, „No, tak se holt vrátím do starých časů, kdy představy nebo virtuál byly mojí inspirací a moje ruka pak nástrojem rozkoše. Jo, a užij si to s tím Davidem,“ dodá, přičemž má téměř andělský výraz.

„Budeme si teda virtuálně nevěrný?“ přijímá ona hru, „No, aspoň to bude nějaký zpestření,“ vystřelí jedovatý šíp.

„Zpestření?“ chytí se on, „To už tě jako sex se mnou neuspokojuje? Nezdálo se mi ...“

„Kdo ví, kdo ví,“ pokrčí ona rameny a bez dalšího odchází, ať má chlapec o čem přemýšlet.

A Jirka opravdu přemýšlí, jako každý samec si zakládá na své mužnosti, na své dokonalosti, na své schopnosti partnerku uspokojit. Ovšem je dost sečtělý, proto ví o předstíraných orgasmech, předstírané rozkoši. Chtěla ho jen Isabela pozlobit, nebo v jejích slovech zazněl odraz reality? Pohlédne na záběry z plavecké soutěže, na marný boj svého spolužáka a na jeho zklamaný obličej. Pak zruší obraz a s jistou nervozitou chvátá za svou partnerkou.

Jedenáctý den na ostrově začne pořádně zoztra. Bílí předpokládají, že jejich protivníci toho budou mít za předchozí den dost, nechali tady zvěda a ten viděl, jak těžce dřeli na obnově svého tábora. Jen co je trochu vidět, vyrazí směrem k nepřátelskému ležení celé bílé družstvo, s výjimkou Denise, zmítajícího se v horečce.

Stráž drží jen dvojice, chlapec a dívka, oba však poklimbávají, místo aby bedlivě sledovali okolí. Což je výborná příležitost srovnat skóre i co se týče zajatců, zdají se být poměrně snadným terčem. Fedorov a Dolanský tentokrát táhnou za jeden provaz, a s nimi i ostatní, kteří se rozmisťují na domluvených místech okolo ležení modrých. Úderná parta pak může vyrazit, aby se zmocnila zajatců.

Na hlídce se nachází osmnáctiletá Anna Tesařová a stejně starý Filip Hovorka. Nejen že nedávají pozor, ale dokonce jsou slezí u sebe, chvíli spolu klábosili a pak je přemohla únava. Jejich stav polobezvědomí tak nahrává útočníkům. Vrhá se na ně hned čtveřice mladíků, Justin Fedorov, Kristopher Dolanský, George Wmansa a osmnáctiletý Šimon Maximov. Zacpávají jim ústa svými rukama, naopak jim krouť končetiny a snaží se je odtáhnout pryč.

„Přepadení,“ začne křičet Anna, která kousne vetřelce do ruky a pak už ječí, jako by ji na nože brali. Což vyburcuje její tábor.

Bílé přepadové komando na chvíli zaváhá, pak ale ještě zvýší svoji činnost. Filip se jim velmi urputně brání, proto použijí údery na jeho solar plexus a také na hlavu, což mu přivodí částečné bezvědomí a oni s ním mají snadnější práci. K dívce jsou ohleduplnější, což jim ztěžuje jejich úmysly, ona kolem sebe kope, navíc kouše a škrábe. To už se ale blíží první rozespálí modří obránci, na čele s Paikem, který měl nejlehčí spaní. Právě on začne používat údery a kopy z asijského bojového umění, čímž dost citelně

Anna Tesařová

Patricie Friedmanová

poznámená Krispothera i George, jenž se snaží odvléci Tesařovou, naopak Justin a Šimon už táhnou bezvládné tělo Filipa do bujné vegetace.

Situace se stává velmi nepřehledná, modrá parta se snaží pronásledovat vetřelce, Anna je osvobozena, teď chtějí to samé učinit pro Filipa. Ovšem přivítá je sprška kamenů či kokosů, jenž na ně vrhají členové bílého kmene. Občas se někde střetne dvojice, docela regulérně se začnou rvát, používají úder, kopy, ale i klacky, rány dost bolí a jsou nevybíravé i silné. Ani dívky si v ničem s chlapci nezadají, rvou se jako koně.

Postupně však boj utichá, obě skupiny se oddělují, pokřikují po sobě, obě party mají dost šrámů a modřin, váhají, jestli jít do dalšího střetu. Mnohým teče krev z poraněných nosů či úst, je tam i nějaký uštípnutý zub, bolestivé naraženiny.

Boj nakonec ukončí dost drastický výkřik a po něm sténání. V tom shonu nebyl čas dávat takový pozor, na což doplácí sedmnáctiletá Patricie Friedmanová z bílého týmu. Zavádila o liánu, která držela napnutou větev, ta se proti ní vyřítla dost značnou silou, navíc ji obránci opatřili asi dvoucentimetrovými dřevěnými ostny, ty se jí zasekávají do trupu a paží, jeden ji zle pochroumá v obličeji. Potácí se a řve, čímž na sebe upozorní modré, David a Samuel se jí zmocňují a vlečou ji do svého tábora, obě strany teď mají po jednom zajatci.

Parta bílých se stahuje do džungle, naopak jejich soupeři se vrací do svého tábora, kde někteří zle vyční Anně, která se s Filipem nechala zaskočit na hřídce. Mnozí si mnou poraněná místa, další plivou krev nebo se snaží omýt své krvavé šrámy. Každý je nějak poznámenaný, každý se do boje zapojil, s výjimkou Denise, který ovšem bojuje s vysokou horečkou, která se přidala k jeho vyraženému oku.

„Ta teda vypadá,“ konstatuje Jonathan, cítí se teď králem, svým bojovým uměním hodně pomohl v přímém boji, teď hledí na zajatou dívku, které ovšem není do zpěvu především díky pasti, která před ní sklapla. Celkem jedenáct ostrých uměle vytvořených trnů ji zasáhlo, většinou se zarylo do jejího těla tak do hloubky jednoho centimetru, tedy přesně podle regulí soutěže. Zranění hodně bolí, teče z nich dost krve, vypadá moc ošklivě, ale ostny nemohly poškodit žádný životně důležitý orgán.

Ovšem vyprávějte toto dívce, ze které cedí krev a ona pláče bolestí. Ujímají se jí její kolegyně, Nathalie Buruni a sedmnáctiletá Olga Křížková, stávají se z nich zdravotnice, snaží se ucpat rány, pak toho nechají a rozhodnou se pro opačný postup. Místa vpichů oplachují vodou, kterou nosí v palmovém listu, zem kolem raněné dívky rudne od její krve.

Další modří však sledují okolí svého tábora, připraveni znovu vyrazit na obranu svého teritoria a přitom rokují. Stejně tak si počíná parta bílých, která drží ve svém středu zajatého Filipa Hovorku, ten se už probral, sice ho bolí hlava a chce se mu zvracet, ale jinak je v pořádku. Oba kmeny mají po jednom zajatci, přepadení tak skončilo neutrálně, z pohledu výsledků, obě strany však nepochybují o tom, že bylo pro dívky atraktivní a tak by mohlo přinést nějaké kladné body.

Filip Hovorka

Asi hodinu po akci začnou obě skupiny vyjednávat o výměně zajatců, Filipa vrací jen ve spodkách, Patricii v kalhotkách, ovšem s tělem plným krve, a přes její snahu se držet statečně, dost nařiká. Zranění bolí, pálí, stále krvácí, ona je částečně i v šoku. Má díru v levé tváři, poraněná má obě předloktí, levý bok i levé prso, jak do ní větev plnou silou šlehla. Podle zavedené tradice se oděv zajatců stává kořistí vítězů, ale všem je to jedno, vedro je k zalknutí a zmiňované oblečení chrání pramálo proti havěti, šlehajícím větvičkám a trnům. Navíc je již i dost jeté.

Kmeny se rozcházejí do svých domovů, pro dnešek vyhlásují příměří, divákům předvedli atraktivní podívanou a teď si jdou léčit své šrámy. Těch není málo, šli do sebe dost tvrdě a agresivně, jak se od nich ostatně čeká. Všichni a všechny jsou bojovníci a bojovnice od přírody, což je právě kvalifikovalo do této dramatické a divácky přitažlivé hry.

Navečer se opět David zdekuje a přesouvá se za co největší opatrnosti k táboru bílých. Po padnutí tmy na krajinu jen čeká na domluveném místě, jestli za ním dorazí jeho milénka či nikoli. Dočká se, Elizabeth se vyplíží ze své vesnice a oba se oddávají náruživému sexu. Mezitím pronášejí dost stupidní kecy o lásce, těžkostech odloučení, jak se jeden o druhého bojí, aby ho nepotkalo něco špatného. Po druhém čísle se

rozhodne David pro prohlášení, které si nachystal ještě téhož večera, co je Michal Tomášek seznámil se svým scénářem a přidělil mu jednu z hlavních rolí.

„Eli,“ tulí se nahý mladík ke stejné oděné dívčině, jsou zapadlí v bující vegetaci, po níž se válejí, „něco ti musím říct,“ zní jeho slova dost vážně, strojeně, byť se snaží o procítěný tón, „Ty víš, že nemám žádnou rodinu. Starali se o mě profesionální pěstouni. Na světě tak mám jen tebe.“

„Já vím, taky tě moc miluju,“ odpovídá mu ona neméně strnule.

„O tom já ale mluvit nechci,“ políbí ji on do vlasů, „Ten večer, než jsme sem odjeli, udělal jsem jeden právní úkon, teda myslím, že se tomu tak říká, co jsem udělal.“

„Cos udělal?“ je ona mírně zmatená, netuší, co z něj nakonec vypadne, jejich blábolení bere především jako hru pro diváky, citlivé mikrofony a kamery na noční vidění je jistě přenáší, možná on-line, možná do záznamu, ze kterého něco efektního stříhnou.

„Poradil jsem se tam s odborníkama a udělal vlastně něco jako závěť. To víš, stát se může všechno, náhoda je blbec ...“

„Tobě se nesmí nic stát,“ zvolá ona emotivně, a on jen dumá, kolik v tom je pravdy.

„Tobě taky ne, především tobě ne. Ale nech mě domluvit. Prostě jsem podepsal dokument, a voni tam to ověřili a potvrdili mi, že je platnej. No a ten dokument znamená, že kdybych tady já nešťastnou náhodou umřel ...“

„O tom nemluv,“ prosí ona úpěnlivě.

„Nebudu, jen co tohle dokončím,“ slibuje on a doufá, že už ho konečně nechá domluvit, takto roztrhané se mu zdá jeho prohlášení méně efektní, „Prostě a jednoduše, kdybych to tady nepřežil, tak všechno, co tady získám, tak všechno je tvoje. Snad mi něco na konto přibude a v takovém případě to bude tvoje. Když už nebudeme moct žít společně, až tahle soutěž skončí, jak si plánujeme,“ upozorňuje na kvalitu jejich vztahu diváky.

„Cože? Tys mi jako všechno odkázal?“ je teď ona v šoku, tohle nečekala, vypadává z role, neví náhle, co má říkat, aby nepůsobila jako bezcitná kráva.

„Přesně tak. Je to tam na lodi,“ tvrdí on přesvědčivě.

„Davy, já vůbec nevím, co na to říct ...“

„To je dobrý, nic neříkej. Pevně doufám, že to voba zvládneme a pak budeme už pořád spolu. Uděláme si nějaký děti, seženeme byt, nebo možná i dům, když bude odměna slušná ... tahle soutěž je pro nás voba velká příležitost, jak se zajistit, jak zajistit naši rodinu, co plánujeme.“

„Rodinu ... no jasně ...,“ snaží se ona reagovat správně.

„Kdyby to ale nevyšlo, tak aspoň budu umírat s vědomím, že budeš ty zajištěná. Najdeš si někoho a snad to moje konto bude stát zato, aby ti pomohlo ...“

„Ty nesmíš umřít ...“

„To taky nehodlám,“ odpovídá on zvesela, „Většina z nás sice bude mít dost šrámů, ale nic, co by moderní medicína nedokázala napravit. Ale život je plnej náhod, někdy šťastnejch a někdy nešťastnejch,“ snaží se filosofovat, „Tak pro ten případ jsem to udělal.“

„Ty seš tak ... tak ... nemám slov,“ políbí ho radši a začnou se zase po sobě válet.

Když se loučí, uchopí ji on pevně za ruku.

„Eli, pokud to půjde, za dva dny zase přijdu. Ale slezli jsme se už dvakrát, někdo by mohl začít mít podezření,“ upozorňuje on svou milenkou, že doba hájení jejich vztahu předepsaná scénářem právě skončila a jejich kmeny k nim mohou dále přistupovat, jak uznají za vhodné.

„Já vím,“ pochopí ona naznačené varování, „Budu si dávat pozor,“ slibuje.

„Tak už běž, a dávej pozor, abys nespadla do nějaký pasti ... co Pety, jak to s ní vypadá?“

„Je na tom dost špatně, pořád brečí ... ta vaše past byla dost krutá,“ poznamená ona.

„Byla jako každá jiná, proto si ty dávej velkej pozor.“

„Ty taky,“ políbí ho ona na rozloučenou a zmizí mu ve tmě. On se přesune dále od tábora, po cestě, kterou má prověřenou, a do míst, kde má už nachystaný svůj pelíšek, tam hodlá přečkat zbytek noci.

Když se zrána vrátí do svého tábora, nalezne všechny v poradě nad tělem Jakuba Simického. Ten v noci upadl do bezvědomí a jeho kolegové teď právě přijímají usnesení, že je již ve stavu, kdy není schopný o sobě

rozhodovat. Jeho tělo jen hoří, pravou část obličeje má děsivě opuchlou a v místě pravé bulvy se vesele prohánějí jacísi malí tvorové, dle všeho červi. Není už proč váhat a je nutné ho dopravit na pláž.

Začnou se dohadovat, kdo tak učiní, nechtějí nechat tábor bez dozoru či silně oslabený. David se nabídne, cítí jistou povinnost vrátit kmeni toleranci za jeho noční výlety, dobrovolně se hlásí i Hovorka, který má máslo na hlavě za nekvalitně provedenou hlídku minulé noci. Jakuba přiváží k dvěma delším klackům, aby ho lépe mohli nést, bude to fuška, cesta je dlouhá, ne vždy ideálně schůdná, je třeba dávat pozor na pasti.

Už po půl hodině toho mají oba nosiči plné zuby, rozhodnou se dále pokračovat po pěti minutách, a dalších pět minut vždy odpočívat. Čas pochopitelně odhadují, a tak podvědomě zkracují dobu přepravy a prodlužují dobu odpočinku.

Asi v polovině cesty je náhle obstoupí čtveřice bílých, v ní je Fedorov, Xu, Maximov a osmnáctiletá Naomi Nam, dívčina asijského původu. Modří položí opatrně nosítka, zůstávají stát, připravení na útok.

„Jdete s ním na pláž?“ ptá se Justin.

„Jo, už má dost,“ přikývne David, „Pokud nás ale chcete zajmout, tak se budeme bránit,“ upozorní a Filip přikyvuje, je jich sice přesila, ale má jim co vracet, pořád ho bolí hlava, jak ho do ní včera tloukli. Dneska nedá svou kůži zadarmo.

„Nejsme přece prasata,“ zavrtí hlavou Fedorov a ostatní přikývují, „Koukám, že už toho máte dost,“ usměje se, „Georgi, vezmeš to se mnou?“ pohlédne na černého atleta, který jen přikývne.

„To je velkorysý,“ poznamená Pařízek.

„Třeba nám to někdy vplatíte. Navrhoju, že když někdo někoho ponese na pláž, tak bude vždycky mít imunitu proti útoku, souhlasíte?“

„Navrhu to kmeni, ale určitě budou pro. Jak to vypadá u vás?“

„Tak Deny má pořád dost, dali jste mu co proto, když jste ho zajali,“ říká s jemnou výčitkou v hlase Justin, ta se ale odrazí od kamenných tváří protihráčů, „Ale asi to nějak vydrží, snažíme se mu srazit horečky. To ta Pety, s tou je kříž. Pořád hrozně naříká, asi jí to dost bolí. Ale její chyba, nedávala pozor,“ dodá, čímž naznačuje, že v tomto případě nemá žádných výtek.

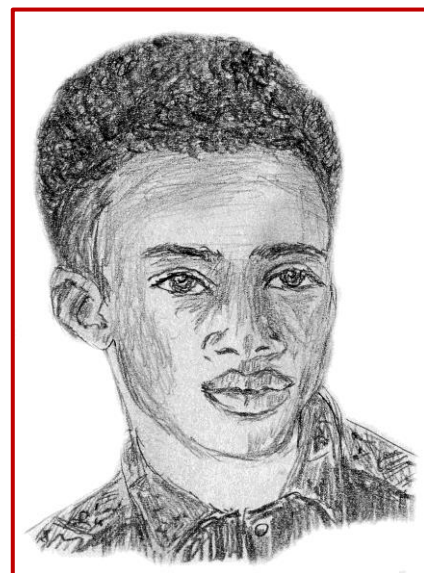
Když takto nesourodá skupina dorazí na pláž, již tam čeká člun, jehož osazenstvo raněného Simického převeze.

„Tak co teď? Úkol jsme splnili, pokusíte se nás zajmout?“ ptá se klidným hlasem Pařízek.

„Máte půl hodiny, pak příměří končí,“ projeví i teď velkorysost Fedorov, nikdo z jeho kolegů neprotestuje, možná už zítra budou v podobné situaci oni. Kňourající Patricie by se rádi zbavili, už jim jde její sténání na nervy, v noci je moc vyspat nenechala. Z původní lítosti nad jejím utrpením začíná vznikat nevraživost.

„Tak jo,“ přikývne David, vykročí, pak se otočí, „Jsme tady dvanáctý den a tohle je první vyřazenej, to je docela dobrý, ne?“

„Snad jo,“ pokrčí rameny jeho kamarád Justin, ovšem teď myslí spíš na diváky, jestli jim poskytují dost akční podívané. Na jejich přízni jsou závislí a když už se tady navzájem trápí, zraňují a různě devastují, tak by rád viděl slušný konečný efekt v podobě tučného konta.

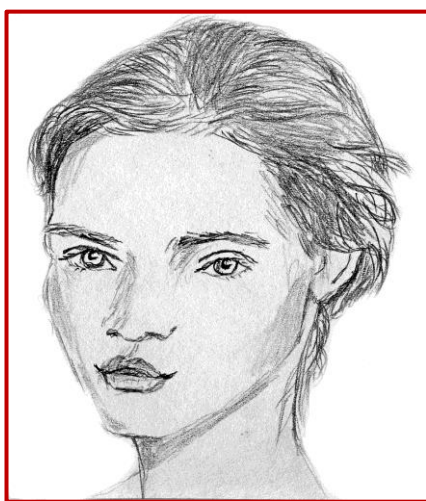
George Wmansa

ŠELMA A BITVA

Třináctý den ještě před svítáním se nedaleko tábora bílých krčí dvojice modrých. Tu tvoří věční rivalové David Pařízek a Jonathan Paik. Rozhodli se pro malou záškodnickou akci. K táboru nepřátel se přiblížili ještě před setměním, v džungli strávili noc a teď se chystají provést malou lotrovinu. Chtějí ji načasovat tak, aby se vraceli zpět už při vycházejícím světle, mají respekt ke krajině i nachystaným pastím, zatím všechny objevili a vyhnuli se jim, ale obě strany připravují další, také se zvyšuje jejich únava a je stále těžší a těžší udržet koncentraci. Nedobrá strava se projevuje jak na jejich útrokách, tak i na jejich kondici. Každý druhý má různé zraněné rány, v některých již operuje různá havěť. Prostě skvělý veget.

Hlídky jsou sice bdělé, ale nemohou pokrýt celý prostor. Dvojice vetřelců postupuje velmi opatrně a naprosto tiše. Jejím cílem jsou zásoby potravin, včera chytili bílí něco, co vypadalo jako koza, část snědli, část pečinky jim zůstává na snídani. Trup nebohého zvířete je nabodnutý na rožeň v podobě silného klacku. To je lákavý úlovek. A především tady jde o akci, prestiž.

Až jsou David s Jonathanem překvapení, jak snadno se jim podaří kořisti zmocnit, seberou dokonce i

Olga Křížková

nedaleko pohozenou sekeru, opracovaný kus kamene připevněný k silnému klacku. Aniž by vzbudili pozornost hlídky či probudili spáče, odpálí se i z kořisti zpátky do džungle. Tam si jen plácnou, začíná svítat a mohou vyrazit ke svému kmeni. Jen neztratit koncentraci, ukázka, co dovede jednoduchá napnutá větev, mohli pozorovat na Patricii, její občasné sténání zaznamenali i během své záškodnické akce.

O pár hodin později v táboře modrých hodují, v táboře bílých se hádají. Takhle si nechat vyfouknout pečinku je především ostuda, až pak je mrzí ztráta potravy, relativně ji mají dost, i když je hodně jednotvárná.

Toho dne odpoledne se podaří bílým přesvědčit Patricii, aby ukončila své působení v soutěži. Naopak v horečkách se zmítající Denis jim nevádí, ten je totiž zticha. Udělají své kolegyni nosítka, jaké viděli u modrých a takto ji Fedorov a Xu dopraví na pláž. Tam si ji převezmou muži ze čunu, obě strany tak mají o jednoho člena méně.

Už se zdá, že tento den proběhne bez akčnější podívané, když dojde k velmi nečekané události. Modří Samuel Wilfread, Pavol Hulej, Olga Křížková a Jonathan Paik se vrací z lovu ryb, jsou velmi obezřetní,

nicméně se na chvíli zastaví, aby si odpočinuli. Hoví si ve stínu mohutných stromů, nad nimi se klene džungle, svůj úlovek dají kus stranou. Pozorují bedlivě okolí, ale žádné projevy nepřátelství nezaznamenávají. Až když padne jejich pohled k jejich úlovku, přechází jim zrak. U něj se krčí šelma, dle všeho nefašovaná puma. Kde se tu vzala se mohou domýšlet, možná ji sem vysadili organizátoři. To je ale jedno, prostě tu je a žere jim jejich potravu.

„Ty svině,“ rozohní se Samuel, bez nějakých okolů proti zvířeti vyrazí, má v ruce kopí s ostrým kamenem na konci. Leč ta mrcha je velmi hbitá a ještě k tomu nějaká zarputilá, místo aby se dle všeobecného očekávání dala na útěk, začne kolem sebe máchat těmi svými pracičkami, k tomu syčí a cení své zuby.

„Kde se tu kurva vzala?“ vrtí hlavou Jonathan, „Jak je možný, že jsme ji doteď neviděli?“

„Těžko říct,“ krčí rameny Pavol, „Možná ji sem vysadili dneska v noci,“ zasměje se křečovitě, pak se bezděky rozhlídně, „Doufám, že jich sem nehodili celý stádo,“ dodá.

„Ta svině nechce ty ryby nechat,“ svádí zatím spíše poziční souboj s šelmou Wilfread, „Tak budete na mě čumět, nebo mi jí pomůžete zahnat? Víte, co dalo práci ty ryby chytit?“ čertí se.

„Obklíčíme jí,“ navrhuje Olga, čtveřice dvounohých tvorů poskakuje v bezpečné vzdálenosti od zvířete, které však k jejich údivu projevuje nesmírnou statečnost. Nebo jí tak zachutnaly ty ryby, že je pro ně ochotná tolik riskovat? A kdo vlastně riskuje víc, říkají si soutěžící a hledí na její zuby a drápy.

Zatím obě znesvářené strany především vyhrožují a zastrašují. Až dojde Samuelovi trpělivost a přetáhne šelmu kopím přes hřbet. Což má ale nečekaný účinek. Puma zařve, uskočí stranou, čímž se dostane do blízkosti Olgy, stačí pak jediný švih její tlapy a na jejím levém stehně se objevuje hned trojice šrámů vedle sebe.

„Ty bestie,“ přichází na pomoc kolegyni Hulej, bohužel pro něj až moc blízko, zvíře najednou vyrazí a vrhne se na mladíka. Ten ztrácí rovnováhu, padá, puma je na něm, cítí její smrdutý dech kousek od obličeje, děsí se jejich vyceněných zubů a také jím proniká bolest, drápy zvířete se mu zarývají hluboko do pravého ramene.

Ovšem i nazlobená šelma přecení svoje možnosti, ona drtí jednoho lidského tvora, ale další tři jí teď zasazují rány svými kopími, žel dvě se hned rozpadnou, tak do ní aspoň buší klacky. Pomlácené a pobodané zvíře také krvácí, nezdá se však, že by některá z ran byla vážná, naopak je dle všeho puma pořádně nasraná. Prská, vrhá se tu na jednu, tu na druhou stranu.

Náhle vyrazí Jonathan, přesně mířený kop jeho nohy dopadá na hlavu zvířete, drtivě, to je patrné, puma je otřesená, vypadá překvapeně. To už do ní buší holí Samuel, a bolestí i vzteky bez sebe Olga ji píchá do boku kopím, jí jediné vydrželo pohromadě. Přichází další prudký kop Paika, opět na hlavu zvířete, třetí následuje vzápětí. Zvíře příšerně řve, ale trochu se i motá, však toho také už schytalo dost.

Náhle se rozhodne pro ústup, otáčí se, tam ale stojí Wilfread, tak se točí dál. V tu chvíli vyrazí mrštný Jonathan, skáče na zvíře a vráží mu svůj dlouhý opracovaný kámen v podobě nože do krku. Až se sám diví, jak lehce a jak hluboko zajede. Stačí ho vytrhnout a odvalit se stranou, právě včas, protože vážně zraněný tvor kolem sebe seká tlapou jak zběsilý. Jenže jak se chce šelma vrhnout na jednoho útočníka, druhý ji bije či bodá tyčí. Možná si už uvědomuje, že ji zálusk na cizí úlovek přijde dneska dost draho.

„Tu svini dostaneme,“ vycítí šanci Samuel.

„Dávej ale pozor, raněný zvíře je nejnebezpečnější,“ upozorňuje Křížková, po noze jí stéká krev, ona ví své.

Zatímco se snaží Pavol odplazit co nejdál z dosahu pumy, jeho tři kolegové mají zvíře obstoupené a pořád na něj útočí. Jsou silní, jejich údery nepostrádají razanci, šelma krvácí z mnoha ran a údery silnými klacky do všech částí těla jí také nedělají dvakrát dobře. Ukazuje se však, že dobít pružnou šelmu nebude jen tak. Podle všeho má víc životů, pořád se drží na nohou, i když pod ní se už tvoří kaluž krve, nejvíce jí prýští z rány na krku.

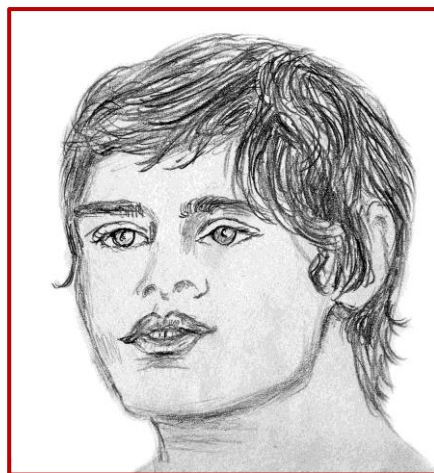
A tak ji bijí dál, přerazí ji přední i zadní nohu, ona zoufale bojuje o svůj život. Trojice lidských tvorů však nezná slitování, vidina takového úlovku je žene stále vpřed. Masakrují pumu svými tyčemi, když už se téměř nemůže hýbat, Paik ji znovu zasadí hlubokou ránu svým kamenným nožem do pravého boku, spíš do břicha, cítí teplou krev, která se mu řine na ruku.

Puma chcípne asi půl hodiny poté, co začal lítý boj, její přemožitelé oddychují, sami celí zadělaní od krve, ve dvou případech od poraženého zvířete, v dalších dvou i od své. Zvláště Pavol vypadá dost špatně. Pravé rameno má celé potřhané, ale škrábance má i na levé ruce, na levé části hrudi. Jen díky velkému štěstí udržel její zuby tyčí kousek od svého krku, taky už mohlo být po něm.

Samuel a Jonathan si uvazují kořist na klacek, Olga bere úlovek ryb a ještě podpírá velmi bledého Huleje. Ten za sebou zanechává temnou stopu, jak mu krev odkapává nejen z prstů pravé ruky. Takto pajdají směrem ke svému táboru a modlí se, aby na ně teď nevyrazili bílí, jsou dost indisponovaní.

Radost v ležení střídá starost, Nathalie a Anna se usilovně věnují ošetřování raněných. Paik je naopak v sedmém nebi, vypráví o svých kopech i o tom, jak se vrhl na zvíře a zasadil mu klíčovou ránu do krku. Pevně věří, že něco takového neuniklo kamerám a že jeho výkon bude vhodně sestříhán, aby získal obdiv diváků a možná mu i někdo něco pošle na konto.

„Co jestli je jich tady víc?“ nadhodí možný problém Theodor.

Pavol Hulej

„Hlavně je divný, že se tady tak najednou objevila,“ říká vážným hlasem Tereza, „Co jestli sem ty zvířata dali organizátoři? Co jestli je jich tady víc? Podívejte, co udělala ta mrcha Palovi.“

„Možný je všechno,“ zamýšlí se David, „Možná se jen před námi schovávala. Ale taky je možný, že je sem někdy pozdějš vysadili. Třeba nás překvapí ještě něčím dalším.“

„Jo, aby tu najednou nevylez nějaký tyranosaurus,“ šklebí se Jonathan.

„Moc je neprovokuj, nebo tě vyslyší a nějakýho nám sem hoděj. I třeba umělýho, nějaký zvíře robota, aby byla sranda,“ říká napůl vážně a napůl žertem Samuel.

Začnou úlovek porcovat, dneska bude hostina, zdá se. Mají i dost co přikládat na oheň, přes den suší dřeviny i trávy. Jen musí dobře hlídat, co kdyby se chtěli bílí pomstít a za vyfouknutou kozu jim zrekvírovat jejich pumu.

V podvečer se ozve dvakrát lodní siréna, což znamená, že zítra ráno musí vyrazit na pláž, kde se bude jistě konat další hra. A hned se začnou dohadovat, jestli si vzít co nejvíce věcí s sebou, kdyby zase prohráli a soupeř začal tady v táboře znovu rabovat.

„Já myslím, že je to jedno,“ přichází se svou troškou do mlýna Nathalie, „Voni se můžou rozhodnou, jak uznaj za vhodný. Taky třeba můžou říct, že poraženej nechá vítězům všechno, co má u sebe. Pak by bylo špatný, kdybysme tam toho moc vodnesli. Prostě chci říct, že vo to můžeme přijít tady i tam.“

„Tak si nějaký věci někde schováme,“ navrhne Olga, hluboké škrábance na noze ji pořádně pálí, i přes chladivé listy na ráně, které ji kolegyně vyměňují. Drápy šly bohužel dost hluboko, chtělo by to rozevřené okraje šrámů scelit, což ale tady nepřípadá do úvahy.

„Hlavně bysme se měli pokusit vyhrát,“ konstatuje suše Jonathan a vyčítavě pohlédne na Terezu, právě její ztráta při plavecké štafetě je stála mnoho úsilí při nápravě škod.

David se rozhodne za Elizabeth nechodit, nestačil by se vrátit, a tak si dnešní noci užívat nebude.

Čtrnáctý den zrána se oba kmeny přišourají na pláž. Zdaleka už nejsou těmi impozantními mladíky a dívkami jako před dvěma týdny, kdy je tady organizátoři hry vysadili. Chvilí se baví navzájem, tak se bílí dozvědí o pumě, a taky proč Olga tak pajdá a Pavol teď leží v zatím ještě docela chladném písku. Naopak modří mohou vidět výsledek své dobré práce, v uvozovkách, Denis po svém zajetí u nich je stále v zajetí horeček I když se snaží tvářit odhodlaně, je patrné, jak moc mu není dobře.

„Jak vidím, máte toho dost,“ usmívá se Paolo Ballenti, věčně dobře naladěný hlavní moderátor.

„Zdání klame,“ reaguje Paik, „Možná na povrchu jsme trochu křislí, ale uvnitř, uvnitř nás je velká síla.“

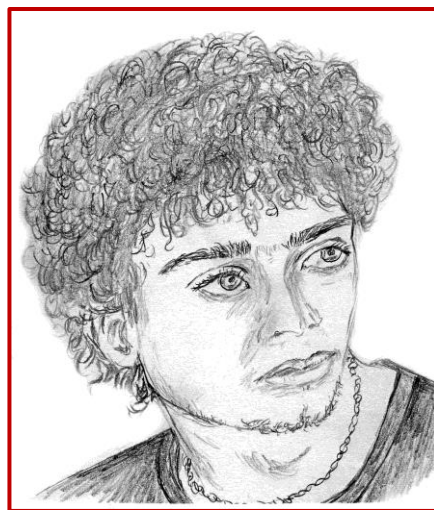
„To jsme viděli, tvůj včerejší boj s tím zvířetem se stal hitem,“ potěší ho Paolo, „Nuže, pojďme k tomu, proč jsme tady. Velmi nás zaujal váš boj u tábora modrých. Šli jste do sebe opravdu tvrdě. Proto jsme se rozhodli, že vám dáme příležitost na repete, co říkáte?“

„To se tady jako budeme mydlit?“ rozhlíží se Paik po okolí, hodnotí stav svého kmene i soupeře, sebe považuje za nejzdatnějšího rváče, ale jak ho podpoří kolegové a kolegyně?

„Přesně tak. Prostě tady na pláži svedete naprosto regulérní bitvu. Vyhrává ten kmen, jehož alespoň jeden člen bude stát na nohou, až ten boj skončí,“ odpovídá Ballenti.

„Tak to bude teda dost drsný,“ poznamená Fedorov, na obou stranách jsou dobří rváči, jejich údery mohou přerážet kosti, například lícní, sanici.

„Bude, ale ne tak úplně, jak se asi teď představujete,“ usmívá se moderátor, „Máme totiž jistá pravidla a omezení,“ dodá a kývne na muže ve člunech, jedním přijel a druhý přivezl pomůcky k bitvě, „Jak jsem vás viděl,“ směje se, „tak kdybychom vás tady nechali rvát se bez pravidel, možná by soutěž skončila už dneska. Máte páru, vaše pěsti jsou rychlé, vaše údery drtící. Ne, tak to nepůjde. Podívejte se sem,“ ukáže na hromadu, která se za ním tvoří.

Theodor Barrieux

Stejným směrem teď hledí všichni. Na zemi leží asi metr a půl dlouhé tyče, na jejichž koncích jsou kožené koule, něco na způsob boxerských rukavic.

„Asi jste už pochopili pravidla,“ tváří se spokojeně Ballenti, „Takže, Johnny, dneska žádné tvoje smrtící kopy nebudou. Soupeře smíte udeřit jen a pouze těmi koulemi. Respektive tu tyč můžete také použít, například k odstrčení soka, ale v žádném případě se nesmí dotknout jeho hlavy, tedy jen končetin či trupu. Úder částí vašeho těla, třeba loktem, kolenem, pěstí, nebo tou tyčí do hlavy soupeře, to znamená vaše vyřazení z bitvy. Proto používejte především ty koule. Ale nemyslete si, ony ty koule jsou dost tvrdé, sice pružné, ale dost tvrdé. Vaším cílem bude srazit protivníky na zem.“

„I tak to budou jatka,“ neodpustí si štiplavou poznámku Fedorov.

„Možná, ale nenechali jste mě domluvit pravidla,“ neztrácí s mládeží trpělivost Paolo, „Boj pro jedince končí tehdy, když se celým tělem dotkne písku. To znamená, že dopadne na břicho nebo na záda. Když padne na kolena, nebo s prominutím na zadek, ale i na bok, tak může pokračovat v boji. Stejně tak, když skončí na všech čtyřech. Na druhé straně, do toho, kdo je vyřazený, nebude už nikdo mlátit. Vaším cílem je tedy soupeře srazit tak, aby se zády či břichem a prsy dotkl písku. Pak je tento jedinec automaticky z bitvy venku a musí pokorně odejít, odplazit se či jiným způsobem zmizet z bojiště. Ve vlastním zájmu, aby ho další nepošlapali. Kdo by vedl úder jiným způsobem než konci těch holí, bude také vyřazený. Ti dva pánové za mnou jsou spolu s mou malíčkostí rozhodčími. Jakmile křiknu něčí jméno, znamená to buď, že byl vyřazen soupeřem, nebo že se provinil proti pravidlům a také se musí ihned přemístit na stanoviště svého kmene. Pochopili jste?“

„Jo, jen mi není jasný, kolik bude na který straně bojovníků, a jak to bude s holkama,“ ozve se Jonathan.

„To je velmi jednoduché, do takové bitvy šli vždy všichni. Takže je vás tady jedenáct na jedenáct, i když vidím, že minimálně na každé straně je jeden, který asi do boje nezasáhne. Což nevadí. Když nemocný nebo zraněný zůstane na počátku bitvy na svém stanovišti, jako by byl v bitvě vyřazený,“ upřesňuje pravidla Ballenti.

„Já jsem připravený,“ souká se na nohy Denis z týmu bílých.

„Já to zkusím taky,“ zvedá se na lokty Pavol od modrých, ačkoli není jasné, jak bude držet zbraň, pravou rukou to rozhodně nebude. Navíc je děsně zesláblý od ztráty krve.

„Mám ještě jeden dotaz,“ ozve se Tereza z tábora modrých, „Jestli můžu, teda.“

„Proč bys nemohla. Právě jsem vás k tomu chtěl vyzvat.“

„Tak se ptám, co na nás vyskočí z džungle příště? King Kong, dinosaur?“

„Narážíš asi na pumu,“ usměje se moderátor, „Ostrov je tajemný, ne všechno o něm víte,“ pokrčí rameny, „Myslel jsem ale dotazy k věci, k dnešnímu klání.“

K tomu otázky nejsou, proto si rozebírají zbraně a houfují se na svých stanovištích. Dostávají dvacet minut na případné vymyšlení taktiky vedení bitvy, neboť síly se zdají být vyrovnané, oba kmeny mají v tuto chvíli jedenáct členů, sedm chlapců a čtyři dívky. Byť na každé straně je jeden mladík téměř nepoužitelný.

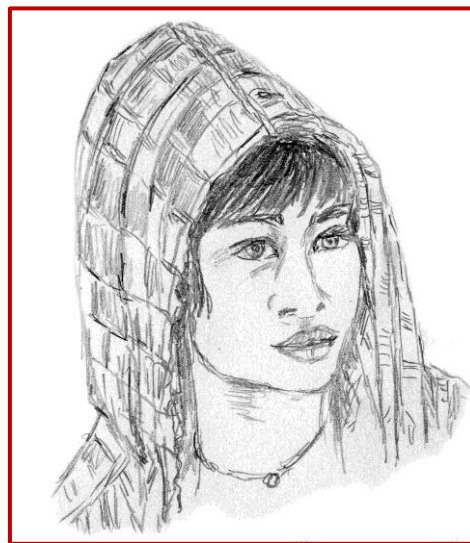
„Tak to teda bude bolet,“ zkouší pevnost kožené koule Paik,

„Hele, holky, snažte se vypořádat s těma holkama vodnaproti. Nějak se mi nechce mlátit holky,“ dodává.

„My se umíme prát,“ oponuje mu Nathalie.

„Tak to ukažte, na těch drugejch.“

Kupodivu stejný nápad se objevuje i na straně bílých, ani tam mládenci nestojí o boj s dívkami v modrém, chtějí se férově popasovat se svými soky stejného pohlaví. K Jonathanovi mají respekt, ale i tady jsou dobří rváči, neobyčejně mrštný černý Wmansa nebo Xu, ale každý z kluků i holek na obou stranách v kempu trénoval základy bojových umění, mnozí i na prvním stupni Institutu. Nedá se tedy říci, že by chystaná bitva měla nějakého jasného favorita.

Jackie Xu

Hned jak dá Ballenti povel, je všem jasné, že se nikdo šetřit nebude. Mladíky i dívky žene vpřed jak vlastní ješitnost, tak i myšlenky na diváky, kvůli kterým tu jsou a kvůli kterým svádějí i tuto improvizovanou bitvu. Vrhnu se na sebe jak sršni, tyče v jejich rukách se jen míhají.

Pavol Hulej z tábora modrých se statečně postaví na nohy, drží tyč ve své levé zesláblé ruce. Během chvilky však dostane úder těžkou tvrdou koulí do hlavy a padne jak podřátý, ani neslyší svoje jméno, když se po chvíli trochu vzpamatuje, pokorně se odplazí zpět na stanoviště. Neočekával, že by týmu pomohl, ale chtěl projevit odhodlání. Což se mu povedlo. To jeho nemocný protějšek Denis Rozsival se zatím bije, ačkoli dost těžce, bílí teď mají pomyslnou převahu jednoho muže.

Pokud by si někdo myslel, že dívky budou umírněnější, je vyveden z omylu. Amazonky na obou stranách do sebe buší hlava nehlava, trochu se oddělí od bojujících kluků, bitva má teď dvě ohniska, dívčí a chlapecké.

Všichni bojovníci i bojovnice poznávají, že není vůbec jednoduché zasáhnout účinně soupeře koncem svých tyčí, zvláště když ten nestojí staticky jak ovce na porážku. Naopak se občas praští tyčemi přes ruce, jak vykrývají údery, což příšerně bolí. A může přivodit i zlomeninu, při troše smůly.

Vymyšlená soutěž musí být určitě divácky atraktivní. Obě strany se bijí jak hrdinní rekové, trpně snášejí rány, i bolest z nich vystřelující do mozku, někteří se občas zapotácí, neboť dobrá rána dělá svoje. Nikdo nechce prohrát, proto je obrana stejně úporná jako útok.

První padne od modrých Filip Hovorka, a překvapivě ho vyřadí nemocný Denis. Ten je totiž lichý a tak soka napadne z boku a úderem do hlavy mu způsobí otřes. Čehož využije Justin, jenž se s ním bil, udeří ho na solar a následně ho hákem pošle do mdlob a na záda, Filip si prokousne jazyk a z úst mu prýští krev. Skóre srovná vzápětí Paik, který odrovná Šimona.

Nemá asi velký smysl dále popisovat průběh bitvy, která jako by neměla konce, už do sebe řezou patnáct minut a většina stále stojí na nohách. Nebo padají tak, aby nenaplnili podmínky vyřazení. Vzájemně si občas přicházejí na pomoc, na obou stranách, když chtějí dát druhovi šanci se vzpamatovat či se zvednout.

Po téměř pětadvaceti minutách je na nohách z bílých Justin, Xu a Wmansa, u modrých pak Pařízek, Paik, Theodor a Nathalie, která jako jediná z dívek zůstala stát. A právě tato mrštná kočka se ukáže velmi klíčová pro celkový výsledek bitvy, nekecala, když tvrdla, že se prát umí. Trvá téměř dalších deset minut, než se stavy opět zredukují, u bílých už je na nohách pouze George Wmansa a u modrých Jonathan Paik a Nathalie Buruni.

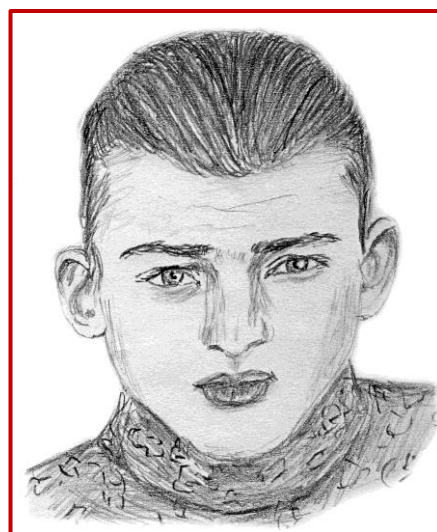
Mrštný tmavý panter v bílé barvě však nemůže dvojici stejně zdatných protivníků čelit dlouho. V posledních okamžicích bitvy se sice velmi zdatně vyhýbá úderům, ale nakonec podléhá. Devastující rána přijde od jeho tmavé soupeřky, koule mu přeráží nos a posílá ho k zemi. Sice dopadne na všechny čtyři, stačí se pootočit, ale Jonathan nezná slitování a bombou na spánek ho posílá do říše snů. Pak už se jen objímá s Nathalií a se zadostiucháním hledí ke svému stanovišti, kde posedávají či polehávají různě potlučení a krvácející kolegové a kolegyně.

„A máme tady vítěze,“ raduje se Ballenti, „I když u mě vyhráli všichni, váš boj byl fascinující, jste prostě skvělí a úžasní. Vaše odhodlání, vaše vůle, vaše vnitřní síla je neskutečná. Ale i vaše fyzické schopnosti jsou obdivuhodné. Po čtrnácti dnech strádání, panečku, smekám svůj klobouk. Prostě nemám slov, abych vyjádřil svůj obdiv k vám,“ rozplývá se, pak přejde k věci, „Teď už jen odměna pro vítěze,“ říká, „Tak co, co myslíte že jí bude?“ obrací se k posledním dvěma na bojišti.

„Sebereme jim, co maj u sebe? Nebo jim vypleníme jejich tábor?“ hádá Paik.

„Samá voda, Johnny, samá voda,“ vrtí hlavou moderátor, „Každý z vás si teď může vybrat jednoho člena z tábora bílých. Každý jeden z vás jednoho či jednu z nich.“

„Máme někoho vyřadit?“ zamračí se Jonathan, takové privilegium se mu nelíbí, nechce být tím, kdo někoho pošle ze hry.

Šimon Maximov

„Kdo tady mluví o vyřazení?“ usmívá se Paolo, „Vy jako vítězové dostáváte na dva dny zajatce, vlastně spíš sluhy. Ty, co si vyberete, budou dva dny bez odmlouvání sloužit kmeni modrých. Bude na vás, jakou porci práce jim naložíte. Budou povinni vás poslouchat. Můžete je i potrestat, kdyby se protivili nebo nějakou práci nevykonali včas nebo dobře. Ale trestejte s citem, vážení. Po ty dva dny také bude příměří, abyste se po bitvě vzpamatovali, dali se dohromady. Někteří jste opravdu dost potlučení. Příměří se ale vztahuje na vás tady, nikoli na přírodu kolem vás,“ dodá výstrahu.

„Měl jste pravdu, ty koule byly dost tvrdý,“ směje se teď Paik a už se mu rodí v hlavě nápad, jak se svým právě nabytým privilegiem výběru otroka naložit.

„Vaše hlavy a vaše vůle je však mnohem tvrdší,“ zavrtí nesouhlasně hlavou moderátor, „Nuže, Naty, jako dívka máš přednost. Koho přivedeš do svého tábora na následující dva dny jako sluhu? Kdo bude dnes a zítra, vlastně až do pozítří do rána, plnit vaše příkazy?“

„To je těžká volba,“ dumá černá gazela, „Tak snad někoho, kdo zastane dost práce, ne? Tak já vybírám Luciána,“ ukáže prstem na skupinu soků, a v ní na sedmnáctiletého Smužaniče. Ten po jejích slovech pokorně povstane a na dost nejistých nohách se přesouvá směrem k druhému stanovišti. Neremcá, i když je mu jasné, že bude po dalších osmačtyřicet hodin terčem různých ústrků a možná i ponižování. Ale co má dělat, hra je hra.

„Nuže, teď volíš ty, Johny,“ pobízí Ballenti druhého z vítězů.

„Koho tak asi zvolit,“ užívá si svých pár minut slávy Paik a záměrně své rozhodnutí protahuje, ač již dávno ví, koho vybere, „Není to jednoduchý, takhle někoho vybrat. Ale když Naty zvolila kluka, tak já zvolím holku. Drahá Elino, pojď na dva dny potěšit naše srdce,“ sděluje své rozhodnutí, pak hodí očkem na Pařízka, který se mračí. David ví moc dobře, proč jeho sok v boji o vůdce kmene učinil tuhle volbu, jistě bude s chutí ponižovat jeho milenkou.

Elizabeth Bártková se také zvedne, trochu kulhá po ráně do stehna, trochu se motá po úderu do hlavy a trochu se jí špatně dýchá po pumelici do žeber. Ale přijímá verdikt a přesouvá se do tábora vítězů dnešní bitvy.

Blýská se i v očích Paola, uznale mrkne na Jonathana, tahle volba může dodat dalším osmačtyřiceti hodinám grády, v táboře modrých asi bude živo a dusno. Navíc to vše hraje i do noty ústřední love story. Jak asi bude David snášet, když jeho milá bude v jeho táboře obyčejnou služkou? Nebo spíše otrokyní, mladí lidé k sobě někdy umí být dost drsní.

Lucián Smužanič

KMENOVÁ RADA

Pro diváky se po bitvě stává tábor bílých vcelku nezajímavý, o to více se zájem upírá na ležení vítězů. Modří i bílí se však do svých teritorií šourají podobným způsobem, lítá bitva pochopitelně nezůstává bez následků. Každý druhý má lehký otřes mozku, někdo plive krev, jsou k vidění uražené či vyražené zuby, opuchlé obličej, krvácející nosy, značné bolesti představují naražená žebra, o nichž si nikdo nemůže být jistý, zda nejsou dokonce naštípnutá. Někteří také zvrací.

Příměří tak přichází oběma stranám vhod, nezapomínají však na poslední větu moderátora, s přírodou kolem sebe žádnou dohodu neuzavřeli, stejně tak o ní nic neví pasti, které jsou v džungli rozseté v míře dosti značné. Po objevení pumy znejistí všichni, co jim sem tak ještě mohou hodit, nebo co už se někde skrývá v bujné vegetaci? Zatím měli všichni štěstí a nic obzvláště jedovatého je nekouslo, drobné otoky po bodnutí či hryznutí různé havěti nepočítají, ještě horší je nekonečné svědění. Mnoho škrábanců či hlubších šrámů se nehodí, je v nich zánět, občas i nějaký cizopasník.

Dalších osmačtyřicet hodin, pokud nebudou napadeni čímsi z džungle, se hodlají věnovat své regeneraci a případně doplnění zásob. Opravdu se vlečou jak mátohy, různě přihrbení, pajdají, vítězové i poražení.

Elizabeth Bártková a Lucián Smužanica krácejí smutně v průvodu modrých, jejich bílé oblečení svítí v jiné barvě, ačkoli už svou zářivou bělobu dávno ztratilo. Oba se duševně připravují na roli, kterou jim přidělili organizátoři svým rozhodnutím, kdy dali právo vítězům bitvy zneužívat osmačtyřicet hodin dva z tábora poražených. Elizabeth je navíc jasné, že si jí vychutnají, protože jí i Davidovi závidí roli, kterou dostali od režisérů hry. Určitě ji nečeká žádná pohodička, možná bude chtít ten namyšlený Johnny vyprovokovat i Davida, který s ním svádí boj o vůdčí osobnost modrého kmene.

„Dejte nám svoje trička a trenýrky,“ začne zhurta Paik jen co dorazí do tábora, výzva patří těm druhým, všem je jasný i důvod, jde o první akt ponižení.

„Proč je chceš?“ chytí se hned Pařízek, vůbec se mu nelíbí, že tady jeho milenka bude chodit jen v kalhotkách. Ačkoli rozumí hře, i pro diváky to bude atraktivnější, cítí povinnost se své partnerky zastat.

„To je přece naše pravidlo, ne?“ vysmívá se mu Jonathan, „Zajatci vždycky dávají vítězům svoje trenýrky a trička, jako trofeje, ne?“

„Až když jsou propouštěný.“

„Tak uděláme změnu, ne?“ šklebí se Paik.

„Strč si to někam,“ brumlá Lucián, nicméně mrskuje s požadovanou ústrojí k nohám provokatéra.

„Moc nepyskej, nezapomínej, že musíš splnit, co ti určíme. A když to neuděláš, máme právo tě potrestat, a ty to musíš přijmout,“ cítí se na koni Jonathan, jeho slova se neminou účinkem, mladík z tábora bílých stáhne ocas, i hlavu mezi ramena.

„To je dobrý,“ svléká se i Bártková, jak se zdá, všichni další kromě Davida s tímto příkazem problém nemají.

„Sereš mě,“ uvědomí si Pařízek své nedobré postavení, bude lepší zůstat ticho, jinak si jeho partnerku tým pořádně vychutná.

V následujících hodinách se modří především rozvalují v chýších, snaží se protahovat, masírovat svá bebíčka, přitom nezapomínají sekýrovat dvojici sluhů, která musí kmitat, nosit jim jídlo, uklízet, starat se o vážně zraněného Huleje a Křížkovou. Rány po drápech šelmy vypadají opravdu hrozně, pochod a především účast v bitvě jim rozhodně nepřidala, oba jsou na pokraji zhroutení.

„Vemte si někde palmový listy a budete kolem nás chodit a ovívat nás,“ nařizuje Paik sluhům v odpoledních hodinách. Ti pak kmitají a příkaz plní, modří na ně pokřikují, dožadují se jejich služeb, dívky nevyjímaje. Oba zajatci toho mají tak akorát dost, sami zdevastovaní z boje, pot se z nich jen lije, obličej se jim stahuje bolestnou grimasou, jejich pobité svaly nemají právo na odpočinek.

Blíží se večer, modří mají zásobu ovoce i masa, pumu pochopitelně celou nespořádali, i dneska bude hostina. Sluhové rozdmýchají oheň a pečou ostatky šelmy, ostatní se rozvalují nedaleko a šijí s nimi všichni čerti.

„Mohli by nám zatancovat a zaspívat, ne?“ přichází s dalším nápadem Jonathan, dobrým, podle reakce většiny.

„Nepřeháněj to,“ zavrčí Pařízek.

„Co pořád prudíš? Co se jim tak asi stane, když nám tady zaspívají a zatancují? No? Bude aspoň zábava, ne? Jednou jsou sluhové a ty musej nejen poslouchat, ale i bavit svoje pány.“

„Pleteš si pojem sluha a otrok,“ zvýší mírně hlas David.

„A ty si asi pleteš barvy!“ kontruje zle Jonathan, slovně napadený se pokradmu rozhlédne, a mnoho příznivých pohledů nespátří.

Elizabeth, raději aby předešla dalšímu stupňování sporu, začne notovat nějakou melodii, Lucián se k ní přidá, pak na sebe oba mrknou a začnou doslova blbnout. Různě se vlní, u toho falešně skřehotají, napodobují některé idoly, parodují jiné. Mění své ponižení ve svou exhibici, nakonec se zdá, že si vystoupení užívají. On nechá rozehrát své svaly, ona různě dráždivě pohupuje svými kozičkami i boky. Ve víru reje zapomínají i na svá bolístka. Jejich individuální taneční kreace přejdou do společných, prokazují pohybové nadání. Nakonec sklídí bouřlivý aplaus přihlížejících.

Oba sloužící svým přístupem vyrazili zbraň z rukou Jonathana a dokonce si získali sympatie ostatních. Asi i proto dostávají na čas pokoj, jen musí roznášet jídlo a obsluhovat. Přitom sami zůstávají o hladu, ale tento úděl trpně přijímají, pít mohou a bez stravy se nějaký čas obejdou.

Spát musí venku, v chatrčích pro ně místo není, tak se stočí u ohně. David se raději drží zpátky a svou milenkou pozoruje jen z povzdálí, nechce ji přitížit.

Ráno po obsloužení modrých dostanou otroci pokyn, aby nasbírali suché dřevo a traviny, což je nebezpečné, jsou téměř nazí a nemají u sebe žádné zbraně. Leč poslechnout musí, Pařízek se tajně vytratí a z povzdálí je sleduje, kdyby je něco napadlo, snad bude schopný přijít včas na pomoc.

Sice je nic nepokouše ani neuštkne, do žádné pasti taky nepadnou, ale požadovaných surovin pro oheň přinesou žalostně málo. Což umožní Paikovi žádat jejich potrestání, navrhuje deset ran prutem pro každého přes záda. A jak se zdá, mnozí s ním souhlasí.

Těžko říci, zda trýznitelé jsou tak zlí, dělá jim dobře někoho ponižovat a týrat, nebo zda většina myslí na diváky a chce jim poskytnout trochu toho vzrušení. Trest není zase tak hrozný, i když určitě prut zanechá na pokožce stopy. Bude také záležet, jak vyplácející přitlačí.

„Vy je chcete vážně bít?“ rozhodne se vstoupit do děje Pařízek, možná by i tento trest nechal bez odezvy, aby situaci milenkou nezhoršil, ale pak si uvědomí, jak asi bude vypadat před diváky, když bude nečinně přihlížet výprasku své partnerky. Chtě nechtě se jí musí zastat, uvědomí si. S čímž asi Jonathan počítá, protože se v jeho obličejí teď objevuje vítězoslavný úsměv. Dostal svého soka tam, kde ho chtěl mít, ten nemůže jinak, než se protivit vůli kmene.

„Nesplnili úkol, máme právo je potrestat,“ zní očekávaná odpověď.

„Dobře, tak jim třeba nedáme najíst, ale není přece nutný je mlátit, ne?“

„Vo co ti de? Po pár ranách prutem nikdo neumře, ani ho to vážně nezraní,“ dělá překvapeného Paik, „Vždyť jde vlastně jen vo symbolickej trest. Jo, kdyby těch ran bylo víc ...,“ dodá výhrůžku.

„Říkali, že na to máme právo. Ale říkali taky s rozmyslem!“

„No právě. Proto dostanou deset ran a ne sto,“ odpovídá tvrdě Jonathan a většina s ním souhlasí.

„Ty už mě vážně sereš,“ začíná mít točky Pařízek, nemusí nic přehrávat, mladý Asiat ho prudí už hodně dlouho.

„Jo? A co s tím uděláš?“ vysmívá se mu sok do obličej.

„Co?“ zableskne se v očích Davida a pak nečekaně vyrazí do útoku. Jeho pěst míří na bradu provokatéra, ovšem ten je připravený, ránu odrazí a sám uštědří úder plochou dlaní do hrudi útočníka. Během pár vteřin je hotovo, Jonathan srazí Davida na zem úderem na břicho a na hlavu.

„Máš tohle zapotřebí?“ vysmívá se mu.

Pařízek je poražen a ponížen, navíc musí čelit ošklivým pohledům svých soukmenovců, byl to on, kdo napadl svého druha. Zastánce člena cizího kmene sedí na zadku, v hlavě mu hučí a lehce se mu zvedá žaludek po tvrdé ráně do krajiny břišní. Jeho sok se mu šklebí do obličej, pak se ale otočí a odchází. Jak se zdá, konflikt končí.

Ne pro Davida. Ten se nečekaně postaví a než se kdo naděje, zasadí velmi tvrdou ránu kolegovi zezadu na ledviny, úder pěstí má velkou razanci a její držitel se teď kroučí bolestí. Pařízek na něj skočí, je silnější a tak volí boj v klinči, tam nemůže Jonathan použít svoje schopnosti z bojového umění. Pokouší se ho přiškrtit.

Tohle už je moc i pro ostatní, chytají Davida, od jeho soka ho odtrhnout, ten se velmi stěží zvedá ze země. V jeho očích je smrt, ale i další se tváří nepěkně, rána zezadu není nic, co by si zasloužilo uznání. Zákeřný útok přesouvá veškeré sympatie k Paikovi. Ten má sto chutí ránu vrátit i s úroky, pak se ale ovládne.

„Žádám kmenovou radu,“ zasyčí.

Kmenová rada má podle pravidel soutěže dost značné pravomoci a může kolektivně rozhodovat o členech svého týmu. Nejvyšším trestem je pochopitelně vyloučení ze soutěže, a pokud se tak usnese, nemá postižený jedinec žádnou jinou možnost, než se sbalit a odkráčej na pláž. Kmenová rada vlastně nemá žádné omezení, může stanovit jakýkoli trest, pochopitelně s výjimkou trestu smrti či nějakého brutálního mučení.

Pařízek se postupně uklidňuje a smiřuje se s tím, že mu tohle jen tak neprojde. Také už lituje svého útoku, za který se musí stydět. Když neměl na to porazit soupeře z očí do očí, udeřil ho zákeřně, a to mu určitě ani sympatie diváků nezajistí. Prostě přišla chvíle, kdy jeho emoce dominovaly nad zralým úsudkem.

Dva sloužící jsou odkázáni na okraj tábora, dnes nejsou žádné hlídky, neboť je příměří. A hlídat dva bílé také není třeba, drží je zde příkaz organizátorů hry. Proto se všichni slezou do polokruhu, kdy na druhé straně zůstává stát samojediný provinilec. Toho Paik v emotivním projevu obviní jak ze zákeřného útoku, tak z neloajality k vlastnímu kmeni. Končí slovy, že David přemýšlí ocasem a ne mozkiem, každý narážku chápe.

„Tak co navrhuješ? Nechceš ho snad vyhodit,“ zeptá se Nathalie Buruni, a už vyznění jejích slov dává jisté mantinely, s vyřazením ze soutěže by tady asi nesouhlasil nikdo.

„Vyhodit ne, ale potrestat ho musíme,“ odpovídá žalobce.

„No dobře, tak mu navrhní nějaký trest, ať to máme z krku,“ není nadšený z vypjaté situace ani Olga, noha se škrábanci od pumy ji pálí jak čert, bojí se zánětu a nutnosti odstoupit ze hry. Ránu má pořád rozšklebenou, kdoví co za havěť se v ní už teď rodí.

„Mám to jako nevrhnout já?“ ujišťuje se Paik.

„No jo, když si svolal tu radu,“ přikývne Samuel.

„Dobře, tak jo,“ zamýšlí se Jonathan, „Tak já bych navrhnul tohle, dostane padesát ran prutem, celej den bude na slunci, nedostane najíst a napít,“ nezná příliš soucitu se sokem, ale je mu zle, úder do ledvin byl hodně silný, chce se mu po něm zvracet.

„Padesát ran?“ pozvedne zrak Tereza, v jejích očích jde číst nesouhlas, „To je hrozně moc. Bude mít záda na sračky,“ vyjeví neslušnými slovy prognózu následků trestu.

„Taky celej den na slunci, dopadne jako ten Denis, obojí by ho mohlo vyřadit,“ přidá se i Theodor.

„Dal mi ránu zezadu,“ upozorňuje Paik, „Taky se zastával svý holky proti vůli našeho kmene. Na to nezapomínejte!“

„Potrestat si zaslouží,“ říká uvážlivě Nathalie, „Ten útok nebyl fér, to souhlasím. Že se zastal svý holky, to chápu, ale napadnout tě neměl a už vůbec ne podruhá, to bylo zákeřný. Ale jeho trest ho nesmí ohrozit v soutěži, s tím bych nemohla souhlasit,“ dodá důrazně a rozhlédne se kolem, ostatní jí dávají za pravdu kýváním hlav.

„Dobře, taky ho nechci vyřadit, i když mě nasral. Taky mu nenavrhnu uříznout nohu. Nějakou tu ránu prutem přece vydrží a i na tom slunci se dá nějaký čas přežít. Není to přece zase tak brutální trest, ne?“

„Slev!“ houkne na něj Nathalie.

„Tak kolik? Nebo víš co?“ načepýří se Paik, „Tak mu navrhní trest ty. Já jsem žalobce, já něco požadoval, vy jste soudci, tak rozhodněte,“ chytře se zbaví zodpovědnosti.

„Máš pravdu, tak my se poradíme,“ přijímá výzvu Buruni, pak se rozhodne i sama přispět svým návrhem, „Co kdyby dostal to samé, co mají dostat sluhové? Deset ran prutem přes záda, pak tak čtyři hodiny na slunci, bez vody? To by bylo myslím přiměřený, ne?“

Začnou se dohadovat, stranou debaty zůstává žalobce a žalovaný. Verdikt kmenové rady je podobný přednesenému návrhu tmavou dívčinou, jen přidali pět ran prutem a jednu hodinu na slunci. Pochopitelně bez možnosti ochlazení a napití se. Nathalie verdikt oznámí, pak tázavě pohlédne na odsouzeného.

„Přijímám verdikt kmenové rady,“ snaží se o důstojnost projevu Pařízek, „Taky se chci omluvit Johnymu, ujely mi nervy, ta rána zezadu byla přes čáru, to vím. Proto si trest zasloužím,“ odmlčí se na chvíli, pak ještě dodá, „Chci jen požádat, buď o odpuštění trestu pro naše sluhy, nebo o jejich potrestání s citem.“

„Nejsme přece barbaři a nechceme nikoho zmrazit ani nikoho poškodit tak, aby kvůli tomu musel soutěž opustit,“ říká uvážlivě Nathalie, „Je sice naším cílem se vzájemně vyřazovat, ale ublížit těm dvěma sluhům tak, aby museli kvůli tomu opustit hru, by bylo zbabělý, protože se nesmí potrestání bránit. To samý platí pro tebe, Davy. Ale zklamal si mě, ten útok zezadu byl fakt hodně přes čáru,“ dodá a káraný jen sklopí hlavu.

„Ještě jednou se Johnymu a vám všem omlouvám,“ kaje se.

„Z rozhodnutí kmenové rady provede potrestání všech Filip,“ oznámí Buruni, což chápe žalobce i žalovaný, vybraný mladík bude nestranný, nebude do výkonu trestu vnášet emoce. Asi přitlačí, ale nebude chtít, aby po jeho ranách zbyly ze zad cary kůže.

Prut na výkon trestu vybere Nathalie s Terezou, vezmou tak napůl silný, větší by mohl ublížit a slabší naopak více potřhat pokožku, usoudí. Také se dívají, aby na sobě neměl výčnělky, které by rovněž kůži mohly roztrhnout.

Jako první na potrestání nastupuje Elizabeth, stojí sama bez držení, jen je lehce schoulená. K dobru Filipa Hovorky je nutné dodat, že nijak zvlášť netlačí, rány sice štípou, nechávají po sobě rudé pruhy, ale pokožka není na žádném místě poškozená. I tak má trestaná v očích slzy, místa dopadu prutu pálí jak čert. Ale během exekuce jen lehce syká.

Druhým v pořadí je Lucián, a jelikož je kluk, tak vykonavatel trestu takové ohledy nemá, šlehy jsou pořádné, dokonce se na několika místech bičovaných zad objeví krev. Trestaný však výprask snáší statečně, jen tiše sténá, nejen kvůli svým nepřátelům, ale hlavně kvůli divákům se nechce shodit. I on však má slzy v očích, pálení je příšerné.

Podobný průběh má i trest pro Davida. Ten odloží tričko i trenýrky, pokorně předstoupí před vykonavatele rozhodnutí kmenové rady a podobně jako Lucián vydrží jeho provedení. Jelikož však obdrží patnáct šlehů, těch krvavých míst na zádech je více. Pak sám bez dalšího poodejde kousek stranou, aby nepřekážel, natočí se čelem ke slunci a nechá dopadat jeho paprsky na své téměř nahé tělo. Drobné praménky krve mu stékají po zádech, ještě více než následky trestu ho však bolí ponížení.

Sluhové dostávají další úkoly, jsou znovu vysláni pro suché ingredience na oheň, pak musejí trhat plody. Přitom se chovají velmi opatrně, kolem tábora jsou pasti a také by na ně z džungle mohlo něco vyskočit. Navzájem si mimo tábor přikládají na pálící záda vlhké listy, naleznou i vhodné, doporučené při hodinách zdravotní péče.

Asi po třech hodinách se přibližuje k Davidovi rozezlený Paik, je očividně rozrušený. Chvilí se uklidňuje, než promluví.

„Ty debile, kvůli tobě chci krev,“ vmete mu výčitku do tváře.

„Omluvil jsem se ti,“ říká ztěžka Pařízek, tři hodiny na prudkém slunci dělají svoje.

„To mi tak pomůže, nejradši bych tě kuchnul,“ chvěje se zlostí hlas Jonathana, dokonce vytáhne svůj kamenný nůž a přiblíží ho k břichu nehybně stojícího mladíka.

„Tak si posluž,“ odpovídá výsměšně odsouzený.

„Já nejsem takovej zákeřník jako ty,“ zavrčí hlavou Paik, „Ale trocha tvé krve za tu moji neuškodí,“ dodá a lehce přejede ostřím kamenného nástroje po břiše Davida, ten jen mírně stáhne obočí, aniž by se pohnul, na břiše má teď malý šrám, z něhož vyrazí trocha krve.

„Vy dva, nebyl by čas, abyste toho nechali?“ ozve se nedaleko nich hlas Nathalie, „Tohle taky nebylo moc fér,“ ukáže na rýhu na břiše potrestaného mladíka.

„Jen škrábnutí,“ brání se Jonathan, „Nic ve srovnání s tím, že já chci krev. Doufám, že mi ten čurák nevodrazil ledvinu.“

„Tak zle snad nebude,“ mírní emoce Buruni, „Čeká nás ještě čtrnáct dní v kmenech, až pak bude jednat každý sám za sebe. Teda ten, kdo tady ještě zůstane,“ mluví zase vážným a klidným hlasem, „Uvědomte si, že se bude přitvrzovat. Známe všichni, jak to v těch hrách chodí. Možná budou i soutěže, kdy budou z poraženého kmene některý vyřazený. Pak byste měli spolupracovat, a ne se bít navzájem. To si nechte, až budete sami za sebe. Pak si to rozdejte, na férovku, a klidně se navzájem vyřadte. Ale ještě s tím čtrnáct dní počkejte.“

„To řekni hlavně jemu,“ hodí furiantsky Paik hlavou, nicméně pak odejde.

„Je to fakt jen škrábnutí,“ podívá se Nathalie na ránu na břiše.

„Já vím, a asi jsem si to zasloužil,“ říká David smířlivě.

„Jak je? Vydržíš ještě na tom slunci?“ ptá se ho tmavá dívka.

„No, už se mi trochu podlamují kolena, možná si za chvíli kleknu,“ zhodnocuje svůj stav Pařízek, sotva mluví, rty má hrozně okoralé a pokožka na prsou, břiše i ramenou ho začíná pálit. Ale i na stehnech. Také se mu začíná dělat špatně od žaludku.

„Za chvíli to skončí,“ pohladí ho ona po vlasech a až teď si on povšimne, že její ruce jsou mokré, touto drobnou úsluhou mu chce trochu ulehčit trest.

David skončí nejprve na kolenou, potom na všech čtyřech, ale trpně snáší svůj trest. Jeho torturu ukončí právě Nathalie tvrzením, že doba uplynula, a ač to dozajista není pravda, nikdo její tvrzení nezpochybňuje.

„Postarejte se o něj,“ nařídí sluhům, což umožní Elizabeth přijít za svým milencem, dokonce musí, neboť příkaz je příkaz. Ostatně proto byl vydán.

Lucián se svou kolegyní odtáhnou zmučeného mladíka do stínu, on mu v palmovém listu donese vodu, ona mu mokkými bylinkami otírá rány na zádech i na břiše.

„Ty teda vypadáš,“ říká mu, snaží se o veselý výraz, ale moc jí to nejde.

„Tohle ustojím,“ odpovídá on.

„Neměl ses do toho míchat.“

„Nemohl jsem jinak,“ oponuje on a ona mu musí dát za pravdu.

Sloužící ho po chvíli odvedou k jezírku, ona ho ovívá, on ho polévá vodou, na zdeptaného trestance má tato procedura blahodárný vliv. Sice ho pálí místa po ranách prutem, sice ho pálí zrudlá pokožka od intenzivního slunečního záření, ale naštěstí už byl dost opálený a tak účinek není tak hrozivý, jako kdyby měl pleť jak sýr. Dobře mu však není, hrozí mu stejně jako u Denise úžeh. Naštěstí byl nepříjemným podmínkám vystavený kratší dobu.

Jeho výstup však ve svých důsledcích pomůže dvojici z bílého kmene, sice musí až do druhého dne do rána posluhovat, ale nijak už je netrestají ani netýrají. I Paik se drží stranou, i jemu není dvakrát dobře, zvracel a znovu močil krev. David nemá lehké spaní, bolí ho hrozně hlava, k ránu také zvrací, pálí ho pomlácená místa. Drží se statečně a jen se modlí, aby se rány nezanítily, po pravdě má po těle i dost jiných škrábanců.

Zajatci šestnáctý den dopoledne opustí tábor svých nepřítel, sice téměř nazí, ale bez větší újmy, byť zbičovaná místa se nepříjemně připomínají.

OPIČÍ DRÁHA

Šestnáctý den jako by stále platilo příměří, nebo se účastníci hry ještě nevzpamatovali z tvrdé bitvy, v každém případě na sebe navzájem neútočí a drží se ve svých teritoriích. Snaží se něco ulovit či natrhat, doplnit si zásoby a léčit si své šrámy.

Sedmnáctý den na sebe narazí dvě trojice, ale jen po sobě metají, co jim přijde pod ruku, aniž by si nějak ublížily. Oběma stranám se podaří ulovit kozu, také přemýšlejí, jestli je tady jako přirozená součást ostrova či je sem uměle implantována. Ale když ji pořádají, je jim to vcelku jedno.

Zatímco Denis se u bílých zotavuje, horečky odcházejí, naopak Pavol a Olga, potrhání pumou, se zhoršují. Jejich zranění vypadají strašidelně a je zachvacují teploty. Bylinky či studivé obklady moc nepomáhají. Co se týká pumy, spatří obě party podobné zvíře, ale jak to, tak dvounozí tvorové se nějakému střetu raději vyhnou a zase se navzájem ztratí z očí. Pak se objeví nějaká smečka asi divokých psů, potuluje se u tábora modrých, pravděpodobně přilákána vůní pečinky. Nicméně se přiblížit neopovází.

Stane se další úraz, díky pravděpodobně starší pasti, do níž se chytí Šimon Maximov. Spadne do hluboké díry, zle si pochroumá kotník a ke všemu si potrhá levé stehno a levý bok o trny, které jsou po straně díry. Nemůže skoro chodit, krvácí jak píchnuté prase.

Večer se znovu ozve siréna, což znamená, že je další den čeká další vypečená soutěž. Už ani nespekulují o tom, co bude trestem, připraveni trpně přijímat, co přijde.

Osmnáctý den ráno se objeví obě party na pláži, a zůstanou stát s pusou otevřenou. Pláž je plná různých překážek. Je jim už jasné, co je čeká, tak zvaná opičí dráha, jejíž zdolání není vůbec jednoduché a tady asi bude záležet i na čase, dumají.

Nevypadají nijak extra, jejich oblečení, pokud nemají rovnou jen spodky či kalhotky, je už dost potřhané. Vlečou se jak parta, co právě unikla z prohrané bitvy. Leč jsou připraveni bojovat, vydrželi už dost dlouho a snad se na jejich kontech něco urodilo.

Bohužel někteří mají značný handicap, Maximov hrozně pajdá a trpí ztrátou krve i bolestí z ran, Hulej je jak věchýtko a také Křížková se sotva drží na nohou. Nijak zvlášť nevypadá ani Pařízek, naopak Paik se už vzpamatoval.

Paolo Ballenti je samý úsměv jako vždy, když vítá uondané mládence a dívky. Vyzdvihuje jejich odvahu, jejich odhodlání, pak teprve přejde k věci.

„Jak tady vidíte, vyrostla nám tady překážková dráha. Dost náročná, mimochodem. Asi tušíte, co vás čeká, ovšem možná si neuvědomujete, jak důležité může být pro někoho její zdolání. Víím, někteří z vás na tom nejsou nejlépe, ale pokud chcete zůstat dále v soutěži, musíte sebrat zbytky svých sil a vůle. Ano, ano, zdolání téhle dráhy je podmínkou pro další setrvání v soutěži. To je, co se týká jednotlivců. Zároveň se ale bude zaznamenávat i čas, a ten z kmenů, který bude lepší, něco získá, ten z kmenů, který bude horší, něco ztratí. Pochopili jste, co máte dělat?“

„Co kdo získá a co kdo ztratí?“ zeptá se Paik.

„Proč chcete všechno prozrazovat na začátku,“ zavrtí hlavou moderátor, „Však se vás dozvíte. Teď přejdeme k jednotlivým překážkám, vysvětlím vám, a vlastně i divákům, jak je správně zdolat. Není možné žádnou překážku vynechat, pokud neuspějete na poprvé, můžete pokus zopakovat, ale čas vám dále běží. Pravda, nelze být na dráze donekonečna, máme proto časový limit, a pokud ho někdo nezvládne, je mi líto, ale v soutěži končí,“ zní teď jeho hlas smutně, „Někteří z vás mají vážná zranění, někteří možná horečku, další střevní potíže, všichni jste už také pobytem zde dost vyčerpaní. Ale hra je hra, vyhrát může jen jeden, v tomto našem kole. Pevně však věřím, že ze sebe dostanete to nejlepší a prokážete opět svoje obrovské kvality. Uvědomte si, bojujete sami za sebe, ale taky za tým. Nu, je snad něco nejasné?“ rozhlédne se, „Není, tak vám vysvětlím, jak na jednotlivé překážky.“

Následuje dost podrobná přednáška, jak zdolat jednotlivé úseky opičí dráhy, nechybí zde stěna, kterou je nutné překonat, musí se jít po laně, když je možné se přidržovat druhého v úrovni hlavy, je nutné se podplazit dost úzkým prostorem, nad kterým je natažený nebezpečný ostnatý drát. Leze se po provazovém žebříku, skáče se na síť, jde se po kládě, přeskakuje příkop vyplněný ostrými kamínky, dopadnout na ně bosýma nohama by mohlo být velmi nemilé. Rovněž pád z klády či lana, nebo nezachycení se v síti, znamená žuchnout s sebou z dobrých tří metrů. Sice do písku, ale při špatném dopadu hrozí zlomenina, podvrknutí kolene či kotníku. Pro různě zesláblé jedince může jít o vážný problém.

„Půjde vždy jeden z bílého a za ním druhý z modrého týmu, až dokud nedokončí poslední, nikdo tomu dnes neunikne.“

„Co když to někdo nezvládne? Jak se to započítá do výsledků týmu?“ ptá se Fedorov.

„Správná otázka, Justy. Pokud to bude jedna jedna, rozhoduje čas. Pokud ale z jednoho týmu úkol nezvládnou dva a z druhého jen jeden ... ano, odpovědět si už umíte sami. Je vás tady jedenáct na jedenáct, stejný počet dívek a stejný počet chlapců, takže je to dle mého fér.“

„Jak pro koho,“ poznamená Olga.

„Máš pravdu, Olino, tebe jistě handicapuje tvoje zranění, ale bohužel pravidla jsou pravidla. Jste tady už osmnáctý den a držíte se dobře. Ale neočekávejte jistě, že vydržíte všichni až do konce této části, kdy proti sobě stojí kmeny,“ odpovídá dost necitlivě Ballenti.

Na to nemá nikdo co říci, dostanou obligátních dvacet minut, aby se dohodli na pořadí, ovšem zde je to vlastně jedno, neboť rozhoduje čas, respektive počet těch, kteří dráhu nezvládnou či nestihnou časový limit. Ten po pravdě není zase tak tvrdý, což si uvědomují i soutěžící, dává jistou šanci i raněným, kteří nemohou vyvinout maximální rychlost.

Jako první vyrazí Justin Fedorov a vede si skvěle, ukazuje svoje atletické přednosti. Svým časem nasazuje latku dost vysoko, byť možná nebude nakonec čas rozhodovat, ale podstatný bude počet těch, pro které dnes soutěž dokončí. Za modré jde na věc jako první Paik, i když je o něco málo horší než Justin, ani on se za svůj výsledek stydět nemusí.

Logicky nastupují na dráhu zprvu ti, co jsou v nejlepším zdravotním pořádku, proto ji zdolají daleko pod limitem, i když třeba někdo musí na překonání zdi uskutečnit více pokusů či po spadnutí z lana či klády jít na tuto překážku znova. Ovšem to jsou zatím jen výjimečné případy, zdraví chlapci i dívky zase tak velký problém nemají. Diváci mohou vidět velmi dobré výkony.

Napětí pro soutěžící a diváky přichází ve chvíli, kdy se zapojují nemocní či zranění. Ti bojují jak s dráhou, tak se svým handicapem, s jednotlivými úseky i časem. První má problém s limitem nemocí zesláblý Denis Rozsívál, nedaleko moderátora jsou umístěny velké hodiny, na kterých naskakují vteřiny i minuty. Diváci i aktéři hry tak vidí, jak se limit blíží. Což může pomoci, ale také může znervózňt.

Denis opičí dráhu zvládne o půl minuty dříve, než by byl vyřazený. Klesne na kolena a těžce oddychuje, nicméně je šťastný, ve hře dále žije. Trochu problémy má jinak zdatný David Pařízek, potrestání od kmenové rady ho zeslabilo, také se mu motá hlava, spadne dvakrát z klády, naštěstí pro něho tak, že si nic nezlomí. Nervózně pokukuje po hodinách, ale nakonec má k dobru ještě pětadvacet vteřin, dá se tedy říci, že dráhu zvládl s přehledem.

Doslova trpí Olga Křížková, jejíž rozškrábané levé stehno ji velmi limituje. Ohromné problémy má s překonáním zdi, na které zanechá krvavé šmouhy, ale vyleze na ni. Rána se jí otevírá, ona pajdá, ale statečně bojuje, za frenetického povzbuzování svého družstva i moderátora, který se jejím statečným bojem také nechává strhnout. Tohle se musí divákům líbit, ohromná vůle zkrvavené dívky je fascinující. Když se však již

dost vysílená nezachytí na síti a dopadne tvrdě na záda, zdá se, že je po jejích nadějích. Náhle se rozhostí ticho a smutek, který se však vzápětí změní v hurónský řev, když se bojovnice vyškrábe na nohy, posléze i na překážku, ze které znova skočí na síť. Tentokrát se zachytí.

Olga soutěž dokončí tři vteřiny před časovým limitem, naprosto zničená klesne nejprve na všechny čtyři, pak se svalí na zem a ztratí vědomí. Okamžitě se jí ujímají její kolegyně z týmu, odnášejí ji i za potlesku soupeřů ke svému stanovišti, kde ji křísí. Problém je, že nemají vodu, neboť není v čem ji přinést, a byť je jí kolem tolik, tak ta je slaná a nepoužitelná.

Jako poslední z bílého kmene jde Šimon Maximov a je jasné, že i on bude mít obrovský problém se v soutěži udržet. Vypadá strašně, na pravou nohu nemůže díky podvrknutému kotníku skoro došlápnout, levé stehno a levý bok má otřesně potrhaný od ostnů v díře, do které spadl. Na startu zavře oči, je na něm, kdy vyrazí, hodiny se spustí podle něho. Proto se maximálně koncentruje, rozdýchává se, v dálce slyší potlesk svého týmu. Zatím všichni prošli, zbývá jen on a Pavol Hulej od modrých, oba jsou však nejhůře postižení, možná oni rozhodnou, který tým dnes vyhraje. Šimon ale nechce končit, už si tolik protrpěl, těch pár minut to musí vydržet, musí to dát, hecuje sám sebe.

Je mu jasné, že klíčovým bude boj se stěnou, na kterou potřebuje naskočit, aby se zachytil rukama, ovšem z jaké nohy se odrazit a jakou na zeď došlápnout, když je pravý kotník v háji? Třikrát se odráží ze zdravé nohy, třikrát dopadá jeho zraněná noha na stěnu a on posléze na záda. Jak to na počtvrté zvládne, je pro všechny záhadou, ale jen šileně zaře a nakonec se drží rukama horního okraje, na který se už dokáže vysoukat. Dopadne na zdravou nohu a pokračuje v soutěži, přitom se nervózně podívá na hodiny, jenž nemilosrdně ukrajují čas.

Opět ho provází frenetický potlesk, když se šourá po laně nebo po kládě, stále má ještě nějaké síly v zásobě, ačkoli i on teď za sebou zanechává ošklivou stopu, jeho rány na stehně i boku už zase krváčí, je v nich písek, strašně bolí. Ale jeho vůle je silnější, když dopadne na zem v cíli, do limitu na hodinách zbývají čtyři vteřiny. Opět vstávají modří i bílí a i tím projevují svoje uznání.

Do toho moderátor něco řve o krajních mezích, které byly opět překonány, respektive se zdá, že vůle těchto jedinečných a výjimečných mladých lidí žádné limity nemá. Jak se zdá, je mu jedno, že je Šimon v bezvědomí, zakrvácený jak podříznuté kuře, důležité je, co předvedl na dráze, co ze sebe dokázal vymáčkout. Alespoň připomene divákům, že by bylo hezké, kdyby tento neuvěřitelný výkon ocenili nějakým tím hlasem, třeba i druhé a třetí kategorie. Protože mladý hrdina si to zaslouží.

Zbývá už jen Pavol Hulej s rozervaným pravým ramenem, potrhanou levou částí hrudi a předloktí, tam všude ho zasáhly drápy pumy. Sotva se drží na nohou, je zesláblý od ztráty krve, trpí horečkami a nesmírnou bolestí. I tak se však postaví na start a je připravený se porvat o šanci pokračovat v soutěži. Bílí mezitím oslavují, v cíli mají všechny své členy, šelmou potrhaný soupeř může rozhodnout i o jejich vítězství. Což si uvědomují i modří a ženou svého mátožného kolegu vpřed.

I pro Pavola je kamenem úrazu stěna, jenž je na začátku celé dráhy, jak se na ni vyškrábat, když pravou ruku nemůže vůbec použít? Rozběhne se, naskočí na ni, chytá se levičkou, řve bolestí, napíná svaly, z otevřených ran na levém předloktí se valí krev, pravá ruka mu bezvládně visí podél těla, rozervané šlachy v rameni mu neumožňují ji použít. Bojuje, bojuje a nakonec spadne tvrdě na záda, praští se do hlavy.

Potácí se znovu k rozběhu, tentokrát sebou pleskne o stěnu, sjede po ní a skončí pod ní. Znovu se zvedá, ale třetí pokus vypadá podobně jako ten druhý. Je na kolenou, opřený o levou ruku, relativně zachovalou, a zoufale hledí nejdřív ke svým druhům, pak na moderátora a na hodiny, které mu ukrajují čas bez nejmenšího slitování. Je mu jasné, že i kdyby zeď nějakým zázrakem překonal, nemá už skoro žádnou šanci limit stihnout.

Z posledních sil se však zvedne a znovu se potácí na počátek rozběhu. Teď už nebojuje o nic jiného, než o přízeň diváků, končí, a oni mu snad za jeho snahu něco pošlou na konto prostřednictvím svých hlasů. Po čtvrtém pokusu klesne k zemi hrozně namlácený, napůl v bezvědomí, ale znovu se dokáže zvednout a jde na pátý pokus. Krev z něho jen crčí, zeď je teď už zřetelně rudá, má mžítky před očima a kolena se mu podlamují.

Do zdi spíše narazí, než by se pokoušel zachytit, svalí se na záda, oči zavřené, celý nějak nepřírozeně pokroucený. V hlavě mu hučí, cítí, jak ztrácí vědomí. Přesto silou vůle otevře oči, zabloudí s nimi ke svému kmeni, jako by se omlouval.

„Příliš těžký,“ zašeptá, nicméně citlivé mikrofony jeho slova divákům zprostředkují.

Pavol se nevrací ke svým druhům, nýbrž ho naloží na nosítka muži ze člunu, který ho rovnou odváží na ošetřovnu. Tam ho dají brzo dohromady, připomíná Paolo divákům, čímž chce zmírnit krutost podívané. Ano, ti mladí lidé trpí, ale trvalé následky si neodnesou, šikovní lékaři a výdobytky vědy statečného Pala brzo postaví na nohy. A snad mu utěchou k vyřazení budou hlasy diváků, které mu přinesou prostředky na účet, odpovídající jeho statečnému výkonu. Chvilí o vyřazeném básní, zatímco modří smutní a bílí se decentně radují, přijde jim nějak nevhodné, aby teď nějak moc jásali, že je stále pokrytá krví Huleje, jenž svůj boj o přežití v soutěži nezvládl.

„Je dobojováno,“ hlaholí Ballenti, „Úchvatné, geniální, neuvěřitelné. Jen jednou se síla vůle těchto výjimečných mladých lidí musela poddat stavu těla, poškozeného drápy a zuby nelítostné šelmy. Ale všichni další, navzdory svým velkým handicapům, překonali sami sebe, svoji bolest, svoji slabost. Opravdu neskutečná podívaná. Všem vám moc a moc gratuluji,“ říká, a zatímco modří se tváří dost rozpačitě, bílí teď propukají v jásot, teď už se mohou radovat ze svého vítězství a škodolibě přemýšlet, co asi postihne jejich soupeře.

„Rozumím radosti bílého kmene,“ kývá hlavou Paolo, „A asi se budou radovat ještě víc, až zjistí, co potká jejich soupeře. Vítězové získávají po dva dny imunitu, modří na jejich tábor ani na členy jejich kmene nesmí útočit. Naopak bílí mohou tak říkajíc lovit modré. Ti se pak sice mohou bránit, ale sami nesmí provést žádný akt nepřátelství. Ale to není všechno!“ zatváří se vítězoslavně, „Dalších osmačtyřicet hodin se modří stávají vyhnanci v džungli. Nesmí se vrátit do svého tábořiště, tedy ho ani hájit proti kmeni bílých. Ale to stále není všechno. Modří také nesmějí po dalších osmačtyřicet hodin vyhledat jiný přístřešek, jeskyni, či si vybudovat nový tábor, rozdělat si oheň. Žádné pevné stavby, chýše a tak. Musí jen pobývat ve volné přírodě, v noci i za dne. Čelit nástrahám ostrova i možným útokům bílých,“ dokončuje výčet postihů pro poražené.

„Co s vodou a raněnými?“ zeptá se za modré Nathalie.

„Na ostrově jsou přece potoky, tůňe, tam můžete. Ale nesmíte si budovat pevné přístřešky a ani se uchýlovat do nějaké jeskyně. A musím vás upozornit, podle předpovědi počasí má v těch následných osmačtyřiceti hodinách dost pršet. Ale mohu vás i potěšit, můžete se přikrýt nějakými volnými listy,“ dodá moderátor s jistou škodolibostí.

Až teď si bílí uvědomují, čemu díky statečnému výkonu Maximova unikli, nejsou si jisti, zda by při rovnosti vyřazených uspěli s celkovými časy. Oni si budou užívat svého tábora, ještě k tomu si přinesou zásoby soupeřů, budou skryti před deštěm, zatímco jejich sokové budou bloudit džunglí a snášet proudy vod, které se asi brzo začnou valit z nebes. Zatím ještě svítí slunce, ale na obzoru začíná obloha dostávat pověstnou zlověstnou olovnatou barvu.

Vydědenci odcházejí jako první, míří ke zdroji vody, smiřují se s porážkou i jejími následky. Když dorazí k potoku, všichni hltavě pijí, pak se začnou starat o Olgu, která vypadá opravdu hodně špatně. Je otázkou, zda její setrvání v soutěži je pro ni vítězstvím, nezdá se, že by mohla ve svém stavu dlouho vydržet. Nicméně se jí snaží pomoci, zastavit krvácení, přiložit léčivé byliny na zanícenou ránu, plnou hnusných parazitů.

Vítězové dorazí v dobré náladě do svého tábora, cestou se stačí pořádně napít a taky omýt. Chudáka Maximova uloží na vystlané lože do chladu jeskyně, dívky mu začnou přikládat na rány hojivé byliny. On je tak zesláblý, že sotva mluví, ztratil další značné množství krve a místo kotníku má odpornou bouli.

Venku se začíná zvedat vítr, proto rychle vyrazí chlapci do tábora modrých, aby tam vzali vše, co se dá upotřebit nebo sníst. A co poberou. Dívky zatím budou hlídat jejich stanoviště a starat se o Šimona. Kluci dorazí na poslední chvíli, hned poté se rozpoutá průtrž mračen. Oni se však sesednou kolem ohně na kraji jeskyně, ten jen mírně plápolá, musí šetřit se zásobami paliva, i když si ho udělali dost.

„Těm druhým to tam venku nezávidím,“ řekne škodolibě Kristopher Dolanský.

„Podle mýho je čas je dorazit,“ poznamená Denis Rozsival a v jeho hlase je cítit nenávisť.

„Dorazit je? Jak to myslíš?“ ptá se Justin Fedorov.

„Jednoduše. Budou teď na tom dešti, zničený, bez jídla, ohně. To je ještě víc zeslabí. Tak bych na ně vlítnul, nějaký zajmul, klidně i vyřadil,“ vysvětluje své myšlenkové pochody Denis, „Máme už jen deset dní do konce první části. Určitě přijdou další soutěže, bude dobře, když budou oslabený. Prostě bych je zdecimoval, v tý druhý části si to pak můžeme rozdat my mezi sebou.“

„Seš na ně nasranej, co?“ zasměje se Jackie Xu.

„A divíš se? Nechali mě tam na slunci, málem mě to vyřadilo.“

„Má pravdu, mě zase bičovali, i Elinu,“ přidá se Lucián Smužanič.

„Jak byste si to představovali?“ ptá se Justin.

„Jednoduše. Nechal bych je tam vyhnít, dneska a kus zejtřka, pak na ně udeřil. Buď je zranit tak, aby to museli vzdát, nebo je zajmout a donést na pláž, tím je taky vyřadit. Prostě jich dostat co nejvíc, aby byli co nejvíc voslabení,“ vysvětluje svůj záměr Rozsívál.

„Chtěl bys je zajmout a rovnou vyřadit?“ podívá se tázavě Fedorov.

„No a co jiného? Každému je přece jasné, že čím později kdo z nás skončí, tím větší má podíl ze zisků soutěže. Za postup do té individuální části je možná taky nějaký bonus, nestudoval jsem tu smlouvu tak pořádně. Už jsme tady skoro tři tejdny, tak je čas přitvrdit,“ stojí si za svým názorem Denis.

„Já taky souhlasím,“ přidává se Lucián, „Sami jste viděli různé kola týchle soutěže, vždycky se v ní přitvrzuje, to je jasné. Když to neuděláme my, tak se do nás pustěj voni. Budou mít hlad, budou celý mokrá, tak možná přejdou do útoku. Já bych je taky předešel. Bude jim tam hodně špatně, v tomhle slejváku, budou mít hlad, když nemůžou k zásobám. Taky se moc nevyspěj, v tomhle počasí, když je to bude pořád skrápět. A jak říkal Paolo, má lejt i v noci, možná i zejtra. Můžeme na ně nachystat past, do ní je chytit.“

Naomi Nam

„Dyť ani nevíme, kde teď jsou, kam se schovali,“ upozorní Naomi Nam, dívka asijského původu.

„Nesměj do jeskyně, nesměj do svého tábora, tak kde asi budou. Někde tam venku, v noci se budou klepat zimou, nastydnou, bude jim blbě, budou zesláblí, nevyspalí,“ pokračuje Smužanica, „Určitě budou pak spěchat do svého tábora. Když jim tam nachystáme pasti, když si na ně počíháme, tak nám budou těžko vzdorovat. Už není čas čekat, je třeba tvrdě udeřit. Zajmout je nebo zranit tak, aby nemohli dál pokračovat. Navíc, už jsou jetý, rvou se mezi sebou.“

„Ty seš nějaký krvežíznivej. Ty rány prutem tě asi dost nasraly, co?“ směje se Kateřina Martínková.

„Vo ty ani tak nejde. A jakej krvežíznivej. Všichni víme, že když někomu zlikvidujeme třeba koleno, tak mu ho daj dokroři zase úplně do pořádku. Nebo přetneme nějakou šlachou. Prostě je na chvíli zraníme a voni je pak vopravěj,“ pokrčí rameny Lucián.

„Souhlasím,“ ozve se Kristopher, „není už čas na nějakou velkorysost. Musíme týhle příležitosti využít. Jen si musíme dát pozor na dvě věci. Za první, abysme si dobře připravili taktiku, a za druhý, aby naše záměry někdo vodsud nevynesl,“ pohlédne významně na Elizabeth.

„Dyť ani nevím, kde Davy je,“ oponuje ona nejistě.

„Zato von ví moc dobře, kde seš ty. Takový šukání pod přívaly deště by mohlo bejt rajcovní, co?“ ušklibá se Dolanský, „Takže, Elino, zapomeň na to, že bys někam dneska nebo zejtra v noci chodila. A pokud bys vodešla, navrhnu, aby tě kmenová rada vyřadila ze soutěže,“ přidá dost významnou výhrůžku.

„Beru na vědomí,“ zavrčí Bártková.

„To doufám. Tak, a teď, kdo má jaký návrhy?“ rozhlédne se Kristopher.

PAST

Modrým se vede opravdu zle. Valí se na ně proudy deště během dne, noci i následujícího rána. Oni se skrývají v bujné vegetaci, ale ta je také za chvíli plná vody, tou je nasáklá zem, odevšad to na ně padá, z oblohy, listů. Pochopitelně se do nich dává i zima, noc není zdaleka tak teplá jako den. A když k tomu připočteme ty potoky vody ...

Jak se zdá, jejich kmeni se smůla lepí na paty. Nejprve střetnutí s pumou, pak prohra na opičí dráze a kolem desáté hodiny devatenáctého dne najednou vyjekne Anna Tesařová. Byla jen kousek stranou se vymocit, teď se tváří zděšeně, je jen v kalhotkách, celá se chvěje a ukazuje na své levé lýtko.

„Co se stalo?“ ptá se Nathalie Buruni.

„Něco mě kouslo. Byl to had, určitě to byl had,“ kňourá postižená.

„Do prdele, jestli to byl nějaký dost jedovatej had ...,“ nedokončí Tereza Korandová.

„Jestli to byl dost jedovatej had, tak máme tak akorát čas tě vodnýst na pláž,“ doplňuje svou kolegyni tvrdě Johathan Paik, „Když budeme váhat, taky bys tady mohla zhebnout,“ vylepší svou řeč.

„Nevyšilujte, třeba nebyl jedovatej, a ty bys kvůli tomu Aňu vyřadil,“ snaží se o rozvahu Samuel Wilfread.

„Mám návrh,“ ozve se sedmnáctiletý Tomáš Jeřábek, „Co kdyby šel někdo s Aňou směrem k pláži, když to nic nebude, tak se vrátěj. A kdyby to vypadalo vážně, tak budou blíž a můžou ji tam i donést, kdyby ztrácela vědomí. Jestli je to dost jedovatý, myslím co ji hryzlo, musí dostat co nejdřív nějaký protijed, jinak ...,“ raději nedokončí větu.

„Asi nějak tuhnu,“ má oči navrch hlavy Tesařová.

Tomáš Jeřábek

„Možná vod tý vody, jak jsme promočený a promrzlý,“ uklidňuje ji Nathalie, ale přitom se tváří vážně, zkoumá ránu a dle všeho ji opravdu kousl had. Hned se taky všichni rozhlížejí, aby v jejich blízkosti nebyl další.

„Nápad Toma je správněj,“ ozve se Pařízek, „Já k tý pláži s Aňou půjdu,“ nabídne své služby, má máslo na hlavě, po zákeřné ráně jeho pozice v kmeni významně utrpěla.

„Já půjdu s ním,“ přidá se Jeřábek, hlásí se ale i další.

„Nemá smysl, aby tam chodilo víc než dva kluci,“ krotí vášně Buruni, „Jednak sami můžou padnout do pastí nebo je něco napadnout,“ straší, „A za druhý, pokud bude nutný Aňu nýst, tak to ve

dvou zvládnou.“

Její klid a rozvaha zapůsobí, chvíli přemlouvají i Tesařovou, ta má očividně bobky, pokud byl had prudce jedovatý, může taky na pláž přijít pozdě.

„Klid, pokud to byl jedovatej had, tak už na tý pláži čeká člun,“ uklidňuje jí cestou David, „Vždycky to sledujou a když tam někoho přineseme, už tam jsou.“

Anna jim vytuhne asi v půli cesty, není schopná chůze, zdá se být paralyzovaná, něco mektá, oni ji nerozumějí. Jelikož situace vypadá vážně, čapnou jí pod paží a za nohy a snaží se zrychlit krok. Klouže jim z rukou, všude samá voda, klopýtají, riskují, není čas na velkou rekognoskaci terénu.

„Do prdele, vona snad nekejhá,“ zvolá náhle Tomáš.

„Cože? Do prdele,“ dívá se na kolegyni Pařízek, pokládají ji na promočenou zem, zkoumají její dech i tep, pak ji začnou oživovat.

„Tohle nezvládneme,“ má v očích slzy Jeřábek.

„Ale zvládneme. Nějaký vzduch jsme do ní napumpovali, teď jí musíme čapnout a co nejrychlejš s ní na pláž. Tam už čeká člun,“ zvedá se David.

Oba mládenci se ženou vpřed jak o život, vlastně proč jak, bojují tady o život své kolegyně. Pravidla soutěže ani v takto výjimečné situaci nedovolují vstoupit lékařské službě na ostrov, proto je jen na nich, zda ji donesou včas, aby ji ještě mohli oživit, aby už nebylo pozdě.

Konečně jsou na okraji pláže, tam už jim vybíhají vstříc zdravotníci s nosítky, s resuscitací začínají přímo na místě. Mládenci poodejdou stranou, nesmí na pláži zůstat, to by znamenalo jejich vyřazení, z okraje džungle sledují boj lékařů o život kolegyně.

„To je v prdeli, nedejchala moc dlouho,“ sýčkuje Jeřábek.

„Hovno,“ okřikne ho Pařízek, „Má pořád šanci. A jen díky tobě,“ přidá pochvalu, „Kdyby tě nenapadlo, abysme vyrazili na tu pláž dopředu, tak to určitě nezvládla. Takhle má naději.“

„Většinou vždycky někdo umře ...“

„Přestaň už s tím!“

„Tak jo. Kurva, co to bylo za kurvu, co jí hryzla?“ vzteká se Tomáš a podvědomě se rozhlíží, „Nejhorší je, že nám ani neřeknou, jak dopadla. To se dozvíme, až budeme vyřazený.“

„A není to jedno?“ pokrčí rameny David, „Co to pomůže, když to budeš vědět. Udělali jsme, co bylo v našich silách, podívej, už ji vodnášej, za chvíli bude v tom nejmodernějším lékařském místě, tam už ji zase postavěj na nohy.“

„Jestli jo, tak to bude vo fous,“ otáčí se Jeřábek a následuje svého druha zpátky do džungle, přitom se rozhlíží a dává si velký pozor, kam šlape.

Nálada u modrých je po návratu dvou mladíků na bodu mrazu. Neví, zda Aňa nakonec neumřela, také znejistí, začnou si uvědomovat, jak blízko může být smrtelné nebezpečí a přitom ho nemusí ani zahlédnout. Všichni jsou jak zmoklé slepice, a nejen proto, že je stále zalévá nekonečný tropický liják.

Ten trochu zmírní kolem poledního, ale voda se na ně valí dál, padá z korun stromů, je na každém listě. Rozhodnou se hledat lepší útočiště, čeká je venku ještě jedna noc. Také se rozhlíží po nějakém jídle, kručí jim v břiše, zásoby jsou fuč, mají jen to, co najdou cestou, tedy plody zdejší divoké a bujné přírody.

„Pozor,“ vykřikne Paik, ale pozdě, Nathalie přehlédla past, teď ji svírá kolem kotníku liána a táhne ji nahoru, hlavou dolů. Ovšem vzápětí se uvolňuje ještě i větev, uvadlá, ale plná malých bodců. Ta teď směřuje na bezmocnou dívku, ta nemá jak uhnout.

Jonathan, který je nejbližší, se vrhá vpřed a vlastně svým tělem kryje černou krásku, do jeho levého boku a části zad udeří silná větev, cítí, jak se mu drobné bodce zarývají do těla. Zařve, napůl bolestí a napůl vzteky.

Přibíhají další, rozhlíží se, jestli tam není ještě další past, pak vyprošťují Buruni a sklánějí se nad Paikem, ze kterého crčí krev. Má snad na dvacet vpichů, nejdou hluboko, tak centimetr, podle pravidel, ale jsou dost velkého průměru a je jich tolik.

„Nevím, jak ti poděkovat,“ říká Nathalie, sama v šoku, jak ze své předchozí bezmoci, tak z ušlechtilého gesta kolegy.

„Do prdele. To jsou ty moje zkrvený mužský geny,“ nadává Jonathan, „Ty mě nutěj pomáhat holkám, chránit je,“ vysvětluje svůj čin, „Vůbec jsem na nic nemyslel, bylo to naprosto podvědomý, pudový,“ dodává.

„Teče z něj krev jako z krávy,“ konstatuje ne dvakrát citlivě Filip Hovorka.

„To vím i bez tebe, ty blbče,“ dusí v sobě vztek Paik, uvědomuje si, jak moc právě ohrozil svou účast v soutěži a jak moc ponížil své vyhlídky na celkový úspěch. Přitom si tolik věřil, nikdo se neumí rvát jako on, má dost síly, mrštnosti, předvídavosti. A teď se jak debil vrhne před Naty, aby ji zachránil, když by vlastně potřeboval, aby byla nakonec vyřazená před ním.

„Zkusím to nějak ošetřit,“ sklání se Buruni nad svým zachráncem.

„Tady?“ ušklíbne se raněný, „Ze všech stran na nás chčije ta zasraná voda, přitom bych potřeboval, aby se ty rány zatáhly, aby moc nekrvácely, abych neztratil litry krve. Kdyby tady byl aspoň voheň, aby se daly ty rány vypálit ... do prdele, tohle je hrozně zkurvenej pech.“

„Tak co s tím?“

„Narvi mi do toho třeba hlínu, hlavně ať to moc neteče. Nechci bejt moc voslabenej, bolest vydržím, ale když ztratím moc krve, tak je to v prdeli, budu jak čajíček ...“

Nathalie a Tereza se snaží rány ucpat, ale jsou opravdu dost ošklivé, tohle byla hodně krutá past, chytit někoho za nohu, vytáhnout ho vzhůru a pak ještě na něj spustit tu větev s bodci. Mají ji na svědomí ti druzí anebo pořadatelé? Taky tady mohla zůstat z předchozí hry, ta větev je dost oschlá, dumají modří.

„Tohle je nějaký zkurvenej den, nejdřív Aňa, teď Johnny,“ sýčkuje Tomáš, „Ještě aby tak bylo něco do třetice.“

Naleznou nakonec převis skály, o tom nikdo nemluvil, ten snad smějí využít. Být pod ním není sice kdoví co, ale aspoň na malém kousku neprší, mají odsud rozhled, jsou pořád uprostřed džungle, takže dodržují stanovené podmínky. Zdraví kluci natrhají nějaké místní plody, těmi se musí zasytit. A přečkat další noc, pak už se budou moc vrátit do svého tábora. Pokud ho nezabrali bílí, že ho vybrakovali, o tom nepochybují.

Hlídkují, protože se jim zdá, že v okolí spatřili pohyb, nevědí, zda jde o ty druhé, anebo se tady pohybuje nějaká zvěř, ještě by je mohla napadnout další puma nebo ta smečka psů, co spatřili, tím by dnešní den pecháček byl dokonáný.

Nic takového se nestane, podaří se jim přečkat noc, déšť už je jen mírný, dokonce se začíná protrhávat nebe a objevuje se sluníčko. Podezřívají pořadatele, že termín konání soutěže na opičí dráze a následný trest stanovili právě podle předpovědi počasí.

Vlečou se do svého starého dobrého tábořiště, vlečou také Jonathana a Olgu, oba nevypadají vůbec dobře, jsou hrozně zesláblí, oba od ztráty krve, ona ještě od hnisání ve škrábancích, cuká to v nich, což není vůbec dobré znamení.

Pošlou napřed zvěda, nabízí se Pařízek, kmen vybere Samuela, ten jde obhlédnout situaci, jestli na ně nečekají bílí či jim tam nepřipravili nějakou past. Jsou dost zesláblí, nevyspalí, mají dva vážně zraněné, takto by byli lehkou kořistí. Wilfread postupuje obezřetně, obhlíží přístupovou cestu, dojde až do tábora, ale je tam pusto a mrtvo. Pochopitelně zásoby či nástroje jsou pryč, ale chatrče stojí, odolali i dešti, je v nich celkem sucho.

Sam se vrací, dává pokyn a ostatní ho následují. Jde o dost smutný pochod, už se těší, až se dostanou do suchého prostředí svých chýší, snad i rozdělají oheň, naleznou-li něco, co nebude navlhle. Pak se ti silnější z nich mohou pokusit něco ulovit, taková koza by teď hrozně moc bodla. Ale ani nějaký větší had či ještěrka by nebyli marní.

Tereza a Filip podpírají zraněnou Olgu, Tomáš a Theodor mají mezi sebou zdevastovaného Jonathana. Samuel jde vepředu, průvod uzavírá David s Nathalií. Náhle se černá gazela zarazí, něco se jí nezdá, Pařízek vedle ní také ztuhne, rozhlíží se, ale nic nevidí.

„Pozor, je to past!“ vykřikne Buruni, čímž dá vlastně věci do pohybu.

Má pravdu, bílí se usnesli, že si počíhají na druhý kmen těsně před jeho tábořištěm. Wilfreada nechali záměrně projít, tiskli se k zemi a modlili se, aby je neobjevil. Pak už jen zbývalo počkat, až jim zdecimovaný kmen modrých vběhne do pasti.

První na ráně je Samuel, na toho se vrhá Jackie Xu a Denis Rozsival, napadený mladík chce uniknout stranou do džungle, ale Jackie mu kopím podrazí nohy, aby mu vzápětí dopadl na záda. Pak se Wilfread rozeřve, Denis mu bez pardónu nabroušeným kamenem nařízne achilovku na pravé noze, vzpomene si, jak mu kdysi právě tímto modří vyhrožovali.

To se již z levé strany na modré řítí Justin Fedorov, George Wmansa a Lucián Smužanič, v rukách hole, a jistě jsou je připraveni použít. Tereza a Filip táhnou raněnou Olgu na druhou stranu, tam je zřejmě úniková cesta. Jenže ouha, náhle se proti nim vymršťují hned dvě větve, plné ostrých bodců, ty se řítí přímo na ně. Tereza se stačí natočit bokem a dostává přímý zásah, Olga zavravorá a druhá větev ji doslova smete. Jen Filip se stačí přikrčit a tím unikne úhoně. Jenže teď proti němu stojí dvojice dívek, Elizabeth Bártková a Kateřina Martínková, další dvě dívky, Naomi Nam a Stephanie Fedaková jsou stále ještě na této straně v záloze.

Trojice mladíků v bílém se z druhé strany řítí na Paika a jeho dva pomocníky, kteří ho podpírají při chůzi. Justin se zle oboří na Theodora, další dva jeho kolegové směřují útok na Jonathana, který jim přijde nejnebezpečnější, i přes své zranění. Tím trochu uvolní ruce Tomášovi. Ten je rozhodnutý jít druhým na pomoc, pak ale spatří, jak k němu chvátá Naomi a Stehanie, v záloze jsou už očividně nanic.

Nathalie a David, kteří zůstali trochu vzadu, jako by ustrnuli. Sledují boj před sebou, kdy obě strany používají kopí jako tyče a snaží se jimi navzájem srazit k zemi či poranit. Je očividné, že bílí mají navrch.

„Pozor,“ zvolá Buruni a na poslední chvíli svou tyčí srazí tu Kristophera Dolanského, jenž směřoval úder na Davidovu hlavu. Ten se obrátí a jde jí na pomoc, tím jsou na útočníka dva a ten má značné problémy, je však velmi zručný a úderů zatím bravurně vykrývá.

Naopak jinde slaví bílí jednoznačný úspěch. Justin zaměstnává Theodora, Naomi a Stephanie útočí na Tomáše, tím pádem je Paik mláčen Georgem a Luciánem. Sice se zdatně brání, ale je zesláblý a mnoho úderů tyčí dopadá na jeho zmučené tělo. Zepředu se navíc blíží i Jackie a Denis, kteří vyřídili Samuela, tím se převaha bílých stupňuje.

Po hrozném ráně do pravého kolene klesá k zemi Jonathan, úder do jeho hlavy byl asi už zbytečný, nicméně ho posílá do říše snů. Filip, tísněný Elizabeth a Kateřinou je napadený zboku Denisem, klesá k zemi a dostane několik dost drtivých úderů, po nichž částečně ztrácí vědomí.

Stephanie Fedaková

Vzápětí se Justin, George a Lucián sesypou na Theodora, přerazí mu pravou ruku v předloktí, potom ho srazí úderem na zem, je bit jak žito. Skončí stočený do klubíčka, tak ho přestanou mlátit, a on tam jen leží, zbitý, a stále si chrání zdravou rukou hlavu. Pro jistotu ho hlídají, ale on se nezvedá, ví, že by přišla další sprška ran.

Tomáš vidí, co se děje a podaří se mu proklouznout do džungle, tím uniká z bitevní vřavy, chvíli ho obě dívky pronásledují, pak toho radši nechají, nechtějí sami padnout do nějaké pasti.

„Musíme zmizet,“ volá Nathalie na Davida, už jsou jediní dva z modrých na bojišti na nohou a blíží se k nim smečka rozdováděných bílých. Kristopher je nemůže zastavit, je taky trochu potlučený, proto je nechá být. Tím boj končí, pouze tři modří jsou teď někde v džungli.

„To je směla, že utekli,“ hořekuje Dolanský, přidává se ke zbytku kmene, který opanoval místo lité bitvy.

„Rychle je spoutejte, aby nám taky neutekli,“ nařizuje Fedorov, přehlíží místo masakru druhého kmene a cítí velké zadostiučinění. Jejich past sklapla dokonale a jen tři jejich soupeři jsou někde v tom hustém a nepřehledném porostu. To je dost velká pacifikace kmene modrých.

Pouta mají bílí nachystána, utahují je pevně, nic nedbají na nařikání poražených, liány se jim zadírají do masa na rukách. Nedělají rozdíl mezi dívkou a mladíkem, mezi lehce či vážně zraněným. Nechtějí riskovat, že by někdo hrál větší poškození než je realita, někde se jim vysmekl a unikl.

„Co budeme dělat s těma, co jsou tak ranění, že nemůžou chodit?“ ptá se Jackie.

„Však nějak chodit budou, tak ať skáčou po jedný,“ nezná slitování Denis, „Když bude potřeba, můžou se navzájem podpírat, nebo je přinejhorším podepře někdo z nás.“

„Některý vypadají dost hrozně,“ oponuje mu Naomi.

„No a co. Buď půjdou, nebo dostanou namláceno,“ je tvrdý Rozsival.

Jeho přístup je přijat, pochytaní modří jsou nuceni pod pohrůžkou dalšího výprasku vstávat, nikdo nehledí na vážnost jejich zranění. Ženou je do houfu, všichni mají pevně spoutané ruce, jsou pokryti krví, a někteří krváčí opravdu dost.

Jonathan Paik má rozbitou hlavu, po obličeji mu stéká krev, nemůže plně došlápnout na pravou nohu, koleno má po úderu jednoznačně poškozené. K tomu mu nejcennější tekutina uniká ze včerejších ran, sotva se drží na nohou.

Samuel Wilfread má naříznutou achilovku na pravé noze, taky má rozraženou hlavu na temeni, krev mu stéká mezi lopatky. Zvrací, motá se, nepřírozeně poskakuje po levé noze, když je hnán do houfu.

Theodor Barrieaux má zlomené předloktí pravé ruky od hrozného úderu tyčí, je pomlácený po celém těle, špatně se mu dýchá a bodá ho na pravé části hrudi, asi mi našťípili nebo přerazili i nějaké to žebro. Nohy má ale v pořádku, sice je schoulený, s bolestnou grimasou, ale chodit může. Tak se aspoň snaží podepřít ty, co jsou na tom hůře.

Nejlépe relativně vypadá Filip Hovorka. Je sice dost pomlácený, trochu krváčí na hlavě, ale nemá nic zlomeného. I on se snaží pomoci svým druhům a družkám.

Přivádějí také Olgu Křížkovou, a ta vypadá opravdu velmi zle. Už tak zeslabená dívka hnisajícím zraněním na stehně od pumy, dostala plná zásah větví s bodci, stačila se trochu natočit, ale má pobodanou celou pravou ruku, od ramene k zápěstí, také se jí dva hroty zaryly do pravého boku. Dost krváčí, nařiká, skoro se neudrží na nohou.

K ní dověčou děsně zdevastovanou Terezu Korandovou. Sice se trochu přihrbila a nastavila levý bok, ovšem od ramene až po stehno je její tělo plné vpichů od hrotů, ona je v šoku, sténá, nařiká, krev z ní jen crčí, stéká po levé noze a dopadá na provlhlou zem, tam se rozpíjí.

Z celého kmene modrých tak zůstávají jen tři jeho členové, všichni vcelku bez vážnějších následků. Tomáš Jeřábek se skrývá na jedné straně v džungli a pozoruje, co se děje před ním, připravený však kdykoli vyrazit na ústup. Ale nezdá se, že by byl zájem ho pronásledovat. Na druhé straně pak to samé činí David Pařízek a Nathalie Buruni.

„Tak to se teda povedlo,“ září Denis, mají celou půlku kmene modrých v zajetí, jen tři unikli.

„Zdá se,“ přikývne Justin, „Měli bysme vyrazit, půjdeme dlouho, s těmahle,“ koukne na zmlácené a různě krvácející zajatce.

Jeho slova všichni příslušníci kmene rádi slyší, mají jen pár naraženin, díky převaze a překvapení v bitce téměř nepřišli k žádné úhoně. I Elizabeth se raduje, neboť mezi vězni není její milenec. Přeci jen mu podvědomě fandí, ač je ve hře i její soupeř.

Smutný i radostný průvod se dá na pochod, pokud se tak dá říkat různému poskakování a vrávorání zajatců. Ti trpí potichu i nahlas, další ztráta krve je hodně zeslabuje, na konci cesty je musí podpírat i jejich věznitelé, aby je vůbec dopravili do svého tábora.

PŘEDSEVZETÍ A ROZHODNUTÍ

David a Nathalie ještě dost dlouhou dobu čekají, než vystoupí ze svého úkrytu. Obávají se, aby se pro ně nevrátili a nepokusili se je chytit, pak by vítězství bílých bylo téměř dokonalé. Ukáží se záměrně, protože vědí, že tam někde v džungli asi bude i Tomáš. Nemýlí se, po chvíli se jim zjeví, tváří se taky hodně smutně a vážně.

„Tak to byl teda masakr,“ řekne.

„Vlezli jsme jim do pasti, jak ovce,“ zlobí se na sebe i na ostatní Buruni.

„Co se stalo, to se stalo, s tím už nic neuděláme. Zůstali jsme jen tři,“ zhodnotí věcně stav Pařízek.

„Ještě bysme je třeba mohli osvobodit,“ nadhodí Jeřábek.

„Osvobodit? A kdo z nich nám k čemu bude?“ zavrtí hlavou David, „Viděls, jak je zřídili? A navíc, co myslíš, že s nima udělaj? Není je za co vyměnit, jen tak je živit nebudou.“

„Chceš říct ... chceš říct, že je vyřaděj?“

„Stejně je většina v takovém stavu, že v soutěži nemůžou pokračovat. Možná Filip, ten vypadal jen pomlácenej. Ale další ... hrozně krvácej, maj asi zlomeniny ... prostě jsme z našeho kmene zbyli už jen tři, to je realita.“

„No jo, ale co budeme dělat, když nás vyzvou organizátoři na nějakou soutěž?“

„Snad našemu stavu přizpůsobí pravidla,“ pokrčí rameny Pařízek, „Anebo zorganizuj další bitvu, nás proti nim všem, pro pobavení diváků. Nechaj nás zmasakrovat. Ale s tím nic nenaděláme, myslím tím s rozhodováním pořadatelů. Navopak můžeme udělat dost s tím, aby i jich bylo míň,“ dodá dost tvrdě.

„Co chceš dělat?“ zajímá se Nathalie, také velmi těžce skousává tak zdrcující porážku.

„Je nás vo moc míň,“ rozhlíží se David, „Máme jedinou šanci, škodit jim a snažit se je postupně vyřazovat. Tvrdě, nekompromisně. Prostě buď jim uchystat pasti, nebo je napadat ze zálohy, někoho zranit tak, aby byl ze hry, a pak se zase zdekovat. Nic jinýho dle mýho není možný.“

„Jenže voni po nás určitě půjdou,“ upozorní Tomáš.

„No a? Jak nás tady najdou? Sami můžou padnout do nějaký pasti.“

„Co naše tábořiště?“

„Co myslíš, Tome? Půjdeme tam a spokojeně si tam lehneme? Nejlíp všichni tři? Aby si nás tam mohli vyzvednout? Myslíš, že je tohle nenapadne? Teď maj zajatce, ale až s nima skončej, tak se budou věnovat nám. Určitě sem pošlou zvědy, nebo tu na nás bude půlka z nich číhat. Pokud jsem dobře počítal, je jich deset na nás tři, nebyl tu jen Šimon, ale ten už je skoro vyřízenej. Viděli jste ho sami, na tý vopičí dráze. To je deset na tři, což není dvakrát dobrý, ale zase to není tak hrozný, když máme kolem sebe tohle,“ rozmáchne se Pařízek rukou, „Naštěstí jsme všichni tři v pořádku, máme dost sil. Jen si musíme dát pozor, abysme na něco nešlápli, něco nás nekouslo, nesklapla nějaká past. Ať si nás zkusej hledat v džungli.“

„Zapomínáš na jedno, Davy,“ hovoří vážným hlasem Buruni, „Budeme muset bejt pořád tady někde, bez pořádnýho přístřešku, bez tábořiště, asi i bez vohně, ten by nás prozradil. Vydržíme to?“

„No a co? Až se soutěž změní, za vosum dní, tak tady bude každý sám za sebe. Taky těžko bude mít svůj tábor, bude se muset skrejvat před vostatníma, který ho budou chtít vyřadit. Aby na případném závěrečnej souboj, teda úplně poslední soutěž, bylo co nejmíň soupeřů. Tak s tím jen začneme vo něco dřív, pokud to vydržíme, budeme mít výhodu, na potom.“

„Tak co teď?“ rozhlíží se Jeřábek, ale zdá se být klid.

„Teď bych navrhoval si jít najít nějaký vhodný místo, kde přespíme. Takový, abysme viděli, kdyby se někdo blížil, aby tam byla úniková cesta, kdyby udělali hon a přiblížili se. Taky, aby tam poblíž byla voda.“

Nechce se mi jen volizovat listy. Žrát holt budeme muset jen to, co si natrháme, anebo prostě třeba sežrat nějakýho hada nebo ještěrku syrovou," říká poměrně lhostejným hlasem David.

„Asi máš pravdu, tady už jsme na hovno," přikývne Nathalie, poté všichni tři zmizí v bujně vegetaci. Jdou však velmi opatrně, zkoumají pečlivě cestu před sebou, mají své kamenné nože a hole, ty bez ostří, které se v boji uvolnilo a vítězové opracované kameny sebrali.

Kmen bílých dorazí na své domovské stanoviště, kde je vítá Šimon Maximov, cítí se zle, ale raduje se z vítězství. Kmen postaví hlídky, rozdělá oheň a začne chystat oběd, mají tady i zásoby masa, mohou hodovat. Přitom se poradí, co se zajatci. Ti jsou ve zbědovaném stavu, proto je Naomi a Elizabeth začnou ošetřovat, ne moc, ani drsná pouta jim neuvolní, ale aspoň se pokusí trochu zastavit krvácení. Mnozí jsou po namáhavé cestě v polobezvědomí.

Na hlídce zůstává Lucián Smužanič a Jackie Xu, ostatní se cpou u ohně na okraji jeskyně, už zase svítí sluníčko. Přitom nezávazně klábosí, chlubí se navzájem svým přispěním k dopolednímu zdrcujícímu vítězství.

„Možná jsme je měli rovnou vodvíst na pláž," nadhodí Denis Rozsival.

„Chcete je vážně všechny vyřadit?" pozvedne svůj zrak Naomi Nam.

„A co s nima?"

„Co kdyby třeba ty tři, co utekli, chytily někoho z nás? Nešel by pak třeba vyměnit?"

„Zbejvá už jen vosum dní, než přijde druhá část. Navíc většina z nich je už skoro hotová, proč by je chtěli ty tři zpátky, jen by jim všechno ztěžovali," má svůj jasný názor Denis.

„To je asi pravda," tváří se hodně vážně Justin Fedorov, „Budeme teda ty, co začnou vyřazovat?"

„A co jinýho? Souhlasím s Denisem," ozve se teď Kristopher Dolanský, „Navrhuju se najíst, chvíli vodpočinout a pak je všechny rovnou vodvíst na pláž. Ať to máme z krku."

„Nenecháme si ty míň zraněný? Třeba by nám mohli sloužit," přemýšlí George Wmansa.

„Jo, a museli bysme je pořád hlídat. Ještě by se nás mohli pokusit zranit, vyřadit. Podle mýho se jich musíme co nejdřív zbavit. Slyšíte? Jen tam řvou, naříkaj, akorát nás budou prudit. Říkám, co nejrychlejc s nima na pláž," trvá na svém Rozsival.

„Jsem stejnýho názoru," podpoří ho Dolanský.

„Jak je tam chcete dostat?" zeptá se Fedorov.

„Stejně jako sem. Půjdeme všichni, kromě Šimona. Tak si zajistíme, že nás ty tři nenapadnou, na všechny si netroufnou, i kdyby tu někde kolem slídili," rozhlédne se okolo Kristopher.

„A kdo jim to řekne, jako že za chvíli končej?" podívá se teď významně na ostatní Justin.

„Pro mě za mě, třeba já," pokrčí rameny Denis, „Stejně už jsou většinou skoro hotový, a stejně to podle mýho už tušej. Nakonec můžou bejt rádi, dají je tam dohromady, přestanou krváčet, přestane je to bolet a přestanou řvát."

„Tak rádi asi nebudou," říká Naomi, „Ale jinak souhlasím, nemáme ani jinou možnost. Není za co je měnit, a nechávat si je jako sluhy, by bylo nebezpečný, mohli by zdrhnout."

„Jedině, že by nám mohli zatancovat a zazpívat," nadhodí téma Elizabeth, připomene si chvíle, kdy ona byla služkou u modrých.

„Sotva se držej na nohou," mávne jen rukou Fedorov.

„Ne všichni," chytne se nápadu Denis, „Mě mučili a pekli na slunci, tady Elina a taky Smáža jim museli posluhovat, tancovat před nima a ještě je ztloukli. Tak proč se trochu nepobavit, předtím, než je vydáme k vyřazení. Třeba se to nebude líbit jen nám," dodá vážný argument.

„Dyť jsou fakt na sračky," má jednoznačně jiný názor Justin.

„Aspoň dva tam jsou jakž takž v poho," přidává se George, „Jen ať nám zazpívaj a zatancujou, tím je neubude. Ty co se neudržej na nohách, tak na ně se můžeme vysrat, ale ..."

„Podívám se, jak vypadaj, a ty schopný přivedu," zvedne se Rozsival, a jelikož mu nikdo nebrání, jde do jeskyně za zajatci. Ti jsou na hromadě, tak, aby na ně od ohně viděli, ale oni je neslyšeli. Následně Denis a George vyvečou ven Theodora Barrieuxe, ten má jen přeraženou ruku a Filipa Hovorku, ten je jen potlučený a lehce zkrvavený. Předtím jim seberou trička a trenýrky, jako své trofeje, proto tu teď postávají jen ve spodkách. Myslí i na diváky.

„To bude duet," směje se Kristopher, „Elino, je to na tobě, tys tam musela tajtrdlíkovat, tak jim řekni, co chceš, aby udělali."

„Tak jo. Začneme tím duetem,“ směje se Bártková, zároveň cítí i jistou satisfakci.

„Co když nebudeme zpívat?“ tváří se zarputile Filip.

„Tak vás sešleham prutem,“ zvedne se Elizabeth, „A budu vás šlehat tak dlouho, než začnete zpívat ... a víte co? Ještě počkejte, skočím si pro ten prut. A taky někdo vyměňte Smážu na hlídce, určitě mi rád pomůže.“

„Já tam klidně půjdu,“ zvedne se Justin, očividně se mu trápení zajatců moc nelíbí, snad nezajdou moc daleko, jen se pobaví a taky poskytnou trochu vzrůša pro diváky.

Smužanica a Bártková se vrátí spolu, a s nimi dorazí i dva pruty, jejich zvuk zní zlověstně, když s nimi jen tak pro výstrahu mávají.

„Tak začněte. Máte minutu, abyste se domluvili,“ je tvrdá Elizabeth.

Zajatci se domlouvají, ale nějak jim to nejde. Oba bývalí sluhové u modrých na sebe juknou, dost ošklivě se usmějí a pak dopadne na záda věžňů první rána. A druhá, třetí. Bijí je přes vrchní část zad a také přes stehna, neboť mají spoutané ruce za zády.

„Tak jo, my zazpíváme,“ vyměkne Filip, pak s kolegou spustí nějakou písničku, umělecký dojem opravdu nic moc.

„To bylo teda tak hrozně falešný,“ vrtí hlavou Bártková, „za to bude tak pět ran, co říkáš?“ obrací se na kolegu.

„Minimálně pět ran,“ přikyvuje Lucián.

„Ty krávo,“ počastuje svoji trýznitelku Theodor.

„To víš, jak se do lesa volá, tak se z lesa vozývá,“ směje se mu do kvichtu dívka s prutem, „Jen mě mrzí, že je Johnny tak na sračky, jinak bych si radši tady vychutnala jeho. Nebo i jeho. Tak stůjte rovně, ať se dobře trefíme.“

Oba mučitelé se s tím moc nepárou, takže svázání mladíci sykají a poskakují, na kůži se jim objevují jelita, ba i sem tam kapka krve.

„Tak další duet, a dejte si záležet, když bude zase tak falešnej, tak se bude dál vyplácet,“ tváří se Elizabeth jak krvežíznivá saň.

Chlapci znovu krákorají a všichni kromě nich se náramně dobře baví. Song v jejich podání je fakt hrozná úroveň, což vyvolává uštěpačné poznámky i salvy smíchu. Svým způsobem nedochází k vážně fyzické újmě mučených, ale především k jejich ponižování.

Dostanou dalších pět ran prutem za úroveň produkce, poté jsou nuceni tancovat. Není to rovněž nic extra a přijde dalších pět ran. Jsou vyzváni, aby spojili zpěv a tanec. Mrknou na sebe, ani se tak moc na své mučitele nezlobí, oni jim dělali to samé a modří se určitě také snaží zaujmout určitou sortu diváků. Ovšem teď už toho mají oba zajatci dost, a také se jim zdá, že musí předvést trochu své statečnosti.

„Sereme na tebe,“ řekne Theodor za oba.

Dostanou asi deset ran, už jim ze zad a stehen prýští krev, ale nehodlají svůj názor změnit. Jejich trýznitelé pochopí, že s nimi asi nehnou, a nechtějí před diváky být za hrozné sadisty, proto jim ušetří ještě pár ran a pak je nechají.

„Takže konec?“ ujistí se Denis, když mu dívka a chlapec s prutem přikývnu, otočí se ke zbičovaným, „Takže to je nejen konec zábavy, ale taky váš. Končíme, pánové.“

„Jak končíme? Chcete nás vodvíst na pláž?“ zarazí se Barrieux.

„Pánovi to myslí. Jasně, končíte. Všechny vás vodvedeme na pláž a je konečná. Je nás tady nějak moc, je nutný snížit stavy.“

„Hele, nechcete si to ještě rozmyslet? Nemusíte nás přece vydávat všechny, ne?“ snaží se smlouvat Hovorka.

„Nasrat. Copak si myslíš, že budeme váhat, když můžeme najednou vyřadit půlku vašeho kmene?“

„Tak vyřadte jen ty uvnitř, stejně už jsou v takovém stavu, že nemůžou pokračovat. Nás si tady zatím můžete nechat, jako zajatce,“ žádóní Filip.

„To víš že jo. Abyste se nám pokusili zdrhnout. Nebo nás napadnout.“

„Můžeme vám s něčím pomoci, nebo třeba ještě zazpívat, zatancovat.“

„Jen to ne, to byla fakt hrozná bída,“ směje se teď Naomi, pak zvažní, „Je to hra, a tak to musíte přijmout. Kdybyste byli na našem místě, udělali byste to samý.“

„Zkuste ještě promyslet, co vám říkal Fíla, když vás nebudeme poslouchat, tak nás můžete vyřadit pozdějš,“ prosí teď Theodor, „Jste skoro všichni, a zdraví, jak bysme vás mohli vohrožovat, jen dva, zmlácený, já s přeraženou hnátou.“

„Máš smůlu, kmenová rada rozhodla. Za chvíli vyrážíme,“ netváří se dvakrát nadšeně Nam, přeci jen za krátkou dobu ukončí soutěž hned šesti z nich. Ano, z nich, i když byli pořadateli přiřazeni do druhého kmene, pořád jsou ze stejné party, která se na tuhle soutěž chystala osm měsíců. A někteří dokonce šestnáct, neboť absolvovali kemp dvakrát. Nikdo nechce končit, každý chce vyhrát, anebo minimálně zůstat co nejdéle, s každým vyřazeným roste jeho podíl na zisku.

Rozsival oznámí verdikt kmene i zraněným, ti ho moc nevnímají, dostanou ještě napít, ale stejně se moc nevzpamatují. Asi za hodinu vyrazí skupina šestnácti mladých lidí na smutný pochod, modří musí některé zajatce skoro nést, aby je dopravili na pláž. Na té už čekají hned dva čluny, muži z nich začnou za chvíli rozvazovat a nakládat vyřazené soutěžící. Doktorka Emilie a její lidé budou mít dnes navečer dost práce.

DALŠÍ BĚH O ŽIVOT

Následující dva dny se snaží modří pořádat honitbu na uniknuvší trojici bílých, nicméně jejich snahy se míjejí účinkem. Stejně ale dopadá záměr Davida, nedaří se jim nikoho odlákat tak, aby ho mohli napadnout a vyřadit. Z obou stran jde spíše o poziční hru, s tím rozdílem, že jedenáct bílých si v noci vegetí v táboře, zatímco tři modří se skrývají porůznu v džungli. Navečer dvaadvacátého dne soutěže zazní dvakrát siréna z lodi.

Třiadvacátý den ráno se všichni doposud nevyřazení soutěžící dostaví na pláž, a zase nestačí zírat. Na ní vyrostla monstrózní a zlověstná stavba, její funkci hned poznají. Dlouhá konstrukce ve tvaru písmena A má uprostřed kládu a nahoře pak závěs na dřevěná kyvadla, která jsou obalená gumou. Zatím jsou v klidu, ovšem obsahují motorek, který je dokáže rozpohybovat, každé navíc různě. Může se i měnit frekvence jejich kmitů.

Moderátor ani nemusí soutěžícím vysvětlovat, co na ně pořadatelé nachystali. Určitě budou muset přejít z jedné strany na druhou a kyvadla se je budou snažit cvrknout dolů. Z klády je to na zem dobré dva metry, do písku, ale i tak. Ta kyvadla navíc vypadají dost mohutná, dostat s nimi ránu bude také hodně bolet.

„Dneska půjde o kmenovou soutěž,“ vysvětluje moderátor Paolo Ballenti, „Bude rozhodovat součet všech vzdáleností, kterou jednotliví soutěžící urazí, než budou smetení některým z kyvadel.“

„Bude to tři na tři?“ zajímá se Nathalie Buruni.

„Tři na tři?“ dělá překvapeného moderátor, „Nikoli, půjdou úplně všichni bílí, všech jedenáct,“ nepotěší Maximova, trpícího jak zvíře, ale neochotného se vzdát.

„To nebude moc fér.“

„Ale Naty, neřekl jsem přece, že smíte jít jen jednou,“ zatváří se vítězoslavně Ballenti, „Jich je jedenáct, vy jen tři, ale dostanete právo také na jedenáct pokusů.“

„Vy nás teda nešetříte,“ zasměje se černá kráska.

„Naty, my tu přece nejsme od toho, abychom vás šetřili, právě naopak. My vám soutěž ztěžujeme, a vy se snažíte v ní udržet. Chápu, tvůj kmen je v troskách, modré barvy hájí již jen tři stateční.“

„Když nás taky vyřadíte, tak začne individuální soutěž dřív?“ zajímá se Pařízek.

„Tak daleko přece nejsme,“ usmívá se Paolo, „Máte šanci, můžete jít vícekrát. Ačkoli, díval jsem se na ty kyvadla, jsou dost těžká, nechtěl bych jimi dostat ránu,“ plká a v očích se mu jiskří.

Modří se galantně dohodnou, že Tomáš a David půjdou čtyřikrát a Nathalie třikrát, bílí takový problém nemají, z nich absolvuje trať každý jen jednou. A jsou za to rádi, když vidí, jak se teď dávají mohutná kyvadla do pohybu. Různě se střídají, má to jistý systém, ale je jen málo prostoru mezi nimi. Nebude pro nikoho jednoduché se dostat na druhou stranu, kdoví, jestli to vůbec někdo dokáže. A vyhození z klády bude bolet dvakrát, jednak po úderu a poté asi i při dopadu z dvou metrů do písku, nebude jednoduché se před setkání se zemí srovnat.

Obavy soutěžících se ukazují jako oprávněné, nikdo nezdolá celou trať, nejdále se dostane mrštný George Wmansa, ale i on je kousek před koncem smeten. Dopadne však jako panter a moc si nenatluče. Což

neplatí o všech, zraněný Maximov si dokonce vyhodí rameno, jeho kolegové mu ho musí vrátit zpět a on hrozně trpí. Je už opravdu troska, ale o vzdání hry nechce ani slyšet.

Když jsou Pařízek a Jeřábek smetení počtvrté, mají toho opravdu tak akorát dost. Bolí je celé tělo a děkují Bohu, že si nic nezlomili. Ani jejich kolegyně se netváří právě nadšeně, byť ji kyvadlo udeřilo jen třikrát. Byla to totiž vždy pořádná šleha.

„Tak, už tady máme součet vzdáleností,“ hlaholí moderátor, pak zavrtí hlavou, „Modrý kmen má prostě smůlu. Pech. Jen dva metry rozhodly o jejich porážce,“ dodá, po těchto slovech bílí jásají a zle potlučení modří se mračí.

„To jsem zvědavej, co bude trest,“ brumlá Pařízek.

„Nuže, teď tedy verdikt,“ oznamuje vážným hlasem Ballenti, „Modří odevzdají bílým všechny své zbraně. Dostanou náskok přesně třicet vteřin, ani o vteřinu déle, pak na ně mohou bílí uspořádat hon.“

„Vy nás chcete vážně vyřadit, a ukončit první část dřív,“ poznamená uštěpačně David.

„Nebo vás ještě víc zocelit,“ vysmívá se mu Paolo, „Nuže, položte své zbraně a připravte se. Třicet vteřin je dost, ale zase ne tolik. Navíc si myslím, že jste dost potlučení, ta kyvadla jsou opravdu hodně těžká.“

Pařízek by nejraději moderátora poslal do prdele, ale z posledních zbytků sil se ovládne, ten chlap je u diváků moc oblíbený a napadnout ho, byť jen slovně, by nebylo dvakrát moudré. Proto jen stiskne zuby, protáhne se a připraví se na sprint. Honitba může začít.

Trojice statečných vyrazí, peláší, co jim jejich síly a zmučená těla dovolují. Jen co ale zmizí v džungli, prudce změni směr doprava, běží po okraji pláže, skrytí zrakům smečky, která s řevem právě vyráží za nimi. Asi po třech stech metrech se modří zastaví, ulehnu a ani nedutají. Tuto trasu si prošli, zkontrolovali, že je čistá, bez pastí. Připravili se na víc alternativ v případě porážky, jednu z nich teď využívají.

Bílí je honit marně, hustá vegetace je ochránkyní pronásledovaných. Ti se po delší době také dají do pohybu, jdou opatrně na místo, kde se začnou shýbat a lovit cosi ze země. Kupodivu tam mají další kamenné nože a také tlusté klacky.

„To bylo chytrý, Davy, udělat si tady tuhle zásobu,“ říká uznale Buruni, právě na popud jmenovaného si vyrobili náhradní zbraně a ukryli předtím, než vkročili na pláž. Očekávali prohru a možnost, že jim všechno seberou.

Po zbytek tohoto dne se trojice zdekuje, bolí je celé tělo a vůbec nemají chuť se pokoušet někoho ze soupeřů odchytit. Což se ale změni čtyřicetý den. Ještě za noci se připlíží k táboru svých soků, přespali totiž až hodně blízko, po vzoru rčení, že pod svícem bývá největší tma. Mají už své skrýše, znají i dobře okolí tábora soků. A jsou připraveni měnit skóre.

Začíná pomalu svítat, hlídku drží Denis Rozsívál a Stephanie Fedaková, jsou ale dost od sebe vzdáleni, oba sotva mžourají a také nejsou příliš ostražití. Vždyť jejich protivníky je tak málo a vlastně se před vítězícím kmenem jen zoufale snaží ukrývat.

David se dostane až těsně za ospalého strážného, pravičkou ho chytí silně pod krkem, až na něj jdou mdloby, levou rukou mu ucpe ústa. V tu chvíli ho udeří Nathalie tyčí na solar a do rozkroku, Denis úpí a svíjí se v sevření. Další rána směřuje na hlavu, což mu přivozuje mráкотy. Nechtějí ho vážně poškodit, ale potřebují ho omráčit, aby ho mohli odvléct.

Když se Rozsívál probere, kromě bolesti hlavy zjišťuje, že má v ústech nacpané vlastní trenýrky, kterých se zpětně zmocnil v táboře soupeřů, a ruce má pevně spoutané za zády. Bolest mu vystřeluje ze zápěstí, kde se mu přírodní provaz zarývá do masa. Vůbec netuší, jak daleko je od svého tábora, vlastně ani, jak se jim ho podařilo dostat. Ale nadávat musí sám sobě, nedával dostatečný pozor, ukolébán pocitem bezpečí.

„Deny,“ osloví ho Pařízek, tváří se vážně, „nemůžeme riskovat tvoji přepravu na pláž. Mohli by nás dostat tvoji kámoši. Ale musíme tě vyřadit, to chápeš. Takže si můžeš vybrat, buď ti přerážnu achilovku, nebo vazy pod kolenem. Máš tak minutu na rozmyšlenou.“

Zajatec s sebou začne házet, ale pouta jsou pevná a když se pokusí zvednout, Tomáš ho strhne za ramena zpátky.

„Přestaň vyvádět, z toho se nedostaneš,“ říká David, „Zlikviduju ti jen pravou nohu, po tý druhý se pak můžeš dostat do tábora, když tam trefíš. Nebo někam doskákat, kde tě najdou. Vyndám ti na chvíli ten roubík, ale jak zařeš, tak máš moje slovo, že ti zlikviduju nohy vobě. Rozumíš?“

Vězeň neochotně přikývne.

„Dobře. Tak ti uvolním ten roubík. Jen chci vědět, co sis vybral, ty vazy pod kolenem nebo tu achilovku?“

„To koleno,“ zasípe Rozsival, pak se zle podívá, „Tak už dělej,“ sykne, nezvyšuje hlas, je mu jasné, že by mu za trest jeho věznitel zmrzačil obě nohy.

„Jen ti zase zacpu hubu. Z toho můžeš usoudit, že nejseš daleko vod tábora,“ dělá Pařízek, co říká, „Sorry, ale hra je hra a nejde to jinak,“ dodá omluvně a pak řízne. Prudce a hodně hluboko, navíc kamenný nůž nedělá krásný hladký řez, ale šlachy doslova trhá.

Zraněný se svíjí bolestí a hrozně funí, v ústech nacpané trenýrky tlumí jeho řev, ozývají se jen steny. Je mu také jasné, že s takovým zraněním pro něj brzy hra skončí, nedokáže určitě přežít nějakou další vloženou soutěž. Nadává v duchu víc na sebe než na své přemožitele, oni opravdu nemají jinou možnost, než ho zmrzačit. Copak šlachy, tu mu dají na lodi zase do pořádku, ale soutěž ... Teď však hrozně trpí, bolest je opravdu značná.

Modří zmizí jak pára nad hrncem a nechají zajatce jeho osudu. Ten se snaží zbavit roubíku i pout, podaří se mu po značném úsilí jen to první. Začne jednak sténat bolestí a pak také řvát, aby na sebe upozornil své kolegy. Ti ho už hledají, Stephanie si všimla zmizení druhé stráže a vyburcovala tábor. Pro všechny v něm je osud Denise varováním, ta trojka se rozhodla kousat.

Začnou po vetřelcích pátrat, ale hledej kupku v jehle sena. Džungle je mnohde neproniknutelná a nebezpečná. Snaží se držet pohromadě, rozhlížet se, nepřítel může být doslova kdekoli.

Pak toho nechají a jdou se nasnídat, tohle probuzení nebylo dvakrát radostné. I když, brzo přijde individuální část a tam jich bude o jednoho méně, takto zraněný Rozsival se tam nedostane, a i kdyby ho při nějaké soutěži pořadatelé nevyřadili, tak s takovým omezením bude snadná kořist. Nebo bude těžko škodit. Možná je někdo i rád, že jich bude o jednoho méně a ti druzí za ně tuhle práci vykonali.

Bílým je také jasné, že tato hra je především pro diváky, a tak se nemohou při takové převaze opevnit ve svém táboře a jen vyčkávat další mezihry či konce první části. Musí předvést akci, jinak by ztratila hra na dramatickosti a na divácké přitažlivosti. Proto chtě nechtě vyrazí šest z nich do džungle, zbylí tři zdraví a dva ranění mají za úkol střežit tábor a zásoby. Jsou v jeskyni, mají tam i připravené obranné pasti, kdyby snad chtěli modří zaútočit.

Pátrání nikam nevede, jen jsou uondaní. Ale přijímají rozhodnutí, že následný den vyrazí hned po snídani. Svůj tábor teď střeží daleko usilovněji a hlídky si nedovolí cokoli podcenit. Drží se také blíž jeskyně a na volném prostranství před ním, dokonce spustí jeden planý poplach, šlo ale jen o nějaké toulavé zvíře.

Pěťadvacátý den dopoledne jde šestice bílých v menších rozestupech, tak, aby na sebe viděli. Velmi si dávají pozor na pasti, stejně tak na každé šustnutí, nepřítel se může skrývat kdekoli a pokud na něj nešlápnou, vlastně ho ani nemusí objevit.

David Pařízek je teď na výzvědách, jeho dva druzi, skrytí dále od nepřátel, mají za úkol zajistit jídlo a také si vyrobit další zbraně. Už se přesvědčili, že se jim tato taktika vyplácí. David se vlastně pohybuje paralelně s pronásledovateli, dokonce ho jednou minou jen o pár metrů. Ale hustá a bujná vegetace ho ukryje jako nic.

Opět se tiskne k zemi, teď kousek od něho prochází jeho milenka, málem by se jí mohl dotknout. Pak si ale povšimne, že Elizabeth kráčí směrem k pasti. V tu chvíli prožívá dilema, měl by ji nechat svému osudu, ale na druhé straně k ní něco cítí, a také, co by tomu řekli diváci, kdyby ji nevaroval? Byť riskuje, že se prozradí.

Má na rozhodnutí opravdu snad jen vteřinu, neboť dle všeho si Bártková nastražené liány nevšimla. Až do ní drnkne, vymrští se proti ní větev s bodci.

„Pozor!“ sykne David.

Elizabeth jeho hlas uslyší, přesto mechanismus spustí. Má ale čas se vrhnout stranou, větev ji mine, ona se však přesto rozeře bolestí. Opět zafunguje nešťastná náhoda, sice unikne zranění od nastražené pasti, ale levým stehnem se nabodne na pahýl nějakého dávno padlého stromu či spadlé mohutné větve. Ostrý kus dřeviny se jí zarývá hluboko do masa. Jak s sebou cuká, sice se uvolní, ovšem o to více se jí z rány vyvalí krev.

V tu chvíli jedná Pařízek naprosto instinktivně. Vidí hrozné devastující zranění dívky, a bez ohledu na následky pro něho, vyskakuje ze svého úkrytu a žene se k ní. Holýma rukama se snaží zastavit děsivě prýstící krev.

V tu chvíli dobíhají i další členové bílého kmene, vidí kňourající příslušníci svého souručenství a svého soka nad ní. V první chvíli se pozvedne několik klacků, nicméně žádná rána nedopadne. Těžko říci proč, zda je zastaví samotný David, který neprojeví žádnou snahu se bránit, nebo výkřik Justina.

„Teď ne!“ zní hlas Fedorova tvrdě, velitelsky, vzápětí se sám sklání nad krvácející dívkou, vedle svého kamaráda, ve hře i soupeře.

„Napíchla se na támhleten zkurvenej pahejl,“ ukazuje Pařízek na inkriminovanou část stromu, na níž jsou ještě patrné zbytky krve i tkáně, „Hrozně moc krvácí, jestli byla poškozená stehenní tepna, tak ...,“ tváří se zděšeně, „Musíme jí rychle dostat na pláž,“ volá zoufale.

„Má pravdu,“ zvedá se Justin, „Georgi, vem ji se mnou, Davy, ty se jí snaž pořád tlačit na tu nohu, snad tak snížíš její krvácení. Jdeme všichni, budeme se střídát. Tady de fakt vo čas!“

Každý si uvědomuje závažnost poranění. Stehenní tepna je zrádná a pokud dojde k její poruše, může dotyčný jedinec během pár minut vykrvácet. Proto následný přesun zraněné dívky na pláž je vlastně během o její život. Není to sice tak daleko, ale ani ne úplně blízko, a i když se velmi snaží, nevypadá to dobře. Elizabeth začíná ztrácet barvu, poté i vědomí, za spěchajícími mladými lidmi zůstává zřetelná krvavá šmouha. Ta ke všemu přiláká smečku zdivočelých psů, ti se ale neodvažují na větší skupinu dvounohých tvorů zaútočit. Tak jen vrčí a se zjevnou chutí olizují čerstvou krev ze země.

Na pláži již čekají zdravotníci, a o závažnosti zranění svědčí i jejich přístup. Mají pochopitelně záznam úrazu, proto hned vyrazili z lodi. Teď začínají přímo do rány stříkat nějakou hmotu, která zastaví krvácení, zároveň k dívce připojují jiné zařízení, které ji okamžitě začne doplňovat její nejcennější tělní tekutinu. Podle všeho se jim jí podaří přivést k vědomí, neboť se trochu hýbe.

„Teď už je to dobrý, už bude v pořádku,“ oddychne si Fedorov.

„Jsem váš, dělejte, co musíte,“ sklopí hlavu Pařízek.

Po jeho slovech však nenastane žádná akce, naopak přicházejí mezi bílé rozpaky, Justin, Jackie, George, Lucián a Kateřina po sobě koukají. Jak se zdá, jejich soupeř se ani nemíní nijak bránit, nesnaží se utéct, prostě se jim zcela vydává do rukou. Mohou ho svázat a nechat pár metrů odsud na pláži, mohou ho vážně zranit, aby nebyl schopen dále pokračovat v soutěži. Leč nikomu se do toho nechce, vždyť právě málem umřela jeho holka a on se jim ukázal jen proto, aby ji pomohl zachránit.

„Nebudeš se ani bránit?“ zeptá se Fedorov.

„Nebudu,“ zavrtí hlavou David, „dělejte, co musíte,“ zopakuje.

Nastane ticho, ale ani teď nikdo skleslého a hrozně zakrváceného mladíka nenapadne. A on tam jen stojí, z jeho rukou ještě dopadají na zem kapky krve jeho milenky.

„Běž, Davy,“ řekne tichým hlasem Justin, pak se rozhledne a vidí souhlasné přikývnutí.

„Ale já vám budu dál škodit,“ tváří se překvapeně Pařízek.

„To my přece víme, dyť je to hra. Ale i my tady můžeme mít nějaký svá pravidla. A když někdo někoho těžce zraněného přepravuje na pláž, tak my ho nenapadáme. Tak jsme se přece dohodli a tohle nebudeme měnit,“ sděluje svůj názor Fedorov, „Davy, máš tak půl minuty, abys nám zmizel. Pak po tobě půjdeme,“ upozorní.

„Tak jo,“ kývne zkrvavený mladík, ještě jednou se podívá směrem na pláž, na jejímž druhém konci právě nakládají jeho milenku do člunu. Jak se zdá, stihli to včas, i když jen tak tak. Nadechne se, přejede vděčným i uznalým pohledem všechny přítomné, a poté vyrazí zpátky po stopách krve. Čoklové se před ním uctivě rozestoupí, zatím mají k těmto lidským tvorům respekt.

BUDOU KOALICE?

Blíží se konec první části tohoto regionálního kola Světové hry, neboť je šestadvacátý den a soupeření v kmenech bylo stanoveno na čtyři týdny. Poté mají následovat další tři týdny, při nichž se již budou vybíjet jednotlivci, každý půjde proti každému, kmenové souručenství bude zrušeno.

Ve hře je stále trojice modrých a dokonce deset bílých, ačkoli dva jsou velmi vážně poškozeni. Šimon Maximov upadá občas do bezvědomí, trápí ho kromě jiného i vysoké horečky. Ale prosí své kolegy, aby ho neodnášeli, chce dokončit alespoň první část hry. Je mu jasné, že na víc už nemá. Denis Rozsival s přervanou

podkolenní šlachou na pravé noze rovněž trpí, ale i on nechce o ukončení své účasti ani slyšet. Dalších osm bílých je však v pořádku, mnoho drobných hnisajících šrámů nikdo z nich nepočítá, stejně jako občasné horečky, průjmy, zvracení. To je sice vyčerpává, zeslabuje, ale přímo ve hře neohrožuje.

Šestadvacátý den opět pořádají bílí hon na modré, jako zatím vždy neúspěšně, i když někdy jim unikají opravdu jen o pověstný vous. Tomáše Jeřábka dvakrát málem dostanou, on sám jednou unikne z pasti jen zázrakem. Pak honí Nathalii Buruni, ale černá gazela jim nakonec zmizí mezi porostem. David Pařízek je jednou zahrán skoro už do kouta, ale nečekaně vyrazí proti svým pronásledovatelům, utká se s dvojicí George Wmansa a Lucián Smužanica, dostane sice pár ran tyčí, ale podaří se mu probít z obklíčení a zmizet v bujné vegetaci.

Sedmadvacátý den večer se uondaní a neúspěšní bílí vracejí, sice nikoho nechytli, ale alespoň snad poskytl divákům zajímavou podívanou. Jak už jsou unavení, jejich koncentrace je nižší, vlečou se do svého tábora, už se těší na pořádný žvanec, co jim tam strážci a zranění přichystali. Kateřina Martínková, která je členkou akčního komanda, se poněkud opozdí, ne o moc, jen o pár metrů, na něco se zadívala, teď chce rychle dohnat své druhy. Náhle však vyjekne, jak bolestí, tak údivem.

Z porostu se totiž vysunula černá ruka Nathalie, která jí kamenným nožem právě přetřela achilovku na levé noze. Tak blízko ležela, ta mrcha, uvědomí si zraněná, pak se však zhroutl, dělá se jí špatně, chce se jí zvracet.

Její druzi okamžitě zahájí stíhání záškodnice, ale ta má náskok a je někde v nekonečné zeleni. Pronásledovatelé se zastaví, další honitba by byla pro ně nebezpečná, proto se vrátí pro svou zraněnou kolegyni a odnesou ji do tábora. Sotva tam dojdou, ozve se siréna z lodi, zve je zítra, osmadvacátý den hry, na pláž. Všichni s tím počítali, proto nejsou překvapení. Určitě jim tam uchystají nějakou soutěž, možná i dost tvrdou, aby případně vyřadili před individuální částí další hráče, určitě zraněné a možná to nezvládne i někdo ze zdravých.

Trojice modrých přijde po svých, sedmička bílých donese i tři své zraněné či nemocné kolegy. Teď se soutěžící nacházejí ve dvou početně dost odlišných skupinách tak dvacet metrů od sebe a zírají jak na moderátora, tak na další mučící konstrukci, kterou pořadatelé na pláži instalovali. Jde o směsici lanové dráhy a různých klád. Je jasné, že donesená trojice nemá šanci, otázkou je, jaké podmínky budou dány a zda je splní všichni další. Stále ještě zůstává třináct soutěžících, z nichž deset je v relativním dobrém zdravotním stavu. Přičemž slovo relativní je na místě, těla všech chlapců a dívek jsou pokryta ne vždy dobře se hojícími škrábcemi, modřinami, boláky. Ale všichni se tváří odhodlaně. Budou o své právo dál pokračovat ve hře jistě bojovat stejně náruživě jako doposud.

„Vítejte, naši mladí stateční hrdinové,“ hlaholí moderátor Paolo Ballenti, „Dneska se uzavírá první část našeho regionálního kola Světové hry. Ačkoli máte za sebou sedmadvacet velmi náročných dní, stále je vás tady ještě třináct. Nicméně se obávám, že zítra už vás bude o něco méně,“ změní svou vizáž do smutku, „Ale je to hra, a v té to tak chodí. Přes vaše skvělé výkony, vaši nezměrnou vůli, skvělou fyzickou kondici, ne každý může postoupit do druhé části. Někteří jsou již vyřazení a další tento osud čeká dnes. Jak se vám líbí, co vidíte tady za mnou?“

„Asi další hezká mučírna,“ poznamená Nathalie Buruni.

„Asi máš pravdu, Naty,“ kývá Paolo, „Tak se do toho dáme?“

Většina ze soutěžících kýve na souhlas, byť mnozí nemají tak radostný výraz jako speaker.

„Tak k pravidlům. První a zásadní, kdo chce postoupit do druhé části našeho regionálního kola Světové hry, musí tuto trať zvládnout. Pokud by v některé části spadl, musí znovu na začátek. Nehraje se sice o čas, ale na druhé straně, máte pouze tři pokusy. Pokud ani napotřetí neuspějete, končíte. Co se bude dít pak, to vám sdělím poté, co tady zůstanou již jen ti, kterých se to bude týkat. Teď vám i divákům vysvětlím, jak budete jednotlivé překážky zdolávat.“

Svým slovům moderátor dostojí a velmi podrobně popisuje jednotlivé úseky. Nejprve se musí dotýčný jen za pomoci rukou vyšplhat asi pět metrů vysoko, poté přeručkovat po laně do vzdálenosti dvaceti metrů na další překážku. Tou je chůze po laně, když se může soutěžící přidržovat dalšího lana nad ním. Pak přichází asi nejhorší část dráhy, na vzdálenost asi čtyři metry jsou volně položeny souměrně kulaté klády, soutěžící přes ně musí přejít. Ovšem ty se mu budou rozjíždět pod nohama ve výšce asi dva a půl metru nad zemí. Posledním

úsekem je opět přeručkování po natažené síti, jde asi o dvacet metrů. Oka nejsou však tak blízko, jak by se mohlo zdát, proto ani tato část nebude nejjednodušší.

„Pochopili jste?“ ptá se pro jistotu Ballenti, „Pokud odněkud spadnete, musíte znovu na začátek, vyšplhat se po laně a tak dále. Kdo dojde až na konec, jen ten pokračuje zítra v druhé části našeho regionálního kola Světové hry. Držím vám palce, moji mladí hrdinové. V mých očích jste opravdoví borci, a věřím, že tak na vás pohlíží i diváci. A ještě jedna věc, pořadí dnes určuji já sám. A kdo že je prvním? Naty, tato pocta náleží tobě,“ lehce se ukloní.

„OK,“ kývne oslovená dívka, na nic nečeká a přichází rovnou pod lano. Poté předvede opravdu špičkový výkon, je mrštná jak kočka, sice trochu zaváhá na volně položených kládách, ale zvládne to.

„Skvělé, tak tady máme prvního postupujícího,“ huláká nadšený moderátor, „Co myslíš, Naty, doprovodíš tě Justy?“

„Já si myslím, že jo, je fakt dobřej,“ odpovídá Buruni.

Nemylí se, byť Fedorov jednou spadne z klád, otřese se, jde znovu na začátek a na podruhé už nezaváhá. Pak však Paolo vyvolá Šimona Maximova, ten leží v polobezvědomí na zádech.

„Tak co, Maxi, zvládneš to? Zkusíš to?“ ptá se Ballenti mladíka, který jen silou vůle drží víčka svých očí otevřená. Je na hadry.

„Tohle ... asi ... už ... nedám,“ sípá oslovený.

„Bohužel, Maxi, jsem stejného názoru. Nuže, nedá se nic dělat, nechám tě tedy odnést ke člunu, odjedeš po skončení této soutěže s těmi, kteří ji nezvládnou. Ale vydržel si dost, to musím uznat. A pevně věřím, že stejně uznalí budou i diváci.“

Na start se postaví Jackie Xu a předvede famózní výkon. Jeho mrštné a pružné tělo zvládá nástrahy dráhy na výbornou, skvělým způsobem si poradí i s pohyblivými kládami, dokonce si dovolí právě na této překážce i malou exhibici pro diváky, kdy zde setrvá zbytečně dlouho, jen aby se předvedl.

Na řadu má přijít Kateřina Martínková, ovšem i ona leží na zemi a jen stěží se dokáže sebrat. Přerážnutá achilovka ji limituje, cloumají s ní i horečky. Pokusí se zvednou, po zdravé noze učiní pár poskoků, pak se sveze do písku, do něhož zaboří hlavu. Tu následně zvedne, vyprská zrnka horniny z úst, aby zvedla pravou ruku a zakroutila s ní. Moderátor ji nechá odnést ke člunu.

Dalším, kdo jde na trať, je Kristopher Dolanský. Ten zaváhá hned dvakrát. V obou případech se zřítí z volně položených klád. Když se k nim dostane potřetí, už značně vysílený, cloumá s ním i nervozita. Dvakrát se zdá, že bude mít dnes smůlu, ale nakonec pro něho vše dobře dopadne. Je slyšet široko daleko, jak mu spadne kámen ze srdce. Zbylou trať už zvládne hravě, je silný a zdatný.

Na start jde Tomáš Jeřábek, takový trochu nenápadný a zdánlivě tichý hoch. Teď ale exceluje, nezaváhá a na první pokus se dostane do cíle. Až se sám diví, pořád kroutí hlavou, jako by nemohl uvěřit, jak snadno se mu podařilo zdolat zrádné pohyblivé klády.

Doslova heroický přístup prokáže Denis Rozsival, jemuž kamenný nůž Davida rozerval šlachy pod pravým kolenem. Ví, že nemá naději, ale chce se rozloučit důstojně. Proto doskáče po zdravé noze pod lano, vyšplhá se nahoru, přeručkuje až k dalšímu úseku. K údivu všech dokáže i ten zdolat, kdy po malých kouscích přeskáče po jedné noze až k místu, kde jsou volně ležící klády. Přejít je po jedné noze by možná zvládl ninja, a to pravděpodobně jen ve filmu. Mladík se pochopitelně záhy zřítí, a to tak nešťastně, že si ještě zlomí levou ruku v předloktí, jak na ni nešikovně dopadne. Poté už nevzdoruje, zavrtí jen hlavou a je přesunut ke člunům.

Další exhibice přichází v podání černého pantera, respektive George Wmansa. Všichni musí obdivovat jeho pohyblivost, nastoupí jen v trenýrkách a jeho svaly předvádějí stejný koncert jako on.

David Pařízek začne bravurně, pak ale sletí z pohyblivých klád a musí znovu na start. Vše jde opět hravě, než se pod ním klády rozjedou. Už se zdá, že poletí dolů i podruhé, ale on se zachytí na poslední chvíli rukama, přeručkuje na začátek a jde na to znovu. Ví, že musí přejít, ne přelézt, proto mu nezbývá, než se do nerovného souboje pustit zase ve stoje. Tentokrát skončí rozcapený, klády se rozjedou a on se na nich udrží holeněmi a předloktími. Opět jde na začátek. Tentokrát skončí zachycený v pase. Už je dost vysílený, když nastupuje na čtvrtý pokus. Ten mu vyjde a on na konci hlasitě jásá. Vzhledem k vydaným silám má ale nečekané problémy na síti, jednu chvíli visí jen za jednu ruku a to ještě za konečky prstů. Má sice ještě jeden pokus, ale je soudný, pokud spadne, je konec. Znovu už ty klády nedá. Naštěstí se mu podaří další krizi ustát a dorazí do cíle. Vyčerpaný, ale šťastný.

Jak se to má dělat, mu předvede mrštná Asiatka Naomi Nam. Bez zaváhání projde celou tratí a končí s úsměvem na rtech i s mohutnými pochvalami od moderátora.

Značné problémy má i Lucián Smužanica, a kde jinde, než na kládách. Dvakrát spadne a když se k nim dostane potřetí, cítí, jak se mu chvějí nohy. Na poslední chvíli se po vzoru Davida zachytí, ovšem jen jednou rukou, pak přidá druhou a jde na překážku znovu. Vlastně ani neví, jak se přes ni dostane, na druhé straně vystřelí jeho ruka sevřená v pěst ve vítězném gestu. Zbytek už je hračka, a také může slavit.

Soutěž začala černá kráska a končí ji jiná kráska, kterou je Stephanie Fedaková. I ona bojuje s kládami, několikrát se na nich zachytí, zkouší to znovu, ale dvakrát spadne. Potřetí už má v očích slzy, je vysílená a ty klády jsou jak z divokých vajec. Bojuje, dvakrát se zachytí rukama, dvakrát se znovu vrátí na začátek tohoto krátkého, leč velmi zrádného úseku. Celá se chvěje, nervozita a vyčerpání dělají své. Brečí, když se chystá na další pokus. Už jen její nervové rozpoložení dává tušit, jak dopadne. Leží na zádech, pro slzy však nevidí ty proklaté volné klády nad sebou.

„A je rozhodnuto,“ slyší hlas moderátora, „Stefi, je mi líto, ale musíš si také nastoupit do člunu, který i tebe odveze na loď. Bohužel ani tvá nezdolná vůle dnes nestačila, také sis vybrala hodně smůly, minimálně jeden z těch pokusů vypadal velmi nadějně,“ snaží se vzlyky se chvějící dívku utěšit.

Trvá asi deset minut, než člun nabere vyřazené soutěžící. Ti, co pokračují, stojí teď spolu, zírají na Paola, který se k nim chystá držet řeč.

„Tak vás zůstalo celkem devět, z toho dvě dívky,“ popíše jen stav před sebou, „V prvé řadě vám z celého srdce blahopřeji k vašemu dílčímu úspěchu. Ale jak víte, zdaleka nejsme na konci. Před sebou máme ještě další tři týdny, dalších jedenadvacet dní. Mohou být vyčerpány všechny, nebo může soutěž skončit i dříve, pokud zůstane už jen jeden z vás. Ale nepředbíhejme. Musíme si říci několik základních pravidel, které budete povinni dodržovat. Co by následovalo za jejich porušení, vám asi nemusím říkat. Ale pro pořádek. Nedodržení pravidel znamená pro takového jedince či skupinu osob vyloučení ze soutěže.

Následných dvacet jedna dní již bojujete každý sám za sebe. Což ale neznamená, že byste nemohli uzavírat různá spojení. Ovšem jen za určitých podmínek. V tuto chvíli v takovém společenství nesmí být nikdy více než tři osoby. Pokud by se prokázalo, že spolupracují více než tři osoby, bude celá taková skupina vyloučena.

Předem upozorňuji na případ, kdy byste se rozhodli pomoci například vážně zraněnému soutěžícímu. Pokud tak učiníte, nesmí počet pomáhajících překročit povolenou hranici. Tedy v tuto chvíli číslo tři. Nicméně, pomoci můžete až ve chvíli, kdy dotyčný upadne do bezvědomí nebo o to sám požádá. Neboť taková pomoc znamená jeho vyřazení, týká se tedy situace, kdy je potřeba vážně nemocného nebo raněného dopravit na pláž.

Nikdo není k takové pomoci nucen, každý bojuje sám za sebe a pokud zůstane dále ve hře, jde o jeho volbu a jeho riziko. Ale pokud se k pomoci rozhodnete, tak nezapomínejte na toto ustanovení. Pomoci odnést na pláž někoho z vás může maximálně trojice, v tuto chvíli, později možná dvojice nebo dokonce pouze jednotlivec, pokud budou změněna pravidla. Spolupráce více osob by byla porušením pravidel a vyřazený by byl nejen ten, komu je pomáháno, ale i všichni, kteří by se do této spolupráce zapojili. Je naopak čistě jen na vás, jestli někdo na takto pomáhající osobu či osoby zaútočí, nebo je nechá pomoc dokončit.

Někteří se trochu mračí, možná se vám zdají tyto podmínky tvrdé, ale tato hra je o překonávání extrémních podmínek, o tom, kdo tyto extrémní podmínky nejlépe zvládne. Každý rok tak Světová hra generuje mnoho poražených a jen pár vítězů, těch, kteří postupují z regionálních či oblastních kol, a pak pochopitelně celkového vítěze Světové hry. Ten má vystaráno opravdu na celý život, neboť na jeho kontě jsou na konci takové prostředky, které mu zajistí bezstarostný život pro něj, ale i pro jeho budoucí rodinu.

Ze zkušenosti z minulosti mohu potvrdit, že i vítěz regionálního kola dosáhne většinou velmi zajímavého stavu na svém kontu, navíc je často zván na různé akce, což mu generuje další prostředky. Ano, naše soutěž je tvrdá, naše soutěž je extrémně náročná a i nebezpečná, ovšem také přináší velmi vysoké zisky pro všechny z vás. Pochopitelně čím déle zůstáváte v soutěži, tím jsou vyšší. Vy jste se dobrovolně rozhodli soutěž absolvovat, tedy jen vy nesete rizika této hry na svých bedrech. Riskujete tím nejen své vážné zranění zranění, ale i své životy.

I s ohledem na to, co jsem řekl o růstu vašich kont, si musíte dát dobrý pozor, s kým případné spojení uzavřete, a na jak dlouho. Tohle regionální kolo Světové hry má jen jednoho vítěze, jen jeden

postupuje do semifinále, ze které vzejdou zástupci Federace do světového finále Světové hry. Co když s někým uzavřete spojenectví, a ten či ta dotýká toho zneužijí? Způsobí vám ve spánku takové zranění, které vás vyřadí? Nebo vás ve spánku spoutá a posléze přivede na pláž?

Dnes po zbytek dne, a vlastně až do jistého času zítřejšího dne, máte všichni vůči sobě imunitu. Teď odejdete všichni do tábora bílých, kde společně přechkáte noc. Můžete toho využít právě k uzavření koalic, pokud se k tomu někdo z vás uchýlí. Můžete také od zítřka pokračovat tak říkajíc na svou vlastní pěst. To si už zvažte sami.

Dále také platí znamení se sirénou, to zůstává. Je jen na pořadateli, kolikrát či zda vůbec si vás pozvou na nějakou vloženou soutěž. Cílem těchto jedenadvaceti dnů je, aby na konci zůstal jen jediný z vás. Pokud by však zůstalo více z vás, rozhodne závěrečná soutěž. Ale to bychom předbíhali, třeba nevyčerpáte celých jedenadvacet dní a někomu z vás se podaří vyřadit všechny své soupeře. Možná mu k tomu pomůže i ostrov, respektive jeho fauna a flóra, nemoc či i staré nebo nové pasti. Je jen a jen na vás, jak se postaráte, aby na konci zůstal jen jeden jediný z vás, který tím získá právo přibližně za tři měsíce bojovat v semifinálovém kole Federace o světové finále Světové hry. A případně po skončení semifinále za další dva měsíce ve finále Světové hry.

Již jste prokázali enormní úsilí, bezmeznou vůli, schopnost zvládat strádání i bolest. Ale nic zdaleka nekončí. Stále je vás ve hře devět a nezapomínejte, na konci musí být jen jeden jediný. Či jedna jediná. Je jen na vás, jak to zařídíte, abyste to byli právě vy.

Zítřka, asi kolem deváté hodiny ranní, zazní lodní siréna, která vás zastihne v táboře bílého kmene. Až se tak stane, budete mít ještě přibližně třicet minut imunitu, kdy na sebe nesmíte navzájem útočit. Po této době zazní lodní siréna znovu, a od té doby si tak říkajíc můžete jít po krku. Snažit se zredukovat vaše stavy. Nezapomínejte však na dvě věci. Proti nástrahám ostrova žádnou imunitu nemáte a spolupráce více než tři osob je zakázaná. Ale znovu se ptám, než si případně vytvoříte nějaké koalice, můžete opravdu jeden druhému důvěřovat? Vždyť na konci přece musí zůstat jen jeden. I na to myslíte, až se dnes večer budete dohadovat. Nebo nebudete, pokud se někteří z vás rozhodnou nadále být sólovými hráči.

Vážení a milí, opravdu vás obdivuji a přeji vám všem úspěch. Ale jen u jednoho z vás se mé přání naplní. Těžko říci, kdo z vás to bude, jste všichni silnými hráči, obě dívky nevyjímaje. Nuže, jsou nějaké dotazy?"

"Já bych měl," ozve se Fedorov, "Co přesně je myšleno tou spoluprací, nebo teda koalicí, o které jste mluvil?"

"Co je považováno za spolupráci respektive koalici. To je velmi prosté, Justy. Například společné shánění stravy, společný úkryt, společný postup proti dalším hráčům. Navzájem si hlídání zad, pokud si tedy můžete důvěřovat. Ale z tohoto kola nemohou postoupit dva, nebo i tři, jak se to stává v některých oblastech nebo v semifinále Federace. Tady může vyhrát jen jeden. Ten bude mít největší bonusy a také možnost si své konto dále vylepšovat. Proto každá koalice bude muset nakonec skončit."

"Co když nás bude nakonec víc?"

"Vždyť jsem to již říkal, Justy," zavrtí hlavou nechápavě Paolo, ale tváří se i nadále mile, "Pokud se tak stane, tak jedenadvacátý den, respektive devětačtyřicátý den, rozhodne závěrečná soutěž. Ale na jedno vás musím upozornit, vlastně asi nemusím, protože to dobře víte. Divák určitě očekává, že budete hýřit aktivitou. Pokud byste chtěli následných jedenadvacet dní jen tak nějak přežívat, bez pokusů se navzájem vyřazovat, určitě by se to jednak divákům moc nelíbilo a také by asi zareagovali pořadatelé. Není nic jednoduššího, než uspořádat vloženou soutěž, ve kterých budou tak říkajíc padat hlavy. Takové vložené soutěže jsou vždy velmi nezvyklé, jen vzpomeňte na dnešek, na jeden úsek, který mnozí z vás překonávali s takovými obtížemi, a mnozí ho nakonec překonali jen s notnou dávkou štěstí. Vypadnout pak může kdokoli, zde vám už žádné koalice nepomohou. Na to také myslíte, i na svá konta, na která vám mohou diváci zasílat svoje hlasy hned tří kategorií, pokud ovšem budou s vašimi výkony spokojeni."

Jelikož už není další dotaz, moderátor shromáždění rozpustí. Devět hráčů se vydá na pochod do původního tábora bílého kmene, znají již dobře cestu, která je čistá a tak jsou vcelku v klidu. Nicméně po sobě po očku pokukují, mnozí možná už dumají, kdo by mohl být případně na nějaký čas dobrým partnerem, s kým by se třeba na prvních čtrnáct dní dala vytvořit koalice. Nebo zda raději zůstat sám a zkusit štěstí tímto způsobem. Ovšem pro jedince je tady strašně moc nástrah i bez toho, že mu půjde po krku dalších osm chrtů.

Zatím nikdo s nikým nevyjednává, když spolu hovoří, baví se celkem družně i bývalí bílí s bývalými modrými, vzpomínají na některé krušné chvíle, někdy i na již vyřazené kolegy. V táboře rukou společnou začnou připravovat oběd, jsou tady ještě nějaké nashromážděné zásoby. Po dobrém jídle se většinou oddávají odpočinku, neboť ještě asi dvacet hodin bude trvat takzvaná vzájemná imunita, kdy na sebe nesmí útočit. Dnes mohou i usnout bez obav, že je probudí ostrá bolest či skončí v poutech a budou následně vydáni k vyřazení.

Až k večeru se začnou někteří dohadovat mezi sebou, tou dobou taky poodejde stranou Justin Fedorov a David Pařízek, v přípravném kempu dobří přátelé.

„Davy, půjdeme do toho společně?“ zeptá se na rovinu prvně jmenovaný.

„Na jak dlouho?“ odpovídá druhý z mladíků.

„Teď nevím, můžeme se dohodnout. Třeba na první dva tejdny? Pokud teda pořadatelé nezmění podmínky a koalice nezakážou, jak naznačoval Paolo.“

„Jen my dva?“ podívá se pátravě Pařízek.

„No, vo někom bych ještě věděl,“ usměje se potměšile Fedorov, „Už jsem vo tom trochu mluvil s Georgem. Je dost dobrej a dá se mu věřit.“

„Taky bych někoho měl,“ tváří se podobně David.

„Chceš zůstat v tom svém trojlístku? Bylo by to logický, docela vám to šlo, v posledních dnech.“

„Ne tak úplně, chtěl bych bejt v tý koalici s tebou, Justy. Ale George ... mám jinou představu. Co takhle Naty? Je taky skvělá, a já jí věřím daleko víc než Georgovi.“

„Rozumím ti. Ale vem si, já, ty a George, to by byla hodně silná trojka, nemyslíš? Mohli bysme jich pár vyřadit, tím si vylepšit skóre a zmenšit počet soupeřů.“

„Stejně pak může rozhodnout nějaká přiblblá soutěž, dneska jsem si už jednu chvíli myslel, že ty zkurvený hejbací klády nedám.“

„Máš pravdu, vypadnout může každý z nás. Ale kdybysme byli v týhle trojici, při vší účtě k Naty, budeme hodně silný.“

„Justy, tobě věřím. Ale kdo nám zaručí, že se neprobudíme třeba i voba s vodrovnanou nějakou šlachou?“

„A kdo nám to zaručí u Naty?“

„Poznal jsem jí, dá se jí věřit.“

„Já zase George.“

„Taky bysme do toho mohli jít jen my dva spolu. Byl bych klidnější,“ nadhodí další možnost Pařízek.

„Mohli. Ale trojka je lepší ... ale nezavrhuju ani tu dvojku ... nech si to projít hlavou.“

„Nechám ... Justy, co se dohodnout takhle? Když nebudeš ty souhlasit s Naty a já s Georgem, tak do toho půjdeme my dva. Tobě naprosto věřím a snad i ty mně. Budu ti krejt záda do tý doby, než si z vočí do vočí řekneme, že koalice končí a jedeme dál každý na sebe,“ navrhne David.

„To nezní špatně, ale máme ještě pár hodin času, než se definitivně rozhodneme,“ ukončí debatu na tohle téma Fedorov, pak ještě nějaký čas tlachají o všem možném, i o Elizabeth, která už je v péči lékařů, a kteří ji jistě dávají usilovně dohromady. Nikdo nechce, aby si hráči odnášeli trvalé následky, to nepůsobí dobře na diváky.

Tomáš Jeřábek sám iniciativně svolá své dva bývalé druhy z kmene modrých, pak s mírnými rozpaky začne sondovat, jestli by nebyli pro jít do další části v této sestavě. Jeho návrh má svoji logiku, jak už Davidovi naznačoval Justin, dost dlouhou dobu se jim dařilo, mají některé úkryty, které znají jen oni tři.

„Bohužel, Tome, tohle nepůjde,“ zavrtí hlavou David a jeho kolega jen smutně sklopí hlavu.

„Už ses domluvil s Justym, že jo,“ potvrzuje si své obavy.

„Skoro už jsme domluvený.“

„Skoro?“ zvedne zrak Tomáš, v očích se mu zableskne, cítí ještě naději, „Davy, byli jsme přece dobrej tým, pořád po nás šli a nedostali nás, a my ještě tři z nich vyřadili. I když spíš dva, Elina byla náhoda. Ale už se známe, můžeme si věřit, máme svoje místa, který známe jen my tři...“

„Zadrž, Tome, špatně si mě pochopil. Já už jsem s Justym dohodnutej. Akorát není jasný, jestli budeme dva nebo tři,“ znovu rozesmutní kolegu Pařízek.

„Kdo je tím třetím?“ zeptá se věčně Nathalie Buruni.

„No, na tom právě není moc shoda. Von navrhuje George, já zase někoho jinýho.“

„Koho?“

„Hádej, Naty,“ usměje se David.

„Tak vy mě chcete vyšachovat a vzít si k sobě Justyho?“ zatváří se nepěkně Jeřábek, „V čem sem jako horší? Dovedu držet slovo, taky to tady dobře zvládám ...“

„Sorry, Tome, ale Justymu víc věřím a taky jsme víc kamarádi, už z toho kempu ...“

„Mě se zatím na názor nikdo neptal,“ upozorní Nathalie.

„Máš pravdu, právě teď to ale dělám. Zkus se nad tím zamyslet, já zajdu za Justym a pak se rozhodne. Já ti věřím, von po pravdě trochu váhá, což je pochopitelný, já tě poznal víc ...“

„Do prdele,“ uleví si Tomáš, jeho naděje padají k nule, jen se zoufale rozhlíží, s kým by mohl spolupracovat a komu by mohl věřit, přijde mu hrozná škoda rozpustit tak dobře sehraný tým. Ještě se pokusí vznést další argumenty pro udržení party, ale sám cítí, že tahá za kratší konec.

Pařízek již za tmy zorganizuje schůzku hned čtyř z devíti zbylých hráčů. Je asi patrné, o koho se jedná. On s Fedorovem jsou dohodnutí, teď vlastně pořádají konkurs na případného třetího, také chtějí znát názor obou černých borců.

„Dost jsem vo tom přemýšlel,“ vezme si slovo George Wmansa, „Tobě, Justy, tobě věřím. Ty seš férovej, což si dokázal víckrát. Ale Davy ... vzpomeň si, co se stalo s Johnym. Jak ho napadnul zezadu, zákeřně. Neumí se ovládat, je to psychopat ...,“ vyřkne dost tvrdý soud.

„Podle tebe jsem jako psychouš? A co jste vy všichni vostatní? No? Všichni tady jsme tak trochu psycho, proto nás přece ten Systém vybral. Tady žádný sluňák není, agresivita je tady nezbytná. Nebo kdo jinej by se plazil džunglí a snažil se někomu jinýmu přeříznout nějakou jeho šlachy nebo ho nalákat do pasti, co z něj udělá krvavej kus masa?“ oponuje dost dobře David.

„Tak v něčem máš pravdu, jsme svým způsobem všichni cáklí, když se tady necháme mrzačit, když si tímhle způsobem chceme udělat hodně dobrý konto. Ale to nic neříká vo důvěře, vo schopnosti se ovládnout. Jak mám vědět, že ti nerupne v bedně a ty mě nenapadneš jako Johnyho?“ pokládá Wmansa dost emotivní otázku.

„Já byla s Davym několik dní, a nic takovýho neudělal,“ upozorní Nathalie.

„Jo, ale to se ještě jelo v kmenech. Teď už jde každej proti každému, na konci může zůstat na nohou jen jeden z nás. A to je dost velkej rozdíl,“ má svůj jasný a vyhraněný názor George.

„Já už jsem s Davym dohonutej, dal už jsem slovo a to měnit nebudu,“ ozve se Fedorov, „My dva do toho deme spolu. Buď dva, nebo tři. Já věřím tobě, Georgi, Davy věří Naty. Vo tý mám zase pochybnosti já, tak dobře jí neznám. Naty, seš dobrá, a i když seš holka, máš šanci to vyhrát. Ale i tobě by se hodilo, kdyby ses nás dvou snadno zbavila.“

„Máš pravdu, Justy,“ přikývne Buruni, „Stejně jako tobě by se hodilo, kdybys snadno vyřadil nás tři, a tak bych mohla pokračovat. Čeká nás pernejch jedenadvacet dní, už jsme všichni dost jetý a nebude snadný tady bejt bez vohně, bez pořádnýho žrádla. A pořád se dívat přes rameno. Proto jsou ty koalice na nějaký čas vhodný. I pro nás. A pochopitelně pro diváky, který můžou sázet, jestli někdo někoho nepodrazí. A sledovat, jak se na sebe podezřívavě díváme. I vo tom ta hra je, i to jí dělá zajímavou. Jak reagujeme v extrémních situacích, kromě toho akčního, co se děje, když se řežeme, nebo se pereme s těma vloženýma soutěžema. Ani já si nejsem jistá, jestli můžu někomu z vás důvěřovat. Jestli budu moct klidně usnout, když někdo z vás dvou zůstane vzhůru.“

„Jestli jsem to dobře pochopil, voba říkáte ne?“ dívá se pátravě David, pak hodí pohledem na Fedorova, který má smutný výraz ve tváři. On, Davy a George by byli opravdu silný tým.

„Spíš říkám ne, než jo. Ale kvůli tobě, Davy, s Justym bych do toho šel moc rád,“ odpovídá Wmansa.

„Já se ještě nerozhodla,“ zní odpověď Buruni.

Debata pokračuje, a nejen mezi touto čtveřicí. O podobných spojenečtvích diskutují i další. V táboře však přes tyto debaty zůstává poměrně přátelská atmosféra, baví se spolu bezprostředně, žertují, společně večeří, jako by si už za pár hodin neměli jít po krku. Neměli se snažit vyřadit jeden druhého.

JAK SE PROJEVÍ ZMĚNA PRAVIDEL

„Tak se mi zdá, že tě ta hra už dostala,“ poznamená uštěpačně Isabela Rozehnalová, její milenec Jirka Buchar, místo aby se s ní šel potěšit do postele, vysedává v bývalé pracovně svého otce a sleduje různé záznamy z regionálního kola Světové hry.

„Jen se zajímám o Davida,“ říká on omluvně, „Hned za tebou přijdu.“

„To bylo napřed, jaká je to hnusná a brutální hra, a teď se vod ní nemůžeš skoro vodtrhnout. Zanedbáváš přípravu do školy, ale hlavně, zanedbáváš mě.“

„To není pravda,“ hájí se on nesměle, „A co se týká tý brutality, už tam málem zemřely dvě holky, zachránili je na poslední chvíli.“

„Jen se nedělej, že tě nezajímalo, s kým se tvůj kámoš domluví a s kým utvoří tu koalici.“

„Taky ses dívala?“ pozvedne on oči.

„Se ví, přece nebudu zaostalá, nebudu toho vědět míň než ty. Tak co, přidá se k nim Naty, myslím k Justymu a tvému kámoši?“

„Nevím, pořád se nerozhodla ... ale byla by to silná trojka, ne?“

„Po pravdě? Ten tvůj kámoš by v ní byl nejslabší. Podle mého už ten Justy lituje, že dal Davymu slovo, s Georgem by to byl silnější pár.“

„Davy se nezdá ...“

„Dost mě zklamal, jak napadnul zezadu toho Johnyho. Ten se zachoval dobře, vlastně zachránil v soutěži Naty. Sice si to u mě Davy trochu vyžehlil, když pomáhal zachránit Elinu, ale ta rána zezadu, to bylo hodně přes čáru. Skoro lituju toho hlasu, co jsem mu poslala.“

„Komu ty vlastně fandíš?“ zeptá se on, pak se pousměje, „Že se ptám, když tam zůstaly ještě dvě holky.“

„Tak těm to taky přeju. A můj favorit? Je tam hodně dost silnejch hráčů, vobě ty holky, Justy, Jackie, Chris, a taky ten George. Ten se mi zdá dokonce nejlepší, je takovej hbitej. Tom a Davy jsou podle mého nejslabší. Sorry, vím, je to tvůj kámoš, ale ...,“ pokrčí ona rameny.

„Je to obdivuhodný, co všechno vydržeš, co všechno jsou ochotný snášet, jen aby si vylepšili svoje konta. Pořád z toho mám smíšený pocity. Obdivuju je, co dokážou, ale to pořád nesmazává moje rozpaky z celý tý hry. Já vím, zatím nikdo neumřel a všechny je daj zase dohromady, budou zase krásný a tak. Ale stejně, co jsme to za lidi, když se díváme na to, jak se tam čtyřadvacet kluků a holek navzájem mrzačí, jak si snaží jeden druhýmu přeříznout nějakou šlachu? Jak tohle všechno jde dohromady se Světovým řádem, s takovou ochranou lidského života a práv občanů Federace?“

„Už zase moc přemejšlíš. Lidi už jsou prostě takový, ty nezměníš, pokud jim nesáhneš do DNA, nebo možná by stačilo do mozku. Pořád je to v nás, jsme predátoři ...“

„Predátoři ... skoro se bojím jít za tebou do postele, aby ses nezachovala jako ta pavoučice, co se nechá voplnit a pak toho chudáka sežere.“

„Tak já se rozhodně nemíním nechat voplnit, a co se týká toho sežrání ... pokud mě budeš takhle zanedbávat ... budu vo tom vážně uvažovat.“

„Já už fakt jdu ... jen jsem si ještě chtěl něco pustit ... no dobrá, dobrá,“ vypíná on zařízení.

„A víš co ještě nemám moc ráda?“ podívá se na něj ona, „Nemám ráda takový ty mravokárce, takový ty žvanily, co vodsuzujou například tu Světovou hru, a pak se vod ní nemůžou vodtrhnout, i když na ně už netrpělivě čeká v posteli snad žádoucí partnerka.“

„Za to čekání se omlouvám, jak vidíš, už na to jdu. Máš nějaký námět? Nebo chceš vyzkoušet nějakou novou polohu? Budu se snažit odčinit svoje zdržení ... A k tomu pokrytectví. Nejsem žádné mravokárce a na naši lidskou rasu jsem si udělal názor už dávno. Jen ty zákony nás držeš na uzdě, abysme se nevybili. Dobře vím, co vždycky přinesly války, jaký stavidla lidský zvrácenosti uvolnily. Když se lidi cítili beztestný, mohli bez obav vraždit, mučit, znásilňovat, tak se projeví. Fakt parádně projeví. Díkybohu za ty zákony, který nás držeš na uzdě,“ mluví on teď vážně.

„Tobě se snad ta hra nelíbí?“ podívá se ona pátravě.

„Právě že se mi dost věcí líbí, když se na ně dívám. Dokonce mě to částečně i vzrušuje,“ mluví on bez obalu, „Až mám skoro sám ze sebe strach. Vůbec nevím, čeho bych byl schopnej.“

„Toho co všichni z nás. Copak pořád neříkáme, tebe bych nejradši zabil? Jenže víme, že to neuděláme, protože by přišel trest a zničil nám kariéru, život. Ale jsem přesvědčená, že kdyby tam ten trest nehrozil, mnozí by nezůstali jen u těch slov.“

„Tak aspoň v něčem jsme zajedno,“ odchází on z pracovny, ona cupitá před ním, „Tak co bude s tím dneškem? Můžeme si zahrát vlastní hru, já si jako lehnu, ty se můžeš připlížit a pokusit se mě dostat. Nebo to uděláme obráceně?“ navrhně on.

„Budeš jako zlej násilník? Co přepadne nebohou dívku?“ podívá se na něj ona pobaveně, pak se jí v očích zjiskří, právě ji napadla jiná věc, jak by si mohli dnešní sex zpestřit.

Ráno na ostrově soutěžící ještě společně posnídají, de facto zlikvidují veškeré zásoby, dále už pojedou každý sám za sebe nebo v koalici. Vesele mezi sebou debatují, popichují se, hecují se. Už je dávno rozhodnuto, kdo s kým bude spolupracovat, čekají jen na sirénu, které je vyžene do džungle. A pak přijde druhá a ukončí imunitu, půjdou si po krku. A musí si jít po krku, pokud si chtějí udržet zájem diváků, i kdyby nepomýšleli na celkové vítězství. O čemž minimálně v koutku své duše každý z nich sní.

Už podle směrů, kterými se rozprchnou, je patrné, kdo se s kým domluvil. David Pařízek, Justin Fedorov a Nathalie Buruni tvoří jeden tým. Velmi silná je asijská dvojice Jackie Xu a Naomi Nam. Vlastně tak trochu na sebe zbyla trojice Kristopher Dolanský, Lucian Smužanič a Tomáš Jeřábek. Tady panuje jednoznačně nejmenší důvěra, ale všem je jasné, že takto mají větší šanci další dny přežít bez úhony a třeba i společně někoho vyřadit.

Zmínění mladí lidé jsou již v džungli, když se zvedne George Wmansa. On se nakonec rozhodl nedůvěřovat nikomu, respektive věří jen sám sobě. Svým schopnostem. Ano, ostrov je nebezpečný sám o sobě, někde se tu potuluje minimálně jedna nebo dvě pumy, jsou tady jedovatí hadi, a taky stále drzejší a asi i hladovější smečka sedmi divokých psů. To už je silná parta, která by mohla jedince lidského rodu zahubit. Ale George má stále větší obavy z dvounohých tvorů, kteří jsou nevyrovnanými osobnostmi, touží si vydělat i vyhrát. Ti předčí všechny nástrahy tajemného ostrova, a proto bude raději dále v soutěži pokračovat sám.

Ostrov není extrémně veliký, ale také není malý, aby se na něm nedokázaly zašít čtyři malé skupiny hráčů, z nich jednu tvoří sám Wmansa. Pochopitelně vůči sobě projevují nepřátelství, ale daří se jim navzájem vždy uniknout. Diváci alespoň mohou sledovat napětí v malých skupinkách, také jsou třeba i upozorněni na pasti, v jejich těsné blízkosti se soutěžící pohybují, aniž by o tom věděli. Mohou sledovat na obrysové mapě ostrova světelnými body vyznačené jednotlivé soutěžící, někdy jsou dost blízko u sebe, aniž by to navzájem tušili.

Dva dny se nic vlastně neděje, skupiny se snaží nalézt si skryš, ze které budou moci vyrazet za potravou a snad i na hon na nepřátele. Mnohé znervózňuje vyjící smečka divokých psů, ti by mohli jedince či dvojici napadnout. Ale od toho tady asi jsou, říkají si správně.

Třetí den na sebe narazí trojice Justin, David a Nathalie a dvojice Jackie a Naomi. Chvilí váhají, pak se však hráči asijského původu pokusí zajistit pro diváky atraktivitu a pro sebe jisté body. Navíc si v bojovém umění věří, jsou lepší než dvojice mladíků s evropskými kořeny. Bez ohledu na převahu jednoho, vyřítí se na početně silnějšího protivníka.

Nastane řež kopími, které slouží teď především jako hole. Snaží se navzájem zranit a minimálně ztížit zasaženému další pokračování ve hře. Vůbec se nešetří, ale jakoby zázrakem ani po deseti minutách nedokáže nikdo nikoho nějak vážněji zasáhnout. Všichni prokazují značnou zručnost a všichni si urputně brání své zdraví.

S dost boulemi a modřinami se od sebe odpoutají, pak si obě skupiny zmizí z očí, aby si jejich členové někam odešli lízat svoje bebíčka. A není jich málo, byť ani jediné není devastujícího charakteru.

Pohřichu toto je během prvních šesti dní jediný vážnější střet, sice se honí, snaží se být aktivní, ale efekt se nedostavuje. Proto nikoho z nich nepřekvapí, když jsou sirénou sedmý den ráno povoláni na pláž. Očekávají další brutální soutěž, která bude mít za cíl zredukovat stavy a poskytnou divákům zábavu. O to více jsou překvapeni, když spatří pouze samotného moderátora, žádné šílené konstrukce, kyvadla, přelézačky.

„Čekáte nějakou vloženou soutěž a dumáte, co jí bude?“ usmívá se moderátor, „Asi vás překvapím. Dneska žádná nebude. Pouze vám musím oznámit změnu pravidel. Od dnešního večera, až zazní před soumrakem siréna, se ruší trojice a spolupracovat mohou nanejvýš dvojice.“

„To je fakt všechno?“ tváří se nedůvěřivě Wmansa.

„Fakt, Georgi. Tobě to sice může být jedno, ale máme tady dvě skupiny, které budou muset vyřešit vážné dilema. Mohou se rozejít hned, co opustí tady tu pláž, ale mohou také vydržet až do večera, kdy se rozhodnou, kdo zůstane dvojicí a kdo skončí sám,“ vysvětluje Ballenti.

Následuje asi tříminutový projev Paola, který se snaží vyburcovat soutěžící k větší aktivitě. Asi i proto před šesticí z nich připravili pořadatelé nelehký úkol, během pár hodin musí jednoho z trojice vyšachovat. Což jistě bude dramatické a pro diváky zajímavé.

Jednotlivé skupinky dostanou na dvacet minut vůči sobě imunitu, není ani cílem, aby se navzájem vybili na pláži sedmý den. George, Jackie a Naomi jsou v klidu, dvě trojice však musí řešit vážné dilema.

„Mám se bát, nebo s váma můžu zůstat do večera?“ zeptá se zcela klidným hlasem Nathalie.

„Jak to myslíš?“ zarazí se Justin, sedí teď ve skrytu a pojídají ovoce, co cestou sem narvali.

„Tak jste kámoši. Zůstanete spolu, já jsem třetí, to je mi jasný,“ hovoří stále absolutně klidně Buruni, „Tak mi jen zájemá, jestli se na mě vrhnete, nebo mi dáte nějaký náskok.“

„Naty, my nejsme prasata,“ zavrtí hlavou Fedorov, „Než zazní ta siréna, seš tady u nás v naprostém bezpečí. A za sebe můžu říct, že až do zítřejšího dne, nebudu tě pronásledovat,“ podívá se na kolegu.

„Je mi líto, Naty, Justy je fakt kámoš ...,“ říká David omluvně.

„Tomu rozumím. A taky vám věřím,“ nedělá si zdánlivě z nové situace Nathalie těžkou hlavu, byť opak je pravdou. Rozdělení přišlo příliš brzo, zůstat sama proti dvojicím dva týdny, to je dost dlouhá doba. S rozdělením počítala, ale až tak o týden později.

Stejně dilema řeší i druhá trojice, která sice jde stále spolu, ale nějak divně po sobě pokukuje. Až to Jeřábek nevydrží, zastaví se.

„Co s tím uděláme? Poradíme se?“

„Tome, tohle už je dávno rozhodnutý,“ lehce se usměje Kristopher.

„Rozhodnutý? Jak rozhodnutý?“ přejede nepříjemné mrazení Tomášovi mezi lopatkami.

„Už jsme tak dávno dohodnutý, pro případ, kdyby tahle situace nastala,“ hovoří klidně a skoro až soucitně Dolanský.

„Chápu, takže mám vypadnout,“ pokývá hlavou Jeřábek.

„To není úplně přesný, ačkoli vlastně jo. Vypadnout je správné slovo, jen možná si jeho význam vykládáš jinak než my.“

„Chcete snad ... au ...,“ zaúpí Tomáš, protože bez vyzvání dostane od Luciána tyčí pořádnou ránu do levého kolene.

„Už to pochopil,“ směje se Smužanica.

„Vy svině, takhle zákeřně ...,“ lituje Jeřábek, že se s nimi dal do holportu, neboť oba na něj teď útočí, tvrdě a brutálně, zasypávají ho ranami tyčemi. Bíjí ho po celém těle, byť se hlavu snaží vynechat, zaměřují se však cíleně na dolní končetiny.

Tomáš už nemá sílu se bránit, podpírá se o pravou ruku za zády, levá přeražená mu visí volně podél těla. Vyčítavě se dívá na dvojici, která mu vůbec nedala šanci.

„Ta ruka je v prdeli,“ strčí Smužanica do poraněné končetiny tyčí, „Tome, co tvoje haksny? Jak to vypadá? Co kolena? Můžeš se postavit?“ ptá se.

„Co chceš dělat?“ sípá raněný, cítí značnou bolest po celém těle.

„Musíme tě vyřadit, to je jasný, vyhrát může jen jeden. To snad chápeš. Na pláž tě tahat nebudeme, bude na tobě, aby ses tam doplazil. Ale musíme ti vyřadit nohy, to se nedá nic dělat,“ říká Kristopher lhostejným hlasem.

„Nezdá se, že by bylo něco zlomeného,“ ohmatává končetiny pobitého mladíka Lucián, „Podržíš ho? Dal bych mu pár ran na kolena, aby byla jistota,“ podívá se na druhého zákeřníka.

„Vy ste fakt děsný svině,“ konstatuje Jeřábek, kterému je jasné, že nemá už šanci se ubránit. Očekává velkou bolest, ví, že v soutěži končí, a už přemýšlí, co bude dělat, až ho tady nechají zmračeného.

„Tak Tome, zavři voči, pokud chceš, du na to,“ rozpřáhne se tlustou rovnou větví Smužanica.

Řev týraného se rozléhá kolem, po asi minutě má místo obou kolen kaši. Dost surový a snad i zbytečný způsob poškození mladíka, vždyť stačilo mu rozbít koleno jedno.

„Padáme, řve jak na lesy, aby nás někdo nezaskočil,“ navrhne Lucián a jeho návrh je přijatý. I se svým spolupachatelem se vypaří jak pára nad hrncem a nechají zde jen svou oběť, která se bolestí pomočila, je částečně v šoku i polobezvědomí. Ta bolest je opravdu strašná.

Asi po dvaceti minutách začne Tomáš uvažovat. Hra skončila, ale on je tady jen v trenýrkách, s rozmlácenými koleny, s přeraženou levou rukou. Ano, vedle mu milostivě nechali jeho kopí, nůž si odnesli. Ale jak se bude bránit, když se tu objeví puma nebo ti psi? Dost krvácí, to by je mohlo přilákat. Začne se plazit směrem, kde tuší pláž, ale moc mu to nejde, hrozně trpí, sténá, nařiká. A o moc se neposune.

Jako by je přivolal, asi po další čtvrt hodině uslyší moc nehezké zvuky, a pak je taky spatří. Cení své tesáky a on si uvědomuje, že teď už nejde o žádnou hru, teď už jde o jeho život. Být roztrhán a sežrán psy, to asi zvýší atraktivitu soutěže, ale jemu není takový scénář moc po chuti.

Bere kopí do pravé zdravé ruky, přes ukrutnou bolest se snaží odplazit kousek stranou, aby měl za sebou strom, tím snad chráněná záda. Jenže ty hnusné bestie se přibližují, zřejmě odhadují, jak může být raněný mladík nebezpečný. Jejich nozdry nasávají krev, olizují tu, co za sebou zanechal, a slintají. Také děsivě vrčí, cení své tesáky a decimetr po decimetru stahují polokruh ke svému předčasnému obědu.

Prvního stačí Jeřábek lehce píchnout, to je na chvíli zastaví, pak ale zaútočí dva. Prvního odrazí kopím, po druhém se ožene zraněnou rukou. Jenže třetí se mu zahryzne do levého lýtky, rád by ho strásl, ale kolena jsou v hajzlu. Řve bolestí i vzteky, chápe moc dobře svou situaci, do pár minut ho rozsápají doslova na kusy.

Bije kolem sebe zdravou rukou, i tou přeraženou, zatímco šelmy ho hryžou do nohou. Pak ucítí hroznou bolest v levém rameni, jeden pes zákeřník ho obešel a teď mu jeho čelist drtí rameno. Řve bolestí, strachy i vzteky zároveň, bude prvním mrtvým, kterého tahle hra přinese. Jak mohl být takový idiot a těm dvěma uvěřit. Teď za to drazé zaplatí. Co z něj asi tak zbude, pár ohlodaných kostí.

Zavře oči, rezignuje na obranu a už jen čeká, až mu nějaká ta šelma přehryzne krční tepnu a ukončí jeho trápení. Už nemá sil se bránit. Ale místo smrtelného útoku uslyší zavytí psa, pak další, že by se začali prát mezi sebou o kořist? Otevře oči a neví, jestli jde o přelud nebo realitu. Psi dostávají přes své čenichy, jeho krví pokryté. Justin, Nathalie a David mají v očích blesky, když buší svými klacky do smečky.

Trojice zdravých, silných a obratných lidských tvorů se špičatými klacky je docela jiný protivník než polomrtvý mladík. Což správně vyhodnotí i psi plémě a dává se na ústup. O kus stranou se zastavuje, líže si své rány a sleduje, co se stane s jejich nedokončeným obědem.

„To tě tak zřídili ty bestie?“ naklání se David nad potrhaným Tomášem.

„Ty až potom,“ sípe raněný, „Napřed Chris a Smáža, napadli mě zákeřně ... nejdřív mě zmlátili, pak mě Chris podržel a Smáža mi rozmlátil kolena“, žaluje sotva slyšitelným hlasem.

„To je teda síla,“ odplivne si Fedorov, „A ještě ho tady takhle nechat ... přijít vo minutu pozdě, tak ho fakt sežrali.“

„Není už pozdě? Asi umřu, že jo?“ ptá se hrozně tiše a rezignovaně Tomáš.

„Seš na sračky, Tome, to jo, ale voni tě na tý lodi zase spravěj. Naty, krej nám záda, kdyby se ty bestie moc přiblížili, tak řekni, my ho položíme a zase je zaženeme,“ říká Justin, pak kluci předávají své hole kolegyni, aby vzali raněného a pokusili se ho odnést. Což není tak jednoduché, on hrozně trpí, škube sebou, David ho musí držet za stehna, aby nezatěžoval roztříštěná kolena. Celé nohy jsou ale také plné kousanců, na několika místech psi vyhrýzali kusy masa.

Smečka divokých psů sice průvod sleduje, ale dostala až příliš velkou nakládačku, aby si na trojici zdravých dvounohých nepřátel troufla. Sice jí děsně vadí, že jí odnášejí žrádlo, ale pud sebezáchovy je u nich tentokrát silnější. Navíc ta černá bytost jde pozadu, stále čelem k nim, a pořád na ně kouká. A má v ruce ten klacek, co s ním rány tak bolí.

„Máš štěstí, že jsme uslyšeli tvůj řev a šli se podívat, co se stalo. Napadlo nás, že někdo spadnul do nějaký pasti a možná potřebuje pomoc,“ vysvětluje Fedorov polomrtvému mladíkovi, ten ho popravdě skoro nevnímá.

Skryti v porostu, sledují záchranou misi hned tři další hráči. George Wmansa je sám, Jackie Xu a Naomi Nam spolu. Navzájem o sobě nevědí, ale dobře viděli konec akce, kdy trojice jejich kolegů zahнала psy a zachránila na poslední chvíli Tomášovi život.

Pomoc jim nemohli, protože by tím porušili pravidla, mohou pouze na pomáhající zaútočit. Je to možná lákavé, ale také dost nefér, a ani divákům by se to asi nelíbilo. Proto Naomi a Jackie po chvíli zmizí, George sleduje záchrannou akci z povzdálí až do konce. Těsně než vstoupí trojice s raněným na pláž, zmizí ale také v džungli.

ŘÁDĚNÍ PSÍ SMEČKY

„To s tím Tomášem, to bylo fakt hnusný,“ říká Jackie Xu své kolegyni Naomi Nam později.

„Souhlasím,“ přitakává ona.

Je noc a oni jsou v úkrytu, mluví však o události právě skončeného dne. Slyšeli, jak hodnotili David a Justin počínání Kristophera a Luciána.

„Tak co kdybysme se na ty dva zaměřili,“ nadhodí Xu.

„Jsem pro. S někým začít musíme, než nás rozdělí. Zkusíme ty dva, pak zkusíme vyřídit ty další,“ souzní s partnerem Naomi.

Oba si velmi si rozumí, jak při skrývání v džungli, tak při sexu, kterému se ve skrytu zeleně oddávají. Alespoň se přitom zahřejí, noci jsou chladnější, oni pořád skoro nazí. Takový způsob zvyšování tělesné teploty je pro ně i velmi příjemný. Avšak i při nedokonaném předávání genových informací jsou velmi obezřetní, mají teď i větší respekt k té zdivočelé a stále drzejší smečce psů.

Své předsevzetí mají příležitost naplnit o dva dny později, tedy třicátý sedmý den soutěže. Jsou velmi tišší a velmi pružní, dokáží se v džungli pohybovat jak duchové. Dolanského a Smužanici sledují trpělivě už celý den, čekají na vhodnou příležitost. Ta se jim naskytne až v pozdní odpoledne, kdy oba odpočívají. Sice jsou stále obezřetní, ale ne natolik, aby zaregistrovali blížící se nebezpečí.

Naomi a Jackie zaútočí velmi tvrdě, dívka je však šikovnější, její hůl zasáhne zboku levé koleno Smužanici, který zaúpí a klesne k zemi. Jackie zle tísni Kristophera, ale ten unikl devastujícímu útoku a teď se svým kopím brání. Ovšem když spatří, jak se proti němu obrací i Nam, rozhodne se nepokoušet osud bojem se dvěma velmi zdatnými soupeři a lidově řečeno bere nohy na ramena. Dvojice útočníků ho chvíli pronásleduje, pak toho však nechá, riziko honičky v přírodě plné různých pastí je příliš vysoké.

Luciána najdou kousek od místa, kde mu dívka rozbila koleno, snaží se skrýt, ale je objeven. Staví se na svou zdravou nohu a v rukách drží své kopí. Boj netrvá dlouho, Jackie zabodne kamenný hrot do levého stehna bránícího se mladíka, Naomi mu zasadí prudký úder do zad, kterým ho srazí k zemi. Padne ještě pár dalších ran, protože Smužanič končí v polobezvědomí.

„Tak uvažuju, co s ním,“ říká Xu, „Možná bysme mu měli dobít vobě kolena, jako to von udělal Tomovi. Pak ho tady nechat. Aby si ho podali ty psi, ty už jistě nasávají jeho krev a brzo tady budou.“

„Asi to tak uděláme,“ přikyvuje Nam, „Aspoň se ty čoklové nažerou a nebudou nás chtít napadnout.“

„Uděláš to ty, nebo to mám udělat já?“

„Co se stalo s Tomem?“ zvedá svá ztěžklá víčka Lucián.

„Tak ty to nevíš? Tys ho neslyšel, jak řval, když ho začali ty čoklové žrát?“ ptá se Naomi a její pohled je dost tvrdý.

„Voni ho sežrali? Ale to já nechtěl ... myslel jsem, že se doplází na tu pláž ... voni ho fakt úplně sežrali?“ tváří se hodně polekaně raněný.

„Zašli vod nohou, ty nebyl schopnej si ubránit. Pak se mu zakousli do ramene a nakonec mu skočili po krku,“ vypráví Jackie, „Hele, Smážo, až přijdou, tak se jim moc nebraň. Jen to zvýší tvoje utrpení. Když jim nastavíš krk, tak ti ho rozervou a budeš to mít rychle za sebou. Pak už nic neucejtíš, až tě začnou vohryzávat. Tak se mi zdá, že už je slyším,“ zaposlouchá se, ve skutečnosti žádný zvuk nepřichází, ale raněnému ho vytvoří jeho povědomí, díky strachu, který ho zachvacuje.

„To chcete ... chcete mě zabít? To se přece nesmí, ne?“ říká dost vyděšeně.

„Pochopitelně tě zabít nesmíme, tím bysme porušili pravidla. Ale my ti přece jen přerazíme vobě tvoje hnáty. Že si tě pak podaj ty čoklové, tak to už je jen nešťastná náhoda. Pořád máš nějakou malou naději, že jim nějak unikneš. I když na pláž je to hodně daleko a ty se budeš moct jen plazit,“ hovoří naprosto lhostejným hlasem dívka.

„Pojď to už skončit, jednak už jdou ty psi, a taky by se mohl vrátit Chris,“ vybízí k aktivitě její partner.

„Chris?“ zasměje se ona, „Ten upaloval jak zajíc. Bude už na druhým konci ostrova. A i kdyby tady byl, myslíš si, že půjde pomoc svému parťákovi, až ho začne vokusovat sedm divokejch čoklů? Bude riskovat, že ho taky pokoušou? Jako bys ho neznal.“

„Nešlo by to udělat jinak?“ ptá se s úzkostí v hlase Lucián.

„Končíš, Smážo, to je ti doufám jasný. Máš koleno v prdeli, musíš z kola ven. Jak to chceš jinak udělat? Máme tě snad tahat na tu pláž, aby nás někdo cestou napadnul? Proč? Dyť tys tam Toma taky nechal,“ pokrčí rameny Jackie.

„Nenapadlo mě, že ho ty psi sežerou ...“

„Tak teď už to víš. Ale mám nápad, když s tím bude Ami souhlasit. Dorazíme jen to tvoje levý koleno, když už máš tu nohu v prdeli, ve stehně díru. Budeš mít větší šanci než Tom, budeš moct skákat po tý pravý. Ale na nic nečekej, vyraž hned, jak zmizíme. Ta smečka je tady za chvíli,“ mluví stále naprosto klidně a lhostejně Xu, jako by se právě nechystal k další devastaci soupeře a jeho následnému vydání na pospas divokých psů.

„Když bude mít kliku, dostane se na pláž, než ho chytěj,“ přikývne Nam, „Tak jo, souhlasím. Smážo, dej tu levou nohu kousek stranou, ať ti nepobijeme i tu druhou. Připrav se, bude to bolet.“

„Do prdele, do prdele,“ sténá zraněný, pak ale opravdu posune poničenou a zakrvácenou končetinu, aby vyplnil rozkaz a zároveň ji oddělil od své zdravé. Zavře oči, zatne pěsti a čeká hroznou bolest.

„Smážo, natoč se na bok a dej ruce za záda,“ slyší místo toho hlas Naomi.

„Chcete mi spoutat ruce? To ale nebudu mít proti těm psům už vůbec žádnou šanci,“ říká Lucián přerývaným hlasem.

„Víš, Smážo, my nejsme takový svině, jako ty a Chris,“ povídá teď Jackie, „My tě tady totiž nenecháme, vodvedeme tě na tu pláž a taky případně vochráníme před těma čoklama. Sice riskujeme, že nás přitom někdo napadne, ale viděli jsme, jak vypadal Tom, a nebyl to hezkej pohled, jak byl celej vokousanej ...“

„Nenecháte mě tady?“ tváří se hodně překvapeně Smužanica.

„Jak už jsem říkal, Smážo, není fakt hezký, když tě začnou žrát psi,“ říká Xu smířlivě, „Tak dělej, ty ruce, nebo si to rozmyslíme.“

Raněnému mladíkovi spoutají ruce za zády, poté ho Naomi vede, více méně podpírá, její partner bedlivě sleduje okolí, pro případ, kdyby je chtěl někdo napadnout. Ale žádného nepřátelství se nedočkájí, proto po značné době dovedou Luciána na pláž, kde ho složí do písku. Když stojí na prahu džungle, mohou ještě zahlédnout, jak od lodi odráží člun.

Další dva dny probíhají ve stejném scénáři, dvojice či jednotlivci se navzájem nahánějí, také některé honí divocí psi, ale vždy vše dobře dopadne, nikdo další není vyřazený a všichni pokračují v soutěži. Pak zazní znovu lodní siréna.

Čtyřicátý den soutěže a dvanáctý den druhé části hry, přichází na pláž sedm borců, pět chlapců a dvě dívky, ti ještě stále mohou snít o konečném triumfu. Který je po pravdě daleko blíž, než na začátku, kdy jich bylo o sedmnáct víc. Nevypadají určitě nic moc, ale stále je v nich energie, i když jejich těla jsou zmučená, vyhublá a pokrytá nehezkými následky pobytu zde.

Opět se žádná vložená soutěž nekoná, k jejich překvapení, pouze jim moderátor oznámí, že od tohoto večera již nesmí nikdo s nikým spolupracovat. Také důrazně upozorní, že případnou pomoc raněnému může vždy poskytnout jen jeden jediný z nich, jinak by došlo k porušení pravidel.

Noc už přečkají každý sám, chápou, že jim začíná poslední závěrečná fáze, která bude mít ale ještě devět dní. Nebo vlastně osm, pokud jich bude předposlední den víc, rozhodne devětačtyřicátý den závěrečná soutěž. Kterou může být ledasco, záleží na fantasii pořadatelů. Právě ta činí každou hru, každé kolo, unikátním a originálním.

Jedenačtyřicátý den odpoledne dojde k další dramatické situaci. Vyhladovělí psi zaútočí na Nathalii Buruni, ta před nimi jako vždy prchá, ovšem pak dojde k podvrknutí kotníku a zuřivé bestie se k ní přiblíží na nebezpečnou vzdálenost. Statečná dívka však neztrácí hlavu, postaví se jim čelem, s kopím sevřeným v obou rukách.

Sedm zdivočelých šelem proti jedné dívce, rozhodně ne křehké, ale i tak jde o boj značně nerovný. Přesto nemají zvířata lehkou práci, ona velmi účinně čelí jejich výpadům, a byť je obklíčena, dokáže rozdávat

velmi těžké rány. Zuřivost bestií sílí, jak na jejich tělech přibývá ran, prskají sliny i krev, vrhají se vpřed a také párkrát bojovníci rafnou.

Ta se dostane do značných problémů, když zůstane kamenná špička jejího kopí v oku jedné z šelem, ta sice vyje bolestí, svíjí se, ale další zvířata dál útočí. Dívka pomalu couvá k vyššímu stromu, u něhož hledá spásu. Bohužel k němu má ještě asi patnáct metrů a cestu ji odřezává jedno z psísek.

Vyrazí kupředu, ignoruje bolest v poraněném kotníku, i šrámy způsobené drápy a zuby šelem. Je stále hbitá, mrštná a má páru, o čemž se přesvědčí druhý pes, jemuž její tyč prorazí lebku, zvíře se motá v kruhu a tesklivě vyje.

Skákajícího psa odrazí holí, ale bohužel o ni přitom přijde. Už ji zbývá jen její kamenný nůž, kterým kolem sebe máchá, bohužel jedno zvíře se jí zahryzne do pravé nohy, vytrhne kus masa, dalšího odrazí levou rukou, ale jen za cenu dalšího vážného zranění.

Z posledních sil se odrazí, vyskočí na větev, chytne se oběma rukama, bohužel v tu chvíli se jí na levou nohu za zuby pověsí jeden ze psů. Ostrovem se nese její bolestivý řev, spolu s vytím, skučením i štěkáním útočících šelem.

Nathalie sice psa skopne pravou nohou, ale jen za cenu hrozně devastace druhé dolní končetiny, která je zle potřhaná a ze které crčí krev. Ona sedí na silné větvi, slzy se jí valí z očí od děsné bolesti, bohužel ale také ztrácí dost krve a jen těžko s tím může něco dělat. Dotýká se své nohy, rovná na ní cáry kůže a masa, obojí tam místy zplihle visí. Je jí jasné, že hru už nevyhraje, teď bude jen záležet na tom, zda dřív psi odtáhnou, nebo ona ztratí vědomí a spadne mezi ně. Což se rovná rozsudku smrti.

Ani přesně neví, jak dlouho je na stromě a pozoruje své nepřátele, jak pětice požírají jednoho ze svého středu, toho, co mu prorazila lebku. Šesté zvíře, s vyraženým okem, zatím svůj život před svými hladovými kolegy uhájilo. Je kousek stranou, neodvažuje se přiblížit k nemilosrdné smečce. Buruni cítí, jak jí ubývají síly a modlí se, aby už ta hnusná stvoření zmizela.

„Naty!“ uslyší a prvně si myslí, že jde o přelud její těžce zkoušené mysli, „Naty“, zazní znovu a ona se rozhlíží. Pak ho spatří, spíš jen jeho poprsí ve vegetaci, tam kus dál na ni mává Justin Fedorov, asi uslyšel její křik a dorazil.

„Justy?“ spíše zašeptá.

„Naty, jak seš na tom? Když ti pomůžu, tak končíš! Znáš pravidla,“ říká a to již psi větří další možnou kořist.

„Končím, Justy, mám nohu na hadry,“ volá ona, už nemyslí na výhru, ale na svůj život, který smečka šelem ohrožuje.

„Zkusím je odlákat, dokážeš dojít na pláž?“ ptá Fedorov a pozoruje zvířata, která se shlukují a dívají se směrem k němu.

„Zkusím to ... nic jiného mi nezbejvá ...,“ odpovídá ona, „Justy, zkus je dostat daleko, pokud se vrátí, tak je po mně,“ dodává dost úpěnlivě. Strach o život i ji rozhodí. Není přece žádné potěšení být roztrhán smečkou psů a skončit jako jejich večeře. Jako ten jejich rozervaný a napůl ohlodaný druh.

„Tak zlom vaz,“ křikne mladík, pak se ukáže v celé své mužné kráse. Vystoupí ze skrytu a jde přímo proti divokým psům, kterým ještě z jejich tlam odkapává krev.

Smečka chvíli váhá, na stromě mají načatou večeři, ovšem naskýtá se i šance si zpestřit jídelníček jiným dvounohým tvorem, který je už jen kousek od nich. Justin na ně řve, poskakuje, asi tak pět metrů vzdálen. Vyrazí skoro ve stejnou chvíli jako jeho pronásledovatelé. Hodně riskuje, pokud by padl do pastí, ta sběr ho v krátké době roztrhá. Riskuje i jinak, mohou ho dohonit a bude jich pět na jednoho. Přitom se snaží, aby je odlákal co nejdále od raněné dívky. Nakonec se sám vyšvihne na strom, bohužel musí nechat tyč pod ním, k obraně má jen svůj kamenný nůž. I tak smečku provokuje, zhoupne se, aby jim rádo by dal šanci ho strhnout dolů. Chce je tady zaměstnat co nejdéle, aby je nenapadlo se vrátit za svým nedojedeným druhem a dívkou zahanou na jiný strom.

Nathalie seskočí, skoro se zhroutí, pak se těžce narovná, v tom uslyší zlověstné zavrčení. Vůbec si nevšimla psa s vypíchnutým okem, který šel kousek za svými druhy a teď se vrací. Asi aby si pochutnal na zbytcích svého mrtvého kolegy, ovšem náhle má před sebou i živou kořist. Navíc tu, která mu tak strašně ublížila.

Nathalie si bere do ruky svou hůl, stojí na pravé noze a vyzývavě zírá na zvíře.

„Tak pojď, ty bestie,“ cedí mezi zuby, „Jestli tu mám chcípnout, tak ti slibuju, že ty půjdeš přede mnou,“ vyhrožuje.

Těžko říci, co rozhodne, zda statečný postoj raněné dívky či možnost zvířete se nasytit bez boje. Pes, sám trápený bolestí, se přisouká k mrtvole druha a zaboří do ní své tesáky. Buruni začne pomalu ustupovat a její kroky, spíše však poskoky na pravé noze, směřují k pláži. Dobře ví, že teď se nehraje o to, zda bude pokračovat v soutěži, ale zda se stihne vyřadit. Pokud omdlí, než dorazí na pláž, je s ní konec. Něco jí určitě sežere, tím si je jistá.

Vleče se, hrozně trpí, brečí bolestí, opírá se o hůl, postupuje vpřed, ale hrozně pomalu. Díkybohu neslyší nikde vytí šelem, modlí se, aby se jí do cesty nepřípletla nějaká past, která by ji dorazila. Alespoň v tom má štěstí.

Poslední metry už zdolává po čtyřech, napůl v mrákotách, ale síla její vůle je veliká, podpořená pudem sebezáchovy. Určitě už ztratila hodně krve, ale daří se jí přesto zůstat při vědomí. Pozvedne svůj zrak, již se šere, ale spatří ještě muže ze člunu, kteří na ni čekají. Je kousek od nich, ale ten kousek musí podle pravidel urazit sama. Blízká záchrana v ní vyburcuje zbytky sil. Omdlí až ve chvíli, kdy pod sebou cítí písek a vidí ty muže přicházet. Zvládla jsem to, říká si v duchu a pak upadá do limbu.

Dvačtyřicátý den se nikomu nic nestane, třiačtyřicátý den ráno probudí Jackie Xu hrozná bolest v levé noze. Snaží se vztyčit, ale rána tyčí do hrudi ho srazí k zemi, podvědomě se ožene rukou, až teď procitá. V úsvitu spatří George Wmansa, který mu před chvílí přeřízl šlachy pod kolenem, a teď mu ještě zle pochroumal levou ruku, když ji zasáhl do lokte.

„Do prdele,“ zaúpí Xu.

„Sorry, je to hra, je to kdo z koho,“ pokrčí rameny George.

„Já vím,“ stahuje se tvář raněného bolestí.

„Nechám tě už bejt, ale doporučuju ti co nejdřív doskákat na tu pláž, není tu dvakrát bezpečno, zvlášť pro někoho, kdo má jednu haksnu a ruku v prdeli.“

„Jak si mě našel?“

„Spíš náhoda,“ znovu pokrčí rameny Wmansa, pak se otočí a odchází.

Zraněný mladík uvažuje, co teď udělat. Je mu jasné, že s takovým poraněním nohy může na vítězství zapomenout, ale snad by měl šanci se někde ukrýt a přečkat co nejdéle. Každý den mu může přinést další bonus. Pak si ale vzpomene na rizika s tím spojená a rozhodne se pro ukončení hry. Velmi ztěžka se zvedá, za pomoci své hole, bolest je velká a na pláž dost daleko.

Pajdá dobrou hodinu, často odpočívá, bohužel však za sebou zanechává krvavou stopu. Sice se snažil zranění ošetřit, ale nic moc výsledků.

Ten zvuk dobře zná a při něm mu naskočí husí kůže. Na scénu vstupuje opět psí smečka, už jen pětičlenná, neboť i druhého svého zraněného druha rozsápali a sežrali. Pak ovšem narazili na pach krve a vydali se po něm.

Kdyby byl Xu zdravý, věřil by si, že i s pěticí šelem svede rovnocenný boj. Ale takto vidí své šance dost mizivě. Pokusí se zrychlit, na pláž má asi ještě tak pět set metrů, bohužel však to vytí se blíží a blíží.

Pak nastane lítá řež. Mladík rozhodně nechce prodat svou kůži lacino, jedno zvíře se mu podaří zabít, ale ta čtyři další řadí jak pominutá. Jsou sice také poraněná, ale to jen stupňuje jejich zuřivost. Jackie už je na zemi, oni na něj dorážejí, trhají z něj kusy masa a on jim to vrací neadekvátně. Nedokáže je zastavit.

V tu chvíli ji spatří, svou bývalou kolegyni a milenkou. Je úchvatná, když vyskočí z džungle, postaví se do bojového střehu, hůl sevřenou v podpaždí, a vydá bojový rek, který má upoutat pozornost. Co se děje pak je impozantní. Dívka skáče, kope do šelem, mlátí je tyčí, píchá do nich. Občas ji některé zraní, ale nic ji nedokáže zastavit. Její milenec ji pozoruje jak v mlze, začíná ztrácet vědomí, z mnoha ran se mu valí krev, kousanec má i na krku, díkybohu tepna přervána není. Nicméně zem pod ním začíná být nasáklá jeho krví.

„Justy, ne, vyřadíš jí! Anebo i sebe!“ zvolá David Pařízek, když vidí svého bývalého kolegu, jak vystupuje z džungle, oba mladíky nezávisle na sobě přivedl děsný řev psů i Jackieho, když spolu dost dlouhou dobu urputně bojovali.

Oba chlapci podle pravidel jen mohou zírat na drobnější dívku, která si ovšem jako něžná a drobné stvoření nepočíná. Je opravdu úchvatná, pravá princezna bojovnice, jaké je možné spatřit v různých akčních filmech. Co jen provádí s těmi zdivočelými psísky, to je úchvatná podívaná.

Xu zabil jednoho z nich, teď už dodělávají další dva. Zbylé dvě zvířata stojí proti dívce, která opět zaujme počáteční postoj, hůl pod pravým ramenem, zešíroka rozkročená, hlava mírně skloněná, oči ji jen planou. Sice krvácí z několika ran, ale nezdá se, že by ji síly opouštěly. Naopak, náhle s bojovým rykem a pozvednutou tyčí vyrazí proti psiskům, které už na nic nečekají a zdrhají co nejdále od té šílené bytosti, co už dva jejich druhy usmrtila a chystá se totéž učinit i s nimi.

„Ami!“ zvolá David, ona se prudce zarazí a postaví se znovu do bojového postoje.

„Čekám!“ křikne, připravena vyřídit i dvounohého soka.

„Nejdu po tobě, teď ne,“ zavrtí hlavou mládenec a ukáže na ležícího potrhaneho Jackie.

„Nepotřebuju pomoc, nic mi není!“ vykřikne ona, „Nesmíš sem chodit! Ta pravidla!“

„Já vím, ale co s ním? Dyť vykrvácí!“

„Jen jeden smí pomáhat, jen jeden!“

„Co když se ti psi vrátí?“

„Tak je zabiju. Davy, zmizni, pokud teda nechceš útočit.“

„Nebudu útočit na někoho, kdo zachraňuje někoho, kdo možná umírá. Ale jak si s ním poradíš, musí co nejdřív na pláž ...“

„Moje věc,“ řekne tvrdě Nam, pak se vrací ke zraněnému milenci. Ten je už v bezvědomí, pod ním kaluž krve.

Dívka bojovnice postupuje velmi rychle. Ruce Xu liánou přiváže ke své holi, pak si ji převleče přes hlavu, takže má tyč na prsou. Vlastně na sebe natáhne bezvládné tělo mladíka. Neuzvedne ho, na to ji síly nestačí, ale vleče ho za sebou na svých zádech. Je obdivuhodné, jakou v sobě má sílu, jaký výkon dokáže podat, přes předchozí tvrdý boj a vlastní ztrátu krve.

Těch pět set metrů na pláž zdolá bez jediné zastávky, jde sice pomalu, ale stále, jak stroj. Složí svého milence do písku, uvolní si svou hůl a pak už jen kouká, jak si ho přebírají zdravotníci, kteří ho hned na místě začínají přivádět k vědomí, možná oživovat. Ona poodejde stranou a hledí na práci odborníků, obává se, zda jim už nepřivlekla jen mrtvolu. Ale snad ne, snad ho dokáží dát zase dohromady, zacelit jeho hrozné rány, vykousané díry od psů v jeho kdysi nádherném těle.

Pomalu a tiše se vnoří do džungle, už je zase ve střehu, David na ni sice nezaútočil, ale je možná někde poblíž a mohl by změnit názor. Když je teď vyčerpaná. Nebo někdo další, koho boj také přilákal. Dává pozor na pasti, rozhlíží se kolem, připravena kdykoli bránit své setrvání v soutěži. Stejně tvrdě a nekompromisně, jako předvedla před chvílí. Nikdo na ni však nezaútočí.

Dvojice psů se později vrátí na místo, kde jsou jejich dva druhové, a když už jim unikla dvounohá kořist, začnou hodovat jako správní psi kanibalové. Sami jsou dost potlučení, dostali také co proto, krvácí, pajdají. Ale zuby mají pevné a ty se zarývají do těla mrtvého druha, z něhož rvou kusy masa.

Kvílení jednoho z nich způsobí vržené kopí, které se mu zboku zaryje do břicha. To už se objevuje Justin Fedorov, v ruce tyč, která tu zbyla po Jackiem. Jeho útok je tvrdý, skoro až brutální. Druhému psisku přerazí přední nohu, pak mu rozmlátí hlavu holí. Načež se vrátí k druhé šelmě, která se sice zbavila zbraně uvízlé v boku, ale jen se s kňouráním plazí co nejdál od útočníka. Ten však nezná slitování, bez mrknutí oka rozmašlává hlavu i druhému psovi.

„Konečně vod vás bude pokoj,“ říká s nenávisí v hlase a dívá se na mrtvoly pěti zvířat, vlastně celé zbylé smečky, pak se jen lehce usměje, „Pokud nám sem teda nevysaděj další.“

POSLEDNÍ DNY HRY

Úsvit čtyřicátého čtvrtého dne hry spatří na ostrově již jen pět soutěžících. Nezadržitelně se blíží konec hry, což vědí jak oni, tak i diváci, kteří mohou jejich osud sledovat přes Systém v pohodlí a bezpečí svých domovů.

„Ta Naomi je hrdinka,“ prohodí Isabela u snídani, za chvíli ona i její milenec Jirka budou vyřazeti do Institutu, kde je čeká jejich klasický výukový program.

„Máš pravdu, byla neskutečná, jak s těma bestiema zatočila. A jak ho pak odtáhla na zádech, to bylo něco,“ přikyvuje Buchar.

„Za tohle jí musím poslat hlas třetí kategorie, akorát si musím zvážit, jakou tam přidám částku. Nemám tak velkorysý čerpání jako ty.“

„Tak se zdá, že už máš svýho favorita.“

„Jasně, snad se jí nic nestane. Jeden na jednoho na ní určitě nikdo nemá. I když třeba ten Justy, to je taky borec, nebo George. Chris je zase asi zákeřnej. No a pak je tam ten tvůj kámoš, bylo hezký, že jí chtěl pomoc.“

„To je drsný pravidlo, myslím s tou pomocí, málem už stálo několik života,“ filozofuje on, „Měli by jim dát šanci spolupracovat, když někoho zachraňují.“

„Pak by to ale nebylo tak dramatický, a asi by se Ami nemohla tak předvíst. Ale voni jsou docela fér, nato, vo co bojujou. Riskujou, aby raněným zachránili život, to je mi na nich sympatický.“

„Asi doufají, že se tak zachovaj ostatní i k nim, až to budou potřebovat. Většina je fér, máš pravdu, nemuseli by riskovat svoje zranění, mohli by tam ty raněný nechat, těžko by jim to někdo mohl vyčítat.“

„Ta soutěž je o mnohem víc, než jen o tom celkovým vítězství,“ říká ona mezi sousty snídaně, „Ukazuje, jaký jsou ve skutečnosti, jaký jsou v extrémních situacích. V tom jsou asi jedineční, když už několikrát nadsadili pomoc kolegovi nad svým setrváním v soutěži. Například ti psi mohli tu Ami víc potřhat, sežrat.“

„Souhlasím. Isi, jestlipak bys taky tohle udělala pro mě? No, co bys udělala, kdyby mě napadla taková divoká smečka psů a začala mě vokusovat?“

„Co bych udělala?“ zamyslí se ona, „No co asi, zavolala bych policii,“ rozesměje se.

„To bys nemusela, ta by přijela sama, voni vidí všechno, co se kde šustne, a tady, na rozdíl vod toho ostrova, můžou přijít hned,“ říká on, pak se na chvíli odmlčí, „To by mě zajímalo, co by bejvali udělali, kdyby to ta Naty nedala, zůstala kousek vod tý pláže. Jestli by se jen koukali, jak ji ty psi sežerou, nebo jak tam pomalu vykrvácí, nebo by porušili pravidla a došli si pro ní. Když už byla na dohled,“ dumá.

„Těžko by porušili pravidla, vzpomeň na jiný kola soutěže, nikdy to neudělali, i když tam někdo umíral. To je riziko těch, co do tý soutěže jdou. A voni to věděj, proto ze sebe daj všechno, aby to zvládli. V tomhle kole jim to zatím vychází.“

„Vsadíš si dneska na vítězství Ami? Už zbejvá jen pár dní ...“

„Určitě, tý holce věřím, potom, co předvedla s těma psama.“

„Tak já fandím Davidovi, ale jsem realista, jsou tam podle mýho lepší. Asi si přisadím ještě něco málo na Davida, když je to můj bejvalej spolužák, ze slušnosti, už jsem na něj něco vsadil. Ale osobně dávám největší šance Georgovi, ten se nezdá, jak třeba vyřídil toho Jackie ...“

„A málem ho kvůli tomu sežrali psi.“

„Za to ale von nemohl, zranil mu jen jednu nohu, varoval ho. Tohle bych mu nevyčítal,“ hájí on svého favorita.

V diskusi o regionálním kole Světové hry pokračují i během cesty do druhého stupně Institutu, stejně jako činí miliony jiných diváků, kteří také komentují osudy hráčů a tipují, kdo z nich si nakonec nasadí pomyslný vavřík vítěze.

V odpoledních hodinách šestačtyřicátého dne se podaří Justinu Fedorovovi zaskočit Kristophera Dolanského, svého bývalého rivala o vůdčí osobu kmene bílých. Kupodivu ho ale jen srazí krosčekom k zemi, pak se mu postaví čelem.

„Vždycky sis myslel, že seš lepší než já. Tak co si to rozdat? Na férovku?“ ptá se, stojíc nad ležícím sokem, který hmatá po své tyči pravou rukou, levou má vytrčenou, v ní kamenný nůž.

„Na férovku? Jak na férovku?“ tváří se nedůvěřivě Dolanský, je v nevýhodné pozici a nechápe, proč by ho z ní jeho sok vysvobozoval, dával mu větší šanci.

„Beze zbraní, jen rukama, a nohama. Co ty na to. Troufáš si?“

„Co když řeknu ne? Začneš do mě bušit tou holí?“ spekuluje Kristopher.

„Asi jo. Ale chci ti dát šanci, abys poznal, jak ses mýlil,“ provokuje Justin.

„Tak jo. Ale když vodložím ten nůž, tak jakou mám záruku, že mě nenapadneš tou holí?“

„Chrisi,“ zavrtí hlavou Fedorov, pak se na ležícího soka soucitně podívá, „kdybych chtěl, tak tě tady dobiju, už se z tý země nezvedneš. S holí to umím, ty jí nemáš, a s tím nožem se ke mně nedostaneš, to ti dřív zlámu tvoje hnáty. Ale chci ti dát šanci.“

„Tak jo, budu ti věřit,“ říká Dolanský, jako by snad měl na výběr.

Oba borci se proti sobě postaví, oba ovládají minimálně základy různých bojových umění. Pustí se do sebe, dost tvrdě útočí, ale i se brání. Jejich souboj na férovku je jistě divácky přitažlivý a to je i jedním z důvodů, proč ho Justin nabídl. Věří si, takto má možnost se ukázat a zároveň projevít svoji férovost. Snad diváci ocení, jak pro jejich přízeň riskuje, mohl Chrise dobít a vyřadit ho.

Fedorov začíná mít navrch, už několikrát svého soka zasáhl pěstí či loktem do trupu či do obličeje, ten prská krev, také jedno oko má nateklé a zalité krví. Brání se urputně, ale cítí, že v tomto duelu tahá za kratší konec provazu. Kop na koleno mu přivodí velkou bolest, rána loktem na nos mu ho zlomí a posílá ho do polobezvědomí. Svezí se k zemi, ještě se pokusí dostat na nohy, ale dobře mířená rána loktem na hlavu ho přivádí do stavu nevědomí. Když se probere, má lánou spoutané ruce za zády.

„Co chceš dělat?“ zachrčí, hledí nenávistně na svého přemohitele, který sedí kousek od něho a pojídá banán.

„Odvedu tě na pláž,“ odpovídá mu Justin, „Mohl bych tě ještě víc zranit, sice máš nateklý koleno, ale není úplně v prdeli. Pokud se mi ale pokusíš utýct, tak ti ty tvý haksny fakt přerazím, na to tě upozorňuju.“

„Vyser si voko.“

„Drž hubu, nebo se fakt vyseru, ale tobě do ksichtu. Mám nějakou sračku, už pár dní, tak to bude stát zato,“ odsekne Fedorov, „Tak se zvedej, pokud chceš doprovodit. Ta zasraná psí smečka už to má sice za sebou, ale je tu někde ta puma, aspoň jedna, možná dvě. A kdoví, jestli sem v noci něco neprskli. Tak vstávej, nebo tě tady fakt nechám, ale předtím ti udělám s kolenama to, co ste se Smážou udělali Tomovi. A předhodili ho psům.“

„Je to přece hra ...,“ oponuje Kristopher.

„To je, ale záleží i na tobě, jak jí hraješ. Jestli jen chceš někoho vyřadit, nebo ho poslat do kytek. Tak už do prdele vstávej,“ žďuche Fedorov spoutaného mladíka nohou do boku.

Vede ho džunglí, dává pozor jak na něj, tak na okolí, ve hře jsou další soupeři, někdo by ho mohl napadnout, když je zaměstnán svým zajatcem. Nestane se nic, proto dostrká vězně pár metrů na pláž, tam mu podrazí nohy, čímž on zahučí do písku.

Ani jeden z nich necítí potřebu tomu druhému něco sdělovat, proto vítěz beze slov odchází a poražený mlčky čeká, až si ho parta ze člunu vyzvedne. Podle pravidel byl právě vyřazený, musí prohru přijmout, i když s klidem to rozhodně není.

Naomi Nam sice nad smečkou psů zvítězila a zachránila svému milenci Jackie Xu život, nicméně si z boje odnesla mnoho šrámů, škrábanců i kousanců. Některé rány jsou stále ošklivější, po kratším pohybu se otevírají a krváčí. Což ji dost zeslabuje, proto se snaží především zůstat ve skrytu, jen se napít a pozřít nějaké místní plody. Doufá, že vydrží na závěrečnou soutěž, ke které vše směřuje, vždyť zbývají už jen dva dny, před tím posledním, rozhodujícím.

Díky únavě, oslabení od ztráty krve a též i horečkám, usne možná hlubším spánkem, než by si přála. Má podivný sen, jako by se k ní přiblížil nějaký moc hnusný pavouk a začal ji omotávat svými hroznými nitěmi, brání se, ale není ji to nic platné. Náhle si uvědomí, že je již vzhůru, jde o realitu, pokusí se setřást tvora, který jí sedí na zádech a snaží se jí spoutat ruce za nimi. Pak zařve bolestí, neboť vetřelec zatlačí na její zkroucenou ruku a ona slyší, jak ji v ní prská.

Je však bojovnice, mrskne s sebou, setrese ho. Až teď pozná, že nejde o žádného obřího zlého pavouka, ale George, který se k ní za úsvitu dostal a teď se jí snaží spoutat. Aby ji mohl vyřadit. Je bohužel ve značné nevýhodě, jednu ruku nepoužitelnou, beze zbraně. Boj je urputný, ale on má navrch, ona končí s poraněným levým kolenem a zápěstím pravé ruky. Bránit se ale přestane až po ráně do hlavy, kdy ztratí na chvíli vědomí. Když znovu otevře oči, už má ruce spoutány za zády, bolest ji vystřeluje do mozku z více míst.

„Sorry, Ami, myslel jsem, že tě jen spoutám. Ale seš moc dobrá,“ omlouvá se Wmansa, „Nerad biju holky, ale ta soutěž, si fakt moc dobrá, takhle mám větší šanci.“

„Moje chyba, spala jsem moc tvrdě ...“

„Asi si trochu nemocná, taky máš pár zranění. Ale si moc dobrá, to vím. Ami, já tě teď doprovodím na pláž,“ říká on tichým hlasem, „Viděl jsem, co se stalo Jackiemu. Teda až když si ho táhla na tu pláž, vrátil jsem se tam, když jsem uslyšel ten řev. To jsem fakt nechtěl, myslel jsem, že to dá, že se na tu pláž dostane. Zranil

jsem mu jen jednu nohu, aby mohl po tý druhý skákat," omlouvá se milence zmiňovaného borce, kterého vyřadil před ní.

„Tos byl ty ... skoro ho sežrali ...,“ dívá se ona vyčítavě, až doposud netušila, kdo zranil Jackie, když ona přišla na pomoc, byl už vlastně v bezvědomí.

„Právě, proto s tebou už podruhé stejnou chybu neudělám. Odpočiň si, jestli chceš, pak tě odvedu na pláž. Sice riskuju, že mě někdo napadne, pořád tu ještě jsou další hráči, ale určitě tě tady takhle nenechám.“

„To seš milej,“ ušklíbne se ona, „Že mě teda vyřadíš tak nějak lidsky.“

„Vyhrát může jen jeden, Ami.“

„A ty si věříš.“

„Věřím si dost,“ přikývne on, „Chápu tě, chápu tvoje nasrání. Už jen tři dny do konce soutěže a teď jsem tě tahle dostal. Si ale moc dobrá, Ami, určitě ti diváci poslali spoustu hlasů, i tak bude tvoje konto slušný.“

„Georgi, přestaň s těma žvástama,“ řekne ona nerudně, „Jsem kráva, nechala jsem se zaskočit, tak se pořád nevomlouvěj a už to skonči.“

„Tak jo, pomůžu ti na nohy, půjdeme tak rychle, jak ti to bude vyhovovat, máš zraněnou tu nohu ...“

„Di do prdele, ty, ty ...,“ rozčiluje se Nam, pak se rozesměje, „Georgi, ty seš fakt komickej. Co seš tak starostlivej?“

„Tak seš holka ... chvíli jsem váhal, jestli tě mám vyřadit ... chvíli jsem tě pozoroval, než jsem na to šel. Ale seš dobrá, a já měl šanci vyřadit dalšího hráče ...“

„Fakt di do prdele. Já jsem kráva, když jsem se nechala zaskočit. Tak mě laskavě přestaň litovat, to mě totiž sere ještě víc. Jasný?“

„Jo, jasný, už budu držet hubu,“ slibuje Wmansa, lehce postrkuje svoji zajatkyni před sebou, přitom bedlivě sleduje okolí. Má obavy, aby se sám nestal obětí útoku. Někdo by tak mohl zabít dvě mouchy jednou ranou, vyřadit jeho i Ami. Nikdo ho však nenapadne, on dovede svou vězeňkyni až na pláž, kde se ona posadí způsobilě do písku a čeká, až si ji odvezou. Hledí do země a v očích má slzy. Byla už tak blízko ...

Na ostrově tak zůstává už jen trojice mladíků, kteří zatím ze všech soutěžících měli největší štěstí, a také, pravda, prokázali své schopnosti. Justin Fedorov, David Pařízek a George Wmansa stále ještě mohou snít svůj sen o celkovém vítězství a právu ve Světové hře dále pokračovat. Nebojí se, že by nebyli na další pokračování v pořádku, mezi tímto kolem a semifinále Federace jsou přes dva měsíce, dost dlouhá doba na načerpání nových sil, vyléčení neduhů. Jenže než dostanou tuhle šanci, musí napřed vyhrát tohle regionální kolo.

Nějak se navzájem míjejí, ne že by se nehledali, je lákavější vyřadit své soky ve hře, než proti nim bojovat v nevyzpytatelném závěrečném klání, o jehož podobě nevědí zhola nic, mohou jen spekulovat, jakou chuťovku pořadatelé vymyslí.

Občas se někdo z trojice zhlédne, ale pak si zase navzájem zmizí z očí. Ostrov už znají dobře, mají vyšlapané pěšinky, čisté, bez pastí. Cpou se místními plody, mají často průjem, jsou zesláblí, pokrytí boláky, opruzeninami, ale stále mají dost sil. Všichni tři na sobě mají hodně potřhané spodky, které si čas od času vymáchají v nějaké tůni, potoce či moři, a také své trenýrky. Většinou dost potřhané tričko si někdy berou na noc, ty jsou přeci o dost chladnější. Oheň si nikdo rozdělat netroufá vlastně od počátku druhé části hry.

Sirénu v podvečer osmačtyřicátého dne všichni tři očekávají, a ona přijde. Mají před sebou poslední noc, než se sejdou na pláži. Sami ani netuší, kolik jich tam bude, někdo neví o vyřazení Kristophera, další zase o Naomi.

Když udeří noc, neusíná se jim lehce, a to ne kvůli podmínkám, ve kterých nocují. Již jen jeden den je dělí od obrovského úspěchu. Vítěz regionálního kola získává kromě velmi slušného zisku na svém kontě i slávu, je zván na besedy, budou s ním rozhovory, bude středem zájmu, až se začne připravovat na semifinále. K tomu všemu už není daleko, osmačtyřicet dost drsných dní vydrželi, na rozdíl od mnohých jiných. Ten vavřín je tak blízko, a přitom pořád tak daleko ...

KDO TO BUDE?

Všichni tři mladíci dorazí na pláž krátce po sobě, stojí kus od sebe, rozhlíží se, jestli přijde ještě někdo další.

„Chris?“ ptá se David.

„Vyřadil jsem ho,“ odpovídá Justin, „A co Ami?“

„Tu jsem vyřadil já,“ klopí provinile hlavu George, byla to holka. I když dost ostrá, tak přeci jen holka.

„Takže už jsme jen my tři?“ ujišťuje se Pařízek, pak ukáže na moře, od lodi odráží několik člunů.

„Přijíždí celá delegace,“ směje se Fedorov.

„Tak je dneska finále, ne?“ usmívá se i David, přitom ale hodnotí své šance. Teoreticky jsou třetinové, podle počtu soupeřů, ale ve skutečnosti? Hodně asi bude záležet na tom, co jim nachystá pořadatel, které schopnosti tam budou rozhodovat.

Na pláž vstupuje rozesmátý moderátor Paolo Ballenti, ale také další pracovníci, připravují stůl, židličky, kamery.

„Moji hrdinové,“ začíná zvesela Paolo, „váš den nadešel, dneska si jeden z vás nasadí vavřín pro vítěze tohoto regionálního kola Světové hry. Ale postupně. Nejprve vám musím říct program. Bude náročnější, než si možná myslíte. Tak za prvé, za pár hodin, přesně ve třináct hodin nula nula zdejšího času, nás čeká tiskovka. Tedy konference, na které budete odpovídat na dotazy diváků. Sdělovat svoje dojmy, svoje postřehy, svoje naděje na celkové prvenství. To bude trvat tak dvě hodiny. Ve čtyři hodiny po poledni se rozběhne poslední soutěž této hry, která jednoho z vás korunuje a dva z vás přiřadí k širokému poli poražených.“

„Co to bude?“ nevydrží se nezeptat Pařízek.

„Vyčkej času, Davy, všechno se včas doví,“ usmívá se dál Ballenti, „Vaše závěrečné klání budou pochopitelně sledovat diváci, možná nejen v našem regionu. Poražení i vítěz pak budou znovu zpovídáni. Pak se přemístíme na loď, kde vás čeká pořádná večeře.“

„Pořádná večeře,“ zasní se David, „Už si ani nevzpomínám, kdy jsem se pořádně najedl.“

„Jsi poněkud pohublý, pokud mohu soudit. Ale zůstalo ti dost sil?“

„Myslím si že jo,“ odpoví tázaný, ale i dva neoslovení borci přikyvuji.

„Budete je potřebovat. Nuže, asi je čas, abych vám řekl, co vás dneska čeká. Protože pak budete muset odpovídat i na dotazy, jaké šance si dáváte, jak vidíte šance těch dalších. Pochopitelně od vás divák očekává především pozitivní odpovědi, jak k tomuto samotnému vyvrcholení, tak k celé hře. Vážení,“ podívá se směrem k doprovodu, ti pochopí, „teď se to nepřenáší, tak mi dobře poslouchejte. Ne abyste pláclí něco, co naši soutěž shodí. Máte určitě mnoho negativních zážitků, viděli jste trpět svoje kamarády, sami jste trpěli, máte zranění, boláky, průjmy, zvraceli jste, měli jste horečky. To všechno divák viděl, to všechno ví, od vás ale očekává především pozitivní přístup, rozumíme si?“

„Je nám to jasný, jde i o naše konta, ne?“ stává se Pařízek mluvčím trojice mladíků.

„Přesně tak. Proto, když padnou nějaký dotazy na některý nepříjemné okamžiky, tak v nich vždy hledejte pozitiva. Uvedu příklad, Jackieho málem sežrali psi, ale když na to padne dotaz, tak vyzdvihněte urputnost, s jakou bránil svůj život a pak nezměrnou odvahu a sílu naší malé drobnější Ami. A tak dále. Buďte prostě vždycky pozitivní. Zdůrazňujte, že jste tady dobrovolně, že jste tady rádi, že vám dělá radost takhle soutěžit. Vždycky se najdou někteří, kteří naši hru pomlouvají, mluví o její brutalitě. I když v této hře nikdo nezemřel ...“

„Všichni jsou zachráněný?“ ujišťuje se Fedorov, že správně slyšel.

„Ano, nikdo neumřel a doufám, že to tak zůstane. Ale bylo dost brutálních scén, to si musíme přiznat, ta smečka psů byl dobrý nápad, pro oživení hry, ale taky přinesl dost drastických obrázků. To víte, diváci si to můžou pustit opakovaně, zpomaleně, přiblížit si detaily. A někdo pak poukazuje na tu brutalitu. Tak vy mluvíte o pozitivěch, o tom, jak vás tahle soutěž zocelila, jak vám dala možnost si sáhnout až na dno, jaké nezměrné zkušenosti jste nabrali a tak. Rozumíme si?“ ptá se Ballenti dost naléhavě.

Ve stejném duchu pokračuje dobrých dvacet minut, dává rady, jak vhodně odpovídat na dotazy. Přehlíží nervozitu mladíků, kteří před ním přešlapují v písku, slunce je začíná pálit do obličeje. Ale neprotestují, jen čekají, kdy už jim konečně prozradí, jakou potměšilost na ně na závěr vymysleli.

„Vidíte támhle tu horu?“ ukáže Paolo na nejvyšší bod na ostrově, je situovaný u pobřeží, dost daleko od zdejší pláže, která se však netáhne kolem celého pobřeží, je přerušována skalisky.

„To bude náš cíl?“ pochopí jako první Fedorov.

„Přesně tak, vážení,“ přikývne moderátor, „Ve čtyři hodiny vyrazíte tady odsud, z této pláže. Budete mít jen trenýrky, žádné zbraně, nic. Smíte použít jen svoje vlastní ruce a nohy, abyste se tam dostali jako první.“

„Smíme jen běžet a lézt?“ ptá se Wmansa.

„Ne tak docela, Georgi. Do doby, než odstartujeme ten závod, máte vůči sobě pochopitelně imunitu. Jak ten čas využijete, je na vás. Můžete se dojít někam napít, něco pojest, my vám tady nic nedáme. Můžete se taky projít k té hoře, vybrat si nejlepší trať. Ale nesmíte na sebe útočit. To se změní, až vyrazíte do toho závodu. Můžete mezi sebou zase bojovat, ale jen holýma rukama, bez použití jakékoli zbraně. Pokud tedy někoho během závodu srazíte, zraníte, je to vaše věc. Ten, kdo tam bude první, tak ten vyhrává. Pochopili jste?“

„Kudy máme běžet, to je taky na nás?“ ujišťuje se Pařízek, zda správně rozuměl.

„Přesně tak, Davy. Asi tu horu znáte, za ty týdny, co jste tady. Možná jste se někteří na jejích svazích i ukrývali. Dobře víte, že na vrchol vedou různé cesty, některé jsou kratší, ale ne vždy to musí být nejlepší řešení. Některé jsou taky nebezpečné, drolí se tam kamení a vy máte jen holé ruce a bosé nohy. Nebude to tak jednoduché, jak by se mohlo zdát.“

„Jestli tomu dobře rozumím,“ ozve se Justin, „Můžu běžet, ale taky můžu na druhé zaútočit. Můžu jim porazit nohy, můžu je zmlátit, je tak? Abych je zbrzdil, zastavil?“

„Pokud se nechají zmlátit ... Ale nesmíte vzít do ruky žádnou větev, žádný kámen, nemůžete po nich nic hodit. Pokud se s nimi budeš chtít utkat, Justy, tak jen holýma rukama. Jako si vyřídil Chrise,“ dodá moderátor s úsměvem, „Vítěz a poražení se sem vrátí, pokud by byl někdo zraněný, tak už si ho vyzvednou naši lidi a dopraví na loď. První vyhrává, druhý je jeho náhradník, je tedy důležité i pořadí, na to nezapomínejte. Třetí je sice druhý náhradník pro semifinále, ale jeho šance se rovnají téměř s jistotou nule.“

„To i toho druhého,“ ušklíbne se George.

„Máš asi pravdu, nicméně nikdy nevíš,“ pokrčí rameny moderátor, „Nuže, pokud máte ještě nějaké dotazy, sem s nimi. Teď jsme pořád ještě mimo záznam, tak můžete být otevření. Ale potom si dávejte laskavě velký pozor na to, co budete říkat. Tak nejsou dotazy? Dobře. Připomínám vám vaši imunitu vůči sobě, ale nikoli proti nástrahám ostrova. Bylo by smutné, kdyby ještě před závěrečnou soutěží někdo utrpěl nějaký úraz. Tak si dávejte pozor, pokud si půjdete obšlápnout tu trať, po níž odpoledne vyrazíte. Jak jsem vám už říkal, je na každém z vás, jak si ji zvolí, zda se bude věnovat jen běhu, či se pokusí nějakého svého soka zbrzdit a svede s ním nějakou půtku. Máte teď volno, abyste se posílili, napili, případně si vybrali trať, po které se vydáte k cíli závodu. Hodinu před zahájením konference zazní siréna, tak ať budete kdekoli, okamžitě zamiřte zpátky na pláž.“

Ballenti po těchto slovech mladíky opustí a jde se dohadovat se štábem, kde bude nejlepší konferenci připravit. Kluci budou odpovídat živě, nebudou mít k dispozici nadále žádnou techniku. Ani nebudou upravováni maskéry či vizážisty, kteří také umějí divy. Chlapcům na ostrově zatajil, že bude ještě jedna vložka, kdy se k závěrečnému běhu vyjádří většina vyřazených soutěžících, všichni jsou díky moderní medicíně v takovém stavu, že mohou minimálně na nemocničním lůžku sdělit svůj názor. O tom, že též byli poučeni, aby byli výhradně pozitivní a především nezmiňovali svá mnohdy velmi těžká zranění, nemůže být pochyb.

Trojice mladých mužů, jenž je stále ještě ve hře, poodejde svorně stranou. Tam se začnou dohadovat, jak naloží s časem, než se budou muset vrátit na pláž. Shodnou se na nutnosti si trať projít, ostrov stále skrývá nebezpečná místa a nikdo z nich nechce být vyřazen nějakou pastí. Zároveň po sobě po očku pokukují a hodnotí své možnosti. George je určitě skvělý běžec, k čemuž ho predikuje jeho původ, lidé tmavé pleti mají trochu jinou stavbu svalů než běloši. Ale zde nepůjde o sprinty, kde se černí běžci více prosazují, tady je čeká poměrně dlouhá štreka ne vždy zrovna příjemnou krajinou. Budou muset proběhnout džunglí, zdolat převýšená místa, kamenité úseky, jejich již ztvrdlá kůže na bosých nohách bude asi dost trpět. A nakonec se nějak musí vydrápat na tu horu, která je minimálně ve své poslední třetině dost kamenitá, z některých stran také hodně strmá a téměř nepřístupná.

„Tak co, jde každé po své trase, nebo tam zajdeme společně?“ položí po krátké debatě zásadní otázku Pařízek.

„Mně je to jedno,“ pokrčí rameny Fedorov, „Teď nejsme nepřátelé, stejně si nakonec každý může běžet jak chce. Známe už trochu ten ostrov, všichni víme, kudy nejlíp k tý hoře. Pak už asi bude záležet na každém z nás, jak na ní půjde.“

„Takže žádná bitka na úvod?“ usměje se Wmansa.

„To je přece taky každého věc,“ znovu pokrčí rameny Justin, „Když se někdo bude chtít prát, tak jsem připravený. Ale platí jedno přísloví, když se dva perou, třetí se směje. Takže Georgi, když se my dva tady do sebe pustíme, může Davy mít už takovej náskok, že ho ten, co to vyhraje, už nedohoní. Nebo někdo jinej.“

„Souhlasím,“ přikývne černý panter, „Tak co, budeme tady jen tak vejrat, nebo se vydáme k tý prokletý hoře? Navrhují tam dojít společně, pak si každé může hledat svoji trasu, pokud bude chtít.“

S tímto souhlasí všichni, proto svorně vyrazí. Kontrolují trať, po které asi všichni poběží, neboť je jednoznačně nejlepší. Ne možná nejkratší, ale jiné úseky jsou tak zarostlé, že by v nich běžec asi uvázl, i kdyby se nechytal do žádné pasti. A na ty si taky dávají pozor, svým způsobem se i přesvědčují o čistotě míst, kterými povedou už brzy jejich hodně zrychlené kroky.

Dorazí až pod poměrně vysokou a dost strmou horu, na jejímž vrcholu je plošina, na níž stane někdo z nich první. Začnou se dohadovat o schůdnosti terénu, obcházejí kopec kolem dokola, každý si pro sebe hledá nejlepší trať, i když to nahlas neřekne, neboť není důvod soupeřům prozrazovat své záměry. Ale ono zase není tak moc na výběr, jak by očekávali, neboť hora je z mnoha stran opravdu bez horolezecké výbavy nepřístupná.

Ve své podstatě mají dvě reálné možnosti. Buď sem doběhnout z pláže, budou pokračovat vlastně po úpatí dál, oběhnout téměř polovinu hory, a pak zamířit na její vrchol po cestě, která je nejdostupnější. Druhá reálná varianta je běžet jen chvíli po úpatí, ale pak vyrazit nahoru, po cestě jednoznačně kratší, ale dost nebezpečné.

Vzhledem k zhodnocení situace a více méně jen dvěma možnostem, si společně jdou projít nejprve delší trasu, téměř až nahoru, dojdou do čtyř pětín, zbytek je v podobném ražení. Vrací se zpátky, opět společně se podívají na druhou variantu. Tam ale dojdou tak do poloviny, jejich chodidla začínají zraňovat ostřejší hrany a také se jim drolí zvětralá hornina pod nohama. Ano, je to tudy podstatně kratší, ale dost strmé a velmi zrádné.

„Vy už dál nejdete?“ ptá se David a dívá se podezřívavě na své kolegy i protihráče.

„Tady je to na hovno, to je tak vo sražení vazů,“ ukáže Justin směrem nahoru, „Není se čeho chytit, drolí se to.“

„Já se ještě kousek podívám,“ odvětlí Pařízek a leze dál. Jde mu to ztuha, a on ještě předstírá horší situaci, než ve skutečnosti je. Má už svůj plán, ale nechce ho prozradit. Bedlivě sleduje skálu nad sebou, ano, je to nebezpečné, dokonce hodně nebezpečné, ale ne nemožné. Dojde asi do dvou třetin, aby se ujistil, že i dál lze pokračovat, byť za vysokého rizika. Pak ale předstírá skoro nemožnost zdolat další trať, nasadí zklamaný výraz a vrací se.

„Dyť jsem to říkal, tady může jít jen sebevrah,“ prohodí Fedorov, „Tak se zdá, že je jen jedna možná cesta, pro všechny. Tak to asi bude mazec, co?“

„Možná a možná ne,“ ušklíbne se Wmansa.

„Myslíš si, že seš nejrychlejší? Že tě nikdo z nás nedohoní?“ podívá se na černého chlapce Justin, „No uvidíme, jestli si moc nefandíš. Aby ti nedošel dech.“

„Nemusí to bejt jen vo dechu,“ rozhlíží se Pařízek, „Všude je plno výmolů, když poběžíme, můžeme si lehce vyvrknout kotník, taky chodidla asi budeme mít na sračky, minimálně až se dostaneme sem, kde je to dost kamenitý. Pak se uvidí, kdo dokáže překonat nejlíp bolest, kdo bude mít taky nejvíc štěstí. Pořád je to třetina pro každého z nás.“

Mají ještě nějaký čas, tak si natrhají ovoce, sednou si do stínu palmy, pojídají ho a jen tak klábosí. O tom co bylo, především, jen výjimečně zabrousí k budoucnosti. Všichni totiž sní o svém vítězství a vítěz ji bude mít diametrálně jinou, než jeho dva poražení sokové.

Z pohody je vytrhne siréna, povzdechnou si společně, čeká je mediální prezentace, kde se budou muset tvářit šťastně, odhodlaně, mluvit spisovně a nadšeně. Hlavně nesmí kritizovat někdy tvrdá pravidla, musí zlehčovat vážná zranění mnoha kolegů, svoje útrapy, kterými oni zdárně prošli až sem. Když svorně

přicházejí na pláž, vypadají jako trojice turistů, co jsou zde na dovolené a chystají se na nějakou zábavu. Nijak nepřipomínají trojici soků, kteří si šli střídavě po krku a za chvíli se budou nemilosrdně hnát za poctou určenou jen vítězi.

Konferenci všichni tři doslova protřpí, ale neklamou. Nešetří pochvalami na adresu vyřazených soutěžících, pochvalně mluví i o atraktivitě soutěže. Zdrženlivě se vyjadřují k následné závěrečné disciplíně, byť je na každém z nich patrná jeho sebedůvěra. Do jejich odpovědí režie stříhá různé momentky, nejlépe dramatické či milostné, David se tak objevuje v decentně zobrazených intimních hrátkách s Elizabeth, ale také jak je bičován, jak dává zákeřnou ránu Paikovi, jak se snaží zastavit krvácení z nohy své přítelkyně. Podobné prostřihy mají i oba jeho sokové.

Některé dotazy diváků jsou zajímavé a inteligentní, jiné dost stupidní, ale oni nikdy nezmění svou vizáž, pořád se usmívají, číší z nich pohoda i odhodlání, i po osmačtyřiceti dnech útrap v sobě nacházejí dostatek morálně volných sil.

„Ten tvůj kámoš fakt nemá šanci,“ říká Isabela Jirkovi, oba sledují tiskovku v domácím kině, kde je velký obraz a skvělá zvuková kulisa. K tomu přikusují nějaké dobroty, po ruce mají i koktejl.

„Takovej běh je hodně zrádný, stačí špatně šlápnout ...,“ odpovídá on.

„Tak na to spoléháš?“ dráždí ho ona, „Tak si na něj ještě přisad,“ poňouká ho.

„Už jsem si vsadil, dřív, když byl ještě příznivější kurs,“ odpovídá on, sázet je možné až do poloviny závodu, ovšem kursy se průběžně mění, jejich výhodnost je daleko odlišná od doby, kdy soutěž začínala, „A mám vsazeno i na George, to byl vždycky můj černý kůň.“

„Taky si myslím, že von vyhraje,“ souhlasí tentokrát ona, „I když Justy se nezná, je to tvrdý východní chlapisko, má plíce jako zvon, bude trpně snášet bolest. Asi George pořádně prožene, dost mu zatopí, pokud ho rovnou neporazí.“

„Takže Davida si už odepsala?“

„Po pravdě? Jo? Podle mýho je z nich neméně pohyblivej, nejvíc těžkopádný. Má výdrž, to jo, když se dostal až sem. Ale ty dva jsou prostě lepší. Může vyhrát, jen když se ti dva zraní, nebo by se porvali mezi sebou, a von z toho těžil,“ sděluje ona svůj názor.

Podobné debaty probíhají v milionech domácností, neboť finále sledují nejen velká část regionu, ke kterému se toto kolo vztahuje, ale nenechají si ho ujít ani v jiných státech Federace. Mnozí se také prou s kolegy, partnery, partnerkami, který ze soutěžících má největší šanci vyhrát, mnozí ještě přidávají sázky. Devětačtyřicátý den končí dramatická soutěž, která přinesla poměrně drsné okamžiky, napětí, radost, bolest, ale i krev. Ještě zbývá odkryt poslední tajemku, kdo bude mít radost největší a kdo vlastně ve Světové hře dále zůstane. Jedno je jisté, radovat se bude jeden z mladíků, kteří se právě chystají na start závěrečného klání.

VÍTĚZ A PORAŽENÍ

Vyrážejí. Miliony lidí sleduje jejich běh hned v několika možných prostřizích. Na maketě ostrova, kde se objevují jako tečky různé barvy a je patrná jejich vzdálenost, na záběrech z větší dálky, z výšky, ale i v detailech, kdy je snímán výraz jejich tváře, dopady nohou.. Mladíci jsou jen v trenýrkách, hra jejich svalů je ještě více patrná na jejich přeci jen pohublých tělech.

Hned po startu vystřelí vpřed George Wmansa, snaží se udržet náskok, aby mu třeba soupeř za ním nepodrazil nohu. Druhým je Justin Fedorov, rozestup je střídavě pět až deset metrů. Ve stejné vzdálenosti se na třetím místě drží David Pařízek. Jak se zdá, zatím to všem vyhovuje. Justin si věří na delší vzdálenost, George spoléhá na svou rychlost a David, který si je vědomý, že je z nich nejhorší běžec, na svůj tajný plán, pokud ho oni neprokoukli anebo neuvažují stejně.

Během běhu se objevují prostřihy i na již vyřazené soutěžící, kteří umístění ve společenské místnosti na lodi usilovně fandí svým favoritům, nebo fandí i na nemocničních postelích. Dost často se objevuje tvář Elizabeth Bártkové, jejíž mileneček má stále šanci na celkové vítězství, neboť i když je zatím třetí, rozestupy jsou minimální a spíše taktické.

Oči k obrazu má přikováno i dalších pár milionů lidí, včetně Jirky Buchara a Isabely Rozehnalové. Diváci mohou buď sledovat oficiální hlavní sestřih, nebo si mohou přepínat i na další obrazy, či si mohou nastavit

zároveň i více obrazů, aby měli co největší přehled. Pokud vydrží trojice v kontaktu až do finále běhu, možná dojde i na boj, kdy se pokusí jeden druhého srazit, zabrzdit. Zatím se zdá, že mají všichni tři mladíci dost sil, ačkoli v detailu je vidět, jak se z nich pot jen lije, jak přerývaně dýchají. Ale jejich oči planou a o jejich nezdolné vůli nikdo nepochybuje.

„Běž, běž, Davy,“ je zcela vtažený do závodu Jirka, o to více, že jeden z adeptů na korunu je jeho bývalým spolužákem.

Aniž by se stav změnil, dobíhají mládenci až k úpatí hory. George a Justin pokračují pořád dál, David náhle zabočí a zamíří své kroky do míst, které si před pár hodinami rekognoskoval. Režie nabídne prostřih na moderátora, jeho ustrnulý výraz, vzápětí Paolo začne chrlit informace o tomto zrádném úseku a přidá i děsivou historku, že se zde už kdysi někdo zřítíl a svůj pád nepřežil. V prostřihu se objevuje i instruktor a vítěz před deseti roky Karel Mandys, který vysvětluje, jak nebezpečná je tato zvolená trasa, díky zvětřelé hornině.

„Panebože, kam to ten blázen leze?“ má oči navrch hlavy Buchar a mezi lopatkami cítí mrazení. Slyší i názor hlavního instruktora, který tvrdí, že zvládnout to bude velmi těžké, ale pokud by se mu podařilo udržet se na hoře, má velmi reálnou šanci vyhrát, protože jde o daleko kratší cestu.

Wmansa ani Fedorov si zmizení Pařízka nevšimli, domnívají se, že mu došly síly a oni ho setřásli. Jsou přesvědčeni, že to bude jen mezi nimi. George je stále o kus vpředu, občas se ohlédne, zda jeho sok nezkracuje vzdálenost, aby ho zezadu napadl. Oba nejdou zatím na sto procent, oba vědí, že budou na závěrečný finiš potřebovat ještě nějaké síly. Teď půjde o to, kdo jich bude mít víc.

Mezitím David zdolává strmý sráz, který si odpoledne obšlápl. Není to snadná práce, nohy už má rozedřené do krve, nechává z ní za sebou šmouhu. Ale je připravený se bolesti nepodvolit, žene ho vidina úspěchu. Dere se před, obchází skaliska, přeskakuje je. Občas zavadí nějakou částí těla o ostrou hranu kamene, ta ho poznamená a zraní, ale něco takového ho nedokáže zastavit.

Je už ve dvou třetinách a jeho soupeři sotva na začátku srázu, sice snazšího na zdolání, ale daleko delšího. On jde vpřed jak stroj, nedbá na krvavá zranění, vytěsňuje bolest ze svého mozku, nepodává se jí. Terén se očividně zhoršuje, ale vrchol hory se přibližuje.

Napětí je znát i na moderátorovi soutěže, pokládá otázku Charlymu, a instruktor Mandys opět vysvětluje, co ještě Pařízka čeká. Varuje před zrádností hory, kdy nebude jednoduché poslední metry zdolat.

„Je to dle tebe nemožné?“ ptá se ho Paolo vzrušeným hlasem.

„To určitě ne,“ říká instruktor, „Ale je to velmi riskantní, stačí malé zaváhání a skutálet se z takového srázu, plného nebezpečných kamenů, to by mohlo mít moc špatné následky,“ vyhýbá se záměrně slovu smrtelné.

Pařízek zatím jeho slova o reálnosti vyhrát naplňuje, napíná své již znavené svaly, nachází ale stále dost sil, aby ve svém úsilí nepolevil. Dívá se zásadně nahoru, zbývá mu snad už jen padesát metrů, sice dost hnusných, ale postupuje dobře, když tohle tempo vydrží, bude tam první.

„Lez, ty blázne, lez!“ volá Jirka v pohodlí svého domácího kina, vzrušeně dýchá, jeho bývalý spolužák je už jen kousek od velkého úspěchu.

Mezitím i George a Justin postupují vpřed, dostávají se však sotva do poloviny vzdálenosti mezi úpatím a vrcholem. Jsou od sebe vzdáleni stále asi pět metrů, ale bílý mladík cítí dost sil, aby tento rozdíl v pravý čas dokázal smazat.

A pak ho spatří, navzájem se na sebe podívají, pak se skoro zastavují a hledí na třetího z nich. Je na prudkém srázu, ale snad už jen patnáct metrů pod vrcholem. A před nimi je dobrých pět minut běhu do nepříjemného kopce. Spíše však víc. V tu chvíli si uvědomují, jak je David blízko triumfu a oni porážce.

Pařízek se vyšvihne přes další kámen, sice ho zabolí v levém boku, který si o něj sedřel, ale drží se a nad ním už je jen deset metrů. Ohlédne se a vidí své soky, ne, ti ho už nedokážou zastavit. Jemu zbývá jen kousek, už jen kousek a stane se slavným. Jen neudělat chybu, nemusí už tolik spěchat, než oni dorazí na vrchol, bude tam on třikrát.

Na tváři se mu rozlije úsměv, nadechne se a pokračuje ve své krasojízdě. Naopak jeho soupeři jako by zkameněli. Stojí teď vedle sebe a koukají na mladíka, který zdolává poslední metry nebezpečného srázu.

„Von to snad dokáže, von to snad vyhraje!“ postaví se Jirka, hledí na obraz svého bývalého spolužáka, který mu režie přibližuje. A dalším milionům divákům. Další dva soutěžící jsou pro režii teď nezajímaví, snímají chlapce, který je tak blízko úspěchu.

David postoupí zase o kousek dál, levou rukou se zachycuje výstupku, levou nohu klade na další, napíná svoje svaly, aby se opět posunul o kousek dál. Uslyší však nepříjemný zvuk drolení, divného praskání, cítí, jak se mu levá noha uvolňuje, vycítí nebezpečí. Rychle se chce vrátit pravou nohou do původního stanoviště, ze kterého se vyšvihl, když se mu začne drolit kámen i pod jeho levou rukou. To snad ne, takový pech snad nemůže mít, aby se mu náraz udrolila opora ruky i nohy.

Zoufale zatíná levou a teď i pravou ruku do kamene, pravá však sklouzává, přitom se mu trhá dlaň o ostré hroty, pravá noha promáchně oporu. Přes hroznou bolest v levé i pravé ruce se však nepouští, pud sebezáchovy povyšuje záchranu života před touhou ulevit si od bolesti. Moc dobře ví, že nesmí povolit, pokud by se dal do nekontrolovatelného pohybu, jen těžko se dokáže zastavit. A prudký sráz je plný nepříjemných a ostrých kamenů, žel bohu ne vždy dostatečně pevných, jak se teď přesvědčuje.

Kritickou situaci si uvědomují všichni, kdo přenos sledují, mladíkovi teď plandají obě nohy, zoufale se drží levou rukou rozdroleného kamene, pravá mu pomalu sklouzává, zatíná nehty do horniny, láme si je, vyvrací, šílená bolest jím prostupuje, ale stále se snaží situaci ustát.

Režie rychle k celkovému obrazu vloží menší výřez, pohled na zděšený výraz ve tváři Elizabeth, když dochází k tomu, co si snad nikdo se srdcem na správném místě nepřeje. Přes veškerou snahu je zemská přitažlivost silnější, obrovská vůle mladého muže tentokrát nestačí na přírodní zákony a jeho tělo začíná sklouzávat. Zoufale se snaží padající ještě zachytit, nalehnout celým tělem na skálu, ale jen za sebou nechává krvavou šmouhu, jak se mu o horninu trhá pokožka na prsou, břichu i stehnech.

Oblíčeje chlapce vykazuje stopy obrovské bolesti, už ale nedokáže pádu zabránit. Jeho tělo se odrazí od vyvýšeniny, přes tu se překulí a on padá zase o kousek níž. Podívá se směrem dolů, chce zmírnit následky pádu, zachytit se na dalším výstupku. Ví, že už dneska nevyhraje, teď už bojuje o svůj život. Spatří ostrý kámen, který se strašně rychle přibližuje, chce se mu vyhnout, ale nemá jak. Ve chvíli, kdy na ten ostrý výstupek dopadne jeho hlava, přestává vše okamžitě vnímat, jeho tělo už dále klouže naprosto bezvládně.

„Do prdele! Do prdele!“ vyrazí ze sebe Jirka Buchar, bílý jak stěna, v očích slzy. Režie rychle prostřihává detail záběru, jak hlava udeří do kamene, na němž zůstává hrozná krvavá stopa. Pak stříhne tělo, které se teď zastavuje, nepřírozeně zkroucené, nehybné.

V prostřihu se objevuje Elizabeth, která si zakrývá obličej dlaněmi, pár strnulých výrazů jiných vyřazených soutěžících.

Další stříh, teď je pro režii opět zajímavější zbývající dvojice soutěžících, mezi nimiž se rozhodne o vítězi. Oba chlapci však stojí vedle sebe a stále zírají na místo, odkud jejich sok před chvílí zmizel. Viděli ráno ten terén a dost dobře si dovedou představit, co znamená jeho pád, jaké devastující musí mít následky.

„Georgi, možná je vážně zraněnej!“ zvolá Fedorov.

„S tím my dva nic nenaděláme,“ odpovídá mu Wmansa, „Jestli mu chceš pomoc, tak musíme tu soutěž dokončit, pak ho seberou. My mu pomoc nemůžeme!“

„Máš pravdu,“ uvědomí si Justin, ano, až jeden z nich dosáhne vrcholu, tak pak celá hra skončí a na ostrov mohou vstoupit záchranáři.

Vyrazí skoro současně, ženou se bok po boku nahoru, čeká je tak pět minut cesty, než jeden z nich bude slavit a druhý smutnit. Režie se pochopitelně teď věnuje jim, moderátor už opět bouřlivě komentuje jejich souboj, hlavní obraz je o něm.

„Tohle nemohl přežít, tohle nemohl přežít, taková rána do hlavy ...,“ chvěje se hlas Jirkovi, hledá detail, přidává si na hlavní obraz prostřih na Davida. Pak si ho přibližuje. Zatímco na hlavním obraze dvojice mladíků bok po boku zarputile zdolává další metry, třetí z nich leží naprosto nehybně, v detailu je patrné, jak se pod tělem objevuje krev. Velká díra v hlavě je vidět jen částečně, ale i tak působí strašlivě.

„Byl už tak blízko,“ je očividně zdrcená i Isabela, nejen kvůli nehybnému chlapci v detailu, ale především kvůli svému příteli. Nedávno přišel za dramatických okolností o jednoho spolužáka z prvního stupně Institutu, a s tím dalším to také nevypadá dobře. Těžko ho budou dávat dohromady, když je minimálně půlka jeho mozku roztroušena mezi skalisky.

„Isi, von je mrtvej, von je mrtvej,“ derou se slzy do očí Bucharovi, ruce se mu chvějí, vlastně celé tělo.

„Bohužel to tak vypadá. Nevypneme to? Nepůjdeme radši dělat něco jinýho?“ ptá se Rozehnalová.

„Ne, ne ... třeba ho ještě zachráněj ... až ty dva skončej, tak pro něj můžou dojít ...,“ dělá si naděje Jirka, ačkoli vnitřně cítí, že jsou plané. Ta hlava Davida praskla jak skořápka, v lebce je hrozná díra, to detail odhaluje.

Zatímco Buchar jen sedí s hlavou v rukách a po lících mu stékají slzy, Isabela se k němu přivine a sleduje souboj o prvenství.

Oba mladíci jsou tak padesát metrů pod vrcholem, oba stále skoro na stejné úrovni, ačkoli se zdá, že Justin má přece jen trochu více sil. Málokdo postřehne, kdo do druhého prvně strčil, pravdou je, že se začínají pošťuchovat. A teď už se oba drží v klinči, rozhodnutí srazit jeden druhého na zem a získat pro sebe rozhodující výhodu.

Mrštný černý panter proti udělanému chlapisku, které se však rvát evidentně umí. Teď se oba odtrhnou, ale nepokračují v běhu, nýbrž v boji. Oběma je jasné, že pokud jeden vyběhne, dá na chvíli šanci tomu za ním se mu ocitnout v zádech, a na dosah. Musí mezi nimi tedy rozhodnout regulérní boj, v němž musí jeden druhého srazit a tím získat náskok, který už poražený v souboji nedožene.

Moderátor už je opět v rauši, určitě i miliony lidí vstávají a sledují opravdu dramatické vyvrcholení tohoto regionálního kola Světové hry. Přes značnou únavu a úbytek sil, do sebe oba mladíci jdou velmi tvrdě, ještě stále jsou schopni ve svých zmučených tělech vydolovat spoustu sil. George je mrštnější, ale i Justin zvládá dobře prvky bojových umění, které teď na sebe zkouší použít.

Vyrovnaný boj se zdá být nekonečný, byť netrvá zase tak dlouho. Fedorov má velmi zarputilý výraz, odráží elegantnější údery svého soka, jeho jsou možné méně pohledné, ale stejně efektivní. Po dalším výpadu černého mladíka se podaří tomu bílému asi rozhodující kop. Jeho noha velkou silou dopadá zboku na koleno soka, v detailu je vidět jeho nepřírozené prohnutí. Možná není nic zlomeného, ale minimálně jsou vazy zhmožděné, ne-li natržené. V tu chvíli se Justin od George odpoutává a vyráží vpřed, udělá několik rychlých skoků, než se ohlédne.

Wmansa chce protihráče následovat, ale prostě nedokáže svou vůlí překonat poranění pravého kolene, to nedokáže přenést takovou zátěž, jakou by potřeboval. Stokrát může silou vůle ignorovat velkou bolest, ale potřebnou rychlost vyvinout nedokáže. Nevzdává se, ale ztrácí kousek na každém metru a vzdálenost se zvětšuje.

Justin začíná vzrušeně dýchat, ne, to není tím, že by mu docházely síly, prostupuje jím euforie, protože si zřetelně a nezadržitelně běží pro vítězství. Už jen metry ho od něj dělí, jen teď špatně nedošlápnout, neudělat chybu. Ohlédne se, může zvolnit, George se za ním jen belhá, je už dost daleko a zrychlit evidentně nemůže.

Poslední metry si Fedorov doslova vychutnává, teď myslí jen a jen na sebe, na chvíli, kdy si myslel, že ho ani napodruhé nevyberou a on svou šanci nedostane. Ale ona přišla a on ji přetavil ve vítězství. Ne, pro něj Světová hra nekončí, pro něj bude pokračovat za dva měsíce a on bude usilovat o postup do Světového finále. Stojí teď na plošině, úplně nejvýše na celém ostrově, zvedá ruce nad hlavu, otáčí se kolem své osy, jako by chtěl dát možnost celému nebi nad ním zhlédnout, jak vypadá vítěz.

Trvá ještě chvíli, než se mu vrátí vzpomínky, respektive se mu vrátí při pohledu na George, který teď sedí o pár metrů níže, hlavu v rukách a pravděpodobně pláče. Byl tak blízko, ale slavit bude ten druhý. V tu chvíli si Justin vzpomene na Davida a výraz jeho tváře se změní, to mohou spatřit i diváci. Objevuje se v ní výraz zděšení, jako by si teprve teď uvědomil, čím bylo jeho vítězství vykoupeno. David byl tak blízko triumfu, ale osud tomu asi tak nechtěl.

Fedorov sestoupí k černému mladíkovi, sedne si vedle něho a vezme ho kolem ramen. Jejich pohledy se setkají, výraz jejich očí nemůže být rozdílnější. V jedněch je naprostý zmar, z druhých nelze ani tragickými okolnostmi vymazat euforii, jiskru, naději.

Moderátor řve, objevují se profily vítěze, šoty z jeho působení na ostrově, opakují se záběry z jeho bitky s Georgem, jeho klíčový úder a potom jeho vítězné gesto.

„Pojď, pomůžu ti,“ říká Justin, černý kluk jen kývne, setře své slzy a oba začnou sestupovat dolů. Těsně nad hlavami spatří kvadrakoptéru, která k nim míří, v ní asi záchranáři, aby sebrali tělo Pařízka.

„Co myslíš, mohl ten pád přežít?“ zeptá se Wmansa, oba teď myslí na to samé.

„Pokud měl trochu štěstí. Snad se někde zachytil, je tam tolik výstupků ...ten sráz je ale tak hroznej ...“

„Už mu moc nezbejvalo, a mohl teď slavit místo tebe.“

„Já vím, Georgi, já vím.“

Jak se ukáže, tak se z kvadrakoptéry žádný záchranář nespouští, jde o jeden ze strojů, kterých je tady víc a ze kterých se pořizují záběry. Dokonce je možná bez osádky, uvědomí si oba mladíci. Proto podvědomě zrychlí, i ten poraněný, a snaží se dostat nejen dolů ze stráně, ale i k místu, kam dopadl jejich soupeř.

George nemůže lézt do strmého kopce, Justin šplhá dál sám, dorazí jako první k místu, kde leží jeho kamarád. Má základy zdravotní péče a tak mu je vše jasné. V hlavě divně zkrouceného Davida chybí minimálně polovina mozku, jeho oči jsou vyhaslé, byť trochu pootevřené. Fedorov se posadí vedle něho, položí mu svou ruku na rameno a z očí mu vyhrknou slzy.

Režii se vůbec chování vítěze nelíbí, rychle proto vymýšlejí, jak nepříjemnost proměnit v triumf. Moderátor vykřikuje něco o tom, že tahle parta tvrdých bojovníků a bojovnic byla nevidaná tím, jací to byli féroví lidé. Kteří dokázali pomoci i soupeřům.

Smrt k této hře patří, ale tahle příšla z pohledu organizátorů v nepravou chvíli. Teď se má slavit, a místo toho vítěz sedí vedle mrtvého kamaráda a pláče. Moderátor dělá co může, aby diváky přesvědčil o nesmírné lidskosti Fedorova, když už nelze jinak, tak je třeba lidi dojmout.

Záchranáři přijdou na místo krátce po Justinovi. Je jim jasné, že tady už žádné oživovací pokusy nemají smysl, proto nakládají bezvládné tělo na nosítka. Zaskočí je však vítěz soutěže, když se jich sám nekompromisně chopí. Jeden ze záchranářů se ho snaží odstrčit, ale v očích mladíka v tu chvíli spatří něco moc ošklivého. Tak toho radši nechá, ví, co jsou ti soutěžící zač. Jinak by tu nebyli.

Když dorazí pod sráz, zvedne se ten černý kluk a rovněž se velmi nekompromisně uchází o druhou stranu nosítek. George a Justin tak sami nesou tělo svého padlého soupeře, a to i přesto, že Wmansa zřetelně trpí vždy, když došlápně na svou pravou nohu. Záchranáři teď na oba chlapce hledí s úctou, ano, už jim rozumí, oni prokazují poctu svému kolegovi, když ho na pláž donesou sami.

To samé si uvědomí i moderátor a přetavuje tento počín v pozitivum. Přidávají také rozhovor s Elizabeth, která je celá usazená. Ač to nikdo z režie nechce, stává se hlavní persónou nikoli vítěz, ale David Pařízek. Jeho smrt těsně před jeho triumfem, něco takového je třeba dobře uchopit, uvědomuje si i hlavní moderátor. Je třeba ukázat, jak taková soutěž formuje charakter soutěžících, o těch Justina a George teď Paolo básní. Ale vzpomíná i na Naomi, jak riskovala pro svého kluka.

„Proč jen ten blázen šel tou hroznou zkratkou,“ opakuje Jirka Buchar stále dokola, vděčný však za počín obou Davidových soupeřů, teď už brečí i Isabela, vše je tak dojemné.

NEKROLOG

„Odpočívej v pokoji, Davy!”

Chybělo několik desítek vteřin, chybělo asi deset metrů, a všechno mohlo být jinak. Mohl jsi být oslavovaným vítězem, poskytovat rozhovory, milovat se s Elizabeth. Mohlo být prostě všechno jinak.

Jenže chybělo těch deset metrů a těch několik desítek vteřin.

Jednou jsi mi řekl, že život je od toho, aby se žil. K čemu je někomu, když se dožije sto dvacet let, když celý život nežil, ale jen přežíval. Někdo si užije víc za pár let, než někdo za let sto.

Tohle bylo tvoje krédo, kterým ses vždy řídil. Každý den jsi prožíval tak, jako by měl být tvým posledním. Energie z tebe vždy jen sršela, nedokázal si dělat nic napůl.

Vždycky si chtěl vyhrát, nikdy sis dopředu nepřipouštěl porážku. Vždy jsi bojoval až do poslední minuty hry, a bylo jedno, zda to bylo na tělesné přípravě, na sportovních hrách, při zápase či jen při hře s kamarády v tělocvičně.

Osud ti na tomto světě věnoval pouze sedmáct let, ale když o tobě přemýšlím, tak vím, že sis je skutečně užil.

Díky tobě jsem velmi pečlivě sledoval regionální kolo Světové hry a díky tobě a tvým kolegům jsem si musel poopravit svůj názor. Jak na tebe, tak na tu hru. Vždycky jsem si myslel, že jsi za vítězstvím ochotný jít tak říkajíc přes mrtvolu, však tě za tvoji tvrdou hru nijak nemilovali ani tvoji kamarádi, když museli na tréninku hrát proti tobě a odnášeli si spoustu modřin. Ale když jsem viděl tebe a další v té Světové hře, spatřil jsem tě i v jiném světle.

Říká se, že charakter člověka poznáš, když se dostane do extrémních situací. A těch na tom vašem ostrově bylo požehnaně. Ano, chtěli jste všichni vyhrát, jste všichni divoči, plní energie i agresivity. Ale také jste projevíli a ukázali něco, co je mnohem víc a mnohem důležitější. Riskovali jste své touhy, své sny i svou bezpečnost, abyste pomohli těm, kteří se dostali do situace, která je ohrožovala na životě. Myslím si, že tím jste ukázali i nám všem, jak bychom se měli umět zachovat. Bojovat o své příležitosti tvrdě, bojovat fér, ale ve chvíli, kdy hrozí jinému vážná újma, tak umět i zabrzdit, přijít mu na pomoc.

Pochopil jsem, proč ses vydal po té velmi nebezpečné cestě. Zachoval ses jako vždy, prostě jsi byl ochotný jít na samou hranu, na samý okraj propasti, jen abys vyhrál. Nezlobím se na tebe, i když si nám, co tě znali a měli rádi, způsobil zármutek. Nezlobím se, protože vím, žeš nemohl jednat jinak. Bylo to v tobě, byl to tvůj život a ty ses ho rozhodl takto žít. Byl jsi šťastný, protože jsi žil tak, jak jsi ty sám chtěl.

Vždycky jsi chtěl vyhrát.

Chybělo ale těch deset metrů a těch několik desítek vteřin.“

„Kdo tohle napsal?“ ptá se Michal Tomášek, hlavní organizátor regionálního kola Světové hry, prohrabává se různými vzkazy, snaží se vytvořit scénář, který napraví poněkud rozpačité finále, které včera proběhlo. A které poznamenala smrt Pařízka, v nepravou chvíli a na nepravém místě.

„Tohle? Jeho spolužák, z prvního stupně Institutu, nějaký Jirka Buchar. Zjistil jsem o něm víc, je asi dost chytřej, studuje na druhém stupni Institutu, je taky bohatej, teda jeho rodiče, pracují v ústředí Systému, co dělají, je ale tajný,“ vysvětluje jeden z jeho mnoha asistentů.

„Chci ho. Nabídněte mu, ne, dejte mu, co bude chtít. Chci ho pro nekrolog za toho blázna, co nám to všem tak zkomplikoval. Jako by nemohl zhebnout o pár dní dřív,“ zlobí se Michal.

„Chtěl si drama, von ti ho poskytl,“ ozve se hlavní moderátor Paolo Ballenti, „Vygradovalo ti to, jedno voko nezůstalo suchý.“

„No ty mi deš taky do rány!“ stáhne se zlobou tvář Tomáška, „Neměl si ty kretény poučit, jak se mají chovat? Ten trohl, co to vyhrál, měl slavit. A co udělá von? Nejdřív místo radování slzí a pak uspořádá smuteční pochod po ostrově. Táhne sebou tu mrtvolu, jako by to byl ... no já nevím kdo!“

„Poučil jsem je, to si piš. Ale co pak nakonec udělají ... zase ty ohlasy nejsou tak hrozný, ne?“

„Jo i ne. Bolest, utrpení, krev, ale i ta smrt, tak to všechno k tomu patří, zvyšuje to sledovanost. Ale musí mít všechno svoje místo. Nejsme jen my, jsou jiný, v ústředí hry jsou nasraný, už se zase ozývají ty kritici, mluví o zbytečné smrti mladého člověka, o utrpení dětí a tak.“

„Jako by to nebylo vždycky, dyť je to obehnaná písnička. Kdyby bylo další referendum, kolik si myslíš, že dostane ta hra procent? Možná víc, než když ji schvalovali. Lidi to prostě chtějí vidět, tak si to nenechají vod nějakých přecitlivělejších blbů zrušit,“ mávne jen rukou Ballenti, „Spíš bys měl vymyslet, jak i z té jeho smrti co nejvíc vytřískat.“

„A co jako myslíš, že vod té chvíle, kdy se mu rozstříknul ten mozek na té skále, co jako myslíš, že vod té doby dělám?“ je hodně nerudný hlavní organizátor.

Oba protagonisté pro pořádání českého kola Světové hry se posadí ke stolu, posléze se trochu zklidní atmosféra a začnou vymýšlet, jak by vylepšili obrázek svého díla. S právě skončeným kolem mohou být spokojeni, vyneslo velmi slušný zisk, mělo dobrou sledovanost, dostatečný počet diváků zasílal své hlasy i sázel. O dramatické situaci nebyla nouze a soutěžící předvedli velmi dobré výkony. Bohužel smrt Davida

Pařízka přišla v nevhodnou chvíli, na úplný závěr, a vlastně přebila triumf Justina Fedorova. Ten se také zachoval nevhodně, z pohledu organizátorů, měl slavit a odpoutat tak zájem diváků od tragického osudu Davida. Jenže on celou věc ještě vystupňoval, a když seděl u mrtvoly a plakal, těžko mohl někdo divákům tvrdit, že jde o slzy štěstí.

Podle ohlasů, které se objevily v Systému, naopak diváci ocenili, jak sami soutěžící donesli tělo Pařízka na pláž, i podle svých vlastních vyjádření v Systému plakalo hodně diváků dojetím. Bohužel místo euforie panovala po skončení soutěže tesklivá atmosféra. Čehož okamžitě využili odpůrci Světové hry, nejen v tomto regionu, aby proti ní začali brojit, poukazujíc na zbytečné umírání soutěžících, tvrdá pravidla, připuštění brutálních situací a v neposlední řadě na věk hráčů a hráček. Vždyť zemřelému Davidovi by bylo sedmnáct let až krátce po skončení hry, narozenin se už nedožil.

Organizátoři pochopitelně mají v záloze své experty, kteří okamžitě na diskusních fórech mnohé výtky zpochybnili, včetně věku soutěžících. Dle nich jsou již dostatečně vyzrálí duševně i tělesně, což prokázali během hry. Systém dává nabídky právě takovým, kteří tato kritéria splňují, soutěžící jsou tedy pečlivě vybírání a také minimálně osm měsíců na extrémní podmínky cvičení.

„Elino, mám pro tebe návrh,“ zajde Tomášek za Bártkovou, „Pokud budeš souhlasit, pomůžeš tím jak hře, tak taky sama sobě,“ tvrdí.

„Chápu, budu muset asi hrát hodně smutnou,“ pokývá ona hlavou, stále ještě spočívá na lůžku na lodi, byť se jí zranění hojí. Je krátce před tím, než budou všichni transportováni na letiště a poletí domů. Bohužel jeden z nich v plastovém pytli.

„Tebe jeho smrt moc nerozhodila, co?“ podívá se Michal pátravě na dívku.

„Tak to není, však jsem ho obřečela,“ zavrtí ona hlavou, „Bylo nám spolu dobře, hlavně při sexu. Jasně, byla mezi náma náklonnost, ale nějaká ukrutná láska ... je mi ho líto, byl to docela fajn kluk. Ale kdyby neumřel, určitě bysme se rozešli, buď hned, nebo začas. Teda nic osudového, jak jsme předstírali v tý hře.“

„Rozumím, jste dost mladý, k tomu patří častý střídání partnerů, chcete jich poznat co nejvíc, užít si a tak. Ale promluv si s Emily, naší hlavní doktorkou, něco ti navrhne. Pokud budeš souhlasit, může ti to dost pomoci, do dalšího života. Jakej bude, to bude hodně záležet na tobě,“ říká Tomášek dost důrazně.

„To vím, můžete mi něco nabídnout, když budete chtít. Ale něco jsem snad vydělala, a podle všeho mám něco zdědit i po Davym.“

„Jasně, to ti nějakou dobu vydrží, pokud nezačneš vyšilovat a utrácet jako zběsilá. Ale pokud taky nehodláš spadnout z nějaký skály, a naopak se hodláš dožít aspoň průměrného věku, tak s tím určitě nevystačíš. Nejseš hloupá, seš dost cynická, moc si z ničeho neděláš. To nejsou špatný předpoklady. Pokud budeš souhlasit s tím, co ti navrhujeme, a co s tebou probere Emily, tak můžeš časem patřit tady mezi nás, stát se jednou z tváří našeho regionálního kola. A kdo ví, když budeš dost dobrá ...“

Po návratu celé skupiny do středu Evropy je nutné uspořádat pohřeb. Pochopitelně velký pohřeb, na kterém nemohou chybět ani všichni kolegové soutěžící, z nichž mnozí projeví velký zármutek, někteří opravdový, někteří předstíraný. Pohřeb se koná ve velké síni Rajské zahrady nedaleko od Prahy, mezi pozvanými hosty je i Jirka Buchar, doprovázený svou přítelkyní Isabelou Rozehnalovou. Spatří i Simona Divíška, který je zamotaný mezi personál.

„Pane Jirko, chce s vámi někdo mluvit,“ osloví mladíka před krematoriem o něco starší mladý muž, pak ho i s jeho přítelkyní vede k místu, kde postává Michal Tomášek a Paolo Ballenti. Jsou si navzájem představeni.

„Četl jsem váš vzkaz, co jste zavěsil do Systému. Proto vás moji lidi kontaktovali a proto vás sem pozvali, i s vaší přítelkyní,“ lehce se ukloní Tomášek směrem k Isabele, „Hodláme udělat o vašem bývalém spolužákovi takový medailonek, který bude zároveň jeho nekrologem. Chceme tam i vaše vyjádření. Podle toho, co mi o vás zjistili, jste dost chytrý. A máte taky dost dobrou životní úroveň. Ale prostředky se každému hodí, zvlášť když je mladý. Nebudu proto dlouho chodit kolem. Pokud budete souhlasit se svým zapojením, a pokud budete souhlasit i s tím, jak má vaše vystoupení vypadat, aby pochopitelně vyznělo pozitivně, pro Davida i naši hru, jsme schopni vám na účet poukázat velmi zajímavou sumu. Tak co vy na to?“

„Máte pravdu, pane, jsem dost dobře zajištěný. Proto opravdu nejsem nucen z existenčních důvodů šaškovat v nějakém medailonku, jehož vyznění by bylo zcela proti mému přesvědčení,“ odpovídá Buchar chladně, „Něco už mi naznačili vaši asistenti.“

„Odmítáte tedy?“ ozve se rychle Ballenti, „Možná jen potřebujete delší čas na rozmyšlenou.“

„Asi jsem se nevyjádřil dost přesně,“ usměje se lehce Jirka, „Neřekl jsem, že odmítám. Řekl jsem, že i já mám nějaké požadavky. Nemohu kývnout dopředu a zavázat se, že budu papouškovat nějaký text, který ze mě, s prominutím, udělá před mými blízkými a známými pitomce. Na druhé straně, pokud bude moje role důstojná, nebráním se spolupráci. Budu upřímný, i mně se může hodit, když vejdu i prostřednictvím vámi zmiňovaného dokumentu v jistou známost. Ale právě proto musím dopředu znát scénář a dopředu vědět, co chcete, abych říkal.“

„Tak úplně to není ... máme už nějaký scénář, ale pochopitelně ho budeme pilovat ...“

„Já vám rozumím,“ objeví se na tváři mladíka chápavý úsměv, „Vám zase tak smrt soutěživých nevadí, pokud přijde ve vhodnou dobu. Tahle se dle mého příliš nepovedla, zastínila oslavy vítěze. Taky asi vzbudila emoce, zase se do vás navážejí vaši kritici. Sledoval jsem některé negativní ohlasy a názory v Systému. Potřebujete tedy vylepšit obraz svého produktu, ukázat před diváky, že smrt Davida nebyla tak úplně zbytečná, že si on soutěž užíval, věděl do čeho jde a podobně. Pravděpodobně jste usoudili, že bych se vám mohl hodit, proto jste mě oslovili. Nebo se snad mýlím?“

„Myslí vám to, ten váš profil nelže,“ přikývne mírně nervózní Tomášek, „Proberte s Paolem ten scénář, domluvte se. Nechceme vám přímo diktovat, co máte říkat, ale musí to být v tom duchu, který jste tady teď tak docela trefně popsal.“

„Musím se přiznat, a moje přítelkyně vám to potvrdí, nejsem zrovna nějaký velký zastánce Světové hry. Dokonce s názory některých vašich zarytých odpůrců souhlasím. Ale taky nejsem hlupák, abych v takovém pořadu váš produkt shazoval. Bude mi stačit, když budu moci důstojně uctít památku svého kamaráda. A když mi dáte mediální prostor, na oplátku mohu podpořit váš produkt, pokud se tím sám příliš neshodím. Tohle jsou moje podmínky, o kterých jsem mluvil,“ vysvětluje svůj postoj Jirka.

„Myslím, že se dohodnete,“ kývne spokojeně Michal, „Já teď musím jít, Paolo, domluvte se. Zejtra večer musí bejt ten medailonek hotovej. Budeš to pochopitelně celý koncipovat, aby to dobře vyznělo, k ruce budeš mít, koho chceš. Ale zejtra vodpoledne to bude hotový a večer to jde do světa. Dneska budou ve zprávách záběry z pohřbu, zejtra bude prostor na tu vzpomínku, nekrolog, jedno jak tomu říkáme,“ dodá, pak se rozloučí a chvátá za dalšími povinnostmi.

„Pane Jirko, i vy, slečno Isabelo, když dovolíte, pozval bych vás na oběd. Tam můžeme všechno probrat,“ navrhuje Ballenti, jeho nabídku nemají oba mladí lidé důvod odmítnout. Nakonec promluvit si s oblíbeným moderátorem nemusí být od věci, stejně jako nově vytvořené známosti v mediálním světě. Což je důvod, proč Jirka nabídku rovnou neodmítl, stále ještě se zcela nevyrovnal se smrtí Davida, dle jeho názoru vcelku zbytečnou.

Limuzína, patřící společnosti provozující Světovou hru, zaveze všechny tři do jednoho klubu, který moderátor cestou vychválí až do nebe. Jde o velmi dobrou značku a vstup mají pouze členové, a hosté pozvaní těmito členy. Další doprovodné osoby Paola zůstanou venku, což je jistě málo těší, ale nemohou s tím nic dělat. Ballenti je nejen moderátorem, ale významně se podílí na scénářích, navrhuje i různé mezihry a především se zabývá mediálním obrazem Světové hry v tomto regionu.

„Vítejte, vážení pánové, vážená dámo,“ uklání se lidská obsluha, „Dáma je tu s kterým z pánů? Omlouvám se, ale pro naši statistiku ...“

„Marceli, oba jsou tu jako mí hosté,“ tváří se soucitně Ballenti, postarší obsluha je asi trochu zmatená, myslí si.

„O', pane Paolo, můžete oba pozvat, myslím tím, můžeme všechny služby hradit z vašeho účtu,“ uklání se znovu uctivě číšník, „Ale pana Jirku nemůžete pozvat do klubu, neboť on je sám členem našeho klubu. Členství je zaznamenáno v čipu ...“

„Tak vy jste taky členem tohohle klubu?“ objeví se výraz překvapení, ale i uznání v očích moderátora, „Marceli, to je jedno, vše půjde z mého druhého účtu, tedy toho, který hradí Světová hra. Máme tady pracovní oběd. Až budeme mít vybráno, tak tě zavoláme.“

Pochopitelně by si mohli objednat elektronicky, z jídelníčku a nápojového lístku, který se jim teď zjevuje pomocí různých projektorů přímo na stole a oni v něm pomocí doteků prstů listují. Ale v takovýchto nóbl podnicích patří k luxusu, že hosty obsluhuje lidská pracovní síla.

Ballenti po očku sleduje, jak se Jirka dohaduje se svou přítelkyní nad objednávkou, musí uznat jeho úroveň, s jakou doporučuje některé vybrané pokrmy i jak jejich výběr zdůvodňuje.

„Tak vy jste také členem,“ řekne Paolo, když mají všichni objednáno, „Využíváte svého členství často?“

„Občas, ale v jiných zařízeních, blíže našemu satelitnímu městečku, kde mám svůj dům. Tedy máme svůj dům,“ usměje se mladík na svou partnerku.

„Nuže, jelikož nás tak říkajíc tlačí čas, začnu hned pracovní jednání,“ přejde k tématu schůzky moderátor, „Mám už jistou představu, jak by ten medailonek měl vypadat. Omlouvám se dopředu, pokud budu trochu necitlivý, vím, Davy byl vaším přítelem. A právě toho chci využít. Vy jste zavěsil velmi zajímavé vyjádření do Systému, asi víte, o čem mluvím. A právě to by mělo zaznít na úvod. Pod to dáme nějaké obrázky, asi i z dětství, z prvního stupně Institutu. To vaše vyjádření bude znít v tom úvodu, můžete ho přečíst vy sám, nebo to dáme přečíst profesionálovi, uvidíme, co líp vyzní.“

„Až takhle?“ zvedne překvapeně zrak Buchar.

„Říkal jste bohužel pravdu, tam před tím krematoriem. Smrt Davida opravdu přišla v tu nejméně vhodnou dobu a přebila všechna pozitiva, kterých toto kolo Světové hry dosáhlo. Ale stalo se a my toho musíme vhodně využít. Využít atmosféry, která kolem toho je. Omlouvám se, ale jsem pragmatik, je to moje práce, moje živobytí.“

„Není třeba se omlouvat, jiný přístup od vás neočekávám, a po pravdě by byl i nelogický. Aby bylo úplně jasno, já vám ani dalším organizátorům této hry nic nevyčítám. Vy v mých očích nenesete vinu na smrti Davida, ani na smrti dalších mladých lidí, také obětí této atraktivní, ale z mého pohledu dost brutální hry. Vy jen poskytujete to, co chtějí diváci vidět. Smrt těch lidí jde tak na naše konto, nás diváků, kteří přispíváme na zisk vaší hry, sledujeme ji z bezpečí a pohodlí svých domovů, bavíme se tím, jak se trápí pohledné mladé dívky a mladí mužové na nějakém nehostinném místě, i sami navzájem. Kdyby tato hra byla odporná většině populace, nikdy by nemohla být schválena tak drtivým procentem v referendu. Proto dělejte svou práci a zbytečně se neomlouvejte.“

„Vašeho přístupu si velmi vážím,“ řekne uznale Ballenti, pak už začne vyprávět svůj scénář. Jirka ho pozorně poslouchá, stejně jako jeho přítelkyně. Přerušen je tak pouze přínosem jídla a pití, pak však pokračuje.

„Velmi zajímavé,“ řekne Jirka, když moderátor skončí, pak se však nadechne a spustí sám. Výraz Paola se mění, neboť mladík naproti němu naprosto kultivovaným způsobem vznáší různé připomínky k jeho nápadům a naopak přidává některé zajímavé sám. Stejný výraz ve tváři má i slečna Rozehnalová, moc pyšná na svého milence.

Oběd se poněkud protáhne, ale po jeho skončení jsou nejen dohodnuti na účasti Jirky v pořadu, ale také mají přepracovaný i scénář, poznámky si dělal Ballenti do svého komunikátoru. Limuzína je následně odveze do studia patřící Světové hře, kde započnou s jeho realizací. Isabela se sice ocitá na vedlejší koleji, ale odmítá odjet domů, fascinuje jí sledovat vytváření pořadu a oni ji tam nechávají jako diváka.

Kolem čtvrté hodiny ranní je nekrolog hotový. Ballenti osobně vzbudí oba mladé lidi, kteří ve vzájemném objetí klímbali na sedačce ve společenské místnosti. Předvedení dílka v projekčním sále je přítomno snad dvacet osob, po pravdě po skončení projekce je ve všech tvářích patrné nefalšované dojetí. Rozhostí se ticho.

„Omlouvám se, jsem tu asi jako host, ale mohu něco poznamenat?“ ozve se do něj hlas Jirky.

„Ale jistě, právě kvůli tomu tady všichni jsme. Určitě budou mít i další připomínky, tuhle verzi můžeme ještě vylepšit, poupravit.“

„Děkuji vám za udělené slovo,“ postaví se Buchar, „Začnu tou hudbou, kterou jeho příběh podkreslujete. Je sice dojemná, ale hodila by se, kdyby to byl nekrolog za nějakého správce, minimálně osobu tak o padesát let starší. K mladému člověku to moc nepasuje. Určitě se najde i jiná hudba, bližší naší generaci, která bude mít stejný emoční efekt. Pak celkové vyznění. Je tam dle mého až příliš kladných prostřihů, ale David nebyl přece žádný světec. Naopak, byl dost emotivní, někdy až agresivní, což pochopitelně není nutné zdůrazňovat. Ale takto to vyznívá, že skoro neměl záporné vlastnosti, což nutně musí na diváka působit hrozně uměle, strojeně. Naopak, považoval bych za lepší zdůraznit, že to byl prostě mladý kluk, který strašně miloval vzrušení, který chtěl vždycky vyhrát a nebál se proto riskovat i svůj život. Co se týká té Elizabeth, nezlobte se, ale ten její výstup, asi natočený teď někdy, ten je naprosto nedůvěryhodný. I já poznám, jako naprostý amatér, jak moc přehrává. Nevím, co k Davidovi cítila, chápu snahu jejich vztah představit málem jako osudovou lásku Romea a Julie, ale vyznívá to strašně. Určitě bych tam toho dost vystříhal, naopak bych se tam nebál dát víc jejich rozhovorů, těch, kde není tak patrné jejich přehrávání. Osobně si myslím, že je k sobě poutal hlavně

dobrý sex, těch citů tam zase tolik nebylo. Ale jsou tam záblesky, třeba když byla zraněná a on měl dost vyděšený výraz. Svoje vystoupení radši nehodnotím, snad nevyznívá tak hrozně. Ale taky bych ho možná zkrátil, nebo trochu jinak sestříhal. Možná ještě jednou přetočil to moje vyjádření k té hře obecně, přes mou snahu, vyznívá taky dost uměle, jako na objednávku. Daleko lépe by asi vyznělo, kdybych na začátku trochu zapochoyboval, pak teprve mluvil o tom, že i tak mě ta hra zaujala a byla pro Davida jako dělaná, dala tam vyniknout jeho vlastnostem. A ještě ten závěr, vyznívá moc pateticky, s tím by asi taky šlo něco udělat. Chápu sázku na dojetí diváka, ale i ve vašem vlastním zájmu by měl vyznít trochu jinak. Spíš jako oslava jistého stylu života, vlastního těm soutěžícím. Na úplný závěr bych tak místo nesení jeho těla dal klipy, na kterých se směje. Tedy to, jak ho nesou ti dva jeho kolegové, tak to bych tam určitě nechal, to je silný záběr, ale potom bych ještě přidal ty jeho chvíle, kdy byl skutečně šťastný. Ideálně záběry z té hry, aby bylo všem patrné, jak si ji užíval. Omlouvám se, pokud jsem byl příliš dlouhý, ale tohle mě napadlo, když jsem ten dokument sledoval.“

Znovu se rozhostí ticho, tentokrát nemá protažený obličej jen hlavní moderátor, ale téměř všichni přítomní.

„Kolik že je vám let, mladíku?“ zeptá se jeden z přítomných mužů, odhadem tak kolem sedmdesátky. Ale věk se špatně odhaduje, medicína, plastika, kosmetické regenerační prostředky, to vše dělá své.

„Stále mi je ještě šestnáct, pane, i když za pár dní se to změní. Ale můj pohled je jistě dán mojí příslušností k mojí generaci, neznám ani taková důležitá fakta, jako jaké je odhadované věkové složení nejpočetnější divácké skupiny, která dokument shlédne, ani procento pohlaví. Možná jsou některé mé postřehy irelevantní, ale jen jsem řekl, co cítím,“ hájí se Jirka.

„Špatně jste mě pochopil, mladý muži. Moje slova nebyla výtka, ale obdiv,“ usmívá se postarší pán, „Takhle komplexní zhodnocení naší práce bych od tak mladého muže nečekal.“

„Ach tak, pak vám děkuji, pane, za vaše kladné vyjádření. Moc si ho vážím,“ lehce se ukloní mladík.

„Tak kdo další?“ zeptá se Ballenti.

Rozpoutá se debata, do které už Buchar nezasahuje, již to nechává na odbornících. Ale musí být potěšen, protože mnoha jeho postřehům dávají za pravdu. Asi po půl hodině jsou připomínky vyčerpány, ale také zaznamenány v komunikačním zařízení, podle toho mohou následně přistoupit k vytvoření další verze.

Do ní se zapojuje znovu i Jirka, je s ním přetáčen rozhovor, asi třikrát, než se jim líbí. Druhá verze je hotova asi v osm hodin ráno, opět se sejdou v projekčním sále, ve stejném složení jako před čtyřmi hodinami.

Tentokráté panuje již větší spokojenost, Buchar už nic neříká, dost z jeho připomínek bylo zapracováno, teď se i jemu zdá dokument přirozenější, oslavující živočišnost jeho zesnulého kamaráda. Drobné výtky se týkají spíše technických detailů, návaznosti obrazů, podbarvení hudbou, detaily prostřihů při rozhovorech.

„Když dovolíte, já už jsem zde asi zbytečný,“ přijde Jirka za hlavním moderátorem.

„Ano, máte pravdu,“ přikývne Ballenti, „Nechám vás odvést na snídani a potom domů.“

„Mohu si objednat odvoz vlastní, a najíst se doma, respektive si snídani objednat na dobu příjezdu.“

„Ne, ne, minimálně snídani a odvoz si několikánásobně zasloužíte,“ zavrtí hlavou Paolo, „Prostředky, uvedené v té smlouvě, vám pošleme co nejdřív na váš účet ... Zkusím ještě něco navíc získat, za pomoc při závěrečných úpravách.“

„To není třeba, již tak je můj honorář značně vysoký a asi ne zcela odpovídající tomu, co jsem předvedl.“

„Milý příteli,“ zavrtí hlavou moderátor, „tady se točí trochu jiné prostředky, než v běžné práci. A vy si je zasloužíte. Velmi rád jsem vás poznal, a to prosím teď vůbec neberte jako frázi. Na váš věk, musím uznale smeknout, máte to v hlavě opravdu hodně dobře srovnané. A váš pragmatický přístup se mi taky líbí, vy to určitě dotáhnete daleko, určitě je před vámi skvělá kariéra.“

„Děkuji za vaše velmi příznivé hodnocení,“ usměje se mladík, „Taky jsem rád poznal významnou hvězdu šoubyznysu, alespoň mám o čem vyprávět svým kamarádům. Ne, ne, nemusíte se bát, nic ze zákulisí nevyzradím, ani já, ani moje partnerka. Ale o setkání s vámi se rád podělím. Jste velmi příjemný člověk, nejen na obrazu.“

„Opravdu?“ rozesměje se Ballenti, „Tak to se zeptejte mých podřízených, ti by vám sdělili určitě poněkud jiný názor,“ dodá, pak se jde rozloučit i s Isabelou, srdečně jí potřese rukou, „Máte fakt dobrého chlapa,“ dodá uznale.

Limuzína odveze oba mladé milence do podniku, kde včera večeřeli, vejde s nimi jeden z asistentů moderátora, zařídí placení, pak se sám vrátí na plac, auto pošle zpátky. Jirka a Isabela tak mohou hodovat v příjemném prostředí.

„Připadám si trochu jako prostitut,“ řekne on po chvíli.

„Proč, proboha?“ diví se ona.

„Znáš moje názory, ale ty tam v tom příspěvku nezazněly. A ještě jsem na smrti Davida dost slušně vydělal. Vlastně vícekrát, dost mi přibude na konto, seznámil jsem se s tím moderátorem a taky bude moje tvář v mediálním prostoru. Taky jsem získal zkušenosti, jak se vlastně vytváří takovej dokument, jak to funguje v zákulisí,“ vysvětluje on.

„Tak v tom s tebou nesouhlasím. Teda s tím prostitutem. Byla jsem na tebe moc pyšná, jak si tam vystupoval. Měli pravdu, fakt dost dobrý, na tvůj věk, tvoje zkušenosti. Však se taky tvářili, jako by právě spolkli hovno,“ ztiší raději ona hlas, prostředí, kde se nacházejí, není právě stavěné na podobné vulgarismy, „Ale respektovali tě, a já na tebe byla moc pyšná.“

„Já mám bohužel trochu jiný pocity.“

„Náhodou jste vytvořili moc krásnej dokument, skutečnou poctu tvému kámošovi. A po těch úpravách je to fakt moc dojemný, ale i hezký, a ani ne moc depresivní. Moc hezká pocta tvému kámošovi.“

„Snad máš pravdu, s tím vyzněním toho dokumentu. Jenže, Isi, podstatný je, že je David mrtvej.“

PAMÁTKA NA DAVIDA

Asi za další dva a půl měsíce se koná velká debata, krátce před zahájením semifinále Světové hry pro oblast celé Federace, kde český region bude zastupovat Justin Fedorov. Ve velkém sále se při té příležitosti schází hned třiadvacet účastníků regionálního kola. Všichni dorazí po svých, všichni v krásných a padnoucích šatech, tedy značkových botách, kraťasech a tričku, to je opatřené i s logem Světové hry. Všichni už jsou zase krásnými mladými lidmi, nikdo z nich nemá žádné trvalé následky, což dokumentují pořadatelé akce tím, že je ukazují při příchodu.

Všichni se také srdečně zdraví, mnozí objímají, tváře rozesmáté. Nelze poznat, zda někteří vstřícnost předstírají, ale spíše ne, jsou stále velmi mladí, živočišní a bezstarostní. Bolest ze zranění a jejich léčení už je dávno pryč, na účtech slušné prostředky, scházejí se na různých zábavách, milují se, užívají si prostě života. Někteří dostali i slušné nabídky na další pokračování své kariéry v souvislosti se Světovou hrou, další například na instruktory v jiných sférách života. Ale je jim ponechán hned celý rok, aby si užili svého výdělků, až pak se teprve budou muset rozhodnout, co dál. Což je teď netrápí, neboť tak daleko oni většinou nehledí, žijí jen naplno každý den, který přijde.

V čele dlouhého stolu sedí moderátor Paolo Ballenti, po jeho levici spočívá usměvavý Justin Fedorov, který je zase plný sil a těší se na další kolo Světové hry. A sní o tom, že si na něm vybojuje účast ve finále této divácky velmi atraktivní podívané.

Podle scénáře bude nejprve klást otázky moderátor, pak dostanou příležitost diváci. Respektive jim sem přepošlou vybrané dotazy, podle uvážení režie. Na začátku je vyzpovídaný Fedorov, mluví o tom, jak se už nemůže dočkat semifinále, mluví o svých nadějích. Pak položí moderátor dvě otázky všem u stolu. Za prvé, šli byste do toho znovu, kdyby byla taková možnost? A za druhé, jaké dáváte šance Justinovi na finále Světové hry?

Na první otázku je u všech jednoznačná odpověď. Ani jeden nezaváhá, každý by se na ostrov rád vrátil. Na druhý dotaz už jsou odpovědi různé, někdy vyznívají velmi pozitivně pro Justina, jindy jsou odpovědi opatrné či vyhýbavé. Přeci jen ho čeká dalších třiadvacet jistě velmi dobrých soupeřů. Jako poslední si nechá moderátor Elizabeth Bártkovou.

„Tak jasně, stejně jako všichni, šla bych do toho znovu. Ta soutěž je podle mého jako dělaná pro naše povahy, náš životní styl. Co se týká Justina, budu mu moc fandit, ale nebude to mít vůbec lehké. Určitě tam bude mnoho nástrah, vložené soutěže, kde mnohdy rozhoduje i náhoda. A pak taky hodně silných protivníků. Ale on je fakt dobrý, proto šanci určitě má. Ale jak říkám, taky je to hodně o štěstí,“ odpovídá Elizabeth.

„Máš pravdu, někdy je to i o štěstí, nebo o smůle. Nemohu si bohužel odpustit dotaz, na tebe, už ses vyrovnala s odchodem tvého přítele? Myslím pochopitelně Davyho,“ ptá se Ballenti a všechny obličeje u stolu očividně ztratí dost na radosti.

„Bylo to těžké se s tím vyrovnat. Smířit se s tím, přijmout tuhle realitu. Ale tohle mohlo potkat každého z nás, do té hry jsme šli dobrovolně, věděli jsme o rizicích. Tady u toho stolu mělo namále víc z nás, my ale měli to vzpomínané štěstí, David pak smůlu. Všichni viděli, jak málo chybělo, a mohl tady být s námi a sedět místo Justyho.“

„Když přemýšlíš o tom, co se stalo, s odstupem času. Co si myslíš, proč šel Davy do tak velkého rizika? Na to místo, kde se mu to stalo, se byl před tím závodem podívat, musel si tedy být vědom, jak je tato cesta nebezpečná.“

„Určitě to věděl. Víte, to byl prostě Davy, on chtěl vždycky vyhrát, a když byla šance, tak se jí chopil. Nemohl běžet s klukama, po té bezpečnější cestě. On moc dobře věděl, že oni jsou lepší běžci a on by je nedokázal porazit. Proto si zvolil tu druhou možnost, hodně riskantní, ale vlastně jedinou, která mu dávala naději vyhrát. Bohužel mu to nevyšlo.“

„Nebyl to tedy podle tebe zbytečný hazard?“

„Zbytečný harard?“ zavrtí Bártková hlavou, „Davy prostě jinak jednat nemohl, a kdo ho znal, tak to pochopí. Oba kluci měli šance vyrovnané, on byl z nich nejhorší běžec. A tak přijal rozhodnutí a šel do toho rizika. Kdyby si nerozbil tu hlavu o ten kámen a ten pád přežil, a vy jste se ho teď zeptal, jestli by do toho šel znovu, určitě by vám řekl, že ano. Stejně jako většina z nás, tady u toho stolu. S tím jsme do té hry šli, dobrovolně. Vlastně nejen dobrovolně, ale i s radostí. Víte, jak se každý z nás radoval, když byl do hry vybrán.“

„Objevují se názory, že je hra zbytečně riskantní, že při ní může někdo zemřít.“

„Tak ta hra určitě není jednoduchá a taky není pro každého,“ souhlasí Elizabeth, „Však jsme taky všichni prošli dost tvrdým kempem, a zdaleka ne každý pak byl vybrán. Davyho jsem milovala, moc mi chybí, ale já z toho nikoho neobviňuju. Byla to jen a jen jeho volba, stejně jako každého tady co sedíme. Nikdo ho k tomu nenutil a nikdo ho taky nenutil jít tou horší cestou. Pokud se na tu hru nechce někdo dívat, tak ať se nedívá. Ale ať se nám ji nesnaží zakázat, protože my ji hrát chceme a jak jste tady slyšel, tak každý z nás by to toho šel znovu. Hned. Bez váhání. A přitom někteří z nás taky mohli umřít. Ale je to jen a jen naše riziko a naše volba. Davy byl hráč a prostě mu jedno jeho rozhodnutí nevyšlo.“

„Tak na něj budeš vzpomínat?“

„Nejen to, já ho mám tady s sebou, v sobě,“ odpovídá dost emotivně dívka.

„Chceš říci, že ho máš pořád ve svém srdci.“

„To taky, to určitě. Ale mám ho v sobě i níž,“ odvětlí Elizabeth a u stolu nastane šum.

„Chceš snad říci ...,“ objevuje se na tváři moderátora výraz obrovského překvapení.

„Asi jo,“ usměje se ona, pak se rozhlédne, „Tady ve mně roste malý David. Už vím i pohlaví dítěte. Ano, je to tak. Ostrov si jeden život vzal, ale taky jeden dal. Podle všeho byl náš syn zplozený právě na tom ostrově. Díkybohu je naprosto zdravý, už plodu dělali genetické testy.“

„Ale to je báječná zpráva, to ti moc gratuluji!“ jása moderátor a s blahopřáním se přidávají i další přítomní. Na stole je hned nové téma. Které pochopitelně zaujme i diváky, většina dotazů směřuje buď na Justina, nebo na Elizabeth. Respektive tak je vybírají v režii. Ostatní jen paběrkuje.

Před koncem pořadu, během odpovědi Fedorova, Paolo demonstrativně s někým komunikuje, přikyvuje, je na něj stříh.

„Vážení,“ promluví k přítomným po chvíli, ale mluví především k divákům, „právě jsem dostal jednu velmi významnou zprávu,“ hovoří s nadšením, jeho hlas zní málem vznešeně, „Během tohoto pořadu se na nás obrátilo velice mnoho diváků, kteří by rádi přispěli na malého Davida. Proto bylo rozhodnuto, že bude zřízen zvláštní účet, právě pro syna Davyho, na který bude možné během celé doby trvání semifinále posílat své příspěvky. Hlasy druhé a třetí kategorie. A v obou případech bude plných devadesát procent z poukázané částky ponecháno na účtu, jen deset procent půjde na režii. A to není všechno, samo naše regionální ústředí Světové hry tam poukáže nezanedbatelnou částku. A osud malého Davida i jeho matky budeme dále sledovat, vždyť je to tak trochu i dítě nás všech!“

Konference s velkým překvapením je již skončena, když se v zákulisí potká hlavní moderátor s hlavním organizátorem Michalem Tomáškem. Ten se dnes tváří spokojeně.

BANNED

CENSORED

„Ta Elina byla dneska dobrá, působila důvěryhodně,“ říká.

„Jo, dneska to bylo dobrý, ale taky to dalo pořádnou fušku s ní ten rozhovor pořádně nazkoušet,“ zasměje se Paolo, pak se uznale podívá na svého kolegu, „Ten nápad s tím dítětem, ten byl fakt dobrej. Ještě že měli v tý spermobance ten genetickej materiál toho Davyho. A vona souhlasila s tím umělým voploněním. Tohle na diváky zabere, tohle je to správný vyvrcholení toho jejich příběhu.“

APPROVED

AUTHORIZED

DEVÁTÁ KAPITOLA

PŘÍCHOD NOVÁČKŮ

Ondřej Maslák jako by zmizel na celý rok ze světa. On a další stejně staří rekruti byli totiž odvezeni na místo výcvikového tábora, kde se museli podvolit velmi nesmlouvavé a tvrdé přípravě. Ta se skládala jak z utužování fyzické kondice, tak z poznávání zbraňových systémů. Docházelo ale i k jistému druhu cíleného vymývání mozků, kdy jim byl představován jejich pravděpodobný nepřítel, oni podrobování tvrdému drillu, psychickému ponižování, to vše podle přesných vědecky ověřených metod. Cílem bylo z nich vytvořit poslušné a ukázněné vojáky Federace.

Osobní život byl zcela odsunut do ústraní, pokud měl někdo z vojáků zájem, a ten měli nakonec všichni, mohl navštěvovat virtuální místnosti, kde byly instalovány programy, při nichž se oddávali virtuálnímu sexu. Vybírat si mohli z různé nabídky, podle svých sexuálních priorit, a to nejen dle jejich heterosexuální či homosexuální orientace, ale také různých specifických preferencí. Většinou však zůstávali zdrženliví a vyhraněných či extrémních sexuálních praktik si pouštěli málo, bylo jim jasné, že záznam o tom budou mít ve svém profilu. Na druhé straně tento způsob uspokojování jejich potřeb jim byl vtlučen do hlavy jako správný a dokonce potřebný, pro uvolnění jejich napětí. A tak se nakonec už bez rozpaků milovali s virtuální partnerem či ojediněle i shlíželi na většinou klasické erotické scény, při nichž masturbovali.

V tomto přijímači se nevyskytovaly žádné vojačky, ač i ty jsou do armády Federace rekrutovány. Ovšem jejich společný výcvik by přinášel nepotřebné či dokonce nežádoucí napětí, různé vztahy, z nichž by vyplývala jak nekoncentrace jedinců na výcvik, tak i konflikty mezi nimi. Co se týká několika vojáků s homosexuálním zaměřením, ti byli rozděleni do družstev tak, aby spolu přicházeli do styku co nejméně a bylo jim zakázáno navazovat jakékoli vztahy. A doporučena ona virtuální místnost, velmi hezky upravená a s velkou nabídkou programů.

Prostě vše bylo velmi systematicky uzpůsobeno tomu, aby každý rekrut myslel především na svůj výcvik, na své zdokonalování. Kázeň byla na prvním místě, každé její porušení bylo trestáno, většinou pracemi nad denní rozvrh respektive zaměstnání, tento termín se v armádě i policejních složkách používá od pradávna a setrval až do současnosti.

Nováčci se učili pracovat s bojovou technikou, pochopitelně tou základní, tedy ručními zbraněmi různých technologií, využívání inteligentní vojenské ústroje i osobních prostředků vojáka, míněno tím různých elektronických zařízení na bázi informačních technologií. Neboť současný voják s bojovou výstrojí má hodně daleko k rekovi nejen ze středověku, ale i z dvacátého století. Je daleko lépe chráněn jeho život, on má neskutečný přehled o dění kolem sebe, jak před sebou, tak za ním, díky různým kamerám a provázanosti informací mezi jednotlivými vojáky i jednotkami. Ovšem pracovat s takto složitými systémy vyžaduje značnou zručnost, proto je výcvik dlouhodobý a než se rekrut stane skutečným vojákem v bojových jednotkách, musí projít několikaletou přípravou.

Kariérní postup jim byl vysvětlen již na začátku. Existuje vlastně pět etap, kdy podle svých schopností procházejí jednotlivými stádii, záleží tedy na každém jedinci, kdy mu skončí jedna etapa a započne druhá. Přičemž vždy plní jak své povinnosti, tak se stále dále cvičí a zvyšují své schopnosti a klasifikaci.

Už desetiletí probíhá tvrdý boj proti terorismu, už desetiletí Federace hájí svá území proti vniknutí nežádoucích elementů, ale také je její armáda připravena na mise mimo své teritorium, právě pro pacifikaci ohnisek terorismu či udržování míru ve světě. V tom spolupracuje s dalšími přidruženými státy či zeměmi spolupracujícími, na bázi organizace podobná té někdejší, které se říkalo Organizace spojených národů. Která sice stále existuje, ale její význam je spíše symbolický.

První etapu ve vývoji vojáka představuje jeho základní výcvik, který v silné izolaci probíhá po dobu dvanácti měsíců přijímače. Zde získá nováček potřebné teoretické a praktické základy, které zdokonaluje vlastně celou svou pracovní kariéru.

V druhé etapě je přidělený k tak zvané strážní službě, do míst, která patří do sféry armády. Strážní služba je konána buď přímo v provincii, z níž voják pochází, nebo na území jiné provincie Federace. Jinými slovy, tyto jednotky stráží bezpečnost Federace a jejích obyvatel, přičemž je více forem strážní služby.

Především se jedná o ochranu hranic, jenž Federace sdílí s jinými státy. Neočekává se však jejich přímý kontakt s nepřítelem, maximálně s jedinci narušiteli. Dále mohou střežit různé sklady, tábory a podobně.

Třetí etapou jsou tak zvané mírové sbory. Mohou mít dvě podoby, buď střeží hranice Federace, ovšem ne již jako strážní služba, ale s patřičnou vojenskou technikou a individuálním vybavením jsou schopni bránit jim přidělené úseky. Tedy ne proti drobným narušitelům, ale pro případ masivního útoku. Druhou formou služby je vysílání mírových sborů do míst mimo území Federace, kde plní funkci ochránců pořádku, vytvářejí bariéry mezi zneprátenými státy či regiony.

U mírových sborů se může jednat o pozemní, vzdušné i námořní složky, podle toho, kam je voják po absolvování strážní služby přidělen. Zde už jim hrozí reálné nebezpečí, že se dostanou do konfliktu, ale stále jsou připraveni především plnit obranné úkoly, hlídat svěřený prostor, sloužit i k zastrašení potenciálního agresora.

Čtvrtou etapou jsou bojové jednotky, jejichž cílem je již střet s nepřítelem. Ty jsou vysílány do míst, kde se válčí, dochází ke střetu s nepřítelem a k jeho eliminaci. Opět buď pozemní, námořní či vzdušné.

Vzdušné síly mají ještě svou vlastní speciální divizi, která se zabývá obsluhou kosmických zbraní, zde však pracují především zkušení důstojníci a také velké množství civilistů, vědců a techniků, které složité systémy ovládají. Nejsou skutečnými vojáky, neboť zásadně válčí od stolu, respektive pultu plného nejmodernějších vymořků elektroniky a informačních technologií.

Pátou etapu v kariéře vojáka představují speciální jednotky, v nichž jsou skuteční borci, určení k chirurgickým zásahům proti nepříteli, osvobozování unesených osob, eliminaci malých teroristických buněk. Jde o naprostou elitu armády.

Ne každý voják Federace nutně musí dojít až do páté etapy, ale kdo se chce dostat ke speciálním jednotkám, musí předtím projít předchozí fáze, v nich se osvědčit, a také se v nich podrobit dalšímu sebezdokonalování.

Co se týká velitelského sboru armády Federace, ten má dvě různé složky. Ta první se týká mužů od zeleného stolu, jak se jim někdy hanlivě říká. Tvoří ji nikoli vojáci, ale absolventi druhého stupně Institutu, kteří ale nikdy nezasáhnou do skutečných bojových operací, nýbrž spoluvytvářejí taktiku, rozhodují o použití armády. Jsou něco jako političtí reprezentanti armády, ze zákona jsou civilisté, slouží tedy nejen k řízení armády, ale také k její kontrole. Druhá větev velitelského sboru se týká praktiků, tedy vojáků, kteří mnohdy realizují úkoly přímo na místě. Nejvyšší vojenští velitelé pak spolupracují s těmi civilními, použití armády musí schválit obě složky. Osoby do civilního vedení armády navrhuje podle jejich kvality Systém a z jím vybraných adeptů je pak volí obyvatelé Federace. Tímto opatřením má být zabráněno, aby nedošlo k jakémukoli zneužití armády, ani k prosazování jejích zájmů jejich nejvyšším vojenským velením, tvořeným generály.

Pochopitelně cílem každého nováčka je dostat se časem na některé velitelské místo, postupovat po kariérním žebříčku a nakonec se třeba stát i tím generálem. Záleží však, odkud takový jedinec vyšel. Nejvíce možností má pochopitelně příslušník speciálních jednotek, také se velitelem v nich nemůže stát nikdo, kdo by předtím v nich nebyl řadovým vojákem.

Poddůstojníkem či důstojníkem se může stát pouze ten, který se dostal do bojových jednotek, takový jedinec si tedy prošel úskalími strážní služby, mírových sborů a i zasáhl do bojových operací. Povýšení do poddůstojnických funkcí je za zásluhy v bojových jednotkách, pro důstojnické hodnosti musí projít vybraní jedinci další speciální školou, kde se hodně věnují jak taktice, tak i způsobům manipulace s podřízenými, jak je udržet ve správném stavu bdělosti, kázně a podobně.

Kruh se uzavírá tím, že zkušení důstojníci a poddůstojníci se stávají veliteli při výcviku vojáků, tedy v přijímači, po dobu konání strážní služby, v mírových sborech a nakonec i v dalším výcviku po zařazení vojáka do bojové jednotky.

Pochopitelně i důstojníci postupují ve své kariéře pomalu nahoru, mnohdy začínají u strážní služby. Výjimečně však mohou nastoupit přímo k mírovým sborům či dokonce k bojovým jednotkám. Ale i zde je zavedený systém, kdy důstojník získává postupně zkušenosti s velením podřízeným i patřičným jednotkám.

Z výše popsaného vyplývá, že každý voják, který se dostane do válečné zóny, má již za sebou minimálně několik let služby a dostatek zkušeností. Skvěle ovládá své tělo, svou psychiku i velmi pokročilou vojenskou techniku.

Ondřej Maslák je na začátku své kariéry. Včera byl oficiálně ukončený jeho základní výcvik, on jako jeho absolvent byl tak zvaně vyřazen z přijímače, a dnes dopoledne mu bude sděleno, kam povedou jeho další kroky. K jaké strážní jednotce bude přidělen a co vlastně bude tato jednotka střežit. Netuší vůbec nic, může skončit tisíce kilometrů od domova, ale také třeba sloužit kousek od něho.

Strážní jednotka je vždy v podobě pozemní služby, stále ještě nedochází ke specializaci vojáka, teprve po nějaké době a vyhodnocení jeho schopností, je voják převelen nejen k mírovým sborům, ale také ke své specializaci, která mu již zůstane po zbytek jeho vojenské kariéry. Do té doby však bude teoreticky seznámený se základy, které však začne intenzivně rozšiřovat v dané specializaci až u zmíněných mírových sborů.

Po celou dobu přijímače neměl Ondřej možnost se s nikým kontaktovat, jeho rodiče a sourozenci dostávali pouze informace od armády o tom, že je v pořádku, pokud vznesli dotaz na příslušné místo pro komunikaci s veřejností. Se svou bývalou přítelkyní se pochopitelně rozešel krátce před nástupem do kempu, nemělo smysl, aby na něj čekala rok, spíše však déle, aniž by spolu mohli prohodit jedinou větu, byť jen přes obyčejný komunikátor. Jaká budou jeho práva a povinnosti v další etapě jeho vojenské kariéry zatím netuší, to mu jistě sdělí velitel jednotky, ke které bude přidělený.

Po svém včerejším vyřazení pro ně vedení přijímače uspořádalo slavnostní večeři, stále bez použití alkoholu či jiných legálních stimulantů. Šlo spíše o slavnostní posezení vojáků a jejich velitelů, kteří jim během předchozích měsíců nic neodpustili, cíleně je ponižovali a shazovali, ničili je svou náročností a s velkou vynalézavostí je deptali. Ale díky tomu proti nim teď stojí psychicky daleko odolnější jedinci, se zažitou kázní a smyslem pro zodpovědnost, za sebe i svoji jednotku. Připraveni bez váhání plnit rozkazy a dále pracovat na svém vzdělávání a zdokonalování.

Po snídani se absolventi přijímače rozcházejí do svých ložnic, po družstvech v nichž cvičili, a tam čekají na vyvolání svého jména i oznámení čísla kanceláře, do níž se mají bez prodlení dostavit. Ondřej se dočká poměrně brzo, pohovory tentokrát nepovede s psychologem, ale členem zdejšího štábu, který mu snad sdělí, co na něj vymysleli.

Vstoupí a zahlásí se podle protokolu, pak mu však kapitán, zástupce velitele štábu pluku, ukáže na židli u stolu. Je patrné, že závěrečný rozhovor proběhne v méně formální atmosféře.

„Ještě stále nelitujete, že jste si vybral ze své nabídky službu v armádě?“

„Ne, pane!“ vyrazí ze sebe Maslák.

„Klid, vojáku, berte tento náš rozhovor více méně jako přátelský. My jsme spolu už skončili, předali jsme vám vše, co vám předáno být mělo. Zkuste mi odpovědět větou rozvitou, snad víte, co to znamená.“

„Nelituji toho, pane!“

„To jste jí moc nerozvil, vojíne,“ zasměje se důstojník, na druhé straně spokojený se strohostí a formálností svého podřízeného, „Zkuste pár slovy zhodnotit svůj pobyt zde. Zda vám přinesl to, co jste očekával a jaké pocity z absolvování přijímače máte.“

„Nerozumím přesně otázce, pane. Voják přece nepřemýšlí, ale plní rozkazy.“

„Hm, to není tak docela pravda, voják nepřemýšlí o rozkazech jako takových, ale přemýšlí o tom, jak je co nejlépe naplnit. Ale pojďme k vám, vojíne. Podle vašeho hodnocení jste dosahoval velmi dobrých výsledků, jak ve své fyzické připravenosti, tak v ovládání vojenské techniky. Neměl jste žádné větší kázeňské přestupky, nezapletl jste se do žádného konfliktu s jinými rekruty, většinu zaměstnání jste naplnil velmi dobře. Jsem velmi rád, že vám můžeme vystavit takto příznivé hodnocení. Jak moc vám chyběl váš osobní život? Rodina, přítelkyně?“

„S přítelkyní z prvního stupně Institutu jsem se rozešel před odchodem sem, pane. Rodinu jsem dle pokynů nikdy nekontaktoval, pane.“

„Ano, to vím. Ale obojí vám asi chybělo, ne?“

„Věnoval jsem se plně naplňování zaměstnání, pane. Dle pokynů a doporučení psychologa jsem občas navštívil virtuální místnost, kde došlo k ulevění mého vnitřního napětí, pane.“

„Správně, vojíne,“ je spokojený kapitán s vystupováním nováčka, byl dobře vyceповán, osvojil si potřebné návyky, „Teď vám prozradím, kam vás vaše služba dále zavede. Ještě dnes budete odeslán na místo vaší další služby, tam vám sdělí vaši noví velitelé vše potřebné. Nuže,“ podívá se do Systému, „podle mého může být docela spokojený, vaše přidělení nebude zase tak vzdálené od místa vašeho bydliště.“

„Voják jde sloužit tam, kam je odvelen, aby tam dobře hájil zájmy Federace a jejích občanů, pane,“ říká Maslák úsečně, přesně jak byl vycvičený.

„Jistě, to jistě budete, vojíne. Vaším novým působištěm bude strážní jednotka, která chrání oblast na území provincie, z níž pocházíte. Jde o tábor, kde se nacházejí obyvatelé, kteří chtějí žít tak zvaným přírodním způsobem, jestli vám to něco říká, vojíne.“

„Něco málo, pane. Ale jen jsem to někde zaslechl, pane!“

„Vojíne, o tom, kam jste přidělený, nesmíte s nikým mluvit, ani s vašimi zdejšími kolegy. Teď se vrátíte na svou ložnici, kde setrváte do doby, než budete vyzván k odchodu. Pokud by se váš odjezd protáhl, máte právo si zajít na oběd. S sebou si vezmete pouze svou ústroj, co máte na sobě. Všim dalším vás vybaví na vašem novém působišti. Můžete odejít, vojíne.“

„Ano, pane,“ vyskočí Ondřej, „Dovolte mi odejít, pane!“

Mladík se vrací na ložnici a přitom přemýšlí o tom, co mu bylo právě sděleno. Po pravdě je mu už úplně jedno, kde bude sloužit. Ten rok ho dost změnil, jeho pohled na svět je diametrálně odlišný, než když dril tady začal. Na jedné straně je zdeptaný, úzkostlivě dodržující všechny nařízení, na druhé straně cítí jistou hrdost. Jak už pochopil, služba v armádě Federace je vysoce prestižní záležitost, oni jsou něco víc, než prostí občané, které vlastně chrání. Společenství vojáků je uzavřená komunita, těšící se úctě ve veřejnosti, mající vyšší poslání.

Ano, bude trvat dlouho, než se rozběhne jeho kariéra, ale vlastně nic mu v cestě nestojí. Bude záležet jen na něm, kam to dotáhne. Může skončit jako obyčejný poddůstojník, ale také si může vydobýt prestiž a být zařazen do důstojnické školy. Když bude dobrý, není vlastně limit, jaké hodnosti by mohl dosáhnout. Ano, bude muset absolvovat dost tvrdý dril, po mnoho a mnoho následujících let, ale tady, mezi vojáky, cítí nesmírnou sílu. Sílu, kterou mu dává i představuje toto souručenství mužů, hájících zájmy Federace. Těžko by někomu ten pocit popsal, ale je hodně silný, stejně jako je pozice armády Federace ve světě i směrem k těm, které chrání. A on je součástí něčeho velkého, mocného.

Nikdo z jeho kamarádů, které tady získal, nemluví o svém dalším zařazení, mohou tak jen tlachat o tom, co bylo, případně vyjevovat své sny o budoucnosti. A jen trpně čekat, až budou vyvoláni a budou přesunuti jinam. Kam, to už většina ví, ale neřekne.

Jeho odjezd se uskuteční už před obědem, ke svému zklamání je naložen do vojenského vozu sám. Sice přesně neví, kde se teď nachází, kde je tento výcvikový tábor, dovezli je sem v uzavřeném voze a také ho tak odsud odvázejí. Ale je určitě na území jeho vlasti, protože nikam neletěl. Ale ve své podstatě je mu to jedno, možná bude i nadále izolován od vnějšího světa, bude dále jen plnit rozkazy a pokračovat ve svém výcviku. Určitě se v mnohém zdokonalil, dokáže už ovládat některé zbraně či zbraňové systémy. Až také si uvědomil, jaké obrovské možnosti armáda má, proč je tak silná a respektovaná. Přitom ne všechno mohou zajistit roboti, nebo možná je pro Federaci levnější si vycvičit lidi, těžko říci.

Ani netuší, jak dlouho jedou, neboť nemá svůj komunikátor, nemá nic, co by mu změřilo čas. Od všeho ho odstříhli při příchodu do přijímače, respektive když ho tam vzeli. Ocitl se v uzavřeném izolovaném světě a pravděpodobně v něm ještě dlouho zůstane. Ale zvykl si, už mu ani nepřijde, že se nedostane mezi lidi, navíc dostávali pořádně do těla, někdy usnul ještě dřív, než se zhroutil na svůj kavalec.

Povely plní jako stroj, kráčí směrem k budově, z nádvoří, na kterém přepravní prostředek zastavil. Je zavedený do nějaké větší místnosti, pravděpodobně učebny, podle jejího vybavení informačními technologie. Posadí se za stůl, na němž je možné vyvolat ovládací prvky, nicméně deska teď zůstává němá. Rozhlíží se, je jich tady víc podobných, vylepaných, s nejistým pohledem. Podle věku stejní nováčkové jako on, sedmnáctiletí kluci, kteří už jsou rok vojáky. Fyzicky jsou na tom všichni dobře, to je poznat, co se týká duševní vyspělosti, tam mohou být jisté rozdíly. Ale ty smazal asi ten dril, který všichni absolvovali.

Je jich tady deset, ale ani jeden se nezná, každý přišel z jiného přijímače. Přijímačů je hodně, na území jednotlivých provincií i po celé Federaci. Armáda se zásadně snaží, aby se rekruti navzájem neznali, aby do výcviku netahali své předchozí vztahy. Musí začínat od nuly. Federace má obrovskou rozlohu, obrovské množství míst, kde je třeba konat strážní službu, dumá Ondřej.

A tak tam jen sedí, minuty, půl hodinu, hodiny. Až krátce poté, co dorazí dvanáctý voják, vstoupí do místnosti několik důstojníků. Plukovník se postaví před nové podřízené, další se stáhnou a zdržují se dva metry za ním. Ale bedlivě pozorují, jaký materiál sem dostali. Znají pochopitelně profily příchozích, teď si je dávají do souvislosti s jednotlivými obličejí a postavami.

Vojíni stojí napnutí jak svíčky, vyskočili jak jeden muž při příchodu důstojníků. Ani se nezachvějí, skvělé držení těla, kamenný výraz, čekají na povel, až na ten budou reagovat.

„Sedněte si,“ řekne drsně šedesátiletý muž, „Jsem plukovník Dean Roztočil, velitel zdejšího útvaru,“ pokračuje důstojník rázným hlasem, „Já vám teď osobně řeknu, co vás tady čeká, co od vás chci, potom dostanete další instrukce. Tak předně, jestli si myslíte, že už jste vojáci, tak vám musím říct, že zatím jste tak leda hovno, a ne vojáci. Jste teprve na začátku, některým ani pořádně nerostou vousy, kdoví, jestli máte nějaký chlupy aspoň mezi nohama. Jste tady, abyste především pokračovali ve svém výcviku, a teprve pak tu plnily nějaký úkoly, spojený s posláním našeho útvaru. Víte vy, vyjebanci, kde vlastně jste?“ ukáže na jednoho z nováčků. Ten rychle vyskočí.

„Vojín Adam Bernát,“ hlásí se, až nepřírozeně vypnutý, „Jsme u útvaru, který má poslání střežit oblast, kde žijí nějaký přírodní lidi, pane plukovníku!“

„Tak aspoň něco vám řekli,“ kývne spokojeně důstojník, „Tak vo těch tak zvanejch přírodních lidech vám řeknou potom. Teď mě dobře poslouchajte. Znáám, jak to vypadá v přijímači, a tady to bude minimálně stejný. Tím myslím kázeň, poslušnost, nasazení při zaměstnání. Plnění rozkazů, pořádek v rajónu. Dochvilnost, poslušnost. Žádný prohršky nepromijím, každej se tvrdě trestá. Buď fyzickou cestou, kdy si znásobíte výcvik, nebo vás na pár dní zašijeme do díry, bez vody a jídla, když budete příliš problematický. Taky vám můžeme nandat takový práce, až se z toho poserete. Pamatujte si, zatím jste nuly, takový vojenský spermie, co zatím jen tak nějak blouděj, sem a tam. Než najdete to správný místo a vyrostete z vás voják, to budou ještě roky naší dřiny. Armáda Federace je skvělá, ale vy se do ní zatím ani ve snech nepočítejte. Jste prostě jen ucha, takový děvečky pro všechno. Jo, jednou z vás možná budou skutečný vojáci, na který budeme hrdý, ale k tomu je fakt hodně dlouhá cesta. Je snad něco, čemu jste nerozuměli?“ zakoulí očima.

Pochopitelně všichni sedí jak zařezaní, neodvažují se ani nahlas dýchat, natož aby se někdo na něco zeptal.

„Pane poručíku, jsou vaši,“ otočí se plukovník, už se ani na nováčky nepodívá, ti opět vystřelí ze svých

sedaček, když jejich velitel odchází. A spolu s ním všichni, až na jediného.

„Sednout!“ zavelí čtyřicátník, „Já jsem poručík Genadij Andrejev, jsem jednak členem štábu a taky budu mít na starosti vaše družstvo. Takže všechno budete řešit se mnou. Osobně, protože žádný komunikátory nebo nic podobného nedostanete. Budete tady zavřený jako v tom přijímači, s nikým se nebudete kontaktovat. Teď máte jen jednu rodinu, jednu milenku, a tou je armáda. Nebo teda milence, pokud je tady někdo takového ražení. No, kdo z vás to je?“

„Vojín Pavol Demetra,“ vyskočí jeden z nováčků.

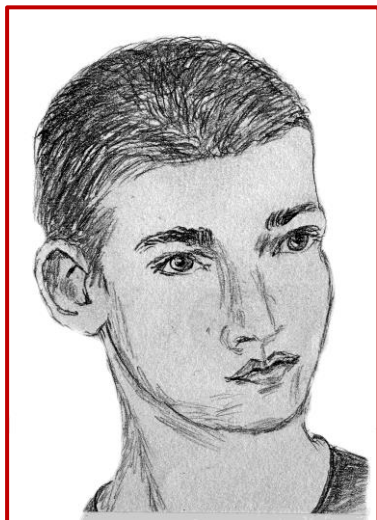
„Vím o vás, vojíne,“ přikývne poručík, „Jak všichni víte, základní

zákony nedovolují jakékoli projevy nesnášenlivosti proti lidem jiného politického smýšlení, vyznání nebo sexuální orientace. To platí i v armádě.

Takže ať něco takového nikoho ani nenapadne. Na druhý straně, vojíne, vy zase zapomeňte, že byste snad chtěl někoho tady svádět!“

Plukovník Dean Roztočil

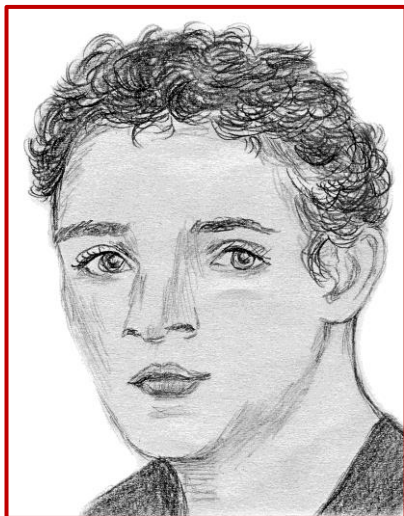
Adam Bernát

Nadporučík Genadij Andrejev

„Pane poručíku, smím promluvit?“ tváří se probíraný vojáček velmi nešťastně.

„No, mluvte, vojíne.“

Pavol Demetra

„Pane, moji sexuální orientaci určili u závěrečných testů na prvním stupni Institutu. Nikdy jsem neměl žádný styk s příslušníkem stejného pohlaví. Jsem připravený k naprosté sexuální zdrženlivosti.“

„To bych vám doporučoval, vojíne. Dalších jedenáct z vás je sice na holky, ale budete na tom podobně. Žádný kontakt, na to zapomeňte. To můžou jen starší vojáci nebo důstojníci, některý třeba maj i rodiny. Ale taky na vás myslíme, i tady na útvaru jsou kabinky s virtuálem, tam si to můžete rozdat s tou, co si navolíte. Takže toho využijte, pokud nezapojíte svou fantazii a neuděláte se na hajzlu nebo v noci na posteli. Ale hlavně to ze sebe dostaňte, jste mladý, hormony se vám bouřej, za pár dní bez toho vám semeno už stříká ušima. Takže si ulevte, je to potřebný a přirozený. Budete pak klidnější. Ale k tomu vám určitě víc řekne místní psycholog, s tím budete taky pravidelně v kontaktu. Tak, má někdo z vás dotaz, co se týká vašich erotických tužeb?“

Dle očekávání nikdo ani nehlesne.

„Tak jdeme dál. Budete ubytovaní na jedny ložnici, tam bude pořádek jako ... jako ... prostě jako na vojně. Jak tam někdo bude mít bordel, tak s ním vymrdám, až se z toho vomrdá. Nechci mít žádné problémy, a pamatujte si, když já budu mít problémy, tak vy se z těch sraček nevyhrabete. Určitě vám to říkali, vo tom pověstným systému padajícího hovna. Velitel pluku zjebe náčelníka štábu, ten velitele praporu, no a tak to de dál. Pokaždě ale větší jebung. A kdo to vodsera? No pochopitelně vojcl, kterýho tak zjebe jeho nejbližší nadřízenej, až se z toho ten voják vojebe sám. Takže se střežte toho, aby někdo z vás vyrobil nějaký průser.“

Kurva, hoši, jste pořád na začátku, jste pořád hrozně mladý, divoký, ty hormony s váma cloumaj, ale jste na vojně, na to pamatujte! Tady se s váma nikdo srát nebude. My z vás musíme vychovat vojáky, kurva, rozumíte? A voják, to je honorace! To je někdo. Ale skutečně voják, ne takový atrapy na vojáky, jako ste zatím vy. Tím vás neztracuju, každý z nás si tím musel projít, i já, i velitel pluku, sme kdysi byli takový sráči jako vy. Ale někam jsme to dotáhli, jsou z nás důstojníci a určitě pudem ještě dál. Jak dobře víte, vy sráči, tak každej, kdo je důstojník, musel bejt u bojových jednotek, takže nejsme žádný béčka, máme něco za sebou. Zkurvený bojový akce, kde nám šlo skutečně vo kejhák, pak důstojnická škola. Takže víme, co říkáme, proč to říkáme a taky co děláme a proč to děláme. Víme, jak nám ten dril strašně moc pomohl, jen díky tomu jsme to přežili.

Proto to tak berte. Teď musíte držet huby a krok a musíte se tomu poddat. Prostě budete eště nějakou dobu úplný hovna, abyste jednou byli někým. Jinak to nejde, bez toho to prostě nejde. Jinak to nikam nedotáhnete anebo to někde vodskáčete. Vím vo čem mluvím, zažil jsem bojový akce, kdy mi jen naprostá vycvičenost a sebranost mojí jednotky zachránila prdel, a já ji zase zachránil jinejm. Tak to prostě chodí, tak to prostě je. Takže nás poslouchajte, vo vlastním zájmu. I na vás bude záležet, kdy vás doporučíme na postup, jak dobře víte, dalším krokem jsou mírový sbory, tam zase dostanete další lekce, zase se vyhrabete vo něco dál. Pochopili jste to?“

Poručík se rozhlédne, vidí ale jen strnulé pohledy a kamenné ksichty, podobných proslovů už zažili nováčci v přijímači hodně.

„Na druhý straně,“ zmírní důstojník tón hlasu, „na druhý straně, i když jste pořád takový nedomrlá hovna, tak už teď jste součástí něčeho úžasnýho. Už teď jste členem naší vojenský rodiny. Která se vo vás postará, dá vám úplně všechno, co budete potřebovat. Jako jsem například mluvil vo těch kabinkách s virtuálem, tady vidíte, jak se vo vás staráme, jak na vás myslíme. Armáda myslí na vaše potřeby. Nemyslete si, všechno to je vědecky podložený, nic není náhodný, nic není nějaká zvůle nějakýho vypatlanýho velitele, nějakýho zamindrákovanýho zmrda. Ne, to všechno má svoje vopodstatnění, že s váma takhle zacházíme, jako s póvlem. Kterým bohužel zatím jste. Ale jednou nebudete, a pak si vzpomenete, kdo z vás udělal skutečný vojáky.“

Takovej voják u bojovych jednotek, tak to už je něco jinýho. Ten už je někdo. To už je persona, dokonalej profesionál. S tím už každej z nás jedná s úctou, jakou si zaslouží. Ale cesta k těmhle jednotkám je pro vás ještě pořádně dlouhá, hodně času uplyne, než budete skutečnými vojáky.

Jo, když vo tom mluvím, tak budete sice jedno družstvo, ale budete rozdělení. Část z vás bude mít zaměstnání tady, teoretickej nebo praktickém výcvik, část bude chodit do služeb. A vobráceně, pochopitelně. Nebudete se tu jen tak vyvalovat, jako na tom přijímači, tady budete mít i svoje povinnosti, na který teda zatím stačíte. Už brzo začnete chodit do služeb, vždycky s nějakým starším kolegou. Co to bude vobnášet, to vám řeknu, až vám vysvětlím, proč jsme tady, co má náš útvar za poslání.

Tak jo, tak deme dál. Napřed vám něco řeknu vo těch lidech, co tady hlídáme. Možná to někdo víte, ale pokud ne, tak pořádně poslouchajte, možná se s některejma setkáte, tak abyste na ně nevejrali s votevřenou hubou. Už ani nevím kdy, a ani nevím kdo, ale prostě někdy někdo prosadil zákon, co mu další schválili v referendu. Prostě jsou mezi náma takový cvoci, co chtěj žít jako před ani nevím kolika roky. Tak jim teda podle zákona byly vyčleněny nějaký místa, kde můžou takhle žít. Nemať tam Systém, mať tam jen zastaralou techniku, prostě si tam tak nějak žijou, pěstujou si plodiny, mať tam i nějaký domácí školy, vlastní doktory, teda spíš zdravotníky, a já nevím co všechno.

Ty lidi uzavřeli smlouvu s Federací vo podmínkách, jak budou žít. Nemať totiž v sobě čipy jako my, teda

Kun Le

je nejde identifikovat. Proto se museli zavázat, že budou zůstat jen na tom vyhrazeném území. Na druhý straně se Federace zavázala, že je tam bude chránit před okolím, tedy aby jim tam nikdo nelezl, neubližoval jim. No a tu tak zvanou strážní službu má náš útvar.

Jinak se vod nich radši držte dál. Ne že by byli nějak nebezpečný, ale je nutný si dávat pozor především na mladý. S těma jsou někdy problémy. Víte, voni tam žijou celý rodiny, někdy desetiletí. A tak se jim roděj děti. Podle smlouvy se teda můžou ty mladý v plnoletosti rozhodnout, jestli tam jako chtěj zůstat, nebo jestli chtěj jako pryč. Jenže kam? Nemať za sebou první stupeň Institutu, jsou vlastně vyřazený ze života. Jenže tam se jim taky nelíbí. Sice někdy se nějaký dokážou někam zařadit, ale nemať to jednoduchý. Můžou tak dělat leda podřadný práce. Tak jsou někdy divoký, chtěli by asi ven, ale mať pouta k rodině, která je ale vodsoudila k takovému hroznému životu. Říká se jim přírodní lidi, ale podle mýho jsou to cvoci, co se vzdali všech vymožeností, a podle mýho i zločinci, protože k takovému hroznému životu vodsoudili i svoje děti. Ale ten zákon prostě platí, tyhle lidi mať právo žít ve Federaci ve zvláštních voblastech, jako je ta, co tady strážíme. Aby nikdo

nešel dovnitř, a taky, aby voni nelezli ven.

Pochopitelně všechno monitorujeme, ale je to složitější tím, že tamti nemať ty čipy. Takže je nejde přes Systém zaměřit. Nevím, proč teda netáhnou pryč, když se jim Federace a její Systém nelíbí, ale je to prostě tak. Tak říká zákon. My musíme zajistit jeho naplnění. Strážíme tady vlastně dvakrát, jednak bezpečnost těch lidí tam uvnitř, a taky těch venku, před těma uvnitř. Ale není to nijak hrozná služba, není moc nebezpečná, i když vobčas někdo právě z těch mladejch chce ven, podívat se, jak to tam vypadá, když moc nevěří rodičům, který je krmí nějakýma kravinama, aby je tam udrželi a přiměli žít tak uboze, jako žijou voni.

Tak takhle to je, tohle je naše práce tady. Co se týká vás, tak jak jsem říkal, tak pro vás je daleko podstatnější ten výcvik. Máme tu pochopitelně různý učebny, zařízení, trenažéry, no a taky prostor pro rozvoj vaší fyzický kondice. Takže nudit se tady nebudete. Rozuměli všichni tomu, co jsem tady teď říkal?"

Jako obvykle žádná odezva, dostatečně shovení nováčkové sedí strnule, ani se nepohnou.

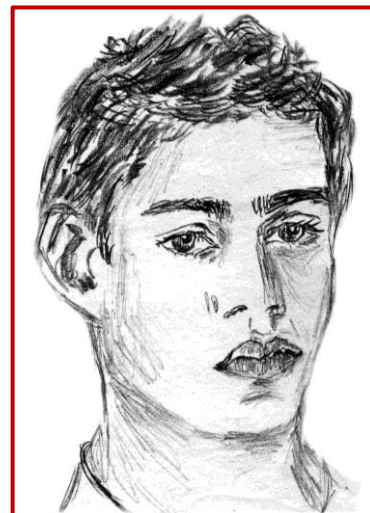
„Tak dál, teď co uděláte nejdřív. Vodvedu vás do výstrojního skladu, tam vám už jeho systém vybral věci, podle vašeho profilu, vašich tělesnejch proporcí. Spodní prádlo, další ústroj, obuv a tak. Co se týká výzbroje, tak s tím vás taky brzo instruktoři seznámí. Jen pro vaši informaci. Budete mít k dispozici universální pušku, když budete chodit na ty hlídky. Tak co, vy chytráci, čemu se říká universální puška? Tak třeba ty!“ zabodne poručík prst do dalšího nováčka.

„Vojín Kun Le, pane!“ vyskočí oslovený, je asijského původu, jeho předci žijí v tomto regionu již desítky let, „Universální puška má několik variant, pane.“

„Chytřej. Ta základní, tedy NS 100?“

„Universální puška NS 100 má hned tři způsoby použití, pane. Vlastně čtyři, pane, pokud ji použijeme pro osobní boj jako nástroj osobního boje na krátkou vzdálenost. Na udeření protivníka. Na delší vzdálenost má možnost vystřelovat ocelové nebo gumové projektily ráže 7,62. Dále má možnost vystřelit na útočníka impulsní projektil, který je předtím nabit elektrickým nábojem, podle nastavení. Buď na omráčení útočníka, při maximálním výkonu k jeho usmrcení. Třetí možností je vystřelení granátu, ten může mít různý charakter, například slzný plyn, zadýmování, ale může to být i lehký osobní granát, který se vystřelením odjistí a na místě dopadu působí jeho střepiny na vzdálenost v okruhu asi patnáct metrů.“

„Správně. Takovou zbraň budete mít k dispozici. Vzhledem k tomu, co tady děláme, dostanete většinou do výstroje pouze projektily s impulsním nábojem. Pokud by chtěl někdo zdrhnout z toho místa, je nutný ho zneškodnit, ale vzhledem k tomu, že jen těžko bude vyzbrojen, tak se doporučuje použít nastavení na vomráčení. Vlastně je to příkaz. Ale to vám taky vysvětlí, než půjdete do služby. Nikdo nemá zájem, abyste tady vyrobili z horlivosti nějakou mimořádku, tedy někoho vodpráskli nebo teda spálili tím impulsem. Horliví jste na to některý dost,“ usměje se lehce důstojník, „Co se týká vaší další výstroje, jelikož nejste bojový jednotky, tak nepočítejte s inteligentním oblekem ... co je to inteligentní oblek?“ ukáže poručík na dalšího vojáka.

Andrej Shutko

„Vojín Andrej Shutko, pane,“ vyskočí označený voják, „Inteligentních obleků je taky více druhů, ale obecně lze je charakterizovat takto. Inteligentní oblek je vyrobený ze speciálních materiálů pomocí nanotechnologií. Dokáže vojáka chránit hned několika způsoby. Při dopadu projektilu se stává naprosto neprůchodným, naopak jinak je velmi pružný, poměrně lehký. Dokáže i přizpůsobovat teplotu podmínkám, tedy ve vedru chladí a v zimě zahřívá, tedy podle teploty dokáže měnit svou strukturu. Také může být propojený s čipem vojáka a sledovat jeho životní funkce, může mít zařízení, které je schopno uvolnit léky do těla vojáka ze speciálních kapslí. Jsou i vyšší druhy inteligentních obleků, napojených na komunikátor vojáka, může chránit jen některé části těla nebo být komplexnější.“

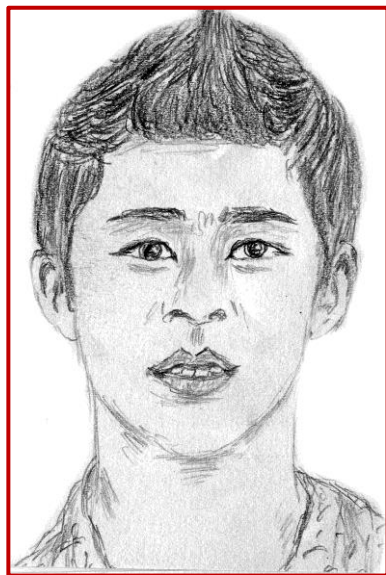
„Vidím, že do vás nějakou tu teorii nahustili. No jak jsem říkal, tak s tím tady nepočítejte, toho by byla pro vás škoda, ten je až vo stupínek vyšší, u mírovejch sborů. Bojový jednotky pak mají i další vymoženosti, no a vo speciálech nemluví. Co ty mají, to je přísný vojenský tajemství. To ani řadový vojáci, ale i důstojníci přesně neví. Jo, a víte, co je to inteligentní přílba?“ zamíří Andrejev prst na dalšího vojáka.

„Vojín Fred Nguyen, pane,“ vyskočí další Asiat, ovšem i jeho rodina žije v Evropě již desetiletí, „Inteligentní přílba je součástí výstroje především bojových jednotek. A asi i speciálních, ale o nich nám zatím nic neříkali. Ale jednodušší inteligentní přílby mají k dispozici i mírové jednotky. Kromě ochrany hlavy vojáka mu poskytuje informace, na obraz před jeho očima mu přenáší různé údaje, které si voják vyžádá, vyhodnocuje terén před i za vojákem, který snímají různé minikamery. Podává mu další údaje, vlastně je takovým počítačem, pane. Je z materiálu, který nelze prorazit ani speciálními střelami, taky je zhotovena nanotechnologiemi. Stejně jako ten inteligentní oblek, pane, se dokáže při částečném poškození sama opravit. Některé inteligentní přílby předávají informace i hlasem, pane. Nevím ale o nich úplně všechno, pane, bylo nám řečeno, že další se dozvíme později, pane.“

„Správně, vojíne. A když už jsme u toho zkoušení, co jsou posilovače svalů vojáka? No? Kdo to ví? Tak třeba ty, vojíne,“ vybírá si důstojník další objekt.

„Vojín Ondřej Maslák,“ vyskakuje vyvolaný, „Posilovače svalů vojáka mohou být dvojího druhu, pane. Prvním je aplikace implantátu do těla vojáka, což není běžné, teda nevím, jak u těch speciálních jednotek. V druhém případě se posilovače svalů aplikují pomocí speciálního obleku, který má tu vlastnost, pane, že vlastně pomáhá při práci vojáka, zdvojuje jeho svaly, pane. Voják pak má několikanásobnou sílu, pane. Vlastně

ta mechanika ty věci zvedá za něj, pane. Její aktivace může pomoci vojákovi při osobním boji, pane. Všechno to řídí komunikátor vojáka, který je vlastně tvořen spojením všeho, jeho inteligentního obleku, jeho inteligentní přilby, ale někdy i inteligentní zbraně. To vše se také dokáže spojit s čipem vojáka, tak je vlastně propojený ten komunikátor s nervovou soustavou vojáka, tedy jeho mozkiem, pane. Není mi doposud známo, jak přesně

Fred Nguyen

technicky je to uděláno, ale navzájem si to všechno předává informace. Asi jde ty posilovače svalů zapojit i tak, že na to ten voják myslí. To si teda myslím já, pane. Ještě nám to nebylo podrobně vysvětleno, pane.“

„Myslet je hovno vědět, vojíne!“ zasměje se Andrejev, „Ale v podstatě máte pravdu,“ dodá smířlivěji, „S tím vším se budete postupně podrobněji seznamovat. Zatím na tohle všechno ale zapomeňte, tady by to pro vás byla škoda, jsou to dost drahý hračky. Jo, to samý se týká všech typů osobních komunikátorů, tak na ty taky zapomeňte. Dostanete jen ty základní, teda budou mít uvolněný dvě funkce, abyste se mohli spojit s velícím důstojníkem a domluvit mezi sebou na hlídce. Tady v kasárnách budete mít leda tak hovno. A hlavně, nesnažte se nějakou voklikou s někým spojit, myslím tím třeba s rodinou. Můžete jim poslat vzkaz maximálně prostřednictvím velícího důstojníka, který zařídí jeho doručení vámi označený osobě, a případně stejnou cestou, přes jistěj portál, můžete dostat odpověď. Abyste uklidnili svoje blízký, že jste v pořádku. Ale nesmíte vyzradit, kde jste a co tady děláte. Takže vaše případný vzkazy budou tak zvané cenzurované. Ale to všechno s váma proberu pozdějš, já, nebo někdo další, kdo bude k tomu pověřenej. Tady se budete řídit tím, co budete mít na ložnici. Tam je elektronická tabule, tam bude vždycky váš program, buď to

tam bude pro všechny, nebo si na ní najdete svůj profil a tam se dozvíte víc. Je jasný, že je to jen náš vnitřní vokruh, takže se z něj nikam mimo tyhle kasárna nedostanete. Tak, vojáci, máte k tomu nějaký dotazy?“

Obrázek se nemění, sfingy se odmítají být jen pohnout.

„Tak vztyk a jdeme si vyzvednout vaši ústroj, výstroj a pak vás zavedu na vaši společnou ložnici. Zatím nikam nelezte, na večeri vás dneska vodvedu já, zejtra vám ukážu, co kde je. Taky, kde si něco můžete koupit, máte přece svůj účet, na kterej vám chodí váš zatím dost mrzkej žold. S tím si musíte zatím vystačit, zatím není dovolený, aby vám někdo zvenku nějak přilepšoval. Ale jak vidíte, vaše práva se oproti přijímači trochu zlepšují, budete mít přístup do plukovní kantýny. Pochopitelně na alkohol nebo nějaký stimulanty zapomeňte, dobře víte, že jsme napojený na váš čip a ten je tím nejlepším strážcem, kdykoli nám sdělí, jestli jste čistý,“ objeví se na tváři Andrejeva výraz, který nemůže být chápán jinak než výsměch.

Ano, čip je nejlepším strážcem, tak nadřízení přesně vědí, kde se který voják nachází, jaké jsou jeho životní funkce, ale i zda něco nepovoleného nepožil, byť v civilu třeba i legálního. Při výcviku lze zjišťovat, v jakém stavu je organismus vojína a co ještě za zátěž je schopný zvládnout. Nejde tedy nikam zdrhnout, nelze se vymlouvat na únavu, není možné se ani napít obyčejného alkoholu, aby se o tom hned důstojníci nedozvěděli. Proto není nutné vojáky hlídat, sledovat, vše udělá ta miniaturní věc v jejich předloktí, napojená jak na nervový systém dotyčné osoby, tak na Systém.

PROHLÍDKA KASÁREN

Vojáci obdrží slíbenou ústroj a výstroj, jsou odvedeni na ložnici, kde jim je přidělena postel. Také jim je vysvětlena funkce informační elektronické tabule. Jejich oči se trochu rozzáří, když uvidí vybavení jejich ložnice. Mají zde nejen své velmi pohodlné kavalce, osobní skříňky, hygienické zázemí, ale také hned dva přístroje, které lze využít na hry. Připojení na Systém je zablokováno, s výjimkou hlavních zpráv, ale z nich nelze nikam uhnout. Jak jim je hned vysvětleno, mohou tedy zařízení využívat jen k pouštění programů, které tam jsou stabilně nahrané. Což si hned po odchodu poručíka jdou vyzkoušet a musí uznale hvízdnout. Mohou si pouštět značné množství hudebních klipů, nepřeborné množství filmů, jsou zde i aktuální zpravodajství.

BANNED

CENSORED

Nevíce je ale zaujmou různé hry, akční, sportovní, včetně možnosti vstoupit do virtuálních světů, bohužel však pouze off line. Jsou zde i přiložená menší zařízení, a tak je možné, aby se do některé hry zapojilo více vojáků, přes menší komunikátory. Které však komunikují pouze s programy, které jsou ve výbavě jejich dvou počítačových stanic, pokud tak lze zařízení nazývat.

V rámci své výstroje dostal každý voják svůj elektronický diář, ve své podstatě malý výkonný počítač, do kterého si jednak může dělat poznámky z výuky, ale také si přes něj pouštět nepřeberné množství hudby jen pro sebe, má tam i hry, filmy, rozsáhlou knihovnu, na displeji si tedy může i číst. Drobnější písmo nevadí, všichni mají bezvadný zrak, což je jedna z podmínek pro nabídku na vojenskou kariéru. Ovšem opravit zrak jde vlastně u každého v jakékoli době jeho vývoje, případně opakovaně, pokud se oční vada objeví znovu.

Někteří vojáci započnou s úklidem přidělených věcí do skříněk a stolků, další se k nim záhy přidávají, nechťejí udělat špatný dojem hned první den. Mají několikrát spodní prádlo, to se mění v určitých intervalech, nikdo je tedy nenutí si nic prát. Dále mohou využívat teplákovou soupravu a hned dvě sady sportovních triček, trenýrek a ponožek. Dostali hned čtyři druhy obuvi, vojenskou do terénu, do učeben či na přesuny, sportovní a domácí na ložnici nebo na dobu svého volna. Do jejich výbavy patří klasická uniforma, ve které sem přicestovali, k tomu si přinesli ze skladu letní uniformu do terénu, neboť je léto. Obdrželi hygienické potřeby, holící strojky, vlasy jim upravuje místní holič dle potřeby. Vítají sprchu přímo ve své ložnici, nebudou se tak muset nikam tahat a možná se i dostávají do konfliktu s jinými družstvy, případně staršími vojáky.

Zatím po sobě po očku pokukují, nedovedou odhadnout, jak dlouho tu spolu budou, jak dlouho bude trvat, než jim zde dají dobrozdání a oni pokročí ve své kariéře dál, budou převeleni k mírovým sborům. Ale minimálně další rok by zde měli strávit, někteří možná i déle. I proto bude důležité, aby si zde nelezli na nervy, aby si dokázali vyhovět. Jak funguje život ve zdejších kasárnách si moc dobře nedovedou představit, v přijímači byli vlastně izolováni od ostatních jednotek v místě, kde ho konali. Tady snad už budou mít více volnosti, pokud jim tedy nějaké volno zbude, první rok ho bylo tak akorát nato, aby se vyspali a načerpali nových sil.

Objeví se poručík Genadij Andrejev, všichni vyskočí, nikdo zatím nebyl určen, aby velel ložnici, tedy nikdo se nehlásí, nikdo nevelí ke vztyku. Jejich velitel si prochází místnost, nahlédne namátkou do některých skříněk či stolků, je na něm vidět spokojenost. Pak přejede pohledem své podřízené, i tady je většinou všechno v pořádku.

„Za pět minut vás čekám u východu z budovy, dovedu vás na večeři a řeknu vám co a jak,“ houkne Andrejev stroze, pak bez dalších slov opustí místnost.

Jídelna není od jejich ubikace zase tak vzdálena, obejdou vlastně jen další dvě budovy. Výdej jídla probíhá v určitém časovém limitu, který může ale být protažený, pokud by některá jednotka plnila delší zaměstnání či úkol přímo v terénu. O veškeré zázemí se starají civilní zaměstnanci, tohle nepřísluší vojákům, ti plní úkoly nebo se cvičí, na tohle má armáda velmi početný trén. Ani nováčkové tedy nebudou nuceni k některým úkonům, které dříve především mladí vojáci v armádách vykonávali.

Ne, voják je určený k něčemu jinému, než aby vařil, pral či uklízel. S výjimkou své ložnice, tam si musí pořádek udržovat, ale místnost jim civilisti uklidí v době jejich nepřítomnosti, špinavé věci v daný den a hodinu posbírají z lůžek a dají tam místo nich čisté. Tito pracovníci jsou obojího pohlaví a různého věku, pro ně je to jen jedno z mnoha civilních zaměstnání. S tím, že součástí pracovní smlouvy je odstavec o nutnosti zachovávat tajemství o tom, co spatří.

Co se týká výdeje jídla, všichni příchozí si bez rozdílu délky služby stoupají do řady jak přijdou, stejně tak činí poddůstojníci a důstojníci, ti mají ale svá vlastní výdejní místa a následně i své menší oddělené jídelny. Je nemyslitelné, aby někdo předbíhal či někoho odstrkoval, vše je monitorováno a takový jedinec by byl záhy pořádně vyplácněn, spíše však přísně potrestán.

Také nikdo z déle sloužících vojáků nevěnuje nováčkům pozornost, není třeba se v takto elektronikou prošívaném prostoru obávat nějaké šikany, respektive se zde praktikuje jedna jediná šikana, a to velmi propracovaná a cílená psychologická šikana, která však jde směrem od velitelů k podřízeným, ta má své opodstatnění při udržování kázně a při výchově mladého vojína k absolutní poslušnosti, plnění rozkazů. Ale především ho vede k tomu, aby z něho nejprve udělala naprostou nicku, která se zlomí, která nebudou mít vůli se vzpírat, a potom ho nově přeprogramovala ve výkonného vojáka, s prvky myšlení, které je pro jejich práci potřebné. Proto, jak naznačoval poručík, jsou tyto metody velmi dobře vědecky propracované, velitelé proškoleni a schopni je používat.

APPROVED

AUTHORIZED

Nováčkové si sednou ke dvěma volným stolům, dle slov Andrejeva mají po večeři volno, večerku jim ohlásí elektronická tabule, světlo se automaticky zhasne. Ráno budou stejným způsobem vzbuzeni, vyzvání k osobní hygieně a bude jim sděleno, kdy a kam mají nastoupit. Případně, jakou výstroj a ústroj si vzít s sebou.

Jídla je dost a nutno ho považovat za kvalitní, není ani problém si nechat něco přidat, ani v tomto na vojácích nikdo šetřit nehodlá. Použité nádobí nechávají na svých stolech, pobíhají tady hned dva mladíci v civilu, kteří ho sbírají. V jídelně je i několik nápojových automatů, na kterých je možné si vyžádat cokoli z nabízeného sortimentu, pochopitelně bez alkoholu či legálních stimulantů.

Nováčkové se zde oproti přijímači cítí daleko svobodnější, ačkoli dobře vědí, že jsou stále monitorováni a jejich akční rádius pohybu končí u zdí kasáren. Ale v těch dle všeho nebudou mít pohyb limitován, jak se tomu dělo v přijímači, kdy směli chodit jen po předem daných trasách, na předem určená místa. Je tudíž na většině z nich vidět spokojenost, i s tím, že mohou kdykoli od stolu vstát a odejít do své ložnice. Zatím prý nemají nikam chodit, zítra jim budou ukázány kasárna a vysvětleno, kdo má kam povolený přístup a kde se co nachází.

Někteří si vezmou s sebou nějaký nápoj na ložnici, zakázáno to nemají a nikdo je neomezuje v jeho odběru. Ve své ubikaci se zanedlouho sejdou všichni, začínají se seznamovat, většinou se baví ti, jejichž postele jsou vedle sebe. Každý má svoji, k tomu stolek a skříňku, žádné patrové palandy se tady nevedou. Lůžko je anatomické, pokrývky dušné, ložnice rozlehlá, s klimatizací a optimalizovaným osvětlením, jehož intenzita se sama řídí podle množství denního světla, a to i různě v jednotlivých částech prostoru.

Postele jsou po dvou stranách, vedle každé je stolek s elektronickým zámekem, u okna jsou dva stacionární počítače, další stolky a celkem se v ložnici nachází dvanáct anatomických židliček. U zdi s dveřmi pak stojí skříňky vojáků, rovněž s elektronickým zámekem, tedy si na něm voják zvolí své heslo, kterým ho odemyká.

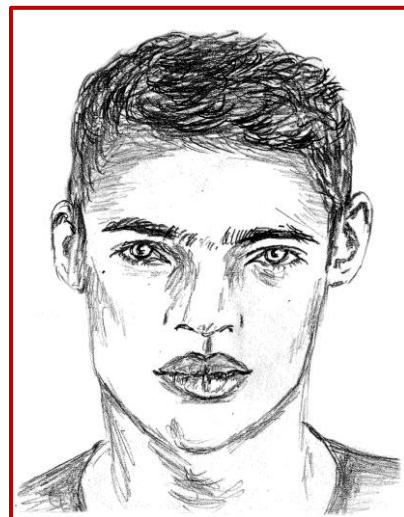
Hygienické zázemí je standardní, tedy hned trojice sprch, trojice sušičů, ale i klasická umývadla s vysoušeči rukou. Za dalšími dveřmi se nacházejí dvoje oddělené toalety, vedle je bidet s vysoušečem. Z hygienického zázemí vedou ještě jedny dveře do vcelku prostorné místnosti s mnoha věšáky či ramínky, počítá se s tím, že vojáci někdy dorazí upocení či promočení, proto si zde mohou odložit takto poznamenané oděvy či spodní prádlo, podle množství vlhkosti systém automaticky začne do místnosti vhánět vzduch a brzo je vše usušené.

Zdejší zajištění představuje pro nováčky příjemnou změnu, v přijímači mnoho toho, co zde vykonávají civilní zaměstnanci, zůstávalo na nich, zdaleka tak dobře o ně nebylo postaráno, zdaleka neměli takové zázemí. Cítí, že postupem do druhé etapy své vojenské kariéry přeci jen něco získali. Co jim ale určitě bude dál chybět, bude střetávání s civilním světem, především pak možnost navazovat partnerské vztahy. Jak pochopili, stále mají zapovězeno hledat si partnerku, v jednom případě partnera.

Debaty ve skupinkách pokračují, baví se spíš o všeobecných věcech, nejsou si jisti, co smějí či nesmějí prozrazovat ze svých soukromí, snad jen si říkají, z jakých oblastí provincie pocházejí, sdělují si své pocity z přijímače, které jsou kupodivu téměř totožné. Všichni byli podrobeni podobnému drilu, všichni se na dvanáct měsíců ocitli v naprosté izolaci. Jejich program byl přesně narýsován vlastně po celý rok, na nic než naplňování harmonogramu jim vlastně nezbýval čas.

„Můžu něco říct?“ promluví hodně nahlas k překvapení většiny Pavol Demetra, je na něm patrná nervozita, která ještě vzroste, když všichni zmlknou a upírají svůj pohled k němu, „Nevím, jestli dělám dobře, ale psycholog v tom přijímači mi tohle doporučil. Až se dostanu k novým jednotkám, abych si s ostatními otevřeně promluvil. Prý to pomůže, tak nevím.“

Ozve se pár polohlasných zasmání, což mladíka ještě více rozhodí, ale nikdo neřekne jediné slovo komentáře, jakoby čekali, co z řečníka vypadne, nebo se bavili tím, jak se smaží ve vlastní šťávě.

Adam Chalupa

„Já vím, že existují ty zákony, o rovnosti všech menšin. Taky vím, že nás pořád sledují, takže mi nehrozí nějaká šikana, za to moje postižení. I když psycholog říká, že to není postižení, ale mně to tak připadá. Moc jsem váhal, jestli přijmout tu nabídku armády, ale moc jsem si vybírat nemohl, byly tam další podobný, kdy tak jako tak budu pořád mezi muži. Možná to veřejně neřeknete, ale možná proti mně budete mít předsudky. Což já chápu a pokusím se vás přesvědčit, že jsou zbytečné. Budu tady s váma takhle pohromadě nejmíň rok, jak nám říkali, tak dřív nikdo doporučení na postup k mírovým sborům nedostane. Spíš pozdějš. Tak bych byl rád, abysme si případně všechno vyjasnili hned. Jsem připravený dodržovat nějaký pravidla, na jakých se domluvíme,“ snaží se o vyrovnaný projev Pavol, ale moc mu to nejde.

„To ti poradil ten psychouš, tuhle řeč?“ zasměje se Adam Chalupa.

„No v podstatě jo.“

„Hm, asi chtěl, abys měl hned na začátku dost velkou depku, ne?“

„To nevím ...“

„Cos myslel těma pravidlama?“ ptá se Andrej Shutko.

„To záleží na vás, co by vám jako vadilo. Například můžu do sprchy chodit před váma nebo po vás, kdyby to někomu vadilo ...,“ potí se Demetra.

„Palo,“ vstane teď od svého kavalce Michal Machek, dojde až k nešťastnému vojákovi poblíž okna, plácne ho po rameni a pak ho demonstrativně kolem nich vezme, „Palo, ušetři si tyhle trapný chvíle, je to zbytečné. Každý z nás poznal takový, jako seš ty. Já třeba měl na prvním stupni Institutu fakt výborného

kámoše, kterej byl gay. Byli jsme spolu na ložnici devět let, von si pak našel partnera, když mu bylo tuším patnáct. A mezi náma bylo všechno v pořádku. Nevím, jestli je tady mezi náma nějaký hovado, co by ti chtělo nějak znepříjemňovat život, ale jsem si jistý, že je nás tady víc, který tě budou brát jako jednoho z nás. Každý ví, že ses s tím tak narodil, máš stejný práva jako každý jinej. Tak se na to vyser a nedělej si z toho hlavu.“

„No jo, žádný problém,“ přikývne i Andrej Shutko, „A co se týká těch sprch, tak se klidně koukni, ale nesahat,“ zasměje se, pak dodá jakoby omluvně, „To byla pochopitelně sranda. Budeš na tom stejně jako my, taky ti zbyde jen ten virtuál. Nebo vlastní fantasie.“

„No, tak chce ještě někdo něco duchaplnýho poznamenat?“ rozhlídne se Machek, odpoví mu ticho, „Kurva, pánové, budeme tu spolu zavřený minimálně rok, budou nám tady dělat pakárnu, tak musíme táhnout za jeden provaz, abysme si to ještě víc nekomplikovali.“

Tentokrát je mu odpovědí pár snad souhlasných zabručení.

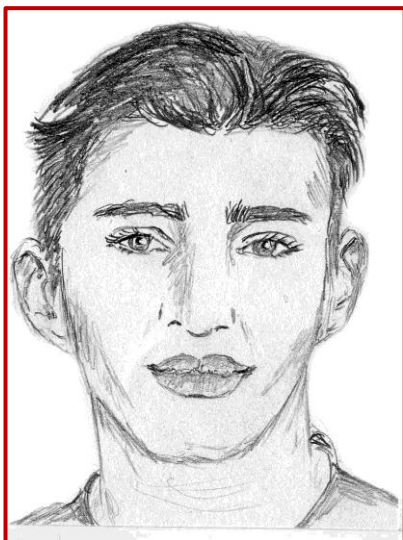
„Tak vidíš, bude to v pohodě. A kdyby sis myslel, že je nějaký problém, nebo sis chtěl jen tak popovídat, tak můžeš kdykoli přijít. S tím kámošem, co byl gay, jsem fakt nekecal. Dost jsem s ním mluvil a tak jsem

dost pochopil, jak se mnohdy cejtil, jaký měl problémy. Je správný, že na to jsou zákony, že už vás nikdo nevyřazuje třeba z armády, jako kdysi, kdy byli lidi ještě magoři, plný předsudků,“ znova plácne Michal nešťastníka po ramenou.

„Díky. Díky vám všem,“ říká Demetra lehce se chvějícím hlasem, „Já bych jen chtěl, abyste se mě nestranili, vo to mi šlo.“

„Odpověď si dostal, tak tady tak nestůj, jako vocas, pojď tam k nám,“ vyzve Machek Pavola směrem k jejich skupince.

Po krátké době se opět rozproudí debaty v hloučcích, a Demetra si zřetelně oddechne. Přesto v něm zůstává jistá pochybnost. Je mu jasné, že nikdo nebude pod monitoringem dělat něco, co by bylo v rozporu se zákonem či dobrými mravy, ale opravdu se ho mohou stranit, vyřazovat ho ze své společnosti, mnohdy stačí jen pohled, který řekne víc než slova. Sice je společnost velmi tolerantní, lidé jeho sexuální orientace bez problémů zastávají vysoké posty jak ve státní správě, tak i v armádě. Ale přeci jen, tady bude s jedenácti heterosexuály po celý rok a tak by mohl nastat problém. S velkou vděčností se podívá na Michala, který mu dnes tolik usnadnil úkol, ke kterému ho vyzval psycholog.

Michal Machek

Ráno v daný čas začne elektronická tabule vydávat nepříjemné zvuky, kterými všem v ložnici oznamuje, že nastal čas budíčku. Různě rozespálé obličeje zírají na barevný obraz u dveří, nejraději by po desce něco mrskli, ale místo toho se rychle hrabou ze svých postelí.

„Nástup na snídani za třicet minut,“ oznamuje neosobní hlas elektronického zařízení, „Odchod od vchodu do jídelny na prohlídku kasáren za hodinu a patnáct minut,“ dodává a pro velký úspěch vše třikrát po sobě zopakuje. A později ještě dvakrát, ovšem inteligentně již s jinými časovými intervaly.

Nával v prostorách hygienického zařízení řeší všichni způsobně, tedy čekají, až na ně dojde řada. Nejen kvůli tomu, že by mohlo být zachyceno jejich nevhodné chování, ale stále mají před sebou jistý ostych, a včera měl Michal pravdu, budou aspoň rok většinu času trávit spolu, proto by si tu dobu měli navzájem co nejméně znepříjemňovat. A také každý z nich ví, že když tady najde nové kamarády, všechno bude jednodušší, než kdyby se ho ostatní stranili, třeba proto, že ho budou považovat za debila. Což ale neznamená, že by mezi sebou nežertovali, například někteří komentují ne zcela odeznělou ranní erekci u některých. A od toho se odvine velmi oduševnělá debata s tím související.

Na snídani chodí vojáci, poddůstojníci i důstojníci individuálně, je tu daleko více živo než večer, nicméně stále panuje naprostý klid. Uniformy odlišují vojáky od civilistů, i někteří z nich si berou stravu, sedají si k zadním stolům, určených svým označením právě pro ně. Nováčkové se rozhlíží, mohou spatřit i několik žen, tak dvě docela pohledné a v rozumném věku, ale nikoli ve stejnokrojích. Jak se zdá, tyhle kasárna jsou pánskou jízdou. Je však pravdou, že je nějaká kvóta dívek, které dostávají nabídku na službu v armádě, ale stále obecně zůstává v tomto zaměstnání převaha mužů.

Nováčkové se zamíchají mezi starší vojáky a dokonce několik civilistů, nikdo si jich však nevšímá, baví se spolu ti, kteří se znají. Ondřej Maslák se rozhlíží a snaží se spočítat, kolik tady asi tak bude příslušníků armády, jak velké tyto kasárna jsou, ale k žádnému rozumnému poznání nedojde. Nějaké obrovské asi nebudou, když jich sem nových přišlo jen dvanáct. A stejný počet se asi někdy předtím posunul výš. Přisedne si ke stolu, kde vidí své kolegy z ložnice, všichni jsou ale dost zaražení, jakoby nechtěli na sebe upoutat pozornost.

Poručík Genadij Andrejev si je vyzvedne před jídelnou, kde kousek stranou v hloučku postávají. Když ho spatří, začnou se automaticky řadit do dvojstupu a vyrovnávat. On se jen ušklíbne, mávne dvakrát rukou, poprvé, aby toho nechali, a podruhé, aby ho následovali. A tak za ním ke svému překvapení cupitají jak psi, on je po chvilce zastaví.

„Tak skvělý, výdejnu stravy jste už našli sami,“ pochválí je, škoda jen, že v jeho hlase je tak patrný odstín despektu, „K tomu už nic říkat nebudu, o chování tam jsem vás poučil včera. Snad jen, že si zásadně nebudete všímat žádnéhch civilních zaměstnanců, a už vůbec ne zaměstnankyň. Jestli se sbratříte se staršíma vojákama, tak to je na vás. Jak máte pozdravit poddůstojníka nebo důstojníka taky znáte, když ten na vás bude srát, tak si toho nebudete všímat a příště ho pozdravíte svým postojem znovu. Ukážu vám teď, kde sídlí velení pluku, kde je naše technika, kterou používáme, kde zbrojní sklad, kde budete fasovat ty universální pušky, pokud půjdete do služby. To jako první. No a pak se vydáme za tím dalším, co tady taky najdete a budete moct používat.“

Následují ho, dozvědí se, kde pracuje velení pluku, kde jsou vozítka, ale také vrtulníky, vznášedla, kde se nachází zbrojní sklad. Je nedaleko skladu výstrojního, který včera poznali. Nikam nelezou, vše jim ukazuje Andrejev zvenku, maximálně s nějakým rádoby vtipným komentářem.

„Tady je zdravotní středisko,“ ukazuje na další budovu, „Sem budete vobčas chodit povinně na nějaký ty testy, taky tady sídlí psycholog. Kdy tam máte zajít, se dozvíte z té vaší tabule na ložnici. No a taky tady hned vedle, jsou ty virtuální kabinky, vo kterých jsem mluvil včera. Tam si můžete užít. Vojáci, já vám rozumím,“ nasadí chápavý výraz, „Je mi jasné, jak vám chybí ženský, hlavně těm, co už s nima teda jako něco měli, což jste myslím všichni, podle toho, co jsem si našel ve vašich profilech. Teda než jste nastoupili do přijímače. Já vím, je to tvrdý, ale nedá se nic dělat. Teď jste pořád na začátku výcviku, teď není čas na nějaký vztahy.“

„Smím promluvit, pane poručíku?“ ozve se trochu nesměle Adam Chalupa.

„No jo, vojíne, tak co vás trápí?“ kývne důstojník, „Už tu kabinku potřebujete?“

„Tak to asi taky,“ objeví se letmý náznak úsměvu na tváři nováčka, „Já jen, jestli třeba nemá armáda takový ty pracovnice, co tak nějak posloužej mužům.“

„Kurvů bys chtěl, vojáčku?“ zakoulí očima Andrejev, až mladíkovi spadne čelist, „Tak na to zapomeň! Teda ne, že by něco takovýho nebylo možný, teda až pozdějš. Až toho za sebou budete mít víc. No jo, co si budeme vyprávět,“ zasní se teď, „Je to sice už skoro čtvrt století, ale taky mě to sralo. Já vím, je vám sedmnáct, to je věk, kdy na to myslíte pořád. Ale budete si muset holt pomoc sami. Teď nepřipadá do úvahy, abyste někam chodili šukat. Ani s nějakýma místníma, natož abysme vám sem dovážely kurvy.“

Chalupa už mlčí, jen sklopí hlavu a jeho smutné oči mluví jasnou řečí.

„No jo, vojáci, není to lehký, ty první roky v armádě. Ale pozdějš,“ zase se zasní Genadij, „To už je jiná. Uniforma dělá svoje, přijdou dovolený, přijdou doby, kdy po práci máte volno, skutečný volno, můžete mezi lidi. A tam pak, nemyslete si, na ty uniformy ženský letěj. No, ale tohle je ještě dost daleko. Víte, já to tak nevymyslel, tohle je vymyšlený vod nějakých chytřejch hlav, jak vás co nejlíp připravit. Já vím, je to těžký, zvlášť pro ty, co na to maj moc chuti. Pak můžu doporučit jediný, udělejte se sami co nejčastěj, jak je to jen možný. Ty kabinky jsou suprový, když si dáte tu přílbu, a ty další zařízení, a jakoby se jí dotýkáte, má to i vůně, různě to s váma hejbá ... skoro jako živá je, i vydává zvuky, je tam i to zařízení, kam ho strčíte ... ale to snad znáte, ne? No jo, jenže v těch kabinkách nemůžete bejt vod rána do večera, i když někdo by to asi uvítal. Je ale možný se tam vobjednat, individuálně, prostě si tam na přes tu vaši tabuli rezervujete maximálně dovolenej čas a příslušnou kabinku. Jsou tam tři se stejným zařízením. Po každým návštěvníkovi se to samo čistí ... Je to vlastně místo těch skutečnejch kurev, vojíne. Armáda to s váma myslí dobře, věřte mi.“

Mladíci si pravděpodobně myslí svoje, ale jejich kamenné výrazy o ničem takovém nevypovídají. A už zase následují svého velitele, který usoudil na dostatečné probrání tématu a směřuje dále.

„Tak, tady ten komplex, tak to je hned celá sada sportovišť,“ ukazuje Andrejev na rozlehlý areál, „Hřiště na různý sporty, tělocvičny, ale i ten speciální golf, ale taky sauna, vířivka a tak. Je to stejný jako s těma kabinkama. Můžete se tam zapsat, tam, kde je volno. Něco maj zabloký důstojníci a poddůstojníci, ale je tam toho dost volnýho. Když je na tom sportovišti volno, můžete se tam zapsat, když je to kolektivní sport, tak je tam vždycky víc míst, můžete se teda třeba i dopsat ke skupince, dokud to není naplněný. Někdy si tak vojáci i sháněj kolegy, napíší si tam třeba fotbálek, jsou tam třeba dva nebo tři, a pak čekaj, že se k nim někdo přidá. Tak když budete mít podle harmonogramu volno, tak se tam někam klidně dopište. Je to dobrý, se takhle vodreagovat. No a to samý je s tou saunou, vířivkou a tak. Jo, a jak jste si mohli všimnout, tak sme tady samý mužský, tenhle pluk. Takže se ani v tý sauně nebo vířivce s žádnou ženskou nesetkáte.“

Jde se o kousek dál, pak se však znovu otočí důstojník k areálu.

„Jo, na jedno sem zapomněl. Je tam taky klub, hned kousek vod vchodu. Tam je taky možný zajít, má voddělený části pro šarže a vojáky. Kam patříte, je vám asi jasný. Tam můžete zajít, tam není třeba se vobjednávat. Když tam není místo, tak holt máte smůlu. Můžete tam posedět, kecat, hrát nějaký hry, jak na těch zařízeních, tak i takový ty stolový, však víte, vo čem mluvím. Bohužel pro vás tam nedostanete žádněj alkohol ani stimulanty. Na rozdíl vod tý důstojnický části,“ nahodí Genadij moc ošklivý úsměv.

Ukazuje se, že kasárna jsou opravdu rozlehlá, tvoří skoro malé městečko, s mnoha civilisty, kteří buď bydlí na ubytovnách uvnitř komplexu, nebo sem dojíždějí z okolí na předem stanovené směny.

„Tak tady je něco jako kantýna,“ ukáže na jedny z dveří další z budov Andrejev, „No, vona to je teda vlastně jen výdejna. Když něco chcete, tak si to můžete vobjednat přes tu elektronickou tabuli. Je tam nějaká nabídka, ale můžete chtít i něco jinýho, buď vám to seženou, nebo vás pošlou do prdele. Teda slušně vás tam pošlou,“ zasměje se, „Třeba nějakěj stimulat, tak to taky můžete zkusit. Nejen že vám to nedaj, ale ještě to bonznou. Tak to nezkoušejte. Spíš nějaký ty elektronický sračky, ty na tu hudbu, hry, to tam je možný sehnat. Teda i žrádlo, ale ... Dyť vy máte úplně všechno, dostáváte najíst a napít kolik chcete, dostáváte voblečení, všechno na hygienu, máte tady ty různý hry, hudbu, můžete sledovat i zprávy. Jen nemůžete komunikovat s vnějškem, to máte bloklý, ale jinak máte úplně všechno. Včetně těch virtuálních kurev. Tak co byste vlastně potřebovali víc? Jo, a ještě vám za to něco chodí na účet. No řekněte, nemáte se jako vojáci jako nějakěj sultán, nebo co?“

„Až na ten harém,“ utrousí Shutko, pak si však s hrůzou uvědomí, že až příliš nahlas.

„Harém!“ vykřikne důstojník, zatímco autor pár neuvážených slov bledne a snaží se být menším a menším, „Vojíne ...“

„Vojín Andrej Shutka,“ rychle se představí nešťastník a vypne své tělo.

„Vojíne, tak za prvý,“ rozkročí se poručík, „Promluvil jste bez mého dovolení, teda ani ste se nezeptal, jestli smíte promluvit. Za druhý, na takový vaše debilní poznámky tady není nikdo zvědavý. Tak co, vojíne, kolik tam třeba ten sultán měl žeskejch? Víte to?“

„Několik, pane. Třeba i deset.“

„Deset! Deset?! Stovky jich byly. Stovky! No, že ste tu první den, zůstaneme u tý stovky. Tak, vojíne, sto kliků, okamžitě! A pozor, na doby, do dolní polohy, tam řeknete jméno nějaký tý ženský, no a až pak se zvednete. Dělejte!“ křikne Andrejev a vojáček už podle pokynů klikuje, „Kurva, chlape, trochu tý fantazie, dyť vy vopakujete tak tři jména celkem dokola! To ste asi neměl moc ženskejch, co, když melete pořád jen tři jména!“

Ostatní ani nedutají, Shutko klikuje, ale je stejně jako ostatní namakaný, takže mu splnění tohoto rozkazu nic moc nedělá.

„Rozkaz splněn, pane,“ postaví se do pozoru.

„Harém. Chybí mu harém,“ brumlá si důstojník a vede své svěřence k další budově, za níž se rozkládají různé haly, vypadají jak tovární, „Tady a tam,“ ukáže rukou, „to jsou výcvikové prostory. Jak učebny, tak různé trenažéry, tak střelnice, ale i překážkový dráhy. Prostě všechno, co jistě tak milujete. Tam se budeme scházet taky často. No, a tím tak asi končíme. Tady všude můžete, nelezte pochopitelně nikdy do prostor pro důstojníky a poddůstojníky, pokud si vás tam někdo z nich nezavolá. Taky nelezte tam, kde mají svoje prostory civilové. Jsou tady další budovy, co jsem vám je neukazoval, tam vám třeba čistě ty vaše zaprděný spodky, mají tam věci na úklid a tak. Jsou tam i administrativní kanceláře. Teda nic pro vás. Jinak je kolem kasáren zeď, ale to je jedno, i kdyby nebyla, tak máte ten čip, kterej nám v každou chvíli řekne, kde si ho zrovna honíte. Teď můžete promluvit, vojíne Shutko, teď se můžete zeptat, pokud vám bylo něco nejasný!“

„Všechno mi je jasné, pane. Výklad byl naprosto jednoznačný a vyčerpávající!“

„Shutko! Tak nejdřív provokujete, teď si to chcete vyžehlit tím, že mi lezete do prdele?“

„Říkám pravdu, pane. Vše jsem naprosto pochopil.“

„No to zjistíme časem,“ ušklíbne se poručík, „Tak, máte chvíli volna. Pak vás vočekávám všechny v učebně U26. A neopovažte se mě ptát, kde to je. Kdo to nenajde včas, tak ... no pokud tam nebudete přesně za dvacet minut, já už vám něco vymyslím. Je tolik možností posilování, běhání, skákání, panebože, je toho tolik ...“

JAK TO CHODÍ VE STRÁŽNÍ SLUŽBĚ

Vojáci si najdou na elektronické tabuli ve své ložnici plánek kasáren, tam pak místnost s označením U26. Přemístění k ní už zdolávají v poklusu, neboť je čas tíží a oni nechtějí dát důstojníkovi záminku, aby je potrestal. Ačkoli je jim jasné, že si brzo najde jinou.

S vyplazeným jazykem dorazí na chlup přesně, asi jako když v akčních filmech hrdina odpojuje bombu položenou teroristy, kdy deset vteřin je hrozně dlouhá doba. Správný drát přestřihne nejdříve dvě vteřiny před výbuchem, tak nějak oni brzdí před učebnou. Právě ve chvíli, kdy zevnitř otevírá dveře Andrejev, s neutrálním výrazem, není poznat, zda je našťvaný, že časový limit stihli.

Nechá je usadit za stoly, zakáže jim cokoli z elektroniky kolem nich aktivovat. Sám své pozadí umístí na stolek lektora a započne svou exhibici. Vrací se již k tomu, co jim sdělil, doplňuje detaily, na které předtím opomněl a později se mu vybavily. Neodpustí si žádnou příležitost, aby dvanáct mladíků před sebou shodil, dává jim neustále pocítit jejich bezmocnost, nekompetentnost, nedůležitost, prostě jaký jsou úplný hovna, jak rád zdůrazňuje.

„Tak k tý strážní službě,“ dostává se po hodině tam, kde sliboval začínat, „Nejprv vám musím říct jedno vopatrění, který tady aplikujeme. Hlídky jsou dvoučlenný a každé z vás zobáků dostane přidělenýho jednoho staršího vojáka, co se už vyzná. No netvařte se jak na pohřbu, to je taky pro vaše dobro. Nemusíte se bát, von si vás šikanovat nedovolí. Poučovat, to jo, to vás bude, ale proto tam je s váma. Abyste něco neposrali. A von ví, že když to poserete, tak si to vodsere s váma, takže si bude na vás dávat pozor. Jo, a ještě jedno jsem vám neřekl, jak se řeší spory mezi vojáky. No, třeba ty, co myslíš, jak se řeší spory?“ ukáže prstem na obě.

„Vojín Robert Kajda,“ vyskočí vyvolaný, „Spory mezi vojáky jsou zakázaný, pane.“

„No jasně. Zakázaný. Ale to neznamená, že se vobčas jeden na druhýho nenaserete. Pak tady máme zavedenou jednu suprovou věc, která všechno rozčísne a po který mají voba chladnější hlavy. Prostě, když vás někdo sere, máte právo ho vyzvat do ringu. Tam, v tom sportovním areálu, je taky mimo jiný boxerskej ring.

Robert Kajda

Což budete využívat i při cvičení, už se do vás určitě snažili dostat některý prvky bojovějch umění. No, tak ho prostě vyzvete a von nesmí vodmítnout. Teda mohl by, ale pak by tady byl za totálního zbabělce, takže nikdo nikdy nevodmítně. Teda smíte vyzvat jenom vojáky, tady ty kolem sebe, ale taky kterýhokoli staršího. Pochopitelně taky někdo může vyzvat vás, pak to zase přijmete vy, ať už jste slabší, silnější, nebo umíte hovno a ne boxovat. Ale to je jedno, vlezete do toho ringu a dokud nemáte dost, tak tam dostáváte nakládačku. Nebo jí dáváte, když jste dobrý. Jo, takovej zápas se zapíše do rozpisu, kdo má čas, tak se de podívat, rozhoduje ho někdo z poddůstojníků, aby to bylo fér a neprali jste se jako ženský. Je to prostě férovej zápas, rozumíte?“

Podívá se na strnulé obličejce, výrazy vojáků určitě žádný náznak nadšení nevykazují. Někteří si už představují, jak je někdo daleko silnější či zručnější vyzve, aby se na jejich účet další pobavili. Ale jiní si říkají, že to není tak špatný, když mohou kohokoli, i služebně staršího, pozvat do ringu.

„No tak to jsem vodbočil, vod tý strážný služby,“ vrací se k tématu poručík, „Už jsem vám říkal, co a koho strážíte. To území je dost velký, žijou jich tam tisíce, no, pokud vím, tak asi kolem dvaceti tisíc. Je to dost velká

zóna, jsou tam vesnice, stavení, městečka, a to prosím všechno bez nejmodernější techniky, bez Systému. Maj jasně vykolíkováný území, a to doslovně. Jsou jasně daný hranice, který nesměj překročit. Teda směj, ale jen za naší asistence, například když jdou něco směnit. Voni tam něco pěstujou a taky vyráběj, no, něco jsem viděl, prej umělecký předměty,“ ušklíbá se, „Ze dřeva, nějakýho kovu a tak. No, když se to někomu líbí, tak jim zato něco smění, je fakt hrůza, jak tady tamti žijou. Maj tam jen jeden účet, něco jako jejich starosta nebo guvernér, to je jedno. Ale můžou i něco směnit, například za nějaký potraviny, co jim tam někdo zvenku dodá. Na tohle taky vobčas dohlížíme. Ale bez nás ven nesměj a voni to věděj, tak to respektujou.

Moc problému není, jak jsem říkal, vobčas nějaký ty mladý, co se chtěj podívat, jak moc jim jejich fotrové kecaj. Ale stačí na ně bafnout a zase zalezou. Někdy má někdo zvenku chuť udělat to samý, potom ho taky musíme vykázat do patřičnejch mezí. Ručíme za jejich bezpečnost a taky za bezpečnost okolí. Proto tady byly zbudovaný tyhle kasárna, proto tu sme takhle slušně vybavený, protože se počítá, že tady tohle bude navždy. No možná ne navždycky, možná časem dostanou rozum, nebo se jim tam na to ty mladý vyserou, ale zatím se zdá, že je to na hodně dlouho.“

Poručík se na chvíli odmlčí, snad hledá správná slova, nebo si jen dává krátký oddech ve svém monologu.

„Je to tady celý takový divný,“ povzdechne si, „Ale to všechno souvisí s tím zákonem. Samozřejmě by bylo nejjednodušší to všechno tady monitorovat, vobehnat to elektronickým plotem, přes kterej by neproklouzla ani myš. Tak, jak je to například v těch táborech, kde jsou zadržovaný trestanci. Tam je to navíc zjednodušený tím, že ty tam maj další čipy ve svém těle, tak jsou monitorovaný. Nebo přes ty čipy můžou bejt paralyzovaný, když dělaj problémy, nebo lezou někam, kam nemaj.

Jenže, vojáci, i ten vobyčejnej elektronickej plot je nějak zapovězenej tím zákonem, jako že ti lidi tam nejsou vězněný, ale že tam jsou dobrovolně. Nevím, proč by jim to teda mělo vadit, dyť by to chránilo i je, a když by potřebovali, tak by se dal na určitým místě ten plot vodemknout. No ale jak říkám, tak to z toho zákona nejde, proto je tady náš útvar. Taky by tu mohla bejt policie, ale prostě to tak nějak připadlo nám. Není ale důležitý nad tím špekulovat, my prostě jen musíme tohle dost velký území vohlídat. A tak se tak nějak vracíme tak vo sto let zpátky, kdy prostě hlídáme ten prostor jak za starejch časů. Vy konáte hlídky,

motorizovaný i pěší, dohlížíte nato, aby nikdo votamtud nešel ven bez předchozí domluvy a bez doprovodu. No a taky, aby tam nikdo nechodil, dívat se na ně jako na nějakou atrakci. I když podle mýho tou atrakcí jsou.

Neříkám, proč na nějakou dobu nevypadnout vod tý vši technologie, dobře vím vo různých kempech, kde lidi nějakou dobu žijou bez všeho, aby relaxovali. A ještě zato těm organizátorům dávaj ze svýho účtu slušný prostředky. Pár tejdnu to určitě může bejt zábava a odreagování se. Ale žít takhle celej život? A hlavně, tím, že tam maj i ty děti, tak je vlastně vyčleňujou z celýho našeho vzdělávacího systému. Co pak ty chudáci jsou, když dosáhnou dospělosti? Nedostanou žádnou nabídku vod Systému, nejsou zařazený do celkovýho systému Federace. Těch je mi líto, ale bohužel tak se kdysi udělal ten zákon. A jak víte, vo zákonech máme právo pochybovat, můžeme je veřejně kritizovat, ale musíme je vždycky dodržovat. Což je správný. A proto tady sme. No, chcete se na něco zeptat? No, vy, vojíne?”

„Vojín Kun Le,” postaví se mladík, „Pane poručíku, co se stane, když někdo dosáhne dospělosti a nechce žít jako jeho rodina?”

„Správná otázka, vojíne,” kývne uznale hlavou důstojník, „Má to moc těžký, vojíne,” povzdechne si, „To víte, nemá za sebou ten první stupeň Institutu. Teda ne že by je tam nevzdělávali, to ne, to voni je tam zase uče, to jo. Ale tak nějak postaru. Dyť tam nemaj tu moderní techniku, vůbec neumějí pracovat se Systémem a s mnohým dalším. Můžou požádat vo přechod mezi nás, normální civilizaci. Dostanou čip, pak udělaj něco na způsob závěrečných testů. Teda to, co ste vy absolvovali před rokem. A Systém jim něco vybere, nějaký další vzdělávání. Jenže díky tomu, že toho moc za sebou nemaj, není to žádná sláva. Pokračujou ve vzdělání, ale určitě ne na prestižních zařízeních. Ani třeba nevím, že by někdo dostal nabídku na vstup do armády ... Tak to prostě je, je to možný, ale je to složitý. Možná i proto tam dost často zůstávaj, založí si rodinu. Tak už tam jsou vlastně po několik generací. No, tak vy, vojíne,” všimne si další zvednuté ruky.

„Vojín Anthony Rebbernig. Jak moc jsou agresivní, pane poručíku? A jak řeší například to, když se tam někdo dopustí nějakého zločinu?”

„Tak moc agresivní nejsou, pokud já vím, za tu dobu, co tu sloužím ... No a když někdo udělá nějakou zlou věc, tak je to taky řešený podle toho zákona. Ty tam ho předaj naší spravedlnosti. Podle toho co udělal, je vodsouzenej a pak třeba skončí v podobným táboře, akorát že trestaneckým. Tam už si ho vohlídaj jinak ... Voni tam maj nějakou svojí volenou samosprávu, svoje vlastní školy, něco jako zdravotníky, občanskou policii nebo co. Ale moderní zbraně tam nemaj, jen to, co potřebujou k práci. Jak už jsem tuším říkal, je jich tady asi dvacet tisíc, různě roztroušený na tom území. Tak další dotaz, no, vy, vojíne.”

„Vojín Albert Friedmann,” hlásí se další mladík, „Pane poručíku, pokud by někdo porušil ta pravidla a pokusil se prostor opustit, jak se proti nim má zakročit a může se použít zbraň?”

„No konečně se dobře projevujete,” tváří se málem překvapeně Andrejev, „Zase moc správnej dotaz, vojíne. Na tohle dostanete velmi

podrobný školení, než půjdete poprvý do strážní služby. No, nebojte, i já vám k tomu něco řeknu, jen obecně,” zasměje se, „Pokud byste zjistili, že chce někdo nedovoleně vopustit ten prostor, tak máte právo zasáhnout. Ne právo, povinnost. Pochopitelně ho vyzvete, aby se zastavil, donutíte ho si lehnout na břicho a dát ruce za hlavu. Pak komunikátorem přivoláte pomoc, z pluku dorazí další, máme tady vozidla, vrtulníky, vznášedla. No a toho dotyčnýho si vezmeme do parády.

Kdyby se nezastavil, tak ho znovu vyzvete a pak můžete použít universální pušku. Jak jsem už říkal, máte tam ty impulsní náboje, nastavíte jejich nabití na vomráčení a zkusíte ho trefit. Nastavit si nabití na usmrcení osoby je zakázáno, teda povoleno jen ve výjimečným případech, totiž že by vás někdo napadnul a

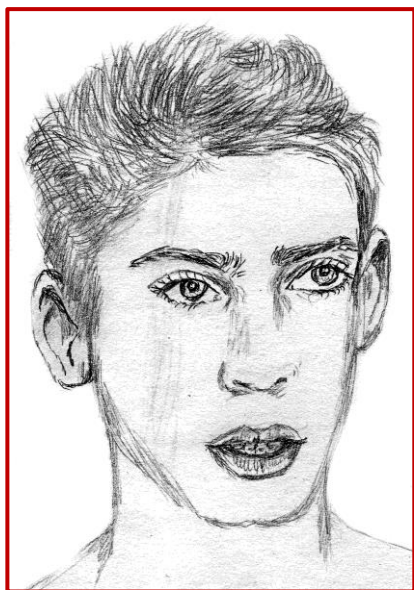

Anthony Rebbernig

Albert Friedmann

vohrožoval na životě. Pak máte možnost to přepnout na to druhý nabití. Ale jak říkám, budete vo všem podrobně poučený. Další dotaz? No?“ ukáže na dalšího mladíka se zvednutou rukou.

Badma Yovzmyi

„Vojín Badma Yovzmyi,“ postaví se tazatel, „Kolik vojáků tvoří strážní hlídku a jak je složena?“

„Vo tom jsem chtěl mluvit za chvíli sám, ale když už se ptáte,“ pokývá uznale hlavou Genadij, „Tak pořád je v terénu pětadvacet pěších strážních hlídek. Každá má dva členy. Každá má na starosti nějaký úsek, tam má svoje stanoviště, svoje území. Jak říkám, jako za starých časů. Je monitorovaný pochopitelně to, co se děje mimo tu oblast, ale nezapomínejte, že ty uvnitř nemaj žádný čipy, takže se nedaj přes něj zaměřit. Vy máte k dispozici moderní techniku, tak vidíte v noci jako ve dne a tak. No a tý padesátce vojáků velí důstojník a poddůstojníci, ty jsou s nima v terénu, šmejďej tam, kontrolujou je. Stráž se mění po osmi hodinách, takže z toho vyplývá, že tady jedeme na tři směny. Každý den se tak na strážích vystřídá sto padesát vojáků. Kolik jich tady přesně je, vám říkat nebudu, to je tajemství, ale kdo není úplněj blb, tak si to vydedukuje. Nechodíte do stráží každý den, někdy tedy obden, jindy ob dva dny. Tak se to dá spočítat.

Koukám že dumáte, jak to, že je vás tady jen dvanáct nováčků, co? No to víte, ne každý vodsud vodchází po jednom roce, někdo i za roky dva, někdo i pozdějš, když není tak dobrej. Teď jsme jen doplňovali

stavy, víc se bude měnit za půl roku, další pak za rok. Ale poslat vojáka vejš můžeme kdykoli, kdy je potřeba. I ty mírový sbory maj nějaký požadavky, doplňujou stavy podle toho, co je potřeba, jak vod nich zase vodcházej k těm bojovojm jednotkám. Ten systém považuju za velmi chytřej, nemůže se tak stát, že by se k bojovojm jednotkám dostalo nějaký ucho, co má za sebou půl roku výcviku. Navopak, tam jdou ty nejlepší, co maj za sebou už roky a roky služby. Což je správný, protože tam už jde fakt vo kejhák a každý každýmu musí jistit záda.

Taky by se někomu mohlo stát, že třeba zůstane u strážní služby pět let. A dalších třeba deset u mírovejch sborů. Většinou se nějak k těm bojovojm jednotkám dostanete, ale jak říkám, jsou to roky dřiny. Možná už vám říkali, že minimální doba je vždycky alespoň rok, ale to je v případě, že je fakt někdo moc dobrej. Takže nejrychlejš to de rok přijímač, rok strážní služba a rok mírový sbory. Z toho vyplývá, že se k bojovojm jednotkám můžete dostat nejdřív za tři roky, ale to jsou fakt výjimky.

Taky je to daný tím, jaká je potřeba doplňovat stavy. Jednak někdo může končit a jít na zaslouženéj vodpočinek, jinej se stane poddůstojníkem, někdo je zase poslaněj do důstojnický školy, ale taky bohužel jsou ztráty, tedy smrt v boji s teroristy, s nepřitelem. Armáda má nějaký stavy, ty průběžně doplňuje. Nebo třeba i dojde k rozhodnutí, že je potřeba víc lidí v mírovejch sborech, pak se tam bere víc vojáků ze strážní služby, nebo je třeba posílit ty bojový jednotky. Na tom taky záleží.

Podívejte se, von takovej skutečnej voják, to už není jako za starých časů, kdy si sedmnáctiletěj cucák vzal flintu, absolvoval pár neděl výcviku a pak se šel nechat hrdinně zabít na nějakou frontu. Skutečnej voják současnosti, ten toho musí zvládat strašně moc, a čím víc postupujete, tím je toho víc. Mluvím nejen vo vašich schopnostech tělesnejch a duševních, ale i vo ovládání zbraní a zbraňovejch systémů. Dyť vy jste tak trochu kyborgové, když se do tý vši výstroje navlečete, a to musíte postupně zažívat, proto na každým stupni je k dispozici vyspělejš a rozsáhlejš technika.

Vy ještě víte hovno vo světě. Ten se dělí na dvě části, na tu naši, kde je systém a Systém. A na tu druhou, kde je nehoráznej bordel. Chaos. Naši předkové tohle pro nás vybojovali, stálo je to dost krve a my musíme jejich odkaz hájit. Což jste se určitě učili v dějinách na prvním stupni Institutu. Máte štěstí, že žijete v tohle světě, kterej zajišťuje lidem bezpečnost. A my tu izolaci vod toho okolního světa musíme uhájit. A to si pište, že tam je to drsný. Naše území hlídaj jak kosmický zbraně, co jsou schopný sestřelit cokoli, co by na nás chtěl někdo poslat, ale taky smazat celý místa na Zemi. Jenže pak jsou tady izolovaný skupiny teroristů, menší státy s diktátory, plný fanatiků a já nevím koho čeho. A ty nejde jen tak vymazat. Tam musí armáda, která musí

udržovat pořádek, určitou nárazníkovou zónu, nebo třeba někam jít a dopředu eliminovat ty, co by nám chtěli škodit. Díkybohu nad nimi máme pořád velkou technologickou převahu, to je drží na uzdě.

Vojáci, lidi jsou v podstatě hrozný svině, když nad sebou nemaj žádnéj bič. My tu máme Systém, každej má čip, každá nepravost je hned vodhalená. Ale tam? Tam není nic z toho. Navíc se tam venku pořád mydlej kvůli rase, náboženství a tak podobně. Hrůza. No, podívejte se tady kolem sebe. Jsme sice na území Český republiky, co je pořád státem Federace, ale kolik je nás tady Čechů z původního národa, i když touhle řečí všichni mluvíme? No? Těch, kterých předkové tady žijou staletí? No, vidím čtyři ruce, tak třetina. Já vím, všichni jsme z tohoto regionu, mluvíme touhle řečí, ale každej z nás taky ovládá světovej jazyk a většinou minimálně ještě jeden, ne-li víc. Ale to je jedno, protože tady platí maximální tolerance, jak k rase, tak k náboženství, k názorům na svět, ale i třeba k sexuální orientaci. Jen za to, vojíne Demetere, by vás pořád někde ve světě šmikli pěkně pod krkem, nebo vás za něj pověsili. A kvůli tomu, že nevyznáváte jejich náboženství, by vás podřízli jedna dva.

Naši předkové tady udělali pořádek, bylo to drsný, ale bylo to nutný. Díky tomu je tady boží klid, pokud by někdo projevil nějakou nesnášenlivost, tak je hned potrestanej. Což umožňuje všem žít v pohodě, nemusí se bát. Stejně tak se podařilo vymýtit zločin, gangy, falangy teroristů. Sice se sem snaží proniknout, ale s těma účinně bojujou policejní složky a jejich speciální jednotky. Nebo jednotky mírovejch sborů nebo i vaši kolegové z jinejch útvarů strážní služby. Na nás vojácích vobecně je, abysme je drželi dál vod našich hranic, případně, abysme ty teroristy eliminovali co nejdál vod nich. Zato některý z nás zaplatěj tu nejvyšší cenu, tedy umřou v boji, přes veškerou tu vochnanu, co nám moderní výzbroj poskytuje. Je to ale naše práce, za kterou nám chodí pravidelný příjmy na naše konta. A taky je vo nás dobře postaráno, jak za služby, tak potom, co jdeme do výslužby.

No, to jsem se nějak rozpovídal, co? Ale i tohle je důležitý pochopit, abyste věděli, že vás tu nebuzerujeme zbytečně. Že se z vás snažíme vychovat dobrý vojáky, pro ty mírový sbory a potom i pro ty bojový jednotky, který jdou do těch míst, kde to nejvíc hoří a kde se počítá, že budou v přímým boji s nepřitelem. Což se někdy stane i u těch mírovejch sborů, ale ty, jak dobře víte, plněj spíš ty obranný a ochranný úkoly. Ale to vám jistě řekli. No a ty speciálové, tak to je už fakt jen pro pár vyvolenejch. Ale vaším cílem by mělo bejt se propracovat k těm bojověj jednotkám a potom se stát poddůstojníkama nebo důstojníkama a velet dalším vojákům, nebo je vychovávat, jako třeba teď já mám na starosti vás. No, ještě nějaký dotazy?”

„Vojín Robert Kajda,“ vstane po vyzvání další mladík, „Pane poručíku, řeknete nám něco, co jste sám prožil u bojových jednotek?”

„Něco z té doby? No, něco jsem tam strávil a je možný, že se tam zase vrátím. I důstojníci jsou posílaný na různý mise, podle potřeby, ale i aby si něco vodsloužili jako důstojníci. Mně je pouze dvaadváct, to není zase tak moc. Ale z doby, kdy jsem tam byl nejdřív jako voják a pak jako poddůstojník ... určitě vám k tomu časem něco řeknu, ale pozdějš. Spíš ale v souvislostech, až tady budeme probírat různý teorie, vo zbraních, vo zbraňovějch systémech, vo taktice a tak. Pak vám určitě uvedu příklady, jak ze svejch zkušeností u mírovejch sborů, tak u bojových jednotek.

Jedno vám ale řeknu už teď. A to si pamatujte. Čím jste vejš, tím máte pro armádu vyšší cenu. Nemyslím tím hodnotu, myslím tím váš postup. Takovej voják u bojovějch jednotek už má něco za sebou, jeho mnohalej výcvik něco stál. Tak se snažej vás jak chránit, tak vám poskytovat zázemí, abyste se mohli soustředit jen na ty svoje úkoly. Je pravda, že rodinej život je mnohdy dost na hovno, ale i to jde, když potkáte tu, se kterou tu rodinu chcete založit. Nebo jí založíte pozdějš, třeba ve věku, jako jsem já, nebo ještě vo pár let víc. To je pořád fůra času, abyste se dožili pravnoučat ... No, vojíne, ještě nějaký dotaz?”

„Vojín Adam Chalupa. Pane poručíku, a to do těch čtyřiceti let si musíte pořád vystačit jen s tou virtuální náhražkou ženy?”

„Můj ty bože,“ rozesměje se upřímně Genadij, „To se ví, že ne. Ačkoli když jste dlouho někde, tak ... Ne, pozdějš budete už mít kontakt s veřejným sektorem, taky budete mít i větší žold, abyste si mohli dovolit zajít někam, kde bude ta kurva skutečná a ne virtuální. Von ten virtuální sex taky není k zahazení, pořád se to vylepšuje, třeba ty naše kabinky tady, ty jsou fakt dobrý. No co koukáte, někdy to prostě využívaj i šarže. Navíc ty virtuální kurvy nežvaněj zbytečný kraviny,“ zasměje se drsně, „Já vím, teď ste v tom věku, kdy je to nutkání hodně velký, to sou prostě ty hormony. Ale kurva, hoši, dyť ať mluvíme vo čemkoli, tak skončíme vždycky jen u

toho jednoho! Proboha, hned dneska večer si tam najděte termín a napište se tam! To je rozkaz, kurva, rozumíte? Rozkaz! Já si to zkontroluju, že je tam každej napsanej nebo se tady z toho nevymotáme!”

Po emotivnějších slovech důstojníka se už raději nikdo na nic neptá, ale tím nic nekončí. Poručík jim i sobě dá krátkou přestávku na vydechnutí a pak začne probírat teorii. Pustí si obraz za sebou a mnohé věci tam prezentuje, ukazuje, jak správně používat zdejší výzbroj, zobrazí i pláněk území, na kterém se usadila komunita tak zvaných přírodních lidí. Vysvětluje, jak je okruh kolem rozdělený, kde jsou které hlídané úseky, jak probíhá komunikace mezi vojáky a jejich nadřízenými. Je toho dost, o čem může mluvit. Některé údaje vyžaduje zapsat do elektronických diářů svých posluchačů, do míst, která slouží jako úložiště výukových dat.

Než den skončí, mají vojáci hlavu velkou jak meloun.

PŘÍRODNÍ LIDÉ

„Kde je vojín Maslák?“ ozve se hrubší hlas ve dveřích ložnice, stojí tam jiný voják, který na této základně slouží už osmnáct měsíců.

„Tady, pane!“ vyskočí ze svého lůžka hledaný.

„Tak pojď se mnou, zobáku, musíme prohodit pár slov, jsem ti přidělenej, nebo ty mně, to je jedno. Já jsem Damián Czorba, kdyby tě to zajímalo. A nejsem tady bohužel žádný pán.“

„Říkali nám, že nás budete kontaktovat,“ je na rozpacích nováček, netuší, jak se má chovat k vojákovi téměř o dva roky staršímu, jak věkem, tak služebně.

„No jasně. To je tady takhle zařízený, že se musíme postarat vo ty nový. Bohužel taky za ně nýst zodpovědnost, a když něco poserou, tak potrestaj voba. Kurva, chlape, doufám, že s tebou nebudou problémy.“

„Budu se snažit vám nedělat problémy, pane,“ říká Maslák.

„Kurva, už sem ti řekl, že nejsem žádný pán, to si nech na oficíry. Taky si budeme tykat, tak to tady mezi vojákama chodí, i když jste třeba úplný ucha.“

„Jak vám ... jak ti mám říkat?“

„Kámoši mi nejčastěj říkaj Dam, Dame. Tak u toho můžeš zůstat. A ty? Máš nějakou přezdívku? Nebo ti ji snad mám vymyslet?“

„Já jsem Ondra ...“

„No jo, Ondra, to vím,“ ušklíbne se Czorba, „Tak co s tebou, Ondro? Tohle je na hovno, tady takhle stát mezi dveřma. Je ještě čas, skočíme si sednout do klubu, a já ti řeknu, co a jak. Abysme se voba vyhnuli průserům.“

„Jasně,“ přikývne Maslák a směřuje ke svému lůžku.

„Co zase děláš?“ dívá se na něj s překvapením starší voják.

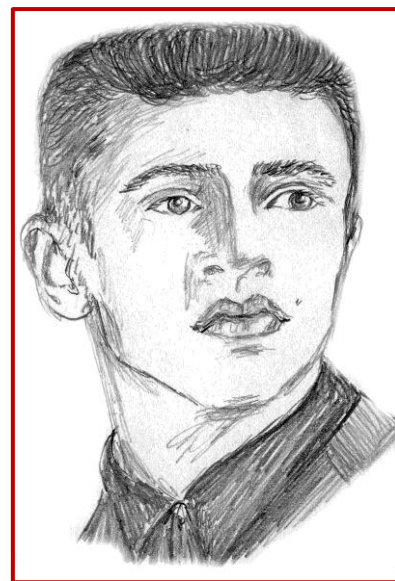
„Chci se ustrojit, mám na sobě jen teplákovou soupravu ...,“ nechápe dotaz mladší voják.

„Na to se kurva vyser, tady po kasárnách, v době svýho volna, můžeš chodit jak chceš. Dyť si třeba mohl bejt na nějakým sportovišti. Tak se už konečně vypakuj. Bože, to to začíná,“ zalomí rukama Damián.

V klubu stráví oba mladí mužové asi hodinu a půl, dají si tam ovocný drink, poslouchají hudbu a občas hodí okem k jiným kolegům, kteří si užívají počítačových či deskových her nebo také mastí klasické karty. Ovšem abstinence alkoholu i jakýchkoli stimulantů přeci jen činí zábavu méně zábavnou. Czorba vede více méně monolog, kdy svého mladšího spolubojovníka především poučuje, ale i ponižuje, po vzoru svých nadřízených. Dává mu najevo své pohrdání, naopak na odiv vystavuje svou aroganci. Snad alespoň ty rady budou k něčemu, doufá Ondra.

Když se vrátí na svou ložnici, spatří podobné výrazy, jaký má asi v obličeji i on. I ostatní nováčci se seznámili se svými staršími kolegy, se kterými budou chodit do dvoučlenných strážních hlídek a kteří jsou jakýmsi jejich zavádějícími vojáky.

„Je ten tvůj taky takovej děsnej kretén?“ zeptá se Michal Machek.

Damián Czorba

„To je dost přesná charakteristika,“ ušklíbne se Maslák, „Namyšlený hovado, přitom je tady už vosumnáct měsíců a zatím to dál nedotánul.“

„Asi budou všichni stejný, hrajou si na oficíry, používaj jejich slovník, jejich manýry,“ přichází se svou troškou do mlýna Adam Chalupa.

„Souhlasím, asi je museli dlouho vybírat, než našli takovou sebranku debilů,“ přikyvuje Andrej Shutko.

„Na vašem místě bych tolik nežvanil,“ podotkne Albert Friedmann a opíše rukou oblouk, všem je jasné, nač naráží. Mají nejen čipy, které je identifikují i hlídají, ale i vše tady je prošpikované elektronikou, jistě není problém jejich debatu monitorovat.

„Říct svůj názor snad není trestný, ne?“ znejistí Andrej.

„Trestný určitě ne, a za názor tě asi taky nikdo nepotrestá. Ale můžou ti to dát sežrat jinak,“ pokrčí rameny Albert, „Stačí jen, když řeknou těm starším vojákům, jak vo nich mluvíme. Voni už jistě najdou způsob, jak nám znepříjemnit život.“

„Šikanovat nás nemůžou, to navopak jednoznačně trestný je, a nadřizený by se to hned dozvěděli,“ upozorní Adam.

„Tak votevřeně určitě ne. Ale znepřijemňovat ti službu, jebat tě, možná zařídit nějaký zaměstnání navíc, pochopitelně v rámci výcviku a vylepšení našich schopností, třeba ve fyzice. Ale je toho víc, jak nám to vrátit, jak nás donutit držet hubu a krok,“ má svůj jasný názor Friedmann, „Do prdele, když jsme přežili ten přijímač, tak tohle přece zvládnem taky, ne? Navíc služba tady asi nebude tak hrozná, mě třeba ty hlídky v tý přírodě doslova lákaj.“

„Promluvil romantik,“ zasměje se Maslák.

„Možná, když myslíš,“ pokrčí rameny Albert, „Taky sme mohli vyfasovat jinej útvar, kde by byla větší pakárna, někde u hranic, nebo u nějaký základny, skladiště, co já vím, kde všude strážní služba funguje. Taky nás mohli vodvelet do nějaký hrozný prdele, třeba tisíce kilometrů vzdálený. Jsme pořád v našem regionu a třeba nám za nějaký čas daj i volno, dyť vo tom poručík mluvil. No dobrá, tak to třeba dalšího půlroku nebude, ale potom? Až pochopíme, jak to tady chodí, až budeme dobrý, tak maj podle norem právo nám to volno dát. Studoval jsem ty řády strážní služby. Na rozdíl vod přijímače, kde je po celou dobu kontakt s okolím zakázanej, tak tady může velitel základny dát kterémukoli vojákovi volno, třeba k návštěvě rodiny.“

„Může, ale nemusí,“ ušklíbne se znovu Ondra.

„Když budeme prudit, kecat nesmysly a srát je, tak určitě ne,“ odpoví mu s ironií v hlase Friedmann.

V podobném duchu se line jejich debata až do večerky, dokonce si na elektronické tabuli vyhledají příslušnou normu, aby si nastudovali nejen své povinnosti vojáka ve strážní službě, ale také svoje práva, o kterých jaksí zapomínají velící důstojníci obvykle mluvit. Není to tak hrozné, ale je tam jedno ale, mohou něco dostat, ale nemusí, záleží na veliteli. Na rozdíl od zabezpečení, zdravotní služby, psychologa, kde je povinnost jim tyto služby na úrovni zajistit.

O dva dny později nastupuje Ondřej Maslák se svým starším kolegou a dalšími čtyřiceti osmi vojáky svou první strážní službu od čtyř hodin odpoledne do dvanácti hodin večer. Předtím však nováčkové absolvují několikahodinové podrobné školení od poručíka Andrejeva, od dvou pak do nich hučí jejich starší kolegové. Ve tři hodiny, již řádně ustrojení, s ochranou vestou pod uniformou a obyčejnou přílbou na hlavě, vyfasují ve zbrojním skladu speciální komunikátory a universální pušku. I o jejím používání básnil předtím Genadij.

Takto vyzbrojeni a vystrojeni vlezou do obrněných vozidel, která je rozvezou na jednotlivá stanoviště, kde naopak vystřídají předchozí směnu. Úsek, který má na starosti Ondra a Damián, není vůbec malý, mohou využít jak strážní věž, něco na způsob posedu, nebo štrádovat po svých. Jak si Czorba službu představuje předvede vzápětí, on se bude vyvalovat na věži a mladý voják bude šlapat sem a tam.

Maslák zakrátko zjistí, jaká je tato služba děsná nuda, ovšem nedovolí si jakkoli ulevit, a tak chodí sem a tam a potom pro změnu tam a sem. Když se setmí, zapne si na přílbu přidělané sklopné zařízení pro noční vidění a poznává krajinu z jiného spektra, vidí skoro stejně dobře, jako by byl den. Tyhle přístroje jsou už hodně vymakané, může rozeznávat detaily rostlin, ale i míst, kam dopadá jeho noha ve vojenských bagančatech.

Jestli jeho kolega například spal, to se nedozví, on se pouze napil ze své polní láhve a něco málo pojedl z torny, kterou dostal. Je spíše děsně unuděný než unavený, když kolem jedné hodiny v noci vysedá z obrněného vozidla. Vráť výzbroj a výstroj do zbrojního skladu a jde si lehnout.

Ráno si může skočit na snídani, nebo ji oželet a spát až do doby dopoledního programu, respektive vstávat tak, aby ho stihl. V tom mu dává armáda volbu. On zvolí druhou alternativu. Budíček si nastaví individuálně na svém elektronickém diáři. Elektronická tabule už na ně ráno neřve, protože už není jednotný výcvik všech, každý voják se sám musí postarat, aby byl včas tam, kde má podle harmonogramu v daný den být.

Dopolední program Ondřejovi začíná spolu s dalšími nováčky až od devíti hodin, neboť všichni z této skupiny měli odpolední směnu. Pak následuje oběd, krátký odpočinek a podle harmonogramu další jejich výcvik. Následující den přináší klasické zaměstnání, včetně dost tvrdé fyzické přípravy, večer má volno, napíše se na fotbálek, asi hodinu blbne s dalšími vojáky v tělocvičně. Po večeři se baví hrou na svém elektronickém diáři, večer před usnutím si říká, že se musí urychleně zapsat na návštěvu virtuální kabinky, nakonec se rozhodne nečekat a pokud možno v tichosti masturbuje. Nicméně v tom nevidí nic špatného, vždyť jim to i doporučují a možná i jiní dostali stejný nápad. Zaposlouchá se. Asi ano.

Další den jde opět do strážní služby.

V podobném režimu probíhají následující týdny, vše se začíná překlápět do stereotypu, nováčkové se začínají seznamovat s prostředím a organizovat si svůj čas. Každý už také navštívil slavnou virtuální kabinu, na to dohlížel poručík a dvěma, kteří jeho příkaz včas nevyplnili, řádně vyčinil. A pak je vzal na zvláštní fyzickou přípravu, aby prý přišli na jiné myšlenky. Každý ale musí uznat, že zdejší zařízení na virtuální sex je opravdu špičkově vybavené a hodně se blíží realitě.

Strážní služba se ustáleným dvojicím střídá, někdy slouží od čtyř odpoledne do dvanácti večer, jindy od dvanácti do osmi ráno a někdy od osmi do čtyř do odpoledne. Pro Masláka jde stále o ubíjející nudu a čím dál tím více ho deptá přístup Czorby, kterého začíná silně nenávidět. Zatím vše snáší se skřípěním zubů, přeci jen je tady nový, ale jeho zloba vůči staršímu kolegovi pomalu vzrůstá.

Jeden den jsou Ondra a Damián mimo klasickou strážní službu povoláni do zvláštní menší jednotky, která doprovází poručíka Andrejeva. Ten bude asistovat předávání zboží lidí z uzavřené oblasti zprostředkovatelům z druhého světa. Maslák má oči na stopkách, zatím nikoho z přírodních lidí neviděl. Proto je dost zaskočený, když spatří kolonu několika dodávek, pravda dost starých, snad z dob počátku jedenadvacátého století, a z nich vystoupí několik vcelku normálně ustrojených mužů, starších i mladíků. Očekával nějaká podivná zarostlá individua pomalu v bederních rouškách či hodně starých hadrech, přitom zírá na muže v krátkých kalhotách a tričkách, vzhledem k pomalu končícímu létu. Nevypadají vůbec moc rozdílně, možná mají trochu zastaralý střih oděvů, jejich účes by taky mohl být jinakší, ale jsou naprosto stejní lidé jako on a další vojáci.

Damián se s jedním z mladších mužů dá do řeči, evidentně se znají, podle všeho něco říká i o svém parťákově, který stojí opodál, podle gest a pohledů.

„Tak ty jsi tady nováček?“ zeptá se náhle asi padesátiletý muž, který se představí jako Jan Hromas.

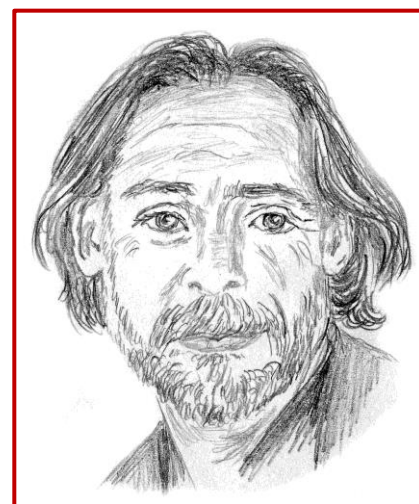
„Já? To jako mluvíte se mnou?“ trhne s sebou Ondra, nejistě se rozhlíží, neví, jestli smí s tím zevnitř vůbec mluvit.

„Nemusíš se bát, nekoušeme, nemáme žádný vší a ani tě neuhraneme,“ zasměje se Hromas, „Představoval sis nás jinak, co? To se většinou nováčkům stává, že si nás představují jinak. My ale proti vám nic nemáme, nakonec jsme rádi, že k nám nepouštíte nikoho z vaší strany. Nám náš život, jak ho žijeme, vyhovuje.“

„Opravdu všem?“ podívá se pátravě Maslák na mladíka kolem dvaceti, stojícího opodál.

„Jistě, všichni tam jsme dobrovolně a žít tak trochu postaru je pro nás přijatelnější, než ten váš svět, kde je vše řízeno elektronikou, všude jsou robotická zařízení, všude vás někdo sleduje. Vaši přítomnost proto vítáme, protože nám zajišťujete klid a mír.“

„A víte vůbec, o co všechno přicházíte?“ dívá se hodně nevěřičně voják.

Jan Hromas

„Nejsme žádní nevzdělanci, nežijeme tady jako ve středověku, ale řekněme jako z počátku jedenadvacátého století, možná jen s trochou méně techniky. Snažíme se být v mnohém soběstační, máme tam elektrický proud, využíváme klasická paliva do aut, máme tam starší stroje, na kterých si zpracováváme to, co potřebujeme. Je tam mezi námi dost zručných řemeslníků, naše výrobky jdou docela na odbyt, za to pak si od vás kupujeme některé potraviny, léky, zdroje energie. A někdy i části oblečení, i když dost si také dovedeme udělat sami. Jak vidíš, nejsme žádní pralesní lidé. Něco nám také dotuje stát, podle zákona, který náš život tady upravuje. My na oplátku přijímáme tu naši izolaci.“

„Máte pravdu, pane, představoval jsem si vás trochu jinak,“ přizná barvu Ondra, „A co jste vlastně dneska přivezli, pokud to není tajný?“

„Tajný?“ rozesměje se Jan, „My tajnosti nemáme, proč taky. Jde většinou o umělecká díla, ze dřeva, ale i z kovů. Mnohým slouží jako dekorace, ve vašich honosných sídlech prošpikovaných elektronikou. Divil by ses, jak dobře se nám tohle prodává nebo směňuje za potřebné zboží.“

„A proč jsme tady vlastně my? Myslím tím jako nás vojáky?“

„To je podle toho zákona, když chceme mimo naši zónu, tak to musí být za vaší asistence. Proto, když chceme něco prodat nebo si naopak koupit, tak se spojíme s vaší základnou a ...“

„Spojíte? Jak spojíte?“

„Budeš se divit, ale máme tam přímé spojení s velitelstvím vaší základny. Překvapení? Nedivím se, dovedu si představit, co vám o nás napovídali. Prostě si vyžádáme vaši asistenci, případně i přes vás domluvu se zprostředkovateli z vaší strany, kteří od nás naše věci odeberou a dodají nám, co zase potřebujeme my. Naše děti nejsou žádní nevzdělanci, máme tam učitele, děti chodí do škol. Máme i nějakou elektroniku, ale nejsme napojeni na váš Systém, pochopitelně. Ale například se také koukáme na filmy, posloucháme hudbu. Rozhodně tedy nepobíháme polonazi po lesích a nelovíme veverky,“ dobře se baví Hromas.

„Ale když vás tak poslouchám ... tak proč tady vlastně jste? Proč nejste jako ty ostatní normální lidi ... pardon za to normální, prostě proč nežijete jako my?“

„To je jednoduché, my sice využíváme některé vymoženosti techniky, ale nejsme jí řízeni, nejsme na ní tak závislí. A pak je tu ještě jedna věc, cítíme se tady svobodnější. Třeba kvůli té věci, kterou ty máš v předloktí a my ji nemáme.“

„Jen kvůli tomu?“ zavrtí nevěřícně hlavou Ondra, „Ale mně to nevádí, mnoha lidem ten čip zachránil život, a taky díky tomu je všude bezpečno. Teda někdy mi to trochu vadí, například, že se nemůžu ani napít nebo si dát nějaký stimulant, aby o tom hned nadřízení nevěděli, ale jinak ...“

„To je pochopitelně věc názoru. Vždycky je něco za něco, vy platíte za ten svůj život tím, že vás pořád někdo sleduje, ví o každém vašem kroku, musíte se podvolovat nabídkám Systému. My zase platíme za svůj životní styl tím, že jsme nuceni žít v této izolaci. Jak se zdá, vyhovuje to oběma stranám, vám váš život tady, nám náš život tam. Cítíme se tak svobodnější, i když jen na tom našem vymezeném území. Nevím ale, jestli tohle dokážeš pochopit.“

„Dokážu pochopit? Nejsem snad úplně hloupej ...“

„Špatně jsi mě pochopil, to s tvou inteligencí nemá co dělat. Ty jsi navyklý na určitý styl života, na způsob, který znáš od raného věku. Vše ti tak přijde naprosto normální a přirozené, stejně jako nám zase náš život tady.“

„Jo, tak to myslíte,“ pokývá hlavou Maslák, pak se podívá na mladíka po své pravé ruce, „A opravdu to tam u vás všem vyhovuje? I třeba těm mladším?“

„Copak vám napovídali?“ usměje se padesátník.

„No, moc toho o vás nevíme, moc nám toho neříkali. Snad jen, že někteří mladší chtějí odejít, a možná některým i bráníte, jako jejich rodiče.“

„Tohle vám říkají? Každé naše dítě, když dosáhne plnoletosti, se může svobodně rozhodnout. Může požádat o zařazení do vašeho světa, dostane ten váš čip, je odvedeno na testy a podle toho dostane nabídku na další vzdělávání. Nebo může zůstat a žít dál život tam s námi. Drtivá většina zůstane u nás, založí si později rodinu, zplodí další děti, a tak funguje i u nás koloběh života.“

„Ale jak to můžou posoudit, když toho o tom našem světě moc nevědí?“

„Nejsme přece naprosto izolováni, důkazem je i náš rozhovor, který teď vedeme, a jak vidíš, tak tvým velitelům nikterak nevádí. Nejsme tudíž bez informací. My jen říkáme své argumenty a naše děti musí

posoudit, jestli jsou pro ně dostatečné, aby zůstali. Jako třeba tady můj syn," ukáže Hromas na mladíka, „Taky se mohl rozhodnout a zvolil setrvání s rodinou. Má víc sourozenců, starších i mladších. Ondrovi je devatenáct let. A teď se vážně poohlíží po dívce svého srdce," zasměje se.

„Ondra? Jmenuje se jako já ...," řekne bezděčně Maslák.

„Možná máte víc společného, jste asi i stejně staří ...“

„Mně je sedmnáct ...“

„No jistě, jsi tady nováček, máš tedy za sebou rok přijímače ... co se tak ošíváš, tohle není žádné tajemství, jak vidíš, i my tady máme dost informací. Myslel jsem tím, co jsem říkal, že v jistém věku má mladý muž podobné zájmy a starosti, ať u vás venku, nebo u nás tady v tom nám vyhrazeném území. No řekni, Ondro, mohl ses rozhodnout, jestli zůstaneš?“ obrátí se muž na svého syna.

„Jo, mohl jsem se rozhodnout, když mi bylo šestnáct," přikývne mladý civilista.

„To jako úplně svobodně?“ dívá se voják pátravě.

„Kdybych chtěl odejít, tak by mě určitě ke stolu nepřivázali," zasměje se Hromas junior, „Ale pochopitelně je tady ta vazba na rodinu, a pak taky ty možnosti, tam u vás venku," pokrčí rameny.

„Omluvte mě, Ondro, volají mě, mám nějaké povinnosti," říká s milým výrazem ve tváři Hromas senior, „Těšilo mě, že jsem tě poznal. A přeji ti spokojenou službu, asi se ještě někdy uvidíme, nějaký ten pátek tu jistě budeš sloužit. A já mám na starosti kontakt s vnějším světem.“

„Také mě těšilo, pane," říká rozpačitě Maslák, cítí se hloupě, neboť si jistě odcházející muž povšiml jeho předsudků, které si vůči těm tak zvaným přírodním lidem udělal.

„Tak ono to není tak jednoznačné," prohodí mladík v tričku a kraťasech, „Myslím s tím naším rozhodováním, když dosáhneme šestnácti let.“

„Asi ti přesně nerozumím. Co není jednoznačné?“ ptá se mladík ve vojenské uniformě.

„Vy přece všichni nastupujete v sedmi letech na jednotnou školu, všichni bez rozdílu, ne? Myslím, že tomu říkáte Institut. A potom, podle vašich výsledků, dostanete nějaký nabídky. Kdybych já v šestnácti přišel do vašeho systému, tak půjdu k těm testům bez předchozí přípravy, a ten váš Systém mě stoprocentně znevýhodní. A dá mi nějakou podřadnou nabídku, i kdybych byl sebevíc chytřej. To je první problém.“

„První?“

„Tak druhým a zásadním je, že kdybych chtěl odejít, musel bych přetrhat pouta s rodinou. Já bych byl venku a voni uvnitř. Ani nevím, jestli by mně dovolili je navštěvovat, možná bych se s nima mohl vidět jen za vaší asistence, a to asi dost sporadicky. To je dost zásadní rozhodnutí a málokdo ho udělá.“

„Asi máš pravdu.“

„A je ještě třetí důvod nebo problém. Tím je to, co ti někdo od mala vtluoká do hlavy. Proč je lepší žít tady u nás, než tam u vás venku. Když nemáš možnost slyšet druhou stranu, tak je pak složitý se nějak relevantně rozhodovat. Já už teď vím mnohem víc, než jsem věděl v těch šestnácti. Ale odejít teď, tak to bude ještě složitější.“

„Takže to není tak úplně, jak říkal tvůj otec.“

„Jen mezi náma, jemu to prosím neříkej, kdybys s ním zase někdy mluvil. Dneska nebo někdy jindy. Když si uvědomím, že mám žít celý život na těhle pár metrech čtverečních ... no tak dobrá, pár kilometrech čtverečních. To není zase tak skvělej výhled, aspoň z pohledu mladýho člověka, který chce poznávat svět. Ale kterež je ne tak úplně dobrovolně nucen žít tenhle život.“

„A máte tam aspoň třeba nějaký hry, nějakou hudbu, filmy a tak?“

„My opravdu nežijeme jak nějakí lovci mamutů nebo lovci kožešin," zasměje se Ondřej civilista, „Podle toho, co jsem se učil ve škole, v dějepisu, tak žijeme jako lidi tak někdy z první čtvrtiny jednadvacátého století. Takže máme starší počítače, různý přehrávače filmů a tak. Nebo i něco novějšího, co se dá třeba sehnat i od vás.“

„Od nás? Jako myslíš zvenku?“

Ondřej Hromas

„Ne, myslím od vás vojáků. Asi toho moc zatím nevíš,“ podvědomě ztiší hlas Hromas, „Já ti nic prozrazovat nebudu, když tak se zeptej Dama.“

„Dama?“ vyvalí oči Maslák.

„Jmenuje se tak přece támhle ten voják, co se baví s tím jedním od nás, ne? Damián, je tak?“ tváří se shovívavě civilista.

„Ach tak ... máš pravdu, jsem tu jen pár tejdů ...“

„Ale to, co jsem ti říkal, tak to si nech laskavě pro sebe.“

„No to je jasný, nejsem žádný žvanil,“ zatváří se vojín dotčeně.

„Nemusíš se čertit, nemyslím to zle. Prostě si tady občas něco vyměníme, i mimo tenhle oficiální obchod. Ale jak říkám, promluv si s tím Damem. Znáš ho?“

„Jo, dokonce dost dobře,“ ušklíbne se vojín, „Je to totiž můj parťák, chodíme spolu na hlídky.“

„No vidíš, tak si s ním promluv. Třeba by ses chtěl do toho taky zapojit,“ opět ztiší hlas mladík v tričku.

„A je to legální?“

„Hm, co je to legální? Myslím si, že vo tom vaši nadřízení vědí, nebo to aspoň tuší, že se tady občas na hlídce setkáme, s váma. Ale možná dělaj, že to nevědí, je to pro ně jednodušší. Anebo to nevědí, protože my nemáme naštěstí ty vaše čipy, takže nás přes ně nemůžou pořád sledovat, jako vás.“

„Už jsem si zvyknul ...“

„No, mně by to asi dost vadilo ... ale možná, kdybych to měl od narození, jako to máte vy, tak bych si taky zvyknul,“ říká Hromas junior, pak se podívá směrem k místu, kde se shlukují jeho kolegové, „Už je to domluvený, tak budu muset jít, budeme asi už překládat to zboží. Možná se ještě někdy uvidíme,“ usměje se trochu tajemně.

Maslák chvíli stojí na místě, pak se rozhodne zajít za svým parťákem, který je v tuto chvíli taky sám, jen tak lelkuje a vystavuje na odiv svůj znužený obličej.

„Dame, prej se tě mám na něco zeptat,“ začne nováček rozpačitě, „Prej něco kolem nějakých výměn ...“

„Drž hubu, ty kreténe,“ rozhlédne se Czorba.

„Nepřeháníš to už trochu? Jen jsem se slušně zeptal ...,“ cítí Ondra, jak mu stoupá adrenalin v těle.

„Neser se do věcí, kterejm nerozumíš ... kurva, zrovny ty, kvůli kterému teď se všechno zaseklo ... pořád nevím, jak ti můžu věřit, ty blbečku.“

„To je tvůj problém ...“

„No právě ... seš takovej úzkostlivej, vyplašenej, a možná taky moc žvaníš. Jak dobře víš, tak není zrovna dobrý moc žvanit,“ podívá se Damián významně na poručíka, jenž pozoruje překládku zboží.

„Myslíš, že i tady nás monitorujou?“ rozhlédne se Maslák.

„Tak tady snad ne, pokud nemáme něco v tý naší výstroji. Proto je třeba držet hubu a zbytečně nežvanit. Takže ji už laskavě zavři, ty, ty ...“

„No, tak se vyžvejkní ... Kurva, ty seš ale natvrdelej, ani pořádnou nadávku ze sebe nedostaneš. Asi ti to moc nemyslí, tak jen prudiš a nadáváš mi. A to dost ubože, máš dost úzkou zásobu slov.“

„Do prdele, co si vyskakuješ? No jasně, myslíš si, že když nás pořád hlídaj, tak seš v pohodě, co? Schováváš se za ty oficíry, jako za máminou sukni. To taky asi musela bejt pěkná kráva, když porodila takovýho zmrda.“

„Ty čuráku, mně si nadávej, ale do mý mámy se nenavážej, nebo ...“

„No, nebo co? Pudeš mě udat, že ti nadávám?“ šklebí se Czorba.

„Udat? Nejsem žádný práskač, ty ... ty ...,“ dusí v sobě vztek Ondra, pak ho ve zlosti něco napadne, „Něco jsem slyšel, že když mě někdo moc sere, tak ho můžu pozvat do ringu.“

„Cože?“ zasměje se Czorba, „Ty chcípáčku, ty by sis snad troufnul ... no ne, to by byla legrace. Rozmáznul bych tě jak veš!“

„Seš akorát namyšlenej blb! Ty rozmázneš tak leda hovno!“

„Jo? Tak když seš tak chytřej, tak mě vyzvi, ale ne takhle, pokoutně, ale oficiálně.“

„Oficiálně?“

„Už couváš?“ směje se starší voják do očí mladému.

„Necouvám, akorát ... akorát nevím přesně ...“

„Jo, tak panáček neví, jak to udělat? Tak až přijdeš na tu svou cimru, tak když se do té doby neposereš strachy, tak tam na té elektronický tabuli máš příslušný místo, kde de ta výzva udělat. Tak se tam podívej, trochu si to nastuduj. Jestli teda nezměníš názor.“

„Já? V žádném případě! Jen jestli to přijmeš!“

„Ubožáku. S velkou radostí, dostaneš takovou nakládačku, že se z toho posereš. Ani nevíš, jakou si mi udělal radost. Teda jakou mi uděláš, pokud si to nerozmyslíš. Já tě vyzývat nebudu, jsem starší a ty jen ubožák, co je tady pár tejdnu. Byla by to vode mě zbabělost, nutit takový nedochůdce se mi postavit. Ale když to uděláš ty, tak nemám jinou možnost, než to přijmout. A rozbít ti hubu.“

„Na rozbíjení huby musej bejt dva, jeden co jí rozbíjí, a druhý, co se nechá. Něco ti řeknu, ani nevíš, jak jsem rád, že tady tahle možnost je. Aspoň ti spadne hřebínek.“

„To určitě. Už si vůbec byl někdy v ringu?“

„Myslíš si snad, že jsem sem spadnul z Marsu? Že jsem neměl základy různých bojových sportů? Že jsem nikdy nestál v ringu?“

„No tak uvidíme, je dobře, že aspoň něco umíš, bylo by trapný bít nějaký úplný nedochůdce.“

„Ty si teda věříš ...“, nedokončí větu Maslák, protože už poručík svolává svou malou jednotku, jak se zdá, překládka zboží je dokončena a obyvatelé uzavřené zóny se budou vracet.

Cestou zpátky Ondra mlčí, jen občas hodí okem po svém parťákovi, který má na své tváři svůj typický arogantní výraz. Výsměšný výraz. Mladý voják si v duchu představí, jak dopadá jeho ruka v boxerské rukavici na tvář Damiána, a zlehka se usměje.

DUEL

„Co si jako udělal?“ ptá se nevěřícně Michal Machek, Ondra Maslák se právě probírá nabídkou elektronické tabule a zatím marně hledá, jak oficiálně svou výzvu oznámit.

„Pozval jsem Dama, do ringu. Jenže, kurva, nemůžu tady na té zkurvený tabuli najít to místo, kam mám tu výzvu zapsat,“ odpovídá vyzyvatel.

„To jako vážně?“ ptá se Andrej Shutko, rázem mají skvělé nové téma na večer. Zbývá ještě nějaký čas do večerky a i po ní mohou žvanit, i když při zhasnutém světle.

Ondra svá slova potvrdí, jeho přítomní kolegové to různě komentují, pak mu jdou pomoci hledat příslušný odkaz, na kterém se dá výzva zrealizovat. Což se jim nakonec podaří, Maslák podle pokynů zařízení, i mnoha dobrých rad okolí, napíše své jméno a poté i jméno toho, jemuž je výzva určena. Informaci pustí do systému a za chvíli jím trhne, náhle tato informace svítí na tabuli jako aktualita. Dokonce se tam sám od sebe objeví i čas, neboť systém vyhodnotí, kdy mají oba vojáci podle harmonogramu osobní volno. A dokonce přiřadí rovnou i rozhodčího, jakéhosi seržanta Radima Kolaju.

„Do prdele, za dva dny to bude, to asi zrovna budu ve strážní službě,“ stýská si Anthony Rebbernig.

Další se začnou koukat do svých harmonogramů, jak na tom budou oni, někteří mají radost, někteří jsou zklamáni.

„Ty vole, podívej, vono je to pořád jako hlavní aktualita,“ sleduje tabuli Robert Kajda, „Tak teď už to podle mého svítí na všech tabulích tady v kasárnách a všichni to věděj. To teda seš slavnej.“

„Jen abys slavně nedostal přes držku. Umíš vůbec boxovat?“ podívá se pátravě Michal na vyzyvatele.

„Tak trochu, asi jako každéj tady, ne?“ pokrčí rameny Maslák.

„A co víš vo něm? Co von?“

„Vím vo něm hovno. Jen to, že mě děsně sere. Dělá ze mě pořád úplnýho blbečka. Mám strašnou chuť mu tu jeho nafouklou držku rozbít. A jsem vděčnej velení tohohle útvaru, že tady tahle férová možnost je,“ říká Ondra do éteru, uvědomí si, že ho možná poslouchají nadřízení a nemuselo by se jim líbit předchozí silná vyjádření vůči kolegovi.

„No jen abys toho nelitoval,“ má stále pochybnosti Machek.

„Podívej, Miky, i kdybych dostal přes držku, tak určitě ne beztestně. Nejsem žádný slaboch, prát se taky umím. Dneska se začal votírat vo mojí mámu, což mě vyprovokovalo. A vzpomněl jsem si na tuhle možnost. Aspoň vám poskytnu nějaký zpestření, ne?“

Debata pokračuje i po večerce, ráno se na vše trochu zapomene, pak Ondra pohlédne na tabuli a uvidí tam stále svítit svou aktualitu. Mráz mu přeběhne po zádech, jak kolem tabule směřuje do prostoru určeného k vykonání hygieny.

Když vstoupí do jídelny, už tam jsou nějací vojáci i šarže a náhle si uvědomí, že jejich pohledy směřují k němu. Jako by byl nějakou atrakcí. Snaží se nedat najevo, jak ho tento zájem rozhodil, tváří se lhostejně, ačkoli je v něm malá dušička. Není si jist, jak tady budou přijímat skutečnost, že mladý voják, co je tu jen pár týdnů, pozval do ringu staršího kolegu, který je navíc jeho parťákem. A má ho de facto na starosti. Proto hledí upřeně na vyfasovanou stravu a střeží se pohlédnout na další strážníky, kteří se dle všeho právě o něm baví.

„Tak doufám, že mi neuděláš vostudu,“ uslyší při odchodu z jídelny známý hlas, trhne s sebou, pak se rychle otočí, „No jsem přece velitelem toho vašeho družstva, ne?“ usmívá se Andrejev.

„Budu se snažit, pane poručíku,“ slibuje vyzývatel.

„No to kurva doufám. Už se na tebe uzavíraj sázky, jak dlouho vydržíš na nohách.“

„Sázky?“

„No co myslíš? Nějakej čas tady takovej duel nebyl, tak je to dobrá příležitost si na vás vsadit. Bohužel, vojíne, váš kurs je dost nízký. Ten, co jste ho vyzval, to v ringu umí. Co vy?“

„Chcete mi nahnat strach, pane?“

„Co to meleš? Jakej strach? To by tak ještě scházelo, aby ses posral.“

„Já se neposeru, pane.“

„To ti doporučuju. Tak co, vydržíš něco? Jak si mám vsadit?“ dívá se pátravě Genadij.

„Jak vsadit, pane?“

„Tak ty to nevíš? Dá se sázet na vítěze, ale to je dost nízký kurs, tedy na toho tvýho soka. No, na tebe asi moc lidí sázet nebude ... Ale taky se dá vsadit, jak dlouho vydržíš na nohách, nebo kdy to zabalíš.“

„Jak zabalit, pane?“ dívá se nechápavě Maslák.

„No je víc možností, jak to skončit. Buď tě vodpočítaj, protože seš bez sebe, jako v bezvědomí, ale tady počítaj hrozně pomalu. Nebo prostě můžeš uznat porážku a zabalit to. To není moc dobrý. Anebo můžeš zůstat ležet, a čekat, až tě vodpočítaj.“

„Pane, já nejsem zbabělec.“

„To asi ne, když si ho vyzval,“ přikývne Andrejev, pak se zamyslí, „Kdo ti bude dělat trenéra? Kdo ti bude radit?“

„Jak trenéra?“

„Ty víš taky úplný hovno. Poslouchej, vojíne, vydržíš něco, doufám. Nesložíš se hned po první ráně,“ dívá se velmi upřeně poručík.

„Nic takovýho nemám v úmyslu, pane.“

„Dvě kola vydržíš určitě?“

„Doufám, že víc, pane. Vlastně ani nevím, kolik je kol ...“

„Tak může být až deset, ale ... nastoupíš do toho třetího? Můžu si na tohle vsadit?“

„I kdybych se tam měl doplazit, pane.“

„No to radši ne ... Tak víš co, tak už máš trenéra. Řeknu ti pár rad, zejtra. Dneska máš službu, vodpoledne, ale zejtra, než bude ten duel, tak se sejdeme v tělocvičně a něco ti poradím. Co ty na to?“

„Velmi rád přijímám, pane,“ nestačí se divit Ondřej.

„Tak už mazej, ať neprijdeš pozdě na zaměstnání,“ pobídne svého podřízeného Andrejev.

Maslák má o čem přemýšlet, jeho souboj s Czorbou tu asi opravdu berou vážně, no možná ne vážně, ale jako velkou atrakci. Je však rád, že ho za to nikdo nekárá, a dokonce má teď i trenéra. Což nemůže být na škodu.

Dopolední výcvik prožívá tak trochu jako ve snách, přednášející poddůstojník si neodpustí poznámku i k tomu duelu v ringu, jen tak mimoděk prohodí, že on si už vsadil na to, že zde přítomný nováček už nebude mít sílu vlézt do třetího kola. Což vyzývatele lehce znervózní, ten jeho sok se zde asi těší dobré pověsti boxera, uvědomí si. Nebo jen jeho možná všichni podceňují, utěšuje se.

S Damiánem se moc nebaví, panuje mezi nimi mrazivá atmosféra. Ačkoli na tváři staršího vojáka je pořád ten povýšenecký výraz, jako by se už teď cítil vítězem. Nicméně ani jeden o druhém moc neví a netuší,

co v ringu předvede. Což i Czorbu nutí k ostrážitosti. Není tak časté, aby si nováček po pár týdnech pobytu dovolil vyzvat staršího vojáka, to přeci jen vyvolává jistý respekt.

Druhý den dopoledne už je Ondra jak na trní, odpoledne se mu změní harmonogram a místo původního výcviku má od dvou hodin napsanou tělocvičnu se svým teď již oficiálním trenérem. Dostaví se tam v teplákové soupravě a sportovní obuvi, ke svému údivu tam spatří i vojína Michala Macheka, toho si Andrejev zvolil jako pomocníka.

Poručík bere vše tak vážně, až Ondrovi běhá mráz po zádech. Osobně mu ováže ruce, pak mu na ně nasadí vhodné boxerské rukavice, který mu našel systém ve skladu podle jeho profilu. Genadij si pak vezme pomůcky trenéra a nutí svého svěřence, aby na terč v jeho ruce útočil. Asi po deseti minutách toho nechá.

„Vojíne, dyť vy vůbec neumíte boxovat,“ řekne hrozně zklamaně.

„Jak, pane? Už jsem párkrát v ringu byl,“ oponuje velmi mírně Maslák.

„Párkrát byl? Leda tak s nějakou kurvou. Že vy ste tak leda s nějakou v tom ringu jebal, co? Určitě si neboxoval, kurva, jinak bys ... To bude večer průser.“

„Pane, párkrát jsem boxoval, už i na prvním stupni Institutu, v rámci tělesné přípravy ...“

„Můj ty bože, v rámci tělesné přípravy ...“

„A pak taky v přijímači, pane. Tam nám i říkali některé rady, k postoji, k pohybu ...“

„Tak si měl tehdy asi zalehlý uši, ty kokote. Jinak bys tady neposkakoval jak střelenej králík, nemáchal těma svejma pracičkama jak větrnej mlejn a nezapomínal aspoň na základní krytí. Takhle tě Dam sejme za první minutu,“ soptí Andrejev.

„Je to fakt tak hrozný, pane?“ dívá se Maslák nedůvěřivě.

„Je to horší, vojíne, mnohem horší ... Tys mi lhal, že umíš aspoň trochu boxovat. Teď budeme voba za blbce. A přitom tam bude většina vojáků, co budou v kasárnách, skoro všichni důstojníci, i velitel pluku. Možná i nějaký civilové se přijdou podívat. A pak nastane katastrofa, konec světa. Budu muset chodit kanálama.“

„Pane, nebylo by pak lepší, kdybyste místo snižování mého sebevědomí mi dal pár dobřejch rad? Třeba by to pak nebyla taková katastrofa, pane,“ říká úsečně Ondra, cítí, jak se mu už zase vaří krev, takové shazování opravdu v tuto chvíli nepotřebuje.

„Cože? Tak ty si mě dovoluješ ještě jebat?“ vyvalí oči důstojník.

„To bych si nikdy nedovolil, pane. Jen jsem vznesl konstruktivní návrh, pane.“

„Kurva, chlape, ty máš teda drzost. Nejdřív vyzveš jednoho z nejlepších boxerů u pluku co znám, pak ještě jebáš důstojníka a nakonec vznášíš nějaký konstruktivní návrhy,“ kroučí hlavou Andrejev, „No, možná to s tebou nebude tak hrozný, pokud dokážeš aspoň ty dvě kola ustát ty hrozný rány, co schytáš. No, trestat tě za dvou drzost nebudu, to za mě udělá Dam, dneska večer.“

„Pane, mohu se něco zeptat?“ snaží se zachovat klid Maslák.

„No, tak co chceš?“

„Pane, jste můj trenér, anebo jste tady jako tajný vyslanec druhé strany? Abyste mě před tím duelem rozhodil? Nejsem si tím jistý, pane.“

„Vojíne ...,“ vyvalí oči poručík, pak se dá do smíchu, „No, ty vlastně žádnýho trenéra nepotřebuješ, protože boxovat se za dvě hodiny nenaučíš. Spíš budeš potřebovat doktora. No ale když už jsem tady, tak ti pár rad dám. Začnu tou první. Když na to nemáš, tak nikoho nevyzývej.“

„Bohužel, pane, tuhle radu nemohu akceptovat. Pokud budu cítit nutnost, tak to udělám znovu,“ odpoví voják a tváří se sverpě.

„A budeš zase bitej!“

„Možná budu bitej, pane, ale budu mít dobřej pocit, že si nenechám vod každého srát na hlavu, pane. Tím nemyslím vás velitele, tam je to jasné, já jsem jen voják a vy velitelé. Ale vod vojáků, kolegů, se ponižovat nenechám. Možná mi dá přes držku, no tak ho za nějakej měsíc vyzvu znovu, a do té doby budu každou volnou chvíli trénovat. S někým, kdo mi bude ochotnej opravdu poradit,“ říká vzrušeným hlasem mladík.

„Kurva, vojíne, vy máte teda kuráž. No, snad vám vydrží i večer,“ zklidní se trochu Genadij, „Tak dobře. Nejprve se podíváme na tvůj postoj, jak se líp pohybovat, jak líp přenášet těžiště. Pak se zaměříme na obranu, ta musí bejt dneska základ, a z ní vyrážet k výpadům. No a nakonec ti řeknu pár postřehů, co je silnou stránkou tvýho protivníka, na co si musíš dát největší pozor.“

„Děkuji, pane. Tak mám asi skutečného trenéra, pane.“

„Kurva, kluku, neprovokuj a radši se postav. Kurva, jak máš ty nohy?“ začne poručík žduchat do dolních končetin svého svěřence, aby je správně umístil na podlahu ringu.

Výcvik trvá celé dvě hodiny, není však příliš fyzicky náročný, skládá se většinou z teoretických poznámek a pak jejich krátkého převádění do praxe. Ondra musí změnit svůj názor, jak se zdá, tak jeho velitel moc dobře ví, co říká a proč. Proto se snaží co nejvíce informací vstřebat a uložit do své šedé kůry mozkové. Která asi za pár hodin bude řádně naklepána.

Čas do duelu stráví Maslák relaxací na lůžku, občasným protažením a pokusem vytěsnit ze své hlavy myšlenky na souboj, což je však boj marný. Hodinu před zápasem jde do své šatny, kde nalezne oba své partnery, trenéra i pomocníka. Dostane moc hezké trenýrky, pak se musí pod dohledem poručíka velmi intenzivně rozvíčovat, občas mu jsou některé svalové partie i potírány emulzí a masírovány. Připadá si jako skutečný profesionál, který má za pár minut vyrazit k boji o titul světové boxerské federace všech váhových kategorií.

Když vstoupí do tělocvičny s ringem, lehce se mu podlomí kolena. Nikoli však ze soupeře, ale z toho, co spatří okolo. Plné je nejen menší hlediště, ale lidé se tísní okolo ringu, někteří si přinesli židličky, další zde budou na stojáka. Na světelné tabuli jsou napsané jména obou aktérů. Také i oficiální kursy na vítěze, na Czorbu lze vsadit 1,1 : 1, na jeho soka 10 : 1. I to o mnohém vypovídá. Je tam i sázka, že vyzyvatel nastoupí i do třetího kola, kurs 4 : 1, a do šestého kola, to je v kursu 7 : 1.

Sotva se stačí Ondra jakž takž vzpamatovat, jde do kolen znovu. Ozve se hudba, na něj jsou zaměřeny reflektory a nějaký starší voják v roli moderátora začíná řvát do mikrofonu různé stupidity. Opravdu jako skutečný duel, na jaký se mohl doposud podívat tak akorát v Systému. Vyzyvatel zvedne svůj zrak a spatří i celé vedení pluku, v poslední řadě hlediště, v jeho středu. Ani moc nevnímá opravdu velmi decentní potlesk a v plášti, který má přehozený přes ramena, vystoupá do ringu.

Řev a velký potlesk naopak vítá jeho soka, který si triumfální cesty na kolbišti patřičně užívá, posílá jakoby polibky svým fanyнкám, které tu žádné nejsou, což vzbuzuje další veselí, zvedá ruce ve vítězných gestech. I on se nakonec dostane do svého rohu, kde jsou další tři muži, dva vojáci a jeden poddůstojník.

Moderátor pozve i rozhodčího duelu, za kterého systémem vybral třicetiletého seržanta Radima Kolaju, ten se tváří velmi vážně a nepřístupně, jak se od sudího očekává. Není zde několikačlenná porota, pokud by se nerozhodlo přímo v ringu knokautováním jednoho ze soků, bude mít poslední slovo právě seržant.

„Tak co, pořád ses ještě neposral?“ ušklíbá se Andrejev.

„Skoro jo, pane. Ale ne z něj,“ ukáže Ondřej na svého soka, „ale z toho tady vokolo.“

„To tě musí vybudit, kurva, ne srážet. Do prdele, když se na tebe dívá tolik lidí, tak tě to musí vyhecovat. Musíš tady dneska nechat úplně všechno, rozumíš?“

„Rozumím. Pane, vopravdu jste si vsadil, že nastoupím do třetího kola?“

„No jo, vsadil jsem si na to.“

„Udělal jste velkou chybu, pane. Nevydržím ani jedno kolo.“

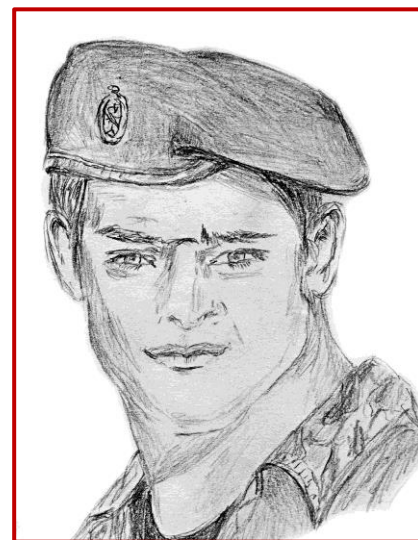
„Cože?!“

„Dělám si legraci, pane,“ usměje se Maslák, „Pane, slibuji, dokud budu aspoň trochu vnímat, tak se tam budu pořád hrnout. A dokud nebudu totálně v bezvědomí, tak se vždycky zvednu, pane.“

„Zkus radši zůstat na nohách,“ brumlá si pro sebe Andrejev, pak zopakuje pár základních taktických rad, protože duel co vteřinu začne.

Mohutný gong ovládaný elektronickou časomírou oznamuje první kolo, oba boxeři vystřelí ze svých rohů, rozhodčí je z dostatečné vzdálenosti pozoruje, nic jim neříkal, je to zbytečné.

Poručík kladl svému svěřenci na srdce, aby se především dobře bránil a hlavně zbrkle neútočil. Což mu Ondra odkýval, teď se však na svého soka doslova vrhne, vlastně jak blázen. Vůbec nemyslí na své krytí, prostě jen vyrazí na soupeře jak býk na rudý hadr, a snaží se ho zasypávat co nejvíce údery.

Seržant Radim Kolaja

Czorba je tímto nástupem zřetelně zaskočený, tohle vypadá spíš na rvačku, než na vybraný boxerský duel s krásnými ladnými pohyby aktérů, taktizováním, snahou o efektní i efektivní úder.

„Ten tvůj kámoš je fakt debil,“ okomentuje počínání svého svěřence Andrejev.

„Ale vede si dobře, ne?“ je evidentně vtažený do děje Machek, stejně jako celá hala, která teď bouří. Takový přístup se jí líbí, žádné taktizování, pořádná bitka, to je to, proč jsou tady.

„Jo, dobře, ale jak dlouho?“ zavrtí jen hlavou Genadij.

Jeho slova se vyplní asi po minutě, kdy začíná mít Damián navrch, chytře uhýbá zuřivým atakům a naopak velmi tvrdě a přesně kontruje. Jeho rány jsou dost bolestivé a také značně oslabují soupeře.

První kolo končí tak, že Ondřej dostane několik velmi drsných úderů, sám už jich mnoho nedává, a když zazní gong, jeho zvuk bere jako svou spásu.

„Ty pitomče! Co jsem ti říkal!“ zuří Andrejev.

„Pane, při vši úctě k vám,“ mluví přerývaně Maslák, sotva popadá dech, jak výdejem energie, tak následkem bolestivých úderů, „Když se budu jen bránit, tak to bude stejný, budu inkasovat hlavně já. Měl jste pravdu, je moc dobré. Ale to přece neznamená, že před ním budu utíkat jak králík. Dokud budu moct, tak do něj budu bušit, až to nepůjde, tak se budu bránit.“

„Seš debil. Takhle dostaneš strašnou nakládačku.“

„Je to moje tělo, pane.“

„Ale moje sázka.“

„Do toho třetího kola vydržím, pane, to slibuju.“

„Jen aby. Jestli zase začneš jako v tom prvním kole, brzo tě pošle k zemi. Už teď se skoro motáš, dostal si dost těžkých úderů!“

„Vydržím, pane, dyť jste říkal, že se tady počítá dost pomalu, ne?“ usměje se bolestně Maslák, a to doslova, neboť má naraženou čelist.

Druhé kolo začne úplně stejně jako to první, Ondřej se během přestávky trochu vzpomene a znovu tvrdě nastoupí na svého soka. Dokonce ho i párkrát zasáhne, leč jeho údery mají nižší intenzitu než jeho protivníka. Od druhé minuty už je obrázek jiný, Czorba začíná mít navrch a svého soupeře svými údery dost devastuje. Každému je jasné, kdo duel vyhraje, jde tedy jen o to, kdy se tak stane a jakým způsobem. Na konci druhého kola skončí po pravém háku Maslák na zemi, seržant Kolaja však počítá opravdu pomalu, jedna, dva ... mezi vyslovováním čísel uplyne vždy snad několik vteřin.

„Tak vidíte, to třetí kolo zvládnou,“ prská krev Ondra, kousl se do jazyka, má rozražený ret, monokly pod oběma očima, naražená žebra, pročez se mu hůř dýchá.

„Aspoň něco,“ brumlá si pro sebe Andrejev.

„Držíš se dobře,“ snaží se kolegu povzbudit Michal.

„Je fakt dobré, to se musí nechat,“ mluví Ondra uznale o svém sokovi, „Ale zadarmo mu to nedám. Zkusím to teď trochu jinak.“

„Kriste pane, co chceš zase vymyšlet? Co se rodí v tom tvém mozečku? Dyť z něj takhle budeš mít za chvíli kaši,“ vzteká se poručík.

„Uvidíte, pane,“ nechce prozradit svou další taktiku duelant.

Třetí kolo začne zcela jiným obrázkem. Maslák vstupuje do ringu ztěžka, skoro jako by se ještě motal po posledním úderu, jenž inkasoval těsně před koncem druhého třiminutového úseku, a po němž byl počítán. Začíná se hned dost urputně bránit, uhýbat před ranami i soupeřem. Což vyvolá i určitý pískot a ve tváři Damiána povýšenecký úsměv. Vlastně už jen nahání soka a snaží se ho dorazit. Čímž ale sám trochu ztrácí koncentraci a také ostrahu.

Ta rána je parádní, to musí uznat každý. Náhle totiž vystřelí pravačka Ondry a poté se zcela obrázek mění, otřesený Czorba dostává teď sadu ran, neboť podcenil soupeře, nechal se ukolébat jeho pasivitou a teď za svou neopatrnost dostává co proto. Diváci už zase šílí. Maslák si prožívá svých patnáct vteřin slávy, no možná je to celá minuta, kdy má navrch. Bohužel je tu ale i třetí minuta třetího kola, během níž se Damián vzpomene, a zase už těží ze svých zkušeností, lepší techniky i zřetelně tvrdších úderů.

Když zazní gong a soupeři se rozcházejí, objevuje se krev v obou obličejích, ovšem v tom služebně mladšího vojáka je jí zřetelně více. Také mu zatéká pravé oko.

„Chvilí jsem ho mlel, co?“ snaží se o úsměv, ale ten vyzní jako škleb v již dost zdevastovaném obličej.

„Nebylo to špatný, jen to bohužel trvalo krátce,“ prohodí poručík.

„No jo, je fakt lepší. Ale ještě to nebalím, ještě mu jich chci taky pár dát,“ sděluje své předsevzetí již dost zbitý voják, pak však vstane a odhodlaně vyrazí do dalšího kola.

Většinu čtvrtého dějství už má navrch Damián, i když si dává pozor, v minulém kole dostal pár silných ran, jen díky své neopatrnosti. Takže je obezřetnější, ovšem jeho úderý mají dost vážné následky. Po dvou minutách jde jeho sok znovu na zem. Zvedne se při páté číslici, jako by si odpočinul, vrhne se na soka jak blázen, chvíli je duel zdánlivě vyrovnaný, pak jde mladší ze soupeřů znovu k zemi. Na té se pod ním objevují kapičky krve, už ani neví, odkud všude mu vytéká. Nicméně i toto kolo končí na nohách.

„Zvládneš ještě jedno kolo?“ tváří se Genadij ustaraně, jeho svěřenec opravdu nevypadá moc dobře, místo dýchání sípe, obličej jedna velká krvavá skvrna, však také ručník, kterým ho Michal otírá, je celý zbarvený do ruda.

„Mám ... to ... v úmyslu, pane,“ vyrazí ze sebe bitý voják.

„Zkus se líp krejt, kurva. A nezapomínej na pohyb nohou!“

„To se lehce řekne ...“

Začátek pátého kola je ve znamení aktivity Ondřeje, chce využít sil, které snad o krátké přestávce načerpal, je vidět jeho velké odhodlání. I přes bolest, která do mozku vystřeluje snad odevšud, se snaží být vyrovnaným soupeřem a také svého soka občas trefit. Bohužel mu síly stačí tak minutu, pak už zase nastává vraždění nevinátek. Ačkoli musí Czorba uznat, že rozhodně jeho protivník nemíní duel prohrát snadno. Leč zkušenosti jsou zkušenosti a ty mají navrch. V poslední minutě pátého dějství je Maslák dvakrát počítán, do svého rohu se sotva doplází.

„Pane ... myslíte si ... že někdo vsadil ... že vydržím ... do toho šestého kola?“ ptá se s velkými obtížemi Ondřej.

„Myslíš tu sázku, co svítí na tabuli?“

„Asi pane, na tu ... tabuli ... už ji moc nevidím ... vůbec vidím už hovno, pane.“

„Má děsně zateklý oči, pane,“ upozorňuje Michal.

„No jo, vypadá fakt blbě,“ prohlíží si svého svěřence Genadij.

„Tak vsadil si někdo, pane?“

„No určitě, třeba já,“ odpovídá málem se soucitem Andrejev.

„Já taky,“ přidává se Machek, a tazatel ve svém vyklepaném mozku přemýšlí, jestli mluví pravdu, či se ho snaží jen potěšit.

Je k nevíře, co všechno dokáže mladý lidský organismus vydržet. Maslák je toho důkazem. V šestém kole schytá neuvěřitelné množství ran, sám už soupeře zasáhne jen sporadicky. Třikrát skončí na zemi a je počítán, vždycky se však zvedne a projeví zájem v souboji pokračovat. Rukavice Damiána jsou již celé od krve protivníka, snaží se mu zasadit rozhodující úder a krvavá jatka ukončit, ale soupeř se vždy nějakým zázrakem vydrápe na nohy. Všem je však jasné, že už je to jen o vůli, protože tělo nováčka má opravdu dost.

„Pane, některé jeho životní funkce jsou již dost slabé,“ objeví se šedesátiletý plukovní lékař Martin Filko u Andrejeva, zírá do svého elektronického zařízení, které mu přenáší informace z čipu nováčka.

„Co to znamená slabý?“ zakaboní se tvář poručíka.

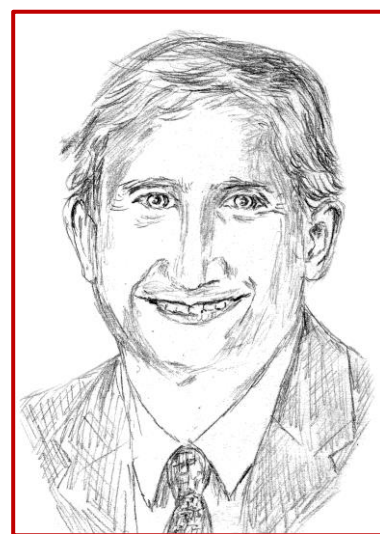
„To znamená, že ten kluk už má dost,“ odvětví se značnou nevolí v hlase doktor, civilní zaměstnanec, jenž u pluku pracuje.

„Jsem v pohodě, pane,“ stěží artikuluje Maslák.

„Ne, to nejste. Jste už značně zbitý a budu mít dost práce vás dát zase dohromady,“ má očividně jiný názor lékař.

„Však se ... dočkáte, pane. Ale ... teď ještě ... ne,“ říká rozhodně vojín.

Málokdo v tělocvičně dokáže pochopit, kde v sobě ten mladý voják bere tu sílu, když vypadá tak strašně. Všechny zaskočí nástupem do sedmého kola, kdy v sobě zmobilizuje zbytky svých sil a snaží se být protivníkovi vyrovnaným sokem. Zase se snaží útočit, ne se pouze bránit. Bohužel mu to dlouho nevydrží, pár

Martin Filko

správných úderů ho nejen zastaví, ale pošle do kolen. Vlastně celé sedmé kolo stráví víc na zemi než na nohách, zvedá se čím dál tím obtížněji, ale zvedá se vždy. Ačkoli seržant počítá opravdu dost pomalu, soucitně. Nebo naopak?

Je to k nevíře, ale i sedmé kolo Maslák nějak přežije, obličej ale i hrud' má pokrytou krví, sotva plete nohama. Spíš se sesune na židličku, než by na ní dosedl.

„Je čas skončit!“ říká rezolutně lékař.

„Dokud ... se dokážu ... zvednout, tak ne ...“, snaží se odpovídat důrazně Ondra, ale vše se s ním už točí, dokonce zvrací, do kbelíku, který mu rychle Michal podstrčí. Nicméně jeho rozhodnutí je jednoznačné. I když teď už mu vhodnost ukončení duelu naznačují i poručík a Machek.

Z osmého kola uplyne sotva dvacet vteřin, když jde znovu k zemi. Všem se jeví tato rána jako poslední, sražený borec se skoro už nehýbe, vlastně vůbec, až do číslovky šest z úst sudího. Pak z ničeho nic zvedne hlavu i pravou ruku, naznačujíc chuť se dál bít, poté se hrozně obtížně zvedá, i za pomoci provazů. Do nichž ho vzápětí posílá následný úder, po lanech se zase sveze k zemi.

„Zůstaň už ležet,“ říká teď Czorba, naklání se nad svým parťákem ze strážní služby.

Ten zase působí dojmem plného bezvědomí, ale není tomu tak, opět po šesté číslici započne nesmírně obtížný proces zvedání svého pobitého těla na hadrové nohy. Zřetelně se motá, přidržuje se provazu, pak naznačí zvednutím rukavic svoji rádobu připravenost. Skoro už nic nevidí, jen tam někde tuší svého soka. Seržant dá pokyn k pokračování jatek. Ruce Ondry se svezou podél těla, Damián se rozpřáhne ...

„Ty pitomče, když tě teď praštím, že ty se zase zvedneš ...“, řekne teď hodně nahlas Czorba, jeho hlášku slyší všichni v sále, ten je teď ztichlý, zaskočený neuvěřitelnou výdrží nováčka.

„Určitě ...“, hlesne Maslák, ale dívá se trochu vedle, dle všeho svého soka už ani nevidí.

„Říká, že stejně zase vstane!“ křikne do publika Damián, „A já mu věřím!“ dodá, pak místo rány uchopí svého parťáka kolem ramen a vede ho do jeho rohu, „Zápas už skončil,“ říká mu.

„Ale ... já ... pořád stojím ...“, blekotá sotva slyšitelným hlasem Ondřej.

„Stojíš, a proto si vyhrál,“ usměje se Czorba, dostrká nováčka k jeho rohu, pak mu poplácá rukavicí po ramenou a zvedne jeho ruku. Což vyvolá aplaus doposud tišší haly. Přítomní dokáží ocenit odhodlání a nesmírnou vůli poraženého, ale líbí se jim i gesto vítěze. I vyhrát se musí umět a Damián to právě dokázal. Svým respektem k tomu, ze kterého během sedmi kol udělal sekanou.

Ti, kdo doposud seděli, teď vstávají a tleskají, jimi vyjádřené uznání patří oběma borcům. Velení pluku může být spokojené, jak s výdrží svých vojáků, tak s vyzněním tohoto duelu. Pokud proti sobě tito dva vojáci něco měli, závěr tomu určitě neodpovídá. Gesto staršího vojáka, kdy statečného a houževnatého soka nedobil, je také chápáno velmi kladně.

„Tak mi ho tam odnese,“ konstatuje suše lékař a letmo zavádí pohledem o lidskou trosku, kterou teď nováček u útvaru představuje.

A donést ho tam opravdu musí, protože Ondřej začíná ztrácet vědomí, je naprosto dezorientovaný, nedokáže se už udržet na nohách. Z úcty k němu ho nějak dovedou do šatny, tam ho naloží na nosítka a upalují s ním do zdravotnického zařízení, kde ho Filko připojí na diagnostické přístroje, aby zkontroloval funkci všech životně důležitých orgánů. Poté mu začne skenovat mozek, zda nedošlo k nějakému vnitřnímu krvácení, o tom, že má minimálně jeho středně těžký otřes, nepochybuje. Naštěstí má různé možnosti, jak dát vojáka do pořádku, mnohé metody jsou neinvazivní, kdy může využít například nanoroborů, které dopraví potřebné léčivé látky do postižených míst. Tím se vše velmi urychluje, jsou známé i prostředky, které v místě zranění významně zrychlí metabolismus a tím se délka léčení také výrazně zkracuje. To se týká i obličejce vojáka, který je v dost dezolátním stavu.

Maslák je dopravený na stabilní lůžko, kde ho nejprve svléknou do naha, což je při jeho úboru dost jednoduchý úkon, poté napojí na různé typy přístrojů. Následuje jeho uzavření do jakéhosi stanu či kukly, v níž je vytvořeno prostředí urychlující regeneraci a léčení. Hojivé látky se do těla dostávají nejen dýcháním, ale i celou pokožkou, neboť mladík teď spočívá na jakémisi vzduchovém polštáři, pochopitelně uměle vytvořeném. Některé větší jizvy od boxerských rukavic mu již byly speciálním přístrojem sceleny, tedy není nutné žádné šití jako za starých časů.

UKAŽU TI SPRÁVNOU CESTU ...

Dvacet čtyři hodin po zakuklení Ondřeje Masáka, a po přísunu léčivých prostředků přímo ke zdrojům postiženého těla, je učiněna jeho další vizuální prohlídka lékařem Martinem Filkem. Ten je vcelku spokojený, alespoň co se týče stavu pacienta. S tím, jak se ke zdravotním komplikacím dopracoval, už o poznání méně.

„Máte velké štěstí, vojíne. Vaše nezodpovědné chování vůči vlastnímu tělu nedopadlo zase tak hrozně, na to, jak jste včera večer vypadal,“ řekne s nepřehlédnutelnou výčitkou v hlase.

„Nezodpovědné, pane doktore?“ zavrtí nesouhlasně hlavou mladík, „S tím nemohu souhlasit. Byl to zcela regulérní zápas, ve kterém měl bohužel můj sok navrch.“

„Byla to dost velká jatka, vojíne. Alespoň, že měl ten váš soupeř více rozumu než vy.“

„Nerozumím, pane doktore.“

„Když jste na začátku osmého kola zase vstal, a sám nechápu, jak jste to ve vašem stavu dokázal, tak místo aby vás dorazil, sám vás odvedl do vašeho rohu. Vy si to asi nepamatujete, co?“

„Tohle udělal?“ zbledne Maslák, „To musela být asi ostuda ... teda ne jeho, ale moje, když se nade mnou slitoval ...“

„Co si vlastně naposledy pamatujete?“

„Ani nevím, ani nevím, ze kterého kola, všechno se mi nějak slejvá, pane doktore. Mám to jako v mlze, spíš vidím jen kmitající rukavice Dama ...“

„Aby ne, když tak často končily před vašima očima ...“

„Pane doktore, byla to moc velká ostuda? Moc jsem se ztrapnil?“

„Tohle je vaše jediná starost, vojíne?“ podívá se pátravě lékař.

„Vlastně jo, pane doktore,“ povzdechne si nešťastný mladík, „Pochopte, budu tady nejmíň rok, bohužel se obávám, že daleko víc. A když tady budu všem pro smích ...“

„Všem pro smích? Myslíte?“

„Když mě musel ten druhý ušetřit ...“

„Když vás odváděl, tak celá tělocvična aplaudovala. A zdaleka ne jen jemu, jako vítězi. Z mého pohledu lékaře mám sice trochu jiná kritéria, ale pokud vás to uklidní, nikdo se vám určitě posmívat nebude. V tom vašem poněkud pokřiveném světě jste málem za hrdinu.“

„Za hrdinu? Spíš za šaška, ne?“

„Víte, vojíne, od začátku jste byl daleko horší, než váš soupeř. Mnozí říkali, že bude zázrak, když vydržíte do třetího kola. A pak se divili, když jste do něj nejen nastoupil, ale i do dalších.“

„Do dalších ... kolik jich vlastně bylo?“

„Vojíne, některé vaše mozkové spoje jsou stále poněkud zmatené,“ usměje se Filko, „Už jsem to před chvílí sám před vámi zmínil. Nastoupil jste do osmého kola, což je dle mého učiněný zázrak. Když si uvědomíte, že jste minimálně od třetího kola dostával dost těžkou nakládačku. Vydržet patnáct minut dost intenzivního mlácení, a přesto se vždycky vyhrabat na nohy ... Vypadalo to, že vás bude muset dočista zabít, jinak se zase nějak záhadně vyškrábete nahoru.“

„Když to byla taková nakládačka, tak to mi asi moc netleskali, jak jste říkal ...,“ dívá se divně Ondřej, asi ho chce ošetřující osoba utěšovat.

„Oni netleskali vašemu boxerskému umění, to by opravdu nebylo moc proč. Oni tleskali vaší vůli a vašemu odhodlání, s jakým jste se pořád zvedal ze země. Musím se přiznat, i na mě jste udělal dojem, ačkoli s takovým hazardem se zdravím nesouhlasím. Nevím, co jste s tím kolegou měl, že jste ho pozval do ringu, ale když ten zápas končil, tak k vám měl určitě respekt. Za to, jak jste se dlouho dokázal držet, že jste to nevzdal. To vám garantuji. Ale víc vám asi řeknou kolegové.“

„Kolegové ... kdy mě odsud pustíte?“

„Zítra ráno už půjdete normálně na snídani s ostatními. Na noc vás ještě dáme do toho vaku, kde budete regenerovat. Jinak, něco umíme spravit velmi rychle, ale ty barvy ve vašem obličejí, ty zase tak rychle neodezní. Ale jak říkám, máte z pekla kliku, vojíne. Po tak hrozném nakládačce jsme nemuseli řešit žádné vnitřní krvácení, nemáte žádnou zlomeninu ... jak říkám, doslova zázrak.“

„Tak vám děkuju, pane doktore. Za ty informace, i za to, jak mě dáváte dohromady.“

„Není zač. Jen doufám, že nějaký čas vydržíte, než zase někoho vyzvete. A doporučil bych vám také víc trénovat,“ usměje se felčar, pak zažene mladíka zpátky do kukly. Tam je vlastně uveden do umělého spánku, poté tlakem vzduchu vyzvednut několik centimetrů do vzduchu a takto bude udržován po dalších asi osm hodin.

Po vysvobození z regeneračního zařízení se jde Maslák osprchovat, usušit a poté na sebe navleče uniformu, jenž mu sem byla dopravena. Takto vyšňořen, s obličejem hrajícím všemi barvami, zamíří k jídelně. Je v něm malá dušička, protože si není vůbec jistý, jaké bude jeho přijetí kolegy. Jeho marný boj se schopnějším sokem viděla víc než půlka kasáren, obává se výsměchu, což je to nejhorší, co může člověka v životě potkat.

Cestou si nemůže nepovšimnout, jak si na něj dvě vzdálenější skupinky ukazují, snaží se předstírat, že si jich nepovšiml. Zhluboka se nadechne a vstoupí. Udělá jen pár kroků a všichni přítomní ztichnou. Skoro se bojí udělat další krok, pak spatří svého přemožitele, ten má taky pár šrámů v obličeji, ale s tím jeho, jak se viděl v zrcadle, se to vůbec nedá srovnávat. Sklopí zrak, očekává od Damiána krutý výsměch, což asi bude na místě. Místo toho však zazní krátké úsečné tleskání dlaní, spíše pokoutně zvedne zrak, to tleskání způsobují dlaně jeho kolegy ze strážní služby, jeho soka v ringu. A teď se k němu přidávají další. Je zaskočený, vůbec tomu nerozumí, dostal děsnou nakládačku, tak proč mu tleskají? Ale jako výsměch mu to nepřipadá.

Snad minutu jim to vydrží, než se zase začnou věnovat svým vlastním tématům, Ondra pak pokračuje jako ve snách k výdejní jídlu, to si odnese do míst, kde sedí několik jeho kolegů z ložnice, těch, co nejsou právě ve strážní službě.

„Tak to byl teda mazec,“ říká uznale Michal Machek.

„Fakt hodně hustý,“ přikyvuje Kun Le.

„Ty seš fakt asi nezničitelný,“ zasměje se Badma Yovzmyi, „Dát se tak rychle dohromady. Ale komu čest, tomu čest. Dokázat se po těch ranách znovu zvednout, tak to zírám.“

„A už seš vážně v pořádku?“ dívá se trochu nedůvěřivě Michal, byl u toho, když ho před ne tak moc hodinami přinesli do zdravotnického zařízení.

„Jo, podle doktora jsem v pořádku. Teda bolí mě celý tělo, ale jinak ...,“ odpovídá s předstíranou lhostejností Maslák. Následně neujde tomu, aby se po celou snídani nerozebíral jeho duel s Damiánem, a vlastně se tak dozví nové podrobnosti, které mu jeho potlučená mysl možná soucitně zastřela. Cestou zpátky do ubytovacího prostoru si ho odchytil poručík Genadij Andrejev.

„Promiňte, pane,“ sklopí Ondřej provinile hlavu.

„Promiňte? Za co jako?“ je zaskočený důstojník.

„Byl jste můj trenér, pane, moc jsem vás neposlouchal, pane, co si teda pamatuji. A pak jsem vám udělal ostudu, pane,“ kaje se hříšník.

„Co to meleš? To je z těch ran, nebo co?“ dívá se teď pátravě Genadij, „Právě navopak, udělals mi velkou radost. Slíbil mi tři kola, minimálně, pak si nějak vlezl i do osmého, i když fakt nevím, co tě ještě drželo na nohách ...“

„Dostal jsem pořádný nářez ...“

„To jo, ale to by tady vod vojína Csorby dostal asi každý. Ty hlavo dutá, vyzval si na duel asi nejlepšího boxera, co je tady u pluku. A když jsem viděl, jak seš na tom ty sám ... Ty musíš mít vopradu hodně silnou vůli a taky toho musíš strašně moc vydržet. Z tebe by mohl bejt jednou fakt dobrej voják.“

„To myslíte vážně, pane?“ tváří se nedůvěřivě Maslák, ale ve tváři se mu objevuje i nástin radosti.

„Tak já moc často nechválím, vojíne, ale když někdo dokáže se svým tak mizerným boxerským uměním vydržet s Damem tolik kol v ringu, tak to je jiná. To si pochvalu zaslouží. Víš, voni se někdy pořádají různé turnaje, mezi plukama, v podobnejch disciplínách, a poslední rok nás v nich v boxu právě tvůj soupeř reprezentuje ... Poslouchej, když budeš chtít, tak tě začnu trénovat. Když zlepšíš techniku, přidáš na tvrdosti úderů, zlepšíš pohyb ... no když prostě zlepšíš úplně všechno, a spojíš to s tou tvou výdrží, mohl bys bejt taky docela dobrej.“

„To je taky vážně, pane? Nebo teď už si děláte legraci?“

„Kurva, chlape, to se ví, že vážně. Sedru z tebe kůži a udělám z tebe dobrýho boxera. Taky tady podle všeho ještě nějaký čas zkejsnu, tak to půjde. No? Co říkáš?“

„Souhlasím, pane. Velmi rád. Kdy začneme trénink, pane?“

„Kdy? Co dneska odpoledne?“

„Dobře, pane. V kolik hodin mám být v tělocvičně, pane?“

„Vojíne, vy jste fakt případ,“ vrtí nechápavě hlavou Andrejev, „Dyť vás před hodinou teprve pustili z tý regenerační komory ... to vás nic nebolí? Jak se cítíte?“

„Jako by mě přejel parní válec, pane,“ usměje se lehce Ondřej, „Ale pane, to nevadí, dneska odpoledne v té tělocvičně budu. To vám slibuji.“

„Ty to myslíš fakt vážně? Ty bys už dneska vodpoledne znova vlezl do toho ringu?“ dívá se teď zkoprněle Genadij.

„Jasně, pane. Jen mi řekněte v kolik hodin, pane.“

„Vojíne, ty seš fakt magor. Ale takovej dobrej magor, to se mi líbí. Dneska budeš vodpočívát. Ale máš teď trenéra. Sice toho budeš brzo litovat, ale beru naši dohodu za uzavřenou,“ říká rozhodným hlasem poručík, pak ukáže rukou, aby jeho podřízený šel dál za svými povinnostmi, „To je fakt magor, von by snad šel trénovat hned teď. Dyť říkám, magor ...,“ brumlá si pro sebe.

Dopolední teoretické zaměstnání Ondra protrpí, neboť je po pobytu v regeneračním zařízení doslova nabitý energií, nebo si tak alespoň připadá. Po obědě, v odpočinkové pauze, si ho vyzvedne Damián. Jen se objeví na cimře, kývne rukou a jeho partner nováček už za ním cupitá. Pokorně, s hlavou sklopenou.

„Dame, promiň,“ rozhodne se promluvit první, „Omlouvám se, za tu výzvu. A taky děkuju, slyšel jsem, žeš mě ušetřil ... já si to teda už moc nepamatuju ...“

„Ušetřil?“ má pobavený výraz ve tváři Czorba, „Když tě vodnášeli, tak si nevypadal, že bych tě nějak moc šetřil.“

„Myslím to na konci, kdy si mě nedorazil ...“

„Nechtěl jsem si zabít partáka,“ rozesměje se Damián, „A zabít bych tě musel, jinak by ses asi vždycky nějak na ty nohy vyškřábal.“

„I tak. Nevěděl jsem, že seš tak dobrej ... myslel jsem, že kecáš ...“

„A kdybys to věděl, tak bys mě nevyzval?“ podívá se pátravě do tváře mladšího vojáka ten starší.

„Po pravdě? Byl jsem dost nasranej, takže bych tě asi stejně vyzval ...“

„Myslel jsem si to,“ přikývne spokojeně Czorba, „No nic, už je to za náma. Myslel jsem si, že seš taková slečinka, ukoptěná, prostě na hovno. Zmýlil jsem se, seš dobrej. Cos vydržel v tom ringu, by hned tak někdo nevydržel.“

„To jako fakt?“

„To jako fakt. Máš za to můj respekt. Tak co, smažeme ty naše předchozí rozpory?“

„Velmi rád ... teda mě nevadí, když mě poučuješ, znáš toho víc, ale některý ty kecy ...“

„No jasně, že jsem tě provokoval. Chtěl jsem tě poznat, co si jako necháš líbit,“ směje se Damián, „Teda s tou výzvou jsem nepočítal, spíš s tím, že se konečně nasereš a pošleš mě do prdele. Ale tys vypadal tak připosraně. Díkybohu jsem se mejlil, za to jsem rád. Takže vod teď jsme kámoši, když teda souhlasíš.“

„Souhlasím, moc rád,“ nelže Ondřej, a hned si kolegu rozhodne vyzkoušet, když mu poví o nabídce Andrejeva a ptá se na názor.

„Tak to ber všema deseti. Ten ti má co dát.“

„Myslíš? Nevypadá jako nějaký rváč ...“

„Nezapomeň, byl roky u bojovejch jednotek. Kdyby nás von vyzval do ringu, myslím teď nás voba najednou, tak nevydržíme ani jedno kolo. Zláme nám haksny do minuty, a to budeme rádi, když k nám bude takhle milosrdnej, a nezláme nám rovnou vaz.“

„To myslíš vážně?“

„Naprosto. Ten dokáže zabíjet holejma rukama. Viděl jsem ho, taky to poznáš, von tady někdy vede výcvik bojovejch technik. Von vo tom, co zažil u bojovejch jednotek, moc nemluví, ale něco jsme vytáhli z něj a něco zjistili u jinejch. Má toho za sebou hodně, a dost se osvědčil. Dokonce byl v konkursu na speciální jednotky, tam se sice nedostal, ale už jen to, že byl mezi pozvanejma, vo něčem svědčí. Taky to, že ho poslali na tu důstojnickou školu. Pokud tě vážně chce trénovat, tak za to buď rád.“

„Tak to jsem netušil ... vůbec mi tak nepřišel.“

„Když je někdo fakt dobrej, tak se tím nepotřebuje chlubit. Většinou se vytahují ty, co toho zase tak moc neumějí. Když si tě vezme do parády, tak to máš dobrý. A taky to svědčí vo tom, že tě bere, že tě považuje za dobrýho, jinak by ti nic takovýho nenabídl.“

„Tak dík za info.“

„Dám ještě další. Zejtra deme zase do služby. Pokud teda budeš schopnej a nebude za tebe náhrada ...,“ podívá se pátravě Damián na parťáka.

„Sem v pohodě, půjdu. Teda pokud mě tam pustěj, to už neovlivním ...“

„Jasně. Jak seš na tom s kreditem na účtu? Máš tam úplný hovno, nebo tam něco máš?“

„Na účtu? No něco tam bude, dyť já už víc jak rok vůbec nic nevybral, na nic nepoužil ...“

„To je výborný. Tak si do zejťka do odpoledne sežeň tu G16, víš co to je?“

„Myslíš tu G16, na ty hry, hudbu a tak? Není to nic z armády?“

„Ne, je to to, co myslíš. To zařízení na zábavu. A vezmi k tomu i náhradní zdroj.“

„To mám vzít jako do strážní služby?“ je očividně zaražený Maslák.

„Na nic se neptej, už vo tom nemluv,“ rozhlédne se významně kolem Damián, „Snad ti to aspoň trochu myslí, po těch ranách, cos dostal. Tak pokud jo, tak se nad tím zamysli. Víš, jak ho můžeš sehnat? To zařízení?“

„Dá se to asi nějak vobjednat,“ tváří se nejistě Ondra.

„Nejjednodušší je to přes tu elektronickou tabuli na ložnici. Snad už se v ní trochu vyznáš. Tak to udělej ještě dneska, nejlíp teď, než začne odpolední zaměstnání. Ta G16 je přímo v nabídce, takže ji tady budeš nejpozdějš ráno mít. Víš kde, v tom výdejním místě.“

„Jasně, rozumím.“

„A nezapomeň na ten náhradní zdroj. To je všechno. Probereme to zejtra na tý hlídce, tam bude víc času,“ říká Damián, ale chce říci, tam je menší pravděpodobnost, že náš rozhovor bude někdo monitorovat.

Maslák poslechne, po jistých obtížích s technikou zmíněné zařízení objedná, naskočí mu tam rovnou i termín, kdy si ho může vyzvednout, a ten je zítra od sedmi hodin od rána. Pak se na chvíli natáhne, poté se spolu s ostatními přítomnými nováčky převlékne do sportovního oblečení, neboť mají tělesnou přípravu. Když dorazí do haly, tváří se instruktor Doddůstojník dost překvapeně, když ho tady vidí.

„Nemáte podle doktora tohle vynechat?“ ptá se.

„Jsem naprosto v pořádku, pane.“

„Tak vo tom pochybuju, taky jsem ten zápas viděl. Teda máte asi dost tuhej kořínek, když jste se dal tak rychle dohromady,“ říká Doddůstojník a přitom hledá informaci na svém elektronickém zařízení, „No dyť říkám, máte tohle vynechat.“

„Ale to není nutný, pane.“

„Hrome, chlape, vy tady jste vod toho, abyste poslouchal!“ vyjede instruktor, „Ale když už jste tady,“ řekne smířlivějším tónem, „Cvičit s náma nebudete, kvůli vaší hlavě, co dostala předevcírem tak zabrat. Ale dejte si kompenzační cvičení. Víte jaký? Určitě toho máte namlácenýho víc. Tak až vydám pokyny, tak vám ukážu, co budete dělat. Ale žádný divočiny, nechci pak poslouchat stesky toho doktora, jasný?“

„Jasný, pane.“

Po večeři si jde Maslák s dalšími nováčky na chvíli sednout do klubu, z automatu si vyžádají koktejl, dle jimi zvolených ingrediencí. Výhodou je, že toto vše zde mají zadarmo, včetně možnosti si k tomu vyžádat i nějaký dezert, ať už slaný nebo sladký. A opět se jim nic nestrhne z účtu. Ondru potěší, že ho pozdraví i pár starších vojáků, najednou i u nich cítí respekt, ti naopak o jeho kolegy nezavadí ani pohledem.

„Asi budu muset taky někoho vyzvat,“ zasměje se křečovitě Badma Yovzmyi.

„Když ti stojí těch pár pozdravů za tu nakládačku,“ pokrčí rameny Ondra.

„Třeba si vyberu líp, myslím toho soupeře.“

„Pak to třeba nebude mít takový ohlas,“ upozorní Michal Machek, „Co říkáte, nedáme si nějaký karty? Palo, skočíš pro nějaký? Myslím tím skutečný, ne tady ty na desce, ty elektronický. Táhle u vchodu nějaký jsou, všimnul jsem si.“

„A proč ne elektronický?“ oponuje Pavol Demetra, „Podívej,“ ukazuje na stůl před sebe, který se teď mění v elektronický obraz, s ovládáním dotekem, „Tady je třeba klasickej poker. A jsou tady i další hry. Když si to všichni zapneme ... Je tady hned vosum míst, nás je jen šest, takže budeme moct hrát všichni.“

„Jenže ty skutečný, reálný karty, ty maj svoje kouzlo. Co to takhle zkombinovat? Použít reálný karty a tenhle virtuální bank? No, co vy na to? Když nás to nebude bavit, tak můžeme přejít na ten virtuál.“

„A co chceš hrát?“ ptá se Fred Nguyen.

„Tak Palo mluvil vo pokru. Ale záleží na naší dohodě. Tady na tom virtuálu je toho snad nekonečně, podívej, co tady všechno nabízej. Na co tam jsou ty reálný karty ... mám se podívat?“

„Souhlasím s Maikem, virtuál hrajeme pořád, tak co zkusit ty vopravdový karty? Ať Mike nějaký vybere, když tu hru někdo nebude umět, tak se to aspoň naučí. Mám takovej divnej pocit, že budeme mít ještě dost příležitostí si takhle zahrát,“ zasměje se Maslák.

„To asi jo. Nejmiň tak rok,“ přitakává Pavol, „Beru svůj návrh zpět, jsem taky pro ty reálný karty. Možná to bude větší sranda.“

Nakonec se shodnou na pokeru, domluví si i pravidla, respektive je dají dohromady, existuje víc variant. Aktivují virtuální bank i své fiktivní peníze na sázky, pak začnou hrát. Docela se pobaví, rozhodně zdárně zabijí čas do večerky. To jim sám jejich stůl svým ponurým hlasem dá vědět, že bude nutné se přemístit do ubytovacích prostor, přidá omluvu za zavírání klubu a přání, aby zase brzy přišli.

Druhý den si před snídaní vyzvedne Ondřej elektronické zařízení G16 i s náhradním zdrojem, to si uschová do kapsy, jeho funkčnost si vyzkouší před dopoledním zaměstnáním. Po spuštění malého přístroje se nad ním objeví docela rozměrný obraz, který dokonce reaguje na dotyk. Tak se dá v podstatě krabička ovládat. Může se spustit hudba, respektive klipy, filmy, ale také i různé hry, kdy se přístroj ovládá přídavným zařízením, které se navleče na prsty. Nejde o žádný převratný přístroj, ale spolehlivý a svým způsobem standardní.

Ondra také přemýšlel o slovech kolegy Damiána, a pokud myslel dobře, v souvislosti co mu řekl již dříve mladík z uzavřené oblasti, asi tohle zařízení může sloužit ke směně s tak zvanými přírodními lidmi. Proto Dam nechtěl, aby o tom v kasárnách mluvili. Ale co na oplátku mohou nabídnout ti druzí? Nějaký jejich výrobek? Jenže k čemu jim bude? Žádný alkohol nebo stimulant si od nich jako protihodnotu vzít nemohou, to by jejich čip hned zjistil a určitě také nabonzoval. Jistě je tak nastavený, aby jejich provinění hned za tepla oznámil.

V jistém napětí je Maslák až do odpoledne, dokonce se obává, aby ho někdo ve službě nevyměnil, kvůli jeho zdravotnímu stavu. Naštěstí se tak nestane a on je i se svým kolegou vysazený na jejich obvyklém stanovišti. Velení se snaží jim pokud možno stanoviště moc neměnit, protože pak svůj úsek dobře znají. I když někdy tuto zásadu nelze dodržet.

Damián a Ondra spolu kláboší, ale o nějakém kontaktu s lidmi z uzavřené oblasti zatím nepadlo ani slovo. Spíš se oba navzájem představují, mluví o svých rodinách, o svých předchozích zážitcích. Mladší voják pokorně čeká, jestli ho zkušenější kolega zasvětil do zdejších tajemství, k jeho zklamání nic takového nepřichází. Místo toho se párkrát rozdělí a projdou si svůj svěřený úsek. Léto má sice již pomalu na kahánku, ale dnes je krásné slunné počasí a oni jsou obklopeni málem panenskou přírodou, do těchto míst vlastně kromě nich nikdo nechodí, nejsou zde žádná stavení, cesty, elektronická zařízení, osvětlení a podobně.

Začíná se pomalu šerit, do nadvlády tmy zbývá tak hodina, do konce jejich odpolední směny čtyři hodiny. Sejdou se spolu, zatím je kontrolovali třikrát, z toho dvakrát přes komunikátor a jednou se kousek od nich objevil poddůstojník, zodpovědný za tuto směnu.

„Máš to s sebou?“ zeptá se z ničeho nic Czorba.

„Jo, jestli myslíš to, co já,“ snaží se i Maslák mluvit v náznacích. Nakonec by nebyl problém, aby v jejich výstroji bylo monitorovací zařízení, odposlouchávat hovor přes ten čip snad nejde, aspoň jim to tvrdili. Ale čím si v této době mohou být jisti, když jim mnoho technických vymožeností Federace záměrně zatajuje, právě aby měla zmiňovanou technologickou převahu nad okolním neuspořádaným světem.

„Určitě. Ukaž.“

Ondra splní příkaz a vyndá z výstroje zmíněný přístroj, jeho kolega spokojeně přikývne.

„Někdy se stane, že někdo tam z těch uvnitř zabloudí, a dojde třeba až na vokraj jejich vymezeného území. Pak ho musíme upozornit, že dál už nemůže a musí se zastavit. Někdy to nechápou, tak je třeba jim to vysvětlit. Přitom s nima můžeme i konverzovat, to nám nikdo nezakazuje. Nesmíme je pustit za tu pomyslnou čáru, ale pokecat můžeme. Pokud jsou slušní a neagresivní,“ říká lhostejným hlasem Damián.

„Chápu,“ přikývne Ondřej, „Sice maj jinej životní styl, ale jinak mi připadaj stejný jako my.“

„Jsem stejného názoru. Naštěstí je s nima rozumná dohoda. Sice musíme bejt pořád vostražitý, ale jinak jsem zatím za tu dobu, co tady jsem, nezaznamenal vážný problémy. Maximálně se nějaká omladina chtěla podívat dál, ale stačilo na ně houknout a vrátili se. Ale jak říkám, někdy sem zabloudí omylem, třeba se dou projít, když je takovej nádhernej večír jako třeba dneska.“

Těmito slovy toto téma Czorba opustí, pak už zase jen tak nezávazně klábosí, jdou si znova projít trať. Ohlásí se nadřízeným, na jejich výzvu, a udají svoji polohu, přesně, neboť ti si ji mohou přes jejich čip ověřit. Nemusí pořád chodit, mohou být chvílemi i spolu, kontrolovat krajinu z posedu. Právě tyto změny jejich pohybu jsou jim naopak zdůrazňovány jako správné a žádoucí, kdyby se pohybovali stereotypně, není pro případného zájemce o proklouznutí tak těžké dopředu odhadnout, kde se který z vojáků nachází.

Kolem desáté hodiny noční jsou zase oba strážní spolu, oba mají přístroj na noční vidění, proto oba spatří trojici, která se k nim blíží. Mohou i určit, že jde o dvě dívky a mládence. Ke svému údivu v něm Ondřej pozná svého jmenovce, Hromase juniora.

„Jak se zdá, tak jste zabloudili,“ zahradí jim cestu Damián.

„Asi jo, jsme tady na procházce, ale už je tma, my nemáme ty přístroje co vy, tak hůř vidíme, jen co vozáří ten měsíc a hvězdy,“ odpovídá Ondra civilista.

„Tak tady počkejte, s kolegou, já jedné z vás ukážu cestu,“ nařizuje Czorba, pak vykročí směrem k lesnímu porostu, jedna z dívek ho bez odmlouvání následuje.

V tu chvíli něco Ondřeje vojáka napadne, a pocítí nádherný vzrušující pocit. Pak se ale zalekne, je to až moc příjemná myšlenka, než aby byla pravdivá. Nebo snad ne?

Hromas a Blanka, jak se sedmnáctiletá dívka představí, zatím s mladším z dvojice vojáků klábosí, baví se o životě uvnitř vymezeného území, mladík odtamtud naváže na předchozí rozhovor, který s vojínem vedl nedávno při překládce zboží. Czorba a dívka se vrátí asi za půl hodiny, oba zřetelně spokojení.

„Možná je ještě jiná cesta,“ říká teď Damián, „Ale já už se něco nachodil, tak tu by mohl pro změnu ukázat můj kolega.“

„Velmi rád,“ září oči Ondřeje vojáka, jak se zdá, jeho tušení a přání dostává reálné komtury. Proto vyrazí také k lesnímu prorostu, dívka vedle něho. Jdou tiše a on hledá vhodné místo, které by splňovalo parametry, které od něj očekává.

„Ty seš tadyovej, vid,“ řekne Blanka, „Tady to bude lepší,“ jde více méně po paměti, zavede vojáka na takovou malou mýtinu, již teď mírně ozařuje světlo luno, „Máš?“ natáhne ona lačně ruku.

On pochopí a vyndá elektronickou hračku, ona ji dychtivě polapí do svých rukou, hned ji uvede do provozu, chytrá, říká si on, chce si ověřit, jestli ji nechce podvést a zda je zařízení skutečně funkční. Jak se ale zdá, je ona spokojená. Proto krabíčku odloží, sáhne pod jeden z keřů a vyndá z něj silnou látku, něco na způsob deky. Tu pak rychle rozloží a stejně postupuje i při odkládání svého oděvu.

Ondra už dýchá přerývaně, pro něj není tak jednoduché se svléknout, chvíli přemýšlí, zda si neuvolnit jen příslušnou partii, ale tím by o hodně přišel. Snad je nikdo teď kontrolovat nepřijde, navíc je Damián zkušený, on už by si jistě poradil, dumá, když ze sebe rve svůj oděv. Nechá si jen vojenské boty, až k nim stáhne kalhoty a spodky, jinak je nahý.

Můj ty bože, jak je to vlastně dlouho, co byl naposledy se skutečnou ženskou? Už snad čtrnáct měsíců buď souloží jen s virtuální partnerkou nebo mu musí stačit jeho ruka a fantasie. Musí využít každé minuty, podle délky odloučení jeho kolegy ze strážní hlídky usuzuje, jaký má asi čas na milování se skutečnou dívkou z masa a kostí. Která navíc prokazuje značné znalosti z tohoto oboru podnikání, vždyť vyměňuje své tělo za nepříliš drahý dárek. Tedy za jejich hranici, pravda.

„Hotovo,“ spíše konstatuje než se ptá ona, hned jak u něj dojde k ejakulaci.

„Počkej,“ zastaví ji on, „Nebyl jsem se skutečnou holkou čtrnáct měsíců.“

„Chceš ještě jednou? Ale ta dohoda ...“

„Prosím, ještě aspoň chvíli, prosím,“ žadoní on jak malé děcko o svou oblíbenou hračku.

Blanka

„Fakt čtrnáct měsíců?“

„Vopravdu. Prosím ...“

„Tak jo, když seš ten nováček,“ usměje se na něj ona a znovu mu nabídne své tělo k jeho uspokojování. Přitom dává najevo, jakou mu prokazuje laskavost.

„Už budeš?“ ptá se po chvíli, což ho dost naštve, ale neodpoví, jen zrychlí frekvenci, „Nechceš to udělat rukou nebo pusou?“ říká ona za další chvíli, a on si vzpomene na slova poručíka Andrejeva, jak mluvil o výhodách té virtuální kurvy, která jenom ukázkově vzdychá, ale drží hubu.

Už je to uděláno, už je to hotovo, mohl by si nakonec zazpívat, neb se dobré dílo zdařilo a on se spokojeně souká do své vojenské ústroje. Ona je mnohem rychlejší, proto složí a uschová deku i se stopami po předchozí činnosti, pak sebere ze země elektronickou krabičku a způsobně čeká.

Vrátí se k ostatním a on se jen vděčně podívá na svého kolegu, který ho před pár dny málem zabil, aby mu dnes poskytl tak krásný zážitek.

„Dám vědět,“ řekne jen Czorba směrem k zabloudivší trojici, z čehož jeho parťák vydedukuje, že mají nějaký zavedený způsob, jak se dorozumívat, možná nějakou tajnou schránku, kterou obě strany občas navštěvují a přes níž se domlouvají.

Trojice pomalu mizí z dohledu vojáků, na jejichž tvářích lze spatřit minimálně spokojený výraz. Ještě chvíli za nimi hledí.

„Tak co, jsou docela milý, ty lidi votamtud, ne?“ prohodí Damián.

„Moc milý. Děsně milý,“ rozplývá se Ondřej.

„To víš, sem tam takhle zablouděj, ale nejsou agresivní a dá se s nima domluvit,“ naznačuje Czorba, že není vyloučené si podobné setkání zase zopakovat.

„Velmi rád jim zase ukážu cestu, pokud budou chtít,“ říká Maslák dychtivě.

„To věřím,“ zasměje se starší z vojáků, „Trvalo ti to nějak dlouho.“

„Na poprvý tu trasu nepochopila, tak jsem jí to musel vysvětlit dvakrát.“

„Až tak, jo?“ usměje se Czorba, „Důležitý je, že jsou všichni spokojení, ne?“

„Určitě. Určitě moc spokojení. Za to patří dík tobě, jak mi tady radíš a pomáháš,“ říká s velkým uznáním v hlase Maslák.

„Rádo se stalo. Ondro, za chvíli budeme končit, tak to ještě jednou projdeme, já vlevo, ty vpravo. A sleduj čas, ať tady na tebe nemusej čekat s další směnou,“ dodá Damián.

BEZCENNÝ ČLOVĚK

Život u pluku se pro Ondřeje Masláka významně mění k lepšímu. Za prvé má respekt svých kolegů vrstevníků i starších vojáků. Setkání s dívkou ze zakázané zóny pro něj představuje zážitek, na který dlouho vzpomíná a těší se na případné repete. Do té doby musí využívat kabinky a styku s virtuální ženou.

Významné je pro něho také zahájení tréninků s poručíkem Genadijem Andrejevem. Po tom, co o něm slyšel, vzhlíží k němu s obdivem a snaží si všechny jeho rady vrýt do své paměti. Jeho nasazení je příkladné, i jeho trenér je s jeho přístupem většinou spokojený.

Krom toho si pečlivě plní své povinnosti, jak při zaměstnání v kasárnách, tak při strážní službě. Díky novému kamarádství s Damiánem Czorbou pro něj nejsou již hlídky takovou nudou, mohou si o mnohém vyprávět, starší voják má co předat mladšímu a ten jeho rady přijímá s respektem.

Asi čtrnáct dní po setkání s Blankou opět nastupuje do strážní služby, znovu má odpolední směnu, tedy slouží od šestnácti hodin do půlnoci. Je již polovina září a počasí se začíná měnit k horšímu, dnes je však typické babí léto, tedy sluníčko, skoro letní teploty, prostě nádherný a příjemný den. Stejně tak probíhá služba, baví se s parťákem o všem možné, mimo jiné i o trénincích s poručíkem, Damián sám přidává pár rad, on osobně se teď zaměřuje s jiným instruktorem i na pilování prvků bojových sportů.

Oba vojáci skvělou fyzickou připravenost a zvládnutí minimálně prvků sebeobrany berou jako samozřejmou a nutnou výbavu příslušníka armády Federace. Probírají i své možnosti, kam by to chtěli ve vojenské kariéře dotáhnout, pochopitelně o bojových jednotkách nepochybují, oba sní o možnosti se dostat ke speciálnímu útvaru a pak mají nalinkovánu důstojnickou školu. O možnosti, že by mohli v nějakém střetu přijít

o život, neuvažují. Je jim sedmnáct respektive devatenáct let, cítí se nesmírně silní, téměř nesmrtelní, a již se začínají ukotvovat v lidské společnosti.

Kolem desáté hodiny večerní panuje již značná tma, oni se rozhodnou před střídáním směn si ještě jednou projít svůj úsek, někdy chodí spolu, jindy se rozdělí, teď nastane druhý případ. Každý si to štráduje sám, zařízení na noční vidění jim umožňuje bezvadnou orientaci v terénu i schopnost dohlédnout hodně daleko do krajiny.

Ondřej je právě myšlenkami někde úplně jinde, hlídku bere už jen jako naprostou rutinu a nepředpokládá ani dnes žádnou komplikaci. Za necelé dvě hodiny jim skončí služba, už se docela těší do postele, náročný výcvik a ještě k tomu časté tréninky znamenají příjemnou únavu mladého organismu, kterou vyřeší regenerací během spánku. Byť občas přidává plavání, vířivku i saunu, na doporučení svého individuálního instruktora Genadije.

Náhle zpozorní, zaregistruje pohyb. To ještě nic neznamená, může jít o zvěř, které se v těchto místech daří, vždyť ji zde téměř nikdo neruší, jde vlastně o nárazníkovou zónu, která odděluje svět Federace od poněkud primitivnějšího světa tak zvaných přírodních lidí. Po chvíli však zjistí, co upoutalo jeho pozornost a ještě více zpozorní. Přepne svůj komunikátor do stavu, kdy se slyší navzájem pouze se svým partnerem.

„Dame, je tady trojice, dva kluci a holka. Co myslíš, zabloudili?“ ptá se. Není si jistý, zda nejde o nějakou domluvenou schůzku, o které mu Czorba jen zapomněl říci, což se mu však zdá málo pravděpodobné, ale také by se s nimi ti druzí mohli přijít domluvit na případném dalším setkání.

„Pochybuju, že by zabloudili,“ odpovídá starší kolega, čímž dává odpověď i na zašifrovanou část otázky, „Asi nějaký blbci, co chtějí tajně na druhou stranu. Zadrž je, ať nemáme průser. Pak je vyslechneme, společně. Podle toho, co nám řeknou, uvidíme a rozhodneme se co a jak. Jdu k tobě.“

Situace je pro Masláka jasná, sice pocítí lehkou nervozitu, ještě nikdy nikoho takto nestavěl, ale vzhledem k tomu, co zná o lidech z uzavřené oblasti, nepředpokládá žádné problémy. Nicméně si připraví svou zbraň, aktivuje možnost vystřelení impulsního náboje, režim přepne na omráčení. Přesně podle instrukcí o strážní službě, které zná už nazpaměť, namátkově z nich šarže vojíny zkouší.

Zatímco trojice mladých přírodních lidí bloudí tmou a vidí jen díky docela jasné noční obloze pár metrů před sebe, Ondřej se svým přístrojem umístěným na přilbě má bezvadný přehled. Proto je má stále na očích a může zkracovat vzdálenost mezi nimi. Což oni pochopitelně vůbec netuší. Dle všeho však opravdu směřují z uzavřené oblasti do vnějšího světa, důvody strážnému zůstávají neznámé, ale možná se jen chtějí podívat do některé osídlené konglomerace, Bůh sud.

„Tady strážní služba armády Federace,“ hlásí se jim podle předpisů, „Zůstaňte stát, nebo budu nucen použít donucovací prostředky!“

Vetřelci s sebou trhnou, jejich oči bloudí tmou, hledají odkud hlas přichází, dobře vědí, v jaké jsou nevýhodě oproti vojákově, na kterého asi narazili. Ale nezdá se, že by byli nějak moc vyplašení, spíš jsou lehce roz dovádění. Přicházejícího Masláka napadne, že jsou možná lehce připití či lehce zfetovaní, v duchu si říká, jakou oni mají oproti němu výhodu, když mohou svou zábavu podpořit vhodnými stimulanty.

„Okamžitě si lehněte na břicho a dejte ruce za hlavu,“ nařizuje jim, přitom už je od nich na pět metrů, blíž nepůjde, tak říkají předpisy.

„Co blbneš?“ zavrtí hlavou jeden z mladíků, „Na co si to hraješ?“

„Upozorňuji vás, že jste porušili zákon, když jste překročili hranici vašeho vymezeného prostoru. Opakuji výzvu, lehněte si obličejem k zemi a dejte ruce za hlavu,“ pokračuje Maslák v oficiálním tónu i žargonu.

„Uklidni se, jo?“ znovu se ozve stejný mladík, „Nemusíš si hned hrát na tak zlého. Dyť se nic tak hrozného neděje, jen se chceme někam podívat, kousek, do svítání budeme zpátky,“ zkouší smlouvat.

„Opakuji znovu svou výzvu,“ začíná být Ondra napružený, zdá se, že ho ti tři vůbec neberou vážně, „Pokud ji znovu nesplníte, jsem připravený použít donucovací prostředky,“ lehce pohne se svou universální puškou.

„Di do prdele,“ zavrtí jen hlavou samozvaný mluvčí trojice, „Nechceme mít žádný problémy, tak se uklidni, jo?“ pokračuje v žoviálním duchu a proti všem zásadám vykročí směrem k vojákově, po boku mu postupuje dívka, druhý mladík je o krok za nimi.

„Zůstaňte stát!“ začíná ztrácet trpělivost Maslák a modlí se, aby už dorazil Damián. Nechce vystřelit na pravděpodobně neozbrojené lidi, ale začíná mít ze všeho špatný pocit. Vždyť oni k němu nemají žádný respekt

a přes jeho výzvu jdou stále k němu. Podvědomě začne trochu couvat, ale oni jsou rychlejší a než se naděje, jsou téměř u něho.

„Přestaň si už hrát na důležitýho,“ říká mladík z uzavřené zóny, „Co si vo sobě vůbec myslíš?“

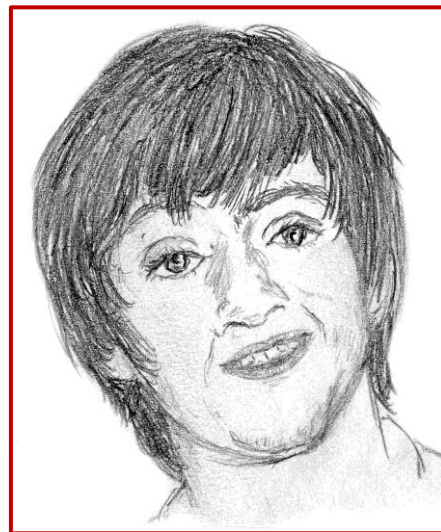
„Plním tady svoje poslání, které je dané zákonem a ...“

„Di s tím svým zákonem do prdele.“

„Opakuji svou výzvu. Lehněte si na zem a dejte ruce za hlavu!“ zařve Ondřej, udělá menší půlrok zpět a pohne svou zbraní.

„Tak ty nám vyhrožuješ tou svou puškou? Abych ti jí nesebral!“ vzteká se vetřelec a než se voják naděje, strčí ho oběma rukama do prsou. Není to sice tak hrozný úder, ale mladík v uniformě o něco škobrtne a z ničeho nic leží na zádech.

Masláka se zmocní jak zlost, tak panika, představí si, co by to byl za hrozný průšvih, kdyby mu vyrvali zbraň z ruky. A ten kluk i ta holka se teď k němu shýbají. Něco melou, ale on je vůbec nevnímá. Vše další už je dílem okamžiku, automaticky aktivuje již aktivovanou zbraň. Bum, bum. Nejde o nějaký hlučný výstřel, prostě se jen uvolní menší zařízení, nabitě ze zdroje zbraně. Jedná se menší kulovitý projektil, který však již během letu vysune dvě menší bodliny. Ty se při dopadu na tělo nepřítele do něho lehce zaseknou, což nepředstavuje žádné velké zranění ani náraz, ovšem hned poté dojde k výboji, který zasaženou osobu zneškodní. Což se právě děje, mladík i dívka sebou zacukají a pak se zhroutí k zemi, kde sebou ještě chvíli škubou.

Tomáš Smolík

Dagmar Metelková

Ondra leží na zádech, nejbližší útočníci jsou už také na zemi, proto otočí zbraň na třetího, který jako by ztuhl. Pak se však vzpamatuje a vrhá se na břicho, dává ruce za hlavu. Nechce být ochromený a také cítí, že z tohohle bude pořádný průser. Vždyť jeho druh vlastně napadl vojáka Federace a ten použil zbraň. Tohle se už nevyřeší žádnou domluvou, tento incident bude mít nepříjemnou dohru.

„Do prdele, co se tady děje?“ uslyší Maslák za sebou hlas partáka, který mu teď pomáhá na nohy a zle se dívá na tři zneškodněné škůdce.

„Vyzval jsem je, aby si lehli na zem, přesně podle předpisů. Ale voni mě místo toho napadli. Upadl jsem, tak jsem použil zbraň,“ říká přerývaným hlasem Ondřej, je v mírném šoku.

„Jste vožralí, nebo co?“ oboří se Czorba na vyplašeného kluka s hlavou zabořenou v trávě, „Kdo vlastně seš?“

„Jmenuju se Filip Sládek,“ mumlá mladík do porostu, „Ten druhý je Tomáš Smolík a vona Dagmar Metelková,“ zpívá dál.

„Chtěli jste ven, co?“

„Chtěli, ale všechno se to nějak zamotalo,“ prská Filip hlínu.

„Debilové!“ zhodnotí chování vetřelců Damián, „Hlídej ho, podívám se na ty dva,“ obrátí se na partáka, „Někdy můžou mít po tom šoku zapadlej jazyk,“ dodá na vysvětlenou.

Maslák teď stojí kousek od zajatého vetřelce, Czorba se věnuje oběma zasaženým. Pak vstane, v obličeji pobledlý a v očích divný výraz, chytne partáka za rukáv a odtáhne ho kousek stranou.

„Ukaž mi svou zbraň,“ přikáže mu, pokyn je rychle splněný.

„Ondro, do prdele, tys to dal na ten vestrej impulz. Kurva, je po nich!“ říká sice tiše, aby to zajatec neslyšel, ale s nepřehlédnutelnou výčitkou i patřičným rozrušením.

„Cože?“ podívá se na svou pušku mladší z vojáků, pak zbledne, „Dal jsem to tam na vomráčení, to vím jistě ... no jo, jak do mě strčili, jak jsem spadnul, tak jsem tu pušku znovu aktivoval a ...“

„A přepnul to na vestrej impulz. Voba dva jsou mrtví. Do prdele.“

„Mrtví ...kurva, kurva, kurva,“ vyrazí ze sebe Ondřej.

„Hlavně klid, teď musíme minimalizovat škody,“ projeví jistou míru chladnokrevnosti Czorba, „Spojím se s naším velitelem směny. Pak ti řeknu co a jak,“ dodává a nastavuje svůj komunikátor do té polohy, která zajistí, že jeho hlášení bude slyšet pouze jedna jediná osoba. Přitom poodejde o další kus dál od živého vetřelce.

„To jsem nechtěl ...,“ je v šoku střelec.

„Pane nadporučíku, tady vojín Damián Czorba. Naše strážní hlídka byla napadena trojicí osob, dvě osoby zneškodněny a usmrceny, třetí osoba zajmuta,“ hlásí vojín a na druhém konci jako by nikdo nebyl. Dlouho trvá hrobové ticho.

„Zůstaňte na místě. Zajistěte, aby nikdo nepřišel. S nikým dalším nekomunikujte do mého příjezdu!“ zní úsečné rozkazy z přístroje, jako když praská bičem.

„Bude průser?“ ptá se rezignovaným hlasem Ondřej, když k němu starší kolega dorazí.

„Postupoval si přesně podle pravidel strážní služby,“ říká Czorba velmi důrazně, „Nastavil si zbraň do polohy na omráčení a vyzval narušitele, aby si lehli na zem. Ti neposlechli a zaútočili na tebe. V tu chvíli si přesně podle instrukcí přepnul zbraň do ostré polohy, protože byl tvůj život ohrožen. Pak si dva útočníky zneškodnil a třetího zajal. Rozumíš?“ chytí kolegu za rukáv a pohlédne mu do očí, pochopitelně přes přístroj na noční vidění.

„Ale tak to bylo ... vyhrožoval mi, že mi sebere tu zbraň ...“

„Tak to do svého hlášení přidej. Přesně tak, jak jsem ti řekl. Hlavně zdůrazni, že si postupoval přesně podle směrnice a že ses cejtil vohrožen. A taky, že ti chtěli vzít tu zbraň,“ nabádá svého kolegu Damián, „Doufám, že to tamten potvrdí.“

„Je to pravda, přesně tak to bylo ...“

„Ondro, podle mého si měl použít to nastavení na vomráčení, zastavilo by je stejně dobře, jako ten vestrejší impuls. Ale už se stalo, tak hlavně zachovej klid. Bude z toho mela, s tím musíš počítat, jsou tady mrtví.“

„To je v prdeli ...“

„Může bejt, pokud to posereš podruhé,“ šeptá Czorba, „Tak buď rozhodnej a hlavně trvej na tom, žeš všechno dělal přesně podle předpisů. To je moc důležitý. Když začneš zmatkovat, měnit výpovědi, budeš nejistej, tak ti to přitíží. A já se pak svezu s tebou. Já ti potvrdím, že když jsem přišel, tak si ležel na zemi na zádech a voni už byly složený. Což podpoří tvoji verzi, respektive její pravdivost.“

„Kdy asi dorazej?“

„No asi brzo, to už tu asi dlouho nebylo, aby někdo z nás voddělal dva z té oblasti,“ ušklíbne se Damián, snaží se o klid, ale je hrozně naštvaný. K tomu vůbec nemuselo dojít, kdyby si je jeho kolega nepřipustil k tělu. A kdyby je jen omráčil, byli by oni jako strážní hlídka z oblga a průser by měli ti druzí. Ovšem zabítí je vždy mimořádná událost prvního stupně a určitě kolem ní bude mazec. Nechce však kolegu ještě víc vynervovat, proto mu teď nic nevyčítá, naopak se ho snaží uklidnit. Vždyť ho má de facto na starosti a teď tu leží mrtvý kluk a holka. Možná vožralí nebo zfetovaný, možný agresivní, ale evidentně beze zbraní. Což není dvakrát dobrý.

Netrvá dlouho a objeví se velitel směny, jednačtyřicetiletý nadporučík Olex Artemov. Přichází po svých a sám. Damián vyrazí proti němu, aby mu podal hlášení.

„Držte hubu!“ zastaví ho mile důstojník, „Doufám, že ste vo tom s nikým nežvanil po komunikátoru!“

„Ne, pane. Měl jsem ho přepnutý tak, abyste moje hlášení slyšel je vy, pane.“

„Takže kromě vás dvou a těch tam,“ ukáže Olex na skupinku vetřelců, „tak kromě nás vo tom zatím nikdo neví?“

Nadporučík Olex Artemov

„Ne, pane.“

„Dobře. Tak držte dál hubu a počkejte, až dorazí velitel pluku. Pak mu podáte hlášení. A doufám vojíne, v zájmu všech nás tří, mě, vás i toho vašeho parťáka, doufám, že to hlášení bude sedět jak poklice na hrnec!“ srší z očí Artemova blesky, což ale není pod jeho zařízením na noční vidění patrné.

Čekají asi deset minut, pak o kus dál nastanou doslova manévry. Na obloze se objeví dvě kvadrakoptéry, přivázející velitele pluku i další vojáky, kteří okamžitě zabezpečí oblast okolo incidentu, v dost vzdáleném kruhu. Podle čipů vojáků ji lze velmi snadno lokalizovat. Pouze dva muži se do ní vydají, plukovník Dean Roztočil a poručík Genadij Andrejev, jakožto velitel družstva nováčků, z nichž jeden před chvílí se svým kolegou vyrobili mimořádku.

„Pane plukovníku, oblast byla zajištěna. Kromě osob zde o události zde nemá nikdo povědomí,“ podává hlášení Artemov.

„Kdo je ten expert, co střílel?“ rozhlíží se velitel útvaru. Nováček zvedne svou chvějící se ruku, bledší už být nemůže.

„Vojín Maslák, ke mně!“ křikne nadporučík a dost vynervovaný mladík peláší na určené místo.

„Pane plukovníku, vojín Ondřej Maslák!“ hlásí se, sice cítí chvění po celém těle, ale snaží se působit klidným a vyrovnaným dojmem. Což je úkol v dané situaci obzvláště těžký.

„Co se tady do prdele stalo, vojíne?“

„Pane, objevila se tu trojice narušitelů z uzavřené oblasti. Spojil jsem se s kolegou ze strážní hlídky, aby přišel za mnou. Jelikož hrozila možnost, že do té doby proniknou hluboko do území mimo jim vymezené území, rozhodl jsem se je zastavit. To se podařilo. Pak jsem je vyzval, aby si lehli obličejem k zemi a dali ruce za hlavu, jinak že použiji donucovací prostředky. Což jsem zopakoval celkem třikrát. V té době jsem měl zbraň aktivovanu a nastavenu do polohy na omráčení vetřelce. Ty tam moji výzvu neuposlechli a napadli mě. Podařilo se jim mě srazit k zemi. V tu chvíli jsem podle předpisů nastavil zbraň na druhý stupeň, tedy na usmrcení agresora, který mě napadl a snažil se mi vzít zbraň. Tento svůj úmysl dokonce vykřikl. V situaci, kdy jsem byl na zemi, jsem použil zbraň, dva útočící agresory zneškodnil a třetího, který se zalekl a neútočil, jsem donutil si lehnout na zem. V tu chvíli dorazil můj kolega z hlídky,“ sype ze sebe připravenou řeč Ondřej, hlas se mu přes jeho snahu zůstat klidný trochu chvěje.

„Tady zůstaňte. Ani se nepohněte. Pane nadporučíku, přiveďte sem i toho druhého experta, já si vyslechnu toho zajatce,“ rozkazuje stroze a úsečně Roztočil. Pak zamíří sám k ležícímu mladíkovi, kterého donutí povstat, respektive si kleknout na kolena a s rukama za hlavou odpovídat.

Během výslechu zajatce nikdo ani nemukne. Poté přiměje plukovník chyceného vetřelce, aby si zase lehl na zem, povolá vojína Czorbu, aby ho strážil a začne se radit s oběma přítomnými kolegy. Rozechvělý Ondřej pozoruje, jak se Roztočil s někým spojuje přes komunikátor, vše trvá strašně dlouho. Zajatý Filip Sládek se teď celý třese, jednak ho vyplašil drsný důstojník a jednak začíná mít strach o kamaráda a kamarádku, protože se vůbec nehýbají. Co když nejsou jen omráčení? Jak čas postupuje, nabývá téměř jistoty, že jsou oba mrtví. Proto ten cirkus tady.

Snad hodinu trvá tento stav, kdy občas prohodí pár slov důstojníci, pak znovu probíhá nějaká komunikace plukovníka, aby nastalo další tíživé ticho. Asi po hodině nechá velitel útvaru nadporučíka Artemova hlídat chyceného agresora a spolu s Andrejevem si odvede oba vojíny o hodně dál stranou.

„Máme problém, vy kreténi,“ začne zostra, „Teda dva zásadní problémy. Tak za první. Ten sviňák, co támhle leží, v zásadě potvrdil vaše hlášení, vojíne. To v zásadě je podstatný, vy debile. Nechal jste si je přijít až k tělu, pak vám opravdu vyhrožoval, že vám sebere zbraň a nakonec do vás strčil, až jste sebou plácnul vo zem. Ale pak už se lišíte. Podle toho kluka vám ty dva, ten druhej kluk a ta holka, nechtěli ublížit, ale pomoc na nohy. Dokonce prej něco takového říkali, snad se i omlouvali. Jenže v tu chvíli jste je voba voddělal. Co ty na to, ty experte?!“

„Pane plukovníku, trvám na svém hlášení. Byl jsem napaden a v ohrožení jsem agresory zneškodnil. Kdybych tak neučinil, mohli by se zmocnit mojí zbraně.“

„Skvělý. Tak částečně zfetované dvacetileté civil a podobně jetá devatenáctiletá holka, voba bez jakýkoli zbraně, srazí k zemi jistě skvěle vycvičeného vojáka Federace a svýma holýma rukama ho vohrožujou. Takže ten je pro jistotu rovnou voddělá, nepoužije nastavení na vomráčení. Čeho ses se tak bál, ty debile? Že tě ty dva vojebou, nebo co?“

„Pane plukovníku, trvám na svém hlášení,“ říká sveřepě Maslák, ačkoli je v něm malá dušička.

„Nic jinýho neumíš?!“ vyjede na podřízeného plukovník, pak se trochu zkldní a přejde do oficiálního tónu, „Vojíne, udělal jste dvě zásadní chyby. Tou první bylo, že jste jim dovolil, aby se dostali tak blízko k vám, aby do vás mohli strčit a vůbec vás jakkoli ohrožovat. Měl jste je sundat hned, jak se pohnuli, pochopitelně ne zabít, ale omráčit. A druhá, snad ještě horší chyba je, že když už jste se rozhodl je pozabíjet, tak jste to nedokončil, teda jste nechal svědka, který bude podle všeho vypovídat proti vám, nebo teda bude určitý části vaší výpovědi zpochybňovat!“

„Pane, já jsem ...“

„Tys to prostě parádně posral, do prdele,“ přeruší vojáčka Roztočil, „Nic neříkej! Stejně bys jenom mlel to svoje, žes postupoval podle předpisů a směrnic! Tak mě dobře poslouchajte. Voba. V podstatě jsou jen dvě možnosti, jak celou věc řešit. Ta první, ta není dvakrát příjemná, nejen pro vás dva, vy kretěnu, ale pro nás pro všechny. Dokonce nejen pro nás, máme další nadřízený a všechno to bude navíc vrhat špatný světlo na celou armádu Federace. Vyplašenej blbeček se posere a voddělá dva lidi, z toho jednu holku. Co se jen chtěli podívat za čáru. No, možná trochu něco fetovali, ale neměli u sebe žádnou zbraň. Jeden mladej debil v uniformě, místo aby je vomráčil, tak to do nich napere naplno. Dokonce možná ve chvíli, kdy si voni uvědoměj svou chybu, vmlouvaj se mu za svou agresi a chtěj mu pomoc na nohy!“

„Pane plukovníku, já ...“

„Drž kurva hubu! Řekl jsem ti, do prdele, abys držel hubu, tak aspoň tohle udělej dobře, ty debile. Bude se to vyšetřovat, budou se lišit vaše výpovědi, bude to někdo posuzovat a výsledek je velmi nejistej. Existují metody, jak zajistit, abyste voba mluvili pravdu, jak vás k tomu donutit nebo vám přečíst myšlenky, to je jedno. Pak se to posoudí, a i když budete mít i tak každěj jinej pohled na ty události, danej třeba něčí panikou, tak se bude hledat, co je asi blíž realitě.“

Možná se slitujou nad mladým debilem v uniformě a budou to brát jako nepřiměřenou obranu, tak ho jen svlíknou z tý jeho uniformy a na pár let pošlou do trestanecký kolonie, když bude mít štěstí, tak s lehčíma provinilcema. Nebo mu napařej třeba zabít z nedbalosti, a pude mezi tu nejhorší sebranku. I když tam panuje drsnej režim, vojíne, tak všechno vohlídat nejde. Seš mladej a celkem pohlednej kluk, tam ti ty gauneři rozervou prdel, to si piš. Budou tě jebat vod rána do večera, a vod večera do rána. Skončíš jako kurva, a pokud se z toho nezblázníš, tak budeš stejně vodrovnanej.

Ale to není všechno. Tady ten druhej debil, co tě má na starosti, bude taky vodepsanej. Pokud ho nevyhodí z armády a nedostane nabídku na tu nejhorší práci, co na světě existuje, tak se ze strážní služby nadosmrtně nevyhrabe. Ale posraný to budeme mít i my, protože za vás, vy hovada, neseme zodpovědnost. Všichni díky tobě, ty čuráku, budeme v tomhle případě úplně v prdeli! Tak to je, ty kretěne. Tohle si udělal, když ses tady před chvílí posral a voddělal ty dva támhle.“

Nastane tíživé ticho, Ondřej už nemůže být bělejší, jdou na něj mráкотy. Život se mu hroutí před očima, už se i vidí ve středu těch nejhorších lidských zrud, jak ho znásilňují. Už se zcela viditelně chvěje, ruce se mu třesou. Ale vyplašený je i jeho parťák. Plukovník se na chvíli odmlčí, jako by se svou náročnou řečí vyčerpal, pak se znovu nadechne k pokračování.

„Je tu i druhá možnost. Ta tvoje verze bude potvrzená, dokonce lehce vylepšená. Mladej hrdina v uniformě byl napadenej trojicí teroristů, který chtěli získat jeho zbraň a usilovali o jeho život. Díky své duchapřítomnosti a skvělý vycvičenosti se ubránil a ty vrahy zneškodnil. Ten mladej hrdina bude slavněj, bude za hvězdu, my všichni tady budeme pochválený, jak dobře jsme ho vycvičili. Ten mladej hrdina přesně po roce ve strážní službě přejde do mírovejch sborů, jeho parťák, co mu tak skvěle pomáhal, k těm mírovejm sborům nastoupí do jednoho měsíce. I v naší kariéře se to jistě odrazí. Tohle zní už líp, ne, vy dva tupci? Tak co říkáte! Teď mluvte, vy debilové!“

„Ano, pane,“ hlesne jen Maslák.

„Mnohem líp, pane, mnohem líp,“ říká rychle Czorba, cítí šanci vše vyřešit správně. Z jeho pohledu a kariéry.

„No jo, vy dva moji milí debilové, jenže to má jeden zásadní problém. Tušíte kterej? No? Tak já vám to řeknu! Máme tady toho zasranýho svědka, do prdele! Tak co s tím hodláte udělat, vojíne Masláku? Je to vaše zasraná práce, tak byste jí měl kurva dokončit!“

„Pane, já nerozumím ...,“ je zděšený Ondra, nechce si připustit, že chápe slova svého nadřízeného správně.

„Ale moc dobře mi rozumíš, ty debile. Já ti ani moc nevyčítám, žes ty dva voddělal, sáhnout na vojáka Federace, nic jinýho si nezasloužej. Ale když už si je začal zabíjet, tak si měl bejt důslednej a nenechat svědka! Pak můžeš tvrdit cokoli a nikdo to nemá šanci zpochybňovat. Chápeš? Takže jestli nechceš skončit jebanej v trestanecký kolonii, tak pohneš teď tou svou zasranou prdelí, a půjdeš to dokončit. Ty vosobně, my si za tebe ruce špinit nebudeme. Jasný?!“

„Mám ho jako jen tak zabít?!“ má v očích hrůzu Maslák.

„No praxi v tom už máš, ne?“ vysmívá se mu Roztočil.

„Pane, to ale ...“

„Vojíne,“ změní teď plukovník tón i přístup, je skoro takový otcovský, „uvědomte si jednu zásadní věc. Tohle změní vaši kariéru, a vy si teď rozhodněte, jakým směrem. Buď budete za úplnýho debila a kteréna, budete vodepsanej a budete mít zničený život. Nebo naopak se tímhle vaše kariéra nastartuje, budete hrdinou, dostanete se do zpráv, budete v médiích, pochopitelně tam budete správně odpovídat, správně podáte ten příběh. Vaše kariéra bude skvěle nastartovaná, hrdinou už ve strážní službě. Mediálně známej. Pak je pochopitelný, že budete co nejrychleji postupovat. A mezi naprostou katastrofou a skvělou budoucností stojí jen jeden naprosto bezcenný člověk, člověk bez budoucnosti, vodsouzený živořit na tomhle kousku vymezenýho území. Co má větší cenu, váš život nebo život toho feťáka, co se támhle válí posranej v trávě? Není to dost jasná volba? A když k tomu připočtu, že pomůžete v kariéře i vašemu kolegovi a i nám, není ta volba ještě jasnější?“

„Pane, já ... to mám jen tak ... a zabít ho?“ blekotá Ondřej, naprosto vyvedený z míry.

„Pane, já to udělám,“ řekne rychle Czorba, uvědomí si význam a hloubku vyřčených variant.

„Ne, vojíne, vy ne. Udělá to vojín Maslák, svou zbraní a svou rukou. Stačí, že my všichni tady budeme jeho spoluviníky. Tak kurva, vojíne, na co čekáte?!“ obrátí velitel útvaru pozornost k mladšímu z obou vojáků.

„Pane, to jako teď? Teď hned?“

„No a kdy jindy. Prostě tam půjdete, nastavíte si tu vaši zbraň na vestrejš zasah a sejmete ho. Tak jako jste sejmul ty dva. Pak už bude všechno jen dobrý. Vojíne, není čas a ani co rozmejšlet. Kurva, snažím se vám zachránit prdel, mám domluvenou pomoc a podporu, ale jen tehdy, když zmizí ten svědek. Budeme vo tom vědět jen my tady, jen nás pět. A všichni budeme podporovat tu oficiální verzi. Tu vaší verzi, vojíne, ve který se změní jediný, totiž že jste v ohrožení života sejmul všechny tři teroristy a ubránil se. Tak pohněte tou svou prdelí a běžte vytvořit podmínky pro tu vaší verzi.“

„Ondro,“ ozve se teď poručík Andrejev, „uvědom si, co je ve hře. Copak má ten tam takovou hodnotu, aby sis zničil svůj život? Něco v tobě je, máš kuráž, máš výdrž, máš silnou vůli, to bylo vidět při tom zápase v ringu. Tam ten, teda všichni tři, to jsou jen nějaký feťáci, bezcenný lidi, co stejně nemaj žádnou budoucnost. Tohle si uvědom a běž napravit svou chybu, kterou si udělal, když si nechal naživu toho svědka. Pak budeš mít podporu nás tady, mě, velitele pluku. A taky veřejnosti, pro kterou se staneš hrdinou, co střeží jejich bezpečí. Kdybys to neudělal, tak budeš navopak vyvrhelem, člověkem který selhal, hlupákem. Tady fakt není co řešit.“

„Ondro, byla to jejich chyba, když tě napadli,“ přichází s podporou i Damián, „Vinný jsou všichni tři stejně. Tak to rychle skonči a pak na to zapomeň.“

„Já ... já nevím, jestli to dokážu,“ kňourá Maslák, podívá se na své třesoucí ruce a také zbraň v nich, kterou ho nutí použít k hroznému činu.

„Kurva, to se ví, že to dokážeš. A už dost keců, jdeme na to,“ rozhodne se plukovník debatu ukončit, „Je to rozkaz, vojíne, jdeme!“ vykročí vpřed a nestará se, co se děje za ním.

„Tak pojď,“ chytne Czorba kolegu za ruku a táhne ho směrem k zajatci.

Ondřej kráčí jak ve snách, je mu jasné, o co se hraje. Pokud neudělá, co po něm chtějí, bude mít naprosto zničený život. O tom není pochyb. Ale na druhé straně, není cena příliš vysoká? Jenže když musí volit, a on teď volit musí, tak čemu dá přednost? Sobě nebo nějakému neznámému klukovi, co opravdu nemá téměř žádnou rozumnou budoucnost? A navíc, oni si začali, je to jejich chyba, začíná již hledat omluvu pro to, co se chystá udělat.

„Vstaň a klekni si!“ křikne Roztočil na zajatého mladíka, ten nemůže být víc vyplašený, nicméně teď očekává, že bude eskortován na vojenskou základnu, tam znovu vyslýchán, možná i souzen. Co na něj chystají, ho v tuto chvíli ještě nenapadá. Proto také rychle poslechne a ocitne se v požadované poloze.

Maslák teď stojí asi pět metrů od klečícího odsouzence, po levici má Andrejeva, po pravici Czorbou, kousek stranou stojí plukovník a nadporučík, velitel odpolední strážní směny.

„Tak, vojíne, dělejte už!“ houkne velitel útvaru na Ondřeje, který třesoucími prsty aktivuje svou zbraň, přepíná ji na druhý stupeň, při kterém je zásah impulsním nábojem smrtelný.

„Co se děje?“ objeví se výraz naprostého zděšení ve tváři Filipa Sládka, dívá se na muže kolem, to přece nemůže být pravda, jak to vypadá, tak to přece nesmí být.

„Sorry,“ utrousí jen Maslák.

„Cože? Ty mě chceš zabít?“ vykřikne teď klečící kluk zoufale, „Ne, ne, nedělejte to! Nic neřeknu. Teda řeknu všechno, co budete chtít. Řeknu, co budete chtít. Jak tě ty dva tady napadli. Budu plně spolupracovat, nemusíš mě zabíjet,“ slibuje, v očích se mu kromě zděšení a hrozného strachu objevují i slzy.

Ondřej teď pohlédne na plukovníka, tohle by snad mohlo být řešení, kdyby ten mladík správně vypovídal. Sice tuší, jaká bude odpověď, ale tak by si přál, aby dostal jinou.

„Neprotahuj to. I v jeho zájmu,“ řekne Roztočil unylým hlasem.

„Ne, ne, já nechci umřít ... já nechci umřít ... dyť je mi jen osmnáct ... já nechci ...,“ brečí Filip, je mu jasné, že by měl vyskočit, pokusit se utéct, co může ztratit, ale hrůzou se nedokáže ani pohnout. Místo toho ucítí teplý proud na svém stehně, od jeho moči, která z něj samovolně vychází.

„Sorry, ale je to buď ty nebo já. A já volím sebe,“ procedí mezi zuby omluvu Maslák, už je rozhodnutý příkaz vyplnit, ale stále nedokáže učinit ten klíčový pohyb svého prstu.

„Ne, ne, prosím, nezabíjej mě ... já nechci umřít ...,“ žadoní klečící mladík.

Bum.

Tělo dostane zásah do prsou, projektil se do něho rázem vybije, cukání pokračuje chvíli i poté, co už leží na zemi. Nastane hrozné ticho, kdy popravčí s vytřeštěnými očima hledí na své dílo. Puška mu padá z rukou, zachytne ji jeho parťák.

„Tak to bysme měli!“ řekne temným hlasem plukovník, „Poručíku,“ obrátí se na Andrejeva, „Vy vodjedete s voběma strážnými do kasáren. Ty tady nechaj svoje zbraně veliteli směny. U útvaru voba izolujete, zbytek noci stráví v naprosté izolaci, jen voni dva. Ručíte mi, že s nikým nepřijdou do styku, jasný? Zejtra dopoledne se sejdem a všechno vyřešíme!“

„Provedu, pane,“ slibuje Genadij.

Czorba a Maslák odevzdají své zbraně a následují poručíka, přičemž starší z vojáků dává pozor na mladšího, připravený zasáhnout, kdyby ten chtěl z šoku udělat nějakou pitomost. Trojice nasedne do vznášedla, které je rychle dopraví do kasáren. Tam jsou oba vojáci zavedeni do jedné z místností, kam jsou v případě trestu umísťováni provinilci. Andrejev jim slíbí nechat později přinést i něco k jídlu a pití, a taky šaty na převlečení, pořád jsou ve výstroji do terénu. Dveře se zaklapnou a automaticky zajistí, oba mladí vojáci se tak ocitnou v místnosti se třemi kavalci, jinak naprosto prázdné. Světlo potemní.

Filip Sládek

OBYČEJNÝ SEDMNÁCTILETÝ KLUK ...

„Dame, Dame, co se to jen stalo ...,“ podívá se mladší voják na staršího, jeho oči mluví ještě jasnější řečí, než jeho výraz ve tváři. Což ve tmě není vidět, ale oslovený si dovede představit, v jakém duševním rozpoložení se úpějíci nebožák nachází.

„Ondro, nic neříkej!“ křikne rychle Czorba, „Nesmíš vůbec nic říkat. Rozumíš? Vůbec se tady nebudeme bavit vo tom, co se dneska stalo na naší hlídce. Rozumíš?“ ptá se, a jeho hlas už nemůže znít naléhavěji.

„Já ... já ... jsem toho plnej ...“

„Tak se s tím nějak vypořádej ... Kurva, Ondro, tady nemůžeš říkat jen tak, co tě napadne. Snad chápeš proč. Já ti rozumím, dneska to byl pro tebe šok, ale udělal si všechno správně. Přesně podle směrnic strážní služby. Takže je všechno v pořádku, rozumíš? Možná seš trochu v šoku, ale všechno bylo tak, jak mělo být a všechno je v pořádku. Zejtra nás vyslechnou, udělej oficiální dokumentaci našich výpovědí a všechno tím skončí.“

„Dame, já sem úplně v prdeli ...“

„Možná psychicky, ale z toho se dostaneš. Máš nato tak bratru vosum hodin. Tak se pokus lehnout, usnout.“

„Usnout? Usnout? Copak to dokážu?“

„Tak jen tak lež, do prdele, ale hlavně nic neříkej!“ houkne Damián dost ostře, „Ondro,“ zmírní svůj hlas, „jestli si chceš povídat, tak můžeme, ale jen vo nečem jiným. Je mi jedno vo čem, ale nepadne tady ani jediný slovo vo tom dnešku. Jasný? Je ti to jasný?!“

„Jasný, budu vo tom držet hubu.“

„Tak jo. Já asi taky neusnu, takže když si budeš chtít promluvit, tak se ozvi,“ natáhne se Damián na záda, dá ruce za hlavu a sám se zaobírá svými myšlenkami. Snad může oficírům věřit a snad se za měsíc opravdu dostane do mírových sborů. Teď je ale důležité, aby se jeho parťák nesložil a aby něco neposral. Musí suverénně vypovídat o oficiální verzi, pak teprve bude všechno v pořádku. Což je ale problém, uvědomuje si, jeho kolega je opravdu v hrozném psychickém stavu a on mu jen těžko může pomoci. Tady, kde je vše monitorováno, si nemůže dovolit s ním rozebírat, co se dnes událo na jejich hlídce. A že to bylo dost ošklivý, o tom není pochyb. To by zasloužilo s daleko otrlejší jedincem, než je sedmnáctiletý nováček u tohoto útvaru.

Ondřej se také uvede do polohy ležmo, plně chápe, proč mu jeho parťák tak úpěnlivě opakuje, aby nic neříkal. Právě to ho mate, jak chtějí tuhle hroznou věc ututlat, když se všechno na všechny ví? Copak to v tomhle světě vůbec jde? Co když zametou i s ním? Co když se ho taky zbaví, jako nepohodlného svědka? Třeba se mu stane nějaká nehoda? Co pak? Anebo to bude zasloužený trest zato, co udělal? Co když ten kluk, co ho tak chladnokrevně popravil, co když nekecal? Co když opravdu hrozně zazmatkoval a ten druhý kluk s tou holkou ho nechtěli napadnout a jen mu opravdu pomoc na nohy? Nebo se dokonce omlouvali, něco přece žvatlali, ale on je nevnímal ... Je docela dobře možný, že dneska zabil tři mladý lidi, skoro stejně starý jako on, kteří vlastně skoro vůbec nic neudělali. Jen do něj trochu strčili ... To je hrozný, jak s něčím takovým bude moct dál žít? Pokud mu tohle vůbec projde. Nechápe, jak chtějí tohle ututlat.

Točí se stále v bludném kruhu a nesmírně psychicky trpí. Vteřiny se vlečou jako minuty a minuty mu připadají jako hodiny. Přitom nesmí o ničem mluvit, může vše jen dusit v sobě, každé jeho slovo by jistě bylo zaznamenáno a mohlo být použito proti němu. V tom má Dam pravdu, musí si tohle všechno vyříkat jen sám se sebou, se svým svědomím. Možná ti tři jsou bezcennější lidé než občané Federace, ale pořád jsou to lidé. Vzpomene na Blanku, co s ní souložil, byla asi stejně stará jako ta Dagmar, co jí dneska zabil. A ten Filip, vždyť ten nic neudělal, vůbec nic, jen byl nepohodlný svědek. V uších mu stále zní jeho plačtivé prosby o život, jeho škemrání, jeho slova já nechci umřít ...

Andrejev splní slib, izolovaní vojáci si z výsuvného zařízení mohou vzít něco k jídlu a pití, obyčejná toaleta, jak za starých časů, je v rohu. Pití oba vojáci využijí, chuť k jídlu ani jeden z nich nemá. Oba musí válčit se svými děsy ve své hlavě, v Ondrově jsou o hodně větší, a ani jeden se o nich s tím druhým nesmí bavit.

Pro Masláka je ta noc nejdelší a nejhorší v jeho životě. Když pohlédne na snídani, která je mu teď servírována na vysouvacím zařízení, místo chuti k jídlu cítí nutkání zvracet. Což zvládne, ale je mu hrozně. Nevyspalý, plný výčitek, plný obav. Co bude dál? Splní velitel útvaru slib, co mu dal, než ho donutil zabít zcela nevinného člověka? A co když se na to nakonec přijde? Tohle už nijak nezdůvodní, tohle prostě byla zcela normální vražda, a pokud ho nepopraví, protože jednal částečně na příkaz, skončí v té nejhorší trestanecké kolonii.

Začne další den a oni zůstávají stále v izolaci. A v hrozně nejistotě. Až asi kolem poledního se dveře automaticky otevřou a čeká na ně poručík Andrejev. Všichni tři kráčí naprosto mlčky do pracovny velitele pluku. Ten tam sedí za svým moderně stříženým pracovním stolem, své podřízené nechá stát, i po hlášení Genadije.

„Něco vám pustím,“ řekne jen Roztočil, vzápětí se nad druhým stolem, asi sloužící k taktice, objeví velký obraz.

Všichni mohou sledovat záběry infrakamery. V Ondřejovi hrkne, ale i Czorba zbledne. Tak oni to natáčeli? Zděšení ve tvářích vojinů vzápětí vystřídá výraz naprosté konsternace. Na záběrech je totiž vidět, jak Maslák kráčí krajinou, jak se na něj ze zálohy vrhají tři osoby, v přiblíženém detailu s obličejí tří zabitých mladých přírodních lidí. Na rozdíl od skutečnosti mají v rukách zbraně, něco jako kyj třímá Filip, železná roura spočívá v ručkách Dagmar a mačeta v pažích Tomáše. Napadený a zaskočený voják velmi efektně vykřívá údery svou puškou, je však zasažený kyjem do přílby a padá k zemi. Tam ale aktivuje svou zbraň a třemi zásahy eliminuje agresory. Po této akční sekvenci následuje detailní pohled do tváří všech tří teroristů a také na jejich zbraně, kterými útočili.

„Takhle se to stalo. Tohle půjde dneska ven ve zprávách,“ říká plukovník unylým hlasem, „Na základě toho bude vojin Maslák pochválen za svůj dobrý výkon služby. Možná o něj budou mít zájem média, pak bude nutný, aby byl dobře k tomu připravený, pane poručíku. Ať se ale bude kdokoli bavit s kýmkoli, s kamarády, s psychologem, s moderátory z médií, se svým zpovědníkem, vždycky bude velmi přesně popisovat to, co jsme právě viděli. Je to všem jasné?“

„Ano, pane,“ odpovídají všichni tři, včetně důstojníka.

„Tak to za prvý,“ pokračuje velitel útvaru, „Tím máme z krku tu vaší věc, ty záběry naprosto potvrzují vaše hlášení, vojine Masláku, proto je věc jasná a není nutné ji dále vyšetřovat. Naopak, je nutné ocenit vaši chladnokrevnost i vaše schopnosti, se kterými jste se vypořádal s velmi agresivními a ozbrojenými agresory. Na to, kolik toho máte v uniformě vojáka Federace za sebou, je to velmi dobrý výkon,“ říká dále a Ondřej se nemůže ubránit pocitu, že v hlase velitele slyší ironii, „Máme tu ale další problém. Ve tři hodiny sem přijde delegace z uzavřené oblasti. Pochopitelně jsem je ovšem informoval, bude jim tady puštěnej ten záznam. Ale trvají na tom, že chtějí mluvit s tím vojákem, který byl tomu incidentu přítomnej.“

„Se mnou?“ ujede Maslákov, hned se zastydí a sklopí hlavu.

„Mohl bych odmítnout,“ ignoruje Roztočil vojína, „Jenže to mi nepřijde vhodný, mohli by za tím něco vidět. Proto bude tomu setkání vojin Maslák přítomný. A vojin Maslák,“ podívá se teď skoro až démonicky na mladíka, jehož jméno dvakrát za sebou vyřkl, „tak ten prostě jen potvrdí, co budou všichni vidět na tom záznamu. Ty lidi nikdy předtím neviděl, neví, proč se to stalo, ale jednal přesně podle směrnic strážní služby. V jednoznačném ohrožení svého života použil svou zbraň a agresory eliminoval. Jinak nebude vojin Maslák nic říkat, bude jen sedět a tvářit se buď naprosto lhostejně, nebo lépe trochu zkroušeně, protože i když se bránil, tak zabil tři lidi a trochu ho to trápí. Zvládne tohle vojin Maslák?“ vyštěkne otázku.

„Ano, pane,“ hlesne sotva slyšitelně oslovený.

„Snad jsem slyšel dobře. Vojíne, můžete bejt trochu zkroušenej, to bude působit dobře, ale v žádném případě nemáte důvod se cítit provinile. Vy jste udělal vše naprosto správně, ti tři na vás zaútočili jak zběsilí, v jejich těle byla odhalena přítomnost látky, která sice nabuzuje příjemný stavy, ale také zvyšuje agresivitu. Proto asi jednali tak, jak jednali. A vy ste to vyřešil naprosto správně, proto se taky tak budete tvářit a chovat. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ odpoví Ondřej o poznání hlasitěji.

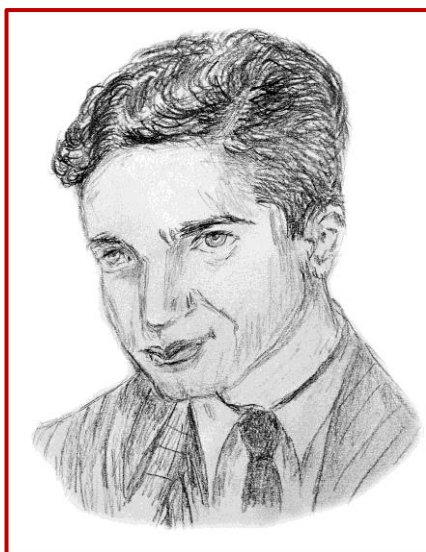
„Vojíne Czorbo, vy můžete odejít do svých ubytovacích prostor, můžete si dojít na oběd, po zbytek dne máte volno. Ale máte zákaz o události mluvit. Což tady jistě všichni pochopí, večer pustíme všem tenhle záznam, aby bylo jednou provždy jasno. Stejně asi půjde i v oficiálních zprávách. Vy, vojíne Masláku, půjdete napřed za psychologem, můžete mu tam vylejt své srdíčko a trápení své mysli, ale ten psycholog už taky viděl tenhle záznam a tak z toho bude vycházet. Což mu jistě potvrdíte. Je tak?“

„Ano, pane,“ opět přitaká tázaný.

„Vojíne, hlavně se dobře připravte na tu třetí hodinu. Budete naprosto přesvědčivej, jasný? Pokud vás něco trápí, tak to do té doby vyřešíte. Můžete jít,“ mávne jen rukou plukovník.

Ondřej nejprve dostane v jedné z místností na štábu oběd, ale jen se v něm nimrá, opravdu chuť na jídlo nemá. Pak je zaveden za psychologem, většinou mluví on, vojín hlavně poslouchá a mlčí. Jediné, co připustí, jsou výčitky svědomí, že zabil tři lidi, i když v sebeobraně. Toho se lékař chytne a začne vojáka utěšovat a uklidňovat.

Další hodinu stráví Ondra opět sám v jednom z kabinetů na štábu, aby si ho ve tři hodiny vyzvedl nějaký poddůstojník a odvedl ho do zasedací místnosti. Když Maslák překročí práh, skoro se mu podlomí kolena. Co je tam lidí! Pohlédne na plukovníka, který je také zřetelně rozhozený, asi ani on nečekal, že o tuto schůzku bude takový zájem. Mohutný a dlouhý stůl je po stranách celý obsazený, nešťastného vojáčka, kvůli kterému tento celý cirkus je, umístí až na jeho úplný konec. Ač je nevěřící, začíná se modlit, aby nic nepokazil a hlavně, pokud možno, aby se ho nikdo na nic neptal. Ze všech, co tady sedí, zná jen dva, svého velitele pluku a taky pana Hromase, ten tady určitě zastupuje ty přírodní lidi.

René Hejra

„Vážení přítomní, dovoluji mi, abych zahájil dnešní jednání,“ vezme si slovo civilista v čele ohromného stolu, „Pokud mě někdo nezná, tak jen, mé jméno je René Hejra a v tomto regionu vykonávám funkci správce pro dodržování lidských práv. Proto pod mou dikci spadají i oblasti, kde žijí naši spoluobčané, kteří se rozhodli pro poněkud jiný styl života, což je velmi přesně popsáno v zákoně. Přijel jsem sem, protože se této noci odehrál politováníhodný incident a svou přítomností chci dát najevo, že máme zájem vše řádně prošetřit a vyjasnit,“ dodává.

Při těchto slovech Ondřej cítí, jak ho polévá horko, chce se mu už zase omdlít. Je mu ale teď také jasné, že bojuje o svůj život. Teď už nesmí nic zkazit, teď už ne, umiňuje si.

„Vítám tady taky pana Václava Neumana, který ve zdejší uzavřené oblasti zastává post guvernéra. Dostavil se i s delegací svých kolegů z vedení oblasti, všichni jsou řádně zvolenými zástupci svých spoluobčanů, mají tedy právo mluvit i za ně. Děkuji za umožnění tohoto setkání panu plukovníkovi Deanu Roztočilovi, který velí zdejšímu útvaru strážní služby. A ještě bych chtěl přivítat pana Pavla Haitla, moderátora hlavního večerního zpravodajství v Systému. I jeho

přítomnost budiž důkazem, že chceme jako vždy postupovat s maximální otevřeností,“ upozorní správce, alias ministr pro lidská práva české provincie, a Ondřej cítí mrazení mezi lopatkami. Co jen to dnes v noci udělal, jakou mašinérii tím dal do pohybu, „Prosím pana plukovníka, aby se ujal slova,“ posadí se Hejra.

„Děkuji za slovo, pane správce,“ vstane velitel útvaru, „Nejlépe bude, když si na úvod pustíme záznam, která pořídila naše infrakamera, umístěná na jednom z našich skrytých a tajných stanovišť. Nebudu a ani nesmím prozrazovat podrobnosti ze zabezpečovacích opatření, ale myslím si, že tento záznam vypovídá o mnohém,“ dodá, mrkne na jednoho svého podřízeného, osvětlení v místnosti sníží svou intenzitu a za zády předsedajícího této konference se objeví výjevy, jenž ukazoval ráno incidentem dotčeným osobám.

Všichni záznam sledují, včetně závěrečných záběrů na zabitě vetřelce a také jejich zbraně. Pak následuje ukázka zprávy, ve které jsou zaznamenány hodnoty jisté látky, která je spíše nelegálním než legálním stimulantem. A vysvětlení odborníka, jaké má účinky, tedy zvyšuje intenzitu prožitku uživatelů, navozuje jejich euforické stavy, ale také zvyšuje agresivitu a v extrémních případech může vést až ke zcela nekontrolovatelné chování.

Záznam je skončený, obraz zmizí a naopak se rozsvítí světla. V místnosti zůstává hrobové ticho, tohle je dost pádný argument hovořící ve prospěch armády. Ondřej po očku sleduje přítomné a ani moc nevnímá diskusi, která se rozpoutá. Ale jsou patrné rozpaky všech, jako by všichni chodili po minovém poli a báli se dalšího kroku.

Guvernéř mele něco o tom, že se obává reakce veřejnosti, některým jsou jejich kolonie trnem v oku a budou určitě chtít zneužít tento incident v jejich neprospěch. Pak požádá, jestli by se k tomu mohl vyjádřit voják, přímý účastník incidentu, a toho aby málem omývali. Uslyší i výzvu svého velitele a postaví se.

„Vojín Ondřej Maslák,“ zahlásí se do hrobového ticha v místnosti.

„Tak, vojine, máte k tomu záznamu co dodat?“ ptá se ho minimálně lehce nervózní plukovník.

„Nikoli, pane,“ odvětí voják, „Vše se odehrálo tak, jak je na tom záznamu. Byl jsem během své strážní služby napadený neznámými agresory a za použití universální pušky jejich útok eliminoval,“ říká a sám cítí, jak hrozně strojeně jeho slova znějí. Jako by ani nemluvil člověk, ale naprogramovaný robot na zabíjení. A když se podívá letmo na tváře dalších u stolu, jejich výrazy tuto jeho obavu potvrzují.

„Máte někdo na vojína nějaký dotaz?“ ptá se naopak spokojený Roztočil.

„Dotaz?“ usměje se guvernér Neuman, „Bude asi odpovídat jak navrčený stroj,“ dodá s despektem.

„Vojín jednal přesně podle směrnic strážní služby,“ hájí svého podřízeného velitel útvaru.

„Jak jinak. Ale tady umírali lidi, pane plukovníku. Navíc ten incident určitě odpůrci našeho stylu života použijí proti nám.“

„Od toho jsem tady já, abych toto nedopustil,“ řekne nervózně Hejra.

Zase dojde k debatě, která dle Ondřeje nikam nevede. Pak ovšem nabere velmi nebezpečný směr, když začne mluvit guvernér o zabité trojici. Rozebere jejich rodinné poměry, připustí i jejich občasně trochu nestandardní chování.

„Dobrá, připouštím, ti mladí lidé možná byli trochu problémoví, ale nikdy nebyli násilníci. Navíc, co by napadením jednoho z vojáků získali? Jeho zbraň, jak tady zmínil pan plukovník? Co by s ní asi dělali? Nejsme tady zcela bez informací. Dobře víme, jaká kouzla se dají dělat se záznamy,“ vyřkne Neuman pro Ondřeje moc nebezpečnou domněnku.

„Něco takového rezolutně odmítám. To jsou nesmyslné konspirační teorie. Teď se ptám já, proč bychom něco takového dělali? Co bychom z toho měli?“ zvyšuje hlas Roztočil a místností se rozhostí tlíživé ticho.

„Pane plukovníku, smím promluvit?“ ozve se náhle hlas Ondřeje. Najednou se všechny pohledy upírají na mladého vojáčka.

„Mluvit? Co chcete ještě říkat? Snad bylo vše řečeno a záznam je jednoznačný,“ zle se podívá na podřízeného Roztočil.

„Nechte ho mluvit. Ať mluví,“ žádá rozhodným hlasem guvernér.

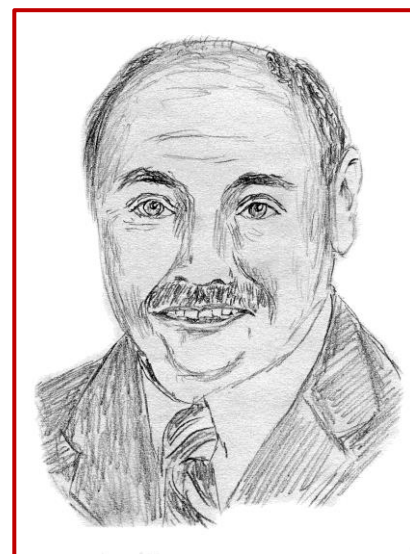
„Prosím, když chcete,“ pokrčí rameny zdánlivě lhostejně plukovník, ale je v něm malá dušička. Vůbec totiž netuší, co chce ten jeho bláznivý podřízený žvanit.

Maslák se nadechne, zhluboka, dvakrát, pak se rozhodne nevnímat nikoho okolo, jen pana Hromase, kterého se rozhodl oslovit. Uvědomuje si, že teď hraje vabank, ale musí zabránit pochybnostem, jinak bude obviněn z vraždy, tak situaci chápe. Modlí se, aby jeho vystoupení dopadlo lépe, než to předchozí. Už ale musí něco říct, všichni na něj hledí a je trapné ticho.

„Pane Hromas,“ říká ne právě dvakrát jistým hlasem, „vy asi zastupujete lidi, co žijí v té uzavřené oblasti. Setkali jsme se spolu, při jednom předávání vašeho zboží, možná si na mě vzpomenete. Mluvil jsem tam s vámi i vaším synem. Nevím, co si o mně myslíte, ale to je asi jedno. Před chvílí tady zaznělo, že jsem nějaký stroj, nebo tak nějak. Tak to určitě nejsem. Pane Hromas, vůbec nerozumím tomu, co se tady stalo. Sám jsem z toho nešťastný, celou noc jsem nespál a pořád na to musím myslet.“

Nevím, jak mě tady vidíte, ale já opravdu nejsem žádný stroj, a už vůbec ne nějaký stroj na zabíjení lidí. Po závěrečných testech na Institutu jsem dostal nabídku od Systému, abych sloužil jako voják v armádě Federace. Což mě potěšilo, protože to byla jedna z priorit, kterou jsem sám v testech vyplnil. Službu v armádě vidím jako možnost, jak být užitečný, jak chránit lidi žijící ve Federaci. Nevím, jak to správně říci, neumím moc řečnit, ale když jsem se stal vojákem, dostal můj život nějaký smysl. Tak to tedy cítím. Mám za sebou asi čtrnáct měsíců dost intenzivního výcviku, ale víc než jako nějaký skvělý voják, se pořád cítím spíš jako sedmnáctiletý kluk, který se připravuje na svoji kariéru v armádě.“

Mladík se na chvíli odmlčí, zdá se mu, že jeho řeč není přijímána tak úplně špatně, což ho povzbudí, začíná také nabývat větší jistoty. Zatím mu mluvení docela jde, ani se moc nezadrhává, pochvaluje se v duchu

Václav Neuman

BANNED

CENSORED

„Pane Hromas,“ znovu upře svůj zrak na konkrétního muže, další se snaží nevnímat, „já opravdu nejsem žádný stroj na zabíjení. Jen si chci plnit svoje povinnosti. A mezi těmi je také chránit vás. Vůbec netuším, kdo byli ti tři, kteří mě napadli. Vůbec netuším, co chtěli udělat s mou zbraní, kterou se mi pokusili vzít. Ani nevím, jestli to byla náhoda, nebo si vybrali mě, protože jsem tady nováček. A taky nevím, co s tou zbraní chtěli dělat. Taky ji mohli použít tam u vás, v té vaší oblasti. A taky třeba někoho zabít, třeba i z vaší rodiny. Snažil jsem se jim jí nedat a taky si chránit svůj život. Nemám z toho radost, co se stalo. Nikdy jsem nikoho nezabil a vůbec jsem se s tím ještě nevyrovnal.

Pane Hromas, ještě jedno vám řeknu. I když vím, že mě za to pan plukovník asi nepochválí. Není to tak dávno, co jsem se znovu setkal s vaším synem. Ondřejem, jmenuje se jako já. Byl s nějakými přáteli, asi byli na nějakém rande, nebo co, a když se setmělo, asi zabloudili a dostali se až k místům, které strážíme. Zastavili jsme je. Oni se omluvili a my je nechali jít. Možná za to, co teď říkám, budu od svého velitele potrestaný, ale to je jedno. Oni byli milí, chovali se dobře, a my jim nechtěli dělat problémy. Dokonce jsme si nimi i chvíli povídali, pak oni odešli a my pokračovali ve své službě. Můžete se ho zeptat, pane Hromas, určitě vám to potvrdí.“

Mladík v uniformě se odmlčí, jak se zdá, pohledy na něj jsou již jiné, než před chvílí. Snad aspoň trochu pomohl, říká si, pak dostane ještě jeden nápad.

„Pane guvernére, já jsem jen obyčejný voják, moc nerozumím tomu, co se tady říkalo. Ani jaké problémy máte, jaké nepřátele a tak. Vůbec tomu nerozumím, ale to je jedno. Chci jen říci, že pokud by chtěl proti vám někdo dělat nějaké spiknutí, nebo co, myslíte si, že by si k tomu vybral nováčka? Někoho, jako jsem já? Já jsem jen obyčejný voják a vím jedno. Dneska v noci jsem prožil něco moc ošklivého. Vůbec nemám žádnou radost z toho, co se stalo. Bude mi určitě dlouho trvat, než se vyrovnám s tím, že jsem zabil tři lidi. Ale opravdu jsem dělal jen to, co jsem v tu chvíli považoval za nutný. Teda vlastně jsem moc nepřemýšlel, na to nebyl čas. Prostě jsem se jen bránil.

A ještě jedno tady řeknu. Nevím, proč žijete tak, jak žijete. Já tomu nerozumím, jsem spokojený s tím, jak se žije ve Federaci. Ale nic proti vám nemám. Co jsem viděl ty lidi od vás, myslím například pana Hromase a jeho syna, tak mi přišli stejný jako my, taky dost přátelský. Nevím, co se dneska v noci stalo, jestli v tom byla nějaká ta divná látka, co se o ní tady mluvilo, ani tomu já moc nerozumím. Ale pokud se mě někdo zeptá, teda pokud o to, co si myslím, bude někdo stát, tak mu řeknu, že vás tam z té uzavřené oblasti považuji za příjemný a přátelský lidi. Myslím si, že jsme tu taky proto, aby vás nikdo nenapadal a nechal vás žít tak, jak chcete. A já jsem připravený vás bránit. Možná jsem vás bránil i dneska v noci, když jsem si nenechal vzít tu zbraň.“

Ondřej se odmlčí, vypadá hodně zdrchaně, ale v jeho očích je patrné i odhodlání, ovšem teď se mu také dost lesknou. Už nikomu nepřipadá jako navrčený stroj, naopak, na všechny udělala jeho dle všeho upřímná řeč dojem.

„Chcete ještě něco dodat, vojíne?“ zeptá se mírným hlasem Roztočil, evidentně mu spadl kámen ze srdce, jeho podřízený ho dokonce příjemně překvapil, ten kluk tedy musí mít nervy ze železa, říká si a kouká na něj uznale.

„Ne, pane,“ odvětví tázaný.

„Pokud mohu já,“ ozve se teď Jan Hromas, předsedající mu dá kývnutím hlavy souhlas, „Byl jsem zde přítomným vojákem oslovený, dokonce opakovaně. Je pravdou, že jsem s ním hovořil, a nemám důvod mu nevěřit, že mluví pravdu o druhém setkání s mým synem. Jen pořád nemohu pochopit smysl toho incidentu. Ondro, snad mohu použít tohle familiérní oslovení, Ondro, proběhlo všechno tak, jak jsme viděli? Nebylo třeba něco předtím, nesetkali jste se předtím, nedošlo k nějaké hádce, například? Co by ty tři vyprovokovalo k takovému divnému jednání?“

„Pane Hromas, já jsem je předtím nikdy neviděl. Nikdy jsem se s nimi do té doby nesetkal. Ani si přesně nevybavuji, jak to celé vzniklo, bylo to hrozně rychlé. Prostě jsem jednal nějak automaticky, bránil se, pak se ocitl na zemi a pak jsem použil tu zbraň. Víc vám k tomu opravdu nemůžu říct, opravdu ne,“ tváří se nešťastně Maslák, ve skutečnosti proto, že teď dost lže, ale pro ostatní to vypadá jinak. Mládenec působí dojmem, že je mu líto, že není schopen dát lepší odpověď.

„Já tomu chlapci věřím,“ říká Hromas zdrchaným hlasem, „Má pravdu, je to jen sedmnáctiletý kluk, který na dnešní noc asi dlouho nezapomene. Ale vůbec tomu nerozumím.“

„Podle mého názoru je věc celkem jasná,“ vezme si slovo pětadesátiletý správce, předsedající této konferenci, „Pokud byste souhlasili, označil bych ve svém prohlášení tento incident za zcela výjimečný.

APPROVED

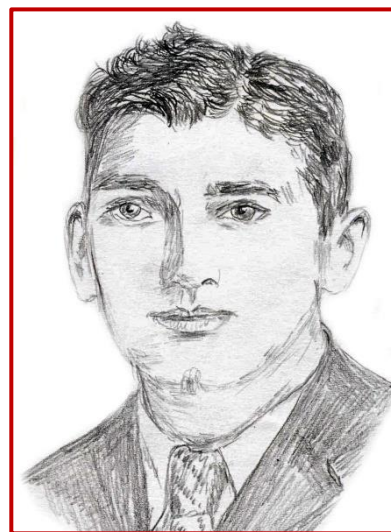
AUTHORIZED

Spáchaný pravděpodobně pod vlivem látky, jejíž nepřiměřené požití mladými a méně zodpovědnými lidmi zvýšilo jejich agresivitu, či je přímo dohnalo k naprosto nepochopitelnému a šílenému činu. Plně souhlasím také s tím, co tady řekl tento mladý a sympatický voják, co byl aktérem tohoto smutného incidentu. Také obyvatele této uzavřené oblasti považují obecně za přátelské a nikoli za někoho, kdo se vyžívá v násilí. Nicméně je i na vás, pane guvernére, abyste se zaměřil více na práci s mladými lidmi. Je jich tam u vás stále víc a víc, a i když to možná nedávají veřejně najevo, mohou trpět určitou frustrací způsobenou nutností žít ve značně omezeném prostoru. Je třeba se zaměřit na to, aby se něco takového neopakovalo.“

„Musím říci, že na mě vystoupení tohoto vojáka také zapůsobilo,“ bere si slovo osmapadesátiletý Neuman, „Také mu nemám důvod nevěřit, jeho slova znějí upřímně. Je mi líto, co se stalo, a že tento mladý, a mně sympatický voják Federace, byl vystavený takovému nepřijemnému incidentu. Tím se mu tady veřejně za naši komunitu omlouvám. Vážím si, že i po tom všem o nás mluví dobře. Beru vážně i vaše slova, pane správce, ohledně chování našich mladých spoluobčanů. Ale jak sám dobře víte, nikdo není v naší komunitě držen násilím, ani k tomu není přemlouván. Díky zákonu je tady prostupnost a oni mohou odejít do vašeho světa. Nejsme žádná sekta, nikomu mozek nevymýváme, každý má právo se svobodně rozhodnout. Za to jako zvolený mluvčí a guvernéř našeho společenství ručím.“

„Já vám věřím, pane guvernére,“ přikývne Hejra, „Máme přece oba stejný zájem, aby vše bylo podle zákona, abyste vy mohli žít podle vašich představ. Pokud by chtěl za tento incident na vás někdo útočit, slibuji, budu vaše zájmy hájit. Jen vás prosím o spolupráci. Možná bych mohl navštívit vaši kolonii a udělat besedu s vašimi mladými členy. Mládí je někdy divoké, někdy radikální, a když se tohle zkombinuje s nelegálními stimulanty, ale někdy i těmi legálními, mohou někteří nad svým jednáním ztratit kontrolu. Což se dle mého tady stalo. Souhlasíte tedy s mými závěry? Nebo máte jiný názor, pane plukovníku?“

„Nikoli, pane správce,“ zavrtí hlavou Roztočil, „Já za sebe mohu také konstatovat, že jednání s představiteli zdejší komunity je bezproblémové. Souhlasím i s vyjádřením mého podřízeného, vojína Masláka, také považují zdejší komunitu za přátelskou. Ovšem je také pravdou, že se někdy někteří mladí pokusí dostat mimo vymezené území. Většinou opravdu stačí jen napomenutí a vrátí se zpátky, proto nebudu vojína trestat za jeho jistou benevolenci, kdy zmíněnou skupinku nezadržel, ale nechal odejít zpět. Naším cílem není zde zvyšovat napětí, ale naopak tu udržovat klid a dobré soužití zdejší komunity s okolním světem. Stejně tak se někdy přijde někdo podívat z vnějšího světa, jak to vypadá uvnitř vymezeného území, opět jen ze zvědavosti, bez nějakých zlých úmyslů. Většinou jde také o mladé lidi, na obou stranách, které jejich věk táhne k poznávání, zkoumání neznámého, a pro ně možná tajemného. Proto s vámi, pane správce, plně souhlasím. Jde o naprosto ojedinělý incident, který se naprosto vymyká klasickému chování zdejší komunity, která jako celek je neagresivní. Ale při téměř dvaceti tisících současné populace, asi nikdo nemůže ohlídat každého jedince, zvláště když se ještě jeho jednání zkombinuje s nějakým nevhodným stimulantem.“

Pavel Haitl

„Já mám ještě jeden dotaz, pro mě naprosto klíčový,“ ozve se guvernéř, „Tady došlo k nějakému vyhodnocení celého incidentu. Ale jsou zde přítomni zástupci médií a jak jsem pochopil, o celé události bude dnes, dokonce prostřednictvím hlavních zpráv, informována veřejnost. Klíčové pak bude, jestli tato informace či zpráva vyzní ve stejném duchu. Šel jsem sem s velkými obavami, jestli ta celá věc není nějaká cílená provokace, zaměřená proti naší komunitě. Jak se zdá, podle vyjádření všech tady, tomu tak není. Ale klíčové bude, jak bude tato událost podána veřejnosti. Snad není nějaký zájem toho využít k našemu poškození.“

„Rozumím vám,“ přikývne správce, „I proto jsem pozval pana Haitla, moderátora těchto zpráv. Aby sám slyšel na vlastní uši celý průběh našeho jednání. Asi bude nejlepší, když dostane slovo.“

„Rád na dotaz odpovím,“ ozve se pětatřicetiletý tvůrce zpráv do Systému, „Jsem tu jen proto, abych objektivně informoval o tomto politováníhodném incidentu. Nemám zájem nic zkreslovat ani vyvolávat nějaké vášně proti zdejší komunitě. Máme vše zaznamenané a mohu slíbit objektivitu. Pane guvernére, pokud chcete, můžete ještě udělat prohlášení. Docela by asi bylo dobré, kdybyste tam použil ta svá slova o omluvě tomu

vojákovi. Jeho řeč byla velmi zajímavá, a já vám slibuji, že tam dám tu pasáž, kdy o vás mluví jako o přátelských lidech. Pochopitelně použijeme záběry z té infrakanery, ale nabízím také možnost prohlášení všech aktérů. Tedy kromě toho vojína, ta jeho upřímná řeč byla moc dobrá, to vyzní velmi dobře, pro obě strany. Co se týká vyjádření, tak buď vezmu něco z toho, co jste tady říkali, nebo můžete udělat to zmíněné prohlášení. Tedy vy, pane správce, vy, pane guvernére a vy, pane plukovníku," obrátí se postupně na všechny oslovené, „Máme asi ještě hodinu čas, a pokud teď oficiální jednání končí, můžeme to stihnout.“

„Souhlasím, pane moderátore. Bylo by možné shlédnout ten dokument, vámi vytvořený, než ho pošlete do Systému?“ ptá se Neuman.

„Nic proti tomu, pane guvernére, ale za ten materiál ručím já, musím ho podat tak, aby byl poutavý, zaujal. Proto si do toho nenechávám od nikoho mluvit. A taky nesu za to zodpovědnost, vůči svým nadřízeným. Ale není opravdu mým zájmem vás poškodit. Spíš mám trochu jiný námět, totiž zaměřit se na toho mladého vojáka, co tu situaci tak dobře zvládnul. Což taky trochu upozadí problematiku vaší komunity, pane guvernére," odpovídá Haitl a při posledních slovech už zase cítí Ondřej mrazení mezi lopatkami. Jeho zájem je, aby všechno teď a tady skončilo. Když už to vypadá tak nadějně. Jak se mu zdá, tak jsou nakonec všichni spokojeni a nikdo do toho nemíní dále šťourat.

Asi ještě deset minut se dohadují na některých detailech oficiálního prohlášení, které vydá správce a se kterým vyjádří po pár drobných úpravách souhlas jak plukovník, tak zástupci přírodních lidí. Pak je konference rozpuštěna a voják Maslák poslán ven. S tím, že zatím jeho izolace trvá, má počkat na chodbě před kanceláří velitele pluku. Pro jistotu tam s ním vartuje i poručík Andrejev, a mladík dumá, zda ho nemá hlídat. Asi ano, ale je mu to teď už jedno, vše nasvědčuje tomu, že pokud někdo z nositelů nepěkného tajemství neudělá fatální botu, tak jim celá ta hnusná událost projde.

JAK SE RODÍ MEDIÁLNÍ HVĚZDA

Ondřej Maslák a poručík Genadij Andrejev čekají na velitele pluku více než tři hodiny. Po odchodu moderátora Haitla a jeho lidí se koná další jednání správce Hejry a zástupců zdejší uzavřené komunity. Tam pokračují jak ve sbližování názorů, hlavně však domlouvají opatření, aby k podobnému incidentu nedošlo znovu.

Naštěstí pro plukovníka guvernére připustí, že zmíněná trojice měla i uvnitř společenství již dříve problémy, ale nikdy ne takového rozsahu. Proto už panuje shoda na tom, že se politováníhodná událost odehrála tak, jak byla podána. Jde jen o ojedinělý exces skupinky problémových osob, taková interpretace incidentu vyhovuje všem.

Neuman, Hromas i další sice hájí svou omladinu, ale je cítit jejich nejistota. Možná i vzhledem k jejich životu v uzavřené oblasti, mají rodiny větší počet potomků, a tak mladých přibývá. Sice většinou zůstávají, ale území je malé, zábavy moc není, nebo už je okoukaná. Pak se může mezigenerační napětí zvyšovat. Padne i dotaz, zda by nebylo možné území rozšířit, k čemuž se správce vyjádří dost neurčitě.

Až kolem osmé hodiny večerní vpustí velitel útvaru dvojici čekajících podřízených do své pracovny, tentokrát je však pozve ke konferenčnímu stolu a nechá oba posadit. Což zaskočí především vojáčka, ale považuje toto vstřícné gesto za dobré znamení.

„Vojíne, vy teda máte nervy," řekne na úvod plukovník, na nechápatý výraz poručíka se usměje, „Tady ten tvůj svěřenec, představ si, Genadij, tak ten si z ničeho nic na tý konferenci vzal slovo a držel tam snad pětiminutový projev.“

„Projev?" zbledne Andrejev.

„Moc zajímavý projev. Poslouchej, to sis nacvičoval celou noc, co?"

„Po pravdě, pane, něco jsem si nacvičoval, ale až odpoledne, předtím, říkal jste, že tam budou zástupci těch přírodních lidí. Ale když jsem tam uviděl toho pana Hromase, tak jsem to stejně řekl jinak. Snad ne moc špatně, pane," podívá se teď Maslák pátravě.

„Navopak, vojíne, navopak. To tvoje vystoupení všechny přesvědčilo. Teda byla ve mně malá dušička, když si požádal vo slovo, to přiznávám, bál jsem se, že tam budeš něco mektat a všechno posereš, ale komu čest, tomu čest. Tím je pro nás, tedy myslím pro náš pluk, ta záležitost uzavřená. Ale ne pro tebe.“

„Ne pro mě?“ zbledne Ondřej.

„No i pro tebe, co se týká vyšetřování. To skončilo, postupoval si správně a dokonce za to budeš voceněnej. Myslím tím pro tebe jako mediální hvězdu,“ ušklíbne se plukovník.

„Mediální hvězdu?“

„No jasně. Tak za prvý, za chvíli si pustíme tu zprávu ze Systému, sám jsem zvědavej, jak to tam všechno poskládali. No a pak, ten moderátor, tak ten požádal, aby vo tobě mohl udělat nějaký speciální dokument. Zejtra ti to začne, dorazej sem po ránu, maj můj souhlas, teda i nadřízených, se kterýma jsem se už spojil. Budou s tebou znovu mluvit, tak si dávej pozor na každý slovo, aby ses neshodil. Taky se asi budou na tebe ptát dalších. Celou dobu je budeš mít pod palcem ty, Genadij, dokud se tu budou vochomejtat, tak si bloklej z jinejch povinností. Taky dohlídni na našeho hrdinu.“

„Provedu, Dean, díkybohu za takový dobrý vyznění.“

„Dobrý vyznění ... to mi připomíná, že se podíváme na tu zprávu v Systému, jak to tam uklohnili, taky jsem to ještě neviděl. Jednali jsme dál se správcem a tím guvernérem.“

„No a?“ ptá se Andrejev.

„No a? Díkybohu maj taky máslo na hlavě, sice si to nechtěj připustit, ale ty mladý jim nějak přerůstaj přes hlavu. Je jich tam už moc, a podle mýho jedinou zábavu, co tam maj, je šukání. A pak jich přibývá jak králíků. Takže to bude ještě horší. Budeme se muset zamyslet nad tím, aby už k podobnému incidentu nedošlo. No to probereme pozdějš, teď se pánové podíváme na tu zprávu,“ je očividně spokojený velitel útvaru, vyvolá nad svým stolem pro taktiku obraz a všichni tři na něj velmi pozorně civí.

Moderátor Pavel Haitl svou práci určitě umí. Obrazový dokument je opravdu velmi akční, poutavý. Několikrát se opakuje záznam infkakamery, vícekrát se tam objeví prostřih na Masláka, jak sedí na konferenci, je tam prohlášení plukovníka, správce i guvernéra. A pak to přijde, z pohledu vojáka, jeho řeč je tam rozdělena na více částí, mezitím se objevuje komentář moderátora, který chválí chladnokrevnost i dovednost teprve sedmnáctiletého chlapce v uniformě, svoje slova doplňuje vhodně střiženými pasážemi z projevu Ondřeje i opakování záběrů z infkakamery. Ondřej z toho vychází jako skromný hrdina, celkem citlivý mladý muž, kterému ale nechybí ani sebevědomí. Je tam i slíbené jeho kladné vyjádření o přírodních lidech, dokonce i jeho střižené přiznání k benevolenci. Nakonec pak nechají jeho slova o nabídce Systému a o tom, jak chce chránit občany Federace. Na úplný závěr pak přichází slib moderátora, že zajímavého a statečného ochránce obyvatel Federace v brzké době představí ve speciálním dokumentu, mají už od velením armády povolení k jeho vytvoření.

„Tak to zírám,“ řekne jen suše Andrejev.

„Dobrý, ne?“ usmívá se Roztočil.

„Dobrý? Přímě skvělý! A tady náš mladej, měl si pravdu, moc dobrá řeč,“ má pusku od ucha k uchu i poručík.

„Tak to hlavně neposerte v tom dokumentu vo něm. Genadij, něco vymysli a nějak vhodně je nadiriguj, co kladnýho vo něm říct. Taky to s ním prober, co tam bude žvanit. Musí to vyzníť především kladně pro armádu, to snad nemusím připomínat. Taky ho pokud vím trénuješ, individuálně, s mým svolením. Tak tam dej i ten individuální přístup k vojákům, rozvíjení jejich schopností a tak.“

„Jasný Dean, připravím se na ně,“ slibuje Andrejev.

„Hlavně, vojíne, pořád buďte ve střehu. A to nemyslím jenom s tím moderátorem a jeho štábem. Ale i teď, až vypadneš z mojí kanceláře. Určitě už jsou toho plný kasárna.“

„Plný kasárna?“ zachvěje se Maslák.

„A co si myslíš, ty kokote. Všichni věděli, že se v noci něco stalo, díky těm manévřům. A zprávy nejsou bloklý, tak se určitě dívali na zpravodajství a hledali tam nějaký informace. Takže se vsadím, že tady v kasárnách v týhle době už není nikdo, kdo by tu zprávu neviděl. Tak až tě začnou nosit na ramenou, mladej, tak mysl na to, co žvaníš.“

„Provedu, pane,“ hlesne jen Maslák.

„No, vojíne, nato, že seš tady jen pár tejdů, si toho teda stihnu dost. Fakt se s tím moc nesereš. Nejdřív ten duel v tom ringu ... to bylo taky dílo. Sice si mi prohrál peníze, já vsadil, že tak dlouho nevydržíš, ale nebylo to špatný. Vydržíš hodně, když si vždycky dokázal vstát,“ zasměje se plukovník.

„Moc si z toho, co bylo po třetím kole, nepamatuju, pane.“

„No to se nedivím, dyť tě mlátil jak psa,“ rozesměje se Roztočil, je očividně ve skvělé náladě, „Ale pořád si se nějak vyškřábal na nohy, to bylo fakt impozantní. A uplynou nějaký tak dva tejdny a naše hvězda kasáren má další zářez. Zneškodní sám trojici teroristů. Sejme je bez mrknutí jak králíky. No řekni, Genadij, není to dobře našlápnutá kariéra?“

„Určitě, Dean, určitě.“

„Tak si to neposer, vojíne. Jak říkám, užívej si slávu, ale pořád ve střehu, jasný?“

„Ano, pane.“

„Tak padej, vojíne. Tvoje izolace končí,“ ukáže na dveře plukovník.

Když se Ondřej ocitne na chodbě, zhluboka se nadechne. Připadá mu, že jeho život je v poslední době jako na houpačce. Nejprve byl dole, když dostával nakládačku v ringu, pak nahoře, když oceňovali jeho výdrž, pak v úplném propadlišti, když mu velitel útvaru líčil, jak skončí v trestanecké kolonii. A teď je zase evidentně nahoře, když ho tak skvěle ukázali v tom zpravodajství. A ještě s ním chtějí udělat nějaký další dokument.

Jenže nic není zadarmo. Za první výšlap nahoru zaplatil jen svým tělem, které bylo zbité jak zákon káže. Jenže tenhle druhý vrchol, kvůli tomu zemřeli tři lidé, skoro v jeho věku. Vůbec nechápe, jak můžou být plukovník a poručík v tak dobré náladě, vždyť před pár hodinami pro zahazení průšvihů zabili naprosto nevinného kluka. Ti první dva, ti si to snad zasloužili, i když už i tady má pochybnosti, měl je omráčit a ne zabít. Ale ta třetí smrt, to už byla jen chladnokrevná poprava, naprosto chladnokrevné odstranění svědka.

Není žádná citlivka, to určitě ne, jinak by ho taky Systém nevybral pro armádu. Ale co je moc, toho už je příliš. Jenže jak se zdá, tak jsou všichni spokojení. Velení útvaru, že nebude problém s vojákem, který reagoval neadekvátně situaci, což by vrhalo špatné světlo i na jeho nadřízené, vlastně na celou armádu. Představitelé těch přírodních lidí jsou zase rádi, že se to bere jako incident jednotlivců a oni jsou v těch zprávách vykreslováni v celkem příznivých barvách. Naopak z té trojice snad trochu zfetovaných lidí udělali málem světové teroristy. A z něho, který to vlastně všechno poslal, pak hrdinu.

Jak je vlastně možné, že něco takového může projít, v dnešní době, kde je téměř všechno monitorováno? Taky by ho zajímalo, jak vysoko to sahá, kdo dal nakonec ten rozkaz k odstranění svědka. Možná nepřímo, možná jen řekli, že to zahladí, když ten svědek zmizí. A kdo pak vytvořil ten záznam? Vždyť ten je naprostá fikce, to musel udělat velký machr. Tohle není už jen věc tohoto útvaru, o tom musí vědět na daleko vyšších místech. Vždyť i ten moderátor jde vlastně na ruku, udělá bezvadné zpravodajství. A teď, když už to všichni viděli, tak kdo by to teď chtěl zpochybnit? Když jsou navíc všichni spokojení? Asi s výjimkou rodin těch tří mrtvých, ale ti určitě nikde prostor k vyjádření nedostanou. Anebo se možná stydí za své potomky, vykreslené jako lidské zrůdy.

Zamyslí se. Když tohle dokážou, nemohli by se zbavit i jeho? Když jim vyrobil ten problém? Ale když bude ve zprávách, když bude vykreslený jako hrdina, tak snad to bude určitá ochrana. Ale jistý už si není ničím, pochybnosti jím zmítají, když kráčí k východu z budovy velení pluku.

„Ondro,“ uslyší známý hlas, otočí se a spatří usměvavou tvář svého parťáka.

„Dame, čekáš tu na mě?“ ptá se celkem zbytečně.

„Jasně, čekám. Už teda pořádně dlouho. Tak co? Je všechno v pořádku? Viděl jsem to zpravodajství, jako asi už každé tady. Teda fakt bezvadný, nikdy bych neřekl, že se dáš tak rychle dohromady. Moc dobrá řeč, fakt. Seš teď za hrdinu.“

„Na to, jak mi je, se nikdo neptá.“

„Doufám, že dobře. Když to tak skvěle dopadlo, ne? Nebo ještě není konec?“ znejistí Czorba.

„No tak konec určitě není,“ řekne Maslák a musí se usmát, když vidí výraz ve tváři svého kamaráda, „Zejtra sem přijedou z toho zpravodajství znovu. Vlastně je dobře, že spolu mluvíme. Možná se budou na něco ptát i tebe.“

„Zpravodajství? Dyť to vyznělo jednoznačně. Tak do čeho chtěj vrtat?“

„Ne, ne, není to tak, jak si asi myslíš. Vyšetřování skončilo, všichni jsou spokojení, velitel pluku, ten správce, co tam byl, i ten guvernér těch přírodních lidí. Všichni uznali, že jsem jednal správně a vyšetřování skončilo,“ vysvětluje Ondřej a jeho parťák se zřetelně uklidní, „Mluvím vo tom, že chtěj udělat nějaký dokument vo mně. Vždyť to tam vlastně bylo, v tom zpravodajství.“

„No jo, máš pravdu, něco takovýho tam ten moderátor říkal. Tys už taky to zpravodajství viděl?“

„Před chvílí, v pracovně plukovníka, seděl jsem tam s ním, spolu s poručíkem Andrejevem, a koukali jsme se na to.“

„Seděl?“

„Jo, představ si, seděl s nima u toho malýho stolku a čuměl na ty zprávy. Pak mi řekli, že už jsou domluvený, že vod zejtra tady bude ten moderátor, a s ním asi další lidi. Vůbec netuším, na co se budou ptát.“

„Tak asi před pár hodinami bych z toho měl vítr, ale když si tak geniálně zvládnul to jednání. Přitom tam bylo tolik lidí, dokonce i jeden ze správců ... ne, teď už jsem si jistě, že to zvládneš. Musím uznat, Ondro, zase si mě překvapil. Jak si tam tak dobře mluvil. Ale vypadáš dost unaveně. Měl si vůbec něco k jídlu?“

„Tak jídlo je to poslední, na co mám teď myšlenky. I když ... vlastně hlad mám. Ale dávaj ještě večeři? Není už jídelna bloklá?“

„Klub bude ještě votevřenej, tam je taky něco k jídlu, z těch automatů ...“

„Tak klub je poslední místo, kam bych chtěl jít,“ usměje se bolestně Maslák, „Do snídaně vydržím, snad budou mít kluci na ložnici něco k pití, přinejhorším tam je voda, žízeň teda mám. Ale nechci nikam mezi lidi, chci mít chvilku klid. Mám pořád vo čem přemejšlet.“

„Poslouchej, Ondro, na nějaký přemejšlení se vyser. Přijmi realitu, tak, jak ji teď viděl celej region, minimálně. Možná tahle zpráva bude zajímat i další regiony, asi celou Federaci. Boj s terorismem je svatej a teď má novýho hrdinu.“

„Vím, co mi chceš říct,“ usměje se znovu dost trpitelsky mladší z vojáků, „Nemusíš mít obavy, to zpravodajství zvládnou. Ale nikdy jsem nikoho nezabil, a teď hned tři lidi. Mluvil jsem o tom s psychologem, a i když jsem jednal správně, tak mi taky říkal, že je to normální, že má člověk výčitky. To prej má každej voják, když poprvý někoho zabije, zvlášť takhle zblízka, když jim skoro vidí do vočí. Pak prej už si zvykne.“

„No jasně, to je normální, mít výčitky. Ale nesmí se to přehánět, zvlášť když bylo všechno přesně podle pravidel a všichni mohli vidět, žeš neměl jinou možnost, že ses musel bránit,“ říká Czorba důrazně, oba si rozumí, lidé se naučí mluvit v náznacích, když vědí, že jsou stále monitorováni.

„Chvilí to bude asi trvat, ale zvládnou to,“ odpovídá Maslák, a snaží se, aby jeho hlas zněl sebevědomě.

„Tak jo, hlavně že je všechno v pořádku. Dost se mi ulevilo. Tak už běž, budeme mít dost času si promluvit pozdějš. I když pevně doufám, že mě brzy pošlou do těch mírovejch sborů.“

„Určitě tě pošlou, dyť už máš něco odsloužený, ne?“

„Tak plav, a zkus se vyspat, ať zejtra vypadáš líp.“

„Líp?“

„Koukni na sebe, až budeš na ložnici. Seš dost zdrchanej,“ nabídne Damián ruku k plácnutí, což jeho kolega přijme. Mají oba důvod na vítězné gesto, v jednu chvíli to s jejich kariérou nevypadalo dvakrát dobře, teď je ale všechno jinak, alespoň oba pevně doufají.

Cestou na ložnici potká Maslák několik vojáků, ti buď jen kývají hlavami, nebo i zvednou palec, na vyjádření svého uznání. Kdyby tak věděli, pomyslí si chválený, raději jen odpoví na pozdrav a rychle směřuje k ubytovacímu prostoru. Když vstoupí do ložnice, rozhostí se hrobové ticho. Pak Michal Machek začne tleskat a ostatní se přidávají.

„Už jsme to všichni viděli,“ přitocí se Robert Kajda, „Fakt nářez. Ale co je s tebou? Taková sláva a ty vypadáš nějak zaraženej, jako něčím přejetej.“

„Nediv se,“ usměje se trpce hrdina, „Jednak jsem celou noc nespál, musel na výslech k veliteli útvaru, k psychologovi, na tu konferenci a nakonec zase k veliteli útvaru ...“

„No jo, to by zmohlo každýho ...“

„Pak je tu to další ... mluvil jsem vo tom i s tím psychoušem ... včera v noci jsem zabil tři lidi. Byli docela blízko, když se to stalo ...“

„No jasně, to jsme viděli, z toho záznamu ... ani jsem netušil, že tam maj ty kamery ...,“ přitakává Adam Chalupa.

„Ty se divíš? Dyť jsou všude nějaký monitorovací zařízení,“ říká rychle Ondřej, nesmí připustit žádné pochybnosti, „Vsadím se, že i teď nás někdo někde vidí. Voni nám tak určitě budou říkat, kde to maj instalovaný ...“

„No jasně, určitě tam něco maj,“ přichází se svou troškou do mlýna Pavol Demetra, „Ty zařízení tam můžou jen tak bejt a reagovat na pohyb. Takže třeba když jde někdo kolem, tak se aktivujou a sledujou ho. Tak

to asi bylo, proto celej ten útok na tebe zachytili. Ale byls dobrej, jak ses jim ubránil. Vod nich to bylo hodně zákeřný, to bych teda nečekal.“

„Byli to nějaký problémoví lidi ... mluvilo se vo tom na tý konferenci, mimo to, co bylo ve zprávách. Podle mýho se zfetovali, vzali něco, po čem pak přestali normálně myslet. A asi někoho z nich napadlo si vopatřit zbraň. A tak se mi jí pokusili vzít. Kdoví, co by s ní udělali, kdyby se jí zmocnili. Mohli třeba začít vraždit vlastní lidi, někoho, na koho měli spadýno. Co já vím. Naštěstí to dobře dopadlo,“ snaží se Maslák vyvrátit jakékoli pochybnosti.

„Dobře to dopadlo jen díky tobě. Skvěle ses jim ubránil a pak je sejmul.“

„Tak z toho sejmutí moc dobrej pocit nemám ... byli jen o něco málo starší než my ...“

„To je normální, že máš výčitky,“ říká chápavě Machek, „Ale všichni viděli, žeš neměl jinou možnost. Byli jako posedlý nějakým amokem ...“

„To ten stimulant, co se jím narvali ... všichni víme, co některý látky dokážou, však se nás něco navarovali, na tom Institutu, ne?“ říká Albert Friedmann.

„Kluci, nemáte tu něco k pití? Mám hroznou žízeň, pořád jsem někde coural, nebyl čas ...,“ podívá se prosebně Ondřej.

„No jasně,“ vyrazí hned několik z nich ke svým stolkům nebo k chladicímu boxu, většinou si tam ukládají nápoje, co si berou z jídelny nebo nosí z klubu, proto teď hned několik z nich ten svůj nabízí žiznivci.

Debata k malé radosti Ondřeje pokračuje dál, jeho kolegové nováčci jsou celou událostí unešení, možná tajně sní o podobném skvělém zásahu. Opěvovaný mladík pak tiše trpí, musí hrát hru, kterou hrát nechce, musí v sobě dusit mnoho palčivých myšlenek a vzpomínek. Přitom se sám diví, jak snadno je možné vyrobit naprosto jinou realitu, než která se stala. Měl by být potrestaný za to, jak zásah zpackal, kdy začal zmatkoval a omylem přepnul nastavení své zbraně na smrtelné účinky. Místo toho mu samotná armáda pomohla vše obrátit v jeho prospěch, a to i za cenu dalšího zmařeného života. Jen aby armáda neměla ostudu ze selhání nováčka, klidně z jiných tří, snad trochu agresivních lidí, vyrobila zběsilé teroristy.

Když konečně nastane večerka, a když konečně přestanou spolunocležníci žvanit, necítí se Ondra lépe, ale naopak hůře. Přes značnou únavu nemůže usnout, pořád se mu všechno vrací zpátky, dokonce v jednu chvíli pocítí strach, aby se neprobudil do té pravdivé reality. Così v něm mu vyčítá, co spáchal, podlehl panice a reagoval neadekvátně, zabil dva lidi, kteří do něj sice strčili, ale pak se mu možná chtěli dokonce omluvit. I kdyby tohle vzal jako nešťastnou náhodu, řetězec chybných rozhodnutí, pořád v tom z jeho strany nebyl zlý úmysl, jen strach ze ztráty zbraně a následných problémů. Ale usmrcení plačícího a klečícího osmnáctiletého kluka, to už žádný omyl nebyl, to už nebylo žádné selhání nováčka ve zmatečnické a nečekané situaci. To byla naprosto cílená poprava nežádoucího svědka. Aby nemohl zpochybnit kýmsi zfalšovaný záznam celé události.

Kolik asi zpráv zobrazuje skutečnost a kolik jich je podobně upravených, napadá ho. Komu takto ještě vedení armády pomohlo? A co policie, nebo speciální jednotky? Nedělají tam taky přehmaty? A když se stane, tak se taky tak nějak zaretušují? A nikdo neprotestuje, protože nejsou svědci, naopak existuje záznam ze zásahu. Copak se ti nadřízení nebojí, že by mu třeba ruply nervy a promluvil pravdu? Nebo jsou si tak jistí, že se jako trojnásobný vrah, ne, dvakrát zabíjel nešťastnou náhodou, tak si jsou tak jistí, že bude mlčet, aby si nezničil život? Nebo vědí, že i kdyby promluvil, tak to dokáží včas zastavit, jemu se stane nějaká nehoda a zase bude všechno v nejlepším pořádku? Mnoho jistot, které do této chvíle považoval za nezpochybnitelné, dostává hrozivě trhlíny.

Současný svět je vlastně pořád pod monitoringem, někdo v ústředí Systému ví o všem, co se děje. Nebo asi ne, to by bylo moc, ale prostě někdo je zodpovědný za nějaký svěřený úsek, a tam vidí realitu, jaká je. Jenže co pak vyjde na veřejnost, může být diametrálně odlišné. Copak dřív, když neexistoval tak masivní a soustavný monitoring, tehdy by se nedivil, určitě mnohokrát někdo pocítil nutnost si upravit událost podle svého scénáře. Ale ve světě doslova prošpikovaném elektronikou mu to ještě nedávno přišlo jako naprosto nemožné, nereálné.

A vida, jeden bezvýznamný voják udělá blbost, a co z toho je? Někdo rozkáže kvůli tomu zabít nevinného svědka, potom vyrobí falešný záznam, proběhne dokonce konference, dopředu zmanipulovaná falešnými důkazy. A z blbečka, co všechno poslal, je hrdina, který ubránil svou zbraň, zneškodnil nebezpečné agresory, vzorný příklad správného výcviku armády. No jistě, o něj jim vůbec nejde, klidně by ho taky hodili přes palubu. Možná taky zabili, jen aby ochránili dobrou pověst armády. Tohle je ale hrozná zjištění. A on teď

opravdu nemá žádnou jinou možnost, než hrát hru, jejíž scénář někdo někde napsal. A oni to vědí, proto se ho nebojí. Určitě mají uši a oči všude, kdyby nechtěl hrát podle jejich not, vždycky budou mít čas včas zasáhnout. Jsou klidní, protože vědí, že on ví, že oni mohou cokoli.

A on zatím hraje dobře, to vystoupení se mu zdařilo. Jak se mu přitom hodila příprava na prvním stupni Institutu, kde je pořád nutili k aktivní komunikaci, vystupování, řečnění. Ačkoli není žádný genius, podle všeho dobře zformuloval svoje slova, chytře je poskládal z pravdy, polopravdy a vyslovených lží. Udělal ze sebe někoho, kým určitě není, a oni teď asi ještě budou vylepšovat jeho mediální obraz. Jistě ne kvůli němu, komu na něm ve skutečnosti záleží, ale kvůli armádě. Co může být lepší, než sedmnáctiletý hrdina, produkt jejího výcviku? Třeba na jeho příběh nalákají do armády další rekruty, kteří si pod dojmem této báječné a akční story vyberou z nabídky právě službu v armádě.

S takovými myšlenkami se opravdu neusíná dobře. Přitom si potřebuje alespoň trochu odpočinout, zítra ho čeká další přetvářka. Vlastně už bude muset o té události lhát až do konce svého života. Ale když o tom přemýšlí, nepřetváří se vlastně celý život? Vždyť co nastoupil do Institutu, v sedmi letech, tak dobře ví, že je pořád pod dozorem. Že každé jeho vyjádření může být využito proti němu. Snad mu alespoň nedokáží číst myšlenky, snad alespoň tohle zatím ty technologie neumí. Tedy umí, ale jen na specializovaných pracovištích. Nebo se to jen říká? Vždyť nikdo nikdy pořádně neřekl, co dokáže ten čip v jeho levém předloktí, který je napojený na jeho nervový systém. Nejde přes něj proniknout až do mozku a vytáhnout si odtud informace, které někdo potřebuje?

Možná mají nakonec pravdu ti přírodní lidé, kteří tohle nechtějí. Jenže tím sami sebe odsuzují k životu na velmi omezeném území, k naprosté izolaci, k jednoznačně nižší životní úrovni. Tohle je asi moc vysoká cena, proto je jich tak málo, a proto možná mají s mladými v té oblasti problémy. Musí to být hrozná vyhlídka, pro jejich mladé. Sice nemusí mít čip, ale na druhé straně stráví celý život v takové uzavřené kolonii.

Usne teprve kolem půl čtvrté, kdy už únava přemůže neustále se rodící myšlenky, tak nepříjemné a otravné. Alespoň pár hodin relaxace, říká si, když je svým diářem. Bolí ho hlava, pociťuje spánkový deficit, má ale i žízeň a hlad. A jak si vzpomene na dramatické události z předchozí noci a dne, opět mu běhá mráz po zádech a svírá se mu žaludek nervozitou. Uznalé pohledy kolegů ho pak spíše dráždí, než by pro něho byly nějakým zadostiučiněním. I oni jsou totiž obelháni, stejně jako miliony a miliony jiných. A on ve vytváření fikce bude dnes pokračovat, až se objeví ten moderátor ze zpráv. Na druhé straně, a to musí uznat, trochu ho těší, když vidí sám sebe v tak příznivém obraze.

Díkybohu snad všichni jeho zasmušilost a zdrchání přičítají jeho výčtkám svědomí ze zabití lidí, nebo možná jeho skromnosti, se kterou odmítá zasloužené ovace. Hygiena ho trochu probere, navleče se do mundůru a jde si vytrpět snídani do jídelny. Určitě mu zase budou plácát mnozí po ramenou, možná mu zase zatleskají. I když mu možná někteří i budou závidět, z jejich pohledu má opravdu nakročené k zářné kariéře. Být známou osobou v tomto světě je vždy velmi dobrá deviza pro budoucnost. A ačkoli humbuk kolem něho jistě brzo pomine, minimálně nějakou dobu nebude jedním z tisíců mladých vojáků, ale tím vojákem ze zpravodajství.

Snídaně proběhne podle očekávání, on se při projevech uznání jen debilně usmívá a jakoby skromně klopí oči. Pak se alespoň pořádně nadlábne, tělo musí mít sílu se bránit psychickému trýznění svého svědomí. Které si libuje v hodně nepříjemné psychické tortuře. Ti, kdo svědomí moc nemají, asi mají výhodu, říká si. Může totiž obelhat celý svět, ale to něco nepříjemného v něm ví pravdu, a z nějakých nejasných důvodů mu ji pořád připomíná. A ještě k tomu zneužívá moc ošklivé obrazy, které pořád vyvolává z paměti jeho mozku.

Po snídani jde podle dohody za poručíkem Genadijem Andrejevem, ten mu nakáže se uchýlit do klubu a tam čekat, až s ním budou chtít filmaři mluvit. Sám důstojník je pak jde vyhlížet, mají dorazit každou chvíli.

Ondřej tak zůstává osamocený ve velkém prostoru, nikdo jiný zde není, vojáci mají svůj denní program v rámci harmonogramu, nebo jsou ve strážní službě. Pochopitelně jejich ostražitost se po incidentu zvýšila, dávají si daleko větší pozor na každou maličkost a také i na své chování, jelikož dle všeho je odněkud monitorováno jejich jednání. Což jim doposud zůstávalo skryto, ale záznam ve zprávách hovoří jasnou řečí.

Sám mladý hrdina se snaží ubíjet nudu, jak se dá. Může se podívat na zprávy, tahle část Systému je jim přístupná, bohužel jiné jsou blokovány, včetně možného kontaktu s nejbližšími. Až teď se zabývá svou rodinou, jestlipak už ten záznam viděla jeho matka, otec a sestra? Nebo jeho bývalá přítelkyně Jitka? A jsou na něj hrdí? To by mohli, protože v těch zprávách vychází v moc dobrém světle. Dumání o rodině nahradí puštěním hry na

stole, u kterého sedí, předtím si namíchá z automatu ovocný koktejl, k tomu si vezme drobnou sladkost. Jen na chuť, snídaně byla opravdu vydatná.

Začíná být nervózní, ne minuty, ale hned celé hodiny míjejí a nikde nikdo. Ani poručík se neukazuje. Co se stalo? Nepřijeli snad ti zpravodajci ze Systému? Nebo se něco zadrhlo? Snad se nic neprovalilo. Nejistota je mnohdy horší než nepříjemná pravda, a z nejistoty pramení i jeho blbý pocit. Snad na něj nezapomněli, když má být hlavní hvězdou toho dokumentu, hořce se usmívá.

Až po třech a půl hodinách nekonečného čekání vrhne štáb moderátora Pavla Haitla do klubu. Počínají si jak velká voda, Andrejev jim zařídil přístup k automatům, mohou si tak namíchat nápoje a vyžádat si i nějaké z nabízených delikates na zakousnutí. Čehož hojně využívají. Ovšem jejich šéf má jiné starosti, on spolu s poručíkem přijde ke stolu, u něhož teď v pozoru stojí mladý voják. Pak se všichni posadí.

„Omlouvám se za malou prodlevu,“ usmívá se Haitl, ale i oslovený mladík, tři a půl hodiny mu jako malá prodleva zrovna nepřipadá, „Potřeboval jsem si ale něco ujasnit. Víte, Ondřeji, mohu vám tak říkat?“

„Jistě, pane.“

„Tak Ondřeji, nejdřív vám vysvětlím, jak se takový dokument dělá. Nejprve si shromáždím co možná nejvíce informací o tom, o kom ten dokument bude. Pak si vymyslím koncepci, takový rámcový scénář. Ten pochopitelně diskutuji se svými spolupracovníky, někdy mají docela podnětné návrhy nebo připomínky. Vás jsem si pochopitelně taky proklepnul. Ale ještě jsem si potřeboval do té své mozaiky pár dílků přiložit, proto jsem vás tady nechal čekat a mluvil s pár lidma tady. Tady vaším velitelem, panem poručíkem, vaším kolegou z té nešťastné strážní služby, s několika vojáky, co jsou tady nováčky jako vy. A na základě toho trochu poupravil ten scénář. Ale pořád není neměnný, uvidíme, co se třeba ještě vyvrbí. Rozumíte mi?“

„Ano, pane.“

„Skvělý. Ještě k té koncepci. Budu s vámi mluvit na rovinu. Pochopitelně jste hlavní hvězdou, ale je také zájem poukázat na dva klady systému, respektive vzdělávacího systému a přípravy rekrutů pro službu v armádě. Proto bude mít dokument tři nosné části. První bude vaše služba v armádě, pochopitelně se to nějak bude točit okolo toho incidentu. Ale dozvěděl jsem se tady docela zajímavé věci, například o jednom boxerském klání. Mám už od velení útvaru slíbený záznam, tak uvidíme, co se z toho dá stříhnout. Prý jste dostal docela nakládačku, ale odmítl jste se vzdát. Což tady všichni oceňovali. Prý to bylo poněkud brutální, ale snad něco z toho půjde použít, technika někdy dokáže divy, to byste nevěřil,“ říká moderátor a Maslák se zachvěje, při vzpomínce na zfalšovaný záznam incidentu.

„Věřím, pane,“ hlesne jen.

„Zkusíme tam něco dát, co by ukázalo na vaši vůli a tak. K tomu druhému obrazu o vás, tam dáme rovinu, už jsme s nimi mluvili, řeknou něco o vás. Jsou na vás po zásluze pyšní, ale musíme na to opatrně, aby se to nepřehnalo. Chceme, aby byla ukázána vaše silná vůle, vaše odhodlání, ale také pořád musíte působit lidsky, jako při tom vašem druhém vystoupení na té včerejší konferenci. Abyste nebyl nějaký uměle vytvořený obraz vojáka, ale abyste ukázal, kam to může dotáhnout obyčejný mladý člověk, když má správnou ctižádost a vůli. To obyčejný není žádná pohana, chceme, abyste pořád zůstal lidský, takový vzor pro mladý, který jde dosáhnout, když se budou taky snažit jako vy. Chápete?“

„Snažím se, pane. Ale já jsem opravdu jen obyčejný voják, nejsem ničím moc výjimečný, oproti svým kolegům.“

„Hezká skromnost, oni ale o vás ti kolegové mluví jinak. I v souvislosti s tím zápasem v tom ringu. I tady váš velitel oceňoval váš přístup, prý jste s ním chtěl začít trénovat už druhý den po tom výprasku, přitom vás předtím křísili v té regenerační komoře. Takže asi máte opravdu silnou vůli a hodně toho vydržíte. Ale pojďme k tomu třetímu obrazu. Tady zase na rovinu přiznám, že mám pokyn z vyšších míst, abych využil toho dokumentu a poukázal na klady našeho vzdělávacího systému. Doufám, že vám to nebude dělat problém, že na roky na Institutu nevzpomínáte nijak špatně.“

„Bylo tam docela fajn, pane.“

„Tak to rád slyším. Mám takovou koncepci, týhle třetí části. Víím, bylo vás v té skupině pět, ale jen tři z vás jsou skutečně zajímaví. Chceme vás tak trochu představit jako sice poněkud nesourodou trojku, která však dosáhla nebo dosahuje mimořádných úspěchů. A přestože jste dost rozdílní, dokázali jste být dobrými kamarády. Máte s tímhle nějaký problém?“

„Ne, pane,“ lehce se usměje Maslák, jak se zdá, té fikce bude v tom dokumentu daleko více, než si myslel, „Kdo jsme ti tři?“

„Tak spíš řeknu, o kom mluvit nebudeme. O Jakubovi Zelenohorském, který požádal o asistovanou sebevraždu a také to dotáhl do konce. To není dvakrát dobrý příklad ...“

„Kuba se zabil?“ vyvalí oči Ondřej.

„Vy to nevíte?“ diví se teď Haitl.

„Pane, já byl dvanáct měsíců v izolaci, na tom přijímači. A tady to tak nějak pokračuje ...,“ říká mladík, pak se podívá na zamračenou tvář velitele a rychle dodá, „Ta izolace je pochopitelně pro naše dobro, aby nás nic nerozptylovalo a mohli jsme se věnovat velmi náročnému výcviku. Já si vůbec nestěžuji, byl bych nerad, kdybyste to tak chápali.“

„A ještě jste loajální, výborně,“ rozesměje se Pavel, „Ale vraťme se k našemu problému. Tak o tom Kubovi mluvit nebudeme, a taky ani o Simonovi Divíškovi, který pracuje právě v tom místě, kde ukončil svůj život Kuba. Tohle by nám kazilo vyznění dokumentu, snad se spolu domluvíme, že o nich se nebudete zmiňovat.“

„Budu se držet vašeho scénáře, pane,“ pokrčí lehce rameny vojín, „Takže tou velkou trojkou jsme já, David a Jirka? No to je fakt dost nesourodá trojka.“

„Spíš řekněme byli jste, protože David už je taky po smrti.“

„Cože?“ vyvalí oči Maslák, „Von taky umřel ... snad ne v tý Světový hře ...“

„Ano, právě tam. Ale to je taky dost silnej příběh, zařídím vám, abyste si mohl prohlédnout medailonek o vašem příteli Davidovi. Udělal ho skvěle můj kolega, moderátor tý Světový hry. Z toho mnohý pochopíte. Snad s tím bude vedení útvaru souhlasit,“ podívá se Haitl na důstojníka.

„Určitě nebude problém. Vojáci tady jsou trochu omezeni v přístupu do Systému, jde o vědecky propracovanou metodu jejich přípravy, kdy nemají být rozptylováni okolním světem. Ale v případě tohoto vojáka není problém učinit jakoukoli výjimku. Vedení armády dalo souhlas, aby vám byl plně k dispozici, může i na potřebnou dobu opustit tento prostor, pokud si to budete přát,“ odpovídá Andrejev s mírnou nervozitou, musí dohlédnout, aby v dokumentu ta izolace vojáků nevypadala příliš nelidsky, teď to vyznívá, jako by tu snad byli v nějakém minimálně domácím vězení.

„Tak to rád slyším, možná to skutečně využijeme. Tak k té trojce. David, silná osobnost, s poněkud vyšší mírou agresivity, se dostane až do finálové soutěže regionálního kola Světové hry, bohužel tam spadne ze skály. Ale kolem je skvělá love story, však uvidíte v tom dokumentu. Pak jste tady vy, sportovně založený mladík, co chce chránit občany Federace. A nakonec poslední z party, Jirka Buchar, co studuje na druhém stupni Institutu, a je jedním z nejlepších studentů ve svém ročníku. I perfektně mluví v tom medailonku o Davidovi. Ukážeme lidem, jak perfektně funguje vzdělávací systém, kdy vedle sebe v kamarádském vztahu vyrůstají tři naprosto odlišní jedinci, kteří se však vzájemně obohacují, právě tím, jak jsou jiní. Doufám, že ani s tím nemáte problém.“

„Pane, já to udělám tak, jak si řeknete,“ odpovídá smířlivě mladík.

„To rád slyším, Ondřeji, protože vy na tom rozhodně trátit nebudete. Naopak. Budete vylíčen jako velmi sebevědomý a schopný mladý muž, který je velmi tvrdý k sobě, k nepřátelům Federace, ale který stále zůstává člověkem se srdcem na pravém místě. Pochopitelně na vašem charakteru a schopnostech přisoudíme patřičný podíl vzdělávacímu systému a také velmi dobře propracovanému výcviku v armádě. Jak se říká, pomoz a bude ti pomoheno. Jde tak trochu o vzájemně prospěšný obchod. Vy vyzdvihnute podíl Federace a armády na správném formování vaší osobnosti, a na oplátku budete vykreslený ve velmi pozitivních barvách. Což vám dle mého pomůže i ve vaší kariéře. Jistě nebudete muset zůstat ve strážní službě déle, než je bezpodmínečně nutné vzhledem k dokončení vašeho výcviku, a jistě vás to samé čeká i v mírových sborech. Máte velkou naději, že se v minimální nutné době dostanete k bojovým jednotkám, kam nepochybně všichni upíráte své naděje. Protože odtud vede cesta do důstojnické školy a ke skvělé kariéře. Co vy na to?“ usmívá se moderátor.

„Budu vám vděčný, pokud v tom dokumentu budu vypadat dobře, pane.“

„To budete, to vám zaručuju. Teď ještě k tomu, z čeho celou tu vaši fresku vystavíme. Máme zaznamenané některé názory vašich kolegů tady útvaru, vašich blízkých, máme ten záznam z vašeho duchapřítomného zásahu proti teroristům. Něco tam stříhneme z toho vašeho zápasu, přidáme i něco z vašeho výcviku, na tom se domluvíme tady s panem poručíkem. Co mi doporučí a co bude působivé, aniž bych

moc prozrazoval z vašich tajností. Určitě tam dáme i váš individuální trénink. Bohužel nám tam chybí ta love story, ale s tím nic neuděláme, o nějakých náhražkách jistě mluvit nebudeme. A vzhledem k vaší izolaci vám asi vhodnou partnerku nepřičarujeme. Ale i tak to bude určitě působivé a určitě si získáte srdce nejedné dívky, která ten dokument shlédne. Čehož budete moci využít později, až vaše izolace skončí. Možná vás ještě později využijeme, třeba k nějaké besedě, to uvidíme. Nenecháme vaši hvězdu tak rychle zapadnout, což bude výhodné i pro vás.“

„Jste velmi laskavý, pane.“

„Laskavý? Ani ne, Ondřeji, jen dělám svou práci. Život je lidem potřeba představovat poutavě a také dávat naději. Naději, že i oni se mohou stát někým. Dávat jim tak zvané obyčejné hrdiny. A pochopitelně si také zajistit zajímavými zprávami a dokumenty sledovanost. To všechno je jen moje práce, a dovolím si tvrdit, že ji dle statistik dělám dobře. Ještě mám jednu věc, podíváte se na ten dokument o vašem bývalém spolužákovi Davidovi a pak zprostředkujeme vaše setkání s tím druhým vaším velkým kamarádem, Jirkou Bucharem. Poslyšte, když on byl dle všeho vědátor, a vy s Davidem naopak spíše sportovně založení, nedusili jste ho třeba trochu? Víte co myslím, ne?“

„Dusili? Jirku?“ zasměje se po dlouhé době srdečně Maslák, „To bylo spíš naopak, von nás dusil, když měl být splněný nějaký úkol. Jeho dusit? Pane, ten si dovedl srovnat i Davida, a že ten byl někdy pěkně divokej a agresivní.“

„Skvělé, báječné, na tohle nesmíme zapomenout. Moc se nám to hodí do té koncepce. To víte, někteří nejsou zcela spokojeni s tím, že prvních devět let musí všichni chodit společně, bez ohledu na jejich přirozenou inteligenci, na jejich původ, na jejich naprosto jinak zaměřené zájmy. Dokonce namítají, že ti, co jsou více studijní typy, přitom dost trpí. A třeba se toho i méně naučí, než kdyby proběhla selekce dříve. A my máme jisté zadání, ukázat na vašem případě něco jiného. Proto tam bude i ten váš další velký kamarád, ten Jirka. Už jsem s ním mluvil, na doporučení mého přítele Paola, moderátora té Světové hry. A nelhal, ten Jirka je velmi inteligentní mladý muž, hned pochopil náš záměr a dokonce už při našem prvním kontaktu přes Systém začal vymýšlet další vhodné náměty.“

„To je celej von,“ přikývne voják, „Von musel bejt vždycky středem pozornosti, vždycky byl velmi aktivní. A nutil nás, abysme dělali na úkolech a tak. Nám to určitě dost pomohlo.“

„A jemu?“

„Myslím si, že i jemu. Donutit nás makat, teď nemyslím fyzicky, ale duševně, to byl někdy pro něj dost nadliskej výkon. Ale podle mýho se tak sám zdokonaloval, když hledal způsoby, jak nás přimět to dělat. Přesvědčit nás, nějak motivovat. Nevím, jestli to říkám dobře, ale tak nějak to bylo, pane.“

„Naopak, další výborný vyjádření. Mám to pochopitelně zaznamenaný, pak to jen zopakujete ve vhodný chvíli. A taky se nebojte, ten Jirka tentokrát nebude středem pozornosti, tím středem budete vy. Jen tam chytře zakomponujeme tu chválu na ten vzdělávací systém, tak, aby to dobře vyznělo, nenásilně. Taková trochu podprahová informace pro diváky, jestli mi rozumíte.“

„Asi moc ne, pane, ale jak jste říkal. Rád vám pomůžu, když mi vy tak moc pomáháte.“

„S váma je radost spolupracovat.“

„Snad to budete tvrdit i potom, až budu něco říkat. Sice jsme se to učili, na tom Institutu, ale já určitě řečník nejsem. To ten Jirka, ten by mohl povídat hodiny a hodiny, a pořád by měl vo čem žvanit. Pardon, vyprávět.“

„Máte naprostou pravdu. Jen mezi námi, už mám něco v hlavě, možná uděláme nějaký dokument i o něm. Konec konců je výborný student, navíc má nebo tedy měl za nejlepší kamarády dvě takové hvězdy. Vás se to může dotknout třeba tím, že naopak někdy později budu třeba zase potřebovat, abyste něco řekl o něm, tak říkajíc na oplátku. Ale to teď není na pořadu dne, myslím tím nejbližších dní, ten dokument o vašem kamarádovi natočíme později, pokud bude tedy zájem z vyšších míst. A to asi bude, je vhodné ukazovat lidem dobré příklady. Ondro, tak jsme v základních konturách na všem domluveni? Akceptujete můj scénář?“

„Ano, pane, jak jsem řekl, udělám, co budete potřebovat.“

„Báječný. Pak se do toho můžeme hned pustit, co říkáte?“

„Jsem připravený už asi čtyři hodiny ...“

„Rozumím vaší výčitce, ne, ne, neomlouvejte se, máte pravdu. Ale pokud chceme mít úspěch, musíme udělat dokument, u kterého se divák nebude nudit. Což není tak jednoduché, ačkoli díky vašim různým

BANNED

CENSORED

aktivitám tady vidím dostatek akčnosti. Začal bych tím vaším individuálním tréninkem v tělocvičně. Pokud mohu prosit, tak nahoře bez, tedy jen v trenýrkách. Musíme vašim budoucím fanynkám ukázat kus pořádného chlapa. A možná to zaujme i nějakého vašeho fanouška," zasměje se poněkud škodolibě moderátor, „No a potom by byla dobrá nějaká ta příprava. To už nechám na vás, pane poručíku. Udělejte nám nějaké zajímavé ukázky, my pak už z toho něco stříhneme.“

„Mám se jako jít převléci?“ ptá se vojín.

„Určitě. Za jak dlouho můžeme začít, pane poručíku?“ obrátí se Haitl na důstojníka.

„Tak za dvacet minut budeme v tělocvičně. Můžete si natočit ukázkou rozcvičení, pak i výcvik. Pak si vás dovolím pozvat na oběd, a po něm zařídím ty ukázky. Vezmu na to další nováčky, mám k tomu svolení velitele útvaru. Dáme tam nějakou teorii, pak něco praktického s vojenskou technikou, co moc neukáže, ale bude to zajímavý. A pak bysme tam mohli dát fyzickou přípravu. Všichni můžou být jen v trenýrkách,“ usměje se Andrejev.

„Nemám co dodat, naše spolupráce bude určitě báječná,“ je očividně spokojený moderátor.

APPROVED

AUTHORIZED

EPILOG

„Co my tady mezi takovejma hvězdama děláme?“ řekne místo pozdravu Simon Divíšek, právě ho poslaná limuzína vyklopila i s jeho přítelkyní Zuzanou Andryškovou před domem Jirky Buchara, který je vítá v doprovodu své přítelkyně Isabely Rozehnalové a také vojína Ondřeje Masláka, oděného do skvěle střižené uniformy.

„Na setkání skupiny A20 přece nemůžeš chybět, ne?“ odpovídá mu s milým úsměvem hostitel.

„Na to, že je rok a něco málo po závěrečných testech, a dva z nás jsme už spálili v tý naší Rajský zahradě, tak je to docela síla. Skoro se bojím, kdo z nás je teď na řadě,“ konstatuje suše Simon.

„Tak asi já, ne? Jsem přece voják,“ reaguje s trpkým úsměvem Ondřej.

„Jenže ty nám spíš klienty dodáváš, ne?“

„Vážení, doporučuju ukončit tento poněkud morbidní dialog a přesunout se do domu. Dovolil jsem si pro vás připravit malé pohoštění. Vyjednal jsem uvolnění vás všech, máme tedy čas až do rána, po společné snídani budete dopraveni tam, kam si řeknete,“ zve Jirka své hosty dále.

Mluví pravdu, využil příležitosti při natáčení dokumentu a požádal o pomoc i moderátora Haitla. Proto může zůstat Ondřej mimo kasárna přes noc. Pak se zkontaktoval s Rajskou zahradou, popsal přímo jejímu generálnímu řediteli, jaké chystá setkání. Ten mu vyšel vstříc, také již viděl dokument o trojici kamarádů, mezi něž sice jejich zaměstnanec zařazený není, ale tomu se on nediví. Jejich služeb je potřeba, ale určitě nejsou nejvhodnějším námětem na pohádky pro diváky, jak někdy zpravodajství a podobné dokumenty v Systému nazývá.

Na stole v jídelně je zatím jen drobné občerstvení, Jirka připraví pro všechny pohárky, i s mírným obsahem alkoholu, pak je pozve do domácího kina. Ondřej, Zuzana i Simon jsou z domu uchvázeni, fascinuje je starostlivost a komunikační schopnosti Anety, zdejšího řídicího programu.

„Když dovolíte, začal bych dnešní setkání vzpomínkou a připitkem,“ vezme si slovo hostitel, „Za chvíli si pustíme medailonky Davida a Ondry, možná jsme je už všichni viděli, ale snad nám neublíží se na ně podívat ještě jednou. Předtím chci vzpomenout na Jakuba, kterého se bohužel nepodařilo přesvědčit, aby svůj hrozný úmysl nedotáhl do konce.“

„Já myslel, že nás zveš na mejdan, ale vypadá to jako nějaký tryzna, nebo co,“ neodpustí si připomínku Divíšek.

„Na mejdan taky dojde, Simone. Až skončí to promítání, tak nám donesou večeři a pak už bude doufám radostnější zábava, než vzpomínání na dva mrtvé kamarády.“

„Zábava?“ rozhledne se dost smutně Maslák, „Je to trochu nevyrovnaný, vy jste v párech ...“

„Ondro, to mě opravdu tak málo znáš?“ zavrtí hlavou Buchar, pak se zatváří vyčítavě, aby se vzápětí jeho tvář roztáhla do širokého úsměvu, „Chvíli po večeři přijde pro tebe překvapení. Teda asi ne tak velký, už asi tušíš, jaký. Když si při tom natáčení mluvil o tý izolaci, požádal jsem toho moderátora, aby mi tě pomohl vyreklamovat z těch kasáren. No a pochopitelně jsem pro tebe pozval jednu velmi příjemnou společnost, abys nemusel prožívat pořád jen virtuální sex, ale mohl si ho užít doopravdy. Pro všechny tři naše dvojice jsou tady připraveny ložnice, kdy tam půjdete, a jestli se ještě vrátíte, to záleží jen na každém z vás.“

„Společnice? Jako tenkrát?“ zasvítí oči vojáka.

„Podobná. Tak, když už znáte program, tak mi dovolte, abych nejprve požádal o přípitek na naše bývalé spolužáky Kubu a Davyho, kteří tu už bohužel nemůžou být s námi. Jen v našich vzpomínkách, což je tedy proklatě málo,“ pozvedne pohár a ostatní se k němu přidají, nastane chvilka ticha, „Tak, a teď se posadte, pustím ty dokumenty.“

Na velkém obrazu se nejprve odvíjí příběh Davida Pařízka, při kterém se všem přítomným začnou lesknout oči. I když ho již viděli, a někteří vícekrát, vždy je skvěle zpracovaný nekrolog dojem. Poté přichází pořad o Ondřeji Maslákově, rovněž velmi precizně a zajímavě udělaný, v duchu scénáře, který hlavnímu hrdinovi představil moderátor Haitl. Všechno namíchá s citem, jak gloriola hrdiny, tak chvála na vzdělávací systém i propracovanou přípravu v armádě. Nechybí ani detaily na vymakané svaly Ondřeje při jeho tréninku, boxerský duel v dokumentu vypadá vyrovnaně, pak pár záběrů, jak se stěží zvedá, ale množství krve v obličeji i na těle mláčeného mladíka je vhodně zaretušované. Nechybí tam i gesto kolegy, který nezasadí poslední ránu,

BANNED

CENSORED

zase výborná ukázka vztahů v armádě. Ondřej i Jirka dobře mluví o Davidovi, o sobě vzájemně a dle pokynů projevují svou spokojenost se vzdělávacím systémem, respektive s výcvikem v armádě.

„Tak co, už jsou vaše ega uspokojené? Můžeme už na tu večeři?“ ptá se jízlivě Divíšek.

„Jak vidíš, Simone, já jsem na tebe nezapomněl.“

„Ale jo, já si toho vážím,“ odpovídá smířlivě pracovník v pohřebnictví, „Chápu to, tohle je jen pro hvězdy.“

„Simone, pamatuješ na toho učitele, co vobčas říkal ... snad ho budu citovat dobře ... není všechno zlato, co se třpytí?“ zeptá se dost smutným hlasem Maslák.

„No jo, vzpomínám.“

„Ondra chce říct, že jsme v tom dokumentu poněkud idealizováni. Ale je třeba si uvědomit, že realita je prostě to, co za realitu lidi berou,“ usměje se jemně Buchar, „Nuže, vážení, pojďme ke stolu.“

Během opravdu skvělé a bohaté hostiny se trochu atmosféra uvolní, pár slov prohodí i Zuzana, do té doby dost zaražená. Po skončení večeře si nějakou dobu povídají dívky a kluci zvlášť, mladíci vzpomínají u pohárku na společná léta i již zemřelé kamarády. Poté dorazí placená společnice a situace se trochu změní. Ondra chce evidentně využít pro své potěšení co nejvíce času, který mu armáda poskytla. Další dva páry naopak posedí ještě dost dlouhou dobu.

„Bylo to docela hezký, ne?“ poznamená Isabela, právě se svléká, ona i její milenec se chystají do své postele.

„Jo, docela jo. Jen tak trochu smutný,“ přikývne on a ona mu rozumí.

APPROVED

AUTHORIZED

GAME OVER